

မဆုတ်မတွန့်
မရွံ့စတမ်း

ဝင်ပြုံးမြင်

**DARE
TO BE
FREE**

BY W.B. THOMAS

ပုဂံစာအုပ်အမှတ် ၃၆၁

မဆုတ်မတွန့် မရွံ့စတမ်း
ဝင့်ပြုံးမြင့်

DARE TO BE FREE

By

W.B. THOMAS

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

စာမူခွင့်ပြုအမှတ်	•	၅၀၀၄၀၂၀၃၀၈
မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုအမှတ်	•	၅၀၀၄၄၁၀၃၀၈
ပုံနှိပ်ခြင်း	•	ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၈၊ မေလ
အုပ်ရေ	•	၅၀၀
မျက်နှာဖုံး	•	ဇော်မောင်
ကွန်ပျူတာစာပီ	•	ပုဂံစာအုပ်တိုက်
စာအုပ်ချုပ်	•	ကိုမြင့်

ဒေါ်နီနီနိုင် (၀၇၁၃၅)၊ သီရိမေရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် ၁၉၊ လမ်း ၉၀၊ မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်
ရန်ကင်းမြို့တွင် ရိုက်နှိပ်သည်။

ဒေါ်ခိုင်ခိုင်ဦး (၀၄၁၃၈)၊ ပုဂံစာအုပ်တိုက်
အမှတ် ၄ (A) ၅၊ ရန်ကင်းစင်တာ၊ ဆရာစံလမ်း
ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့မှ ထုတ်ဝေသည်။

ဖုန်း - ၀၉ ၅၁၁၀၀၃၈ ၅၄၄၃၂၁

တန်ဖိုး (၃၀၀၀ ကျပ်)

မိတ်ဆက်

ထင်ရှားကျော်ကြားသော စစ်ပွဲဝတ္ထု အများအပြားရှိသည့်အနက် ဤဝတ္ထု ထူးကဲ ပြောင်မြောက်နေခြင်းမှာ စာရေးဆရာ W.B. Thomas သည် ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ဟာသကလေးများနော့၍ ရိုးရိုးယဉ်ယဉ် စိတ်ပါလက်ပါ ရေးသားသွားခြင်းကြောင့်ပင်။

ကရိတ်ကျွန်းကို ဂျာမန်လေထီးစစ်သည်တို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်စဉ် ဤဖြစ်ရပ်မှန်ဝတ္ထုကိုရေးသူ နယူးဇီလန်သား စစ်သားကြီးသည် ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန်ရခဲ့သည်။ ဂရိပြည်ရှိ ဆေးရုံသို့ သုံးပန်းအဖြစ် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။ ဆေးရုံတွင် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် လူသေဟန်ဆောင်ခဲ့သော်လည်း မရယ်ဘဲ မနေနိုင်၍ ဘူးပေါ်သလို ပေါ်သွားခဲ့ပြီး နောက်ထပ် နှစ်ကြိမ် ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ခဲ့။ သူ့ကြောင့် ကရိကထများရလွန်း၍ ဂျာမနီအသွားလမ်း ဆလိုနီကာ အကျဉ်းထောင်သို့ ပို့ခြင်း ခံရသည်။ ဆလိုနီကာ အကျဉ်းစခန်းမှ မယုံနိုင်စဖွယ် လွတ်မြောက်လာခဲ့ပုံသည် ဤဝတ္ထု၏ အဓိက ဇာတ်လမ်းဖြစ်၏။

ဤဝတ္ထု၏ တစ်မူထူးခြားသောသွင်ပြင်မှာ စစ်သားကြီး သောမတ်(စ်)သည် အမျိုးသမီးနှင့် လူဝတ်ကြောင် လက်မခံသော အေသိုတောင် ဘုန်းကြီးကျောင်းများတွင် တစ်နှစ်နီးပါး လှည့်လည်နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး အပါးရှစ်ထောင်ခန့် သီးသန့်လူ့အဖွဲ့အစည်းအဖြစ် ရပ်တည် သီတင်းသုံးသော အေသိုတောင်တွင် စစ်သားကြီး သောမတ်(စ်)သည် ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှတစ်ကျောင်း မနေမနား ပြောင်းနေကာ ဂျာမန်တို့ ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာနေသည့်ရန်မှ ကာကွယ်ရန် စိတ်ရင်းကောင်းသလောက် စိတ်ကြီးသော ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ အကူအညီကို

ယူခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် မုန်တိုင်းထန်သော အေးဂျင်း ပင်လယ်ပြင်ကို ဖြတ် ကူးရန် သုံးကြိမ်တိတိ ကြိုးစားပြီးမှ တူရကီသို့ လွတ်မြောက်ခဲ့၏။ ဘုန်းတော်ကြီးများ အကာအကွယ်ပေးထားသော ဘဝတူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး နှစ်ယောက်နှင့် အတူ လှေခိုး၍ လွတ်မြောက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုကို ရေးသားခဲ့သော W.B. Thomas သည် ၁၉၃၉ ခုတွင် နယူးဇီလန်၌ ဘဏ်စာရေးလုပ်ခဲ့၍ နောက်တစ်နှစ်တွင် နယူးဇီလန် နှစ်ဆယ့်သုံး တပ်မနှင့်အတူ အင်္ဂလန်သို့ ရောက်လာခဲ့ပြီး စစ်သားဘဝတွင် ပြောင်မြောက်သော မှတ်တမ်းကို တင်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်၏။

□

အခန်း (၁)

၁၉၄၁ ခု၊ ကရီတကျွန်းတိုက်ပွဲ

“ရှိုးမှပဲ” ဟု တပ်ကြပ်ကြီး တင်ပဲလ်တန် ဆိုပြီး မြင်ကွင်းကောင်းရန် နောက်ခြေတစ်လှမ်း အဆုတ် သံဘူးကို ခလုတ်တိုက်သည်။

“ရှိုးမှပဲ၊ အစစ် မဟုတ်နိုင်ဘူးကွ၊ အတုတွေ...”

လေထီးစစ်သားများကို အန္တရာယ်ကောင်များဟု နားလည်ရန် ဝေးစွ၊ အတုအယောင်ဟုပင် ထင်ရသည်။ စိမ်းစိမ်းညိုညို သံလွင်သစ်ခက်တို့ ရံထားသည့် နက်ပြာရောင် လင်းအားကြီး ကောင်းကင်နောက်ခံပေါ်မှ လေထီးစစ်သည်တို့ကား ရုပ်သေးရုပ်လေးများနှင့်ပင် တူနေသေးတော့။ အဖြူ အနီ အဝါ အစိမ်း ဂါဝန် လေးများ ဖောင်းကားနေသလို တစ်နည်းနည်းဖြင့် လွင့်တက်လာပြီး လေထဲက ကြိုးများဖြင့် ရွပ်ယှက်ခတ်နေသလို။ တပ်ကြပ်ကြီး တင်ပဲလ်တန် ဘေးတွင်ရပ်ရင်း ကျွန်ုပ်သည် ထိုရောင်စုံခွဲမက်ဖွယ် အရုပ်ကလေးများ၏ အဓိပ္ပာယ်ကို သဘောပေါက်အောင် မနည်းကြီး အားထုတ်နေရသည်။ ထိုရောင်စုံအရုပ်ကလေးများကား မကြာသေးခင်ကတင် ဂရိပြည်တွင်ကြုံခဲ့ရသော ကြောက်စရာအန္တရာယ်ကောင်များ ဖြစ်ကြောင်း နားလည်အောင် မနည်းကြီး အားထုတ်ရသည်။

ကရီတကျွန်းကို ဂျာမန်တို့၏ စီးနင်းဝင်ရောက်မှု စတင်ပါပြီ။

“တပ်ကြပ်ကြီး၊ လေထီးသမားတွေဗျ” ဟု ကျွန်ုပ် အော်ဟစ်ပြီး ရုတ်ခြည်း သတိဝင်သွားသည်။ “တိုက်ကြဖို့ အသင့်ပြင်၊ ဒီကနေ ကိုက်ငါးရာ အကွာမှာ ဟိုကောင်တွေဆင်းမယ်၊ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်သုတ်ကတော့ ကျုပ်တို့ ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်ပဲ၊ ဟိုးက လေယာဉ်တွေကိုကြည့်”

ကျွန်ုပ်တို့ခေါင်းပေါ် တဖြည်းဖြည်း ဝဲပျံ့နေကြသော အကျည်းတန် ဂျန်ကာ ငါးဆယ့်နှစ် လေယာဉ်ကြီးများ။ လေယာဉ် ရှစ်စီး ကိုးစီးခန့် ရှိမည်။ လေယာဉ်၏ အနက်ရောင် ဇောင်းစင်းကြီးများကိုပင် အတိုင်းသားမြင်တွေ့နေရသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ကောင်းကင်တပြင်လုံး စက်မဲ့လေယာဉ်များ၊ တိုက်လေယာဉ်များ ပြည့်သွားသည်။ စစ်သည်တော်တို့ကို သယ်ဆောင်လာပုံမှာ လေယာဉ်ကိုးစင်း တစ်တွဲစီတွဲ၍ ပျံသန်းလာကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဖြစ်ပုံမှာ နေမပွင့်မီ နှစ်နာရီခန့်အလိုတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ခါတိုင်းလို သံလွင်ပင်အောက်တွင် မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။ ကျိုးကျဲကျဲသံလွင်ပင်အောက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဝရုန်းသုန်းကားနှင့် စောင်မပါခဲ့ရကောင်းလား၊ ကုတ်အင်္ကျီမပါရ ကောင်းလားနှင့် ဆူညံပွက်ထနေကြသည်။ စောင်နှင့် ကုတ်အင်္ကျီများကို ဂရိတွင် ချန်ထားပစ်ခဲ့ကြသည်။ ပုံမှန်ပုံကြီးများရှိခဲ့သော မဲလမ်လေယာဉ်ကွင်းတွင် ယနေ့မနက်ကမူ ခါတိုင်းထက် သဲသဲမဲမဲဖြစ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည်။ မဲလမ် လေယာဉ် ကွင်းမှာ ကမ်းရိုးတန်းအတိုင်းသွားလျှင် ကျွန်ုပ်တို့ ယခုရောက်ရှိနေသောနေရာမှ တစ်မိုင်ပင်မကွာ။ တိုက်လေယာဉ်တို့၏ တဝေါဝေါအသံများ စဲသွားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ နေရာမှခွာပြီး မနက်စာအတွက် မွှေနှောက်မှောက်လှန်ရာကြ ရသည်။ ခေါင်းထက်ဝယ် တဖီဖီအင်ဂျင်သံရှိနေသေးသော်လည်း ဂရုမစိုက်အား။ ကင်းထောက် လေယာဉ်၏အသံဟု ယူဆထားကြရသည်။ အတိုက်အခိုက်မရှိ။

ယနေ့အတွက် ထူးခြားသည့်ဖြစ်ရပ်ကမူ စစ်သည်တင် လေယာဉ်ကြီးများ ပေါ်ထွက်လာပြီးသည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် သံလွင်ပင် အထက်ဆီသို့ စက်မဲ့လေယာဉ် တစ်စင်း ဝဲခနဲ ဆင်းကာ လေယာဉ်ပြေးကွင်းဆီသို့ ဦးတည်သက်ဆင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။ အသံများကား ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် မြည်ဟိန်းလာကြ ပြန်သည်။ မနီးမဝေးတွင် တဝုန်းဝုန်းကြိနေသော ဗုံးသံများ။ စစ်ဆင်ရေး စတင် ပြီမို့ သံလွင်ပင်များကြားမှ ရိုင်ဖယ်သံတိုင်းတိုင်းကို ကြားရပြီ။ လေထဲ တွဲလဲဆွဲ နေသော အရာများကို စက်သေနတ်များဖြင့် တရစပ်ဆွဲကြသည်။ အသံကုန် အော်ကြသည်။ လေထဲရှိနေဆဲဖြစ်သော ဒဏ်ရာရ ရန်သူ လေထီးစစ်သည် များသည် ကြောက်ရွံ့မှု၊ နာကျင်မှုတို့ကြောင့် အော်ဟစ်ကြသည်မှာ ဝက်ဝက်ကွဲ မတတ်ပင်။ ကျန်ရစ်သော သေနတ်ကိုင် စစ်သားအချို့သာ ဆေးမှူးနှင့် ဆက်သွယ်နိုင်ခဲ့သည်။ ဆေးမှူးတို့မှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်၊ ထက်ထက်မြက်မြက်။ အနီးအနားတွင်မူ သုံးလက်မ မော်တာတစ်လုံးက လေထဲ ဗုံးတစ်လုံးပြီးတစ်လုံး

ပစ်သွင်းလျက်ရှိသည်။ အားလုံးအားလုံးတို့၏အထက်တွင်မူ အသံနက်ကြီး တစ်သံက နိမ့်လိုက်ကျလိုက်နှင့် မပြတ်တမ်း မြည်ဟီးနေသည်။ ထိုအသံကား လေယာဉ်အင်ဂျင်သံ။ ရှိခနဲမြည်၍ ကျလာသော ဗုံးသံများ၊ ထိုးဆင်းသွားသော တိုက်လေယာဉ်တို့၏ အသံများကား ကြားဖောက်အသံများ။ တစ်လောကလုံး ပွက်လောရိုက်နေကြပြီ။

ကျွန်ုပ်၏တပ်စုသည် သူ့အလိုလို စုစည်းသွားသည်။ စစ်သားများ လန့်ဖျပ်သွားနိုင်သော်လည်း တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် အရှည်အချင်း ပြည့်ဝစွာ စုစည်းသွားခြင်းဖြစ်ပြီး ဘာကြီးဖြစ်လာဖြစ်လာ အသင့်ပဲဆိုသော အနေအထားတွင် ရှိနေသည်။ အားလုံးကို ကျွန်ုပ် ခပ်မြန်မြန် လွှားကြည့်လိုက်ပြီး တပ်စုအတွက် ဂုဏ်တက်မိသည်။ ဂရိတွင် စစ်ရှုံးခဲ့ရသော်လည်း၊ အတွေ့အကြုံများစွာကို ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော်လည်း တပ်စုသည် စစ်သည်တော်တို့၏ ပုံပန်းသဏ္ဍာန်ကို ထိန်းသိမ်းထားနိုင်ဆဲ။ ခန့်ညားလိုက်တဲ့ လူအုပ်ဟု ကျွန်ုပ် အတွေးပေါက် မိသည်။ အမိန့်မရမချင်း ကတုတ်ကျင်းထဲ အကာအကွယ်ယူရန် ကျွန်ုပ် သူတို့ကို လက်ဝှေ့ယမ်း၍ အချက်ပြလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်၏တပ်စုသည် တစ်နှစ်ပတ်လုံး အကောင်းဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။ အမှန် တကယ်မှာ မနှစ်တုန်းက ကျွန်ုပ်သည် အသက်နှစ်ဆယ်သာရှိသေးသော မနူးမနပ် ဒုဗိုလ်ကလေးဖြစ်ပြီး နယူးဇီလန်၊ ဘာနမ်ဒေသ တပ်သားစုဆောင်းရေးစခန်းတွင် တပ်စုပါ စစ်သားအားလုံးကို ကျွန်ုပ်လက်ခံခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်တုန်းက သူတို့ အားလုံး အရပ်ဝတ်အရပ်စားနှင့်ဖြစ်ပြီး အကြမ်းပတမ်းပုံစံမျိုး ပေါက်နေကြသည်။ အများစုမှာ ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ရပ်တည်းသားများဖြစ်ပြီး သတ္တိတွင်း အလုပ် သမားများ၊ တောလိုက်မုဆိုးများ၊ ယာသမားများဖြစ်ကြ၏။ ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ဘဏ် စာရေးလုပ်ဖူးသူလည်း ပါသည်။ ဈေးဆိုင်အရောင်းဝန်ထမ်းလည်း ပါသည်။ နယူးဇီလန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး လေးလတိုင်တိုင် လေ့ကျင့်ရေးစခန်း ဝင်ခဲ့ ကြရာ မောလည်းမော၊ ပျော်လည်းပျော်ခဲ့ကြရသည်။ ထို့နောက် အင်္ဂလန်သို့ ရေလမ်းခရီးဖြင့် ထွက်လာခဲ့ကြသည်။ အင်္ဂလန်တွင် လေ့ကျင့်ရေး ပြီးဆုံးခဲ့သည်။

စစ်ရေးလေ့ကျင့်ခန်းများကို ဤမျှ အင်တိုက်အားတိုက်လုပ်၊ စစ် အကြောင်းကို တက်တက်ကြွကြွ သင်ကြားပြီးခါမှ ကျွန်ုပ်တို့ကို အိဂျစ်မှ တစ်ဆင့် ဤမျှ စိတ်ပျက်စရာကောင်းသည့် ဂရိပြည်သို့ ပို့လိုက်ခြင်းသည် ကြေကွဲစရာပင် ကောင်းနေသည်။ တပ်သားများက သတ္တိပြောင်မြောက်စွာ တိုက်ကြသော်လည်း

ကြောက်စရာကောင်းလွန်းသော အခြေအနေကြောင့် မတတ်သာဘဲ တပ်များ ဆုတ်ခွာရသည်။ အန္တရာယ်မြေကို စွန့်ကြဲရသည်။

ဗိုလ်မှူး သောမတ်(စ်)ဆန်တစ်ယောက် သံလွင်ပင်များကြားမှ ဟိုသည် ကွေ့ပတ်ပြီး ကျွန်ုပ်ဆီလာနေသည်။ ဗိုလ်မှူးသောမတ်(စ်)ဆန်သည် စစ်ပြန် ကာကွယ်ရေးဦးစီးဖြစ်ပြီး သူ၏ ထောင့်ထောင့် လမ်းလျှောက်ဟန်က ထင်ရှား သိသာသည်။ ကျွန်ုပ်ဆီ ချဉ်းကပ်လာရင်း အော်ခေါ်နေသည်။ ပတ်ပတ်လည်မှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် ဝရန်းသုန်းကားများအား အမှုမထားဘဲ ကျွန်ုပ်ကို အားပါး တရကြီး သွားဖြဲပြနေသည်။

“ဟေး... သောမတ်(စ်)... ကောင်လေး၊ မင်းအတွက် ပွဲကြီးပွဲကောင်းကွ၊ ဒီပွဲကတော့ကွာ မင်းအိမ်တံခါးဝရှေ့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်လာတာကိုး။ ခုတော့ သတိသာ ထားပေတော့၊ ကျုပ်တို့ မြင်လိုက်ရတဲ့ကောင်တွေက နှစ်ဆယ့်နှစ် တပ်ရင်းပေါ် ကျလာတဲ့ကောင်တွေကွ။ ဗိုလ်မှူးက ဘယ်လိုထင်လဲဆိုတော့ တချို့ ကောင်တွေက မှန်းထားတာထက် ဝေးတဲ့နေရာမှာ ကျသွားနိုင်တယ်။ လောလော နယ်တော့ ရန်သူက ကျုပ်တို့ နှစ်ဆယ့်သုံး တပ်ရင်းနဲ့ နှစ်ဆယ့်နှစ် တပ်ရင်းကြား ရောက်သွားပြီး သူတို့ လူပြန်စုနေကြတယ်။ နှစ်ဆယ့်နှစ်တပ်ရင်းက လေယာဉ်ကွင်း ဘေးမှာဆိုတော့ မြေမြင့်တယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ရန်သူက ကျုပ်တို့ကို ခြိမ်းခြောက် လာနိုင်တယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ တန်ပြန်တိုက်စစ်ကို ချေမှုန်းသွားနိုင်တယ်” ဗိုလ်မှူး သောမတ်(စ်)ဆန်သည် စကားပြော တစ်အောင့်ရပ်ပြီး ကျွန်ုပ်မျက်လုံးထဲကို တည့်တည့်ကြည့်သည်။ ပြီးမှ “မင်းတပ်စုနဲ့ ထွက်ပြီး ရှင်းစမ်း” ဟု မာန်ပါလှစွာ အမိန့်ပေးလိုက်တော့သည်။

ကျွန်ုပ် ပါးစပ်လှုပ်ရန် အားထုတ်သော်လည်း စကားသံထွက်မလာ။ ဗိုလ်မှူးအမိန့်ကို ဉာဏ်မမီသေး။ ထို့နောက်မှ ယခုခက်စွာသည် တကယ့်ဖြစ်ရပ် ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ် အမြဲတမ်းဖတ်ခဲ့ရသလို တိုက်ပွဲမို့ အမိန့်ပေးခြင်းဖြစ်ကြောင်း သတိဝင်လာသည်။ တိုက်ပွဲဝင်ရန် ကျွန်ုပ် ခုန်ထပြီး တပ်စုကို တိုတိုတုတ်တုတ် အမိန့်ပေးသည်။ ကိုက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့် ပြန့်ကျဲနေသော ရန်သူကို တိုက်ရန် ကျွန်ုပ်တို့ တပ်စုထွက်လာကြသည်။ ရှေ့တန်းတပ်သားများကို ကျွန်ုပ်တို့ ကျော်ဖြတ် လာခဲ့ကြရာ ကတုတ်ကျင်းထဲတွင် အားလုံး နိုးနိုးကြားကြားရှိနေကြသည်။ တောအုပ်ထဲဝင်ပြီး ရန်သူလေထီးတပ်သားတို့ ကျလာရာ နေရာကို ဦးတည် ချီတက်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ရင်း၏အပြင်ဘက်ကိုရောက်လာကြသောအခါ ဖထမတွင် အရာရာသည် သဘာဝမကျစွာ ငြိမ်သက်လွန်းနေသည်ဟု ထင်ရသည်။ လှေကားထစ် တောင်စောင်းတစ်လျှောက် ကျွန်ုပ်တို့ အပြင်းနှင်လာခဲ့ကြရာ တိုက်ပွဲ၏ ဆူညံပွက်ထနေသော အသံများကို လျှို့မြောင်က ပိတ်ဆီးထားလိုက် သလို ရှိသည်။ ရန်သူ လေထီးတပ်သားများ ရှေ့ဝေးဝေးတွင် ရှိဦးမည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆပြီး တပ်စုကို ကျွန်ုပ်သည် ထိပ်ဆုံးမှ ဦးဆောင်ခေါ်ငင်လာသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်နှလုံးကလည်း ကြီးကျယ်ခမ်းနားစွာ သန့်ရှင်းတက်ကြွနေသည်။ အန္တရာယ် သည် အလုံးစုံသော မဆီမဆိုင် သောကများကို ချေဖျက်သည်။ ထိုသို့သော အချိန်ကလေးတွင် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် စိတ်၏ ကြည်စင်မှုကို တိုက်ပွဲဝင်သူတို့သာ ကြုံတွေ့နိုင်သည်။

လျှို့၏အခြေသို့ ကျွန်ုပ် ရောက်လာပြီး မကြာခင်မှာပင် ခါးလည် လောက်ရှိ ကျောက်ဆောင်ထစ်သို့ ရောက်လာသည်။ ထိုကျောက်ဆောင်ထစ်ကို တက်မည်ဟု ကျွန်ုပ်မှာ အသင့်ဖြစ်နေရာ လက်တစ်ဖက်က ကျောက်သားကမူ ဇွန်းကို ကိုင်ပြီး ခြေတစ်ဖက်ကို အကြွ တစ်စုံတစ်ရာသည် ကျွန်ုပ်ကို ဟန့်တား လိုက်သလို ရှိသည်။ ကျောချမ်းစရာ စိတ်လေးခြင်းတစ်မျိုးက ကျွန်ုပ်ကို အကျဉ်း ချလိုက်သလိုဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်သည် ခေါင်းကို ရုတ်ခြည်းငဲ့ချလိုက်သည်။ အသံ ဗလံလည်း မကြား။ နောက်ထပ် ခင်ရိုးလေးတစ်ခုကို မရောက်မချင်း ရန်သူ့ အရိပ်အယောင်ကို ကျွန်ုပ် မှော်လင့်မထား။ ဤသို့ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ် ရှေ့ကို ဘာကြောင့် ဆက်မသွားရမည်နည်း။ စေ့စေ့စပ်စပ် တွေးသော်မှ ရှေ့ဆက် မချီတက်နိုင်စရာ ဘာအကြောင်းမှမရှိ။ သို့ရာတွင် အကြောင်းရင်းဆိုသည်ထက် အရေးကြီး တစ်စုံတစ်ရာက ကျွန်ုပ်ကို ခဏစောင့်ဦးဟု ပြောနေ၍ ကျွန်ုပ် ဂရုပြု ရသည်။

နောက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏လူများ ကိုက် ငါးဆယ်ခန့် ပြတ်ကျန်နေခဲ့၍ ကျွန်ုပ်စိတ်ပူသွားသည်။ တပ်စုသည် သတိဝီရိယကြီးစွာဖြင့် ရှေ့တက်လာနေသည်။ သူတို့အား မြန်မြန်လာကြရန် ကျွန်ုပ် လက်ယပ်ခေါ်သည်။ စိတ်ကလည်း မရှည်တော့။

အိတ်ထဲတွင် လက်ပစ်ဗုံးများက တနင့်တပိုးမို့ လေးလံပြီး သယ်ရ မသက်သာ။ ကျောက်ဆောင်ထစ်ကိုတက်ရန် ကြောက်ရမည့်အစား ကျွန်ုပ်သည် စစ်ဝတ်စုံဘောင်းဘီ ဘယ်ဘက်အိတ်ထဲမှ လက်ပစ်ဗုံး ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

စနက်တံဖြုတ်ပြီး ရှေ့ကို အားသွန်ပစ်ကာ ဝပ်ချလိုက်သည်။ 'သုံး လေး ငါး ခြောက်' ဟု အသက်အောင်၍ ရေတွက်နေသည်။ ခုနစ်စက္ကန့်အရောက်၊ ဗုံးကလည်း အပေါက်၊ ကျွန်ုပ်လည်း ကျောက်ဆောင်ထစ်ပေါ်တက်ရန် ခုန်ထ ပြီး ဖြစ်သည်။

ဟန်ချက်ပင် မထိန်းရသေး၊ လား... လား... အစိမ်းပုပ်ရောင် အရာ တစ်ခုကို ကျွန်ုပ် တွေ့လိုက်ရသည်။ ဂျာမန်ကောင်၏ သံခမောက်တစ်လုံး သံလွင် ပင်စည်နောက် ပုန်းအောင်းနေသည်။ သံခမောက်ဘေးမှ ခြောက်လုံးပြူးက ကျွန်ုပ်ထံ တည့်တည့်ကြီး ချိန်ထားသည်။ ရိုင်ဖယ်ခလုတ်ကို ကျွန်ုပ် ဆွဲဖြုတ် လိုက်ရာ ရန်သူ လေထီးတပ်သား ဂျာမန်ကောင်၏ပခုံးက မြောက်တက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရိုင်ဖယ်ကို တင်ပါးနားတွင် ကိုင်ထားလျက်က အလိုအလျောက် မောင်းခလုတ် ဆွဲဖြုတ်မိရက်သားဖြစ်ကာ ထိုဂျာမန်ကောင် ကျသွားသည်။ မရည်ရွယ်ဘဲ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ပထမဆုံး ဂျာမန်ကောင်ကို အောင်နိုင် သွားပေပြီ။

ထိုအတွက် ပီတိဖြစ်ဖို့လည်း အချိန်မရ။ ရွံရှာစက်ဆုပ်နေဖို့လည်း အချိန်မရ။ နောက်ထပ် စက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်းမှာပင် ကျွန်ုပ် သေသေချာချာ တွေ့ရှိလိုက်သည်က နောက်ထပ် ဆံပင်ရွှေ့ရောင် ဂျာမန်တစ်ကောင်။ ပထမ ဂျာမန်ကောင်၏ကျောပေါ် တွားတက်လာသည်။ ထိုဂျာမန်ကောင်၏မျက်နှာသည် နာမကျန်းမှုကြောင့် စိမ်းရွှေရွှေပင် ဖြစ်နေသလို။ ညှာလက်ထဲမှ ခြောက်လုံး ပြူးက တုန်ခါလျက်။ ရိုင်ဖယ်ပြောင်းဝကို ထိုဂျာမန်ကောင်၏ခေါင်းကို ချိန်ပြီး ကျည်ထိုးနေစဉ် လက်နက်ချရန် ထိုဂျာမန်ကောင်ကို ကျွန်ုပ် အော်ပြောသည်။ ဂျာမန်ကောင်သည် ခြောက်လုံးပြူးကို ဘာမှန်းမသိ ဝေ့ပြုမြဲ ပြနေသည်။ ပါးစပ် ထောင့်စွန်းနှစ်ဖက်မှ တံတွေးများ စီးကျလာသည်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့ရသည်။ ဗလုံး ဗထွေး မပီမသအသံများလည်း ထွက်ပေါ်နေရာ ထိုရန်သူသည် မတိုက်ခိုက်နိုင် တော့ကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ ရန်သူပေါ် ကျွန်ုပ်ခုန်တက်ပြီး လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးကို ကန်ထည့်လိုက်သည်။

ပတ်ပတ်လည်ကို ကျွန်ုပ် သွက်သွက်လှည့်ပတ်ကြည့်ရာ သံလွင်တော၏ ရှေ့ဘက်တွင် လှုပ်ရှားမှုမရှိတော့။ နောက်ဘက်တွင် ကျွန်ုပ်၏တပ်စု။ ကျွန်ုပ်၏ သေနတ်သံကြောင့် သတိဝင်နေသော တပ်စုသည် ကျောက်ဆောင်ထစ်နား ချဉ်းကပ်လာနေသည်။

သုံးပန်းတစ်ယောက်ကို ဘာလုပ်ရမည်နည်း။ ဘယ်သူကမှ ကျွန်ုပ်ကို

မပြောပြခဲ့စဖူး။ ယခုလို တစ်ယောက်ယောက်ကို လက်ရဖမ်းမိလိမ့်မည်ဟုလည်း တစ်ခါမှ မတွေးမိခဲ့။ သုံးပန်းကို ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ခေါ်မသွားနိုင်။ ခေါ်သွားပါကလည်း ထိုသုံးပန်းသည် အတိုင်းမသိအောင် ဒုက္ခပေးတော့မည်။ ဒုက္ခမပေးဘူးပဲထား။ တပ်ရင်းကို ထိုသုံးပန်းပို့ဖို့အရေး စစ်သားတစ်ယောက်ကို လွှတ်ရဦးမည်။ အကယ်၍များသာ သုံးပန်း အယောက်နှစ်ဆယ်မိပါက ကျွန်ုပ်၏တပ်သား အယောက်နှစ်ဆယ်ကိုသုံး၍ တပ်ရင်း ပြန်လွှတ်ရတော့မည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တွင် အင်အားလက်ကျန်မရှိတော့။ သည်တော့ကာ ထိုသုံးပန်းစဉ် ချည်လျှင်ချည်၊ မချည်လျှင် တစ်နည်းနည်း ကိစ္စရှင်းထားမှ ကျွန်ုပ်တို့တပ်စု တပ်ရင်းအပြန်တွင် သုံးပန်းများကို ကောက်သိမ်းသွားနိုင်မည်။

ရက်စက်ရာကျသည်ဟုထင်ရသော်လည်း သုံးပန်းကို အိမ်မောကျသွားအောင် လုပ်ပေးမည်ဟု ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ရင်း ပြန်ချိန်ထိ ထိုဂျာမန်ကောင်လေး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက်ဖြစ်နေစေရန် ခေါင်းကို ခပ်ဆတ်ဆတ်လေး ချပေးမှဖြစ်မည်။ ကောင်လေး၏ သံခမောက်က ခပ်လှမ်း လှမ်းတွင် ကျနေသည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ဘာလုပ်ရမည်ကို ရှင်းပြလိုရင်း ရည်ရွယ် ချက်ဖြင့် အသာကုန်းပြီး ကောင်လေး၏ခေါင်းကို ပုတ်ပေးလိုက်သည်။ ဂျာမန်လေး၏ ကြောက်လန့်တကြား ဗလုံးဗထွေးသံများ ညံ့ထွက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် လုပ်စရာရှိတာ လုပ်ရတော့မည်။ ကျွန်ုပ်နောက်မှ လိုက်လံ ချောင်းမြောင်းနေမည့် ရန်သူကို ကျွန်ုပ်အလိုမရှိ။

ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်သည် အမိုက်မဲဆုံးလုပ်ရပ်ကို လုပ်လိုက်သည်။ ရိုင်ဖယ်ကို ပြောင်းပြန်ထောင်ပြီး ပူပူနွေးနွေးပြောင်းကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်သည်။ ကောင်လေး၏ဦးခေါင်းထက် နှစ်ပေ သုံးပေခန့်ခွာပြီး ခပ်ဆဆလေး နှက်ရန် ဟန်ပြင်နေစဉ် ကာဘိုင်စက်သေနတ်သံက ပေါက်ကွဲထွက်လာသည်။ သံလွင်ပင်၏ သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းများ ကျွန်ုပ်ခေါင်းနှင့် ပခုံးပေါ် တစ်ထောကြီး ကျလာသည်။ အူယားဖားယားမော့ကြည့်လိုက်မှ စရာမဂျာမန်ကောင်ကြီးသည် သံလွင်ပင်များကြားမှ ကျွန်ုပ်ထံ ပြေးဝင်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရတော့၏။ ကျည်သုံး စက်သေနတ်က ကျွန်ုပ်ကို တည့်တည့်ချိန်ထားသည်။

စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်က ရူးနမ်းသော အတွေးဆီ ပြေးသွားပြန်သည်။ အားလုံးသော ကျည်သုံးစက်သေနတ်များသည် ပေါက်ကွဲသံ ကျယ်လောင်လွန်း၍ အန္တရာယ်ကို ဖိတ်ခေါ်ရန် မှတ်ပုံတင်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း

ထိုဂျာမန်ပုဂ္ဂိုလ် မသိပါကလားဟု တွေးမိခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ပထမဆုံး တုံ့ပြန်မှုမှာ ရိုင်ဖယ်သေနတ်ဒင်ဖြင့် လူမမာ ဂျာမန်လေး၏ခေါင်းကို ရိုက်နှက် လိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး ထိုအလုပ်ကလေးလုပ်စဉ်မှာပင် အမောဆိုမှုက ကျွန်ုပ်ကို အလဲ အကွဲ ထိုးနှက်ထားနိုင်သည်။ သုံးထပ်သားနှင့်တွေ့ရသလို သေနတ်ဒင်က ဂျာမန်၏ ဦးခေါင်းနှင့် မိတ်ဆက်သွားသည်။

ဂျာမန်ကောင်လေး၏နောက်ဘက်တွင် ကျွန်ုပ်ဝပ်ချလိုက်ပြီး လွင့်ကျ နေသော ခြောက်လုံးပြူးကို အမိအရ ယူသည်။ ပြေးဝင်လာနေသော သဏ္ဍာန်ဆီ ခြောက်လုံးပြူးဖြင့်ချိန်၍ မောင်းကို ဆွဲရာ ဘာမှလည်း ဖြစ်မလာ။ သေနတ် စုတ်ကား ကျပ်၍ နေပေပြီ။ လူထွားဂျာမန်ကြီးက ကျွန်ုပ်နှင့် သုံးလှမ်းအကွာတွင် ရပ်လိုက်သည်။ ခွေခွေခေါက်ခေါက် အလောင်းကောင်ကို ကျွန်ုပ် တိုး၍ ဖက်တွယ် နေစဉ်မှာပင် ရန်သူသည် သူ၏ ကျည်သုံး စက်သေနတ်ကို ပခုံးပေါ် ပင့်တင်ကာ သေသေချာချာ ဖြည်းဖြည်းနှေးနှေးနှင့် အေးစက်စွာ ပစ်မှတ်ကို ချိန်နေသည်။ ပစ်မှတ်ချိန်သည့် ဂျာမန်ကြီး၏ ညာမျက်လုံး ကျဉ်းသွားသည်ကိုပင် ကျွန်ုပ် တွေ့နေရသည်။ လက်ထဲဝယ် သေနတ်ပြောင်းက ငြိမ်လျက်။

ကျွန်ုပ်မှာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ရဲတော့။ နေရာတွင် အေးခဲသွားသည့်နှယ် ရှိသည်။ ထိုစဉ် မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်းမှာပင် ကိစ္စအားလုံး ပြီးစီးသွားသည်။ ရန်သူ၏ ပခုံးအနေအထားပျက်ကာ နဖူးပေါ်မှ သွေးများ ပွက်ကျလာသည်။ ကျွန်ုပ်မျက်နှာနားမှ အလောင်းကောင်ပေါ် တစ်ခုခုကျလာပြီး ဂျာမန်လူထွားကြီး သည် မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး သွေးရွဲလျက် ဒယီးဒယိုင် ပြုလဲကျလာတော့သည်။

ကျောက်ဆောင်ထစ်အစွန်းကို ကျော်၍ အငွေ့တလူလူ ရိုင်ဖယ်ကို ကိုင်လျက် ကျွန်ုပ်အား စူးစမ်းသလို ကြည့်နေသူကား တပ်ကြပ်ရေးသွန်ဆမ်။ “နည်းနည်းလေးပဲလိုတော့တယ်၊ စိတ်တော့မရှိနဲ့ ဗိုလ်ကြီး၊ ရှေ့သိပ်မလောရင် ကောင်းမယ်” ဟု ပြုံးပြုံးကြီးပြောကာ ကျောက်သားကို ကုပ်တွယ်တက်လာသည်။

“ဟုတ်ပဗျာ၊ နောက်ဆို နောက်ကနေပဲ အမိန့်ကောင်းကောင်း ပေး တော့မယ်” ဟု ကျွန်ုပ်သည် အတတ်နိုင်ဆုံး ပုံမှန်အသံရအောင် ပြောလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ သတိကြီးစွာ ရှေ့တက်လာသည်။ လေထီးများက အရောင် မတူကြ။ လေထီးနှင့်တွဲလျက် ပါလာသောအိတ်များကို ကျွန်ုပ်တို့ အသေအချာ စစ်ဆေးကြရာ အဝါရောင်လေထီးအားလုံးနီးပါးကို ရိုက္ခာအိတ်များဟု ညွှန်းထား သည်။ တွေ့သမျှ သေနတ်နှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို အတတ်နိုင်ဆုံး ဖျက်ဆီး

ပစ်ကြရသည်။ သိပ်မကြာခင် တပ်သားတိုင်းသည် လူဂါ ခြောက်လုံးပြုတော်မူ၏။ မှန်ပြောင်းကိုယ်စီဖြင့် စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွမြင့်မားလာကြတော့၏။

ထိုနေ့ ၁၉၄၁ ခု မေလ ၂၀ ရက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျန်တစ်နေ့လုံး ကင်းလှည့်ကြသည်။ ဗိုလ်မှူးတာဝန်ပေးထားသော နယ်မြေတွင် ရန်သူကင်းရှင်း သွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် တပ်နယ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့ကြရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ အောင်မြင်မှု သက်သေအဖြစ် ကျသွားပြီဖြစ်သော ဂျာမန်နှစ်ဆယ့်ကိုးဦး၏ သက်သေခံ ကဒ်ပြားများနှင့် လက်ရမိသော သုံးဦးကို ခေါ်ဆောင်လာနိုင်ခဲ့သည်။ လက်နက်ပစ္စည်းစုံနှင့် ကုန်ပစ္စည်းများကား တန်ဖိုးကြီးမားလှတော့၏။ ဂရိတွင် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသမျှ အစားပြန်ရခဲ့ခြင်းပင်။ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ တပ်သားနှစ်ဦးသာ ဆုံးရှုံးခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ရောက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ရှေ့တော်ပြေးအဖြစ် အော်ဟစ်အသိပေးကာ တပ်နယ်ထဲ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်တို့ ကြုံခဲ့ရသမျှသည် ကျန်တပ်ရင်းတစ်ခုလုံး ကြုံခဲ့ရသည်နှင့် စာပါက ဘာမှမပြောပလောက်သည့် သာမညောင်ညကလေးဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရတော့၏။ ကျွန်ုပ်တို့တပ်စု ထွက်သွားပြီး နေအတော်မြင့်မှ ရန်သူလေထီးတပ်ရင်း တစ်ခုလုံးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အချက်အချာနယ်မြေပေါ် သက်ဆင်းလာခဲ့ကြသည်။ အသတ်အဖြတ်များ ကား ရိုးစင်းစွာ။ အကြောင်းမှာ လေထီးတပ်သားများသည် မြေပြင်ပေါ်မရောက်မချင်း လေထီးကြီးများဖြင့် ရှုပ်ယှက်ခတ်ကာ မတတ်သာသည့်အခြေအနေကို ရောက်ခဲ့ရသည်။ တပ်နယ်တစ်ခုလုံး၏မြင်ကွင်းကား မေ့ရက်နိုင်ဖွယ်မရှိ။ အရောင်စုံလေထီးများ သစ်ပင်တိုင်းတွင် တွဲလွဲကြီးကျလျက်။ အချို့လေထီးများတွင် အသက်မဲ့ စစ်သားများ သစ်ကိုင်းပေါ်မှ ကြိုးတန်းလန်းနှင့် တွဲလောင်း လွဲယမ်းနေသည်။ ဗိုလ်မှူး၊ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီး၊ တပ်ထောက်နှင့် ဆေးမှူး အားလုံးဆီတွင် လူအသေအပျောက်ရှိခဲ့သည်။ ဘက်ပေါင်းစုံက မိမိတို့ကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှု ထွန်းလင်းလာကြပြန်သည်။ ဂရိတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မော်တာနှင့် ဝန်စည်စလှယ်များ ထားရစ်ခဲ့ရသော်လည်း ယခုချိန်ထိတော့ ရရာနှင့် ဖြစ်ကတတ်ဆန်းအဆင်ပြေနေကြသည်။ ရဲဘော်များက ဘာလာလာ အသင့်ပဲဟေ့ ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုနေ့ တစ်နေ့လုံး၊ နောက်နေ့တစ်ညလုံး ကျွန်ုပ်တို့ စောင့်ဆိုင်းနေကြရသည်။ မဲလမ်လေယာဉ်ကွင်းကို တန်ပြန်တိုက်စစ်ဆင်ရေးအတွက် အမိန့်ကို စောင့်နေကြခြင်းဖြစ်၏။ နှစ်ဆယ့်နှစ်တပ်ရင်း အတုံးအရုံးဖြစ်ကုန်ကြပြီကို

ကျွန်ုပ်တို့ သိနေသည်။ ရန်သူ့စစ်ဆင်ရေး၏ အဓိကဖိအားသည် ထိုတပ်ရင်းပေါ် ကျခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အုပ်စုနှစ်စုကို တပ်ကူအဖြစ်ပို့ပြီး ထိုအုပ်စု ပြန်လာသောအခါ အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးနေကြောင်း အစီရင်ခံသည်။ ဘာအမိန့်မှ ကျမလာတော့။ နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစော နှစ်ဆယ့်နှစ်တပ်ရင်းမှ ရဲဘော်များ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ဆယ့်သုံးတပ်ရင်းဆီ လာပူးပေါင်းချိန်ထိ မည်သည့်အမိန့်မှ မပေးတော့ကြောင်း ကျွန်ုပ်ကောင်းကောင်းသိနေသည်။ ထိုအချိန်ထိ ရောက်နေပြီဆိုပါမှတော့ မေးမြန်းရမည်မှာ ကျွန်ုပ်တို့တာဝန်ပင်ဖြစ်တော့၏။ ထိုအချိန်မှစ၍ စစ်ပွဲသည် တီထွင်ကြံဆမှု ဆိုသောဘက်ကို အလေးသာသွားသည်။ တီထွင်ကြံဆမှုဆိုသော ဘက်ခြမ်းသည် အချိန်နာရီတိုင်းကို တည်ဆောက်သွားသည်။ ဝေဟင်ကြီးစိုးမှုကို ရယူသွားသည်။ ကရိတ်ကျွန်း တိုက်ပွဲသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို အာခံနေပေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာ ခါးသီးနေတော့၏။

ဆုတ်ခွာခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အလွန်အန္တရာယ်များသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကြုံသင့်သည့်တိုက်ပွဲများထက် အန္တရာယ်ပိုကြီးနေသည်။ ယခုဖြစ်ပုံမှာ တပ်ရင်းကြီးတစ်ခုလုံးရှိနေသော သံလွင်တောအုပ်ကို ဂျာမန်များက အင်္ဂလိပ်တပ်များ ကင်းစင်သည်ဟု ထင်မြင်ပြီး သူတို့၏ အထူးတပ်မကြီးတစ်ခုလုံးကို ကျွန်ုပ်တို့ခေါင်းပေါ် တည့်တည့်ကြီး ပစ်ချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ဗိုလ်မှူးကြီး၏ အထူးတလည် အစွဲအလမ်းဖြစ်သော ပုန်းအောင်းနိုင်ခြင်း၏ တန်ဖိုး၊ အယောင်ဖျောက်နိုင်ခြင်း၏ တန်ဖိုးပင် ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူးသည် တပ်သားများအား သံလွင်ပင်အောက်မှ လုံးဝမထွက်ရန် တင်းကြပ်ထားခဲ့သည်။ ဂျာမန်တို့၏ လေယာဉ်အင်ဂျင်စက်သံကြားနေရစဉ်ကာလအတွင်း မီးခိုးလေးသော်မှ မအူစေရ။ လိမ္မော်ခွံလေးသော်မှ မမြင်ရစေရ။ ဗိုလ်မှူး၏ ရှေ့ကြိုမြင်မှုသည် သံသယဖြစ်စရာ မလိုအောင် ခိုင်မာသော အကျိုးကျေးဇူးကို ဖြစ်ထွန်းစေခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လက်ရဖမ်းမိခဲ့သော ဂျာမန်သုံ့ပန်း အနည်းငယ်သည် အကြီးအကျယ် အုံ့သြကြောင်း ဖော်ပြကြသည်။ ပြောပြကြသည်မှာ ၎င်းတို့သည် အထိအခိုက် မရှိဘဲ မြေပြင်သို့ ဆင်းသက်နိုင်မည်၊ လူစုပြီး အင်အားတောင့်စေလျက် လေယာဉ်ကွင်းသို့ ချီတက်နိုင်ကြမည်ဟု မျှော်လင့်ထားကြသည်။ အတိုက်အခိုက်မရှိဟု သေချာလွန်းခဲ့ကြသဖြင့် တပ်ထောက်နှင့် စာရေးများကိုပင် လေထီးနှင့် ချပေးခဲ့ကြောင်း ပြောပြကြသည်။

အထက်ပါ ဧရာမအကျိုးကျေးဇူးကြီးကို ရပြီးသည့်တိုင် လှည့်စားခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ များစွာ အမြတ်ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ရန်သူလေတပ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိနေသည့် အပိုင်းကို သိပ်မသေချာသေး။ သူသိသည်က တပ်မကြီးတစ်ခုလုံးကို သူ ချပေးခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် တိုက်ခိုက်ရန် ချင့်ချိန်ရမည်ဟူ၍သာ။ ဤသို့ဖြင့် လေယာဉ်သည် ဝဲလှည့်နေသည်။ တပ်ကူပေးရန် အသင့်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း အလောင်းကောင်များမှ ဧရာမ အနီရောင် စကြာတံဆိပ်ကြီးများနှင့် ပိုးသား အစင်းကြားများကို ရှာဖွေတွေ့ရှိကြပြီး မြင်သာအောင် ဖြန့်ခင်းကြသည်။ ထိုသို့ လုပ်ခြင်းအားဖြင့် ရိက္ခာများ မိုးရွာသလို နှံ့ပေးခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာ အလယ်တည့်တည့်ကိုမှ မော်တာများ၊ ရိုင်ဖယ်များ၊ ခဲယမ်းမီးကျောက်နှင့် အစားအသောက်များ ကျရောက်လာခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ကောင်းကောင်း အသုံးပြုပေးရလေသည်။

တတိယမြောက်နေ့ မနက်တွင် မအိုရီတပ်ရင်းနှင့် အမှတ်နှစ်ဆယ်တပ်ရင်းတို့၏ တန်ပြန်တိုက်စစ်သည် အကြောင်း အမျိုးမျိုးကြောင့် နာရီပေါင်းများစွာ နှောင့်နှေးကြန့်ကြာခဲ့ရသည်။ မည်သည့်တိုက်ပွဲတွင်မဆို ဤသို့နှောင့်နှေးခြင်းသည် ဆိုးရွားသော တာထွက်မှုပင်ဖြစ်၏။ ကရီတဲကျွန်းတွင်မူ တကယ့်သေကောင်ပေါင်းလဲကိစ္စ။ နံနက်စောစော၏ မှောင်ရိပ်ကို အခွင့်ကောင်း မယူဘဲ စစ်ကြောင်းသည် နေ့လယ်ကြောင်တောင်ကြီး ရန်သူ၏ ဝေဟင်အပိုင်စီးမှုကို ရင်ဆိုင်ကာ စီတန်းထွက်လာကြသည်။ ပြောင်မြောက်စွာ တိုက်ပွဲဝင်ကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်ကြီးရောက်မှတော့ ပြန်ကျနေသော ရန်သူလေထီး တပ်သားများ တစ်ဦးချင်းစီ စုစည်းပြီးသွားသည်။ အချိန်စီးသောလက်နက်ကြီးများကိုပင် လေယာဉ်နှင့် သယ်ချလိုချ သို့မဟုတ် လေထီးများစွာ သုံး၍ ချပေးနိုင်ခဲ့ပြီ။

ရန်သူ ဂျာမန်များသည် ညတိုက်ပွဲဝင်ရလျှင် သူတို့၏ ရာပေါင်းများစွာသော လေယာဉ်များကို အကူအညီမတောင်းနိုင်၍ ရွံ့ကောင်းရွံ့သွားနိုင်သည်။ ယခုလို နေ့လယ်ကြောင်တောင်ကြီးတွင်မတော့ ကျွန်ုပ်တို့၏ ထိုးစစ်သည် ၎င်းတို့အား မည်မျှပင် ချောက်ချားနိုင်ပစေ၊ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ အနိုင်ရရန် မည်မျှပင် နိုးကပ်နေပစေ၊ ဂျာမန်တို့က လှလှကြီး ပြန်တိုက်လေသည်။

နှစ်ဆယ့်သုံးတပ်ရင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ဖာရန်၏ အုပ်ချုပ်မှုအောက်တွင် အပေါ့စားသံချပ်ကာ ကားများဖြင့် ထိုးစစ်စတင်ခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် စဦးပိုင်း အောင်မြင်မှုများကို တွေ့ကြရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အင်မတန် အားတက်ပြီး ဒီနေ့ဟာ ဒို့နေ့ဟု

ထင်မှတ်ထားသည်အထိ အားတက်၍မှ ဘာမှမကြာလိုက်။ ဒဏ်ရာရ မအိုရီ တပ်သားများ ကျွန်ုပ်တို့တပ်ရင်းထဲ ဝင်လာကြတော့သည်။ သူတို့နှင့်အတူပါလာသော ပုံပြင်များမှာ ရန်သူ၏ ဖောင်ဖျက် ခံစစ်အကြောင်းများသာ။ ထိုနေ့တွင် ထိုးစစ်ပင် ကောင်းကောင်းမစရသေး။ ကျွန်ုပ်တို့၏ထိုးစစ် ရှုံးကြောင်း တွေ့ခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့ည၊ တိုက်ပွဲ၏ တတိယမြောက်ညတွင် ပတ်ပတ်လည်ရှိ အခြေ အနေများ သိသိသာသာ ပြင်းထန် ဖိစီးလာသည်။ တပ်ဖွဲ့တိုင်းက သူတို့ အတိုက် ခံရပြီဖြစ်ကြောင်း တပ်ကူပို့ပါရန် တောင်းခံလာကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မဖြစ်စလောက် တပ်စုကလေးလည်း သေသူသေ၊ ကျေသူကျေနှင့် ယဲ့ယဲ့လေးသာ ကျန်တော့သည်။ ထိုတပ်စုကလေးမှာ တောင်ပြေးမြောက်ပြေးနှင့် ညသန်းခေါင်ဝန်းကျင်ရောက်မှ တိုက်ပွဲ ငြိမ်သက်လာသည်။

မနက် တစ်ချက်တီးတွင် ဗိုလ်မှူးကြီးက ဌာနချုပ်၌ စည်းဝေးပွဲခေါ်သည်။ ဗိုလ်မှူးသွန်မဆင်သည် ယခုတော့ ဒုတိယကွပ်ကဲသူဖြစ်ပြီး၊ ကျွန်ုပ်ကမူ တပ်စု ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် စည်းဝေးပွဲ တက်ရသည်။ စည်းဝေးပွဲတက်မှ ကျွန်ုပ် ကြောက်ခူးတုန်အောင် သိလိုက်ရသည်က မဲလမ်ဇရီယာတွင်းမှ ဗြိတိသျှတပ်များ အားလုံး ဆုတ်ခွာရမည်ဟူသော အမိန့်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့၏တပ်ရင်း တစ်ခု တည်းသာ ယခုလို ရှေ့ဆုံးနေရာ၌ မထိမခိုက်ရှိနေ၍ ပလက်တင်နီယပ်(စ်) အရောက် ဆုတ်ခွာပြီး အင်အားစုရမည်ဟူသော သဘောရသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ကွပ်ကဲမှုအောက်တွင်ရှိနေသော (ဂ) တပ်စုသည် နောက်စောင့်တပ်အဖြစ် တာဝန် ကျရာ ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် လက်ရှိနေရာတွင်သာ တပ်စွဲထားပြီး အခြား ရိုင်ဖယ် တပ်သားများ ရှေ့တန်းမှ နောက်တန်းကို ကျော်သွားနိုင်ရေးအတွက် ခံချပေး ရမည်။

မနက်လေးနာရီတွင် တပ်သားများသည် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျော်ဖြတ်၍ တန်းစီ ဆုတ်ခွာကြသည်။ အားလုံး ဝမ်းနည်းကာ တိတ်ဆိတ်၍ နေသည်။ ရန်သူ နှောင့်ယှက်မှုမရှိ။ တပ်ကြပ်ရေးသည် ကျွန်ုပ်ဘေးနားတွင် ရပ်နေသည်။ မှန်ကုပ်ကုပ်နှင့် ရဲဝံ့သော ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ရိုင်ဖယ်ကို တင်းကျပ်စွာ ကိုင်၍ မှောင်ထဲ စူးစူးရဲရဲကြည့်နေသည်။

“ကျုပ်တို့ ဘာကြောင့် ဆုတ်ရတာလဲဗျ၊ ခုလို ညဘက်တိုက်ပြီး အဲဒီ မိမစစ် ဖမစစ်ကောင်တွေကို ပင်လယ်ထဲ ဘာကြောင့်ကန်မချနိုင်ရမှာလဲ” ဟု တပ်ကြပ်ရေးက အရေးတကြီးဟန်ဖြင့် တိုးတိုးပြောသည်။

“ကျုပ်လည်း မသိတော့ဘူး၊ ဒီခရိယာကို ရေတပ်ပုံးကြီနိုင်အောင် အခွင့်အရေးပေးဖို့လား မသိဘူး” ကျွန်ုပ်ပေးသည့် အဖြေက ယုတ္တိမရှိသော်လည်း လောလောဆယ်ကြားနေရသော ကောလာဟလတစ်ခုဖြစ်၏။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဂျာမန်ကောင်တွေ နိုးလာပြီး ကျုပ်တို့တပ်တွေ ရွှေ့သွားပြီဆိုတာ သိတဲ့အချိန်မှာ ကျုပ်တို့လည်း လိုသမျှ အားလုံး မ သွားနိုင်ပြီပေါ့ဗျာ”

တပ်ကြပ်ရေးသည် မကျေမချမ်း ရေရွတ်ပြီး သူ့လူများကို စစ်ရန် ထွက်ခွာသွားသည်။ တပ်သားများက သူ့အား အလားတူ မေးခွန်းကိုပင် မေးကြဦးမည်။ အားလုံး အတူတူခံစားကြရဦးမည်။ တပ်သားများမှာ ရန်သူ့အလောင်းကို တစ်ပုံတစ်ခေါင်းကြီး တွေ့ခဲ့ဖူးပြီဖြစ်၍ နေ့ဘက် လေယာဉ်ဖြင့် ဝှံ့ကြီခြင်းကို မဖြိုကြတော့ချေ။ ရန်သူ့ဂျာမန်များ မည်မျှပင်လက်နက်သာလွန်ပါစေ လူလူချင်း ရင်ဆိုင်တွေ့ကြလျှင် ဂျာမန်များကို လွယ်လွယ်လေး သုတ်သင်နိုင်သည်ဟု ရဲဘော်များက တွေးကြသည်။ ရဲဘော်တို့၏ ဖခင်များသည် ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းက ညတိုက်ပွဲများတွင် အစဉ်သဖြင့် အောင်နိုင်ခဲ့သော၊ သွေးကောင်းသော သူများအဖြစ် နာမည်တစ်လုံး ချန်ရစ်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ တစ်ချိန်တုန်းက ယာသမား၊ သတ္တုတွင်းလုပ်သား၊ ဘဏ်စာရေးတို့ဖြစ်ခဲ့သော ရဲဘော်များလည်း စစ်ရေးတာဝန်အတွက် ခရီးရှည်ထွက်လာခဲ့ပြီးမှ ယခုတော့ ဆုတ်ခွာရမည်ဟူသော အမိန့်ကြောင့် မှန်ကပ်ပုပ်သိုးကုန်ကြပေပြီ။ မကျေနပ်ကြ။

ကျွန်ုပ်တို့တပ်ရင်းကြီးသည် တောင်ကုန်းနိမ့်များအတိုင်း နောက်ဆုတ်နေကြသည်။ နေ့အလင်းရောင်ဝင်ချိန်တွင် သူတို့တစ်တွေ ဘေးကင်းရာ ရောက်သွားကြမည်ဟု ကျွန်ုပ်သိနေသည်။ အရုဏ်မကျင်းမီတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဗိုလ်မှူးလက်ကီကို သွားရှာသည်။ ဗိုလ်မှူးလက်ကီက တပ်စုများနောက်သို့လိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့နောက်စောင့်တပ်သည် အကာအကွယ်မရှိသော တောင်ကုန်းများကို ကျော်ဖြတ်ရမည်။ နေပွင့်ချိန်နှင့်အတူ လေယာဉ်တို့၏ အန္တရာယ်က ကြိုလင့်နေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် စိတ်ကြိုက်လမ်းကြောင်း ရွေးချယ်ခွင့်ရှိ မရှိ ဗိုလ်မှူးကို သွားမေးရခြင်း ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်က မြေပြန့်လွင်ပြင်ကို ပိုကြိုက်သည်။ မြေပြန့်လွင်ပြင်တွင် ကောက်ပဲသီးနှံတို့ ကောင်းစွာ ဖြစ်ထွန်းနေပြီး သံလွင်တောအုပ်လေးများ အစုလိုက် အစုလိုက် ရှိနေသည်။ ထိုမြေလွင်ပြင်သည် မြောက်ဘက်အခြမ်းဖြစ်ပြီး ပင်လယ်နှင့် မျဉ်းပြိုင်သဖွယ် သွယ်တန်းနေသည်။ ဗိုလ်မှူးကမူ ထိုလမ်းကြောင်းကို

သံသယရှိသည်။ မြေပြန့်လွင်ပြင်တွင် ရန်သူများ အင်အားကောင်းသည်ဟု အစီရင်ခံထားခြင်းက တစ်ကြောင်း၊ လှည်းယာဉ်များကို ထိုနေရာရောက်အောင် သယ်၍ မလွယ်ခြင်းက တစ်ကြောင်း၊ ဗိုလ်မှူးသည် ပထမတွင် သဘောမတူ။ ထိုနယ် မြေကို ကျွန်ုပ် ကျွမ်းကြောင်း၊ ရန်သူများကလည်း ညဘက်တွင် ထိုလမ်းကြောင်း ဘေးပန်းအတိုင်း ဆုတ်သွားသည်ဟု ကျွန်ုပ် ခံစားရနေကြောင်း ဗိုလ်မှူးကို ရှင်းပြရသည်။ ကျွန်ုပ်၏ နောက်စောင့်တပ် မနက်ရှစ်နာရီတွင် ဆုတ်ခွာကြမည်ကို ဗိုလ်မှူးက သဘောတူလိုက်သည်။ အခြေအနေအရ ဆုတ်ခွာရမည့် လမ်း ကြောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ဘာသာရွေးချယ်ရန်၊ လိုအပ်ပါက လမ်းတစ်လျှောက် တိုက် လာပြီး တပ်ရင်းနှင့် လာပူးပေါင်းရန် ဗိုလ်မှူးက မှာသည်။

ရှစ်နာရီထိုးရန် မိနစ်အနည်းငယ်အလိုတွင် လေယာဉ်ကွင်းဘက်မှ မီးရောင်များ ဝင်းဝင်းတောက်လာသည်။ ဌာနချုပ်တွင် တပ်စုများ စုည်းလိုက်ပြီး တပ်ကြပ်ကြီးများက လူစေတက်စေ ရှိမရှိ စစ်ဆေးအပြီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့လည်း သံလွင်ပင်များဆီ ပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် ဖောရောင် ဖောင်းပွနေသော ရုပ်အလောင်းများကို ကျော်ခွန်းလားကြရသည်။ ဘုရားရှိခိုး ကျောင်းလေးကို ကျော်ဖြတ်လာကြစဉ် ကျွန်ုပ်တို့၏ နောက်ဘက်မှ ပိုအားကောင်း လာသော တိုက်ပွဲသံကို ကြားနေရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ခွာလာခဲ့သော ဧရိယာတွင် မော်တာသံများက တရစပ်။ ကျွန်ုပ်တို့ ကောင်းကောင်း အချိန်ကိုက်နိုင်ခဲ့ကြ ပါသည်။

ပလက်တေးနီးယပ်(စ်)မြစ်ကို ဖြတ်ကြသည်။ လယ်ကွင်းများကိုဖြတ်၍ ရွာဆီ ဦးတည်သည်။ အထက်စီးတည်ရှိနေသော မတ်စောက်သည့် ချောက် ကမ်းပါးစွန်းတွင် ကျဉ်းကျဉ်းကြပ်ကြပ် နားကြရသည်။ တပ်ရင်းနှင့် ကျွန်ုပ် ဆက်သွယ်ကြည့်ရာ ပင်လယ်မှ ရွာအဝင်အတိုင်း ထိန်းထားရန် ပြောသည်။ တကယ့် အဖြစ်မှန်မှာ ခင်ရိုးအလွန် မြေပြန့်ကို တပ်စုတစ်စုရောက်နှင့်နေပြီ။ ရက်(စ်)ကင်း၏ ကွပ်ကဲမှုအောက်မှ တတိယတပ်စုဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ထက်စောစီးစွာ ဆုတ်ခွဲကြသူများဖြစ်သည်။ အခြားအရာရှိသုံးဦးက တပ်စုအသီးသီးကို ကွပ်ကဲ၍ ကျွန်ုပ်တို့အချင်းချင်း ချိတ်ဆက်မှုဖြင့် ရွာမှ ခုခံကြရမည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အောက် ဘက် လေယာဉ်ကွင်းရှိရာ အရပ်ဆီမှ ရှည်လျားလှသော ရန်သူ စစ်ကြောင်းများ ကျွန်ုပ်တို့ဆီ ချီတက်လာနေကြပြီ။

လေယာဉ်များက ကျွန်ုပ်တို့တပ်စွဲထားသော နေရာပေါ် ဝဲပျံနေကြပြီ။

ဂျာမန်ဗုံးကြဲလေယာဉ်များက ဗုံးမိုး အဆက်မပြတ်ရွာချကြသည်။ နီးကပ်လာသော စစ်ကြောင်းများက မော်တာဖြင့် ထုကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ သတိကြီးကြီးထားနေရသည်။ ရန်သူစစ်ကြောင်းများက အင်မတန်အားသွန်ခွန်စိုက်ရှိလွန်း၍ ယင်းတို့နှင့် ရင်ဆိုင်ဖို့ ဆိုသည်မှာ ကယ်ရာမဲ့ အခြေအနေမျိုးဖြစ်၏။ ခေါင်းပြတ်သူ ပြတ်၊ ခြေလက်ပြတ်သူ ပြတ်၊ ဝမ်းဗိုက်ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန်ရသူ ရနှင့် ကျွန်ုပ်တို့မှာ တတ်နိုင်သလောက် ဒဏ်ရာရသူများကို ကယ်ကြသော်လည်း လေကြောင်းဖြင့် အလုံးအရင်း တိုက်ခိုက်ချေမှုန်းနေ၍ ဆရာဝန်ဆီ၊ ဘယ်နှည်းနှင့်မှ ခေါ်မသွားနိုင်ခဲ့။ ရွာဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို ကျွန်ုပ်တို့က ဌာနချုပ်နှင့် ဆေးဝါးကုသရာဌာန အဖြစ် အသုံးပြုရသည်။ တရားဟောစင်မြင့်မှ ပျဉ်များနှင့် လှေကားကို လူနာထမ်းစင်ဖြစ်အောင် ကြံရ ဖန်ရသည်။ ပတ်တီးကုန်သွားလျှင် ဘုရားကျောင်းတွင် တွေ့ရသော ဝတ်ရုံဖြူများကို ပတ်တီးလုပ်ရသည်။

ရန်သူသိသွားပြီဖြစ်သော ဘုရားကျောင်းထဲတွင် ဒဏ်ရာရစစ်သား တစ်ဆယ့်ရှစ်ဦးရှိသည်။ ဘုရားကျောင်း ခေါင်မိုးကို မော်တာများ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ထုနေ၍ တုန်ခါမှုက မခံမရပ်နိုင်အောင်ပင်။ လူနာများအပေါ် အုတ်အင်္ဂါတေ အပိုင်းအစများက တဖွဲဖွဲကျလျက်။ အချို့က ခွေးလို တအိအီညည်းနေသော်လည်း အားလုံး ချုပ်ထိန်းမှုရှိကြသည်။ လွတ်ထွက်မသွားသေး။

ကျွန်ုပ်သည် ဘုရားကျောင်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဘက်ပေါင်းစုံမှ နေ၍ နံရံကို အပိုင်းအစများ ချိတ်ကန်လျက်ရှိရာ ကျွန်ုပ်မှာ ကျောချမ်းနေရသည်။ လေယာဉ်များက ပစ်မှတ်ကို ရွာပွေတွေ့ရှိသွားကြဟန် တူသည်။ ဂျာမန် ခြေလျင်တပ်က ကျွန်ုပ်တို့နှင့် လက်တစ်ကမ်းတွင်ရှိနေပြီဟု ကျွန်ုပ်ယူဆသည်။ လာကြစမ်းပါစေဟု ကျွန်ုပ် အတွေးပေါက်လာသည်။ ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံမှ သင်းတို့ကောင်တွေ တစ်ဖက်စီးနှင့်အဖြစ်ကနေ ရည်တူမျှတူ ဖြစ်သွားမည်။

ဒဏ်ရာရစစ်သားနှင့် သေဆုံးသူများကို ကြည့်ရသည့်အလုပ်ကား ဆိုးရွားလှသော အလုပ်တစ်လုပ်။ နောက်ဆုံးမတော့ ကျွန်ုပ်တို့မှာ စစ်သား လူကြမ်းကြီးများသာဖြစ်၍ ယခုလို ကိစ္စမျိုးကို ရင်ဆိုင်ရတော့မည်။ လမ်းပေါ်မှ ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက် အမျိုးသမီးများနှင့်ကလေးများကို ကြည့်ရသည်က အဆိုးရွားဆုံးပင်ဖြစ်၏။

ရွာထဲဆင်းချလာရင်း အဘွားကြီးတစ်ဦးကိုမြင်လိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ် အံ့အားသင့်သွားသည်။ အဘွားကြီးသည် သူမလက်ထဲမှ တုတ်ကောက်၏ ခေါက်ချိုးမျှ

ခါးကိုင်းနေရှာသည်။ လမ်းအတိုင်း တလှုပ်လှုပ် တက်သွားပုံက အေးအေးဆေးဆေးနှင့် အန္တရာယ်အပေါင်းကို ဂရုမမူသည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်နေ၏။ ထိုစဉ် အမျိုးသမီးငယ်တစ်ဦး အဆောက်အဦထဲမှ အပြေးထွက်လာပြီး အသက်ပင် မရှုနိုင်လောက်အောင် ရှိုက်၍ လမ်းအတိုင်း ပြေးလာသည်။ အမျိုးသမီးက ပုံကျ ပြိုလဲနေသော လူတိုင်းနား သွားရပ်ပြီး နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်ရှေ့ ရောက်လာသည်။ ထို့နောက် ပြင်းထန်သော သောက၊ ဖော်ပြပြောပြ၍ မရသော ပရိဒေဝဖြင့် အော်ဟစ်ငိုယိုကာ ရွှေရောင်ဆံပင်ကလေးငယ်လေးနား ပုံကျသွားတော့သည်။ ကလေးငယ်လေးက လမ်းမပေါ်တွင် မျက်နှာမှောက်လျက်သား မလှုပ်မယှက်။ ကျွန်ုပ်လည်း မိန်းမပျိုနား အချိုးမကျစွာ လျှောက်လာသည်။ မိန်းမပျိုသည် ထိုင်ချကာ ကလေးငယ်လေး၏ဦးခေါင်းကို ပေါင်ခွင်ပေါ်တင်လျက် လှုပ်လှုပ် ပေးနေသည်။ ကျွန်ုပ်က သေးသေးကွေးကွေး ခန္ဓာကိုယ်လေးကို အညင်သာဆုံး ပွေ့ယူပြီး အနီးဆုံး ဝိုင်အရောင်းဆိုင်ထဲ သွင်းပေးခဲ့ရာ မိန်းမပျိုက မကန့်ကွက်ခဲ့ပေ။

ရွာ၏ရှေ့ဘက်ကို ကျွန်ုပ် ကြည့်လာခဲ့သည်။ ရွာ၏ညာဘက်မှနေ၍ ရန်သူစစ်ကြောင်းနှင့် ပင်လယ်ပြင်ကျဉ်းကျဉ်းကို မြင်ရသည်။ ရွာ၏ဘယ်ဘက် အစွန်းသည် မြေအမြင့်ဆုံးဖြစ်၍ အမြန်ဆုံးတက်လာသည့် ရန်သူတပ်များကို တိုက်ရန် အနေအထားကောင်းသည်။ အဓိကအင်အားမှ အဝေးကြီးလွင့်ထွက်ကာ မြေပြင်ပေါ်သက်ဆင်းလာပုံရသော လေထီးတပ်သားတို့၏ အလောင်းကို ကျွန်ုပ် ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သည်။ လေထီးတပ်သားများ ရွာသူတို့လက်ထဲကျသွားသည်မှာ ရှင်းလင်းပါသည်။ ကရိတ်ကျွန်းသူများကား အယ်ဘေးနီးယားတိုက်ပွဲပြီးကတည်းက မုဆိုးမများဖြစ်လာခဲ့သူ။ သူတို့လက်တွင်းကျလာသော မည်သည့် ဂျာမန်ကိုမဆို အမြန်ဆုံးနည်းဖြင့် သုတ်သင်နိုင်စွမ်းရှိသူ။

တိုက်ပွဲနှင့်အတူ ညနေပိုင်း ရောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဆီမှ ရှိရှိသမျှ ရိုင်ဖယ်နှင့် ဘရင်းဂန်းများက တစ်နာရီခန့် ပစ်ကြခတ်ကြသည်။ တစ်နေ့လုံး ခံခဲ့ရသမျှတို့အတွက် လက်စားချေကြခြင်း ဖြစ်၏။ ဘယ်ဘက်အခြမ်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ စစ်ကြောင်းသည် ဖရိဖရဲဖြစ်ပြီးမှ ပြန်ငြိမ်ကျသွားသည်။ အရှေ့ဘက်တွင် စစ်ကြောင်းနှစ်ခြမ်းကွဲနေပြီး သတိထားလာကြပြီဖြစ်၍ တိုက်အား လျော့လာသည်။ နောက်ဘက်နည်းနည်းဆုတ်ပြီးမှ ရှေ့တိုးတိုက်ကြသည်။ ညဆယ်နာရီလောက်တွင် ရန်သူသည် ခပ်ဝေးဝေးဆုတ်သွားသည်။ သူတို့၏

ဒဏ်ရာကို လျှာဖြင့် လိမ်းသပ်ရဦးမည်။ ညသည် ထူးထူးဆန်းဆန်း တိတ်ဆိတ်
သွား၏။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအပြင်ဘက်မှ ကျွန်ုပ်ကြားရသမျှမှာ ဒဏ်ရာရ လူနာ
များ၏ ညည်းသံသဲ့သဲ့နှင့် အိမ်တွင်းမှ ကလေးငိုသံများသာ။

အခန်း (၂)

ဂလာတာတိုက်ပွဲ

သန်းခေါင်အကျော်ကလေးတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် နည်းလမ်းတကျ ဆုတ်ခွာကြသည်။ ရရာဖြင့် ဖြစ်သလို ဖန်တီးထားသော လူနာထမ်းစင်ဖြင့် ဒဏ်ရာရသူများကို မတ်စောက်သော လမ်းအတိုင်း သယ်ထုတ်ကြရသည်။ ချောင်းရိုးအတိုင်း ရွံ့ဘောင်ပေါ် ခက်ခက်ခဲခဲလျှောက်ကာ လမ်းမပေါ်ရောက်အောင် တက်ကြရသည်။ ရဲဘော်များကား စည်းကမ်းရှိသထက်ရှိလာ၍ ကျွန်ုပ်မှာ ပီတိဖြစ်မဆုံးတော့။ တစ်မိုင်ပြီး တစ်မိုင် ခရီးကြမ်းကို ရုန်းကြရသည်။ လူတိုင်း ပန်းလျှံ နေသည်။ ရဲဘော်အားလုံး ခပ်ဝါးဝါးတော့ နောင်တရနေကြသည်။ သို့ရာတွင် အကြောင်းရင်းကို လက်ဖျားလေးနှင့်သော်မှ မလှန်မဖွဲကြတော့။ ခံနိုင်ရည်ရှိသေးသူများက ခံနိုင်ရည်မရှိတော့သူများ၏ ရိုင်ဖယ်နှင့် ဘရင်းဂန်ကို ဝိုင်းသယ်ပေးကြသည်။ မြောက်ဘက်ကမ်းရိုးတန်း သတ္တုတွင်းတူးသမားကြီး လင်းဒိုင်းမွန်းသည် ချစ်စရာကောင်းသော လူကြမ်းကြီးပင် ဖြစ်၏။ အားတင်းရတော့မည့် ကိစ္စမျိုးဆိုလျှင် အားယူပြီးပြတတ်မြဲ။

ထိုနေ့တစ်ညလုံး၊ နောက်တစ်နေ့ တစ်နေ့လုံး ကျွန်ုပ်တို့ နားကြသည်။ ကာနီးယားအနီးရှိ သံလွင်တောအုပ်အောက်၌ ခြေညောင်းလက်ဆန့် နားကြသည်။ ရန်သူဘေးကိုစိုးရိမ်မှုက သိသိသာသာ ဖိဆီးလာသည်။ ဗုံးကြဲခံရမည့် ဘေးကလည်း အချိန်ပြည့် ရှိနေသည်။ ကင်းထောက်လေယာဉ်များ ခေါင်းပေါ်တစ်နေ့လုံး ရစ်ဝဲနေရာ ရဲဘော်များကို ကောင်းကောင်းချောက်ချားစေနိုင်သည်။ ရဲဘော်များသည် မြေပေါ်ဝပ်ကာ သံလွင်ပင်စည်နား တိုးဝေပူးကပ်၍နေကြသည်။

သဘာဝမကျစွာ ပြူးကျယ်နေသော မျက်လုံးများက အမော့ဆို့မှုကို အတိုင်းသား ဖော်ပြနိုင်ကြသည်။

တစ်ညလုံး အိပ်ရေးဝဝအိပ်ပြီးပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် လန်းဆန်းနေသည်။ တပ်သားများကို ကျွန်ုပ် ပြန်စုရသည်။ အုပ်စုတာဝန်ကို ဗိုလ်ကြီး မတ်ဟာဗေး ယူလိမ့်မည်ဟု မနက်တုန်းက ကျွန်ုပ်အား ဗိုလ်မှူးကြီး အကြောင်းကြားထားပြီး ဖြစ်သည်။ နေ့လယ်တွင် ဗိုလ်ကြီး မတ်ဟာဗေး ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက်အတူ တပ်စုကို လှည့်ပတ်ကြည့်ကြသည်။ ပထမတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ကွပ်ကဲမှုကို စွန့်လွှတ်ရ၍ သိပ်မကျေနပ်။ သို့သော် ဗိုလ်ကြီး မတ်ဟာ ဗေးကား နှစ်ပေါင်းများစွာ အတွေ့အကြုံရှိပြီးသူ။ ဗိုလ်ကြီးနှင့်ယှဉ်ပါက ကျွန်ုပ် သည် ဝါနုလွန်းသော ဒုဗိုလ်ကလေးသာဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်၏တပ်စုနှင့် ပြန်ပူးပေါင်း ရသည်ကို ကျွန်ုပ် ပျော်မိပါသည်။

ရှေ့တန်းမှ သတင်းများကား မကြားရသလောက်ပင်။ သို့ရာတွင် တဖြည်းဖြည်း နီးကပ်လာသော တိုက်ပွဲ၏ မြေကြီးတုန်ခါမှုက အဆန်းအပြား ကောလာဟလများ မှန်ကန်ကြောင်း ပြောနေခြင်းဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ငါးနာရီခန့် တွင် ရွှေတန်းကို မြန်မြန်တက်လာခဲ့ရန်၊ ဂလာတာအနီးမှ ကမ်းခြေတစ်ကြောကို တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းသိမ်းရန် အမိန့်ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ မအံ့သြ တော့ပါ။ တပ်ရင်းကြီးသည် လူတန်းတစ်တန်းထဲ ချီတက်ကြသည်။ တပ်စိတ် များက ခိုးရိမ်ကြောင့်ကြစွာ အကွယ်အကာယူ၍ တက်သွားသည်။ ဤမျှ များပြား သော စစ်ကြောင်းကြီး ဆုတ်လာသည်ကို ရန်သူ ကင်းထောက်လေယာဉ်များ မြင်ပြီး သတ်ပွဲကြီးဖြစ်မည်ကို အားလုံးတထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေရသည်။

ဂလာတာဆီရောက်အောင်ပင် မချိုးကွေ့ရသေး၊ ပုံကျသွားလောက်စရာ ကိစ္စက ခြိမ်းခြောက်နိုင်ခဲ့သည်။ သစ်ပင်များကြားမှ ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ပြေးထွက် လာသော လူတစ်စု၊ လက်နက်မပါ ဘာမပါနှင့် မျက်လုံးများ ယောက်ယက်ခတ် နေသည်။

“လှည့်ကြ... ပြန်လှည့်ကြ...” ဟု အော်ဟစ်နေသည်။

“ရန်သူတွေ ထောင်ချီတယ်ဗျို့၊ မသေချင် ပြန်လှည့်၊ ကိုယ့်အသက် ကိုယ်ချစ်ရင် ပြေးကြ... ပြေးကြတော့”

ပထမတွင် ထိုမြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်ုပ် ချောက်ချားသွားသည်။ ထို့နောက်မှ ကျွန်ုပ်၏ ရဲဘော်များပါ သွေးပျက်သွားမလား ပူရသည်။ သို့သော်လည်း ယခုတော့

ရဲဘော်များ ရှေ့ဆက်ချီတက်နေကြပြီ။ ရန်သူအား ပမာမထားခြင်းကို မြန်မြန် ဆန်ဆန် အော်ဟစ်သွားနိုင်ကြသည်။

တိုက်ပွဲသံများ နီးကပ်လာချေပြီ။ ချော်ထွက်လာသော ကျည်များကြောင့် သံလွင်ပင်ကိုင်းများ ဖွာဆန်ကြီးကျိုးထွက်သွားသည်။ အလဟဿ ဖြစ်သွားသော ကျည်ဆန်များသည် လူကိုမူ သေစေလောက်၏။ လမ်းဘေးတွင် ဒဏ်ရာရပြီး လဲနေသော ဗိုလ်မှူးကြီးကို မြင်လိုက်ရသောခဏ၌ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး တုန်လှုပ် ကြရပြီ။ ဗိုလ်မှူးကြီးသည် မချီတရီ ဝေဒနာခံစားနေလျက်က အရာရှိတိုင်းကို ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် နှုတ်ဆက်သည်။ ကံကောင်းပါစေဟု ဆုတောင်းပေးသည်။ ဗိုလ်မှူး သွန်မဆင်ကို မြင်မှ ရဲဘော်များ တအားတက်ရသည်။ ဗိုလ်မှူးသည် ဟိုယခင် ကတည်းက ကျွန်ုပ်တို့၏ ဦးစီးခေါင်းဆောင်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးက ချစ်ကြည်ညို လေးစားရသူ။ ကျွန်ုပ်တို့ သိသမျှ တတ်သမျှမှာ ဗိုလ်မှူး သင်ကြားပေးထား ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူး၏ ပါးနပ်လှသော အကွက်ချစ်စဉ်မှတင် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ယုံကြည်စိတ်ချမှုရှိခဲ့ကြသည်။

ဂလာတာ၏အောက်ဘက်၊ တောင်ကုန်း၏အခြေသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက် ချိန်တွင် အခြေအနေ အလွန်ဆိုးရွားနေကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ လမ်းမ၏ ညာဘက်ခြမ်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ တပ်ဖြန့်ခြင်းဖြစ်ရာ အမောဆိုနေသော ဖိုသီဖတ်သီ လူတစ်ယောက်က ဗိုလ်ကြီး ဟာပေးအား အရေးတကြီး စကားပြောနေသည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့လိုက်ရသည်။ မူလအစီအစဉ်ကို ပြောင်းလဲရသည်။ ဂလာတာသည် ရန်သူလက်ထဲကျသွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တန်ပြန်တိုက်စစ်ဆင်ရတော့မည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လူပြန်စုပြီး လမ်းကြမ်းပေါ် နောက်ဆုံး ပြန်ရောက်လာသည်။

တောင်ကုန်းပေါ်မှ အထက်စီးတည်ရှိနေသော ဂလာတာ ရွာကလေးကို ကျွန်ုပ်တို့ လှမ်းတွေ့ကြရပြီ။ တောင်ကုန်းနောက်တွင် မီးတောက်မီးလျှံများ မှောင်တရီညချမ်းထဲ ဝင်းခနဲ ဝင်းခနဲ နေသည်။ လက်နက်လေးများ၏ တရစပ် အသံက လေယာဉ်အင်ဂျင်သံများကို ထိုးခွဲလျက်ရှိသည်။ အခွင့်သင့်တိုင်း ပစ် လိုက်သည့် စိန်ပြောင်းများက ကျွန်ုပ်တို့သွားမည့်လမ်းပေါ် တဒိန်းဒိန်း ပေါက်ကွဲ လျက်ရှိရာ စုစည်းလာပြီဖြစ်သော အမှောင်ထုထဲတွင် မီးရောင်က လိမ္မော်ရောင် တောက်တောက်များအဖြစ် ဝင်းနေသည်။

အမှောင်ထုက နက်ရှိုင်းလာလေ ကျွန်ုပ်တို့၏စိတ်ဓာတ်များက တက်ကြွ လာလေ။ ရက်စက်သော စတူကာ ဗုံးကြဲလေယာဉ်များကို အမှောင်ထုကသာ

ဟန့်တားနိုင်စွမ်းရှိသည်။ ဗုံးကြဲလေယာဉ်များသာမက အခြားကြောက်စရာများကိုလည်း အမှောင်ထုက ဆီးတားပေးနိုင်သည်။

တစ်စင်းတည်းသော ဒိုနိုယာလေယာဉ်သည် ရွာပေါ် နိမ့်နိမ့်ကလေး ဝဲယုံနေပြီးမှ အချက်ပြမီးကို မတွေ့ရသဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာဆီ ကြောက်ခမန်းလိလိ ဝဲဆင်းလာသည်။ လေယာဉ်၏ ဝမ်းဗိုက်နှင့် နောက်ပိုင်းမှ အနီ အစိမ်း မီးကျည်များက လမ်းမပေါ် လျှံကျလာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တူးမြောင်းထဲ ဝင်ပုန်းကြရသည်။ တူးမြောင်းထဲကမှ ကျွန်ုပ် လှမ်းမြင်ရသည်မှာ ပျားစပ်တွင် ဆေးတံခဲလျက် အန္တရာယ်အပေါင်းကို မမူသလို လမ်းမပေါ်ရပ်နေသော ခပ်နွဲ့နွဲ့သဏ္ဍာန် တစ်ခု။ လေယာဉ်ထွက်ခွာသွားသောအခါ ထိုသူကို ဗိုလ်ကြီးမတ်၊ ရက်(စ်)ကင်းတို့နှင့်အတူ ဆွေးနွေးနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်ုပ် ကြားရသည်မှာ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သည် ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ကစ်ပင်ဘာဂျာ ဖြစ်ပြီး နယူးဇီလန် တပ်မ နှစ်ဆယ်၏ ခေါင်းဆောင်အရာရှိ၊ ပေါင်းစုတပ်များ၏ ဗိုလ်မှူးကြီး ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

ဗိုလ်ကြီးမတ်ဟာဗေးက ကျွန်ုပ်တို့အား အခြေအနေရှင်းပြရန် စည်းဝေးပွဲ ဖြန့်ဖြန့်ခေါ်ခိုက်တွင် ရန်သူတို့၏တိုက်ပွဲသည် အရှိန်အဟုန်ပြင်းထန်ဆဲဖြစ်သည်။ ရန်သူများသည် ပြည့်ပြည့်ဝဝ စုစည်းထားနိုင်ပြီး ဆူဒါပင်လယ်အော်ကို ဖောက်ထွက်ရန် အာရုံစူးစိုက်လျက်ရှိသည်။ မွန်းလွဲပိုင်း စောစောကတည်းက ဂလာတာရွာကို သိမ်းနိုင်သွားပြီး ယခုအခါ ရှေ့တိုး တိုက်စစ်ဆင်ရန် အသင့်ဖြစ်နေပြီ။ အကယ်၍များသာ ယခုညတွင် ရန်သူသည် ရှေ့ဆက် အောင်ပွဲခံသွားပါက ထိုနယ်တစ်ခုလုံး၏ အခြေအနေကား တွေးဝံ့စရာ မရှိတော့။

အခြေအနေတစ်ရပ်လုံး၏ သော့ချက်ကား ဂလာတာရွာပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့စစ်ကြောင်းအနေအထားနှင့်ပတ်သက်ပြီး ပြောရလျှင် ဂလာတာရွာ၏ ညာဘက်မှ ပင်လယ်အထိ တပ်ရင်း ၁၈ သည် အတော်ကြီး ဖွတ်ဖွတ်ကြောသွားခဲ့သည်။ အနားယူဖို့ ပြန်စုစည်းဖို့ အခွင့်အရေးမရလျှင် ခံတိုက်ဖို့လည်း မျှော်လင့်၍ မရနိုင်တော့ပေ။ တပ်ရင်းကြီး၏ အုပ်စု (က) နှင့် အုပ်စု (ခ) တို့သည် တိုက်ပွဲ၏ အကျိုးအပေါက်နှင့် နီးစပ်ရန် ညာဘက်ခြမ်းတွင် တပ်ဖြန့်ထားပြီး ထိုနေရာကမှ ခြေကုပ်ခိုင်ခိုင်ယူ တိုက်ကြရမည်။ ဂလာတာရွာ၏ဘယ်ဘက်အခြမ်း... မှန်ပါသည်။ ဘယ်ဘက်အခြမ်းတင်မက အရှေ့ဘက်ထိ ဒုဗိုလ် ဟာရီးရီဒီ၏ ကွပ်ကဲမှုအောက်မှ စစ်မှုထမ်းတပ်သည် သတ္တိပြောင်မြောက်စွာ ကြံ့ကြံ့ခံထားသည်။

အထက်ပါကိစ္စရပ် အားလုံးကို ဗိုလ်ကြီး ဟာဗေးက မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရှင်းပြသည်။ နယ်မြေတစ်ခုလုံး၏ ကံကြမ္မာသည် ဂလာတာရွာကို ပြန်ရယူရေး အပေါ်တွင် တည်မှီနေသည်ကို ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီး ကစ်ပင်ဘာဂျာကိုယ်တိုင် ယုံကြည်ကြောင်း ဗိုလ်ကြီးက ပြောပြသည်။

“ဒီတော့ကာ... ဖြစ်အောင်လုပ်ရတော့မယ်” ဟု ဗိုလ်ကြီးက စကားကို အဆုံးသတ်သည်။

“ဒုက္ခပဲ” ဟု ရက်(စ်)က ဆိုကာ ရွာဘက် ထိတ်လန့်တကြား လှည့်ကြည့်သည်။ “သေချာတယ်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မဟုတ်တော့ဘူး” ဟု ပြောသည်။ ယနေ့ မွန်းလွဲစောစောပိုင်းက မအောင်မြင်သည့် ထိုးစစ်နှစ်ရပ်အကြောင်းကို ကစ်ပင်ဘာဂျာက ရက်(စ်)ကို ပြောပြထားသည်။

“ဟာ... မဟုတ်ဘူး၊ ဒုဗိုလ်မှူးကြီး ကစ်ပင်ဘာဂျာက အားလုံးကို မြှင့်ထားနိုင်ပါတယ်။ အုပ်စု (ဃ) က လမ်းမရဲ့ ဘယ်ဘက်ကနေ တိုက်လိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့မှာ တင့်ကားနှစ်စီးတောင် ရထားသေးတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဂျာမန်ကောင်တွေက အင်အားတောင့်တယ်။ ဒီတော့ ပွဲကြီးပွဲကောင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့လည်း ကျုပ်တို့ နိုင်တော့မှာပါ”

“ဆင်ဒီ၊ မင်းက ညာဘက်ကနေ တိုက်၊ ရက်(စ်)က ဘယ်ဘက်က တိုက်၊ ကဲ မြန်မြန်ထက်ထက် လုပ်ကြဟေ့”

ကျွန်ုပ်က တပ်စုနှင့် ပြန်ပူးပေါင်းသည်။ အကြပ်နှင့် အနီးကပ်ရပ်နေသူများကို လက်ရှိအခြေအနေအကြောင်း အတတ်နိုင်ဆုံး တိုတိုတုတ်တုတ်ပြောပြသည်။ ရွံ့မြေပေါ်ရောက်အောင် ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့ကို တက်ကြသည်။ တန်းစီပြီး တိုက်ရန် အနေအထားပြင်သည်။ ကိုက်နစ်ရာအတွင်းမှ ပထမဆုံးမြင်ရသော ဂလာတာရွာ၏ အဆောက်အဦများသည် အတော်အတန်ငြိမ်သက်နေသည်။ ရွာအတွင်း ဘက်တွင်မူ ရန်သူ၏ လည်ချောင်းသံဖြင့် အော်သံ ဟစ်သံကို ကြားရသည်။ စစ်ကြောင်းကို ကျွန်ုပ် လိုက်လံကြည့်ရှုသည်။

ညာဘက်တွင် တပ်ကြပ် ရေးက သူ့လူများကို တည်ငြိမ်စွာ စကားပြောနေသည်။ ဘယ်ဘက်ခြမ်းတွင် ဒုတပ်ကြပ်အာဝင်သည် လင်းဒိုင်းမွန်း၏ အိတ်ထဲ ကျည်အပိုထပ်ထည့်နေသည်။ ဘယ်လာမီကမူ သူ၏စက်သေနတ်ကို ယုယုယယ ပွတ်သပ်လျက်။ လူတိုင်းကို ကြည့်ရသည်မှာ စိတ်တင်းကြပ်ပြီး ထိုင်းမှိုင်းနေဟန်ရှိသည်။ သူတို့တစ်တွေကော ကျွန်ုပ်ကဲ့သို့ ကြောက်ရွံ့နေကြသလော။

ကျွန်ုပ်လည်ချောင်းခြောက်သလို သူတို့တစ်တွေ လည်ချောင်းခြောက်နေကြ သလော။ ကျွန်ုပ်၏အစာအိမ် အေးခဲပြီး ယခုတော့ အရည်ချည်းသာ ရှိတော့သလို သူတို့တစ်တွေကော ကျွန်ုပ်လို ဖြစ်ကုန်ကြပြီလောဟု ကျွန်ုပ် တွေးနေမိသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ရဲဘော်တို့ လှမ်းကြည့်သည့်အကြည့်ကို ကျွန်ုပ် ခံစားမိနေပြီး ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့ကဲ့သို့ ခေါင်းအေးအေးထားသည့် ပုံစံမျိုး ပေါက်သွားသည်။ ပြီးခဲ့သော ကသီလင်တရက်များထက် ယခု အခိုက်အတန့်က ကျွန်ုပ်ဘဝတွင် အကြီး ကျယ်ဆုံး ဖြစ်နေ၏။ ရဲဘော်များ ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်ပုံမှာ သူတို့အား ဖောက်ထွင်း မြင်တွေ့သွားစေလိုသော အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ထံမှ တစ်စုံတစ်ရာ မျှော် လင့်သည့် အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ မိုးပေါ်မော့ပြီး မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် ကြယ်ပွင့်ကလေးများကိုသာ ကြည့်၍ စောင့်ရှောက်ပါစေကြောင်း ပြင်းပြစွာ ဆုတောင်းရသည်။

တင့်ကားကို စောင့်စားလျက်ရှိစဉ် မတ်စစ် တင့်ကားအိုကြီးနှစ်စီး လမ်းကြောင်းအတိုင်း ဂျောင်ဂျောင်ဂျင်ဂျင်မြည်၍ မောင်းတက်လာသည်။ စစ်ပွဲကြီး နှစ်ခုကြားကာလက တည်ဆောက်ခဲ့သော တင့်ကားသည် ဘာမှ သုံးမရ။ သံချပ်ကာပစ်ကျည်ကို ရိုးရိုးရိုင်ဖယ်တွင် ထည့်၍ ပစ်ရုံနှင့် ထိုတင့်ကား၏ ဘေးနှစ်ချက် အသာကလေး ပေါက်ထွက်သွားနိုင်သည်။ စောင့်နေသော တပ်သား များဆီ တည်ငြိမ်စွာ လျှောက်လာသော ကစ်ပင်ဘာဂျာသည် ရှေ့ဆုံး တင့်ကားဆီ သွားပြီး ရွှေရောင်ဆံပင်အရာရှိကို စကားပြောသည်။

ထိုစဉ် ရွာထဲမှ အသံဗလံများ ဆူညံလာသည်။ လည်ချောင်းသံကြီးဖြင့် အမိန့်ပေးသံများ၊ ကြီးကြားကြီးကြားပစ်နေသော လက်နက်သံများ ပီပြင်လာသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအသံများက ကျွန်ုပ်တို့ထံသို့ တိုက်ရိုက် ဦးတည်မလာသေး။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်တွင်း၌ နိမိတ်မကောင်းသလို တစ်မျိုးကြီးဖြစ်၍လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ တိုက်ရန် လူတန်းချပြီးသည်ကို သတိရှိသော မည်သည့်ကင်းသမားမဆို မမြင်ဘဲ မနေ။

ရုတ်တရက် တင့်ကား အင်ဂျင်သံကြီး ဟိန်းထွက်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ လူတန်းကို တင့်ကားက ကျော်တက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကျော်တက်သွားစဉ် တင့်ကားပေါ်မှ ရွှေရောင်ဆံပင်အရာရှိက လက်ငှေ့ပြသွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အား တိုက်ရန် အချက်ပေးခြင်းပင်တည်း။ တစ်ယောက်က ဝီစီမူတ်သည်။ စစ်ကြောင်း တစ်လျှောက် အမိန့်ပေးသံများ ကျွက်ကျက်ညံ့သွားသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ရဲဘော်များကို အော်ဟစ်အမိန့်ပေးနေမိရက်သားဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့

အားလုံးပေါင်း ရဲဘော်နှစ်ရာသည် ရှေ့တန်းလိုင်းဖွဲ့၍ တရွေ့ရွေ့ မဆုတ်မနစ် ချီတက်လာကြသည်။

ရွာထိပ်မှ အဆောက်အဦနောက်ဘက် တင့်ကား ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ် သွားသည်။ ရွာထဲတွင် ဖုန်လုံးနှင့် မီးခိုးလုံးများ ပိတ်နေပြီး သွေးခဲသွားစေ လောက်သော အော်ဟစ်သံများနှင့် တိုက်ပွဲခေါ်သံတို့အကြား စစ်ကြောင်းတစ်ခုလုံး အလိုလို ကျိုးပေါက်သွားသည်။ သက်ရောက်မှုကား ကြောက်စရာကောင်းလှသည်။ ကြောက်ရွံ့မှုနှင့် မသေချာမရေရာမှုကို ကျော်ပြီး သွေးဆူလာသည်ကို ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် ခံစားလိုက်ရပြီး ထူးထူးခြားခြား သွေးကြွမှုတစ်မျိုးသာ ကျန်ရစ် ခဲ့သည်။ ထိုစိတ်အခြေအနေကို ရှင်းပြဖို့ မလွယ်ပေ။

ရွာအစွန်သို့ ကျွန်ုပ်တို့တစ်ဦးချင်းစီ ဝင်ကြသည်။ ရွာထဲမှ ရောင်စုံ မီးတောက်မီးလျှံများ ဟုန်းခဲနဲ လျှံတက်လာပြီး ဂျာမန်တို့၏ ခိန်ပြောင်းထုသံက မြန်မြန်ဆန်ဆန် တုံ့ပြန်လာခဲ့သည်။ ယခုမှ ကျွန်ုပ်တို့မှာ လက်ဆုပ်မိမိ ရှိတော့ သည်။ ရွာလမ်းကျဉ်းလေးထဲ ဝင်လာခဲ့ရာ ဂျာမန်တစ်ကောင်တလေမျှ မမြင်ရ သေးခင် ရဲဘော်တိုင်းသည် ရှေ့တည့်တည့်နှင့် လေထဲလက်နက်များဖြင့် ပစ်ကြ ခတ်ကြသည်။ ရဲဘော်တိုင်း မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ဝင်လာပြီကို မည်သူမဆို သိနိုင်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဘယ်အရာကမှ မတားဆီးနိုင်တော့။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အဖေများလို အမြောက်တဒုန်းဒုန်းထုခြင်းသာမက ကျွန်ုပ်တို့၏ ဘိုးဘေးများလို သံမဏိပမာ အေးစက်သော၊ ရိုင်းစိုင်းရက်စက်သော တိုက်ပွဲ ခေါ်သံများဖြင့် တိုက်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ တင့်ကားနှစ်စီးအနက်မှ တစ်စီးသည် လမ်းအတိုင်း အပူတပြင်း ဆုတ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့စစ်ကြောင်းကိုမြင်မှ အရှိန်လျှော့သည်။ ရဲဘော်များ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဟ၍ တုန်လှုပ်ချောက်ချားကုန်ကြသည်။ ညာသံများလည်း အားပျော့သွားသည်။ တင့်ကား ဆုံလည်ပေါက်ဝမှ သွေးရူးသွေးတန်း ဦးခေါင်းပေါ်ထွက်လာသည်။ ချောက်ချားသောမျက်နှာ၊ ကြောက်စိတ်မွန်ပြီး ပြူးထွက်နေသော မျက်လုံးများ...။ တင့်ကားပေါ်မှ ထိုသူက ကျွန်ုပ်တို့ထံ လှမ်းအော်ပြောသည်။

“ကျုပ် ဆုတ်ပါရစေ... လမ်းပေါ်က ဆင်းကြ” ဟု ပြောနေရင်း ကြောက် စိတ် မတရားမွန်လာကာ “ပြေးကြတော့... ဟိုမှာ ရန်သူတွေ အပြည့်ပဲ” ဟု အော်သည်။

ငြိမ်ကျလာသော စစ်သည်များထံမှ ရေရွတ်သံများ ထွက်လာသည်။ ယခုကိစ္စသည် အရေးပေါ်ကိစ္စ၊ သေရေးရှင်ရေး ပြဿနာမှန်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ရုတ်ခြည်းဝင်လာသော ကြောက်စိတ်နှင့်အတူ သိလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် ရင်ဆိုင် ရတော့မည်။

“တက်ကြမယ်ဟေ့” ဟု ကျွန်ုပ်အော်ရင်း ကြမ်းဂုလွန်းသည့် ကိုယ့်အသံ ကိုယ် ပြန်အံ့ဩနေသည်။

“ခု ပြန်ဆုတ်ရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့ ခင်ဗျားနဲ့အတူ တစ်ခါ တည်း တက်မယ်”

“ဟင့်အင်း၊ တင့်ကားတစ်စီးကျသွားပြီ၊ ကျုပ်ရဲ့အရာရှိကို သတ်လိုက်ပြီဗျ။ ကျုပ် ပြောနေတယ်နော်။ ကျုပ်ရဲ့အရာရှိကို သူတို့သတ်လိုက်ပြီဗျ။ ခုချက်ချင်း လမ်းအယ်ပေး၊ မဟုတ်ရင် ကျုပ် တက်ကြိတ်ပစ်မယ်”

ကျွန်ုပ်သည် တင့်ကားသွားမည့်လမ်းပေါ်ရပ်နေရင်း တင့်ကားဆုံလည် ခေါက်ထဲမှ ဖြူရော်ရော်မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပစ္စတို ထုတ်ပြီး ပစ်ခတ်လိုက်ရာ တင့်ကား မောင်းသူ၏ နဖူးနှင့် လက်မအနည်းငယ်သာ ကျွတ်သည်။

“တက်ကြမယ်ဟေ့၊ မဟုတ်ရင်တော့ ပစ်မှာပဲ” ဟု အော်ပစ်လိုက်သည်။

ဆန်သည်က အစွားသွေးတက်သလို တက်နေသော စိတ်လှုပ်ရှားမှု၊ ခေါသ၊ ကြောက်ရွံ့မှုနှင့် ဘေးအန္တရာယ်... အားလုံး အားလုံးထဲမှ တင့်ကား မောင်းသူ၏ မျက်လုံးထဲမှ အံ့ဩတကြီး အရှက်ရမှုသည် ကျွန်ုပ် မေ့မရနိုင်ဆုံး ကိစ္စ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ “ကျုပ်လုပ်မှာပေါ့ဗျာ” ဟူသော လန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းသား၏ အသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒီလိုလုပ်ဖို့ မလိုပါဘူး၊ တာဝန်ကျသမျှ ကျုပ် လုပ်မှာပါ၊ ပစ္စတို သုံးရမှာက ဟိုခွေးကောင်တွေကိုဗျ”

တင့်ကားသည် ချက်ချင်းပြန်လှည့်သည်။ လမ်းကျဉ်းရှိ အိမ်တစ်လုံး၏ ကျောက်တုံးဘေးထရံကို တင့်ကားက ဖြိုချပြီး သွားလမ်းထွင်ပေးလိုက်သည်။ အင်ဂျင်သံ မြည်ဟိန်းလာပြီး တိုက်စစ်ဆင်ရန် ဟန်ပြင်ပြန်သည်။ သည်လိုနှင့် တင့်ကား ရှေ့ဆက်တက်သွားစဉ် တင့်ကား၏ ဆုံလည်ပေါက်မှ ထိုအရူး ခုန်ထွက် လာပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့လိုင်းဆီ ခလုတ်တိုက်ပြေးလာသည်။ ပါးစပ်မှ အော်ဟစ် ဆဲဆိုနေခြင်းက ကျွန်ုပ်တို့ တိုက်စစ်အောင်မြင်မှုအတွက် အရေးပေါ် ဘေး

အန္တရာယ်ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်က စပြီး စိတ်ဓာတ်ပြိုကွဲလာပြီဆိုလျှင် ဇဝေဇဝါ တစ်ယောက်ကိုပါ ထိခိုက်စေသည်။ ဤသို့ဖြင့် သိပ်မကြာမီ တောင့်တင်း လှပါသည် ဆိုသော အုပ်စုကြီးတစ်စုလုံး ဗရတ်ဗရက် ဖြစ်သွားတတ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ခြောက်လုံးပြူးကို မြှောက်ပြီးမှ တွန့်ဆုတ်နေသည်။ အရာရှိတစ်ယောက်အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်၏တာဝန်သည် သိပ်ကို ရှင်းလင်းပါသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ် မလုပ်ရက်၊ မလုပ်နိုင်။

သေနတ်သံတစ်ချက်ကြားရပြီး အော်သံများ ရပ်သွားသည်။ အလွတ် စစ်သားတစ်ယောက်က အငွေ့လူနေသော ရိုင်ဖယ်ကို ကိုင်ကာ မိတ်ဆွေကို စိတ် မကောင်းစွာ လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ဘယ်သူမှ ဘာမှမပြောကြတော့။ ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံး ဆက်တက်လာခဲ့ကြသည်။ အသံပိုငြိမ်လာကြသော်လည်း အသံငြိမ်ခြင်းကို ပိုကောင်းသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်မြင်မိပါသည်။

လမ်းကျယ်ပြီး ဖြောင့်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ခေါင်းပေါ် ကျည်များ တဒက်ဒက်ပေါက်ကွဲလျက်။ ကျွန်ုပ်တို့ထဲမှ လွတ်စနဲညည်းသံညည်းများ ကြားနေရသည်။ ရှေ့ကိုသာ ကုန်းရုန်းချီတက်ရသည်။ ဘယ်ဘက်အခြမ်း အလောင်းပုံများကြားထဲမှ သဏ္ဍာန်သုံးခု ရုန်းထလာ၍ ကျွန်ုပ်တို့ခုန်အုပ်ကြရာ သူတို့က မြေပြင်ပေါ် တောင့်တောင့်ရပ်နေ၍ လှံစွပ် လှံစွပ်ချင်း ချကြရသည်။ လည်မျိုတွင်း ဝင်သွားသော တင်ပဲလံတန်၏ လှံစွပ်ကိုကိုင်လျက် တစ်ယောက်က ပြိုလဲကျသွားသည်။ ဒိုင်းမွန်း၏ စက်သေနတ်ကြောင့် အခြားတစ်ယောက် ကျသွားပြန်သည်။ တတိယတစ်ယောက်ကမူ ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှ ခြောက်လုံးပြူးကြောင့် ကျသွားသည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်သည်။

သို့ရာတွင် ခံစစ်ကား ကြောက်စရာကောင်းဆဲ။ လမ်းပေါ်မှ၊ ပြတင်းများမှ ခေါင်မိုးနိမ့်နိမ့်များပေါ်မှ ရိုင်ဖယ်၊ လောင်ချာနှင့် မီးကျည်များ ဘက်ပေါင်းစုံမှ ဝင်လာနေသည်။ ကျည်အများစုသည် ရမ်းသမ်းပစ်သော ကျည်များ ဖြစ်သော်လည်း ဆိုးကျိုးကမူ ကြောက်စရာကောင်းသည်။ ကျသွားသော ပထမ တင့်ကားနားတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ယာယီအကာအကွယ်ယူကြသည်။ တင့်ကားက လမ်းလယ်ခေါင်ကြီး နောက်ပြန်လှည့်နေသည်။ လမ်းခွမို့ လမ်းက နည်းနည်း ကျယ်သည်။

တင့်ကားထဲတွင် အားလုံးငြိမ်သက်လျက်ရှိသည်။ ရံဖန်ရံခါလွင့်လာသော ကျည်များက ဆုံလည်ကို ထိပြီး ကန်ထွက်သွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဒရိုင်ဘာ

ထိုင်ခုံဆီရောက်အောင် တင့်ကားနံဘေးမှ တွားတက်သည်။ အသက်ထင်းမဲ့ နေသော မျက်နှာကား ကြောက်စရာကောင်းလှဘိသည်။ တစ်မဟုတ်ချင်းမှာပင် ဒီလူ သေပြီဟု သိလိုက်သောအသိကလည်း သေချာနိုင်လွန်းသည်။ ရဲဘော် များဆီ ကျွန်ုပ်ပြန်လာသည်။ ရဲဘော်များကား လက်နက်တွင်း ကျည်ထည်နေကြ၏။ လမ်းခွတစ်ဖက်မှ လောင်ချာသည် စူးရှပြတ်တောက်သော အသံနှင့် ဝင်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ခေါင်းပေါ်မှ ဝီခနဲ ဖြတ်သန်းကာ အိမ်များကို ပစ်ခွင်း သွားသည်။ ဘယ်လိုမှ မမှားနိုင်သော လည်ချောင်းသံဖြင့် အမိန့်ပေးသံကို ကြား နေရပြီ။ ဒိုင်းမွန်းနှင့် ဘဲလ်လာမိတို့က တင့်ကားအောက်မှ နေ၍ လက်တုံ့ပြန် ပစ်ခတ်နေသည်။ တစ်ယောက်က မြောင်းထဲမှ တစ်ယောက်ကို “အဲဒီမှာ လှဲပြီး နားနေ၊ ခဏနေမှ လာထုတ်ပေးမယ်” ဟု ပြောသံကြားရသည်။

ကျွန်ုပ်၏ တပ်စုအင်အား ယိမ်းယိုင်လာပြီကို ကျွန်ုပ်သိသည်။ တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်တိုက်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။ ကောင်လေးများကား တစ်စိတ် တစ်စိတ်တည်း ထလာကြပြီ။ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွန်းမိတိုက်မိနေရင်း ဆေးနတ်ကို တင်ပါးနားတွင် ကိုင်၍ တရစပ်ပစ်ကာ တစ်လှမ်းချင်းစီ ရှေ့တက် ကြသည်။ လမ်းခွကို ဖြတ်လာကြသည်။

ဤလှုပ်ရှားမှုနှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာပင် ရန်သူ၏ အံ့ဩထိတ်လန့်မှုကို ကျွန်ုပ်တို့ တွေ့လိုက်ရသည်။ ရှေ့မှ အော်ဟစ်သံများက ရန်သူ၏ အတိုင်းမသိ ကြောက်ရွံ့မှုကို အော်ပြနေသည်။ တိုက်ပွဲတွင်း၌သာ ကြုံတွေ့ရနိုင်သော ထူးဆန်း လွန်းသည့် ထိုးထွင်းသိတစ်မျိုးဖြင့် ကျွန်ုပ် ရုတ်ခြည်းသိလိုက်ရသည်မှာ ရန်သူတို့ အဆင့်သင့် မဖြစ်သေးခင် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ ပုံစံချ တိုက်လိုက်နိုင်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ တိုက်စစ်ဆင်မှုသာ မိနစ်ပိုင်းမျှ နောက်ကျခဲ့ပါက အခြေအနေ နှစ်ရပ်သည် လွယ်လွယ်လေး ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားလိမ့်မည်။

ယခုတော့ ကျွန်ုပ်တို့သည် ညည်းတွားနေသော ခန္ဓာကိုယ်များကို ကျော်နင်းလျှောက်လာကြသည်။ ထရန် ကြိုးစားသူများကို ကျွန်ုပ်တို့၏ လုံစွပ်စာ ကျွေးရသည်။ တစ်ဆယ့်ရှစ်လက်မ အလျားရှည်သော သံမဏိလုံစွပ်များက လည်မျိုနှင့် ရင်ဘတ်ထဲဝင်သွားကြကာ တူညီသော ကြောက်စရာအသံ၊ တူညီသော ဆတ်တင့်ငုံ ငြိမ်ကျသွားမှုများက ဘာနမ်တွင် ကောက်ရိုးရပ်များနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ခလုကျင့်ခဲ့ရသည့်အတိုင်း ဖြစ်သည်။ ရန်သူများကား လုံးလုံးထွက်ပြေးကြပေပြီ။ တံခါးပေါက်များ၊ ပြတင်းပေါက်များ၊ ခေါင်မိုးများပေါ် ဝရန်းသန်းကား ပြုခဲနေပြီး

တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး ပြုတ်ကျကာ ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်မရွံ့ ထိုးစစ်မှ ဝေးရာကို ရှောင်ကြရှားကြလေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ထံ ဦးတည်ပစ်သည့် ပစ်ခတ်မှု အနည်းငယ်သာ ရှိတော့၏။

အစောပိုင်းက စိတ်တက်ကြွမှု ကျွန်ုပ်တို့ထံ ပြန်ရောက်လာသည်။ အောင်နိုင်ခြင်းက သေချာနေသယောင်ရှိသည်။ သို့ရာတွင် လမ်းကျဉ်းအရောက် ရန်သူခုနစ်ဦး ရှစ်ဦး ကျွန်ုပ်တို့ထံ အတင်းကာရော တိုးဝင်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အုပ်စုထဲ သေနတ်ပစ်သွင်းနေရာ လှံစွပ်များက မီးဝင်းနေ၏။ သွေးကောင်းသော ရှေးရိုးစဉ်လာ အုပ်စုပင်တည်း။ “သတိထား... ခေါင်မိုးပေါ်မှာ” ဟု အော်သံ ကြား၍ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ရဲဘော်အများက သံခမောက်ဆောင်းထားသော သဏ္ဍာန် တစ်ခုဆီ ပိုင်းပစ်လိုက်ကြရာ ဗုံးပစ်ချလိုက်သလားပင် အောက်မေ့ရ၏။ အတင်း ဝင်တိုက်သူများကို ကျွန်ုပ် မျက်နှာချင်းပြန်အဆိုင်တွင် ကျွန်ုပ်စိတ်တွင်းမှ တစ်စုံ တစ်ရာက လက်ပစ်ဗုံးသံများကို အမှတ်ရနေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ကျောနောက် ကလေးတင် ပစ်ချသလို အသံကို ကြားနေသည်။

ရန်သူများနှင့် ခြေဆယ်လှမ်းအကွာပင် ရှိနေတော့သည်။ ရန်သူလေးဦး သာ ကျန်တော့ချိန်၊ လူကောင်အကြီးဆုံး ရန်သူကို ကျွန်ုပ် ချိန်ရန် ဟန်ပြင်တုန်း ရှိသေး၊ ထိုလူ ခလုတ်တိုက် လဲကျလာသည်။ ရန်သူများကား ကျွန်ုပ်ရှေ့တည့်တည့် ရောက်နေပေပြီ။ ရန်သူ၏ တောက်ပြောင်နေသော လှံစွပ်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စတိုက်က သုံးကိုက်ပင် မကွာတော့။ ကျွန်ုပ်က ခလုတ်မောင်းကို အဆွဲ၊ အဆိုပါ သံခမောက် မပါသည့် ရန်သူက ကျွန်ုပ်၏ ပေါင်ခြံနား ငုံ့ဝင်လာသည်။ ကောက်တိုကောက်ကွေး ရွှေရောင်ဆံပင်၊ သွားဖြီး၍ အရိုင်းအခိုင်းလို အော်ဟစ်နေသော ငယ်ငယ်နုနု မျက်နှာကို တွေ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ပစ္စတိုက်ကား ကျွန်ုပ် နေပြန်လေပြီ။ ထိုအခိုက် အတန့်ကလေးတွင် တစ်စုံတစ်ခုက ကျွန်ုပ်၏ ပေါင်ခြံကို တူမကြီးနှင့် ထုသလို ထုထည့်လိုက်ကာ ကျွန်ုပ်ကို ကိုင်မြှောက်ပြီး ပစ်ချလိုက်၏။ အဖြစ်အပျက်ကို ပြောပြရန် မလွယ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်သိလိုက်သည်မှာ ကျွန်ုပ် မြေပြင်ပေါ် လဲအကျ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်နိုင်တော့ဘဲ အေးစက်နာကျင်နေသည် ဟူ၍သာ။

မြေပြင်ပေါ် ကျွန်ုပ် မကျမိကလေးတွင် ကျွန်ုပ်နောက်ဘက်မှ လက်ပစ်ဗုံး ထပေါက်ပြီး ကျွန်ုပ်၏ လည်ပင်း၊ လည်ကုပ်မှစ၍ ကျောတစ်ပြင်လုံး၊ တင်ပါးနှင့် ခြေသလုံး ကြွက်သားများအထိ ပွန့်နေအောင် ဝေဒနာခံစားလိုက်ရ၏။

စက္ကန့်ပိုင်းမျှ အရာရာအားလုံး မှောင်ကျသွားသည်။ ကျွန်ုပ် ပြင်းထန်စွာ ထိသွားပြီဖြစ်၍ အသက်ကိုပင် ခက်ခက်ခဲခဲ ရှူနေရသည်။ အော်သံဟစ်သံ၊ ဆဲသံ ဆိုသံ၊ ညည်းတွားသံနှင့် ခေါင်းပေါ်မှ ကျည်သံများ၊ အားလုံးသည် ကျွန်ုပ်နားထဲ ပြည့်လျှံထူထိုင်းနေသည်။ မိမိကိုယ်ကို ထိန်းနိုင်ရန် မနည်းကြီး တောင့်ထား ရသည်။

ကျွန်ုပ်၏စိတ်အာရုံ တဖြည်းဖြည်း ကြည်လင်လာသည်။ စကရီးဒါးဟု ခေါ်သော ရဲဘော်လေးက ကျွန်ုပ်၏ ညာဘက်တွင် တညည်းညူညူနှင့် သူ့ကိုယ်သူ ထူနိုင်အောင် ကြိုးစားနေသည်။ ဗလုံးဗထွေးအသံများ၊ ညည်းသံညူသံများကို ကျော်၍ အင်္ဂလိပ်စကားပြောသံ ပီပီသသကြီးကို ကြားလိုက်ရသည်။ “ဟုတ်ပြီကွ... နယူးဇီလန်... နယူးဇီလန်မှ နယူးဇီလန်ကွ... ဟုတ်ပြီဟေ့” ဟု ဆိုကာ နာကျင်မှု ကြောင့် အသံရပ်သွားသည်။ တင့်ကားမောင်း အရာရှိကလေး ရွိုင်ဖာရန်၏အသံပင် ဖြစ်သည်။

ဘဲလ်လာမီ၊ နိုလီနှင့် ဒိုင်းမွန်းတို့ ကျွန်ုပ်ပေါ်မိုးနေကြသည်။ “ဆရာ၊ ရဲရဲလား၊ ဆရာ ရဲရဲလား” ဟု အလောတကြီး မေးနေသံမှာ လော့ဂီအသံဟု ထင်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရင်ဘတ်အောက်ရောက်နေသောလက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး ကိုယ်ကို လှိမ့်လိုက်ရာ နောက်ကျောဘက်က တအားနာသွားသည်။ သို့သော်လည်း ထိုဒဏ်ရာ အရေးမကြီးဟု ကျွန်ုပ် တစ်နည်းနည်းဖြင့် သိနေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဝမ်းပြင်က ခဲပြားကြီးနှင့် တူနေသည်။ ဝမ်းပြင်၏ အောက်ဘက်ကမှ အထိအတွေ့ မသိဘဲ ထုံထိုင်းနေသည်။ နာကျင်မှု မရှိ။ တစ်ခုခု အကြီးအကျယ် မှားနေပြီ ဟုသာ သိနေခြင်း ဖြစ်၏။ ဖော့ဖော့ကလေး အောက်ပြုတ်ကျနေသလို ကျွန်ုပ် ခံစားနေရသည်။ ကျွန်ုပ်၏ပေါင်ခြံကို လှမ်းထိ၍ မရနိုင်သလို ညာဘက်ပေါင် ကလည်း အကောင်းပကတိရှိနေသည်။ ဘယ်ဘက်ပေါင်ကို လက်ဖြင့် စမ်းသပ် ကြည့်ရာ ပေါင်က ပူပူနွေးနွေးအရာများထဲ နစ်ဝင်နေသည်။ ပထမတွင် အခြား တစ်ယောက်၏ ခြေထောက်ဟုပင် ထင်ရသည်။ နာကျင်မှု လုံးဝမရှိ။ ကျွန်ုပ်၏ လက်ချောင်းက ခပ်နက်နက်ထိ စမ်းသပ်မိပြီး မာမာအရာတစ်ခုကို စမ်းမိသည်။ ကျွန်ုပ်ခန္ဓာတစ်ကိုယ်လုံး လှုပ်မရတော့။ အမှောင်ထုက မျက်လုံးထဲ ပျို့တက် လာပြီး အားကုန်ဖျားနာနေပြီ။

လော့ဂီက ကျွန်ုပ်၏ဘောင်းဘီအနားစကို ဆွဲဖြုတ်ပြီး ဒိုင်းမွန်းက တစ်ခုခု

လုပ်ပေးနေသည်။ ကျွန်ုပ် လှဲချပြီး ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို သူတို့လက်တွင်းသာ အပ်ထားလိုက်၏။ “ကွာ” ဟု ဆိုကာ ဒိုင်းမွန်းသည် ခါတိုင်းလို ထစ်အနေ ပြန်သည်။

“ကောင်းပါတယ်၊ အားဖြည့်ဖို့ လူတစ်ဒါဇင်လောက်တော့ လိုသေး တယ်ကွ”

ရှေ့တွင် အသံဗလံများ ငြိမ်စပြုပြီ။ ရှေ့နှင့် နောက်ကျောဘက်တွင် ရောက်တတ်ရာရာပစ်နေသော သေနတ်သံများ ရှိနေသေးသော်လည်း ဤကွင်းကို ကျွန်ုပ်တို့ အောင်နိုင်ပြီဟု ယူဆ၍ ရသည်။

“ရဲဘော်တို့ ရှေ့ဆက်တက်ကြ” ဟု ကျွန်ုပ် ယုံယုံကလေးပြောရသည်။

“ရွာစွန်မှာ ခိုင်မာအောင်လုပ်ပြီး ဗိုလ်မှူး ဟာပေးဆီကို ခြေမြန် တစ်ယောက် လွှတ်” ထိုစကားကို ပြောစဉ်က ဗိုလ်မှူး ဟာပေး၊ ရက်(စ်)ကင်းနှင့် အခြား အကြပ်ငါးဦး ဒဏ်ရာရသွားသည်ကို ကျွန်ုပ်မသိသေး။ ရဲဘော်များက နည်းနည်းတော့ ကန့်ကွက်ကြသည်။ သူတို့အား ခေါင်းဆောင်မည့် ဗိုလ်လည်း မရှိ၊ အကြပ်လည်း မရှိ၍ ဒဏ်ရာရ ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ အခြားဒဏ်ရာရသူများကို စိုးရိမ်နေကြသည်။

ထိုစဉ် လင်းဒိုင်းမွန်းဆိုသော ချစ်စရာလူကြမ်းကြီးက မတ်တတ်ထရပ်ပြီး လမ်းမှောင်မှောင်အတိုင်း ထိုးဆင်းသွားသည်။ ပါးစပ်မှ “တက်ကြ၊ ငါ့ကောင်တွေ တက်ကြ၊ ခွေးသားတွေကို ချကြ၊ အပြတ်ရှင်းကြ” ဟု အော်သွားသည်။ ရဲဘော်များ အားလုံး ကျွန်ုပ်ကို ကျော်ဖြတ်တက်သွားစဉ် နားကြောစိမ့်လောက်စရာ ပီတိ စကားများ ပြောသွားကြသည်။ “ကံမကောင်းဘူးဆရာရေ၊” “ဆေးရုံရောက်မှပဲ တွေ့ကြတော့မယ်”၊ “သေချာတယ်၊ ဆရာ ကောင်းသွားမှာ”

လော်ဂီက ကျွန်ုပ်ခြေထောက်ကို လုပ်ကိုင်ပေးပြီးသွား၍ ထရပ်ကာ “အခြေအနေငြိမ်တာနဲ့ ကျွန်တော်ချက်ချင်း ပြန်လာမယ်။ ဒီထဲကနေ ဆရာ့ကို ခေါ်ထုတ်နိုင်မှာပါ” ဟု ကတိပေးသည်။

ထွက်ခွာသွားသော ရဲဘော်တို့၏ ခြေသံပင် မပျောက်သေး၊ အိမ်တစ်လုံး၏ တံခါး ဒိုင်းခနဲပွင့်ကာ ရန်သူဂျာမန် ငါးဦးလမ်းထဲ သွန်ထွက်လာသည်။ ထွက် ပြေးရန် ဟန်ပြင်နေကြသည်မှာ ရှင်းလင်းပါသည်။ ကျွန်ုပ် အသာ တွားပြီး ခြောက်လုံးပြူးကို ရအောင်ယူသည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ ယခုတိုင်း အသာလှဲပြီး သေဟန်ဆောင်လျှင် ပိုဉာဏ်ရှိရာကျမလားဟု တွေးနေသည်။

ဂျာမန်ကောင်များ ကျွန်ုပ်ရှိရာဆီ ဦးတည်လာနေပြီ။ ခေါင်းဆောင်၏ ဝမ်းဗိုက်ကို ကျွန်ုပ် တေ့ပစ်ချလိုက်ရာ ရန်သူသည် ခြေလှမ်းအနည်းငယ်မျှ ဒယီးဒယိုင်ဖြစ်ပြီး အော်ဟစ်နေသည်။ ဒုတိယဂျာမန်ကောင်က ကျွန်ုပ်ပေါ် တက်နင်းခါနီးပြီ။ သေနတ်ခလုတ်ကို ကျွန်ုပ်ဆွဲသော်လည်း ဘာမှဖြစ်မလာ။ နောက်ဆုံးကျည်ဆန်ကို ကျွန်ုပ် သုံးလိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း ထိုအခါမှ သိကော့၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်အတွက် အန္တရာယ်မရှိတော့ပါ။ ရန်သူများမှာ ကြောက်အား လန့်အားနှင့် ကမူးရှူးထိုးဖြစ်နေကြသည်။ ရှေ့ဆက်ပြေးကြရာ နောက်ဆုံး တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ရင်ဘတ်ကို ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲကျတော့မလိုပင်ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကျောက်ထရုံနိမ့်နိမ့်ကို ကုတ်ကတ်တက်ပြီး ထွက်ပြေး ပျောက်ကွယ် သွားကြသည်။

ရွာတွင်းရှိ လေးထောင့်ကွက်လပ်ထဲ တိတ်ဆိတ်မှုက တစ်ဖန် သက်ဆင်း လာသည်။ တိုးသက်သော ညည်းသံညူသံများသာ ကြားနေရသည်။ ညသည် ထခင်တုန်းကလိုပင် ရာသီဥတု မပြင်းထန်ပါဘဲ ကျွန်ုပ်ဘဝတွင် တစ်ခါမှ ဆည်လောက် မချမ်းခဲ့ဖူး။

ထိုစဉ် ဂျာမန်များက ရွာထဲကို မော်တာဖြင့် မွေ့တော့သည်။ ဂျာမန်နှင့် ဗြိတိသျှတို့၏ သနားစရာကောင်းသော တအိအိညည်းသံများသည် ကြောက်ရွံ့မှု နှင့်အတူ တစ်ကြော့ပြန်ပေါ်လာသည်။ ခြေတစ်ဖက် ဖတ်လတ်ဖတ်လတ်ဖြစ်နေသော စကရီးဒါးရဲဘော်လေးသည် ကိုယ်ကို တရွတ်ဆွဲ၍ ကျွန်ုပ်ဆီ ရောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို သူက တွန်းလိုက် ကော်လိုက်နှင့် ကျောက်ထရုံကာ ရေမြောင်းထဲ အကာအကွယ်ရအောင် ချပေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာများကို သူက ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပြီး ကျွန်ုပ်၏ပေါင်ခြံနှင့် ပေါင်ကို ဟိုစမ်းသည်စမ်းလုပ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်ကို သွေးထိန်းစည်း စည်းပေးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ဝေဝေဝါးဝါးတော့ သိနေသည်။

ကျွန်ုပ်အတွက် လုပ်ကိုင်ပေးပြီးသွားသောအခါ စကရီးဒါးသည် အင်မတန် နာကျင်စွာအားယူ၍ နေရာမှ ခွာသွားသည်။ အမြောက်ဆန် ဗုံးဆန်များအလယ်မှ အခြားဒဏ်ရာရသူများကို သွားကူနေသည်။

ထိုစဉ် အသက်ဆယ့်နှစ်နှစ်၊ ဆယ့်သုံးနှစ်ထက် မပိုသေးသော ဂရိသူ ကလေးတစ်ဦး ကျွန်ုပ်တို့အတွက် နွားနို့ခွက် ယူလာပေးသည်။ ပူနွေးချိုမြသော နွားနို့သည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ခြောက်သယောင်းနေသော ခံတွင်းထဲဝယ် ပျားရည်တမျှ။

ကလေးမလေးက ကော်စောနှင့် အဝတ်စများယူလာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို မြဲပေးပြန်သည်။

သန်းခေါင်အကျော်ကလေးတွင် လော်ဂီ၊ ဘဲလ်လာမီ၊ နော်လီနှင့် ဒိုင်းမွန်းတို့ ပြန်ရောက်လာပြီး အခြေအနေများ ငြိမ်သွားပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်း ပို့သည်။ ဒဏ်ရာရသူများကို သယ်ထုတ်ရန် ခွင့်ပြုမိန့်ရခဲ့ကြပြီ။ လူနာထမ်းစင်ကမူ မရှိ။ ထမ်းစင်ပြဿနာကို ဝုံးဒဏ်ခံအိမ်တံခါးများဖြုတ်၍ ဖြေရှင်းလိုက်ကြသည်။

မနက်လင်းအားကြီးတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ကျောက်ထရံကာ ဝင်းထဲ သယ်သွား ကြသည်။ ဝင်းထဲတွင် ထမ်းစင်လူနာများ ဒင်းကြမ်းဖြစ်နေသည်။ ဝင်းကို ပတ်ဆောက်ထားသော အဆောက်အဦသည် အဆင့်မြင့် အနာဆေးထည့် ပတ်တီး စည်းရာ စခန်းအဖြစ် မျှော်လင့်ချက်ပျက်လောက်စရာ လူများပြည့်ကျပ်နေသည်။ အထွေထွေဆေးလုပ်သားများသည် အလုပ်ကို ပြောင်မြောက်စွာလုပ်ကိုင်နေသော် လည်း လူနာအရေအတွက်နှင့် လုပ်သားအင်အား မမျှ။

ကျွန်ုပ်တို့ရောက်ရောက်ချင်း အစားအသောက်ကျွေးနိုင်ရန် စီစဉ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လည်း အမဲသားတစ်လွှာပေးကြသည်။ သို့ရာတွင် ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ကိုယ်ကောင်းအတွေးများဖြင့်သာ ပြည့်လျှံနေခဲ့သည်။ အမဲသားလွှာ၏ အရွယ်အစားက ကျွန်ုပ်တို့ ဆွပေးလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် ဒဏ်ရာရခဲ့သည်မှာ တစ်ဆယ့်ခြောက်နာရီကြာခဲ့ပြီ။ ယခုထိ ဆရာဝန်အရိပ်အယောင် မမြင်ရသေး။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လုပ်ချင်သည့်အလုပ်မှာ ငြိမ်ငြိမ်ထိုင်ပြီး ယင်းဖြစ်ရပ်မှန်ကို ပူပန်နေဖို့သာ ဖြစ်သည်။ သို့ရာတွင် ဤမျှ သွေးဆုံးရှုံးမှုများခြင်း၊ ထိတ်လန့် စရာများ ကြုံကြိုက်ခဲ့ခြင်းတို့ကြောင့် တစ်ခုခုစားဖို့ အရေးကြီးသည်ဟူသော အတွေးဝင်လာပြန်သည်။ တစ်လုတ်စာလောက် မျိုချဖို့ဆိုသည်ကလည်း ကျွန်ုပ် အတွက် ပျို့အန်ဖို့လောက်သာ ဖြစ်နေ၍ ကျွန်ုပ်မစား။

လူနာတင်ထမ်းစင်များကို ခေါင်မိုး မိုးထားသောအပိုင်းနှင့် ဝင်းခြံ၏ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းသည် ယက်မကြီးကြီးများပါသည့် ယိုင်နဲ့နဲ့ အုတ်ကြွပ်မိုး အဆောက်အဦဖြစ်သည်။ ယာသမားကြီး၏ နွားနှင့် ဝက်မွေးမြူရာခြံဖြစ်သည်မှာ ရှင်းလင်းပါသည်။ အနံ့က ခံသာဖွယ်မရှိ။ ထိုအနံ့ကပင် ယင်ကောင်များကို ခေါ်ယူနေရာ ကျွန်ုပ်တို့၏ သွေးပေအဝတ်အစားများ အနီကွက်မမြင်ရဘဲ မဲမဲ ပိတ်သွားသည်အထိ ယင်တလှောင်းလှောင်း ထနေသည်။ တံစက်မြိတ်တွင်မူ ခိုများက တူနှစ်ကိုယ် လည်ချင်းယှက်လျက်။ ငှက်တွေသာ သူတို့၏အပြုအမူကို ထိန်းချုပ်ပါက ကျွန်ုပ်တို့လည်း ဤမျှ ဒေါသထွက်ရမည်မဟုတ်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်အလှည့် ရောက်လာသည်။ ငယ်ငယ်နုနု ဒေါက်တာက သူ့ကိုယ်သူ ဗိုလ်ဘော်လင်တိုင်းဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆက်ကာ ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာ နောက်ဆုံး ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းထားသည်မှာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲဟု မေးသည်။ ကျွန်ုပ်က ယခုချိန်ထိ ဒဏ်ရာကို ဆေးမထည့်ရသေးကြောင်း ပြောရာ ဒေါက်တာက အလွန်အမင်း စိတ်ပူသွားသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ကိုယ်ပူချိန် ယူသည်။ သွေးခုန်နှုန်းစမ်းသည်။ ဆရာဝန်ပေါက်စ ဒေါက်တာသည် ရွှင်ပျဟန် ဆောင်နေသော်လည်း တကယ်တမ်းမှာ ဒေါက်တာကိုယ်တိုင် ရက်ပေါင်းများစွာ တစ်ရေးမှ မမေးရနိုင်သေးကြောင်း ကျွန်ုပ် သိလာသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ ဤနေရာတွင် တစ်ဦးတည်းသော ဆရာဝန်ဖြစ်ပုံရသည်။ အရေးပေါ်ခွဲစိတ်မှုများ အပါအဝင် လူနာရုစ်ဆယ်ကျော်က သူ့လက်တွင်းမှာ ရှိနေသည်။

ဆေးဝန်ထမ်းများက ကျွန်ုပ်ကို ဝင်းအပြင်ရောက်အောင် သယ်ပို့ပေး၍ ကျွန်ုပ်မှာ နယ်မြေဝန်းကျင်ကို တစ်ခဏလေ့လာခွင့်ရခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ တောင်ကုန်းအနိမ့်ပိုင်းတွင် ဖြစ်သည်။ လျှိုမြောင်အလွန် တစ်မိုင်ခန့်အကွာတွင် အနီရောင် ဧရာမအလံကြီးကို တွေ့ရသည်။ အလံပေါ်တွင် စကြာတံဆိပ်။ ဝေဟင်အမှတ်အသားအဖြစ် တောင်ကုန်းနံဘေးတွင် ပေါ်ပေါ်တင်တင် ဖြန့်ခင်းထားခြင်းဖြစ်သည်။ စောစောက ကျွန်ုပ်သည် ရန်သူများနှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသည်ဟု ထင်ခဲ့သည်။ ဝန်ထမ်းများအား ထိုအလံကို လက်ညှိုးညွှန်ပြသော် သူတို့က ပူပုံမရ။ အဆောက်အဦပေါ်မှ အနီရောင် ကြက်ခြေနီအလံကို သူတို့က ပြန်ညွှန်ပြကြပြီး ဂျာမန်ကောင်များ ထိုအဆောက်အဦကို မပစ်ရဲပါဟု ယုံကြည်စိတ်ချလွန်းစွာ ကျွန်ုပ်အား ပြောလေသည်။ ကျွန်ုပ်ကတော့ စိတ်မချ။

ဝန်ထမ်းများက ကျွန်ုပ်အား 'ခွဲစိတ်ခန်း' ထဲရောက်အောင် တံခါးကျဉ်းလေးထဲမှ သွင်းလာကြသည်။ ခွဲစိတ်ခန်းထဲတွင် ဒေါက်တာ ဘော်လင်တိုင်း တစ်ယောက် ဓားများ ဆေးထိုးပြွန်များနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်ကို တင်သော ခွဲစိတ်စားပွဲကား သစ်သားစည်နှစ်လုံးပေါ် တံတားထိုးထားသော ပျဉ်နှစ်ချပ်။ ကျွန်ုပ်ကို မော်ဖင်းပေးကြပြီး မေးခိုင်ရောဂါကာကွယ်ဆေး အပါအဝင် ဆေးလေးလုံးထက်မနည်း ထိုးသည်။ မော်ဖင်းကြောင့် ကျွန်ုပ် အိပ်ငိုက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ပေါင်ထဲမှ တစ်ခုခုကို ဆွဲထုတ်ခြင်း၊ ထိုးထည့်ခြင်းတို့လောက်ကိုသာ သိနေသည်။ ကိရိယာတန်ဆာပလာတစ်ခုက ကျွန်ုပ်၏အရိုးကို ထိသောအခါ မအိမ်သာ ဖြစ်မှုက ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ဝါးမျိုထားသည်။ ခြေထောက်ကို ဒေါက်တာ

လုပ်ကိုင်ပေးပြီးသွားသောအခါ နောက်ကျောနှင့် တင်ပါးမှ ဗုံးဆံများကို ခွဲထုတ်၊ ဆေးထည့်ပေးသည်။

“ခြေထောက်က တော်တော်ဆိုးတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ” ဟု ဒေါက်တာက အေးအေးဆေးဆေး မေးသည်။ ဒေါက်တာ့ကို အကျဉ်းချုံးပြောပြလိုက်ရာ ဒေါက်တာက “ဒဏ်ရာက ရိုးရိုးသာမန် ကျည်ထိတဲ့ဒဏ်ရာမဟုတ်ဘူး။ ဂျာမန် ကောင်တွေက ပေါက်ကွဲစေတတ်တဲ့ကျည်ကိုများ သုံးထားသလား မသိဘူး။ ဒါမျိုး သိပ်မတွေ့ဖူးဘူး” ဟု ဆိုသည်။

ဒေါက်တာက ရန်သူ့အမည်ကို ထုတ်ပြောလိုက်၍ ရန်သူတို့ မည်မျှ နီးကပ်နေသည်ကို ကျွန်ုပ် ပြန်အမှတ်ရသွားသည်။ “သူတို့က ကျုပ်တို့အပေါ်နား လေးတင်မှာနော်၊ ဒေါက်တာသိလား” ဟု မေးကြည့်ရာ ဒေါက်တာက “ဟုတ်လား” ဟု ပြန်ဖြေသည်။ စိတ်ဝင်စားပုံမရ။

“ကျွန်တော့်မှာ ပူဖိုနေနေသာသာ အလုပ်တွေများလွန်းလို့၊ ဒီကောင်တွေ တရားမျှမျှတတ တိုက်မယ်ထင်လား”

ဒေါက်တာ့အမေးကို ကျွန်ုပ် ပြန်မဖြေ။ ဂျာမန်များ တရားမျှတစွာ တိုက် မည်ဟု ကျွန်ုပ် မထင်ပါ။ ဤတရားမျှတရေး မမျှတရေးကိစ္စကို အရေးပါသည် ဟုလည်း မထင်မိ။

“မကြာခင်သိရမှာပေါ့ဗျာ” ဟု ဒေါက်တာက ခပ်သေးသေး ဗုံးဆန်အပေါက် များပေါ် ပလာစတာကပ်ပေးရင်း ပြောသည်။ “မြန်မြန်ဖြစ် မြန်မြန်ကောင်းတာပေါ့၊ အောက်က ဆေးရုံဆီ ဆင်းပြီး အရေးကြီးကေ့စ်တွေ ကြည့်ချင်သေးတယ်”

ထိုကိစ္စအပေါ် ကျွန်ုပ် တစ်အောင့်မျှ တွေးတောကြည့်သည်။ “ကျုပ်ကော အရေးကြီးကေ့စ်တစ်ခု မဖြစ်ရဘူးလား” ဟု နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ် တောင်းဆို လိုက်သည်။

“ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ခြေထောက်ကို ကျွန်တော် ဘာမှသိပ်မလုပ်ပေးနိုင် တော့ဘူး”

“ခြေထောက်ဆုံးရှုံးရမယ်လို့ ပြောတာလား”

“သေချာပေါက်တော့ မဟုတ်သေးပါဘူး။ ကဲ... အခု ကျွန်တော် မော်ဖင်း နည်းနည်းထပ်ပေးမယ်နော်။ အနားယူ အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားပါ” ဟု ဒေါက်တာက ဝတ္တရားကျေစွာ ပြောဆိုလေသည်။

အခန်း (၃)

သံပန်းဖြစ်ခြင်း

အကြီးမားဆုံး ပြဿနာ ချဉ်းကပ်လာပြီဟူသော အသိဖြင့် ဝင်းထဲမှ ဒဏ်ရာရ လူနာများရော ဆေးလုပ်သားများပါ ပူပန်ဗျာပါဒတို့ဖြင့် တင်းကျပ် ဖိစီးလာသည်။ ဝေဟင်တိုက်ခိုက်မှု တုန်ဟည်းကာ ရိုင်ဖယ်ပစ်ခတ်သံများက လက်တစ်ကမ်းတွင် ရှိနေသည်။ တောင်ကုန်းနံဘေးပေါ် မော်တာထုသံများ ပိုခိပ်လာသည်။

ကျွန်ုပ်ကား မော်ဖင်းကြောင့် ဇက်လေးကာ ယစ်မှူးနောက်ကျိ၍ နေသည်။ သို့ရာတွင် ထမ်းစင်ပေါ်မှနေ၍ ပတ်ပတ်လည်မျက်နှာများကို ဖြည်းဖြည်းချင်း လှည့်ပတ်ကြည့်၍ ရနေသည်။ အားလုံးကောင်းသွားမည်ဟု အာမာန္တေ ခံပေး နိုင်သော စရိုက်လက္ခဏာအားကောင်းသူ တစ်ယောက်တလေများ တွေ့နိုးတွေ့နိုး ရှာဖွေကြည့်နေခြင်းလော မသိ။ ယခုထိ သတိပြန်မလည်သေးသော အမြောက်ပစ် သမားကြီး၏ မျက်နှာမှလွဲလျှင် အားလုံး၏ မျက်နှာပေါ်တွင် ရုန်းထွက်မရခြင်း သဘော၊ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နေရခြင်းသဘောတို့ ထင်ဟပ်နေသည်။ မည်သူမျှ စကားမဆိုကြ။ မျက်လုံးများကသာ ထိုအာမာန္တေခံပေးနိုင်မည့် မျက်နှာပိုင်ရှင် တွေ့နိုးနှင့် တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး ပန်ကြားနေသည်။

နောက်ပိုင်းတွင် စတုကာ လေယာဉ်တစ်စင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အနာ ဆေးထည့် ပတ်တီးစည်းရာ သူနာပြုဝင်းခြံပေါ် ပျင်းရိစွာ ရစ်ဝဲနေသည်။ လေပြည့်တွင် တဖျတ်ဖျတ်လွင့်နေသော ကြက်ခြေနီအလံထက်ပင် လေယာဉ်က သိပ်မြင့်မြင့်မားမားမပျံ။ ရန်သူဘက်မှ အမြောက်ကွင်းများ ဖွင့်လိုက်ပြီဖြစ်၍ စင်ပေါ်တင်ထားသော လူသတ်လက်နက်စုံ မည်းမည်းလေးများကိုပင် ကျွန်ုပ်တို့

ပီပြင်ရှင်းလင်းစွာ မြင်နေရသည်။ ဗုံးလေးများ လွင့်လာသည့်အခိုက်အတန့်တွင် ထိုလူသတ်လက်နက်များသည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက်ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်သည်။ ဗုံးများက ကျွန်ုပ်တို့ဆီ ကန့်လန့်ဖြတ်ဝင်ရောက်လာရာ အားလုံးသည် လူနာထမ်းစင်ပေါ်ဝပ်ချပြီး ခေါင်းကို ဝှက်ထားကြရသည်။ ဗုံးတစ်လုံးက ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အဆောက်အဦကိုမှန်သည်။ ကျန်ဗုံးများက ကျောက်ခုံရံအပြင်ဘက်သို့ ကျသည်။

ထိုအပြုအမူသည် မြေပြင်တပ်သားများ ကြိုတင်စီစဉ်ရန် အချက်ပြခြင်း ဖြစ်ဟန်တူသည်။ အဆောက်အဦထဲ ကျည်ဆန်များ တဖွဲဖွဲကျလာသလို အနီးပတ်လည်တွင် မော်တာထုသံများက ဝက်ဝက်ကွဲလာသည်။ ဝင်းခြံထဲတွင် အချို့က ဆဲရေး၍ အချို့က ဆုတောင်းကြသည်။ အိမ်ထဲမှ တစ်ယောက်က ဗွေဆော်ဦးအော်ဟစ်နေပြီ။ သူနာပြုဝင်းခြံ၏တံတိုင်းများ တုန်ခါပြီး နေရာအချို့ ပြိုကျပျက်စီးသွားသလို ခိုငှက်လေးများ ကြောက်လန့်တကြား ပျံသန်းထွက်ခွာသွားပြီ။ ခေါင်မိုးအုတ်ကြွပ်အချို့ ပြုတ်ထွက်ပြီး ထမ်းစင်ပေါ်မှ လူနာများပေါ် ကျလာသည်။ ကျွန်ုပ်၏ခေါင်းပေါ်တည့်တည့်တွင် တစ်မိုက်ခန့်ထူသော သစ်သားယက်မကြီး တစ်ချောင်း နဂိုမူလခေါင်းပေါက်မှ လျှောကျမည့် အရိပ်အယောင်များ ပြနေသည်။ ထိုယက်မကြီးကို ကျွန်ုပ်မှာ တထိတ်ထိတ်ကြည့်နေရ၏။

ဗုံးကြဲတိုက်ခိုက်မှုက နာရီတစ်မတ်ခန့် ကြာသော်လည်း ဗုံးကြဲရပ်လိုက်ပုံက စတင်စဉ်တုန်းကလို ဖြန့်ခဲရပ်လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ရင်မောနေကြရပြီ။ ထိုစဉ် သူနာပြုဝင်းခြံ၏တံခါး ပွင့်လာပြီး လူလေးဦး ဝုန်းခနဲ ဝင်လာကြသည်။ စက်သေနတ်နှင့် ခြောက်လုံးပြူးများကို ရန်လိုစွာ ဝှေ့ယမ်း၍ ကျွန်ုပ်တို့ နားမလည်သော အမိန့်များ အော်ဟစ်နေကြ၏။ ဒေါက်တာဘော်လင်တိုင်းသည် အကြောက်အရှံ့ ကင်းမဲ့စွာ သူတို့အနား တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ချဉ်းကပ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သုံးပန်းဖြစ်သွားကြလေပြီ။

ချက်ချင်းလိုပင် နောက်ထပ် ရန်သူ အယောက်နစ်ဆယ်ကျော် ရောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ တံခါးရွက်ထမ်းစင်ပေါ်လှဲ၍ သူတို့အား လေ့လာနေရသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ အသက်ငယ်ငယ်သာ ရှိဦးမည်။ အချို့က ရွှေရောင်ဆံပင်၊ အချို့က ဆံပင်အမည်းရောင်။ အားလုံးကမူ အောင်နိုင်မှုဖြင့် ဝင့်ဝါထောင်လွှားလျက်။ တောင်ပေါ်စားပြကြီးများလို ဖိတ်ဖိတ်လက်လက် ကျည်ကပ်များကို စလွယ်သိုင်းထားသော စက်သေနတ်သမားများလည်း ပါသည်။ ရန်သူ

သုံးဦးသည် ဗြဲနံ့ဗြဲနံ့ဒိုင်းဒိုင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ အဖိပေါ်တက်ကာ ကြက်ခြေနီ အလံနေရာတွင် အနက်ရောင် စကြာတံဆိပ်ကြီးကို သံနှင့်ရိုက်သည်။ စကြာတံဆိပ်ကြီး၏ အောက်ခံရောင်မှာ အနီရောင်ဖြစ်သည်။ စကြာတံဆိပ်ကို အဖြေပေးသည့် အနေဖြင့် စတုကာလေယာဉ်တစ်စီး နိမ့်နိမ့်ကလေး ဝဲဆင်းလာပြီး အဆောက်အဦနား တန့်နေသည်။ ခေါင်မိုးပေါ်မှ စစ်သားသုံးယောက်က ပျော်ရွှင်စွာ လက်များ ဝှေ့ယမ်းပြနေပြီး လေသူရဲကလည်း လေယာဉ်မှူးအခန်းမှ ခေါင်းပြုပြီး ပြန်လည်လက်ပြ၏။ ဂျာမန်လေတပ်နှင့် ကြည်းတပ်တို့၏ ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုသည် ပြစ်ချက်မရှိ။

ထိုစဉ်အတွင်း အောက်ဘက်မှ ကျွန်ရန်သူများသည် ဒဏ်ရာရသူများနှင့် ဆေးလုပ်သားများကြား စစ်ရေးသတင်းများ လှည့်ပတ် မေးမြန်းနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရဲဘော်များသည် နံပါတ်အမည်၊ ရာထူးကို ကောင်းမွန်စွာ ဖြေကြားပေးသော်လည်း သည့်ထက် ဆက်မေးလျှင် မဖြေကြတော့။

ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့် ဂျာမန်စစ်သားတစ်ဦး ကျွန်ုပ်၏ထမ်းစင်နား ဒူးထောက်ပြီး စင်းလုံးချော အင်္ဂလိပ်စကားဖြင့် လာအစ်အောက်သည်။

- “နာမည်နဲ့ ရာထူးပြောပြပါလား”
- “သောမတ်(စ်)၊ ဒုဗိုလ်”
- “တပ်မနဲ့ တိုင်းအဆင့်က”
- “ဒီသတင်းကို ပေးဖို့ မလိုပါဘူး”

ဂျာမန်က ပြုံးသည်။ နာဇီ၏အပြုံးလည်း မဟုတ်။ ရန်သူ၏အပြုံးလည်း မဟုတ်။ သွားများက အစ ဆွဲဆောင်မှုရှိနေသော ကောက်ကာငင်ကာ ရွှင်မြူးသွားသည့် အပြုံးမျိုးဖြစ်သည်။ သတင်းရရန် ပုံမှန်ပိတ်ဆို့မေးမြန်းမှုများ ပြုလုပ်နေစဉ် ဂျာမန်လေး၏မျက်လုံးများ တောက်လက်နေသည်။ “ဒီသတင်းကို အတင်းအကြပ်မတောင်းဆိုပါဘူး။ သဘောတူတယ်နော်။ ဒါပေမဲ့ ခင်ဗျား သတင်းပေးမယ်ဆိုရင် ကြက်ခြေနီအဖွဲ့ထဲ ခင်ဗျားကို စီစဉ်ပေးမယ်။ ခင်ဗျား ဘေးကင်းကြောင်း တရားဝင် အကြောင်းကြားပေးမယ်” စသဖြင့် ဂျာမန်လေး ပေရှည်နေသည်။ ကျွန်ုပ် နကမ္မတိလုပ်နေလိုက်သည်။

ယခုအခါတွင် ကျွန်ုပ်၏ဘယ်ဘက်ပေါင် ထုံကျင်မှုက ပေါင်ခြံနှင့် ခန့်ဆိုက်မီ တွားတက်လာနေပြီ။ ထိုထုံကျင်မှုကို နာကျင်မှုအဖြစ်ထက် အော်ဂလီဆန်စရာအဖြစ် ကျွန်ုပ်မှတ်မိနေခဲ့သည်။ စိတ်ထဲ ဘယ်ဘက်ပေါင်က နဂိုအရွယ်

အစားထက် လေးဆ ပိုကြီးထွားနေသည်ဟု ထင်သည်။ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ် အိပ်ငိုက်နေ၍လည်းဖြစ်မည်။ မဟုတ်ပါကလည်း အားလျော့မှူးဝေနေ၍ဖြစ်မည်။ ကျွန်ုပ် နောက်တစ်ဖန် မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ ညနေပင်ရောက်နေပြီ။ ဒေါက်တာ ဘော်လင်တိုင်းသည် ကျွန်ုပ်ထမ်းစင်ဘေး ဒူးထောက်၍ ကျွန်ုပ်နဖူးကို စမ်းသည်။ ဘေးနားမှ ပုဂ္ဂိုလ်ကား မည်သူနည်း။ ကျွန်ုပ် မသိ။ ကောင်းကောင်း မြင်နိုင်အောင် ခေါင်းထူကြည့်ရသည်။

“ဒါ ဒေါက်တာ...” ဟု ဒေါက်တာ ဘော်လင်တိုင်းသည် သာမိုမိတာ ကျွန်ုပ်ခံတွင်းထဲသွင်းရင်း မိတ်ဆက်ပေးသည်။

“ခင်ဗျား ဆေးရုံကို ပြောင်းချင်တာ ဒေါက်တာက သဘောတူလိုက်ပြီ။ မနက်ဖြန်ကျမှ ဂရိကိုပြောင်းဖို့ သူ ကြိုးစားပေးပါမယ်တဲ့”

ဂျာမန်လူမျိုး ဆရာဝန်က ခပ်တောင့်တောင့် ဦးခေါင်းညွတ်ပြသည်။ ဆရာဝန်သည် ဆံပင်နှင့် နှုတ်ခမ်းမွှေးများ ဖြူရော်ကာ အသက်ရနေပြီ။ ဆရာဝန် လှည့်အထွက်တွင် အခမ်းအနားနှင့်ဆိုင်သော ဓားရည်သေးသေးလေး လွယ်ထားသည်ကို ကျွန်ုပ် သတိထားမိလိုက်သည်။

မကြာမတင်မှာပင် ဆေးလုပ်သားလေးဦး ကျွန်ုပ်ကို လူနာထမ်းစင်ပေါ် ရွှေ့သည်။ လူနာထမ်းစင်ပေါ်ပြောင်းမှ မူလတံခါးရွက် ထမ်းစင်ပေါ်မှ ခဲနေသော သွေးများကိုကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ် ဖျားသွားရသည်။ ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် ချောက်ချားမှုဆိုသည်က ကျွန်ုပ်ကို ဖျစ်ညှစ်ထားနိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်၏အခြေအနေ စိုးရိမ်နေရပြီလော။ ကျွန်ုပ်သေမည်ဆိုသည်မှာ ဖြစ်နိုင်ပါ၏လော။ ဆေးလုပ်သားများ ကျွန်ုပ်ကို ပင့်မကာ ဝင်းခြံထဲမှ ထုတ်လာစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ပေါင်နှင့် ဝမ်းပြင်ကို စိုးရိမ်စွာ စမ်းကြည့်ရသည်။ ထုံသထက် ထုံလာခြင်းသည် သွေးမလျှောက်၍ ပုပ်ပွပျက်စီးခြင်းလော။

ဆေးလုပ်သားများသည် ကျွန်ုပ်ကို ပခုံးထိ ပင့်မြှောက်၍ ကုန်းအတိုင်း လှေကားထစ်များကို ဆင်း၍ စပျစ်ခြံများကို ကျော်ဖြတ်သယ်ဆောင်လာသည်။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းတွင် နေနီလုံးကြီး ၎င်းလျှိုးနေပြီမို့ နေလုံး၏ အနီးဝန်းကျင်၌ ပင်လယ်နှင့် တိမ်အုပ်တို့ ပန်းနုသွေးပြေးနေသည်။ ဝင်းခြံကို လွန်လာသည်နှင့် လေထုက ချိုမြသွားသည်။ ကျွန်ုပ် အင်မတန် အသက်ရှင်လိုလှပါသည်။

ဆေးရုံကို ရောက်လာကြသည်။ ဆေးရုံသည် ဗုံးဒဏ်သင့်၊ စက်သေနတ်စာ မိထား၍ စုတ်ပြတ်သတ်လျက်။ အခန်းကျယ်ကြီးထဲ အခြား ထမ်းစင်

လူမမာများနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်ကို ကြမ်းပေါ်ချထားလိုက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ညာဘက်မှ လူနာသည် ဆိုးဆိုးရွားရွား ဒဏ်ရာရထားသော ဂျာမန်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ခွေးပန်းနာရောဂါရသည့် ခွေးတစ်ကောင်လို အသက်ကို ခက်ခက်ခဲခဲ ဖုတ်လိုက် ဖုတ်လိုက်ရှူနေရသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဘယ်ဘက်မှ လူနာကား ရွှေရောင်ဆံပင်ရှည် ရှည်နှင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုး အပြုံးကို ပိုင်ဆိုင်ထားသူ။ ထိုသူနှင့် ကျွန်ုပ်သည် မိမိတို့ ဘာသာ မိတ်ဆက်လိုက်ကြသည်။ ရွှင်ဖာရန်ဟုခေါ်သော ထိုသူသည် တတိယ မြင်းစီးစစ်သည်တော်ဖြစ်ပြီး ဂလာတာတိုက်ပွဲတုန်းက သုံးခဲ့သည့် တင့်ကားအရာရှိ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အထွတ်အထိပ်တိုက်ပွဲတွင် တင့်ကားပျက်ဆီး၊ ဒဏ်ရာ ရပြီး လမ်းလယ်ကောင်ကွက်လပ်ထဲ လဲနေခဲ့ရာ ရဲဘော်များက သူ့ကို သယ်ထုတ် လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ချက်ချင်းလိုလို မိတ်ဆွေများ ဖြစ်သွားပြီး တိုက်ပွဲကို နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်တိုက်ကြသည်။

နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မောကျခြင်းဆီ လျှောကျ သက်ဆင်း သွားသည်။

မနက်မိုးလင်းသောအခါမှ ကျွန်ုပ်သည် ဆေးရုံပြင်ပ အလောင်းကောင် များမှရသည်ဟု ထင်ခဲ့သော ပုပ်အဲ့အဲ့အနံ့မှာ ကျွန်ုပ်၏ပေါင်မှထွက်ပေါ်လာသော အနံ့ဖြစ်ကြောင်း သိတော့၏။ ညတုန်းက ကျွန်ုပ်ကို တစ်ယောက်ယောက်က စောင်လာခြံပေးသွားရာ ယခု စောင်ကိုလှုပ်လိုက်မှ ဟောင်ထွက်လာသော အနံ့ကို ကျွန်ုပ် ရွံရှာမိတော့၏။ ကျွန်ုပ် အကြီးအကျယ် ကြောက်ရွံ့လာပြီ။

ဆရာဝန်လေး ဖရက်မူဒီ ကျွန်ုပ်ဆီဆင်းလာချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ ကြောက် ကြောက်ရွံ့ရွံ့နှင့် မွန်ထွက်နေပြီ။ ဆရာဝန်လေးက ပုံမှန်အတိုင်း သာမန်ကာလျှံကာ သဘောထားပြီး လေးလေးနက်နက်ရှိပုံမရ။ ဒဏ်ရာမပျောက်မချင်း ထိုအနံ့ ဆိုးကို ယခုထက် ပိုခံရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း ဟောချက်ထုတ်သည်။ ကျွန်ုပ်အား စိတ်ပျော်ပါစေတော့ဟူ၍ ကိုကိုးပူပူတစ်ခွက်ယူလာပေးသော်လည်း ကျွန်ုပ်မှာ မျိုမကျနိုင်တော့။

ဂျာမန်လေယာဉ်ဖြင့် မြောက်ဘက်ပြန်ဖို့ အရေးသည် မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့။ နောက်ဆုံးဖြစ်နေပြီဟု အတွေးထဲ ဝင်လာသည်။ ထိုကိစ္စကို ကျွန်ုပ် တော်တော်လေးကြာအောင် စဉ်းစားနေရင်း မိမိကိုယ်ကို စိတ်မကောင်းခြင်းကြီးစွာ ဖြစ်လာသည်။ မည်သို့ဆိုစေ တွေးတောနေဖို့ အချိန်များများမရ။ ချက်ချင်း ဆိုသလို ဂျာမန်လူမျိုး ဆေးလုပ်သားတစ်ဦးသည် အားထားလောက်စရာ

ထမ်းစင်သယ်သူ လေးဦးနှင့် ရောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်ကို အပြင်သယ်ထုတ်သွားကြပြီး ထရပ်ကားတစ်စီးပေါ် အခြားလူနာများနှင့်အတူ တင်လိုက်သည်။ အဆိုပါ ထရပ်ကားသည် ဗြိတိသျှတော်ဝင်လေတပ်မှ မပျက်မစီးဘဲ သိမ်းပိုက်ထားနိုင်သော ဤကျွန်းပေါ်မှ ရှားရှားပါးပါး ကားတစ်စီးဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၍ စိတ်ထဲ မသက်သာ။ ကားဒရိုင်ဘာသည် ဗြိတိသျှအရာရှိဝတ်စုံပေါ် ဗိုလ်ကြီးရာထူးအဆင့် တံဆိပ်တပ်ထားသော သူ၏အကောင်းဆုံးယူနီဖောင်းကို ဆင်မြန်းထားသည်။ လူယူ၍ ရလာသော ပစ္စည်းအတွက် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ပုံက သိသာနေသည်။

လေယာဉ်ကွင်းသို့ရောက်သောအခါ ဒဏ်ရာရသူများကို ထရပ်ကားပေါ်မှ ချကြသည်။ ချပေးသူများကား ဤလေယာဉ်ဆင်းကွင်းတွင် နှစ်ရက်ကျော်ကျော် အကျဉ်းသားဖြစ်နေခဲ့သူ ကျွန်ုပ်တို့၏ရောင်းရင်းကြီးများ ဖြစ်နေသည်။ ဘာမှမကြာဘဲ ဗိုလ်ကြီး ရွန်စတီးဝပ်နှင့် ဗိုလ်ကြီး ဘော့ဂရပ်ဖစ်တို့ကို မြင်လိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ် တအားဝမ်းသာသွားသည်။ ဗိုလ်ကြီး ရွန်စတီးဝပ်သည် တပ်ရင်း၏ ဆေးမှူးဖြစ်ပြီး ဗိုလ်ကြီး ဘော့ဂရပ်ဖစ်သည် စစ်မှုထမ်း ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ကြီးတို့ကို ဒဏ်ရာရသူများနှင့်အတူ နောက်ချန်ထားရန် ရွေးချယ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ကြီးတို့က သူတို့၏အတွေ့အကြုံကို ဖောက်သည်ချသည်။

ဂျာမန်ဒဏ်ရာရတပ်သားများကို စုပေါင်းတပ်မဟာစခန်းတွင် ဗြိတိသျှဘက်မှ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဆက်ဆံ ဂရုစိုက်သည်ကို ဂျာမန်တို့ တွေ့ပြီး ဂျာမန်တို့ကလည်း ဗြိတိသျှသုံးပန်းများအပေါ် ကောင်းကောင်းဆက်ဆံကြောင်း၊ လေယာဉ်ကွင်းအနီးမှ နေအိမ်စုစုများကို အကြမ်းစားဆေးရုံအဖြစ် သုံးရန် ခွင့်ပြုခဲ့ကြောင်း၊ ထိုဆေးရုံတွင် သုံးပန်းများကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထားကြောင်း၊ ဗြိတိသျှနှင့် ဂျာမန်ဒဏ်ရာရများကို လိုက်လံစုဆောင်းနေကြောင်း စသဖြင့် ဗိုလ်ကြီးတို့က ပြောပြကြသည်။

ကျွန်ုပ်ကို အဓိက လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ်ချလိုက်ကြသည်။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းနံဘေးတစ်လျှောက်တွင် ရာပေါင်းများစွာသော ထမ်းစင်တင်လူများကို ချထားပုံရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ နေပူထဲ ငါးနာရီကြာမျှ လဲလျောင်းနေကြရသည်။ နေက မတရားပူသဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ပေါင်မှ အနံ့ဆိုးနှင့် သွေးပေစောင်များ၏ အနံ့အသက်က မခံမရပ်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ အနီးအနားမှ လူနာများကလည်း

ကျွန်ုပ်ထံမှ ပုပ်အဲ့အဲ့အနံ့ကြောင့် ဖျားချင်ချင်ဖြစ်လာကြောင်း ညည်းကြပြီ။ ထိုအခါ ဆေးလုပ်သားများက ထိုသူများကို နေရာရွှေ့ပေးကြသည်။ ကျွန်ုပ်မှာတော့ တစ်ကိုယ်တည်း ပူဗျာပါဝေလျက်။

နောက်ပိုင်းတွင် ဆေးလုပ်သားတစ်ဦးသည် ကျွန်ုပ်ကို သနားလာပြီး စကားစမြည်ပြောရန် ရောက်လာသည်။ ဆေးလုပ်သားသည် လေလာရာဘက် လှည့်ထိုင်၍ မျက်နှာကို အနံ့အသက်မှ ဝေးအောင် ရှောင်ထားသည်ကို ကျွန်ုပ် သိနေပြန်သည်။ လေယာဉ်ကွင်း တိုက်ပွဲအကြောင်း သူက စုံစုံလင်လင်ပြောပြ ရှာသည်။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းအစွန်းတွင် လေယာဉ်အစင်းပေါင်း တစ်ရာကျော် မည်သို့မည်ပုံ ပျက်ကျသွားကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့၏ စက်သေနတ်များမွေ့စဉ်က ကမ်းခြေနားမှ လေယာဉ်အချို့ပေါ်တွင် ခရီးသည်နှင့် လေယာဉ်ဝန်ထမ်းများ နေရာတွင် ထိုင်ကာစရိုသေးကြောင်း စသဖြင့် ပြောပြသည်။

လေယာဉ်များသည် အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်းဖြင့် တက်လိုက် ဆင်းလိုက် ဥဒဟိုရှိနေကြသည်။ တပ်သားတင်ယာဉ်များသည် ပုံစံတကျ တပ်စိတ်ပုံစံဖြင့် အရှေ့ဘက်သွားသည့်လမ်းအတိုင်း တည့်တည့်ဆင်းသွားသည်။ လေယာဉ် အလွတ်များက ပြေးလမ်းပေါ် တက္ကဆီဆွဲကာ ဒဏ်ရာရများကို တင်ဆောင်ပြီး မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လေထဲ ပျံတက်သွားကြသည်။ ကုန်ပစ္စည်းချခြင်း၊ အပျက် အစီးများ ရွှေ့ပြောင်းခြင်း စသည့် ကာယအားစိုက်ထုတ်ရသော အလုပ် အများစုကို ကျွန်ုပ်တို့၏ ရဲဘော်များအား လက်နက်ကိုင်အစောင့်အကြပ်ဖြင့် ခိုင်းစေထားကြသည်။ ကပျစ်ကညစ်နှင့် ခပ်အင်အင်လုပ်နေသော အီတလီလူမျိုး များလည်း ရာချီရှိသည်။ ၎င်းတို့ကို အလုပ်ကြမ်းခိုင်းစေရန် အကျဉ်းစခန်းမှ လွတ်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပြီး လက်နက်ကိုင် အစောင့်အကြပ်ဖြင့် ခိုင်းစေကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ မထွက်ခွာမီ စိတ်လှုပ်ရှားစရာအဖြစ်အပျက်တစ်ခု ပေါ်ပေါက် ခဲ့သည်။ အဝါရောင် နှုတ်သီးပါသော ခပ်ကြီးကြီး ဒိုနီယာ လေယာဉ်တစ်စင်း ထိုးဆင်းရန် ဆိုက်ရောက်လာသည်။ သို့သော် လေယာဉ်က ပြေးလမ်း အကွာ အဝေးကို ဆုံးဖြတ်ချက် မှားသွားပုံရသည်။ ပြေးလမ်းအဆုံးထိရောက်သွားပြီးမှ အဟုန်ကို ထိန်းရန် အူရားဖားရားကြိုးစားနေသည်။ အရှိန်မသတ်နိုင်ဘဲ သံလွင် ပင်များကို ဝင်တိုက်ကာ မီးလောင်သွားတော့၏။ ထိုအခါ စောင့်ဆိုင်းနေသော ဒဏ်ရာရ ရဲဘော်များက ဝမ်းသာကြသည်။ ဝမ်းသာမှုက ပေါ်ပေါ်ထင်ထင် မဟုတ်သော်လည်း ဧကန်ဖြစ်၏။

စစ်သည်တို့နှင့် ဧရာမ ဂျန်ကာငါးဆယ့်နှစ်လေယာဉ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ရှိရာ နေရာနှင့် မလှမ်းမကမ်း ပြေးလမ်းအစွန်းထိ ရောက်လာသည်။ အင်္ဂလိပ် လူမျိုး ဆေးလုပ်သားလေးဦး အကူအညီဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် လေယာဉ်ပေါ်တက်နိုင် ခဲ့သည်။ လေယာဉ်ပေါ်တက်ပြီး နာရီဝက်ကြာသည်အထိ ဘာမှမထူးခြား။ လေယာဉ်အတွင်းပိုင်းကို လေ့လာဖို့ ကျွန်ုပ် ထူထူထောင်ထောင်ပြန်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထင် အလျား ပေနှစ်ဆယ်၊ အကျယ် တစ်ဆယ့်နှစ်ပေ၊ မျက်နှာကျက် အမြင့် ခြောက်ပေခန့်ရှိသော လေယာဉ်တွင်း အဓိကအခန်းသည် လပ်ဟာနေ သလိုပင်။ နံရံများကား အပေါ့စားလှိုင်းတွန့်ဖော်ထားသည့် သတ္တုတစ်မျိုးဖြစ်ပြီး နံရံပေါ်မှ အပေါက် အပေါက်ကလေးများကို မြင်ရခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ မြေပြင် ပစ်ခတ်မှုသည် အတော်တာသွားပါကလားဟု ပီတိသောမနဿကလေး ဖြစ်ပေါ် လိုက်ရသေးသည်။

တံတောင်ထောက်၍ဆက်လက်ကြည့်ရှုရာ လေယာဉ်ကြမ်းခင်း အပေါက် လေးများနှင့် တစ်ဆက်တည်း သွေးစသွေးနုများကို မြင်တွေ့ရ၍ ကျည်များ ပစ်မှတ်တွေ့ခဲ့သည်မှာ ယုံမှားစရာ မလို။ နံရံပေါ်တွင် ကာဘိုင်း သေနတ်များကို သေသေသပ်သပ်တင်ထားပြီး ကျည်ကပ်နှင့် ကျည်တဲ့အပိုများကိုပါ တွေ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် လည်ပင်းလိမ်၍ ရှေ့ကို ကြည့်ရာ အဓိက လေယာဉ် ခန်း၏ ရှေ့တည့်တည့်ကို တံခါးကျဉ်းလေးမှတစ်ဆင့် မြင်ရသည်။ လေယာဉ်မျိုး နှစ်ဦးသည် သူတို့၏ထိန်းချုပ်မှုကို စောင့်စားရင်း စကားကောင်းနေကြသည်။ သူတို့ကိုကြည့်ရသည်မှာ အံ့လောက်စရာ ပုံမှန်ဖြစ်နေပြီး မိမိတို့ဘာသာ အားရ ကျေနပ်နေပုံလည်း ရသည်။ အစုအပြုံလိုက် လူသတ်ခြင်း၊ ဖျက်ဆီးခြင်း လုပ်ရပ် များသည် သူတို့နှင့် လားလားမျှ မဆိုင်သလိုပင်။ သူတို့သည် ပုံမှန် တစ်နေ့တာ လုပ်ငန်းကို လုပ်နေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ မိနစ်အတန်ကြာတိုင်း မော်တာ နှစ်လုံးကို တစ်လှည့်စီဖွင့်၍ လေယာဉ်ကြီး တစ်စင်းလုံး တုန်ခါအောင် ပြုနေ ကြသည်။

လေယာဉ်အပြင်ဘက်တွင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား မြင်လိုက်ရပြီး ထမ်းစင် လူနာသုံးဦးကို တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး တင်ပေးလိုက်သည်။ ဆေးလုပ်သားများ မြေပြင်ပေါ်ပြန်ရောက်သည်နှင့် ဂျာမန်စစ်သားများ လေယာဉ်ထဲဝင်၊ တံခါးပိတ် လိုက်ကြသည်။ ခရီးသည်တင် လေယာဉ်ကြီး၏ အမြွှာမော်တာနှစ်လုံး တစ်ပြိုင် တည်း လည်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်လာခဲ့ကြရာ ပထမတွင် ဖြည်းဖြည်းနှေးနှေး။

ထို့နောက်မှ အားကောင်းသော အရှိန်အဟုန်နှင့် လေယာဉ်ပြေးလမ်းပေါ် ပြေးကာ
စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း ကျန်ပိတုံ့သည် လေထဲပျံ့ဝဲ၊ ကောင်းကင်ပေါ် မြင့်တက်လာ
ခဲ့တော့သည်။

□

အခန်း (၄)

သုံးပန်းဆေးရုံတွင်းမှ ၁၁၀

ပဲလိုပွန်နိစ်နယ်ထဲမှ ကိုရင့်သံမြို့နှင့် မိုင်အနည်းငယ်အကွာရှိ လေယာဉ်ကွင်းထဲ ကျွန်ုပ်တို့ ဆင်းသက်လာခဲ့ကြပြီ။ လေယာဉ်ပြေးလမ်းတစ်လျှောက် ထိုးဆိုက်ထားသော လေယာဉ်များက ရာချီရှိနိုင်သည်။ လေယာဉ်တံခါးကို ယူနီဖောင်းဝတ်အားကောင်းမောင်းသန် လူလေးဦးက ဖွင့်ပြီး အချိန်မဆိုင်းဘဲ ကျွန်ုပ်တို့ကို အသင့်စောင့်နေသော လူနာတင်ယာဉ်ထဲ သယ်ကြသည်။ လူနာတင်ယာဉ်ထဲ ပူလောင်အိုက်စပ်နေ၏။

အရာရာတိုင်း ကောင်းမွန်စွာ ဖွဲ့စည်းသွားသယောင်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဆေးမှတ်တမ်းကဒ်များကို ဆေးလုပ်သားတစ်ယောက်က မြန်မြန်ဆန်ဆန်ကြည့်ရှုစစ်ဆေးသည်။ မိနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်ခင်းလမ်းပေါ် ခရီးအပြင်းနှင့်နေကြပြီး ကိုရင့်သံတူးမြောင်းပေါ် ဂျာမန်တို့ ထိုးထားသည့် ယာယီတံတားကို ဖြတ်ကာ မြို့ထဲဝင်လာကြတော့သည်။

ဟိုတယ်၏အဝင်ခန်းမကို ဆေးရုံအဖြစ် သုံးထားသော နေရာသို့ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်ရှိချိန်သည် ညခုနစ်နာရီခန့်ဖြစ်မည်။ ဆေးဝန်ထမ်းတစ်ဦး ထွက်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြည့်ရှုကာ မော်ဖင်းထိုးပြီး ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

နောက်တစ်နာရီအကြာတွင် ဂျာမန်စစ္စတာကြီးတစ်ဦး အနားလာရပ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို အတန်ကလေးကြာအောင် ငေးကြည့်ပြီး စောစောက ဆေးဝန်ထမ်းလိုပင် မော်ဖင်းထိုးပြန်သည်။ ကျွန်ုပ် မကိုးချင်ကြောင်း ငြင်းနေလျက်က ထိုးပေးခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကို လူတိုင်းက အားအားရှိ မော်ဖင်းထိုးပေးနေကြသည်ဟု

ကျွန်ုပ်ထင်သည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ဆေးလွန်ပြီး သေမသွားလို။ အရေးပေါ်ယာဉ်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို နေရာရွှေ့ကြသေးသည်ဟု ကျွန်ုပ် ရေးတေးတေးမျှ မှတ်မိသလို ရှိသည်။ ထို့နောက် လူထူထူလမ်းထဲကိုဖြတ်ကာ နောက်ထပ်ဟိုတယ်တစ်လုံးဆီ သယ်သွားသည်။ ထိုလမ်းထဲတွင် စပ်စပ်စုစု ဂရိလူမျိုးတို့ ပြည့်လျက်။ ဆေးထိုး ပြန် ကိုင်ကာ ဂျာမန်ဆေးဝန်ထမ်းတစ်ဦး ကျွန်ုပ်ဆီ ချဉ်းကပ်လာပြန်သည်။ သည်တစ်ကြိမ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဤဆေး မလိုအပ်တော့ကြောင်း ဆေးဝန်ထမ်းကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ အချိန်ကား သန်းခေါင်နီးနေပြီ။

“ခင်ဗျားက အရာရှိ၊ ဟုတ်တယ်နော်”

ကျွန်ုပ် ခေါင်းညိတ်ပြ၍ ထိုလူ ဆက်ပြောသည်။

“ခင်ဗျားဒဏ်ရာတွေက အနံ့တအားဆိုးတယ်။ ဒဏ်ရာကို ဂရုစိုက်ဖို့ ကျွန်တော် စီစဉ်ပေးပါမယ်။ လမ်းလျှောက်နိုင်လား။”

မလျှောက်နိုင်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ပြန်ဖြေ၍ ထိုလူသည် တစ်ခဏ ပျောက်သွား ပြန်သည်။ ထို့နောက် အသက်ကြီးကြီး ၀၀ဖိုင်ဖိုင် အရာရှိတစ်ဦးနှင့် ပြန်ရောက် လာသည်။ ထိုအရာရှိကို ဆရာဝန်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။ အရာရှိက ကျွန်ုပ်ကို ပြင်သစ်လို စကားပြော၍ ကျွန်ုပ်ဒဏ်ရာရပုံ၊ ဆေးကုသပုံတို့ကို ကျွန်ုပ်ဘက်မှ ကောင်းကောင်းနားလည်အောင် ရှင်းပြနိုင်ခဲ့သည်။ အရာရှိကြီးက မှတ်ဆိတ် ဖြူဖြူကို စဉ်းစဉ်းစားစားဖြင့် အတန်ကြာအောင် ဆွဲသပ်နေပြီး ဆေးဝန်ထမ်း အချို့ကို လှမ်းခေါ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကို အရေးပေါ်ယာဉ်ဖြင့် အခြား အရေးပေါ် ဆေးရုံဆီခေါ်သွားပြီး မနက်နှစ်နာရီတွင် ကျွန်ုပ်ကို ခွဲစိတ်စားပွဲပေါ် တင်လိုက် ကြသည်။

ဒေါက်တာသည် ယခုတော့ အဖြူရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားပြီး ရှာဘာ လက်အိတ်များကို စွပ်လိုက်စဉ် ကျွန်ုပ်ကို ပြုံးပြသည်။ ခွဲစိတ်စားပွဲပတ်ပတ်လည် တွင် ကုတ်ဖြူဝတ် ဆေးလုပ်သားများ ဝိုင်းလျက်။ ရှစ်ဦးခန့် ရှိနိုင်သည်။ သူတို့က ကျွန်ုပ်ကို အဝတ်အစားချွတ်ပြီး ဖော်ဖော်ရွေရွေနှင့် ကိုယ်ချင်းစာတရားပြည့်ဝစွာ သက်တောင့်သက်သာရှိအောင် လုပ်ပေးကြသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ထိုသူတို့အား ဂျာမန် လူမျိုးဟုပင် ယုံရခက်ခက်ကြီး ဖြစ်နေခဲ့ရ၏။

ဆရာဝန်သည် ကျွန်ုပ်၏ခြေထောက်မှ စတင်ပါပြီ။ အမိန့်တိုတိုပေးတိုင်း ဆေးလုပ်သားတစ်ဦးက မြန်မြန်ပြန်ဖြေပြီး ဆေးထိုးပြန်၊ ကိရိယာတန်ဆာပလာ စသည်တို့ကို ကမ်းပေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏ခြေထောက်သည် ပေါင်ခြံမှ ခြေဖဝါးထိ

အထိအတွေ့မသိ ထုံနေသောကြောင့် ဆရာဝန် ဘာလုပ်လုပ် မနာ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်က စိုးရိမ်ပူပန်ပြီး လက်တစ်ဖက်ထောင်ပြမိလိုက်၍ ဆရာဝန်သည် အခွဲအစိတ်ကို ရပ်သည်။ ဆေးလုပ်သားတစ်ဦးကို တစ်ခုခု လှမ်းပြောသည်။ ကျွန်ုပ် မျက်နှာပေါ် မေ့ဆေးဝှမ်းစရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကို တစ် နှစ် သုံး လေး ရေတွက် ခိုင်းတော့၏။ ခွဲစိတ်နေစဉ် ကျွန်ုပ် တစ်ကြော့ သတိပြန်လည်လာသေးသည်။ နားထဲတွင် အသံဗလံမျိုးစုံက ညံ့ထွက်လျက်။ ကျွန်ုပ်ပေါ် အုပ်မိုးနေသော မျက်နှာစိမ်းများနှင့် ၎င်းတို့နောက်မှ မျက်နှာကျက်ကို သတိထားမိလာသည်။ မျက်နှာကျက်မှာ ဘာမှန်းမသိအောင် ထူးထွေလွန်းသည့် အရှေ့တိုင်းပုံစံ။ ကျွန်ုပ် ရုန်းကန်လာ၍ သူတို့က နောက်ထပ် မေ့ဆေးပေးပြန်သည်။ ကျွန်ုပ် နိုးလာချိန် တွင်မူ ကော်ရစ်ဒါတွင် လဲလျောင်းရင်း မေ့ဆေးရနံ့ကြောင့် ပျို့အန်ခဲ့သည်။ သွေးပေစောင်များ ပြန်ခြံပေးထားကြသော်လည်း စောင်၏ ပုပ်အဲ့အဲ့ရနံ့ကို မေ့ဆေးရနံ့က လွှမ်းမိုးထားသည်။

ဝဝဖိုင်ဖိုင် ဒေါက်တာ ထွက်အလာ ကျွန်ုပ်ကိုတွေ့၍ ပြင်သစ်လို စကား နည်းနည်းပြောပြီး ကျွန်ုပ်အား အပေါ်ဆုံးထပ်ရောက်အောင် တစ်ထပ်ပြီးတစ်ထပ် သယ်ခိုင်းသွားလေသည်။ အပေါ်ဆုံးထပ်သည် အမှန်ပင် ကောင်းလွန်းသော အခန်းဖြစ်သည်။ ဒေါက်တာသည် ကျွန်ုပ်ထံ အလည်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကို သွေး သွင်းရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ သွေးခုန်နှုန်း မှန်သွားပါက ခြေထောက်ကို ဖြတ်တောက် ကုသပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ညင်ညင်သာသာ ပြောပြသည်။ ဖြတ်တောက်ရမည့်နေရာကို ကျွန်ုပ်၏ပေါင်ပေါ် စမ်းသပ်ညွှန်ပြသည်။

ပြတင်းမှနေ၍ ကျွန်ုပ်သည် ဂရိတ်ငါလှေလေးများ ပြန့်ကျဲနေသည့် ပင်လယ်ပြာကြီးကို တွေ့နေရသည်။ အောက်ဘက်လမ်းထဲမှ ဘင်တီးဝိုင်း၏ စစ်ချီ တေးကိုလည်း ကြားရသည်။ နောက်ပိုင်းတွင်မူ စစ်ချီတေးဟစ်သွားသော တပ်ရင်း တစ်ခုဟု ကျွန်ုပ်ယူဆသည်။ ကျွန်ုပ်၏အိပ်ရာသည် နူးညံ့ပြီး သက်သောင့် သက်သာရှိသည်။ ကိုယ့်ခြေထောက်ကိုယ် မပူမိတော့ခြင်းကလည်း ဆန်းကြယ် သည်။ အပြင်းအထန် ထိခိုက်ထားခြင်းကို တုံ့ပြန်ခြင်းလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ သို့မဟုတ် မော်ဖင်း အလွန်အမင်းထိုးထားခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရက်ပေါင်းများစွာ စိတ်ပန်းကိုယ်နှမ်းလျက်ရှိပြီး ကျွန်ုပ်၏ ဆေး မှတ်တမ်းပေါ်မှ ဂျာမန်လက်ရေးဖြင့် ပြူးနေအောင် ရေးထားသော သွေးသွင်း ခြင်းနှင့် ဖြတ်တောက်ခြင်း ညွှန်ကြားချက်များကို ဘာရယ်မဟုတ် လျှောက်ဖတ်

ရသည်။ မှတ်တမ်းပေါ်တွင် အင်္ဂလိပ်လို လက်ရေးပေါင်းစုံလည်း ရှိ၏။ ကျွန်ုပ်
သည် ထိုမှတ်တမ်းအတွက် မပူမိတော့သလိုလည်း ရှိသည်။

နေ့လယ်စောစောတွင် ကျွန်ုပ်သိရသည်မှာ ဒဏ်ရာရ စစ်သုံ့ပန်းများကို
အသင်ရှိ ဆေးရုံတစ်ရုံတွင် စုစည်းစေမည်ဖြစ်ကြောင်းပင်။ ကျွန်ုပ်နှင့်တကွ
အခြားဒဏ်ရာရများကို အရေးပေါ်ယာဉ်ဖြင့် တင်ခေါ်လာကြသည်။ ခရီးက
ရှည်လျားပူလောင်လှသည်။ ကားကွေ့လိုက်တိုင်း ကားနောက်ဘက်မှတစ်ဆင့်
ကမ်းခြေနှင့် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ အရေးပေါ်ယာဉ် အရှိန်လျှော့ပြီး
ကင်းတဲတစ်ခုစီရောက်လာချိန်တွင် ညမှောင်ရီသန်းနေပြီ။ ကင်းတဲက သံဆူးကြိုး
ရံထားသော အတွင်းဘက်သို့ ကျွန်ုပ်တို့အား ဝင်ခွင့်ပြုလိုက်သည်။ ခေါင်းလောင်းသံ
ကျယ်လောင်စွာ မြည်လာပြီး ဆေးလုပ်သား ရှစ်ဦး ကိုးဦးခန့် အရေးပေါ်ယာဉ်
နောက်ဘက် ဝိုင်းလာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရွှင်မြူးစွာ
နှုတ်ဆက်ကြမှ ဆေးလုပ်သားများသည် ဩစတေးလျလူမျိုးများဖြစ်မှန်း ဝမ်း
မြောက်စွာ သိရတော့၏။ ကြီးထွားကြံ့ခိုင်လှသော ဩစတေးလျသားများကား
ဂရိနေလုံးအောက်တွင် ညိုညိုမောင်းမောင်းနှင့် ကြည့်ကောင်းလှသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အမှတ် ၅၊ ဩစတေးလျ အထွေထွေ ဆေးရုံကြီးသို့
ရောက်လာခဲ့ပြီ။ ထိုဆေးရုံကြီးကို ရန်သူတို့သိမ်းပိုက်ထားသည်မှာ ခြောက်လခန့်
ရှိနေပြီ။ ကလေးထောင်အတွက် ရည်ရွယ်ကာ ဆောက်လုပ်ခဲ့သော ဂရိလူမျိုး
တို့၏လက်ရာ ထိုအဆောက်အဦသည် အဆောက်အဦကွက် လေးခုပါဝင်ပြီး
လေးထပ်မြင့်သည်။ ကျွန်ုပ်ကို စဉ့်အစောင့်ခန်းထဲသွင်းလာကြပြီး ထိုမှတစ်ဆင့်
အဆောင်တစ်ခုဆီ ခေါ်လာခဲ့ရာ ထိုအဆောင်ကား နောင်လပေါင်းများစွာ
နေထိုင်ရတော့မည့် ကျွန်ုပ်၏အိမ်ရာဖြစ်ပေသတည်း။

ကိုရင်သံမှ ထွက်လာသည့် ခရီးကြောင့် ကျွန်ုပ် ခြေကုန်လက်ပန်းကျ
နေပြီး ဘေးနားမှ ကျွန်ုပ်မိတ်ဆွေကြီး၏ဒဏ်ရာကိုပင် ဂရုမစိုက်မိ။ အနားတွင်
ဆေးလုပ်သားများ ရုပ်ယုတ်ခတ်နေပြီး ကျွန်ုပ်ကို အဆင်ပြေသက်သာအောင်
လုပ်ပေးကြသည်။ ဆေးထိုးအပ်ကိုလည်း ရှောင်၍ မရ။ ထို့နောက် ဒေါက်တာများ
ရောက်လာကာ ကျွန်ုပ်အိပ်ရာပေါ်ကျော်၍ ဆေးမှတ်တမ်းထဲမှ ညွှန်ကြားချက်
များကို ဆွေးနွေးကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးများပိတ်၍ နမူးနထိုင်း
နားထောင်နေရင်း ဆရာဝန်များ အချေအတင်ဖြစ်သည်ကိုစွဲကို သဘောပေါက်
လာသည်။ ဂျာမန်များ ညွှန်ကြားသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်ခြေထောက်ကို ဖြတ်ရေး

မဖြတ်ရေး စကားများနေကြခြင်းပင်။ ခြေတစ်ဖက်မရှိသည့်ဘဝ ဘယ်နှယ်များ နေမှာပါလိမ့်ဟု ကျွန်ုပ် ကြိုးစား စဉ်းစားခန်းထုတ်သော်လည်း မကြာခင် အိပ်ငိုက် လာပြီး ထူးထူးဆန်းဆန်း ဘာမှအရေးမကြီးတော့သလို ဖြစ်သွားပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ချရသူတို့၏လက်ထဲ ရောက်သွားပြီဟု ခံစားနေရသည်။ ဒေါက်တာသည် ကျွန်ုပ်၏တံတောင်ဆစ်ကွေးထဲ ဧရာမဆေးထိုးပြန်ကြီးသွင်းစဉ် ကျွန်ုပ်ကို ပြုံးပြသည်။

ကျွန်ုပ် နိုးလာပြီး ပတ်ပတ်လည်ကိုကြည့်ချိန်တွင် ရက်ပေါင်းများစွာ အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်ဟု ထင်မှတ်ရသည်။ နေကောင်းလာသည်ကို ချက်ချင်း သတိပြုမိသွားပြီး ယခုလောက် ဖိမ်ကျသည့် အိပ်ရာပေါ် ဘယ်ပုံရောက်လာ သနည်းဟု ဦးနှောက်ကို ဆွဲဖွဲ့ကြည့်ရာ ရုတ်တရက် အမှတ်ရမှုဖြင့် ကြောက်ဖျား ဖျားသွားသည်။ ကျွန်ုပ် ခွဲစိတ်မန်းထဲ ရောက်ခဲ့သည်ပဲ။ ခြေထောက် ဆုံးရှုံးလိုက်ရ ပြီလား။

ကျွန်ုပ်သည် ဘာဆိုဘာမှ မခံစားရ။ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းကို လက်ဖြင့် တရွေ့ရွေ့စမ်းသပ်ကြည့်ရာ စိတ်က မပါ။ ကြောက်ခြင်းတစ်ခုသာ လွှမ်းမိုးထားသည်။ ပတ်တီးထူထူကြီးနှင့် ပွမ်းစများကို စမ်းမိချိန်ထိ အထိ အတွေ့ကို မသိရှိခဲ့။ ဆန်းပြားသော ခံစားချက်သာ ရနေသည်။ လား လား... ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက် အလျားဆန့်ထွက်လျက်ရှိဆဲပင်။ ကျေးဇူးတင်ခြင်းများက တစ်ကိုယ်လုံးကို စိမ့်ဝင်ပျံ့နှံ့သွားပြီး ကြိုးစားပမ်းစား ဆုတောင်းနေစဉ် ကျွန်ုပ်၏ မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်နေခဲ့သည်။ ဤအဖြစ်အပျက်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝ တစ်ကွေ့ဝယ် မေ့မရနိုင်ဖွယ် ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။

ဒေါက်တာ ဝင်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကို ပတ်တီးဖြေသည်။ ကျွန်ုပ် ခေါင်း ထောင်ကြည့်လိုက်မှ ပေါင်ရင်းမှ ခြေထောက်ထိ ကြောက်စရာခွဲကြောင်း နီနီရဲရဲ ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသည်။ အကြမ်းဖျင်းပုံစံမှာ လေးဖက်ချွန် ကြယ်ပုံသဏ္ဍာန်။ အရွယ်အစားမှာ အရှည်တစ်ဆယ့်ခုနစ်လက်မ၊ အကျယ်ဆယ်လက်မ၊ အနားစွန်း များက မသေသပ်ဘဲ ဇာတွန့်ကဲ့သို့ ရှုံ့နေသည်။ အလယ်ကောင်ကမူ ဓားဦးခွဲရာ များဖြင့် အမြွှာမြွှာအထပ်ထပ် ရှုပ်ယှက်ခတ်လျက်။ အတွင်းမှ အရိုးကိုပင် မြင်နေ ရသည်အထိ။

အခြေအနေအရပ်ရပ်သည် ကျွန်ုပ် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းနိုင်မှုအပေါ် မူတည်နေကြောင်း၊ သွေးထွက်မလွန်အောင် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် မည်သည့်လှုပ်ရှားမှု

ကိုမှ လုပ်၍မရကြောင်း ဒေါက်တာက ရှင်းပြသည်။ ကျောပေါ်မှ ဗုံးဆန်ဒဏ်ရာ များက ကျိန်းစပ်နေရာ ခြေထောက်ထက် ပိုဒုက္ခပေးနေသည်။ သို့သော် ဒေါက်တာက ကျွန်ုပ်၏နောက်ကျောဒဏ်ရာ အရေးမကြီးကြောင်း သေချာအောင် ပြောသည်။ ကျောတွင် ဗုံးဆန်အချို့ ကျန်ရှိနေသေးသော်လည်း ဒုက္ခမပေး နိုင်ကြောင်း ဝတ္တရားကျေစွာပြောပြသည်။ ဒဏ်ရာပျောက်ကင်းအောင် အကြမ်းဖျင်း ရက်မည်မျှ စောင့်ရမည်နည်းဟူသော မေးခွန်းဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆရာဝန်ကို နှောင့်ယှက်ဖြစ်အောင် နှောင့်ယှက်လိုက်သေးသည်။ ဒေါက်တာကမူ ကျွန်ုပ် ဒဏ်ရာများ ခြောက်လအတွင်း မပျောက်နိုင်ဟူသာ ဆိုသည်။ ဒေါက်တာ၏ ရောဂါစစ်တမ်းသည် အနည်းနှင့် အများ မှန်ခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ် ဒဏ်ရာရပြီးချိန် မှစ၍ ဟက်တက်ကွန်စ်ခု ပထမဆုံးအကြိမ် ထိစပ်သွားချိန်သည် တစ်ဆယ့် ငါးလ ကြာမြင့်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် နေ့ရက်များ တရွေ့ရွေ့ကုန်ဆုံးလာခဲ့သည်။ အချို့နေ့များကား ဆုံးစမရှိ ငြီးငွေ့ဖွယ်ရာ။ ဒဏ်ရာများကို ထိုင်စောင့်ကြည့်နေခြင်းက အချိန်များ ပိုကြာညောင်းလာသလို ထင်ရသည်။ မနက် ဝေလီဝေလင်းတွင် အဝတ်အစား လဲရန် အိပ်ရာမှ အနှိုးခံရပြီး ကျန်တစ်နေ့လုံးသည် အချိန်တစ်နာရီလေး ကွာခြား သွားရေးအတွက် တမေ့တမော စောင့်စားရလွန်းသော ကာလများ ဖြစ်ခဲ့သည်။ အရှည်လျားဆုံး အချိန်နာရီများကား ကျွန်ုပ်တို့ရဲဘော် သုံးဦး လေးဦးခန့် စုပြီး မနက်ပိုင်း ပေးသည့် ပေါင်မုန့်ကို အချိန်အတန်ကြာမျှ မစားဘဲ အောင့်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တစ်ယောက်ယောက်က အလျှော့ပေးလိုက်စမြဲ။ ထိုအခါမှ ပေါင်မုန့်ကို စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်း အငမ်းမရ စားပစ်လိုက်ကြသည်။ မဟုတ်ပါကလည်း စိတ်ရှည် သည်းခံမှုကို ဆွဲဆန့်သည့်အနေဖြင့် ပေါင်မုန့်ကို သင်တန်းစားဖြင့် ပါးပါးလေး လွှာပြီး အချိန်ပိုင်းအလိုက် လျှာပေါ် တစ်လွှာချင်းစီတင်ရသည်။ မှန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ခံတွင်းပြန်လိုက်နေပြီဖြစ်၍ အစားအသောက်သာ အရေးကြီးဆုံး ဖြစ်နေသည်။ ပြောစရာစကားတို့၏ ထိပ်ဆုံးခေါင်းစဉ်သည်လည်း အစား အသောက်သာ ဖြစ်နေသည်။ အာသီသနှင့်လဲလှယ်၍ အကောင်းဆုံးသောနည်းလမ်း ဖြစ်၏။ မနာလိုမှ ပြင်းအားကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ အမုန်းရဆုံးသူများမှာ အဆောင် ထဲမှ လူများဖြစ်၏။ ထိုသူတို့က ဝေစုထက် ပိုစားရသည်။ အကြံအဖန် ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက် သုံး၍ ရနေသည်။

ဆေးရုံသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်ပြီး ဆယ်ရက်ခန့်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာ

များကို ဆေးကြောပေးခဲ့သော ကိုရင့်သ်မှ ဆံပင်ဖြူဖြူ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် ဂျာမန်လူမျိုး ဒေါက်တာကြီးသည် ဆေးရုံကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် အလည်ရောက်လာသည်။ အခြား ဆရာဝန်ငယ်ငယ်များနှင့် ဆေးဝန်ထမ်းများ ခြံရံလျက် ကျွန်ုပ်တို့ အဆောင်ထဲ ဝင်လာ၍ သဘောကောင်းစွာ အားလုံးကို ပြုံးပြသည်။ လူနာ အားလုံးကို မစစ်ဆေး။ ခြောက်ဦးလောက်သာ စစ်ပြီး ကျွန်ုပ်ကုတင်ကိုရောက်မှ အမှတ်ရမှုဖြင့် မျက်နှာဝင်းသွားသည်။

“အား... နယူးဇီလန် ကောင်လေးပါလား” ဟု ဒေါက်တာက ပြင်သစ်လို တအံ့တဩဆိုလိုက်သည်။

“ကိုရင့်သ်က ကျုပ်ရဲ့လူနာပေါ့ဗျ၊ ကဲ ခုဘယ်လိုနေလဲ ကောင်လေး”

ကျွန်ုပ်ကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ပြန်ဖြေပါသည်။ အားလည်း တက်မိ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဒဏ်ရာကို ဒေါက်တာက ကြည့်ချင်သည်ဆို၍ ကျွန်ုပ်ကလည်း ပြသည်။ ကျွန်ုပ်တွင် ခြေထောက်ရှိနေသေးသည်ကိုတွေ့၍ ဒေါက်တာ အလွန်အမင်းအံ့ဩသွားပြီး အခြားဆရာဝန်တစ်ယောက်ကို ကျွန်ုပ်၏ ဆေးမှတ်တမ်း သွားယူခိုင်းသည်။ ဒေါက်တာသည် သူ့အဘယ်ကြောင့် ခြေထောက် ဖြတ်ခိုင်းကြောင်း အခြားဆရာဝန်ငယ်များကို ရှင်းပြနေပုံရသည်။

ဒေါက်တာ၏အလည်အပတ်မှ အဖြေနှစ်ခုတွဲ ထွက်လာသည်။ ပထမမှာ ကျွန်ုပ်၏ပေါင်ကို ဓာတ်ပုံရိုက်ရသည်။ အဆောင်က မကြည်ဘဲ လုပ်ပေးရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဆရာဝန်ငယ်ငယ်များ လာပြီး ခြေထောက်၏ တိုးတက်မှုဖြစ်စဉ်ကို နေ့စဉ် စမ်းစစ်ရသည်။ ဒုတိယကိစ္စမှာ ပိုအရေးကြီးပြီး အကောင်းဆုံးဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အား စိတ်ဝင်စားစရာ ကျော်တစ်ခုအဖြစ် အစားအသောက်ကို ဝေပုံကျထက် ပိုပေးရခြင်းဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ထိုဆံဖြူဒေါက်တာကိုယ်တိုင် ကျွန်ုပ်ဆီ အချိန်မှန်မှန် လာကြည့်ပြီး စပျစ်သီးနှင့် ချိုချဉ်များ မကြာခဏ ယူလာပေးသည်။ ကျွန်ုပ်ကလည်း စားစရာ လွေးစရာ အပိုများကို ကျွန်ုပ်၏ရောင်းရင်း ရဲဘော်ကြီးများနှင့် မျှစားပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ဝေစုသည် ကျွန်ုပ်၏ စားနိုင်စွမ်းနှင့် အပြတ်အသတ် ကွာခြားနေမြဲ။ မကြာခင်မှာပင် ကျွန်ုပ်သည် ဆေးသုံးစရာမလိုဘဲ ထူထူထောင်ထောင်ဖြစ်လာကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိရသည်။ သွေးသွင်းရန်လည်း မလိုအပ်တော့။ ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာခွန်အားကို ပြန်လည်တည်ဆောက်နိုင်ခဲ့ပြီ။ ဒုံရင်းအခြေအနေဆိုးကို ပြန်ရောက်ရန်ကား အဝေးကြီး။

ကျန်းမာရေးပြောင်းလဲမှုနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်၏အကျဉ်းအကျပ်ကို ပထမဆုံး

ပီပြင်ရှင်းလင်းစွာ သိလာရသည်။ ယခုကာလမတိုင်မီကဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အတွေးများထဲမှ ရုန်းထွက်ရန် ကြိုးစားတိုင်း စိတ်ပျက်စရာဖြင့်သာ အဆုံးသတ် သွားတတ်မြဲ။ ယခုတော့ ရှေ့ကို ရှင်းရှင်းကြီး တွေးလို့ရပေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ရန်သူတို့၏ လက်တွင်းကျရောက်နေသူ စစ်သုံ့ပန်းတစ်ဦး။ အိမ်ပြန်ရမည်။ ကျွန်ုပ် လွတ်မြောက်မှ ဖြစ်မည်။

ခြေထောက်ဒဏ်ရာ သက်သာနိုးနှင့် နေ့တိုင်း ကြည့်နေသော်လည်း ဒဏ်ရာက ကျွန်ုပ်ကို သရော်သည့်နှယ် ဟက်တက်ကွဲမြဲ။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အာရုံ တစ်ခုလုံးကမူ အစီအစဉ်များ၊ အတွေးအကြံများဖြင့် ပြည့်ကျပ်နေပြီ။ စိတ်ကူးယဉ် လောက်စရာ နေ့လယ်အိပ်မက်များလည်း ပါသည်။ အရူးအနမ်းနယ် မဖြစ်နိုင် သည်လည်းရှိသည်။ အချို့အတွေး အကြံများကမူ လက်တွေ့ကျသည်။ ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်ဖြစ် အိပ်ရာထဲလှဲနေစဉ် ကျွန်ုပ်၏စိတ်အခြေအနေ ကျန်းမာရေးကောင်းနေ စေရန် အတွေးစဉ်တစ်ခုကို ကျွန်ုပ် တွေ့ရှိထားသည်။ ဤနည်းဖြင့် အချိန်နာရီများ အလွန်အမင်း မကြာညောင်းဟု ထင်မှတ်ရသည်။ ကျွန်ုပ်အား အရာရှိတစ်ယောက် အဖြစ် အပတ်စဉ်ပေးထားသော ဂျာမန်သုံး မတ်ငွေများကို ကျွန်ုပ် စတင်စုဆောင်း သည်။ ပေါင်မုန့်အနားသား အခြောက်များကိုပါ စုသည်။ ငွေကို ဆက်လက် စုနိုင်သော်လည်း ပေါင်မုန့်အနားသားများကား တာရှည်မခံ။ ခြောက်ပတ် နီးပါးခန့် စုဆောင်းပြီး တစ်ညတွင် ကျွန်ုပ်အိပ်ရာမှ နိုးလာသည်။ ပြန်အိပ်၍လည်း မပျော်။ ငြိမ်ငြိမ်မနေနိုင်ဘဲ ပေါင်မုန့် အနားသားများကို တစ်နာရီ၊ တစ်နာရီ သာသာခန့် ဆော့ပြီးနောက် တစ်ခုကို စတင်စားသည်နှင့် မနက် လင်းအား ကြီးတွင် အားလုံးကုန်သွားတော့၏။

သုံ့ပန်းများ၏ ယေဘုယျ သဘာဝဖြစ်သော ထွက်ပြေးရေးမှာ စိတ်ဝင် စားစရာ မကောင်းတော့ချေ။ အရေးပေါ် အဖမ်းခံရခြင်းအတွက် လက်တွေ့ကျကျ လှေကျင့်သင်ကြားပေးခြင်းမျိုး မရှိခဲ့။ ထို့ပြင် သုံ့ပန်းအများစုသည် တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်သော ပျင်းရိခြင်းဆီသို့သာ အလျှော့ပေးလိုက်ကြသည်။ ဤအဖြစ် သည် သုံ့ပန်းစခန်းများ၏ လက္ခဏာတစ်ရပ်လိုပင် ဖြစ်နေသည်။ နေ့ရက်များ၊ ရက်သတ္တပတ်များ၊ လများ... တရွတ်တိုက်ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာ အနားစွန်းများ အစုတ်အပြတ် လျော့နည်းလာသည်။ တဖြည်းဖြည်း ဝိုင်း၍ ဝိုင်း၍ အလယ်ကောင်ဆီ စုလာသည်။ မေး ဇွန်၊ ဇူလိုင်နှင့် သြဂုတ်လ အစောပိုင်း များကား ပြက္ခဒိန်ကြီးပေါ်တွင် ပယ်ပစ်ရသော လများ။ ကျွန်ုပ်သည် နဂိုအိပ်ရာ

ပေါ်တွင် အိပ်နေရဆဲ။ အမြဲတမ်း ပက်လက်လှန်နေရဆဲ။ နာလန်ထခြင်း၏ တကယ့်လက္ခဏာများကို စိတ်မရှည်စွာ စောင့်စားနေရဆဲ။

ဩဂုတ်လ ဒုတိယပတ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ပထမဆုံး ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားမှုကို စတင်လုပ်သည်။ ပူလောင်ပြီး နေရထိုင်ရ မသက်သာသော နေ့လယ်ခင်းတွင် ဆေးဝန်ထမ်းအားလုံး ခေါင်မိုးပေါ်တက်၊ နေဆာလှုံနေကြစဉ် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ခွန်အားကို စုစည်းပြီး ကျွန်ုပ်၏ခြေထောက်အကောင်းကို အိပ်ယာမှ ထုတ်၍ ကြမ်းပြင်ပေါ်ချသည်။ နောက်တစ်နာရီကျော်ကျော်ကြာမှ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်ရာထဲမှ ကိုယ်ကို ဖြည်းဖြည်းချင်း အားယူ၍ ခြေအစုံပေါ် မတ်တတ်ရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားရသည်။ ထိုအခါ ခေါင်းတစ်ရိပ်ရိပ်မှူးလာပြီး ပြိုလဲကျသွားတော့၏။ အကျိုးဆက်အားဖြင့် အိပ်မက်ဆိုးညကို ဖြတ်သန်းရသည်။ ဟက်တက်ကွဲ ပေါင်ဒဏ်ရာကို အသာထား၊ ကျန်ခြေလက်ခန္ဓာတစ်ကိုယ်လုံးသည် အားနည်းနေဆဲဖြစ်သည်။

ကိစ္စတော့မရှိ။ ယခုမှ အစပင် ရှိသေးသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်ထပ်ကြိုးစားသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် အိပ်ရာဘေးကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း လှမ်းနိုင်သွားသည်။ ရက်သတ္တပတ်အဆုံးတွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် ယိုင်တီယိုင်ထိုးနှင့် အဆောင်တစ်ခုလုံးကို ခုတင်တစ်လုံးမှ တစ်လုံး စကားပြောလိုက်နားလိုက်ဖြင့် လမ်းသလား နေနိုင်ပြီ။ သိပ်မကြာမီ ကျွန်ုပ်သည် ရေအိမ် ဝင်နိုင်သွားသည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်အမုန်းဆုံး လူနာသုံး ပက်လက်အိုးနှင့် ပုလင်းများ ယူလာပေးသော ဆေးလုပ်သားများကို ကောင်းကောင်းကြိမ်းမောင်းခွင့်ရသွားတော့၏။

နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျွန်ုပ်သည် လက်မောင်းများနှင့် ခြေထောက်အကောင်းကို လေ့ကျင့်ခန်းလုပ်သည်။ စိန်ခေါ်မှုများကို တုံ့ပြန်သော ငယ်ရွယ်နုပျိုမှုကို ပြန်လည်တွေ့ရှိရသည်မို့ လူက ပျော်သည်။ နှစ်ပတ်အကုန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အခြားလူနာနှစ်ဦး အကူအညီဖြင့် နှစ်ထပ်ကိုဆင်းကာ အောက်ဘက်ဝင်းထဲ ရောက်လာခဲ့တော့သည်။ ထိုနေ့က အလွန်ပျော်ရသည်။ ရှိရှိသမျှ ပတ်တီးများကို ခွာချပြီး အသားနုကို နေရောင်ပြရသည်။ ညစ်တီးညစ်ပတ်ဒဏ်ရာများ၊ ပလာစတာ အနံ့အသက်တို့ဖြင့် အုန်အောက်နေသော ဆေးရုံအဆောင်ထဲမှ ယခုလို လတ်ဆတ်သော လေထုထဲရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ် အမြူးကြီး မြူးခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် အတူတကွ အဖမ်းခံရသော နှစ်ဆယ့်သုံးတပ်ရင်းမှ ရဲဘော်အားလုံး ကျွန်ုပ်နား

ဝိုင်းလာကာ ဝမ်းသာစကားပြောကြသည်။ အချို့ရဲဘော်များကား ချိုင်းထောက်ဖြင့်၊ အချို့က တုတ်ကောက်ကို မှေးလျက်၊ အချို့က ရင်ဘတ်တွင် ပလာစတာ ကိုင်လျက်သား။ လက်မောင်းများကို ဝိုင်ယာကြိုးဖြင့် မသက်မသာ ချည်ထားကြရသည်။ ထိုချည်နှောင်ပုံကို 'လေယာဉ်ပျံကျပ်' ဟု ခေါ်သည်။

နောက်ပိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ နေ့လယ်တိုင်း တွေ့ဖြစ်ကြသည်။ ဆေးရုံဝင်းထဲ တွေ့လိုက တွေ့ပြီး၊ ခေါင်မိုးပြားထိပ်မှ ကျွန်ုပ်အခန်းထဲ တွေ့ခြင်းများလည်း ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်အခန်းထဲ တွေ့ရခြင်းကို ပိုကြိုက်သည်မှာ မြင်ဖွင်းကောင်း၍လည်း ပါသည်။ တောင်ဘက်ကို မျှော်လိုက်လျှင် သုံးမိုင်လောက်ပင် မဝေးသော အရပ်၌ ပါရိုး သင်္ဘောဆိပ်ခံကို တွေ့ရနိုင်သည်။ ဆိပ်ခံတွင် ရွက်ဖြူလွှင့်ထားသော တံငါလှေလေးများက မနည်း။ ဆိပ်ခံအဝင်၏ နောက်ဘက်တွင်မူ ပြာရောင် ရင့်သည့် အေးဂျင်းပင်လယ်။ အရှေ့ကို မျှော်လိုက်လျှင် အဖြူရောင် ဆင်ခြေစုံ ရပ်ကွက်များက သပ်သပ်ရပ်ရပ်။ ထို့နောက်မှ အခရီပေါလစ်တောင်ဖြင့် သရဖူ ဆောင်းထားသော မြို့တော်အေသင်။ စုံကြည့်မှန်ပြောင်းဖြင့်ကြည့်ရုံနှင့် ပါသီန္ဒန် ဗိမာန်၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် လွင့်ထူထားသော ဂျာမန်နှင့် အီတလီ အလံများကို တွေ့နိုင်ကြောင်း သိရသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်သဘောအရဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်ပိုင် မှန်ပြောင်း ပျောက်ခဲ့ခြင်းအတွက် ဝမ်းသာပါသည်။

နေ့လယ်ပိုင်း တွေ့ကြတိုင်း ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရေးအတွက် စကား မစပ်မိသလောက်ရှိနေကြခြင်းမှာ ဆန်းတော့ အတော်ဆန်းသည်။ လူများများဖြင့် ပြောဆိုရမည့် အကြောင်းအရာမျိုးလည်း မဟုတ်။ ထိုမေးခွန်းအတွက် ရှုထောင့် အမျိုးမျိုး ရှိကြသည်ကို တွေ့လာရပြီး အေးအေးဆေးဆေး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ရှိနေ ကြချိန်အတွင်း ထိုကိစ္စဆွဲသွင်းလိုက်လျှင် တစ်ယောက်တစ်ပေါက်နှင့် ဝိရောဓိတွေ ဖြစ်ကုန်ကြရန်သာ ရှိသည်။

ထိုစဉ်အတွင်း ရွိုင်ဖာရန် အပါအဝင် ထွက်ပြေးသွားသူများ ရှိခဲ့သည်။ သူများတွေအတွက် အားရစရာကြီး ဖြစ်ခဲ့သလို ကျွန်ုပ်အတွက်လည်း ဂနာမငြိမ် စရာ ဖြစ်နေတော့သည်။ ဒဏ်ရာများကြောင့် စိတ်ကလည်း မရှည်တော့။ ဒေါသဖြင့် ရင်ထဲပူလောင်သောကပ္ပားများနေရသည်။ ကျွန်ုပ် ထွက်ပြေးနိုင်သည့် အချိန်ရောက်မှ ကြိုတင်ကာကွယ်မှုများ ထပ်တိုးချလိုက်ပါက လွတ်မြောက်ရေး ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့ချေ။

တစ်မနက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဆေးရုံခေါင်မိုးဆီ တက်လာခဲ့သည်။

အသင်မြို့ နောက်ဘက်မှ နေလုံးထွက်လာခါစ၊ လေထုက လတ်ဆတ်နေချိန် ကျွန်ုပ် တစ်ခဏထိုင်ပြီး စဉ်းစားတွေးတောနေမိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက် ဒဏ်ရာပြန်စေသွားရန် အချိန်ကြာမြင့်စွာ စောင့်စားရဦးမည်။ ပတ်တီး၊ ပိတ်ကျနှင့် အခုအခံတို့ကို ဆွဲခွာပြီး ဒဏ်ရာကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြန်ကြည့်ရသည်။ ခြေထောက်ကို ရှေ့နောက်ကွေးပြီး အသားနုအောက်မှ ကြွက်သားများ ချောမွေ့စွာလှုပ်ရှားသည်ကို ကြည့်သည်။ ကျွန်ုပ်သာ ဂရုစိုက်မည်ဆိုလျှင်၊ ကျွန်ုပ်သာ ကံကောင်းမည်ဆိုလျှင်၊ ဆေးဝါးကုသမှု အတန်အသင့် သေချာမည်ဆိုလျှင် ယခုခြေထောက်အခြေအနေနှင့်ပင် ကျွန်ုပ် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ အလားအလာ ရှိသည်။ စွန့်စားရကျိုးနပ်ပါလိမ့်မည်။

ထပ်မံစောင့်တော့ရန် ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်တော့၏။

အခန်း (၅)

ဗွေဆော်ဦး ကြီးပမ်းမှု

၁၉၃၉ တွင် အရပ်သားများနှင့် တပ်ရင်းတစ်ခု စတင်ဖွဲ့စည်းလိုက်ကတည်းက ရိုးရိုးအရပ်သား စတန်စကရီးဒါးသည် ကျွန်ုပ်၏တပ်စုထဲ တပ်သားဖြစ်လာခဲ့သည်။ လေ့ကျင့်ရေးကာလတွင် စကရီးဒါးသည် တစ်ခါဖူးမျှ ထူးထူးချွန်ချွန် ဖြစ်မလာခဲ့။ ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းနှင့် ဖော်ရွေခင်မင်တတ်သော သူ၏ပုံစံသည် စစ်သား တစ်ယောက်အဖြစ် ကြံ့ကြံ့ခံနေနိုင်လောက်မည့်ပုံစံမျိုး မဟုတ်။ တိုက်ပွဲတွင်း ကိစ္စကမူ သီးခြားဖြစ်နေသည်။ တိုက်ကြပြီဟောဆိုလျှင် စကရီးဒါးတို့ အင်မတန် ရဲစိတ်ရဲမာန်ပြင်းထန်ပြီး အံ့လောက်စရာ တိုက်ရည်ခိုက်ရည်ရှိသည်။ ကရိုတဲကျွန်း တိုက်ပွဲတွင် စကရီးဒါး၏တန်ဖိုးမှာ စွမ်းဆောင်ရည် ပြည့်ဝခြင်း တံဆိပ်ကို ဆွတ်ခူးရရှိကြောင်း နောက်ပိုင်းမှ သိရသည်။

ကျွန်ုပ် အိပ်ရာထဲလဲနေစဉ်က စကရီးဒါးသည် ကျွန်ုပ်ထံ အရောက် အပေါက် အများဆုံး ဧည့်သည်တော်ကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ အကယ်၍များ ကျွန်ုပ်တွင် ထွက်ပြေးဖို့ အစီအစဉ်ရှိပါက သူ့ကိုလည်း ချန်မထားဖို့ရန် တစ်ကြိမ် မက တောင်းဆိုဖူးသည်။ စကရီးဒါးသည် အဖမ်းခံရသော်လည်း ဘာမှပြောင်းလဲ မသွား။ ယခင်လို ကြမ်းကြမ်းရမ်းရမ်းနိုင်ဆဲ။ ဆံရှည်ဖုတ်သိုက်နှင့် အကျိုက ဖိုးရိုးဖားရားကျနေမြဲ။ သို့တိုင် ပစ်စလက်ခတ် ကိုယ်နှုတ်အမှုအရာများကို အသာ ထား၊ ထိုစစ်သား သို့ပန်းစခန်းတွင်ရှိနေခြင်းက အပေါ်ယံပုံပန်းသဏ္ဍာန်ထက် များစွာ တန်ဖိုးရှိနေသည်။ စကရီးဒါးမည်သော စစ်သားသည် ဘယ်သောခါမှ တာဝန်သိစိတ် လွတ်ထွက်သွားသူ မဟုတ်ချေ။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ဒဏ်ရာ ကျန်းခံအိသာလာသောအခါ ခြေထောက်နှင့် ပေါင်များက ကျွန်ုပ်ကို စိတ်ကျေနပ်လောက်အောင် သယ်ပေးလိမ့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ပြီး စကရီးဒါးကို ကျွန်ုပ် အရှာထွက်သည်။ စကရီးဒါးကို သြစတေးလျ သားများ အလယ်တွင် တွေ့လိုက်ရပါပြီ။ ဆေးရုံစောင်ပေါ်တွင် ကစားနည်း တစ်မျိုးကို ကစားနေခြင်းဖြစ်သည်။ ကစားပွဲက စကရီးဒါးကို ခါတိုင်းလို လန်းဆန်းမှုနှင့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကို ပေးစွမ်းပုံမရ။ စကရီးဒါးရှေ့တွင် စီးကရက် အနည်းငယ်သာရှိနေ၍ အကယ်၍များ ကျွန်ုပ်က သူ့ကို ဝင်နှောင့်ယှက်လျှင် ဘာမှမဖြစ်လောက်ဟု တွက်မိသည်။ စကရီးဒါးကို လက်ယပ်ခေါ်လိုက်သည်။

စကရီးဒါးသည် အုပ်စုထဲမှ ခပ်အင်အင်နှင့် အီလေးဆွဲ၍ ထလာသည်။

“ဆရာပါလား၊ ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ” ဟု ပုံမှန်အတိုင်း ပေါ့ပေါ့ ပါးပါးပြုံး၍ မေးသည်။

“ဒါက ရဲဘော်ပေါ်မှာ မူတည်တယ်လေ၊ ဘေးပတ်ဝန်းကျင် အပြောင်း အလဲမျိုးကို သတိထားမိလား၊ ဒီမှာနေရတဲ့ ဘဝကိုရော ကျေနပ်လား” ဟု ကျွန်ုပ်က ရိပ်ဖမ်းသံဖမ်း ပြန်မေးလိုက်သည်။

စကရီးဒါး၏ မှုန်မှိုင်းသော မျက်နှာ ချက်ချင်းဝင်းလာသည်။

“ဆရာ၊ တစ်ခုခုပဲ မဟုတ်လား” ဟု တောင်းဆိုကာ ကြားနိုင်သည့် ဘေးပတ်ပတ်လည်ကိုကြည့်သည်။ “ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဆရာမှာသာ အစီအစဉ် တစ်ခုခုရှိတယ်ဆိုရင် ကျုပ်က ဆရာဘက်ကပဲ။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ဒူးခေါင်း အသားမြန်မြန်တက်အောင် စောင့်နေတာ။ ဒီနေရာကို တစ်သက်လုံး မတွေ့ရ တော့ဘူးဆိုလို့ကတော့လား...”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသား ပင်မတိုက်တန်း အပေါ်ဆုံးသို့ရောက်အောင် တက် ကြသည်။ ခေါင်မိုးပေါ်တွင် လူသူမရှိ။ လက်ရန်းပေါ်ထိုင်ပြီး အစောင့်များကို ကျော်၍ အေးဂျင်းပင်လယ်ပြာကို ရှုစားကြသည်။

လက်ဦးဆုံးလုပ်ရန်မှာ နှစ်ဦးစလုံး၏ ရင်ထဲ ဖြစ်ထွန်းနေခဲ့သော စိတ်ကူး ယဉ်ဆန်သည့် အကောင်းဘက်ကချည်း ကြည့်ထားသည့် ထွက်ပြေးခြင်းအစီအစဉ်ကို ရှင်းလင်းရန်ဖြစ်သည်။ ဥပမာ ပါရီးဆိပ်ခံမှ ချစ်စရာ ရွက်သဘောလေး ခိုးပြေးခြင်း စသည့် စိတ်ရူးပေါက်ရာ အစီအစဉ်များဖြစ်သည်။ ပထမဆုံးကျော်လွှားရမည့် အခက်အခဲမှာ ဆေးရုံဝင်းထဲမှ အမှန်တကယ် လွတ်မြောက်နိုင်ရေးဆိုသည်ကို မကြာခင် ကျွန်ုပ်တို့ သိလာသည်။ ဝင်းထဲမှလွတ်သည်နှင့် အပြောင်းအလဲများစွာ

ကြံ့ရမည်။ အားလုံးသည် ကံကြမ္မာပေါ်တွင် များစွာတည်မှီနေပြီး မည်သည့် ဂရိ
လူမျိုးနှင့် တွေ့မည်ဆိုသည့်ပေါ် မူတည်နေသည်။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်ထဲ ထိပ်ဆုံး
နေရာယူထားသည့် အစီအစဉ်မှာ မြောက်အရပ်သို့ ခရီးရှည်နှင့်ပြီး အေသင်
အရှေ့ဘက် ရောက်အောင်သွား၊ ထိုကမှ ပေါ်တာရက်ဖတ် ကမ်းခြေဆီဆင်းမည်။
စပြီလတုန်းက ထိုနေရာမှ သင်္ဘောတက်၍ ကရိတ်ကျွန်းကို သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။
ယခုတစ်ကြိမ်လည်း အေးဂျင်းပင်လယ်ကို လှေဖြင့်ဖြတ်၍ တူရကီသို့ လွယ်လင့်
တကူရောက်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ယုံကြည်ချက်ရှိနေသည်။

“လှေကို ရွက်လွင့်တတ်သလား ဆရာ”

“မလွင့်တတ်ဘူးကွ၊ ဘယ်သေချာဦးမှာလဲ၊ ဟိုတုန်းကတော့ နည်းနည်း
ပါးပါး စမ်းခဲ့ဖူးတယ်။ ခင်ဗျားအသိပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပင်လယ်ဖြတ်တာကိုတော့
ဘယ်ရမလဲ၊ အေးဂျင်းကျွန်းတွေက တစ်ကျွန်းနဲ့ တစ်ကျွန်း မိုင်သုံးဆယ်ကျော်
လောက် ဝေးမယ်ကွ။ မြင်ကွင်းက ပျောက်မသွားဖို့တော့ လိုတာပေါ့။ ဒါမှ
လှော်သွားလို့ရမှာကွ၊ တစ်ကျွန်းပြီး တစ်ကျွန်း ခုန်ကူးသွားရမှာ”

“လှေလှော်တယ်ဆိုတော့ ခြေထောက် ဘယ်လိုမလဲ။ ကျွန်ုပ်နဲ့ အံ့ကိုက်
ပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီငှက်လှောင်အိမ်ကြီးထဲကတော့ လွတ်မှာမဟုတ်သေးဘူး။
ဒီထဲက လွတ်ဖို့ကကော”

အဓိက ခလုတ်ကန်သင်းဆီ ကျွန်ုပ်တို့ ပြန်ရောက်လာကြပြန်သည်။
ထိုအကြောင်း ပြောကြရသည်မှာ တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး မပြီးတော့။ အဆောင်
ကော်ရစ်ဒါမှောင်ရိပ်တွင် တီးတိုးတိုင်ပင်ကြသည်။ တိုင်ပင်လိုက်တိုင်း ကျွန်ုပ်
တို့သည် အဓိက အကြောင်းခြင်းရာမှ သွေဖည်ပြီး အောင်မြင်စွာ လွတ်မြောက်
သွားပါက ဘာဆက်လုပ်မည်နည်းဆိုသည့် စိတ်ကူးယဉ်အစီအစဉ်ထဲ စကား
နယ်ကျွံသွားတတ်မြဲ။ ထိုအခါ အဓိကအချက်ဆီ စကားပြန်ဆွဲရသည်။ နောက်ဆုံး
ချလိုက်နိုင်သည့် တစ်ခုတည်းသော ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ ကင်းတဲများနှင့် ၎င်းတို့၏
အပြုအမူကို ဆယ်ရက် နှစ်ပတ်ခန့် သေသေချာချာ စောင့်ကြည့်လေ့လာဖို့ပင်
ဖြစ်သည်။ လိုအပ်သော ကိရိယာတန်ဆာပလာများ စုဆောင်းရမည်။ ခရီး
အတွက် အစာစုဆောင်းထားရမည်။ စောင့်လိုက်ခြင်းဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဒဏ်ရာ
များလည်း ကောင်းသွားနိုင်သည်။

စားဖို့ဆောင်တွင် အလုပ်လုပ်သော စကရီးဒါး၏မိတ်ဆွေတစ်ယောက်
အကူအညီဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် စားစရာစုဆောင်းကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဆေးရုံကို

အလည်လာသော ဂရိလူမျိုးမီးသမားထံမှ ပလာယာတစ်လက်ရလိုက်၍ ဝါယာ ဖြတ်ရန် အဆင်ပြေသွားပြီ။ ဒဏ်ရာရ နယူးဇီလန်အရာရှိတစ်ယောက်ထံမှ သံလိုက်အိမ်မြှောင်တစ်ခု ရလိုက်ပြန်သည်။ စကရီးဒါးက လေထီးတပ်သား ထံမှ ရထားသော ဂျာမန်ကင်မရာတစ်လုံးနှင့် လဲလှယ်ယူလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ထမ်းစင်အောက်တွင် အောင်မြင်စွာ ဖွက်လိုက်နိုင်သည်။ ချောချောမောမော လွတ်မြောက်ရန် လိုအပ်သမျှ ကိရိယာတန်ဆာပလာ ခုံလင်ပြီ ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ပေါ်လွင်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏အစီအစဉ်တို့လည်း ပုံဖော်နိုင်ပြီ။

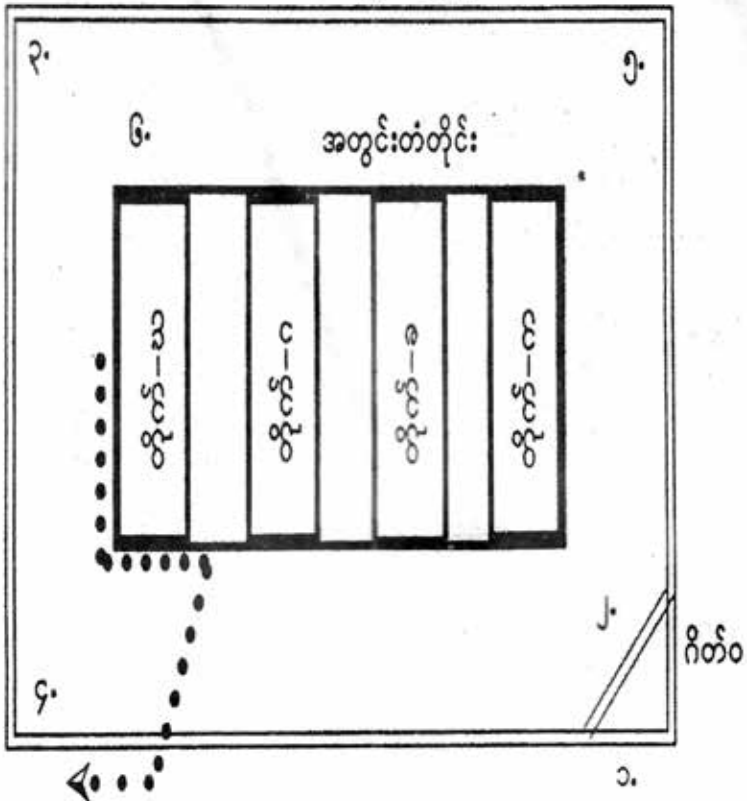
ဂျာမန်ကင်း အလဲအလှယ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်လေ့လာသောအခါ အားနည်း ချက်ကို တွေ့ရသည်။ ဂျာမန်တို့၏ ဘဉ်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာသော အားနည်း ချက်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဆေးရုံကို လေးထပ်စီမြင့်သော တိုက်တန်း လေးတန်းဖြင့် ကျပ်ကျပ် ညပ်ညပ် ဖွဲ့စည်းထားခြင်းဖြစ်ရာ ဂျာမန်တို့ စောင့်ကြပ်ရမည့် မြေဒရိယာသည် ဘယ်နည်းနှင့်မျှ များများစားစားပိုထွက်မလာ။ အပြင်စည်းရိုး သံဆူးကြိုးသည် အလျား ကိုက်သုံးရာ၊ အနံ့ကိုက်နှစ်ရာခန့်ရှိသော စတုဂံပုံဖြစ်ပြီး နှစ်ထပ်ရထား ရုံတင်မက ကောင်းကောင်းကြီး လိမ်ယှက်ထားသည်။ တံခါးနှစ်ပေါက်သာ ပါသည့် တစ်ဆယ့်နှစ်ပေမြင့်သော အုတ်တံတိုင်းဖြင့် တိုက်တန်းလေးတန်းကို အတွဲလိုက် ပိတ်ကာထားရာ အစောင့်များက ထိုအတွင်းတံတိုင်းကို အတော်လေး ကိုးစားပုံရသည်။

ဆေးရုံဝင်းထဲတွင် ဘာပင်မျှ စိုက်ပျိုးထားခြင်း မရှိ။ ဝင်းအပြင်တွင်လည်း ကိုက်ထောင်ချီဝေးဝေးထိ ဘာပင်မျှမရှိ။ ထို့ကြောင့် ဂိတ်ဝမှ ကင်းနှင့် ဝင်းအတွင်း ဘက် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထောင့်နှစ်ထောင့်မှ ကင်းနှစ်ကင်းတို့သည် နေ့အခါအတွက် ပြီးပြည့်စုံသော အစောင့်အကြပ်ဖြစ်၏။

ညအခါတွင်မူ ကင်း သုံးကင်း ထပ်ချလိုက်၍ စုစုပေါင်း ခြောက်ကင်း ဖြစ်သွားသည်။ ကင်းတစ်ခုမှ ကင်းစောင့်များက ဆေးရုံဝင်းတစ်ဝင်းလုံးကိုပတ်၍ ကင်းလှည့်ရသည်။ ကျန်ကင်းနှစ်ကင်းကမူ လူ့အင်အားပိုတောင့်စေရန်ဖြစ်သည်။ ထိုပုံစံသည် ညအခါအတွက်လည်း ပြီးပြည့်စုံသော စောင့်ကြပ်မှုပုံစံ ဖြစ်၏။ မြေပြင်က လင်းလင်းကျင်းကျင်းနှင့် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းရှိနေရာ ညဘက်လှုပ်ရှားမှု သည် အင်မတန် မြင်သာလှသည်။ ထို့ပြင် မှောင်ရီပျိုးသည်နှင့် သုံ့ပန်းအားလုံး အတွင်းတံတိုင်းထဲဝင်ရန် စည်းကမ်းတင်းကျပ်ထားသည်။

အပြင်စည်းရိုး

၁. ၂. ၃.

နေကင်း

၄. ၅.

ညဘက် ထပ်ချသည့်ကင်း

၆.

လှည့်ကင်း

.....

ထွက်ပြေးသည့်လမ်းကြောင်း

အရေးကြီးဆုံးအချက် လာပါပြီ။ နွေရာသီ၏ ညနေမိုးချုပ်ချိန်နှင့် အစောင့်နှစ်ထပ်ချချိန်သည် ညရှစ်နာရီဖြစ်သည်။ အချိန်ကို သတ်မှတ်အမိန့်ပေးထားပြီးဖြစ်၍ ဂျာမန်ကင်းစောင့်များ ထိုအချိန်အတိုင်း လိုက်နာကြသည်။ သို့ရာတွင် ဆောင်းဦးဝင်လာချိန်၌ ရှစ်နာရီထိုးရန် တစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်အလိုတွင် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်ကျသွားလေပြီ။

ထိုအချိန်တိုလေးကို အသုံးချရန် ကျွန်ုပ်တို့ ကြံကြရသည်။ နေ့ကင်းနှစ်ခုသည် တစ်ခုနှင့် တစ်ခု မမြင်ရအောင် အတန်အသင့်ဝေးကွာသည်။ ဂိတ်ဝကင်းနှင့် မြောက်ဘက်စွန်း ကင်းတို့၏အကြားမှ အပြစ်သိပ်မကင်းသော သံဆူးကြီးစည်းရိုးနေရာတစ်နေရာကို ကျွန်ုပ်တို့ ရွေးချယ်လိုက်ကြသည်။ နေ့လယ်ဘက်လဲသည့် ကင်းစောင့်ခပ်ကြီးကြီး တစ်ယောက်သည် မျက်မှန်တပ်ထားရသဖြင့် ထိုအချက်ကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ အခွင့်အရေးယူရသည်။ နေဝင်မိုးချုပ်ဆိုလျှင် ထိုလူကြီး မျက်စိမှန်မည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ယုံသည်။

ဤသို့ဖြင့် စက်တင်ဘာ ခုနစ်ရက်နေ့နှင့် ဆယ်ရက်နေ့ကြား လှုပ်ရှားကြမည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ရက်ရွေးလိုက်ကြသည်။ လိုအပ်သမျှ စုဆောင်းပြီးသည်ကို အသာထား၊ ထိုရက်ပိုင်းကို ရွေးခြင်း၏ အဓိကအကြောင်းရင်းမှာ ညနေလောက်ထွက်လာတတ်သည့် ဆန်းသစ်စ လကွေးမျှင်ကလေးကြောင့်ပင်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရွေးချယ်သည့်နေ့ဆိုလျှင် လသည် အတန်ကလေးနောက်ကျမှ ထွက်လာလိမ့်မည်။ လအမြင့်နောက်ကျ၍ ကျွန်ုပ်တို့ မှောင်ရိပ်ကောင်းကောင်းခိုနိုင်သည့်အပြင် ဆေးရုံဝင်းထဲမှ လွတ်လာချိန်တွင် လမြင့်ပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ကို အလင်းရောင်ပုံပိုးပေးနိုင်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ စိတ်အားတက်ကြွမှုနှင့် စိတ်မရှည်နိုင်ခြင်းတို့က တစ်နာရီကုန်သွားတိုင်း ဒီဂရီတစ်ရစ် တက်လာသည်။

အရေးကြီးဆုံး ခလုတ်ကန်သင်းမှာ ကနဦးလွတ်မြောက်မှုဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ အသေအချာ သဘောပေါက်လာသည်။ ပေါ်တာရက်ဖတ်သို့ ခရီးရှည်နှင့်မည့် ဒုတိယအဆင့် လွတ်မြောက်ရေးကိုလည်း ကျွန်ုပ်တို့ လုံးလုံးလျစ်လျူရှုမထားပါ။

ဆေးရုံစာကြည့်ခန်းထဲမှရသော စာအုပ်ပေါင်းစုံမှ မြေပုံများကို ကျွန်ုပ်တို့ လေ့လာထားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သွားမည့်လမ်းကြောင်းနှင့် တစ်ညတွင်း နှင်မည့် ခရီးကိုလည်း တွက်ချက်စီမံထားပြီး ဖြစ်သည်။ ပိတ်စဟစ်စပေါ်တွင် ဂရိပြည်၏ အနားလိုင်းကြောင်းများ ဆွဲထားပြီး လမ်းမများနှင့် အေးဂျင်းပင်လယ်ပြင်ပေါ်

တူရုကီအရောက် တောက်လျှောက် အလျားဆန်နေသော ကျွန်းသေးများကို သေချာ ကူးယူထားသည်။ ပြန်အဖမ်းခံရနိုင်ဖွယ် ရှိ မရှိကိုမူ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွတ်နောက် နောက်ဖြင့် မြေပုံပေါ် လမ်းတစ်ကြောင်း ထွင်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သွားမည့် အရပ်နှင့် ဆန်ကျင်ရာအရပ်ကို ရေးဆွဲပြီး 'ရဲဋ္ဌာနချုပ်တွင် ဦးအမည် မသိ' ကို ရှာပါဟု ရေးထည့်လိုက်၏။ နောက်ပိုင်းတွင် ဤမြေပုံသည် စိတ်ပူစရာလည်း ကောင်း၊ ရယ်စရာလည်း ကောင်းသည့် မြေပုံဖြစ်လာခဲ့သည်။

ကံကြမ္မာဆိုး စေ့ဆော်သော နေ့တစ်နေ့ထိ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှုများ လုပ်နေရဆဲ။ ထိုနေ့ညဘက်တွင် စကရီးဒါး ကျွန်ုပ်ကို လာတွေ့သည်။

“သတင်းမကောင်းဘူး ဆရာ” ဟု စကရီးဒါးက စိတ်လက်မပါ ပြောသည်။

“ဘာသတင်းလဲ”

“ဒီနေ့ ဆေးရုံဗိုလ်မှူးကြီးက ကျုပ်ကို ပြောပြီ၊ နောက်တစ်သုတ်နဲ့ ဂျာမနီကို လိုက်သွားရမယ်တဲ့” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်ထံမှ မျက်နှာလွှဲပြီး ပြတင်း အပြင်ကို ကြည့်သည်။ “နောက်တစ်သုတ်က တနင်္လာနေ့ထွက်ကြမှာ” ဟု စကရီးဒါးက စကားအဆုံးသတ်သည်။

တကယ့်သတင်းဆိုးဖြစ်၏။ အားလုံးစေ့စေ့စပ်စပ် စီမံထားကြသည်မှာ ဆယ်ရက်ပင်ရှိနေပြီ။ စီမံကိန်းကို မြန်မြန်လောလိုက်လျှင် နှမြောစရာဖြစ်တော့မည်။ ထည့်သွင်းစဉ်းစားစရာထဲ ညထွက်မည့်လက ရှိသေးသည်။ ကျွန်ုပ် တစ်အောင် ကြာအောင် စဉ်းစားရပြီ။

“စာရင်းထဲက ရဲဘော်နာမည် ဖြုတ်လို့ရအောင် ကြိုးစားသေးလား”

“ဒါပေါ့ ဆရာ၊ နေ့လယ်တုန်းက တစ်နေ့လုံး ဗိုလ်မှူးကြီးနဲ့ ကျုပ် အာရိုက်နေတာ၊ ကျုပ်တို့အဆောင်က ဒေါက်တာတောင် မြင်သေး။ ဒါပေမဲ့ ပြောကြ တာက ဂျာမန်ဒေါက်တာက နာမည်စာရင်းကို ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီတဲ့၊ ပြောနေလို့ အပိုပဲတဲ့”

“ပြဿနာပဲကွာ”

“ဟုတ်ပါ့”

တစ်မိနစ်ကျော်ကျော်ခန့် စကားသံတိတ်သွားကြသည်။ ကျွန်ုပ် မြင်ရ သလောက် သွားစရာ တစ်လမ်းသာ ရှိတော့သည်။ ပထမတော့ ကျွန်ုပ် နည်းနည်း စိတ်ပူသည်။ နှစ်ဦးသားအသံကို အလိုအလျောက် နှိမ့်ချလိုက်ပြီး တီးတိုးဆွေးနွေး ကြသည်။

“ဒီည လက ဘယ်လောက်ကြီးနိုင်မလဲ” ဟု ကျွန်ုပ် မေးစမ်းသည်။

“လေးချိုးတစ်ချိုး၊ ဒါမှမဟုတ် ဒီထက် နည်းနည်းပါးနိုင်တယ်။ ကိုးနာရီ လောက်မှ လပြန်ဆင်းနိုင်တယ်။ ကျုပ် ဒီကို တက်မလာခင်ကလေးတင် လပြန်ဆင်းတာ”

“တော်တော်လင်းလား”

“လင်းတယ်ဆရာ၊ ဒါပေမဲ့ ထိန်နေတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ တိုက်တန်း ဃာ ကြီးကနေ လှမ်းကြည့်တာ ဂိတ်ဝနားက ကင်းကို မမြင်ရဘူး”

“ဒါဆိုလည်းကွာ... မနက်ဖြန် ည စမ်းကြည့်ရင် ဘယ်လိုလဲ”

“ကျုပ်ကတော့ ဆရာသဘောပဲ၊ ကျုပ်ကြောင့် ချက်ချင်းထွက်ဖို့ လိုတယ် လို့သာ မတွေးပါနဲ့ဆရာ၊ လအနေအထား ကောင်းတဲ့အထိ စောင့်ပြီး တခြား တစ်ယောက်ခေါ်သွားရင် ပိုကောင်းမယ်”

“ဒါဆို ရဲဘော်က ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“အာ... တခြားတစ်နေရာမှာ ကြိုးစားမှာပေါ့ဗျာ၊ ရထားပေါ်ဖြစ်ချင် လည်း ဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ မနက်ဖြန်ည အတူထွက်မယ်။ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် စောင့်ရလွန်းလို့ သေတော့မယ်။ ဧရာမတိမ်ကြီး လွင့်လာပြီး လကို အုပ်သွားပါ စေလိုသာ ဆုတောင်း”

“တိမ်မရှိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ။ ဂရိပြည်မှာ နွေဘက် တိမ်မရှိလောက်ဘူး ဆရာ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သွားမယ်ကွာ၊ မနက်ဖြန်ည ရှစ်နာရီထိုးဖို့ ဆယ့်ငါးမိနစ် ဆိုရင် ထွက်မယ်။ သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာနဲ့ မျက်နှာချင်းဆိုင်ကို ပင်မအဆောက်အဦ လမ်းအတိုင်း ထွက်မယ်။ ဆယ်မိနစ်လောက်ဆို ကျုပ်တို့နေရာက ခွာနိုင်ပါပြီ။ ရှစ်နာရီဆို လွတ်ပြီပဲ”

အသေးစိတ်အချက်များကို ရှင်းလင်းရန် ကျန်သေးသည်။ တစ်ဆောင်လုံး အိပ်ပျော်နေကြချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် လေသံဖြင့် အားကြီးမာန်တက် ဆွေးနွေး ကောင်းဆဲ။ မနက်လုပ်ရမည့်အလုပ်များအကြောင်း ပြောပြီးမှ ကျွန်ုပ်တို့လည်း စကားစ ပြတ်တော့၏။ စကားရိုးဒါးက ထိုင်ရာမှထပြီး သွားတော့မည်။ ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာအစွန်တွင် မိနစ်အတန်ကြာအောင် ကိုးရိုးကားရားရပ်ပြီး တစ်သက်နှင့် တစ်ကိုယ် မကြုံဖူးလောက်အောင် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့်

ဗလုံးဗထွေး ရေရွတ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏လက်ကို ဖျစ်ညှစ်သည်။ ရမ်းခါသည်။
ထို့နောက်မှ အဆောင် အပြင်သို့ ထော့နဲ့ထော့နဲ့ ထွက်သွားတော့၏။

စကရီးဒါး ထွက်သွားပြီးနောက် ညဆိုင်း ဆေးလုပ်သား ရောင်းလှည့်
သည်။ ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်ချင်ဟန်ဆောင်နေလိုက်၏။ စိတ်အာရုံကမူ ပရမ်းပတာ။
အောင်မြင်မှုနှင့်အတူ လိုက်ပါလာမည့် မြင်ကွင်းပေါင်းများစွာကို ပုံဖော်နေရင်း
အကောင်းမြင်စိတ်က ကျွန်ုပ်အား ပီတိဖြစ်စရာကာလများဆီ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။
ကျွန်ုပ်၏တပ်ရင်းနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အိမ်ပြန်ရောက်နေသည်။ ဗိုလ်မှူးချုပ်က ဝမ်းသာ
စကား ပြောနေသည်။ ပန်းခူးနေသော အမေ အံ့အားသင့်သွားအောင် ခြံထဲ
လူသွားလမ်းလေးပေါ် အသာလေး လမ်းလျှောက်နေသည်။ ကျွန်ုပ်အတွက်
အိပ်ပျော်ဖို့ဆိုသည်မှာ မဖြစ်နိုင်တော့။

၁၉၄၁ ခု၊ သြဂုတ်လ ၂၅ ရက်နေ့သည် ရာသီဥတု ပွင့်လင်းပြီး တိမ်
ဆို၍ ကြက်မ တစ်ဝပ်စာပင် မမြင်ရ။ ဆေးလုပ်သားများအတွက်ကမူ သာမိုမီတာ၊
ထမင်းပန်းကန်၊ လူနာသုံးပက်လက်အိုးတို့ကိုင်ကာ ဟိုပြေးဒီပြေးနှင့် ဗြောင်းဆန်ကြ
ရသော နေ့တစ်နေ့။ မည်သူမျှ အသိအမှတ်မပြုသော အလုပ်များကို ကျုံးရရန်းရ
ဦးမည့် ပင်ပန်းခက်ခဲသော နေ့တစ်နေ့သာ။ လူနာများအတွက်ကမူ ဆာလောင်ခြင်း
တစ်ဝက်၊ လုံးဝဥသံ့ အထီးကျန်ခြင်းတစ်ဝက်တို့ဖြင့် ရင်မောရသည့် အချိန်
နာရီများ၊ သောကဗျာပါဒတို့၏ အဦးအစဟု ဆိုရမည်။ ကျွန်ုပ်အတွက်ကမူ
ဘဝသစ်၏ရောင်နိဦးမို့ ဇောဇောထ၊ မုတ်ဆိတ်သေချာရိတ်ရသည်။ မနက်စာ
တစ်ဝက်တည်း စားရသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏သန်စွမ်းမှုကို မထိခိုက်။ အဆောင်
နံရံ၏ ရုပ်ဆိုးပန်းဆိုး ပိုးပေါက်ကလေးများကိုပင် ကျွန်ုပ် ရှာဖွေတွေ့ရှိနေသည်။
တစ်ခါတလေများ ချစ်စရာမကောင်းသည့်အရာများကို ကျင့်သားရသွားသောအခါ
ထူးထူးဆန်းဆန်း တွယ်တာမိလာသည်။ ဘာပဲပြောပြော နောင်တွင် ဤအရာ
ကလေးများကို တွေ့ရတော့မည်မဟုတ်။

နေ့လယ်စာစားပြီးချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့ စုဆောင်းထားသမျှ စစ်ဆေး
ကြသည်။ အစားအသောက်၊ ငွေကြေး၊ သံလိုက်အိမ်မြှောင်၊ ဒဏ်ရာအတွက် လိုအပ်
သမျှ ဆေးဝါးပတ်တီး၊ ပိတ်စပေါ်ရေးဆွဲထားသည့် မြေပုံစသည်တို့ကို ပြန်စစ်သည်။
စကရီးဒါးသည် ကျောပိုးအိတ်အဖြစ် ခေါင်းအုံးစွပ်နှစ်လုံးကို ကော်ဖီတုထဲနှစ်၍
ရိုးရိုးကလေး ဖန်တီးထားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပစ္စည်းပစ္စယများကို ကောင်းမွန်
သေသပ်စွာ ထားပြီး နေ့လယ်အစောပိုင်းကို အတွင်းသိလူနာများအား လိုက်လံ

နှုတ်ဆက်ခြင်းဖြင့် အချိန်ဖြုန်းကြရသည်။ သူတို့ပေးသမျှ အကြံကောင်း ဉာဏ်ကောင်းများကို အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်ရှည်လက်ရှည်ထား၍ နားထောင်ရသည်။ သူတို့ညွှန်ကြားချက်ကိုသာ လိုက်နာပါက မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ အောင်မြင်တော့မလိုပင် ဖြစ်လာသည်။ ကိစ္စရပ်တစ်ခုလုံးက ရှင်းလင်းလွယ်ကူနေသည်။ ဤသို့ဖြင့် အသီးသီးက အိမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သူများအား သတင်းပေးပါရန် အကောင်းမြင်စိတ်ဖြင့် သူတို့၏လိပ်စာများ ရေးပေးကြတော့၏။

သို့တစေ နေကလေး အတန်စောင်းလာသည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ အကောင်းမြင်စိတ်နှင့် စွမ်းအားများ အတောင်ပေါက် ပျံကုန်ကြလေပြီ။ စကရီးဒါးကို ကြည့်ရသည်မှာ သူ၏ မှိုင့်တွေသောမျက်နှာကြီးက ခွင့်ပြုထားသလောက် ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း ရှိပုံပေါက်နေသည်။ စကရီးဒါး၏ တဖြည်းဖြည်းတက်လာသော ကြောက်စိတ်ကို ကျွန်ုပ်ခံစား၍ ရနေသည်။ မလှုပ်ချင်တော့လောက်အောင် နာဖျား မကျန်းမာခြင်း တစ်မျိုးဟု ဆိုရမည်။ ဥပမာ ကျောင်းတွင် ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး ကြိမ်ဒဏ်ပေးမည်ကို ထိုင်စောင့်ရသော ခံစားချက်မျိုး ဖြစ်၏။ ဂိတ်ဝမှ ကင်းစောင့်သည် အင်မတန် ရက်စက်ပုံရသည်။ သံခမောက်ကို နားရွက်ထိ ရောက်အောင် ဆွဲချထားပြီး လက်များက ရိုင်ဖယ်ကိုသာ ဆော့နေ၏။ အခွင့်အရေးတစ်ခုကို အမဲလိုက်နေသကဲ့သို့ပင်။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း သူ့အား ထိုအခွင့်အရေးပေးတော့မလိုပင်။ စည်းရုံးသံဆူးကြီးများကလည်း ယခုမှ လန့်စရာကြီးဖြစ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ သံဆူးကြီးဖြတ် ပလာယာက ထက်မှထက်ပါမလား ဟု ကျွန်ုပ်ပူရပြီ။

အောက်ဘက်တိုက်တန်းကြားလမ်းတွင် စကရီးဒါးနှင့် ကျွန်ုပ်ဆုံပြီး နှစ်ယောက်သား စောင့်နေကြသည်။ စိတ်မပူသည့်ပုံစံမျိုး၊ အေးဆေးပဲ ဆိုသည့် ပုံစံမျိုးပေါ်အောင် အပြင်းအထန် ကြိုးစားကြရသည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာ သြစတေးလျလူမျိုးနှင့် ဂျာမန်လူမျိုး ဆေးလုပ်သားများက ကျွန်ုပ်တို့ကို သံသယ ရှိစွာ ကြည့်သွားကြ၏။

တိုက်တန်းနောက်ဘက်ရှိ ဧရာမတံခါးကြီးဆီ ကျွန်ုပ်တို့ ရွှေ့ကြသည်။ အပြင်ဘက်တွင် မှောင်နှင့်မဲမဲ။ သို့ရာတွင် ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်ခြင်းမျိုးမဟုတ်။ နောက်ဘက်မှ ကင်းစောင့်၏ မဲမဲသဏ္ဍာန်ကို မြင်နေရ၏။ တိုက်တန်း၏ထောင့်ကို ချိုးနိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့ တက်သုတ်နိုင်ကြသည်။ ထို့နောက် ရွေးချယ်ထားသော နေရာတွင် ထိုင်ချလိုက်ပြီး ပိုမှောင်လာအောင် နောက်ထပ် ငါးမိနစ် စောင့်ဆိုင်းကြစဉ် ဂိတ်ဝအတွင်းဘက်မှ ကင်းတစ်ယောက်ကိုသာ ဝါးတားတား မြင်နေရသည်။

ထိုသူက ရွက်ဖျင်တဲ့အဝင် တံတားတိုလေးပေါ် ခြေကို ကန်နေ၏။ ထိုကင်းသည် မျက်မှန်တပ်သော ကင်း ဟုတ် မဟုတ် ကျွန်ုပ်တို့ မသေချာ။

အေးဂျင်းပင်လယ်ပြင်ထက်မှ မွန်ပျူလေး ပြုံးပြနေသော ဆန်းလေးကွေးမျှင်ကို ကျွန်ုပ်တို့ အသံတိတ်မေတ္တာပို့ရသည်။ တံခါးမပိတ်မီ နောက်ဆုံး အပတ် လမ်းလျှောက်သော လူနာများက ကျွန်ုပ်တို့ကို သေချာကြည့်သွားပြီး စိတ်ဝင်တစား တီးတိုးပြောကြသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အလွန်အမင်း ကြောက်ရွံ့နေပြီ ဖြစ်၍ သွားချင်း မရိုက်စေရအောင် ပါးစပ်ကို နာနာပိတ်ထားရသည်။ အကယ်၍ များသာ စကရီးဒါးမပါဘဲ ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေပါက ကျွန်ုပ်သည် ယောင်တီးယောင်နပုံစံမျိုး ချိုးပစ်လိုက်နိုင်ကြောင်း ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိသည်။ ကံမကောင်းဘူး ဘာညာ စသဖြင့် ယုံလောက်စရာ ပုံပြင်တစ်ပုဒ်ပြောပြီး အဆောင်ထဲ ပြန်ဝင်ခွေနေဖို့ရာ သိပ်လွယ်ပါသည်။

ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်သည် ရုတ်ခြည်းလိုပင် ကိစ္စမြန်မြန်ပြတ်ချင်စိတ်ပေါ်လာ၏။ အရေးပေါ် အချိန်ရောက်တိုင်း စိတ်အာရုံ၏ စင်ကြယ်မှုက ကျွန်ုပ်ရင်ထဲ ချင်းနင်း ဝင်ရောက်လာတတ်မြဲ။ ကျွန်ုပ် ခုန်ထလိုက်သည်။ စကရီးဒါးက ကျွန်ုပ်နောက်မှ ပို၍ နှေးကွေးစွာ လိုက်လာသည်။

ကင်းစောင့် မျက်နှာမူရာအရပ်ကို နှစ်ဦးသား တီးတိုးပြောကြရသေးသည်။ သေသေချာချာ သိရဖို့ မဖြစ်နိုင်။ စကရီးဒါးက "... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ဗျာ၊ ငါးဆယ် ငါးဆယ်ပေါ့" ဟု ဆို၍ ထိုစကားကို အတည်ယူလိုက်သည်။ ဟာလာဟင်းလင်း မြေပြင်ကိုဖြတ်၍ သံဆူးကြိုးဆီ ကျွန်ုပ်တို့ ချဉ်းကပ်လာသည်။ ဘာနှင့်တူသနည်း ဆိုသော် အရှိန်ဖြင့် မောင်းလာသော ကားရှေ့တည့်တည့် လျှောက်လာရသည်နှင့် တူနေ၏။ မြန်ဆန်မှုက အာရုံကို ဖိတ်ခေါ်နိုင်ကြောင်း သိလျက်နှင့် သံဆူးကြိုးဆီ ကျွန်ုပ်တို့ လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်ကြသည်။ စည်းရိုးဘေး ပစ်လွဲလိုက်ပြီး သံဆူးကြိုး ဖြတ်သည့်အလုပ်ကို ကျွန်ုပ် စတင်လုပ်ဆောင်သည်။ ပလာယာလေးက ညှပ် ကောင်းလှသည်။ သုံးကြိုးပြတ်သွားပြီ။

ရုတ်တရက် တံတားဘက်မှ စူးရှသော အော်သံကို ကြားလိုက်ရသည်။ အော်သံနှင့် ထပ်ချပ်မကွာ ရိုင်ဖယ်ကျည်ထိုးသံက မမှားနိုင်လောက်အောင် ထွက် ပေါ်လာသည်။

“မြန်မြန်” ဟု စကရီးဒါးကဆိုရင်း ကျွန်ုပ်ကို နောက်မှတွန်းသည်။
“မြန်မြန်ဆရာ၊ ကျုပ်တို့ကို မြင်သွားပြီ”

စက္ကန့်များ ကုန်ဆုံးသွားပြီး ကျွန်ုပ် သတိထားမိသော တစ်ခုတည်းသော အရာမှာ ကင်းထဲမှ လူအုပ် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဆင်းချလာခြင်းဖြစ်သည်။ နောက်ထပ် ကြိုးလေးချောင်း ကျွန်ုပ် ထပ်ဖြတ်သည်။ ထိုစဉ် ပေါက်ကွဲသံနှင့်အတူ မီးပွင့် သွားသည်။ နှစ်ကိုက်ခန့်အကွာမှ သံတိုင်ကို ကျည်တစ်တောင့် လာမှန်ပြီး မိုးပေါ် ထောက်ကန်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ဝပ်ချလိုက်ပြီး ရှေ့ဆက်လုပ်သည်။ ကျွန်ုပ်က ဆူးကြိုးကို ညှပ်၊ စကရီးဒါးက ကွေးပေးသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ခေါင်းပေါ် ကျည်တစ်တောင့် ဝီခနဲ ဖြတ်သန်းသွားချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အလယ်စည်းရိုးရောက်နေပြီ။ ထို့နောက်တွင်ကား အနီးပတ်လည် တစ်ပေ နှစ်ပေ အကွာတွင် ရွံ့နှင့် ကျောက်တုံးများပေါ် ကျည်တဖွဲဖွဲ ကျလာ တော့သည်။

မှန်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အနေနှင့် ရပ်တန်းကရပ်ပြီး အော်ဟစ်တုံ့ပြန် သင့်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏လုပ်ရပ် တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ပေါ်သွားသည်နှင့် ရှေ့ဆက် တိုးရန်မှာ ရူးနမ်းလွန်းသည်။ သို့သော် ပလာယာလေးက အလုပ် အင်မတန် လုပ်သည်။ နောက်ဆုံး ဆူးကြိုးလေးကလည်း တင်းနေရာ ထောပတ်ခဲလေး လှီးလိုက်ရသည့်နှယ် လွယ်လွယ်လွန်းသည်။

ကျွန်ုပ် ထိုးထွက်ပြီး ပြေးသည်။ ထိုစဉ် စကရီးဒါး၏အော်သံကို ကြားလိုက်ရ၍ ကျွန်ုပ် ပြန်လှည့်သည်။ စကရီးဒါးတစ်ယောက် ဒဏ်ရာများ ရသွားလေပြီလား။ ထိုအချိန်တွင် ရိုင်ဖယ်သုံးလက်က ကျွန်ုပ်တို့ကို တရစပ် ပစ်ခတ်နေပြီ။ ရိုင်ဖယ်တစ်လက်က ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ကိုက်သုံးဆယ်လောက်ပင် ဝေးတော့၏။ စကရီးဒါး ဒဏ်ရာမရ။ အကျိုးပွပွကြီးက သံဆူးကြိုးကြားထဲ ညှပ် နေခြင်းသာ ဖြစ်၏။ သူ ထွက်နိုင်အောင် ကျွန်ုပ် ဝိုင်းကျပြီး ခေါင်းအုံးစွပ် ကျောပိုး အိတ်များကောက်ယူကာ ကျောပေါ်ပစ်တင်၊ ညမှောင်ထဲ တစ်ရှူးထိုးပြေးထွက် ခဲ့တော့၏။

ဂျာမန်ကင်းစောင့် တစ်အုပ်လုံး အဆောင်ထဲမှ လျှံထွက်ကျလာကာ ဆဲကြအော်ကြသည်။ အတော်များများက ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာဆီ ရမ်းသမ်းပစ်ခတ်လျက်။ တံတားပေါ်မှ ကင်းများက ကျွန်ုပ်တို့ ပြေးရာအရပ်ကို အော်ဟစ် သတင်းပေးပြီး ကျွန်ုပ်တို့နောက်ကို ခွေးတစ်အုပ် လိုက်သလို လိုက်လာကြသည်။ သူတို့ လာနေ သံကို ကြားနေရ၏။

သို့သော် ကျွန်ုပ်တို့က ပင်မအဆောက်အဦမှ ကိုက်နှစ်ရာအကွာကို

ရောက်နေကြပြီ။ တစ်ခုတည်းသော ဂိတ်ဝဆီပြေးပြီးမှ ပြန်ကွေ့ကာ စောစောက ချိုးဖျက်ထားသော ဆူးကြိုးပေါက်ဆီ ပြန်ပြေးကြသည်။ ထိုအချိန်တွင် ဆေးရုံ တစ်ရုံလုံး ကြွက်စီညှပ်နေကြပြီ။ ပြတင်းပေါက်တိုင်းမှာ တိုက်တန်းခေါင်မိုးထိပ် လူအုပ်များမှ အော်ဟစ်အားပေးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ထိုစဉ် တစ်ယောက်က လူအုပ်ကို စုစည်းလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ပြေးလွှားသံကို ဂျာမန်တို့ မကြားနိုင်စေရန် ညာသံမှန်မှန်ပေးစေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ အားစိုက်ပြေးကြပါသည်။ အမှောင်ထုက နောက်မှလိုက်လာသူ များကို လွင့်သွားစေမည်ဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ အားတင်းပြေး ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်တို့အား ကျောပေါ်မှ ကျောပိုးအိတ်အရောင်သည် မှောင်ထဲထင်သာသည်ဟု အော်ဟစ် သတိပေးရာ အိတ်ကို တစ်နေရာတွင် ချထားပစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုအိတ်ကို ဂျာမန်တို့ တွေ့သွား သည့်အသံ ကြားလိုက်ရ၏။ အိတ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ကိုက်နှစ်ရာခန့် ဝေးနေကြပြီ။ ထို့နောက်တွင်ကား ကျွန်ုပ်တို့၏ လက်ဝဲဘက် သစ်ပင်အုပ်များထဲ ကျည် တဖွဲဖွဲ ဝင်လာကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဒဏ်ရာများကြောင့် အနိုင်နိုင်လှမ်းနေရသော်လည်း အားတက်လာသည်။ လူက နုံးချိနေပြီ။ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးသံတို့ ရွဲနေပြီး အသက် တစ်ခါရှူဖို့ အရေး တိုက်ပွဲကြီး ဆင်နွှဲနေရသည်။ သို့တိုင် ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်နိုင် ပါလိမ့်မည်ဟု ထင်နေဆဲ။

ထိုစဉ် မှောင်ထဲမှ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့သို့ ယူနီဖောင်းဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဘွားခနဲပေါ်လာသည်။ ဂရိပြည်သူ့ရဲ ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့က သူ့ကို ကွေ့ရှောင်နေ ပါလျက် သူက အနီးကပ်လာပြီး ခြောက်လုံးပြူးထုတ်၍ လှမ်းအော်သည်။ ဘာလင်ဂရီအသိုင်းအဝိုင်းမှ ဂျာမန်တို့ ခေါ်ဆောင်လာသော ဂက်စတာပိုပုံစံ ရဲ ဖြစ်နေ၏။ ရဲက ဇဝေဇဝါဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ထံ ခြောက်လုံးပြူး ဝှေ့ယမ်း ပြပြီး ပါးစပ်မှ အော်သာနေသည်။ တစ်ခုခုထပ်လုပ်ရန် တွန့်ဆုတ်နေပုံရသည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထင် ထိုရဲ ကြောက်နေသည်။

စကရီးဒါးက မြန်သည်။ ထိုရဲကို ဘယ်ညာနှစ်ဖက်မှ မြေပြင်ပေါ် ဆွဲလှဲ ချကာ ကျွန်ုပ်တို့ ပြေးကြသည်။ ဂရိရဲက ကျွန်ုပ်တို့အား ကိုက်နှစ်ဆယ်ခန့် ပြေးနိုင်အောင် ခွင့်ပြုခဲ့သည်။ ပြီးမှ ဝီစီမူတ်၍ ကျွန်ုပ်တို့နောက် လိုက်သည်။ ဂျာမန်တို့ ပြေးလမ်းကြောင်းပြောင်းပြီး ကျွန်ုပ်တို့ဘက် ဦးတည်ပြိုဆင်းလာ သည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ တဖြည်းဖြည်း နီးလာကြပြီ။ ဂရိပြည်သူ့ရဲနှင့်

ပူးပေါင်းမိသွားပြီး စူးရှသော ဝိစိသံရပ်သွားကာ ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ပိုနီးလာကြ၏။

ကျွန်ုပ် ခလုတ်တိုက်ပြီး စကရီးဒါးကို ဝင်ဆောင့်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ အဆုတ်များ ပေါက်ကွဲထွက်တော့မည်။ ထိန်းချုပ်မှုအောက်မှ လွတ်ထွက်နေသော ခြေထောက်များက ပျော့တွဲတွဲ။ “မပြေးနဲ့တော့ ရဲဘော်” ဟု ကျွန်ုပ် အမောတကော ပြောရသည်။ စကရီးဒါးကလည်း အမောဆိုနေရင်း တစ်ခုခုပြန်ပြောသည်။ ဂျာမန်တို့ ရောက်အလာကို ကျွန်ုပ်တို့ ငုတ်တုတ်ထိုင်စောင့်နေလိုက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ အလွန်အမင်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေကြ၍ ကြောက်ရွံ့ဖို့ကိုပင် သတိမရနိုင်တော့။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကုန်စိတ်ပျက်ရသမျှတို့ကိုကျော်ပြီး အသိကပ်နေဆဲဖြစ်သည်။

ဂျာမန်များ တရူးရှူးဒေါထနေကြ၏။ ပြောင်းတိုရိုင်ဖယ်များဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ရင်ဘတ်ကိုချိန်ပြီး နေရာတင် သတ်ပစ်ဖို့ လုပ်ကြသေးသည်။ သံမိုတပ် ဖိနပ်များဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကန်ကျောက်ပြီး ခြေထောက်မှ ဒရွတ်ဆွဲကာ ကျွန်ုပ် တို့ကို ဝိုင်းထားသည်မှာ ပြုခဲနေ၏။ ထွက်ပြေးမှုကိစ္စ တစ်ခါပေါ်တိုင်း ခွင့်ရက် ရဖို့ ကြာမြင့်စွာ စောင့်ရှဉ်းမည်မို့ သူတို့၏အမျက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ပေါ် သွန်ချချင်နေ ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ ဆေးရုံပြန်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ ဂိတ်ဝမှကင်း၏ လက်ချက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အပြင်းဆုံး ဒဏ်ရာရခဲ့သည်။ ဂိတ်ဝကင်းသည် ဒေါသ အမျက်ချောင်းချောင်းထွက်နေပြီ။ ရိုင်ဖယ်ကို လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် တင်းပုတ်ကိုင်သလို ပြောင်းပြန်ကိုင်ကာ ကျွန်ုပ်ဆီ အတင်းပြေးဝင်လာသည်။ ကျွန်ုပ်က လက်နှစ်ဖက်မြှောက်၍ ကာကွယ်သော်လည်း ဝမ်းနည်းနာကျင်ဖွယ်ရာ ဒဏ်ရာကို လက်များက ခံယူနိုင်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားပါ။ ကင်းစောင့် တပ်ကြပ်ကြီးက အော်ပြီး သူ့ရိုင်ဖယ်ထုတ်၍ ဝင်ခံပေးထားလိုက်သည့်တိုင် လျော့ကျသွားသည့်အားက ကျွန်ုပ်ကို မြေပြင်ပေါ် ဝိုင်းခနဲလဲသွားအောင် တတ်နိုင် ခဲ့သည်။ ထိုဒဏ်ရာကို ကျွန်ုပ်သည် နောင်လပေါင်းများစွာ ခံခဲ့ရသည်။

ပင်မတံခါးမှ ကျွန်ုပ်တို့ကို အကြမ်းပတမ်း မောင်းသွင်းလာခဲ့ကြသည်။ ကျန်းကျန်းမာမာ စစ်သုံးပန်းများက ပြူတစ်ပြူတစ်လုပ်နေကြ၍ ဂျာမန် ဆေး လုပ်သားများက အတင်းပြန်ဝင်ခိုင်းသည်။ “ကံမကောင်းဘူးကွာ” ဟု အော် ပြောသူ အချို့ရှိသော်လည်း အများစုကမူ ကျွန်ုပ်တို့အား ဆန်းဆန်းပြားပြား သတ္တဝါများကြည့်သလို ပါးစပ်အဟောင်းသား ကြည့်နေကြသည်။

ဪ... ရှက်စရာကောင်းလှချည်။

အစောင့်အကြပ်များက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကို ဆေးလုပ်သားခန်းထဲ သွင်းလာပြီး အားလုံးဝိုင်းလာကြသည်။ စစ်သားတစ်ယောက်ကမူ တယ်လီဖုန်းတစ်လုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ရှာဖွေကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ စုဆောင်းသိမ်းဆည်းထားသမျှ ဖြန့်ထုတ်ကြည့်ကြပြီး အံ့ဩတုန်လှုပ်ကာ မယုံနိုင်ကြ။ ထိုညအတွက် နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်လိုက်ရသည့် တစ်ဧကတာ ကာလလေးပင်။ ရယ်စရာတော့လည်း ကောင်းသည်။ အကြမ်းဆွဲထားသော မြေပုံကို ဂျာမန်တို့ စိတ်ဝင်စားကြသည်။ ကိုရင်သံမှ ပဲလိုပွန်နိစ်သို့ သွားသည့်လမ်းကြောင်းကို ကျွန်ုပ်သည် ကြိုတင်ကာကွယ်ပြီး ရေးဆွဲထား။ ပဲလိုပွန်နိစ်နှင့် ပေါ်တာရက်ဖိတ်သည် မိုင်ပေါင်းရာချီဝေး၏။ ယခုဆိုလျှင် ဂျာမန်တို့က သူတို့သည် လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းတစ်မျိုး၏ လမ်းကြောင်းပေါ် ရိုနေကြသည်ဟု ယုံကြည်သွားကြပေပြီ။ ကျွန်ုပ် စိတ်ထင်ရာ ပေါက်ကရ လျှောက်ခြစ်ထားသော ရွာများကို ဂျာမန်တို့က ရုံးချုပ်များဟု ထင်မှတ်သွားကြလေပြီ။ မြေပုံနှင့်ပတ်သက်ပြီး အသံများကြားရဦးမည်ဟု ကျွန်ုပ် သေချာနေသည်။

ရှာဖွေနေစဉ်အတွင်း ကျွန်ုပ် ရင်တဒိုင်းဒိုင်း ခုန်နေရသည်။ စုဆောင်းထားသမျှ အလုံးစုံ ဆုံးရှုံးရတော့မည်ကို ကျွန်ုပ်သိသော်လည်း သံလိုက်အိမ်မြှောင်နှင့် ငွေ ဆုံးရှုံးရလျှင် ကျွန်ုပ်အတွက် ပြင်းထန်သော ထိုးနှက်ချက်ဖြစ်သွားမည်။ ငွေကို ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာစည်းသည့် ပတ်တီးကြားထဲ ဖွက်ထား၍ လုံခြုံနိုင်သည်။ သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကိုမူ ခါးတွင် ကြိုးဖြင့် ချည်ပြီး ခြေနှစ်ချောင်းကြားထဲ ဖွက်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်အား အဝတ်အစားချွတ်ရန် အမိန့်ပေးသောအခါ ကျွန်ုပ်က ကုတ်အင်္ကျီ၊ ရှပ်နှင့် ဘောင်းဘီတို့ကို ချွတ်သည်။ သံလိုက်အိမ်မြှောင် ဝှက်ထားသော စစ်ရေးကျင့်ဘောင်းဘီတို့ကိုမူ မချွတ်။ ကျွန်ုပ်အား ဘောင်းဘီတို့ချွတ်ရန် အမိန့်ပေးသောအခါ ပထမ ကျွန်ုပ်က နားမလည်ချင်ဟန် ဆောင်နေလိုက်၏။ သူတို့က အတင်းအကျပ် ချွတ်ခိုင်းသော် ကျွန်ုပ်က အင်မတန် ရှက်စနိုး ဖြစ်သည့်ဟန်မျိုး ဆောင်နေသည်။ စကရီးဒါးကမူ ကိုယ်လုံးတီးဗလာဖြင့် မလုံမလဲ သွားပြနေရသည်။ ကျွန်ုပ် ဘာဖြစ်နေမှန်း စကရီးဒါး သိသည်။ ထို့နောက်မှ တပ်ကြပ်က ဘောင်းဘီအိတ်ကို လှန်ပြခိုင်း၍ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားသင့်ပြီး လှန်ပြလိုက်သည်။ ဤသို့ဖြင့် သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ကာကွယ်နိုင်ခဲ့သည်။

အစပထမတွင် ကျွန်ုပ်သည် ဂျာမန်တပ်ကြပ်ကြီး၏ ပုံစံကို သဘော

ကျမိသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးသည် ခန္ဓာကိုယ် ကြီးထွားကြီးခိုင်ပြီး ဗီယင်နာမှ ရှေ့နေ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ စကားကို တည်ငြိမ်စွာ ပြောဆိုတတ်သူ။ အကယ်၍သာ မျက်နှာပေါ်တွင် နှစ်ထပ်ကွမ်း အမာရွတ်ကြီး ရှိမနေပါက အင်မတန် ကြည့်ပျော် ရှုပျော်ရှိမည်သူ။ ဂျာမနီတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရပညာတတ်များသည် ထိုသို့သော အမာရွတ်များအတွက် ဂုဏ်ယူလေ့ရှိကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရမည့် သက်ညာမှု မှန်သမျှ ထိုတပ်ကြပ်ကြီးထံမှ လာမည်ဖြစ်ရာ တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် အဆင်ပြေအောင် ဆက်ဆံရမည်ဟု ကျွန်ုပ် သဘောရသည်။

အပြင်ဘက်တွင် ကားတစ်စီး ကျွဲခနဲ ထိုးဆိုက်ပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် အခန်းထဲ ယူနီဖောင်း အပျံ့စားဝတ်ထားသော အရာရှိ မြောက်ကြွမြောက်ကြွ ဝင်လာသည်။ အစောင့်အကြပ်များ အာရုံစူးစိုက်မှုဖြင့် ငြိမ်ကျသွားသည်။ တပ်ကြပ် ကြီးကို ကျွန်ုပ် သဘောကျပါက ထိုအရာရှိကို ကျွန်ုပ် ချက်ချင်းနားလည်ရမည်။ ဟော့ရမ်းရက်စက်သော မျက်နှာတစ်ခုရှိသည်ဆိုလျှင် ထိုမျက်နှာပင် ဖြစ်၏။ မျက်နှာက ပါးလျှစ်တင်မက ရှုံ့တွနေသည်။ မျက်လုံးများကား တစ်ဦးမှ တစ်ဦး ကျိုးကန်းတောင်းမှောက် ဗျာရိုက်နေသောမျက်လုံးများ။ ထိုမျက်လုံးများက မလို မုန်းထားမှုဖြင့် တငွေငွေလောင်နေသည်။ ဂက်စတာပိုရဲအဖွဲ့၏ ဗိုလ်ဝဲလ်သာ ဘရူးနင်း၊ ထိုလူစားမျိုးသည် လက်ကုန်ဖက်ကုန် ရက်စက်သော အမျိုးအစားထဲက ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ပတ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိုလူရမ်းကားကို နက်ရှိုင်းစွာ မုန်းတီးခဲ့ရသည်။

ယခုအခါ ထိုလူက တပ်ကြပ်ကြီးကို ရန်လိုစွာ မေးမြန်းနေသည်။ အပြင်း အထန် ရှုတ်ချဝေဖန်နေမှန်း သိသာသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးသည် တစ်လျှောက်လုံး တောင့်မတ်စွာ ရပ်ပြီး နားထောင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ခေါင်းကို မော်ထား၏။ အက်စ်အက်စ် သို့မဟုတ် ဂက်စတာပို ဂျာမန်စစ်သားများကို ကျွန်ုပ် ပထမဆုံး ရှုံ့ရှာစက်ဆုပ်ခဲ့သော ဖြစ်ရပ်ဖြစ်၏။

ဂက်စတာပိုက ကျွန်ုပ်တို့ဘက် လှည့်လာသည်။ ဂျာမန်ဘာသာဖြင့် တစ်ခွန်းမေးရာ စကားပြန်က ချက်ချင်း ရှေ့ရောက်လာသည်။ စောစောက တပ်ကြပ်ကြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို မေးမြန်းထားသည့် မေးခွန်းများကို ဖြေပေးရပြန်သည်။ အဖြေချင်းတူသော်လည်း ပို၍မသက်သာနိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား ဆိုးရွားသော ဝိသေသပုဒ်များ တစ်ချိန်လုံး ပစ်သွင်းနေ၍ ကျွန်ုပ်သည် မကြောက်ဘဲ စိတ်တို လာသည်။

ထို့နောက် စကရီးဒါးဘက် လှည့်သည်။ စကရီးဒါး၏အမည်သည် စကရီးဒါးဖြစ်နေသောအခါ ဂက်စတာပိုသည် အမျက်ချောင်းချောင်းထွက်ပြီး စကရီးဒါး၏ပါးကို လက်ဝါးကြီးဖြင့် လေးချက်ငါးချက် ဆင့်ရိုက်သည်။ စကရီးဒါးက မတုန်မလှုပ်ငြိမ်ခံပြီး စိန်းစိန်းကြည့်နေသည်။ ဘာမှမပြော။ စကားပြန် ဝင်ပြော၍ သိရသည်မှာ ဂက်စတာပိုရဲသည် စကရီးဒါးကို ဂျာမန်ဟု ယုံကြည်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် စကရီးဒါးသည် ဂျာမန်အင်ပါယာ၏ သစ္စာဖောက် ဖြစ်ကြောင်းပင်။ ဤသို့ဆိုလျှင် စကရီးဒါး အသတ်ခံရတော့မည်။ ဂက်စတာပို ထိုစကားပြောသော အခါ ကျွန်ုပ်သည် တပ်ကြပ်ကြီး၏မျက်နှာကို လေ့လာသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး မျက်လုံးမှိတ်ပြသည်ကို ကျွန်ုပ် ကျိန်ရဲပါသည်။ တပ်ကြပ်ကြီး၏ မျက်လုံး လက်သွား၏။ မည်သို့ဆိုစေ ထိုအချိန်က ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးစလုံး ပူပန်မနေတော့။

ကျွန်ုပ်တို့အား အဝတ်အစားပြန်ဝတ်ရန် အမိန့်ပေးသည်။ ထို့နောက် ဆေးရုံ၏ မြေတိုက်ခန်းထဲခေါ်သွားပြီး တစ်ယောက် တခြားစီ တိုက်ပိတ်ထား လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ကို အကျဉ်းချရာ မြေတိုက်ခန်း၏ခေါင်မိုးတွင် မိလ္လာပိုက်ယိုစိမ့်မှု ရှိသဖြင့် ကြမ်းပေါ်တွင် ညစ်တီးညစ်ပတ်ရေများ တစ်လက်မခန့် သို့မဟုတ် တစ်လက်မကျော်ကျော်ခန့် ပြည့်ရွဲနေသည်။ သံတံခါးကို သော့ခတ်ပြီး အစောင့် အကြပ်များ ထွက်သွားကြပြီ။ မိနစ်အနည်းငယ်အကြာတွင် တပ်ကြပ်ကြီး ရောက် လာပြီး ကျွန်ုပ်ထိုင်ရန် ကုလားထိုင်တစ်လုံး ယူလာသည်။

အချိန်နာရီများကား တရွေ့ရွေ့နှင့် ကုန်ခဲလှပါဘိ။ ကျွန်ုပ်တို့ကို သူတို့ ဘာများလုပ်နိုင်သနည်းဟု တွေးရင်း ကျွန်ုပ်သည် မြေတိုက်ခန်းထဲ ခေါက်တုံ့ ခေါက်ပြန် တစွတ်စွတ်လျှောက်နေရသည်။ စစ်ခုံရုံး၊ ထောင် စသည်တို့ကို ကျွန်ုပ် တွေးစပြုပြီး တဖြည်းဖြည်းအအေးပိုလာပြီး သောကကြီးလာပြီဖြစ်ရာ ကွပ်မျက်ရေး သေနတ်တပ်ဖွဲ့ကိုပင် ကျွန်ုပ် မြင်ယောင်လာသည်။ ညသည် ပျော်စရာမကောင်း။

မနက်မိုးလင်းသောအခါ ကက်ဖီစီးယားဟု ခေါ်သော အေသင်မြို့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ရှိ ဌာနချုပ်သို့ ကျွန်ုပ်တို့ကို ကားဖြင့် တင်ခေါ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို အရွယ်လွန်ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက် အင်တာဗျူးသည်။ ဗိုလ်ကြီးသည် ဣန္ဒြေသိက္ခာလည်း ကြီးသည်။ ဟိတ်ဟန်လည်း များသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးကို သီးသန့်ခွဲပြီး မေးမြန်းသော်လည်း အဓိကစုံစမ်းသည့်အချက်မှာ ပိတ်စမြေပုံပေါ်မှ လမ်းကြောင်းနှင့် ပတ်လည်ရံထားသည့် မြို့အမှတ်အသားများအကြောင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးစလုံး ဖြေရှင်းဖို့ မကြိုးစားဘဲ နေလိုက်ခြင်းဖြင့်

ထိုအပြစ်မဲ့ကျေးဇူးများတွင် လျှို့ဝှက်အဖွဲ့အစည်းများ စည်ပင်နေတော့မည် ဟူသော ထင်မြင်ချက်ကို ပေးစွမ်းနိုင်ခဲ့သည်။ စစ်ဘက်မှ လူ့အတော်များများကို ထိုလျှို့ဝှက်ချက်ဖော်ထုတ်ရန် စီစဉ်ညွှန်ကြားတော့မည်မှာ ယုံမှားစရာ မလို။

ပုံမှန် မေးခွန်းများကို ဗိုလ်ကြီးက မေးမြန်းပြီးသွားသောအခါ ကျွန်ုပ်ထံမှ မြေပုံနှင့် ဆက်စပ်သော သတင်းမရနိုင်ဟု လက်လျှော့လိုက်သည်။ ဆက်လက် မမေးမြန်းတော့။ ဗိုလ်ကြီးသည် ခေါင်းကို မော့၍ ကိုယ့်နာခေါင်းကိုယ်ပြန်ကြည့် ကာ ပို၍ဟိတ်ဟန်ထုတ်နေလေသည်။ ကျွန်ုပ်အား ပေးမည့် ပြစ်ဒဏ်ကို ကြေညာ တော့မည်ဟု ကျွန်ုပ်သိနေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ဗိုလ်ကြီးက သူပေးခဲ့သည့်ပြစ်ဒဏ်များအကြောင်း စတင်ပြောကြားလေသည်။ ပိုလန်ခုခံသူများအား ကွပ်မျက်ရေးတပ်ဖွဲ့ ကိုင်တွယ် ခဲ့ပုံကို မိနစ်အတန်ကြာအောင် ပြောဟောသည်။ ထို့နောက် ချွေးတပ်အကြောင်း၊ ပေးသည့်ပြစ်ဒဏ်ရက် ကုန်ဆုံးအောင် ခံနိုင်ရည်ရှိသည်လူ အလွန်နည်းပါးကြောင်း၊ ပေါင်မုန့်နှင့် ရေသာ ကျွေးပုံ၊ မစိုမပိုပေါင်မုန့်သည် လူတစ်ယောက်ကို ကောင်းကောင်း ယိုယွင်းစေပုံ၊ မှောင်မိုက်သော မြေတိုက်ခန်းလေးထဲ ပေါင်မုန့်သာစားရပြီး ကြွက် ကြောင့် ရောဂါကူးစက်ခံရပုံ စသည်တို့ကို တဗျစ်တောက်တောက်ပြောကာ ကျွန်ုပ် တို့အား စိန်းစိန်းကြီးကြည့်နေလေသည်။

“မစ္စတာ သောမတ်(စ်)၊ ခင်ဗျား ဒဏ်ရာရတုန်းက ခင်ဗျားသတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တဲ့လူတွေက ခင်ဗျားကို ကရိုတ်ကျွန်းကနေ ဆေးရုံအရောက် သယ်လာ ပေးခဲ့တယ်”

“မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ် ဖြေပေးလိုက်သည်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူသည် ကျွန်ုပ်၏ အထက်လူဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျားကို ကောင်းကောင်းဆေးကုပေးခဲ့တယ်။ ဘာအာဏာမှမသုံးဘူး။ ဂျာမန်အင်ပါယာဟာ သုံးမုန်းတွေကို အဲဒီလိုမျိုး ကောင်းကောင်းဆက်ဆံခဲ့တယ်”

ဤစကားကတော့ နည်းနည်းပိုလွန်းသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အကြောက်ကြီး ကြောက်နေပြီဖြစ်၍ ဗိုလ်ကြီးပြောစကားကို သဘောတူဖို့ အသင့်ရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် “ဂျနီဗာ သဘောတူညီချက်အရ ဗိုလ်ကြီးတို့က ကျွန်တော်တို့ကို ကောင်းကောင်း ဆက်ဆံခဲ့ပါတယ်” ဟု ဖြေပေးလိုက်၏။

“ဂျာနီဗာသဘောတူညီချက်ကို ကျုပ်တို့ အသိအမှတ်မပြုပါဘူး မစ္စတာ သောမတ်(စ်)၊ တတိယဂျာမန် အင်ပါယာဟာ ပြင်ပဥပဒေတွေရဲ့ ချုပ်ကိုင်မှု

အောက်မှာ မရှိပါဘူး။ ကျုပ်တို့ရဲ့ ပြုမူဆက်ဆံပုံဟာ ဂျာမန်ပြည်သူလူထုရဲ့ အမျိုးသားလူမှုကျင့်ဝတ်တွေကနေ ဆင်းသက်လာတာပါ။”

ကျွန်ုပ် တိတ်တိတ်သာ နေလိုက်၏။

“ဒါပေမဲ့ အဓိကမေးခွန်းက ဘာလဲဆိုတော့” ဟုဆိုကာ ဗိုလ်ကြီးက စားပွဲကို ထုနေသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ ဒါဟာ ကျေးဇူးကန်းတာပဲ။ ကျုပ်တို့ဘက်က သနားတယ်၊ ခင်ဗျားကတော့ ကရိုက်ထဲများအောင် လုပ်တယ်၊ ခင်ဗျားကို ဂရုစိုက်တဲ့ အရာရှိတွေ အကြပ်တွေကို သိက္ခာကျအောင်၊ အပြစ် ရအောင် လုပ်တယ်၊ ခင်ဗျား ဘာတွေများ မျှော်လင့်ထားသလဲ၊ ဒီလို ဟော့ရမ်းတဲ့ အပြုအမူဟာ ဘာအတွက်လဲ၊ ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ထွက်ပြေးချင်ရတာလဲ”

ဗိုလ်ကြီး ဒေါသထွက်စပြုပြီ။ အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ်ဘက်မှ စိတ်ပြေ စရာတစ်ခုခု မပြောပါက ဘာမဆို ဖြစ်လာနိုင်သည်။ ဟိတ်ဟန်ထုတ်သော ပင်ကိုပုံစံကို အသာထား၊ ဗိုလ်ကြီး၏ ယခုလိုပုံစံသည် တိတိကျကျမှန်ကန်နေသည်။ အင်တာဗျူးတစ်လျှောက်လုံးတွင် စစ်ပုံစံအကျဆုံး ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဂုဏ်သိက္ခာဆီ တစ်ဆင့်တက်ခြင်းဖြင့် သက်သာနိုင်မလားမသိ။ ထို့ကြောင့် အတတ်နိုင်ဆုံး အေးတိအေးစက်ဖြစ်အောင် ပြောလိုက်သည်။

“အရာရှိတစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော့်တာဝန်ဝတ္တရားကို ထမ်းဆောင် တာပါပဲခင်ဗျား။ ကျွန်တော်ဟာ လွတ်မြောက်အောင်လုပ်ဖို့ တာဝန်ရှိပါတယ်။ ဗိုလ်ကြီးတို့ ကောင်းကောင်းသိပြီးသားပါ။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်တပ်စုနဲ့ ပြန်ပူးပေါင်းနိုင်အောင် ကြိုးစားတာပါ။ ဂျာမန်အရာရှိတစ်ယောက်လည်း ဒီလို အခြေအနေမျိုးနဲ့ ကြုံရပြီဆိုရင် ကျွန်တော့်လိုလုပ်မှာပါပဲ”

ထိုစကားကို ကျွန်ုပ်သည် အေးတိအေးစက်ဟန်ကြီး တစ်ခွဲသားနှင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်အတွက်မူ အကြံအဖန်စကားသက်သက်သာ။ သို့ရာတွင် အကျိုးဆက်က မျှော်လင့်ထားသည်ထက် ပိုတာသွားသည်။ ဘာနှင့် တူသနည်းဆိုသော် စိတ်ဆိုးစိတ်ကောက်နေသော ကလေးရှေ့ ပန်းသီးတော်ဖီလေး ချပေးလိုက်သည့်နယ် ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်ကြီးသည် ဝဝဖိုင်ဖိုင်ခန္ဓာကိုယ်ကို ကုလား ထိုင်မှကြွပြီး စားပွဲကို ပတ်လျှောက်ကာ ကျွန်ုပ်ထံလာသည်။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ပြုံးပန်းတွေ လွှမ်းနေ၏။ ကျွန်ုပ်ကိုလက်ကမ်းဖို့အတွက် ကျွန်ုပ်ဘေးနား အလုပ်တွေ ရှုပ်ကာ ငြိုးငြိုးငြိမ့်ငြိမ့်ပြောနေသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့၊ ဟုတ်ပါတယ် မစ္စတာသောမတ်(စ်)” ဟုဆိုကာ အားရ ပါးရ ပြုံးပြသည်။

“ကျုပ်တို့လို အရာရှိတွေဟာ ကိုယ့်တာဝန်ဝတ္တရား၊ ကိုယ့်ဂုဏ်သိက္ခာ နဲ့ပါ။ ကျုပ်တို့မှာ ကိုယ်ပိုင်သတ်မှတ်ချက်စံရှိတယ်၊ ခင်ဗျား မှန်ပါတယ်ဗျာ၊ မှန်ပါတယ်”

ရှက်စရာထက်ပင်ပိုသော မအိမလည်ဝေဒနာကို ကျွန်ုပ် ခံစားနေရသည်။ ပျော့ကွက်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့ထိမိပြီဟု သိလိုက်ပြီး အကြံအဖန် ဟုတ်ချင်ဟုတ်၊ မဟုတ် ချင်နေ၊ ဤပျော့ကွက်ကို နောင် ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်းအမြတ်ထုတ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

အင်တာဗျူး၏ ရလဒ်အဖြစ် ကျွန်ုပ်တို့ကို တစ်ဆယ့်ငါးရက်တိုင်တိုင် တိုက်ပိတ်၍ ပေါင်မုန့်နှင့် ရေသာပေးရန် အမိန့်ချခဲ့သည်။ အမှန်မှာ ဤရလဒ်ထက် ပိုဆိုးဖွယ်သာရှိလာနိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဆေးရုံပြန်ခေါ်သွားပြီး မြေတိုက် ခန်းထဲ ပိတ်ထားကြရာ အခန်းနှစ်ခန်းစလုံး သန့်ရှင်းခြောက်သွေ့နေ၍ တော်ပါ သေးသည်။

တပ်ကြပ်ကြီးက ဆေးရုံထဲမှ အိပ်ရာများ ကျွန်ုပ်တို့ တိုက်ခန်းထဲ ယူချ စေသည်။ သြစတေးလျဆေးဝန်ထမ်းအား ကျွန်ုပ်က အိပ်ရာခင်းနှင့် စောင်များပါ ယူခိုင်းရာ တပ်ကြပ်ကြီးက ဘာမှဝင်မကန့်ကွက်။ တပ်ကြပ်ကြီးသည် ဆေးရုံ စာကြည့်ခန်းထဲ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျသွားပြီး ကျွန်ုပ်တို့ဖတ်ရန် စာအုပ်များ သယ်ချ လာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ တိုက်ပိတ်ဘဝ ပျော်ရွှင်စွာ စတင်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ကျန်းမူကြောင့် စကရီးဒါးက ပို၍ ခံခဲ့ရသည်။ ကျန်းမူအပေါ် သည်းသည်းထန်ထန် ဖြစ်နေခဲ့ရာ လူက ငြိမ်ပြီး မှန်ကုပ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နှစ်ယောက် အတူတကွရှိနေခိုက် မိနစ်ပိုင်းလေးမျှသာ သူ့ကိုယ်သူ ပျော်ရွှင်ဟန် ဆောင်နေတတ်၏။ တိုက်ပိတ်ခံထားရစဉ် ဖတ်ရန် စာတစ်အုပ်မျှ မယူမှန်း ကျွန်ုပ် သတိထားမိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စကရီးဒါးထက် အသက်ပိုငယ်သူဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်အတွက်မူ ပြီးခဲ့သည့် ရက်ပိုင်းက ကြုံခဲ့ရသည့် အောင်မြင်မှု အတွေ့အကြုံများက ယခု ကျန်းမူ၏ ဒေါမနုဿကို ပြေပျောက်စေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် စွန့်စားခန်းများ အတွက် နေ့လယ်ကြောင်တောင် အိပ်မက် မက်တတ်သူ၊ အမြီတစေ မျှော်လင့် ခဲ့ရသူ။ ယခုတော့ ဧရာမစွန့်စားခန်းကြီးထဲ ကိုယ်တိုင်ရောက်နေရပါပကောဟု

အံ့ဩနေရသည်။ ငယ်ဘဝအိပ်မက်များထက် ယခုစွန့်စားခန်းက ပို၍ ရင်တုန် စရာကောင်းနေသည်။ သံတိုင်ရံထားသော မြေတိုက်ခန်းထဲ စိတ်မကောင်းဖြစ်ခြင်း မရှိဘဲ နေနေ ရခြင်းကလည်း တစ်မျိုးတော့ ကောင်းသည်။ နောင်တစ်နေ့နေ့ကျမှ ဇာတိမြေမှ ရောင်းရင်းများအား ကျွန်ုပ်၏ပုံပြင်ကို ခရေစေတွင်းကျ ပြောပြဦး မည်ဟု အားခဲပြီး ကိုယ့်ဟာကိုယ် တစ်စစ်စစ် ရယ်မိပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပို၍ ယုံကြည်ချက် ရှိလာသည်။

တိုက်ပိတ်ခံရခြင်းကလည်း ကောင်းသည့်အချက်များရှိသည်။ တိုက်ပိတ် ခံရသည့် တစ်ဆယ့်ငါးရက်လုံးလုံး ကျွန်ုပ်သည် မပျော်မွေ့သည့်အချိန် တစ်နာရီမှ မရှိ။ 'ရေနဲ့ပေါင်မုန့်' ဟု ပြောစမှတ်တွင်သော အစားအစာသည် အခြားနေရာ များထက် မြေတိုက်ခန်းထဲတွင် ပိုစားကောင်းနေသည်။

ဒုဗိုလ် ဘရူးနင်း 'ရောင်း' လှည့်သောနေ့ကို ရောက်ပါပြီ။ မနက် ခုနစ် နာရီခန့်တွင် ရောင်းလှည့်ရာ ကျွန်ုပ်တို့ အိပ်ရာမှ မထသေး။ ဒုဗိုလ်ဘရူးနင်း တရှူးရှူး ဒေါပွကာ အော်ဟစ်လေသည်။ ထိုစဉ်က ပေါ်ထွက်လာသော စိတ်ကူးမှာ နံရံဘက်မျက်နှာမူပြီး စောင်ကို နားရွက်ထိ ဆွဲအုပ်ထားရန် ဖြစ်သည်။ ကင်းကို လှမ်းခေါ်ရသည်အထိ ဒုဗိုလ်ဘရူးနင်း ဒေါသတွေ တရိပ်ရိပ်တိုးသည်ကို အရသာ ခံရမည်။ ထိုစဉ် တစ်ယောက် ထွက်လာသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးသည် ထိုသို့သော နေ့စဉ် မြင်ကွင်းများကို ကန်ထုတ်ထားမှန်း ကျွန်ုပ် သိပ်သေချာသည်။ ဒုဗိုလ် 'ရောင်း' မလှည့်မီ အိပ်ရာမှ ကြိုတင်ထထားရန် ကျွန်ုပ်တို့အား တပ်ကြပ်ကြီးက အမိန့်လာမပေး၊ လာမနှောင့်ယှက်။

ကျွန်ုပ်တို့ အဝတ်လဲနေစဉ် ရေနံ ပေါင်မုန့်ကို အစောင့်တစ်ယောက် ယူလာပေးသည်။ တစ်ဦးလျှင် ဂျာမန်ပေါင်မုန့်ညှို့ လေးအောင်စနှင့် ရေ တစ်ပုလင်း ခွဲတမ်းရသည်။ တစ်ခါတလေ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ့်တိုက်ထဲ ကိုယ်ပြန်ကာ သီးသန့် စားကြသည်။ ဤသို့စားရခြင်းကို ကျွန်ုပ်မှာ သဘောတွေ့မဆုံး။ အကြောင်းမှာ အစောင့်များ၏ နံနက်စာစားချိန်ရောက်သည့်အသံကို ကြားရသည်နှင့်၊ ဆိုလို သည်မှာ ပန်းကန်ပြားခေါက်သံကြားရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း တံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုသည်။ အပြင်ထွက်ခွင့် တောင်းဆိုကြသည်။ အရေးပေါ် အိမ်သာ တက်ချင်ကြောင်း ဆင်ခြေပြကြသည်။ တစ်ဆယ့်ငါးရက်လုံးလုံး ထိုနည်းကို သုံးခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ အစောင့်များကလည်း လိုက်လျောမြို။ တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်လျှင် ကျွန်ုပ်တို့က အချိန်မဆိုင်ဘဲ အစောင့်ခန်းထဲဝင်ကာ စားပွဲရှည်ကြီးနှစ်လုံးအနက်

တစ်လုံးတွင် ဝင်ထိုင်မြဲ။ ဤနည်းဖြင့် ကောင်းပေ ဆိုသော မနက်စာကို လွေးရ တော့သည်။

ပထမနေ့ မနက်ခင်းက ပျော်စရာကောင်းလှသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် သန့်စင်ခန်းထဲဝင်၊ ကိုယ်လက်သန့်စင်ပြီး၊ ကြိုတင်ကြံစည်ထားခြင်းမဟုတ်ဘဲ အနီးဆုံး စားပွဲတွင် ဝင်ထိုင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဂျာမန်စစ်သားများက ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်ပုံကို အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်နေသည်။ ကျွန်ုပ်က ပန်းကန်ပြားထပ်များဆီ လက်လှမ်းပြီး ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ယူ၊ စားပွဲအလယ်ကောင်တွင် ချထားသော သံဖြူဇလုံကြီးထဲမှ အသားလိပ်များ ဖြည့်ပြီး နောက်ထပ်ပန်းကန်ပြားတစ်ချပ်ကို စကရီးဒါးဆီ လှမ်းပေးသည်။ စကရီးဒါးကလည်း ကျွန်ုပ်လုပ်သည့်အတိုင်း လိုက်လုပ်၏။

ကျွန်ုပ်သည် အောင်နိုင်မှုကြောင့် နှလုံးပိတ် ဝမ်းဆီထိရုံတင်မက အူတက် တော့မလိုပင် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တော်တော်လွန်သွားပြီး ကျွန်ုပ်၏ ညာဘက်မှ ဂျာမန်စစ်သား၏လက်မောင်းကို တို့ပြီး ပေါင်မုန့်ကို လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ဂျာမန်စစ်သားက လက်မောင်းကို ရုတ်ခနဲဖယ်သည်။ ကျိန်ဆဲပြီး စားပွဲထိပ်မှ တပ်ကြပ်ကြီးအား လှမ်းကြည့်သည်။ ဂျာမန်စစ်သားသည် သူ့ကိုယ်သူ သိပ် သေချာပုံ မရ။ တပ်ကြပ်ကြီးကိုယ်တိုင်လည်း ကျန်အစောင့်များနည်းတူ ကြက်သေ သေလျက်ရှိခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ယခု သူ့ထံမှ တစ်ခုခုတောင်းဆိုပြီဖြစ်၍ သူ့ဘက်မှ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခု ပေးရတော့မည်။ တပ်ကြပ်ကြီးသည် လွယ်ကူသောနည်းလမ်း ကိုသာ လိုက်၏။ ပခုံးကို ဟန်ပါပါတွန့်ပြပြီး ကိုယ့်ပန်းကန် ကိုယ်ပြန်ကြည့်ကာ ကိုယ့်မနက်စာ ကိုယ်ပြန်စားနေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ဘေးမှ ဂျာမန်စစ်သားက မလုံမလဲအပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့် ပေါင်မုန့်ကမ်းပေးသည်။ ထိုအချိန်မှစ၍ ကျွန်ုပ် တို့တွင် အခက်အခဲမရှိတော့ချေ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် လိုသမျှ ရဖို့ တံတောင်ဖြင့် တွတ်လိုက်၊ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သာ လုပ်ရတော့သည်။ အစောင့်များအားလုံး ဝမ်းပန်းတသာ ရှိနေကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထင် အပြောင်းအလဲကို လူတိုင်း သဘောကျနေပုံရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ထမင်းသုံးနပ် ကောင်းကောင်း လွေးကြရသည်။ မနက်ပိုင်းနှင့် နေ့လည်တွင် ကော်ဖီကို ရက်ရက်ရောရော တိုက် ကြသည်။ အပိုထပ်ဆောင်းသည့်အနေဖြင့် ပေါင်မုန့်ညှို့ လေးအောင်စကိုပါ ရသေးသည်။

အစောင့်များကို လေ့လာရသည်ကလည်း ကျွန်ုပ်အတွက် ပျော်ရော။ ယခုလို စစ်အတွင်းတွင် ဂျာမန်အစောင့်စစ်သားများသည် တစ်ဦးချင်းစီပဲ ကြည့်ကြည့်၊ အဖွဲ့လိုက်ပုံစံပဲကြည့်ကြည့် ကျွန်ုပ်တို့ နယူးဇီလန် အစောင့်စစ်သားများနှင့် ဘာမျှမကွာလှ။ သူတို့တွင်လည်း သူတို့လူပြက်နှင့် သူတို့သာ။ ထိုလူပြက်က ကလေးလို ပေါက်ကရလေးဆယ်လုပ်ပြတတ်သည်။ လူတကာ ဟားဖတ်ဖြစ်အောင် အုလွန်းအလွန်းသူ၊ တာဝန်ပိုများ ထမ်းဆောင်သူ၊ တာဝန်သိစိတ် လွန်ကဲလွန်းစွာ တပ်ကြပ်ကြီးကို မျက်နှာလိုမျက်နှာရ လုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူတို့အားလုံးမှာ စုစုစည်းစည်းနှင့် အဆင်ပြေနေကြပုံပင်။ တာဝန်ကို အသိစိတ်ရှိရှိဖြင့် ထမ်းဆောင်နေကြသည်။

အစောင့်များနှင့် စကားပြောရခြင်းကလည်း စိတ်ဝင်စားစရာ။ အစောင့်အများစုမှာ ဗီယင်နာမှဖြစ်ပြီး နှစ်ယောက်သည် ချက်ကိုစလပ်ဗက်ကီးယားမှ ဖြစ်သည်။ အားလုံးက အိမ်ကို လွမ်းကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောပြကြ၏။ ကျွန်ုပ်အား ခဏခဏအရီအသေပေးတတ်သူ ရိုးပုံရိုးပန်း ကောင်လေးတစ်ယောက်ကမူ သူ၏ဇနီးငယ်ငယ်နှင့် ဘရိမင်အနီးမှ မိသားစုအကြောင်း၊ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲတွင် သူ့ဖခင်သည် စစ်သုံးပန်းဖြစ်ခဲ့ကြောင်း စသဖြင့် ပြောပြသည်။ သူ့ဖခင်က သူ့အား မှာကြားခဲ့သော စကားမှာ “အင်္ဂလိပ်လူမျိုးကို အမြဲတမ်း ကောင်းကောင်း ဆက်ဆံပါ။ သူ့ဟာ လူကြီးလူကောင်းဆိုတာ မမေ့နဲ့၊ မျှမျှတတ ယှဉ်ပြိုင်ပါ” ဟူ၍ ဖြစ်၏။ စစ်ထွက်မည့်သားအား ဂျာမန်လူမျိုး မှာကြားခဲ့သော စကားမှာ ဆန်းလှသည်။

ကျွန်ုပ်သည် နေ့စဉ် ဆေးရုံပေါ်တက်၍ ခြေထောက်ပတ်တီးစည်းရသည်။ ပထမနေ့မှာပင် ကျွန်ုပ်သည် ငွေနှင့် သံလိုက်အိမ်မြှောင်ကို ဖွက်လိုက်နိုင်သည်။ အရပ်ဝတ်အရပ်စားများသည် နည်းနည်းတော့ လက်ဝင်၏။ ထိုငွေနှင့် သံလိုက်အိမ်မြှောင်ဖွက်ရေးတွင် စကရီးဒါသည် ထုံးစံအတိုင်း အဆင်မပြေလှသောနေရာမှ ပါဝင်ကပြခဲ့ရသည်။ စကရီးဒါက သူ့အဝတ်အစားတွင် သန်းတစ်ကောင် တွေ့ကြောင်း သတင်းပို့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း စကရီးဒါကို အမြန်ဆုံး ပိုးသတ်ရန် ဆွဲထုတ်သွားကြ၏။ ထိုကိစ္စမှတစ်ဆင့် အရပ်သား အဝတ်အစားများသည် သန်းမွှားအလေးထူကြောင်း ပြောဖြစ်ကြပြီး ကျွန်ုပ်ကိုလည်း ပိုးသတ်ရန် ခေါ်သွားသင့်ကြောင်း အကြံပြုကြသည်။ ဘရိမင်မှ ရိုးပုံရိုးလက်ကောင်လေးအား ကျွန်ုပ်နှင့်အတူလိုက်သွားရန် သေသေချာချာညွှန်ကြားသော်လည်း

ထိုကောင်လေးက အင်္ဂလိပ်စကား မတတ်။ ထို့ကြောင့် သြစတေးလျသား ပိုးသတ်ပေးသူအား ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်တို့အဝတ်အစားများကို နောင် အသုံးပြုရန် ထိန်းသိမ်းပေးထားပါဟု ပြောသည်ကို ထိုကောင်လေး နားမလည်လိုက်ချေ။ ယခုအခါ အဝတ်အစားနှင့်အတူ ငွေနှင့် သံလိုက်အိမ်မြှောင်တို့သည် အစောင့်ခန်း၏ ဗီရိုထဲရောက်နေကြပေပြီ။ ဤအဖြစ်အပျက်သည် ကျွန်ုပ်တို့ လိမ်လည် ခဲ့သမျှထဲတွင် အပြောင်မြောက်ဆုံး သရုပ်ဆောင်ကွက် ဖြစ်ခဲ့သည်။

အခန်း (၆)

အလောင်းကောင်ပမာ မသေဘဲနာ

ကျွန်ုပ်တို့အား မြေတိုက်ခန်းမှ လွတ်ပြီး ဆေးရုံပြန်ပို့သည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် ဘဝဆိုသည်မှာ လုံးလုံးအသွင်မတူသော ကဏ္ဍနှစ်ရပ်ဖြစ်နေသည်။ စစ်သုံးပန်းအဖြစ် အသက်ရှင်ရပ်တည်ရခြင်းသည် ငြိငွေ့စရာ မဟုတ်တော့။ စိတ်အခန့်မသင့်စရာ ကလေးများ၊ ကတောက်ကဆဖြစ်ရခြင်းများသည် ပူနေစရာ မဟုတ်တော့။ အရာရာသည် ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်ရာ စွန့်စားခန်းများ ဖြစ်နေသည်။ တိကျသေချာသော စည်းမျဉ်းများ၊ ပြစ်ဒဏ်များဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော တကယ့် ဘဝကစားနည်းဖြစ်နေသည်။ နောက်ဆုံးပန်းတိုင်ကမူ လွတ်မြောက်ရေးပင်။ သို့ရာတွင် သတ္တိရှိဖို့တော့ လိုသည်။

ဥပဒေချိုးဖောက်ရသည့် မြိုးမြီးမြက်မြက်အရသာလေးက ရင်ဖိုစရာ။ အောင်မြင်မှုပန်းတိုင်ဆီရောက်ရေးအတွက် တငြိမ်ငြိမ် စိတ်ကူးယဉ်ရ၊ ကြံစည်တွေးတောရနှင့် စိတ်သည် တစ်ခါမျှ လွတ်ထွက်မသွား။ ဂျာမန်အမှုထမ်းလစာကို ခိုးမည်။ ရသည့်ငွေဖြင့် အိဂျစ်သွားရန် သင်္ဘောတစ်စီးငှားမည်။ အစောင့်ခန်းထဲတွင် အစောင့်များကို အငိုက်ပမ်းမည်။ သူတို့အခန်းဆီပြန်မည့် ဧရာမသံတံခါးကြီးကို သော့ခတ်လိုက်မည်။ ဆေးရုံသို့လှောင်ခန်းမှ ဂျာမန်လူမျိုး ယူနီဖောင်းကို ခိုးပြီး အေးအေးကလေး ညဘက် လမ်းထွက်လျှောက်လိုက်ဦးမည်။ ဂျာမန်ကန်ထရိုက်တာ မသိကျိုးကျွန်ပြုနေသည်ကို အခွင့်ကောင်းယူပြီး ဆေးရုံ သုံးအဝတ်ထုပ်ကြီးများထဲ ပုန်းအောင်းလိုက်ပါသွားမည်။ သို့မဟုတ် အမှိုက်လှည်းပေါ်အမှိုက်ပုံထဲ ဝင်အောင်းပြီး လိုက်ပါသွားမည်။ ဤကိစ္စများအားလုံးသည်

ဖြစ်နိုင်ဖွယ်ရှိနေသည်။ ဖြစ်နိုင်ချေများကို ရှာဖွေနေရခြင်းဖြင့် စိတ်ကျန်းမာရေး ဒေါင်ဒေါင်မြည်နေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ထွက်ပြေးမှုကိစ္စပေါ်ပြီး သိပ်မကြာ စကရီးဒါးကို အသင်မြို့မှ တစ်ရပ်တကျေး ပို့တော့မည်။ ထိုကိစ္စကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း အခြားထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးပမ်းနေသည့် သုံ့ပန်းအရာရှိအုပ်စုထံ ရောက်သွားခဲ့သည်။ ထွက်ပြေးရေး စိတ်အားထက်သန်မှုကြောင့် ဘဝသည် ပို၍ပျော်စရာကောင်းလာသည်။ အုပ်စု ခေါင်းဆောင်သည် အသက်အကြီးဆုံး ဗိုလ်ကြီး ရှန္ဒန် *

ကျွန်ုပ်တို့ထံတွင် အကြံအစည်များ မနည်းမနောရှိနေသည်။ စစ်ဆေးမှု ပေါ်တင်လိုက်လျှင် အချို့သော အကြံအစည်များ ကျရှုံးဖွယ်ရှိသည်။ ယုတ္တိရှိသော အကြံတစ်ခုမှာမူ စွန့်စားခန်း မြတ်နိုးသူအတွက်ပင် ဖြစ်တော့၏။

ခေါင်းဆောင် ဗိုလ်ကြီး ရှန္ဒန်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ မသာချပြီး ပြန်အလာ ဗိုလ်ကြီး ရှန္ဒန်၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းထဲ အကြံတစ်ခုပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ မအိုရီ အရာရှိ ဒုဗိုလ်ကလေးတစ်ယောက်သည် ကရိတ်ကျွန်း တိုက်ပွဲတွင် လုံစွပ်ဒဏ်ရာ အပြင်းအထန်ရပြီး လပေါင်းများစွာ သေမင်းကို အံတုခုခံပြီးနောက် အေးချမ်းစွာ သေဆုံးသွားခဲ့သည်။ ဒုဗိုလ်ကလေးအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ များစွာ ပူခဲ့ရသည်။ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့ဟု သူ့ကိုယ်သူ သိသွားသည့် နောက်ဆုံးအပတ်တွင် ဒုဗိုလ်ကလေး၏ သတ္တိကို ကျွန်ုပ်တို့မှာ များစွာချစ်မြတ်နိုးခဲ့ရသည်။ ဒုဗိုလ်ကလေး၏ ဈာပနကို တက်ပါရစေဟု သုံ့ပန်းအရာရှိ တစ်ဆယ့်နှစ်ဦး ခွင့်ပြုချက် တောင်းခံ ခဲ့ရာ ခံဝန်ကတိဖြင့် ခွင့်ပြုမိန့်ရခဲ့သည်။

မြို့တော်အသင်၏ အပူဒဏ်ကြောင့် သေဆုံးကြောင်း ကြေညာချက် ထုတ်ပြီး နာရီပိုင်းအတွင်း ဈာပနပွဲ ကျင်းပရသည်။ ဂျာမန်များ မကန့်ကွက်မှန်း သိ၍ ဝှက်၍ ယူလာသော ယူနီယံဂျွန်အလံဖြင့် အကြမ်းစား ခေါင်းတလားပေါ် ပတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက် တလားကို အဆောင်မှနေ၍ ပင်မအဝင်လမ်းဆီ ကျွန်ုပ်တို့ သယ်လာခဲ့သည်။

လက်နက်ကိုင် တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ဦးနှင့် စစ်သားသုံးဦးတို့သည် အဝင်ဝတွင် စစ်သုံး ထရပ်ကားတစ်စီးနှင့်အတူ အသင့်စောင့်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တလားကို ကားပေါ် ဂရုတစိုက်တင်ပြီး အားလုံး ကားပေါ်တက်ကြသည်။ ထရပ် ကားသည် ဂိတ်ဝမှဖြတ်ကာ လမ်းသွယ်လေးပေါင်းများစွာကို မောင်းလာပြီး နောက်ဆုံး အသင်မြို့ ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ထဲ ရောက်လာခဲ့သည်။ ထရပ်ကား

ရပ်သွားချိန်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် သင်္ချိုင်းဂိတ်တံခါးဝရောက်နေမှန်း သိလိုက်ရ၏။ သင်္ချိုင်းတံတိုင်းသည် ဆယ်ပေမြင့်၍ ကျောက်တုံးနှင့် ရွှံ့ချည်းသာ။

ဂျာမန်လူမျိုးများအား ဆိုးသွမ်းသည် ဟူသောအမြင်ကို ကျွန်ုပ် ဘယ်သောအခါမှ လက်မခံနိုင်ပါ။ ဆန့်ကျင်ဘက်အားဖြင့် ဂျာမန်စစ်တပ်ထဲတွင် ကျွန်ုပ် လေးစားမိသော ပုဂ္ဂိုလ်များကို မကြာခဏ ကြုံတွေ့ဖူးသည်။ ယခုလို အကြောင်းတရားဖြစ်ရပ်တွင် သင်္ချိုင်းထဲသို့ ဂျာမန်အစောင့်များ တစ်ဦးမှ ဝင်လိုက် မလာ။ တရပ်ကားကို ဂိတ်ဝတွင်ရပ်ထားပြီး အပြင်ဘက် ထောင့် လေးထောင့် တွင်သာ စောင့်နေရစ်ခဲ့၏။ ထို့ကြောင့် သင်္ချိုင်းထဲတွင် ဗြိတိသျှအုပ်စုသာ ရှိနေသည်။

ဂရိလူမျိုးဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးကို တွေ့သည်အထိ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်ပန်းပင်လမ်းသွယ်လေးအတိုင်း ဒုဗိုလ်ကလေး၏ရပ်ကလာပ်ကို သယ်လာ ခဲ့သည်။ ဆရာတော်ကြီး နှစ်ပါးက ဘာမျှ အမိန့်မရှိဘဲ အသင့်ပြင်ဆင်ထားသော ကျင်းတိမ်တိမ်ကလေးဆီသာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဦးဆောင်ခေါ်ငင်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် တို့၏ စစ်မှုထမ်း ခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးက ဒုဗိုလ်ကလေးအား အနားယူပါတော့ဟု ဆုတောင်းပေးချိန်တွင် ဂရိဆရာတော်ကြီး နှစ်ပါးကလည်း စာနာစိတ်ဖြင့် အတူ ပူးပေါင်းလာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် နှစ်မိနစ်ကြာ အလေးပြုပြီး ဒုဗိုလ်ကလေးကို ထားရစ်ခဲ့ကြရသည်။ ရိုးရိုးကလေးနှင့် စိတ်ထိခိုက်စရာကောင်းသော ဈာပန ပွဲလေး တစ်ခုပင်။

သင်္ချိုင်းမှ မခွာခင် ဂရိဆရာတော်ကြီး နှစ်ပါးက ဘုရားကျောင်း ထပ်ခိုး ပေါ် ခေါ်သွားပြီး ဂရိအရက်ပြင်းတိုက်သည်။ ဂျာမန်များရှိမနေလျှင် ဂရိလူမျိုးတို့ အင်မတန် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိကြသည်။ မဝေးတော့မည့် အနာဂတ်တွင် မဟာ မိတ်များ ရောက်လာတော့မည်ဟု အင်မတန် ယုံကြည်ချက် ပြင်းထန်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပြန်ခါနီးကျမှ ယူနီယံဂျက်အလံ မယူရသေးမှန်း သတိရတော့၏။ သို့ရာတွင် ဘုန်းတော်ကြီးများက ယူနီယံဂျက်အလံကို တလားနှင့်အတူ ပြန်ပေးမည် ဖြစ်ကြောင်း ကမ်းလှမ်းလာ၍ ကျွန်ုပ်တို့ အကြီးအကျယ်အံ့ဩရသည်။ ဆရာတော် ကြီးများ အမိန့်ရှိ၍ သိရသည်မှာ ချွေကာရေးအတွက် ရပ်အလောင်းကို စစ်တပ် တလားထဲမှ ထုတ်ပြီး သင်္ဂြိုဟ်ကြောင်း သိရသည်။ ဆေးရုံမှ သေဆုံးသူ အားလုံး အတွက် ထိုတစ်ခုတည်းသော တလားကိုသာ အသုံးပြုခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အမြန်မလိုဘဲ ဂိတ်ဝဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။ အစောင့်

တပ်ကြပ်ကြီးက သူ့လူများကို ပြန်ခေါ်ပြီးနောက် နာရီဝက်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ဆေးရုံပြန်ရောက်လာကြသည်။

ထိုနေ့ညတွင် ခေါင်းဆောင်ဗိုလ်ကြီး ရှန္ဒန်တစ်ယောက် ကျွန်ုပ်အဆောင်ထဲ ပေါက်ချလာသည်။ ဗိုလ်ကြီးပုံစံက လျှိုလျှိုဝှက်ဝှက်၊ တက်တက်ကြွကြွ။ တစ်ခုခုတော့ တစ်ခုခုပဲဟု ကျွန်ုပ် အတပ်သိလိုက်ပြီ။ နှစ်ဦးသား ခေါင်မိုးပေါ် တက်လာကြချိန်တွင် လူရှင်းနေပြီဖြစ်၍ ဗိုလ်ကြီးရှန္ဒန်က သူ၏အကြံအစည်ကို ကျွန်ုပ်အား ဖွင့်ပြောလေသည်။

“ဟေ့ကောင် နီကြောင်၊ ချောချောမွေ့မွေ့လေး လွတ်မြောက်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်းကို သိပြီကွ၊ လုံးဝ မချော်ချွတ်စေရဘူး။ သေချာလွန်းတော့ ဒီလို နည်းလမ်း ရှိမှရှိပါ့မလားလို့တောင် ထင်ရတဲ့နည်းကွ”

ခေါင်းဆောင်ကြီးပြောပုံကား လန့်စရာပင် ကောင်းတော့၏။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ရှန္ဒန်သည် အမြဲတစေ ရှေးရိုးဆန်သူ။ ရှေးရိုးဆန်ရုံတင်မက အဆိုးပါ မြင်တတ်သေးသည်။ ဆက်ပြောပါရန် ကျွန်ုပ်က လောသော်လည်း ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် မချင့်မရဲဖြစ်စရာကောင်းလောက်အောင် အချိန်ဆွဲနေသည်။

“ကချော်ကချွတ် ဖြစ်နိုင်စရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူးကွ” ဟု သူက အလေးအနက် ကြေညာကာ ကိုယ်ပြောသမျှ စကားလုံးတိုင်းအတွက် ခေါင်းကြီး တညိတ်ညိတ်လုပ်နေသည်။

“ဘာလဲဟင် အာစရိ၊ အာစရိအကြံအစည်ထဲ ကျွန်တော့်ကို ထည့်သုံး မလို့လားဟင်”

“ဒါပေါ့ကွ၊ သိလား နီကြောင်၊ တကယ်လို့သာ ဒီကိစ္စ အောင်မြင်ရင် သတင်းခေါင်းစီးကြီး ဖြစ်လာမှာ၊ လွတ်မြောက်ရေးစာအုပ်တွေမှန်သမျှထဲမှာ ရောင်းအကောင်းဆုံး စာရင်းဝင်ဖြစ်သွားမှာ”

‘တကယ်လို့သာ’ ဆိုသော စကားလုံးကို ကျွန်ုပ် သတိပြုမိသော်လည်း စိတ်ရှည်ခြင်းက သာလွန်နေသည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ခါးတုတ်တုတ်ကြီးကို ဆက်တိုက်ထုထောင်းနေ၍ နောက်ဆုံး သူ လက်မြောက်ရတော့သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးကား အလျှော့ပေးလိုက်ရသော်မှ သူ၏ မဟာအကြံအစည်ကို ရှင်းပြရာတွင် ဖိမ်ဆွဲနေသည်။

“မင်းတို့ငါ့ချွတ်တွေ အဲဒါ ခက်တာပေါ့ကွာ” ဟု မျက်နှာကြီး ရှုံ့၍ ဖြေသည်။

“မင်းတို့က ကြံကြီးစည်ရာ နည်းလမ်းတွေနဲ့ ခေါင်းချင်းရိုက်နေကြ၊ ဘာတစ်ခုမှ မအောင်မြင်တော့မှ ကျုပ်တို့လို အဘိုးကြီးတွေကို နည်းပေးလမ်းပြ မလုပ်ရကောင်းလားဆိုပြီး အနိုင်ကျင့်ချင်တယ်။ ဒီလိုလားကွ... ဟေ၊ ကျုပ်တို့က အကြံမပေးဘူးလို့ ပြောချင်တယ်ပေါ့”

“ခံဝန်ချက်ကို ဖောက်ဖျက်ဖို့ ကြိုတင်စီစဉ်ထားတယ်ဆိုရင်တော့”

“ဘာမှမလိုပါဘူးကွ” ဟု ခေါင်းဆောင်ကြီး ကြားဖြတ်ပြောသည်။

“ဒီမယ်... စဉ်းစားကိုယ့်လူ၊ ဦးနှောက်ကလေးသုံး” နောက်ဆုံးတွင် အဘိုးကြီး မစတော့။ ကျေနပ်အားရသွားပြီမို့ ကျွန်ုပ်ကို တည်ငြိမ်စွာ ပြောသည်။ “ဒီကနေ့ ကျုပ်တို့အုပ်စု အပြင်ထွက်တော့ ခံဝန်ချက်မပေးတဲ့ လူတစ်ယောက် ပါလာ တယ်ကွ”

“ဘယ်သူလဲ၊ ဘုန်းဘုန်းလား၊ ဟုတ်တယ်နော်” ဟု ကျွန်ုပ် သတိ လက်လွတ်ပြောမိလေသည်။

“ဘယ်ကလား... ဘုန်းဘုန်းကမှာလဲ၊ တလားထဲက ဒုဗိုလ်ကလေး ဘယ်နားသွားထားမတုန်း၊ သူက ခံဝန်ချက်ပေးလား၊ အန်”

ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် နောက်ဆုတ်ရပ်ပြီး ထိုစကား၏ သက်ရောက်မှု အတွက် သိသာထင်ရှားအောင် ပြုသည်။ ကျွန်ုပ် ဖျတ်ခနဲ သဘောပေါက် သွားသည်။ “ဟုတ်ပါဗျာ၊ ဘယ်ပေးမလဲ” ဟု ကျွန်ုပ် အော်လိုက်ကာ “တကယ် လို့သာ သူ အသက်ရှိနေသေးရင် ခုဆို အေသင်မှာ သူ လွတ်သွားပြီပေါ့။ အနီး အနားမှာ သူရှိနေတာကို ဂျာမန်တွေလည်း ဘယ်တော့မှ သိမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘယ် တော့မှ ထွက်ရှာမှာ မဟုတ်ဘူး” ကျွန်ုပ်သည် စကားပြောရပ်ပြီး ခေါင်းဆောင် ကြီးအား ဖက်လှဲတကင်း ပွေ့ဖက်လိုက်သည်။ “ခေါင်းဆောင်ကြီးဟာ တကယ့် အကြံကိုမှ ကြံမိတာကိုး။ တစ်သန်းမှာ တစ်ခုပဲရှိတဲ့ အကြံဗျ။ ကျွန်တော်တို့ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သေကြမယ်ဗျာ။ ဒါမှမဟုတ်လည်း သေသွားတဲ့လူ အစား ဝင်ကြမယ်။ ဒါဆို ကျန်တာတွေလည်း လွယ်သွားပြီ၊ အသုဘချတာ ဒီနေ့လိုပုံစံမျိုးဆိုရင် ကျွန်တော်တို့ ကျင်းတိမ်တိမ်လေးကို ဆွဲပြီး တက်လာရုံပဲ။ အသုဘရုံတွေကို အစောင့်တွေ ပြန်ခေါ်သွားပြီဆိုတာနဲ့ ဘုန်းကြီးတွေနဲ့ အရက် သောက်မယ်”

“သိပ်မဆိုးဘူးကွနော်၊ ဟုတ်လား” ဟု ခေါင်းဆောင်ကြီး ပြောသည်။

ပျော်ရွှင်ရိပ်ဖြင့် မျက်နှာကြီးဝင်းနေ၏။ “ခေါင်းကို လေဝင်အောင် မလှုံ့တလှုံ့လေး

ပိတ်ပေးလို့ရတယ်။ ခေါင်းထဲကနေ ကန်ထုတ်လိုက်တာနဲ့ လွယ်လွယ်လေး လွတ်သွားပြီ။ တကယ့်ကို ဖိမ်ကျကျထွက်ပြေးနည်းပဲကွ”

“နုသတဲ့ကိစ္စကတော့ အားလုံး တစ်ပုံစံတည်းပဲထင်တယ်။ ကျွန်တော် ပြောတာက သေဆုံးကြောင်း ထုတ်ပြန်ချက်ကို ဆရာဝန်ကိုယ်တိုင် ထုတ်ပြန်ရ သလား။”

“ဒီမှာ အရာရှိသုံးယောက် သေတဲ့ကိစ္စကိုတော့ ကျုပ်သိတယ်။ ဂျာမန် တွေက ကျုပ်တို့ ဆရာဝန်တွေလက်ထဲ အပ်လိုက်တာပဲ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကြည့်ရတာ အိုကေပဲ။ ဒါပေမဲ့ အီလောင်းကို တလားထဲ ထည့်ဖို့ ကိစ္စကကော”

“ကွာ... ညစ်တီးညစ်ပတ်ကိစ္စဆိုရင် ကျုပ်တို့ ဆေးတပ်သားတွေပဲ လုပ်ရမှာပါ။ စိတ်ချစမ်းပါ။ ဆရာဝန်က တို့ဘက်ပါပြီဆိုရင်တော့ ကိစ္စက ချောလို့ကွ”

“သင်္ချိုင်းအကြောင်း အသေးစိတ်ကကော၊ စက္ကလက ဒီတစ်ယောက် တစ်မျိုး၊ ဟိုတစ်ယောက် တစ်မျိုး မြေဖို့နေရင်ကော”

“သိပ်မခက်ပါဘူးကွာ၊ ကျုပ်တို့ရဲ့ ဘုန်းဘုန်းကိုလည်း ခေါ်မှာပေါ့။ သူက ဂရိလို ကောင်းကောင်းပြောတတ်တယ်။ ဂရိဘုန်းကြီးတွေကို သိမ်းသွင်း နိုင်မှာပါ။ ဂရိဘုန်းကြီးတွေကလည်း တို့ဘက်ပါမှာပါ။ ပြဿနာက ဈာပနပွဲမှာ ဟိုနေရာလေကွာ... ‘ပြာမှသည် ပြာသို့၊ ဖုန်မှုန့်မှသည် ဖုန်မှုန့်ဆီသို့’ ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ခေါင်းပေါ် မြေစာခဲတွေ ပစ်ထည့်တာ...”

ဤသို့ဖြင့် မနက်လင်းသောအခါ ဆရာဝန်များဆီ ကျွန်ုပ်တို့ ချဉ်းကပ် သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏အကြံအစည်အတွက် သူတို့ အင်မတန်အူမြူးကာ ယားကျိကျိ ဖြစ်လာကြသော်လည်း အတူပူးပေါင်းပါဝင်ဖို့အတွက်ကိုမူ လွယ်လွယ်ကူကူ ခေါင်းမညိတ်ကြ။ သူတို့ထောက်ပြသည့်အချက်ကို ကျွန်ုပ်တို့ နားလည် သဘော ပေါက်ကြရသည်။ ဤကိစ္စ ကျွမ်းလျှင် ပတ်သက်သမျှ ဆရာဝန်များ သက်သာ လိမ့်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ထိန်းသိမ်းခံလူများအား ပေးသည့်အခွင့်အရေးကို အလွဲ သုံးစားလုပ်ပါက ဂျာမန်များသည် အပြစ်ပေးရာတွင် ထူးထူးခြားခြား ရက်စက် ကြမ်းကြုတ်ကြောင်း ထောက်ပြကြသည်။

မည်သို့ဆိုစေ အသက်ငယ်ငယ် နယူးဇီလန် ဒေါက်တာ ရွန်ဂရိန်ဂျာက ပူးပေါင်းရန် စိတ်ပါလက်ပါရှိနေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မည်သူ ဦးဆုံး စထွက်မည်နည်းဆိုသည်ကို ဆုံးဖြတ်ချက်ပေါင်းများစွာချပြီးနောက် ကျွန်ုပ် အနိုင်ရရှိသွားသည်။

နာရီဝက်အတွင်း ကျွန်ုပ် အိပ်ရာထ လဲသွားသည်။ အဆောင်တစ်ခုလုံး ထိုကိစ္စကို သိသွားပြီးနောက် သိပ်မကြာခင် ဆေးရုံတစ်ရုံလုံး ကျွန်ုပ် အိပ်ရာထ လဲသွားကြောင်း၊ ကိုယ်အပူချိန် ၁၀၄ ရှိကြောင်း သတင်းပျံ့သွားသည်။

ကျွန်ုပ်အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှ လူနာမှတ်တမ်းသည် တစ်ပတ်လုံးလုံး ကြောက်စရာကိုယ်ပူချိန်များကို ဖော်ပြခဲ့ပြီး လူများက ကျွန်ုပ်၏ အခြေအနေအကြောင်း တီးတိုးပြောစပြုပြီး၊ အကြောင်းမသိသည့် ဆေးလုပ်သားများ အမှန်တကယ် စိုးရိမ်စိတ်ဝင်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့လိုချင်သည့် ပတ်ဝန်းကျင်အခြေအနေရအောင် ကူညီကြသည်။ စစ်မှုထမ်း ဘုန်းဘုန်းကလည်း အမြဲတစေ အလည်လာဟတ်သည်။

၁၉၄၁ ခု၊ စက်တင်ဘာ ၁၂ ရက်၊ သောကြာနေ့ မနက်သုံးနာရီတွင် ကျွန်ုပ်သည် နမိုးနီးယားရောဂါဖြင့် အိပ်ရာပေါ် အေးချမ်းစွာ ဘဝတစ်ပါး ကူးပြောင်းသွားခဲ့သည်။ သောကြာနေ့သည် သေ၍ကောင်းသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ထိုနေ့တွင် ဒုဗိုလ် ဘရူးနင်းသည် အေသင်သို့ အစောကြီး ထွက်ခွာသွားပြီး ညတိုင်သည်ထိ ပြန်ရောက်မလာတတ်။ ထို့ကြောင့် မြေမြှုပ်ရေးအတွက် တစ်ဆယ့်နှစ်နာရီခန့် အချိန်ကောင်းကောင်းရနေသည်။

မနက်လင်းအားကြီးတွင် အသုဘရှုများ ကျွန်ုပ်အဆောင်ထဲ တဖွဲဖွဲ ဝင်လာပြီး ကျွန်ုပ်အိပ်ရာနား ဝိုင်းနေသည်ကို မြင်နေရသည်။ သူတို့၏စကားသံက လေးစားလောက်စရာ တိုးတိတ်သော်လည်း ကိုယ်ချင်းစာတရားဖြင့် ပြောသည့် စကားများကား ကျွန်ုပ်မကောင်းကြောင်းချည်းသာ ဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စကိုသိသူမှာ ကျွန်ုပ်တစ်ဦးတည်း ဖြစ်နေနိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်ဦးခေါင်းပေါ်လွှမ်းထားသော ပိတ်စသည် အသက်ရှူတိုင်း တွန့်လိုက် ဖောင်းလိုက်ဖြစ်နေရာ တဖြည်းဖြည်း မိုးလင်းလာသည်နှင့်အမျှ ထိုဖြစ်ရပ်ကို ကာကွယ်ဖို့ ခက်ခဲလာသည်။

ဒေါက်တာရွန်က သုံးနာရီတွင် ရောက်လာသည်။ ဂျာမန်တပ်ကြပ်ကြီးသည် အင်မတန် စိတ်မကောင်းဖြစ်နေကြောင်း၊ နေ့လယ်တွင် ကျွန်ုပ်အား မြေချရန် စီစဉ်နေကြောင်း ပြောသံကြားရ၏။ ကြားရသည်က ကျေနပ်စရာပင်။ ခေါင်းဆောင်ကြီး ရုဇွန်စကားပြောသံကို ကျွန်ုပ် ကြားရပြန်သည်။ ခေါင်းဆောင်ကြီးက ကျွန်ုပ်၏ ရုပ်အလောင်းသည် ဂရိတလားအတွက် အရပ်ဆုံမည်မထင်ကြောင်း၊

အကယ်၍များ တလားသည် တိုနေပါက ဒေါက်တာရွှန်အနေဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်ကို ဖြတ်ပေးနိုင်မည်လော၊ ခြေထောက်မဟုတ် ခေါင်းကို ဖြတ်ပေးနိုင် မည်လောဟု အသံကြားဖြင့် မေးစမ်းနေလေသည်။ ဒေါက်တာရွှန်က ထိုကိစ္စကို လွယ်သည်ဟု ထင်သည်။ တစ်အောင့်အကြာတွင် ဒေါက်တာရွှန်က ဘုန်းကြီး ပင့်ရန် ဆေးလုပ်သားတစ်ယောက်ကို စေခိုင်းလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ခါ မရယ်မိအောင် မနည်းကြီး ချုပ်ထိန်းထားရပြီဖြစ်၍ သူတို့အားလုံးကို ကျွန်ုပ် ကျိန်ဆဲမိတော့သည်။

နောက်ထပ် တစ်နာရီ နှေးကွေးစွာ ကုန်လွန်သွားပြန်သည်။ မနက်စာ ရောက်လာပြီ။ ဆေးလုပ်သားက မလွဲနိုင်လောက်အောင် နှာတရှုံ့ရှုံ့လုပ်၍ အသံ ကွဲကြီးဖြင့် စကားပြောရာ ကျွန်ုပ်မှာ ဗိုက်ကလည်း ဆာ၊ ဆေးလုပ်သား၏ အသံကြောင့် ဒေါသကလည်း တငွေငွေလှလာသည်။

“ဟောဒီမှာ ဝှဒ်ဝင်... ရှုရှု... ဒီမနက်တော့... မစ္စတာသောမတ်(စ်)ရဲ့ မနက်စာကို ခင်ဗျားပဲ စားလိုက်ပါတော့ဗျာ။ သူက... ရှုရှု... စားချင်တော့မှာ မှုတ်ဘူး။”

ဆယ်နာရီခန့်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အားရကျေနပ်စွာ တစ်ရေးအိပ်ပျော် နေသည်။ ထိုစဉ် ဆေးလုပ်သားတစ်ယောက် အူယားဖားယားနှင့် ကျွန်ုပ်၏ အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှ စင်ကို တိုက်မိပြီး အရေးတကြီး တီးတိုးလာပြောသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ သူဘာပြောနေမှန်း ကျွန်ုပ် လိပ်ပတ်မလည်လိုက်။ သိလိုက် သမျှမှာ “စိတ်ပူနေတယ်... ဂျာမန်ဒေါက်တာကြီးက... ဆံဖြူအဘိုးကြီးလေ... တိုက်ဆိုင်မှုများလား မသိပါဘူး... ဒါပေမဲ့...” ဟူ၍သာ ဖြစ်သည်။ အဆောင် တစ်ဖက်မှ အော်ပြောသံက ကြားဖြတ်ဝင်လာသည်။

ကျွန်ုပ်၏ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းပေးခဲ့သော ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်နှင့် ဆံပင်များ ဖြူနေသည့် ကိုရင့်သံမှ ဆရာဝန်ကြီးကို ကျွန်ုပ် ချက်ချင်း တွေးမိ လိုက်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် ထိုဆရာဝန်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်ပေါ် ကြင်နာခဲ့သူ။ ယနေ့မှ ဘာကြောင့် ဆေးရုံကို မျက်စိလည်လာရသနည်း။

အဆောင်၏တစ်ဖက်တွင် ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသည်။ ကြောက် စရာပင် ကောင်းတော့၏။ ဂျာမန်လို ပြောနေသူတစ်ဦး ကျွန်ုပ်ထံ လျှောက်လာ နေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သရုပ်ဆောင်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကြောက်လွန်း၍ အသေ ကောင်လို တောင့်သွားသည်။ အဆမတန် မောပန်းလာသည်။ သူတို့တစ်တွေ

ကျွန်ုပ်အနားကပ်လာစဉ် ဂျာမန်လေသံအပြည့်ဖြင့် အချင်းချင်း စကားပြောနေကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အဆိုးရွားဆုံး ကြောက်ရွံ့မှုက သေချာသွားပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေ ဂျာမန်ဆရာဝန်ကြီးပင်တည်း။

လူတစ်စု၏ခြေသံ ကျွန်ုပ်၏ခုတင်ခြေရင်းတွင်ရပ်သွားပြီး တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်၏ ခေါင်းရင်းဆီ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လျှောက်လာ နေသည်။ ထိုလူ၏ အသက်ရှူသံကိုပင် ကျွန်ုပ်ကြားနေရသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ခေါင်းပေါ် လွှမ်းထားသော ပိတ်ကို ကျွန်ုပ်မျက်နှာပေါ်လာသည်အထိ လေးလေးစားစား ညင်ညင်သာသာ ဆွဲလုပ်လိုက်သည်။ သည်အထိ ကျွန်ုပ် သည်းခံနိုင်ပါသည်။ သို့သော် သည်လောက်နှင့်မပြီးသေး။ ကျွန်ုပ်သည် မျက်လုံးမှိတ်ထားလျက်က လက်တစ်ဖက် ကျွန်ုပ်မျက်နှာနား ကပ်လာသည်ကို ခံစားလိုက်ရသည်။ တအားလွန်လွန်းသွားပြီ။ ကျွန်ုပ် ဟပ်ချိုး ဟပ်ချိုး ဖြစ်လာပြီး တခစ်ခစ်ရယ်မိတော့သည်။ မျက်လုံးဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ အလန့်တကြားဖြစ်သွားသော ဂျာမန်ဆရာဝန်ကြီး၏ မျက်လုံးပြာပြာများနှင့် တန်းတိုးနေ၏။

လုံးဝဥသယံ အံ့ဩမှင်တက်သွားသော အခိုက်အတန့်တစ်ခု။ ဘာဆက်ဖြစ်မည်နည်း။ သို့သော် ဂျာမန်ဒေါက်တာကြီးက ကြောက်လန့်တကြား နောက်ကို ခြေတစ်လှမ်းဆုတ်ပြီးမှ မအောင့်နိုင်တော့ဘဲ တဟားဟားရယ်မောလေသည်။ ဘေးခုတင်တွင် ပစ်ထိုင်ပြီး သူ၏ ခါးတုတ်တုတ်ကြီးပေါ် လက်နှစ်ဖက်တင်ကာ အူနှိပ်ရယ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဆရာဝန်ကြီးနှင့်အတူ လိုက်ပါရယ်မောကြသည်။ မကြာခင်မှာပင် ဆေးရုံတစ်ဆောင်လုံး ရယ်သံ တအုန်းအုန်း ညံ့ထွက်လာသည်။ ဂျာမန်တပ်ကြပ်ကြီးကား နောက်ဆုံးမှ ရယ်မောသူ ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ထင်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးသည် ယောင်တောင်ပေါင်တောင်ဖြင့် အထက်လူများကို ပါးစပ်အဟောင်းသားကြည့်နေပြီးမှ ကျန်လူများနှင့်အတူ ဟားတိုက်ရယ်မောခဲ့သည်။

ဂျာမန်များ ထိုကိစ္စကို အရေးမယူကြပါ။ ဒုဗိုလ်ဘရူးနှင့်အား ထိုကိစ္စပေး သိ မသိ ကျွန်ုပ် သံသယရှိသည်။ သေချာသည်ကတော့ တလားအစီအစဉ်ကြီး မရှုမလှဖြစ်သွားပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ မကျေမချမ်းဖြစ်ခြင်းများကို မျိုချပြီး ထွက်ပြေးစရာ နည်းလမ်းများ ရှာဖွေကြရပြန်သည်။

အခန်း (၇)

ထပ်မံကြီးပမ်းခြင်းများ

အောက်တိုဘာလ အစောပိုင်းကတည်းက ကျွန်ုပ်စတင်ခဲ့သော ကြိုတင်ပြင်ဆင်ခြင်း ပေါ်လစီနောက်ကိုလိုက်ရင်း တစ်မနက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဆေးရုံရှေ့ လတ်လျား လတ်လျား လုပ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်အိတ်ထဲ အနာအတွက် ဆေးနှင့် ပတ်တီးလိပ် ထည့်ထားသည်။ ရှုပ်အင်္ကျီအောက်မှ အိတ်လေးထဲတွင် သုံးနှပ်စာ မုန့်ခြောက်များ သိုမှီးထားသည်။ ဒဏ်ရာစည်းထားသော ပတ်တီးလိပ်ထဲတွင်မူ ကျွန်ုပ်ပိုင် မတ်ငွေနှင့် စုထားချေးထားသော ဂရိနိုင်ငံသုံးငွေများ။

ဆေးရုံရှေ့ ရပ်လာသော ယာဉ်မျိုးစုံကို ကျွန်ုပ် ရက်ပေါင်းများစွာ စောင့်ကြည့်လေ့လာထားသည်။ ကားဗိုက်အောက်မှ ဝင်ရိုးကို တွယ်လိုက်ပါ၍ ရ မရ၊ သို့မဟုတ် လော်ရီကားပေါ် တက်လိုက်သွား၍ ရ မရ ချိန်ဆရသည်။ ဖြစ်နိုင်သည့် အလားအလာရှိသည်။ ယခုဆိုလျှင် အစောင့်အကြပ်များကို လျော့ချ ထားသည်အပြင် လျော့တိလျော့ရဲဖြစ်နေ၍ တစ်ရက်ရက်တွင် စတိုင်အပြည့်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားနိုင်မည့် အခွင့်အရေးကောင်းတစ်ခု ရလာနိုင်သည်။

ယနေ့တွင်မူ ဆေးရုံထဲ မောင်းဝင်လာသည့် ကားနှင့် ထရပ်ခြောက်စင်း ကျော်နေသည်။ အစောင့်များသည် ဂျူတီလစ်ပြီး မနက်ခင်းကို နေရောင်အောက် ဆေးလိပ်ကလေးဖွာလိုက်၊ စာကလေးဖတ်လိုက်နှင့် ကောင်းကောင်း အချိန်ဖြုန်း နေကြသည်။ ကားရပ်ရာ ဆေးရုံအဝင်ဝတွင် ဤသို့အချိန်ဖြုန်းခြင်းဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်လည်း အခွင့်မသာ၍ အထဲဝင်ပြီး နေ့လယ်စာ စားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ချက်ချရုံကလေး ရှိသေး၊ အပျံစားကားတစ်စီး ဟွန်းသံအကျယ်ကြီးပေး၍ အဝင်ဝဆီ ကွေ့တက်

လာသည်။ ယောင်ခြောက်ဆယ် သကောင့်သားလေး သုံးဦး မောကြည့်ပြီး အစောင့်
ခန်းထဲ တစ်ရှူးထိုးဝင်ပြေးသည်။ အရာရှိတစ်ဦးရောက်လာပြီကို တပ်အုပ်သိ
ကြသည်။ မိသွားပါက မလွယ်။ ကောင်လေးများ မုတ်ဆိတ်လည်း မရိတ်ရသေး။
အပေါ်အင်္ကျီလည်း မဝတ်ရသေး။ အဝင်ဝကို ရောက်လာစဉ် ကားသည် အရှိန်
လျော့ချလိုက်၏။ ကင်းက လက်နက်ဖြင့် စမတ်ကျကျ အလေးပြုသည်။ ကျီခနဲ
မြည်ကာ ကားရပ်သွားပြီး အင်မတန် စမတ်ကျသော ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက်
မောင်းသူထိုင်ခုံမှ လွှားခနဲဆင်းကာ အဆောက်အဦထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်
သွားသည်။ ကျွန်ုပ်၏အခွင့်အရေး လာပါပြီ။

တစ်မနက်ခင်းလုံး ရပ်ထားသော ရာရှင်တင်သည့်ကားသည် ဂရိလူမျိုး
ကားဆရာ အိမ်ပြန်ထမင်းစားရဦးမည်ဖြစ်၍ အချိန်မရွေးထွက်နိုင်သည်။
ကားသည် ကင်းရှေ့တည့်တည့် ရပ်နေခြင်းဖြစ်၍ ကင်းစောင့် မမြင်ရအောင်
ကားပေါ်တက်ရေးသည် ပုံမှန်အားဖြင့် မဖြစ်နိုင်။ သို့ရာတွင် ကင်းစောင့်၏ အာရုံ
အခြားတစ်ဖက်သို့ လုံးလုံးပြောင်းသွားချိန် လေးစက္ကန့်တိတိရမည်ဆိုပါက ကား
နောက်ပိုင်းပေါ်တက်ရေးသည် အတော်အတန်လွယ်ကူသွားမည်။ ငါးလက်မ
ခြောက်လက်မခန့်မြင့်သော ကားနောက်ဖက်မှ ဘေးအကာနှင့် ကားနောက်မြီး
ဘုတ်ပြားကြောင့် ကားပေါ်မှောက်လျက်လိုက်ပါမည့် သဏ္ဍာန်ကို ကာကွယ်
နိုင်သည်။ ကင်းစောင့်၏ စမတ်ကျကျ အလေးပြုတတ်ပုံကလည်း ကာကွယ်ပေး
နိုင်သည်။ ကင်းစောင့်သည် ကားတစ်စီးကို စတွေ့သည့်အချိန်မှစ၍ အရာရှိ
ထိုကားပေါ်မှ ဆင်းပြီး ပျောက်ကွယ်သွားချိန်ထိ စမတ်ကျကျ အလေးပြုရေးကို
နှလုံးသွင်းထားသူ ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူး၏ကားက ရာရှင်သယ် ထရပ်ကားရှေ့ရပ်လာပြီမို့ ရွှေအခွင့်
အရေး အလိုလိုဆိုက်ရောက်လာပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ထရပ်ကားဆီ ပျင်းတွဲတွဲ
လျှောက်လာပြီး ကားတာယာ၊ အောက်ခံထည်နှင့် ရေတိုင်ကိတို့ကို အီလေးဆွဲ၍
စစ်ဆေးကြည့်ရှုနေလေသည်။ ကင်းစောင့်က ကျွန်ုပ်အား ဘာရယ်မဟုတ် ကြည့်
နေစဉ် အရာရှိ ပြန်ထွက်လာ၍ ချက်ချင်း နီးနီးကြားကြားဖြစ်သွားသည်။ မိနစ်
များကား ရှည်ကြာလှသည်။ ကင်းစောင့်၏ ဖိနပ်ခွာသံ ကျယ်လောင်စွာ မြည်
သွားစဉ် ကျွန်ုပ်မှာ ဗျာရိက်နေရသည်။ ဤဖိနပ်ခွာသံမျိုးသည် နာဇီတို့သာ
ပေးတတ်သော ခွာသံဖြစ်၏။

ဗိုလ်မှူး ကားစက်နှိုးနေပြီ။ ထရပ်ကားနှင့် ဝေးအောင် နောက်ဆုတ်ပြီး

ဂီယာပြောင်း၍ ဂိတ်ဝကင်းဆီ ကားကို ဖြည်းဖြည်းငြိမ်ငြိမ် လိုမ့်ထွက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် ခြေငါးလှမ်းမျှအကွာမှ ကားဖြတ်သွားခြင်းဖြစ်၏။

ယခု ကြံလျှင်ကြံ၊ ယခု မကြံလျှင် နောင် ဘယ်သောခါမှ လွယ်မည် မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်သည် ကားဘီးဖုံးပေါ် ခြေတစ်ဖက်တင်၊ ကားဘေးကာပေါ် ကျော်တက်ပြီး ကြမ်းခင်းပေါ် အလျားဆန့်နိုင်သမျှ ဆန့်၍ ပြားပြားဝပ်နေ လိုက်သည်။

ယခုချိန်ထိတော့ ကောင်းနေဆဲဖြစ်သည်။ ကင်းမှလှုပ်ရှားမှုကို မတွေ့ရ။ အရာရှိ၏ ကားသံ တဖြည်းဖြည်းဝေးပြီး ပျောက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ် စိတ်ပူသည့် ကိစ္စမှာ ခေါင်မိုးပေါ်မှ လူနာအုပ်ပင်။ လူနာများက ကျွန်ုပ်ကို ငဲ့ကြည့်ပြီး သူတစ်ပေါက် ကိုယ်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည်။ ကျွန်ုပ်က ဦးခေါင်းကြီးကို လိမ်လှည့်ပြီး သူတို့အား ဒေါသတကြီး မီးဝင်းဝင်းတောက်အောင် ကြည့်ပစ် လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ဆိုလိုရင်းကို သူတို့ သိသွားပြီး သူတို့သည် ဘာမှ မသိ သယောင် အရိုးခံမျက်နှာပေးလေးများဖြင့် ရေမြေရှုခင်းကိုသာ ခပ်ပျင်းပျင်း ဆက်ကြည့်နေကြသည်။ သို့ရာတွင် စပ်စုလိုဇောဖြင့် ခေါင်မိုးပေါ်စုလာသော လူက ပမာဏများလာသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်လာရပြီ။ သူတို့ကြောင့် ကင်းစောင့်အပေါ် အကျိုးသက်ရောက်မှုကို ကျွန်ုပ် မပြောတတ်။ ရင်တမမ ကာလသည် မချိမဆန့် ဝေဒနာနယ်။

နာရီပေါင်းများစွာ ကြာမြင့်သွားသည်ဟု ထင်ရသည်။ အမှန်တကယ်မှာ ဆယ်မိနစ်အကြာတွင် ဂရိကားဆရာသည် ရာရှင်စတိုခန်းထဲမှ လေလေး တချွန်ချွန်နှင့် ထွက်လာပြီး ထရပ်ကားပေါ်တက်သည်။ ခေါင်မိုးပေါ်မှ လှုပ်လှုပ် ရွရွ လူအုပ် စကြိုအတိုင်း ရွေ့လာသည်ကို ကျွန်ုပ်မျက်လုံးထောင့်ခွန်းမှ မြင်နေ ရသည်။ ထရပ်ကားသည် အိပ်ဇောသံထွက်လာပြီး စက်နှိုး၊ ကွေ့ရန် ကိုက် နှစ်ဆယ်ခန့် နောက်ဆုတ်၊ ထို့နောက်မှ အဝင်ဝဆီ ဖြည်းဖြည်းလေး လိုမ့်ထွက် လာသည်။ အင်မတန် စိတ်ပင်ပန်းရသောကာလပင်။ ဂရိလူမျိုး ကားဆရာက ကင်းသမားကို ဘာမှန်းမသိ လှမ်းပြောရာ ရယ်သံကြားရ၏။ မြေအောက် မြောင်းကို ကျော်သည့်တံတားကို ဖြတ်ပြီးသည်နှင့် အရှိန်မြှင့်ရန် ကားဂီယာသံ ကြားရသည်။

ကျွန်ုပ် လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီဟူသော ပျော်စရာအတွေးကို တစ်ခဏ တွေးလိုက် သေးသည်။ ဘာပဲလုပ်လုပ် အာရုံစူးစိုက်မှုနှင့် စိတ်စွမ်းအားသာ လိုအပ်သည်

ဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ကားကြမ်းခင်းပေါ် ဘိန်းမှန့်လို ပြားကပ်၍ လိုက်ပါသွားရုံသာ။ ယခုတော့ ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်တည်ဆောက်ပုံက အချို့နေရာများတွင် အရပ်အမောင်းအလိုက် ရှိသင့်သည့် အချိုးအစားထက် များစွာ ပိုကြီးနေကြောင်း လူပြောသူပြောများသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကားတခုနဲ့ဒုန်းခန့်ဆင်းလာစဉ် ကျွန်ုပ်၏ ဘောင်းဘီ တင်ပါးပိုင်းကို ကင်းစောင့်မြင်သွားသည်။ ကင်းသမား၏ ဒရောသောပါးအော်သံကို ကြားရသည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်လုပ်ရပ် ဘူးပေါ်သလို ပေါ်သွားမှန်း ဒိုင်းခနဲ သိလိုက်၏။ ကင်းသမားအော်သံကို ကားဆရာ မကြားပါစေနှင့်၊ အင်ဂျင်သံနှင့်အတူ ပျောက်သွားပါစေဟု ကျွန်ုပ် မျှော်လင့်နေဆဲ။ အတော်ဝေးဝေးရောက်သွားမှ ကားပေါ်မှ ကျွန်ုပ်ခန့်ဆင်းပြီး ကိုယ့်လမ်းကိုယ်သွားမည်ဟု စဉ်းစားထားသည်။ သို့သော် မျှော်လင့်တိုင်း ဖြစ်မလာ။ ကျည်တစ်တောင့် ကားပေါ်မှ ဖြတ်သွားပြီး နောက်တစ်တောင့် ဆင့်ကဲဝင်လာသည်။ ထရပ်ကား တဲ့ခနဲ ရပ်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ် မြောက်တက်သွား၏။ ဂရိလူမျိုး ကားဆရာလည်း အသံကုန်ဟစ်ပြီး မြောင်းထဲ ခုန်ဆင်းလေသည်။

ပွဲပြီးသွားပြန်ပြီ။ ယခုတစ်ကြိမ် ကျရုံးခြင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကြောက်ခြင်းထက် စိတ်ပျက်ခြင်းက ပိုသည်။ အစောင့်များ တစ်ပြိုင်လုံး အော်ဟစ်ပြီး ဂိတ်ဝမှ ဖြတ်လာနေ၍ ကျွန်ုပ်လည်း ကားပေါ်မှဆင်းပြီး သူတို့ထံ ကုပ်ကုပ်လေးသွားရလေသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးသည် တိရစ္ဆာန်စိတ်မှန်သမျှကို ကာကွယ်ထား၍ ဒေါသပေါက်ကွဲခြင်း အနည်းအကျဉ်းသာ ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ဂိတ်ဝမှ ပြန်သွင်းလာစဉ် ရာပေါင်းများစွာသော ပွဲကြည့်ပရိသတ်၏ အကြည့်သည် ကျွန်ုပ်အပေါ် စာနာစိတ်ဖြင့် ကြည့်သောအကြည့်များဖြစ်လျက်နှင့် ကျွန်ုပ်မှာ နာသာခံခက် ရှိလှသည်။

ကျွန်ုပ်ကို မြေအောက်ထပ်ခေါ်လာပြီး ယခင်အခန်းထဲမှာပင် သော့ပိတ်ထားသည်။ ဤအခန်းထဲ ကျွန်ုပ်ပြန်ရောက်လာခြင်းကို သူတို့ သဘောခွေသွားသည်ဟု ထင်သည်။ ဘရီမင်မှ ရိုးပုံရိုးပန်းကောင်လေးက ကျွန်ုပ်အား နေ့လယ်စာစားပြီးပြီလားဟု မေးသည်။ မစားရသေးကြောင်း ဖြေပေးလိုက်၍ ဟိုရှာ သည်ရှာ ရှာပြီး ကျွန်ုပ်အတွက် ကြက်ဥနှင့် အာလူးကြော်ပေးသည်။ ထိုနေ့ညတွင် ကျွန်ုပ်သည် ယခင်အလေ့အကျင့်ဖြစ်သော အစောင့်များနှင့်အတူ စားခြင်းအမှုကို ပြန်ရယူသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးက အစောင့်ခန်းအဝင်တံခါးနှစ်ပေါက်စလုံးကို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ချက်ထိုးပြီး ကော့ညက်တစ်ပုလင်းထုတ်သည်။

ထိုညက ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ပျော်ကြရသည်။ အရယ်ရဆုံး ဟာသမှာ လူကောင်ထွားထွား ဂျာမန်ကြီးက ကျွန်ုပ်လဲလျောင်းသည့်ပုံစံကို တုပြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို ကား၏ ငါးလက်မမြင့်သော နောက်ကာက ကောင်းကောင်းကာကွယ်ပေးနိုင်မည်ဟု ထင်ကြောင်း ပြောကာ ဟားကြသည်။ ကျွန်ုပ်လုပ်ပုံသည် သူတို့အတွက် ကလေးကလားနိုင်လွန်းနေသည်။

သို့ရာတွင် သူတို့တစ်တွေ မည်မျှပင် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ခင်ခင်မင်မင် ရှိကြပါစေ၊ တစ်ချိန်ချိန်တွင် ထိုအထဲမှ မည်သူမဆို ကျွန်ုပ်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ကျည် တစ်တောင့် ပစ်သွင်းဖို့ရာ နှစ်ခါပြန် စဉ်းစားမည်မဟုတ်။ သူတို့တစ်တွေ ခင်ခင် မင်မင်ရှိကြခြင်းမှာ ထိပ်ဆုံးရောက်နေ၍သာ ဖြစ်သည်။

ဒုဗိုလ် ဘရူးနင်းသည် တစ်စက်ကလေးမှ ခင်မင်စရာ မကောင်း။ နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်ုပ်တို့စားနေချိန်တွင် အစောင့် အခန်းထဲ ရူးရှူးရှားရှား ဝင်လာသည်။ မျက်နှာက ဒေါသဖြင့် နီတွတ်လျက်။ အစောင့်များ ဝုန်းခနဲ ခုန်ထ လိုက်၍ ကျွန်ုပ်လည်း ထိုင်ရာမှ ယို့ယို့ကလေးထရသည်။ ဟေးလားဝါးလား လုပ်ရမည့်အချိန် မဟုတ်မှန်း ရှင်းလင်းပါသည်။ ယခုလို အခြေအနေမျိုးတွင် ဘရူးနင်းသည် ပစ္စတိုကို လွယ်လွယ်လေး ထုတ်သုံးနိုင်သည်။ ဘရူးနင်းသည် သူ၏ သေးသေးကွေးကွေး လက်သီးဖွေးဖွေးလေးကို ကျွန်ုပ်နှာခေါင်းနား ဝှေ့ယမ်းကာ နင့်နင့်သီးသီး ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဆဲဆိုလေသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သူဟာသူ ဒေါတဖောင်းဖောင်း ထပြီး သွားသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ထုံပေပေနိုင်သော၊ မသိသား ဆိုးရွားနိုင်သော ပြူးပြီပြီအကြည့်ကြောင့် ဘရူးနင်း၏ဒေါသသည် ခြေကုန် လက်ပန်းကျခြင်းဆီ အသွင်ပြောင်းသွားသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးအား အမိန့်တွေ ပေးပြီး ဆောင့်ကြွားကြွား ပြန်ထွက်သွား၏။ ကျွန်ုပ်တို့က မနက်စာစားရန် နေရာ ပြန်ထိုင်ကြသည်။ ပထမတွင် လူတိုင်းစေ့သည် ရက်တက်တက်နှင့် အနေခက်နေ ကြသည်။ ကျွန်ုပ်က တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် မျက်လုံးချင်းဆိုင်မိသော် တပ်ကြပ်ကြီးက အားရပါးရ ပြုံးပြသည်။ ထိုအခါမှ အားလုံး အုန်းခနဲ ရယ်ကြတော့၏။ ဒုဗိုလ် ဘရူးနင်းသည် အစောင့်ခစ်သားများ၏ အချစ်တော် မဟုတ်ချေ။

ထိုနေ့မနက်တွင် အတော်ကြီးနောက်ကျမှ ဒုဗိုလ်ဘရူးနင်း ချမှတ်ခဲ့သော အမိန့်သည် ပုံပေါ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်က ဒဏ်ရာ ဆေးထည့် ပတ်တီးစည်းချင်၍ ကျွန်ုပ်၏အဆောင်သို့ တက်ပါရစေဟု ခွင့်တောင်းခဲ့သည်။ ခွင့်ပြုချက်ကို အသာတကြည်ပေးပြီး အစောင့်အကြပ် မပါဘဲ တက်ခွင့်ရခဲ့သည်။ သို့ရာတွင်

မြန်မြန်လုပ်ရန် မှာလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဆေးမှူးနှင့်တွေ့ရန် အပေါ်ထပ် တက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ် အပေါ်ထပ်ရောက်ပြီး နာရီဝက်ပင် မကြာသေး၊ အစောင့် တစ်ယောက်လိုက်လာပြီး သူ့နောက်လိုက်ခဲ့ရန် ပြောသည်။ ဒဏ်ရာဆေးမထည့် ရသေး၍ ကျွန်ုပ်က မလိုက်လိုကြောင်း ငြင်းရာ သူက အာဏာသံဖြင့် ခပ်ပြတ်ပြတ် အမိန့်ပေးလေသည်။ သူ့နောက်မှလိုက်၍ ပင်မအဝင်ဝဆီရောက်လာသည်။ အပြင်ဘက်တွင် ဝန်ထမ်းကားတစ်စီးစောင့်နေရာ ကျွန်ုပ်ကို ခပ်လောလော ကားပေါ်တက်ခိုင်းသည်။ စစ်သားက ကျွန်ုပ်၏ဘေးတစ်ဖက်တွင် ဝင်ထိုင်ပြီး တပ်ကြပ်ကြီးက တောင်းပန်ပြီးဖြင့် အခြားဘက်တွင်ဝင်၍ ကျွန်ုပ်ကို ညှပ်ထိုင်သည်။ ယခင်တစ်ခါရောက်ခဲ့သော ကိန်းကြီးခန်းကြီး ဗိုလ်မှူးကြီး ရုံးထိုင်ရာ ကက်ဖီ ဆီးယားရှိ စစ်ဌာနချုပ်ကို သွားရန် ညွှန်ကြားကြသည်။

ကျွန်ုပ် ဖြေလျှော့နေလိုက်သည်။ ကြောက်နေစရာ ဘာအကြောင်းမှ မရှိ။ အေသင်မြို့ထဲ နောက်တစ်ကြိမ် ဝင်လာရခြင်းသည် အကြိုက်ကျစရာပင် ကောင်းနေသည်။ ကံကောင်းလျှင် 'ပေါင်မုန့်နှင့်ရေ' သက်တမ်းတိုးနိုင်သည်။ တပ်ကြပ်ကြီးက အစောင့်ခန်းထဲ ကော့ညက်ပုလင်း ယူလာလျှင် တိုက်ပိတ် ဘဝသည် ပျော်ရွှင်စရာကာလလေးများ ဖြစ်တော့မည်။

အေသင်မြို့၏ လူထုထူလမ်းကြားထဲ ကားသည် ကွေ့ပတ်မောင်းလာခဲ့ရာ မြို့တော်ထဲတွင် နောင်အခါ ဖြစ်ပေါ်တော့မည့် ငတ်မွတ်မှုနှင့် ပရိဒေဝများက ယခုချိန်ထိ ပုံမပေါ်သေး။ လမ်းဘေးဆိုင်တန်းကြီးပေါ်တွင် မှည့်ရွမ်းသော စပျစ် ခိုင်များ။ ကက်ဖီဆီးယားရှိ ဌာနချုပ်ကိုရောက်ရန် မိန့်ခွင့်ဆယ်ခန့်လိုနေသေး၍ စပျစ်နှစ်ခိုင်သုံးခိုင်လောက် ဝယ်ချင်သော ကျွန်ုပ်၏ဆန္ဒကို တပ်ကြပ်ကြီးက သဘောတူပြီး စစ်သားလေးကို လွှတ်၍ ဝယ်စေသည်။ စပျစ်ခိုင်ဖိုးအတွက် ကျွန်ုပ်က ဂရိနိုင်ငံသုံးငွေ ထောင်တန်ထုတ်ပေးလိုက်ရာ တပ်ကြပ်ကြီး မျက်လုံး ပြူးသွားပုံကို ကြည့်ပြီး ကျွန်ုပ်မှာ ပီတိဖြစ်မဆုံးတော့။ မနေ့တစ်နေ့ကတင် ကျွန်ုပ် ကိုယ်ပေါ် စေ့စေ့စပ်စပ် ရှာဖွေထားသော တပ်ကြပ်ကြီးတို့ ခြူးတစ်ပြားမတွေ့ခဲ့။

စစ်ဌာနချုပ်ကို ရောက်ပြီဖြစ်၍ ကားပေါ်မှ ဆင်းကြသည်။ ကျွန်ုပ်အား မာရေကြောရေ အမိန့်ပေးခဲ့သော စစ်သား၏ နောက်ကျောနှင့် တင်ပါးတွင် စပျစ် သီးရည် အစွန်းအကွက်များ တွေ့ရ၍ ကျွန်ုပ် ပီတိတွေ ဝေဖြာသွားသည်။ စပျစ် ခွဲများကို ကျွန်ုပ်တမင်တကာ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ချထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်

လုပ်ပုံ ကလေးဆန်လှသော်လည်း အကျဉ်းသားတစ်ယောက်အနေဖြင့် တစ်ခါတစ်ရံ ဤကဲ့သို့သော အပျော်မျိုးကို ရသင့်ပါသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးလည်း စစ်သား၏ နောက်ကျောနှင့် တင်ပါးမှ အစွန်းအကွက်များကို ချက်ချင်း မြင်တွေ့သွားပြီး အံ့သြသွားရာ ကျွန်ုပ်မှာ အားရလိုက်သည်ဖြစ်ခြင်း။ တပ်ကြပ်ကြီးက စစ်သားကို ကားပေါ်တွင် ထိုင်နေခဲ့ရန် အမိန့်ပေးသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တို့သည် အထင်ကြီးလောက်စရာ ခြေလှမ်းများဖြင့် တက်လာခဲ့တော့၏။

ဝင်ဝင်ချင်း အံ့အားတသင့် မြင်လိုက်ရသည်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှား လူအုပ်ပင်။ ဂရိလူမျိုးများ ရေပုံးကိုယ်စီ၊ ကြမ်းတိုက်ဝတ်ကိုယ်စီဖြင့် တောင်ပြေးမြောက်ပြေး အလုပ်လုပ်နေကြသည်။ ဂျာမန်အကြပ်များက ဟိုလူအော် သည်လူအော်နှင့် ရှိနေကြပြီး ကြေးဝါတံခါးလက်ကိုင်ဘုများနှင့် ဝက်သစ်ချသား တံခါးရွက်များကို အင်တိုက်အားတိုက် ပေါလစ်ရှ်တင်ထားကြသည်။ ကျွန်ုပ် ပထမဦးဆုံး အကြိမ်ရောက်ခဲ့စဉ်က ရှိခဲ့သော ခန်းမကြီး၏ တိတ်ဆိတ်ခြင်း အသရေသည် ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်နေ၏။ အရေးကြီး ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးလာတော့မည်ဟု ကျွန်ုပ် ခန့်မှန်း၍ ရနေပြီ။

ယခင်က တွေ့ခဲ့သည့် ကင်းစောင့် စစ်သားသည်ပင် အချိုးပြောင်းကာ ကိုယ့်အလုပ်ကိုယ် စိတ်မဝင်စား။ သနားကမား ဂရိသူကလေးကို အမိန့်တွေ ပေးနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ သူ့ကို ကျော်ဖြတ်လာစဉ် သူက တမင်တကာ ဂရိမိန်းကလေး၏ ဆံပင်ကို ဆော့သလို ဆွဲရမ်းပြသည်။

စကြိုကျယ်ကြီးအတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ လျှောက်လာကြသည်။ ကြောက်စရာ ဂျာမန်အမည်များ ချိတ်ဆွဲထားသော တံခါးပေါင်းများစွာကို ဖြတ်လာပြီး နောက်ဆုံးတွင် ဗိုလ်မှူးကြီး၏ ရုံးခန်းတံခါးနှစ်ထပ်ဆီရောက်လာသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးသည် တံခါးကို ခေါက်မလိုလုပ်ပြီးမှ တွန့်နေသည်။ မျက်မှောင်ကြီး ကြူတ်ထား၏။ တစ်ခုခုစိတ်ပူနေမှန်း ကျွန်ုပ် မြင်နေရသည်။ စစ်သားကို ခေါ်လာခဲ့ရကောင်းသားဟု တွေးနေခြင်းလောမသိ။

နောက်ဆုံးတွင် တပ်ကြပ်ကြီးက တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ အတွင်းမှ ပြန်ထူးသံကြားရပြီးနောက် တပ်ကြပ်ကြီးသည် တုံ့ဆိုင်နေပြီးမှ ကျွန်ုပ်ကို လမ်းပြခေါ်ငင်လာခဲ့သည်။ အခန်းထဲတွင် အရာရှိ ရှစ်ဦး ကိုးဦးခန့်ရှိနေပြီး ကျွန်ုပ်တို့၏ ဝင်ရောက်နှောင့်ယှက်မှုကို မကြိုက်ကြောင်း မျက်နှာပေါ်တွင် သိသာပေါ်လွင်နေ၏။ တစ်ယောက်က တပ်ကြပ်ကြီးကို ခပ်ရိုင်းရိုင်း မေးခွန်းတစ်ခု

မေးလိုက်ပုံရသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးသည် ချွေးစေးအေးအေးကြီးများ ထွက်လျက် ရှိသည်ကို ကျွန်ုပ် တအံ့တဩ မြင်တွေ့လိုက်ရ၏။ တပ်ကြပ်ကြီးသည် အ ထစ် အ ထစ်နှင့် ကျွန်ုပ်နှင့်ပတ်သက်သမျှ ကျွန်ုပ်ကို အဘယ်ကြောင့် ဤနေရာ ခေါ်လာခဲ့ကြောင်း ရှင်းပြနေပုံရသည်။ ထိုသူက ရိုင်းပျဉ္စာ အားမနာ လျှာမကျိုး ပြောပြီး အမိန့်တစ်ခုဖြင့် အဆုံးသတ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ် ခန့်မှန်းနားလည်မိသမျှမှာ “အဲဒီ အင်္ဂလိပ် ဝက်ကောင်ကို ငါ့ရုံးခန်းထဲက ခေါ်ထုတ်သွားစမ်းကွာ” ဟူသော သဘောမျိုးဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား မကြိုဆိုသည်မှာ သေချာပါသည်။ တပ်ကြပ် ကြီးက သူတို့အား ကိုးရီးကားရား အလေးပြုပြီး ကျွန်ုပ်ကို အပြင်ခေါ်ထုတ် လာသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်အား ပူဆွေးဖွယ် တောင်းပန်ကြည့်ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်သွားသည်။

ထိုအချိန်ထိ ကျွန်ုပ်သည် ထွက်ပြေးဖို့ အခွင့်အရေးကို မတွေးမိသေး။ သို့ရာတွင် နောက်ဘက်မှ တံခါးကြီးပိတ်သွားပြီး အတွင်းဘက်မှ ဒေါသသံများ အဆောက်အဦကြီးထဲ ပဲ့တင်ရိုက်လာသောအခါဝယ် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ အခွင့်အရေးကို မြင်တွေ့ပြီး စကြိုရှည်ကြီးတစ်လျှောက် စွန့်စွန့်စားစား တစ်ဟုန် တည်း ထွက်လာခဲ့တော့၏။

လွယ်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် ကြောက်နေဖို့ စိတ်လှုပ်ရှားနေဖို့ အချိန်မရှိ။ စကြိုရှည်ကြီး၏ အဆုံး၊ ခန်းမကြီးအဝင်ဝတွင် ဂရိမိန်းမကြီးတစ်ဦး ကြမ်းတိုက် ဖတ်နှင့် ရေပုံးကိုင်ကာ အလုပ်လုပ်နေသည်။ တစ်မနက်လုံး စိတ်ကူးစိတ်သန်းများ ဘယ်ကမှန်းမသိ ကျွန်ုပ်ထံရောက်ရောက်လာသည်။ မိန်းမကြီးထံ တည့်တည့် လျှောက်သွားပြီး သူမ၏ တအံ့တဩပုံစံကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ကြမ်းတိုက်ဖတ်နှင့် ရေပုံးဆွဲယူ၊ လက်မောင်းတွင် ချိတ်ကာ ခန်းမကြီးထဲ ချီတက်ခဲ့သည်။

ကင်းစောင့်စစ်သားက ဂရိသူကလေးဘေးမှ မခွာနိုင်သေး။ မျက်နှာ ပေါ်မှ ရာဂပြုံးကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ထိုစစ်သား အမိန့်တွေ ဆက်မပေးတော့ဟု မှန်းဆရသည်။ စက္ကန့်ပိုင်းအတွင်းမှာပင် ထိုစစ်သားကို ကျွန်ုပ် ဖြတ်လျှောက် လာပြီး ကျယ်ဝန်းသော ကျောက်ဖြူသား လှေကားထစ်များကို ဆင်းကာ လမ်းမ ပေါ် ရောက်လာသည်။ ဘယ်ဘက်တွင် အလာတုန်းက ရပ်ထားသော ကားသည် စစ်သားနှင့်အတူရှိနေ၍ ကျွန်ုပ်သည် ညာဘက်ကို ရုတ်ခနဲ ချိုးလိုက်သည်။ လက်ထဲတွင် ရေပုံးနှင့် ကြမ်းတိုက်ဖတ် ကိုင်ထားဆဲ။ ဈေးဝယ် လူအုပ်ကြီးနှင့် ကျွန်ုပ် တစ်သားတည်း ဖြစ်သွားပြီ။ လွတ်ပြီ။

သို့ရာတွင် ကိုက်တစ်ရာပြည့်အောင်ပင် မလျှောက်ရသေး၊ ကျွန်ုပ်၏ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှုများ ဆုတ်ယုတ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ် ဝတ်ဆင်ထားသော ရုပ်အင်္ကျီ၏ ပခုံးဒေါက်သည် အင်္ဂါမစုံ။ ထို့ပြင် တစ်ထည်လုံး ကာကီဖြစ်နေရာ ကျွန်ုပ်သည် သံသယတို့၏ ပစ်မှတ်ဖြစ်နေ၏။ ကျွန်ုပ် ဖြတ်အလျှောက်တွင် စေ့သားများ အံ့ဩတကြီး မျက်လုံးပြူးကြည့်နေကြသည်။ သူတို့ ကျွန်ုပ်ကို မဟာနုတားကြခြင်း၏ တစ်ခုတည်းသော အကြောင်းရင်းမှာ ဌာနချုပ်နှင့် နီးနီးနားနား လမ်းမကြီးပေါ် အစောင့်အကြပ်မပါဘဲ အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ကို မမြင်ရနိုင် ဟူသော အတွေးကြောင့် ဖြစ်သည်။ မတော်တဆ အမှားအယွင်းများလုပ်ပြီး သူတို့ကိုယ်သူတို့ အရူးမလုပ်လိုခြင်းလည်း ပါသည်။ ကျွန်ုပ်လက်ထဲမှ ရေပုံးနှင့် ကြမ်းတိုက်ဖတ်ကလည်း ဇေဇေဝါဖြစ်စရာ အကြောင်းတစ်ခုပင်။

ဂရိပြည်သူများကမူ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်ကို ချက်ချင်း ကောက်သိလိုက်သည်။ လူအုပ်ထဲ ကျွန်ုပ်တိုးဝှေ့နေစဉ် ဘက်ပေါင်းစုံမှ စိတ်ဝင်တစား ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်သံများ တွတ်ထိုးနေသည်။ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်နေရာမှား အရွှေ့ခံထားရသော ကောင်လေးငယ်ငယ်နှစ်ယောက် ကျွန်ုပ်နောက်မှလိုက်ပြီး “အင်္ဂလိပ်အင်္ဂလိပ်” ဟု ပြောနေသည်။ သူတို့၏ တီးတိုးသံက အန္တရာယ်ရှိလာအောင် ကျယ်နေသည်။ ဂျာမန်တို့ မကျူးကျော်ခင်ကာလတိုလေးအတွင်း ကျွန်ုပ်တို့ သင်ပေးထားခဲ့သည့် လက်မထောင် နှုတ်ဆက်နည်းဖြင့် ကျွန်ုပ်အား လက်မထောင်ပြနေသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲရောက်လိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။

ဂျာမန်ရဲသားနှစ်ဦး ကျွန်ုပ်အနီး ချဉ်းကပ်လာစဉ် ကျွန်ုပ်သည် မြို့ထဲမှ အမြန်ဆုံး ပြေးနိုင်မည့်လမ်းကို တွေးရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်ကို ဖြတ်လျှောက်ရဲသည့်သတ္တိ ကျွန်ုပ်တွင် လုံလုံလောက်လောက် မရှိမှန်း မြင်ယောင်နေသည်။ လမ်းတစ်ဖက်တွင် အရောင်းဆိုင်လည်း ဖြစ်၊ စားသောက်ဆိုင်လည်း ဖြစ်သော ဘားဆိုင်တစ်ဆိုင်။ ကျွန်ုပ်အမြန်ဆုံး လမ်းဖြတ်ကူးပြီး ဆင်နားရွက်တံခါးထဲ ဝင်ချလာသည်။

ညစ်ထပ်ထပ် အခန်းကျယ်သည် သိသိသာသာ လူပါးနေသည်။ ဝိုင်နီပုလင်းကြီး ရှေ့ချပြီး အာဘောင်အာရင်းသန်နေသည့် ဂျာမန်နှစ်ဦးက တံခါးဝကလေးတင်။ ကျွန်ုပ်ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် နှစ်ဦးစလုံး မော့ကြည့်ကြပြီးနောက် သူတို့၏ စကားဝိုင်းဆီပြန်ဦးတည်သွားသည်။ ဦးထုပ်ချိတ်သည့်စင်နားတွင် ကျွန်ုပ်သည် ရေပုံးနှင့် ကြမ်းတိုက်ဖတ်ကို ချပြီး တံခါးဝကို မြင်နေနိုင်ရန် နောက်

ဘက်မှ စားပွဲတစ်လုံးကို ရွေးချယ်ရသည်။ အခန်းက ခပ်မှောင်မှောင်မို့ အနီးစားပွဲမှ ဂရိလူမျိုးနှစ်ဦး တဖောင်ဖောင် စကားကောင်းနေကြပါစေဟု မျှော်လင့်ရသည်။

ဦးထုပ်ချိတ်စင်အပေါ်ဘက်မှ နာရီကြီး၏ မိနစ်လက်တံသည် မခံသာ အောင် နှေးကွေးလွန်းသည်ဟု ထင်စရာ။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်က ပကတိရပ်နေပြီ။ ယခုကိစ္စအပေါ် အာရုံစူးစိုက်နိုင်အောင် ကျွန်ုပ် အားထုတ်သည်။ သို့ပါသော်လည်း ကုလားထိုင်မှထပြီး တစ်ချက်လောက် လှုပ်ရှားရန်ကိုပင် ကျွန်ုပ်သည် တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျင်သွားတော့မတတ် အကြောက်ကြီး ကြောက်နေမိ၏။ ကျွန်ုပ် အချိန်ဖြုန်းလေ ကျွန်ုပ်၏အခွင့်အရေးကောင်းများ လက်လွတ်ဆုံးရှုံးရလေ ဖြစ်မှန်းလည်း သိသည်။ ကျွန်ုပ်ကို သက်သာရာ ရစေသော တစ်ခုတည်းသော အတွေးမှာ အပိုထပ်ဆောင်း သော ကံကောင်းမှုရှိလျှင် ကျွန်ုပ်သည် ဤအခန်းထဲ လူမသိသူမသိ ဆက်လက် ထိုင်နေနိုင်ပြီး မှောင်ရိပ်ပျိုးမှ အသာလစ်ထွက်နိုင်မည် ဟူသော အတွေးဖြစ်၏။

ဂရိလူမျိုးဆိုင်ရှင်သည် စားပွဲလွတ်များကြား ဗျာများစွာလျှောက်သွားနေပြီး ကျွန်ုပ်ကိုမြင်မှ ယခုထိ စားပွဲမထိုးရသေးပါလားဟု မျက်လုံးများ ရုတ်တရက် လင်းသွားသည်။ အဆီရစ်မျက်နှာကြီး ဝင်းကာ ကျွန်ုပ်ထံ အမောတကော လျှောက်လာသည်။ သို့ရာတွင် ဘာမှမကြာလိုက်။ စားပွဲရောက်ရန် ခြေသုံးလှမ်း အလိုတွင် ဖြုန်းခနဲ ရပ်သွားသည်။ မျက်နှာပေါ်မှ အပြုံး ကွယ်ပသွားပြီ။ လက်ထဲမှ လင်ပန်းကိုလည်း ချထားလိုက်ပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် ဂရိမြေကို ခြေချစဉ်ကတည်းက မိမိကိုယ်ကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဖြစ်ကြောင်း အပ်ကြောင်းထပ်အောင် ပြောပြခဲ့ရသည်။ ယခုတော့ ဆိုင်ရှင်က ကျွန်ုပ်အင်္ဂလိပ်မှန်း ဒက်ခနဲ တပ်အပ်သိသွားပုံက အံ့စရာ။

ဆိုင်ရှင်၏ ကိုယ်ချင်းစာတရား မည်သို့ပင်ရှိပါစေ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်မှုက အန္တရာယ်ရှိလောက်သည်။ အခန်း ဟိုဘက်မှ ဂျာမန်နှစ်ဦးက ဘာရယ် မဟုတ် ကြည့်နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်အား ပြုံးပြဲကြည့်နေသည့် ညာဘက်မှ ဂရိလူမျိုးကမူ သိလိုစိတ် ပြင်းပြလှစွာ...။ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်ပိုင်ငွေအားလုံးကို သွက်သွက်ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ ရှစ်ထောင်ခန့်ရှိသော ဂရိနိုင်ငံသုံး ငွေများကို လက်ထဲ ဖြစ်သလို ကိုင်ထား၏။ ဆိုင်ရှင်သည် တွန့်ဆုတ်နေပြန်သည်။ လင်ပန်း တစ်ချပ်ဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေပြီး ဘော်ဒါများထံ အရေးတကြီး တောင်းခံသော အကြည့်ဖြင့် ကြည့်နေသည်။ ထို့နောက် ကြမ်းပေါ်မှ မရှိသည့် အမှိုက်ကို ကောက်သလိုလိုနှင့် ကိုယ်ကိုကုန်းပြီး ဂရိလူမျိုးစားပွဲဆီ ချဉ်းကပ်သွားသည်။ စောစောက တကယ်ပဲ ဂရိလူမျိုး စားပွဲဆီ သွားတော့မည့်ပုံစံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

ဂရိလူမျိုးများ မှာသည်ကို လက်ခံပြီး ခဏတစ်ဖြုတ် တီးတိုးတိုင်ပင်သည်။ ထို့နောက် မီးဖိုခန်းထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ဆိုင်ရှင် ဂရိလူမျိုး ကျွန်ုပ်ဘက်တွင် ရှိမည်ဟူသော သေချာမှုသည် ကျွန်ုပ်မည်မျှကြောက်နေပါစေ၊ ကျွန်ုပ်အတွက် အားတက်စရာ ဖြစ်သည်။ ဆိုင်ရှင်တွင် မျိုးချစ်စိတ်သာ မရှိဘူးဆိုလျှင် ဂျာမန်နှစ်ကောင်ကို သွားခေါ်နေပြီ။ ယခုတော့ ဂျာမန်များ စကားကောင်းနေဆဲ။

မကြာမတင်မှာပင် လင်ပန်းနှစ်ချပ်ကိုင်၍ ဆိုင်ရှင် ပြန်ထွက်လာသည်။ ဆိုင်ရှင်၏အပြုံးက ထိန်းသိမ်းထားသော်လည်း အမူအရာက လက်ဖျားခါ လောက်သည်။ ကျွန်ုပ်ဆီလျှောက်လာပြီး ကြီးသည့် လင်ပန်းကို ရှေ့ချပေး၍ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့သြမဆုံး။ ကျွန်ုပ်သည် ဆိုင်ရှင်ကို မှားယွင်းစွာ တွက်ချက်မိခဲ့သည်။ ဆိုင်ရှင်သည် ကျွန်ုပ်ပေးသည့် တစ်ထောင်တန် ငွေစက္ကူကို ကြည့်ပင် မကြည့်။ ဂရိဘာသာဖြင့် စကားတရစပ်ပြောပြီး နောက်တစ်ဝိုင်းပြောင်းသွားတော့၏။ ကျွန်ုပ်မှာ ကျေးဇူးတင်စကားဆိုရန် ပါးစပ်ပင် မဟလိုက်ရချေ။

လင်ပန်းကိုကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်၏ ယုံကြည်ချက် အများစု ပြန်ရောက် လာသည်။ သံပုရာသီး၊ အာလူးချောင်းကြော်တို့ဖြင့် လှပစွာ ကြော်ထားသော ငါးကြော်တစ်ကောင်။ ဝိုင်နီခွက်ကြီးတစ်ဝက်တိတိ။ လက်များက အလုပ်တစ်ခုခု လုပ်ရင်း ဘေးပတ်လည်ကို ကြည့်ရှုနေရခြင်းသည် မခက်ခဲ။ ဂျာမန်များကား ယခုချိန်ထိ ကျွန်ုပ်ထံ အာရုံလှည့်မလာသေး။ ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဂရိ လူမျိုးကို ကျွန်ုပ် မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်၍ လိုလိုလားလား ပြုံးပြရာသည်။ ဂျာမန်များ ထွက်ခွာသွားလျှင် သူတို့တစ်တွေ ကျွန်ုပ်ကို ကူညီမည်လော သိချင်စမ်းလှသည်။

ဝိုင်နီကိုသောက်ကြည့်ရာ ဝိုင်နီသည် လတ်ဆတ်ပြီး ခံတွင်းထဲ ချိုးတက် သလို ဖြစ်သွားသည်။ ကောင်းတော့လည်း ကောင်းပါသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ယစ်ရွှေရည်၏ နွေးထွေးမှုသည် ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးကို ပျံ့နှံ့သွားသည်။ အရက် ကလေး တမြဲမြဲ ဖြစ်လာသည်နှင့် ကျွန်ုပ်၏အခြေအနေကို ရယ်စရာကောင်းသော ဘက်မှ မြင်လာပြီး ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တခိမ်ဖြစ်တော့မတတ် အူမြူးလာသည်။

အကြောင်းထူးမရှိဘဲ နောက်ထပ် တစ်နာရီတိတိ ကုန်လွန်သွားသည်။ ဝိုင်နီခွက်ကြီးသောက်၍ ကုန်သွားသောအခါ နောက်တစ်ခွက်လာချသည်။ ဂရိ လူမျိုးများ အားတက်လောက်စရာ အပြုံးဖြင့် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခွာသွားပြီ။ မှန်မှန် သောက်နေသော ဂျာမန်များကား နေ့လယ်ထိ နေဦးမည့်ပုံ။ ပြောနေကြသော

အကြောင်းအရာသည် သူတို့အတွက် မကြာခင် ငြီးငွေ့စရာ ဖြစ်လာဟန်ရှိသည်။
တစ်ဦးက ကျွန်ုပ်ဘက် စူးစူးရဲရဲ လှည့်ကြည့်နေ၏။ စောစောတုန်းက ကျွန်ုပ်၏
ယုံကြည်ချက်များ အသစ်ဖြစ်ထွန်းလာခဲ့သော်လည်း ယခုအခါ သူတို့တစ်တွေ
ရှေ့မှဖြတ်လျှောက်ပြီး တံခါးဆီသွားဖို့ သတ္တိက ရှိမလာပြန်။

သုံးနာရီထိုးခါနီးပြီ။ အထွတ်အထိပ်အချိန်ရောက်ခါနီးကလေးဖြစ်သည်။
ဝိုင်တန်ခိုးဖြင့် နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်နေစဉ် အပြင်ဘက်မှ
ရုတ်ရုတ်သံသံ လူအုပ်ကို မြင်ပြီး သူတော်ကောင်းတပ်ကြပ်ကြီး၏ ဖြစ်အင်ကို
ကျွန်ုပ် ဈာန်ဝင် တွေးတောနေသည်။ ထိုစဉ် ထရပ်ကားနောက်မှ သံခမောက်
ဆောင်း ပုံရိပ်များ ခုန်ဆင်းလာသည်ကို တံခါးမှန်မှတစ်ဆင့် ကျွန်ုပ် မြင်လိုက်
ရသည်။ ကြောက်စိတ်က ဖြန်းခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ တံခါး ဝှန်းခနဲဖွင့်ပြီး စစ်သား
ရှစ်ဦး ကိုးဦးခန့် တရကြမ်း ဝင်ချကာ အော်ဟစ်ငေါက်ငမ်းကြသည်။ သစ်သား
ကြမ်းခင်းပေါ်ဝယ် သူတို့၏ ဘွတ်ဖိနပ်သံက ကြောက်စရာ ဆူညံပေါက်ကွဲလျက်။
ဂျာမန်နှစ်ဦးကို မေးခွန်းများဖြင့် တိုက်စစ်ဆင်ပြီမို့ အားလုံး စခန်းသိမ်းသွားပြီမှန်း
ကျွန်ုပ် သိလိုက်သည်။ စွပ်စွဲသည့် လက်ညှိုးနှစ်ချောင်းက ကျွန်ုပ်ထံသို့ ရိုင်ဖယ်
ဆယ်လက်ကလည်း ကျွန်ုပ်ထံ ဦးတည်ထားသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ လက်ကလေး
နှစ်ဖက် ခေါင်းပေါ်မြှောက်ကာ ကုပ်ချောင်းချောင်းလေး ထရပ်ရတော့သည်။

စစ်ဌာနချုပ် ပြန်ရောက်သောအခါ တပ်ကြပ်ကြီးက ကျွန်ုပ် မည်သူ
မည်ဝါဖြစ်ကြောင်း သက်သေခံသည်။ တပ်ကြပ်ကြီးကိုယ်တိုင် ကြောက်ရွံ့နေပြီး
စကားပြန်က ကျွန်ုပ်အား ပုံမှန်မေးခွန်းများထုတ်နေစဉ် တပ်ကြပ်ကြီးသည်
ကျွန်ုပ်ကို အပြစ်တင်မျက်လုံးများဖြင့် ခါးသီးစွာ ကြည့်နေသည်။ သူ့အတွက်
ကျွန်ုပ် စိတ်မကောင်းပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ လုပ်ရပ်မှန်သည်ဟုသာ သေချာ
နေသည်။ မည်သည့် ဂျာမန်လူမျိုးကိုမှ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ထည့်သွင်းစဉ်းစားနေ
စရာ၊ မိတ်ဆွေဖွဲ့စရာ တာဝန်မရှိချေ။

အစောင့်စစ်သားတစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ကို ဆေးရုံပြန်ခေါ်လာပြီး
ကျွန်ုပ်သည် တိုက်ပိတ်ဘဝကို ပြန်ရောက်ရပြန်သည်။ ဒုဗိုလ် ဘရူးနင်းက ကျွန်ုပ်
အား စစ်ခုံရုံးတင်ရန် အမိန့်ပေးထားကြောင်း အရသာရှိရှိ သတိလာပေးသည်။

တိုက်ပိတ်ဘဝတွင် ယံခင်ကလို ပျော်ရွှင်စရာများ မရှိတော့။ အစောင့်
စစ်သားများက ယဉ်ကျေးကြပါပေသည်။ ကျွန်ုပ်အား သူတို့နှင့်အတူ စားခွင့်
ပေးသည်။ သို့ရာတွင် တိတ်နေကြသည်။ လိုလိုလားလား မရှိကြ။ တပ်ကြပ်ကြီးကို

ပေါ့ဆမှုအတွက် တစ်ပတ်တိတိ အကျဉ်းစခန်းတွင် ထိန်းသိမ်းထားကြောင်း အစောင့်တပ်မှူးတစ်ဦးက ကျွန်ုပ်အား တစ်ညနေတွင် ရှင်းပြခဲ့သည်။

ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်သည် ကက်ဖီဆီးယား စစ်ဌာနချုပ်သို့ ရောက်ရပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်အား စစ်ခုံရုံးတင်ခြင်း ဖြစ်၏။ တရားမျှတစွာ မှန်မှန် ကန်ကန်ဆုံးဖြတ်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်တွင် အပြစ်ရှိကြောင်း ထင်ရှားနေသည်။ ဒုဗိုလ် ဘရူးနင်းတစ်ယောက် အာဃာတ ကြီးပင်ကြီးငြား ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာများကြောင့် ပြစ်ဒဏ်သည် ပြောပလောက်စရာ မဟုတ်ခဲ့။ ကျွန်ုပ်အား ရေပုံးဖိုးနှင့် ကြမ်းတိုက် ဖတ်ဖိုး ပေးလျှော်စေသည်။ နောင်တွင် အကျဉ်းစခန်း၌ စံပြုဖြစ်အောင် နေရမည့် အကြောင်း သတိပေးသည်။

ဆေးရုံပြန်ရောက်သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် လေးရက်တိတိ အိပ်ရာပေါ် ကောင်းကောင်း အနားယူခွင့်ရခဲ့သည်။ မည်သို့ဆိုစေ အခွင့်အရေးကို နောက် တစ်ကြိမ် ကျွန်ုပ် လည်ပတ်ဖွေရှာသောအခါ အခြေအနေသည် အတန်ကလေး ခက်ခဲနေပြီ။ အကြီးမားဆုံးအခက်အခဲမှာ အစောင့်စစ်သားအားလုံးသည် ကျွန်ုပ်ကို နာမည်ရော လူရော ကောင်းကောင်းသိနေကြခြင်းပင်။ ကျွန်ုပ်အား ပြုံးပြကြ၊ အလေးပြုကြနှင့် နှုတ်ဆက်သော်လည်း ကျွန်ုပ်လုပ်သမျှ အနီးကပ်စောင့်ကြည့် ကာ အလွတ်မပေး။ ကိုယ်တိုင် ချင့်ချိန်ပြီးချိန်တွင် အေသင်သည် ကျွန်ုပ်အား ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ရန် အခွင့်အရေးမပေးဟု ကျွန်ုပ် သိလိုက်ပြီ။ ထို့ကြောင့် ဆရာဝန်အား ကျွန်ုပ်သည် ကျန်းမာပြီဖြစ်၍ မြောက်ဘက် ဂျာမနီပြည်သို့ ပို့ရန် ထောက်ခံပေးပါဟု နားပူနားဆာလုပ်ရတော့သည်။

အခန်း (၈)

ဆလိုနီကာ အကျဉ်းစခန်း

တပ်ကြပ်ကြီးသည် သူ၏ကောင်းမွန်သော ပင်ကိုသဘာဝအတိုင်း နှုတ်ဆက်ခြင်း ကိစ္စ အားလုံး ပြီးဆုံးသည်အထိ ထရပ်ကားများကို စောင့်ဆိုင်းစေသည်။ ထို့နောက် ဆေးရုံဝင်းထဲမှ ထွက်ကာ ပေရေဇုတ်ချာသော လမ်းအတိုင်း ကွေ့ကာ ဝိုက်ကာဖြင့် ဝှံ့ကြံခံထားရသော ပီရီးဆိပ်ခံဆီ မောင်းလာခဲ့ကြသည်။ စုစုပေါင်း လေးဆယ့်ကိုးယောက်ရှိသော ကျွန်ုပ်တို့ သုံးပန်းများမှာ ပိုင်ဆိုင်သမျှ ပစ္စည်းများ နှင့်အတူ အဆင့်သုံးဆင့် အုပ်စုခွဲထားခြင်း ခံရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် လက်ခံ ပြေစာကို တပ်ကြပ်ကြီးက ရေကြောင်းအရာရှိပေါက်စထံမှ ရယူသည်။ တပ်ကြပ် ကြီးသည် မထွက်ခွာခင် ကျွန်ုပ်ထံလာပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ တပ်ကြပ် ကြီးကား ဂျာမန်လူမျိုးစင်စစ်ဖြစ်၏။ သို့တိုင် အကယ်၍သာ တပ်ကြပ်ကြီး ကျွန်ုပ်ထံမလာပါက ကျွန်ုပ် စိတ်တိုမိဦးမည်။ ထို့အပြင် တပ်ကြပ်ကြီးသည် သူ၏ ရာထူးအနေအထားတွင် စိတ်ခံစားချက်ကို ပြဖို့အရေး ကျွန်ုပ်ထက်မက ရင်းထားရသေးသည်။ ရေကြောင်းအရာရှိက တပ်ကြပ်ကြီးကို မာန်သည်။

ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက် ကြေနေသော ဆိပ်ခံတံတားများတစ်လျှောက် ကျွန်ုပ်တို့ ချီတက်လာပြီး တန်ငါးထောင် ကုန်တင်မီးသင်္ဘောပေါ် ရောက်လာ ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်ပါလာသော 'ကရီတာ' အမည်ရှိ သင်္ဘောကြီး ဆိပ်မှ ခွာချိန်ထိ သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ညစ်ထပ်ထပ်ဂျာမန် စစ်သားသုံးဦးက ကျွန်ုပ်တို့ကို စောင့်ကြပ်နေသည်။

ရေယာဉ်မှူးတစ်ဦး သင်္ဘောပေါ်တက်လာပြီး ညနေ နေဝင်ရီတရောတွင်

ကျွန်ုပ်တို့သဘောကြီးသည် မရေမတွက်နိုင်သော အပျက်အစီးပုံများရှိရာမှ ခွာလာခဲ့သည်။ သဘောအပျက်အစီးများထဲတွင် နာမည်ကျော် နိယာဟယ်လာ သဘောလည်း ပါသည်။ ဒဏ်ရာရများ ပြည့်နေပါလျက် ရန်သူသည် ဥပဒေ ချိုးဖောက်ကာ ဗုံးကြဲခဲ့၍ ဖွတ်ဖွတ်ကြေသွားသော တော်ဝင်ရွက်လှေလည်း ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်ပါသည့် သဘောသည် တစ်ညလုံး ကမ်းခြေနှင့်ဝေးရာ ရေစီးထဲ ကျောက်ချနေခဲ့သည်။

မြောက်ဘက်လားသည့် ယခုခရီးကို ကျွန်ုပ်မှာ ခြားသီးလှပါတီခြင်း။ စွန့်စွန့်စားစားထွက်ပြေးဖို့ အခွင့်အရေး မြူကလေးတစ်မှုန်မှ လုံးဝမရှိခဲ့။ ကျွန်ုပ် တို့အား စောင့်ကြပ်ရန် တပ်ကြပ်ကြီးနှင့် စစ်သားခြောက်ယောက်လိုက်ပါလာသည်။ သဘော၏ဘေးပန်းနှစ်ချက်တွင်လည်း တာဝန်လျော့ရဲမှုမျိုး၊ ဝတ်ကျေတမ်းကျေ လုပ်ဆောင်မှုမျိုးကို တစ်ခါမျှ မတွေ့ခဲ့။ သုံးကင်းစောင့်ကြပ်လျှင် ကျန်သုံးကင်းက အနားယူသည်။ တာဝန်ကျသည့် ကင်းစောင့်စစ်သား သည် သဘောလက်ရန်းကို မခွာဘဲ သုံ့ပန်းများ စုဝေးနေသည်ကို အသာခွင့်ပြုထားသည်။ အရေးကြုံပါက ထိုစစ်သားသုံးယောက်သည် မျက်စိတစ်မှိတ်အတွင်း ရေထဲ ဗွမ်းခနဲ ခုန်ဆင်း နိုင်သည်။ ဆင်နားရွက် သံတံခါးတပ်ထားသော သဘောမီးဖိုခန်းထဲ တပ်ကြပ် နှင့် ကျန်ကင်းသုံးကင်း ကောင်းကောင်းအနားယူနိုင်သည်။ ထိုဆင်နားရွက် တံခါးကို ပိတ်ဖို့ဆိုသည်ကလည်း ပျင်းတစ်ကောင်ကပင် တစ်စက္ကန့်ကြာမည် မထင်။ ဂျာမန်အရာရှိသည် ခြောက်လုံးပြုး ဆောင်မထား။ သဘောပေါ်ရှိ ကွပ်ကဲစင်ပေါ်တွင် ထားရစ်ခဲ့နိုင်သည်။ ကွပ်ကဲစင်ပေါ်မှ ကမ်းတက်စစ်သား နှစ်ယောက်သာ ပူစရာကောင်းနေ၏။

ယေဘုယျစိတ်ကူးက ရှင်းလင်းပါသည်။ ခရီးသည် လေးရက်ငါးရက်ခန့် ကြာမည်။ ပထမဆုံး ခရီးစထွက်သည့် ညမှလှဲ၍ ကျန်ညများတွင် သဘောကို လက်ရောက်ရယူနိုင်သည်။ တူရကီရောက်ရန်မှာ တစ်ညအိပ်ခရီးကလေးသာ ဖြစ်သည်။ ညအချိန်သည်သာ အသင့်တော်ဆုံး ဖြစ်နေခြင်းမှာ ညဆိုလျှင် လေကြောင်းဖြင့် လိုက်လံမှုကို ရှောင်ရှားနိုင်သည်။ ကြီးမဲဆက်သွယ်ရေးအရာရှိကို ကျွန်ုပ်တို့ လက်ဦးနိုင် မဦးနိုင်ကိစ္စသည် မသေချာ။

နေဝင်ပြီဆိုသည်နှင့် သုံ့ပန်းများကို သဘောကုန်ပေါက်ထဲ အတင်း သွင်းကြရာ ဒုတိယညအလွန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အစောင့်စစ်သားကို ခပ်လွယ် လွယ်ပင် ကျော်ဖြတ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်သည် လက်ကြားလမ်းအတိုင်း အသာ

လစ်ထွက်ခဲ့ပြီး ဂရိလူမျိုးသင်္ဘောသားများနေသည့်အခန်းဆီ ရောက်လာသည်။ ဂရိလူမျိုးများ ကျွန်ုပ်အပေါ် ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရှိကြပါသည်။ လက်ဟန်ခြေဟန် အပါအဝင် ဘာသာစကားမျိုးစုံဖြင့် ခက်ခဲလွန်းသော စကားကို ပြောဖြစ်ကြသည်။ သူတို့သည် သူတို့၏မိသားစု ပျက်စီးမည့်အရေးမှ ကာကွယ်ရန် သို့မဟုတ် လက်တုံ့ပြန်ရန်အတွက် ဂျာမန်သခင်များထဲတွင် အလုပ်လုပ်ကြခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အား ကျကျနနရှင်းပြကြသည်။ အရဏ်ကျင်း၍ ကျွန်ုပ်ပြန်ခါနီးတွင် သူတို့ တစ်တွေ ကျွန်ုပ်အား ယုံကြည်မှုများစွာ ရှိလာပြီး ကိစ္စတစ်ရပ်ကို သေချာမှာသည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ်တို့ ပုန်ကန်ပြီး အောင်မြင်ပါက သူတို့က ကျွန်ုပ်တို့အား တူရကီအရောက် ပို့ဆောင်ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ တူရကီမဟုတ်ပါကလည်း သည့်ထက် ပိုဝေး ပိုအန္တရာယ်များသည့် အလက်ဇန္ဒရီးယားအရောက် ပို့ဆောင် ပေးမည်ဖြစ်ကြောင်း အာမဘန္တေခံကြသည်။ ပုန်ကန်မှုကိစ္စထဲတွင်မူ သူတို့ မပါလို။ မိသားစုရှိနေ၍ မလုပ်နိုင်ဟု ဆိုကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ကိစ္စကို ကဖျက်ယဖျက်လုပ်မည်မဟုတ်ကြောင်း၊ ယုံကြည်စိတ်ချနိုင်ပါကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ ဘက်မှ တစ်ကြိမ်တစ်ခါအောင်မြင်ပါက အပြည့်အဝကူညီမည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလာ ကြသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ရသည်။

ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ပူးပေါင်းမည့်လူ နှစ်ဦးသုံးဦးခန့် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ အသေးစိတ်တွက်ချက်ကြည့်ရာ အောင်မြင်ဖို့ သေချာချင်လျှင် တာဝန်ကျ အစောင့်စစ်သားတစ်ဦးစီကို ဝင်လုံးရန်အတွက် ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ လူသုံးဦးစီ လိုအပ်ပြီး ကျန်အစောင့်များအား သင်္ဘောစားဖိုခန်းထဲ သော့ခတ်ပိတ်ရန်အတွက် လူနှစ်ဦးလိုသည်။ နောက်ဆုံး ကွပ်ကဲစင်ကိုပြေးရန် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်နှင့် အခြားလူ လေးဦး လိုအပ်သည်။ စုစုပေါင်း လူတစ်ဆယ့်ခြောက်ဦး လိုအပ်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အကျဉ်းစံ စစ်သုံ့ပန်းများကို ချဉ်းကပ်ကြည့်သည်။ သူတို့အား ဆွဲဆောင်ရာ တောင်းပန်ရာ နောက်ဆုံးကုန်ကုန်ပြောလျှင် ဒေါသ ထွက်ပြသည့်တိုင် လူငါးဆယ်ထဲမှ ခုနစ်ဦးသာ ရှေ့ထွက်လာသည်။ အရာရှိ တစ်ယောက်နှင့် တပ်ကြပ်တစ်ယောက်က လူတိုင်းစေ့နီးပါးအား အစီအစဉ်ကို ပြောပြကြသည်။ မောင်မင်းကြီးသားများကား ကျွဲပါးစောင်းတီးပင်။ ဂျာမန် များသည် သင်္ဘောပေါ်တွင် ဖောက်ခွဲရေးပစ္စည်းများ တင်ဆောင်လာကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ အောင်မြင်ရန် အလားအလာရှိသည်နှင့် နာဇီဂျာမန်များက သင်္ဘောကို ဖောက်ခွဲပစ်မည်ဖြစ်ကြောင်း ဆင်ခြင်ပြကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အကြံကို လက်မြောက်လိုက်ရသည်။ စိတ်ဆင်းရဲ လွန်း၍ မျက်ရည်ပင် ကျလုမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နောင်တွင် ကရိတာသင်္ဘောကို အပိုင်စီးရေးအတွက် အစီအစဉ်များနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်အား ဌာနချုပ်က ဉာဏ်ရည် ဉာဏ်သွေးဆိုင်ရာဖိုင်ထဲတွင် ထည့်သွင်းကြောင်း သိရသည်။ သတင်းရောက်သွား ပုံမှာ အီဂျစ်သို့ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားသော သင်္ဘောသား သုံးဦးထံမှတစ်ဆင့် သတင်းရောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သင်္ဘောသည် ကီအိုလော်ရီယမ်ကျွန်းများကို ကွေ့ပတ်ခုတ်မောင်းလာ ခဲ့ပြီး မြောက်ဘက်ရှိ နီဂရိုပွန်တေးထဲ ဝင်လာခဲ့ကာ တယ်လီတီရေလက်ကြား အတိုင်း ဆန်တက်လာခဲ့သည်။ သင်္ဘောသည် ညနေတိုင်း နေဝင်သည်နှင့် ကျောက် ချပြီး နောက်တစ်နေ့ နေထွက်ထိ ရပ်နားနေတတ်သည်။ ဗြိတိသျှ ရေငုပ်သင်္ဘော များကို ကြောက်ပုံက သိသာလွန်းသည်။ တတိယနေ့မနက်တွင် သာမိုပိုင်လေး တောင်ကုန်းများကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နေရပြီ။ သင်္ဘောသည် အရှေ့ဘက် ကွေ့ပြီး ဗိုလော့စ်ပင်လယ်ကွေ့အဝင်ဝ၌ ထိုင်အတွက် ကျောက်ချရပ်နားသည်။

အောက်တိုဘာ ၃၀ ရက်နေ့၊ မွန်းတည့်သာသာကလေးတွင် ကျွန်ုပ်တို့ လိုက်ပါလာသည့် သင်္ဘောကြီးသည် သမိုင်းဝင်ဆိပ်ခံရှိရာ ဆလိုနီကာ ပင်လယ် ကွေ့ဆီသို့ ခုတ်လာခဲ့သည်။ ဆိပ်ခံတံတား၏ အထက်ဘက် တောင်ကုန်းပေါ်မှ မိုးမိုးမားမား ထိုးထွက်နေသော ရှေးဟောင်းကျောက်တုံးမြို့ရိုးကြီးများ၊ မျှော်စင် နှင့် ခံတပ်များက အလယ်ခေတ်အငွေ့အသက်ကို ပေးစွမ်းထားသော်လည်း သင်္ဘောကျင်း ဝန်းကျင်ကို ခေတ်မီသည်ဟု ဆိုရမည်။ ဂျာမန်နှင့် အီတလီ သင်္ဘော အနည်းအကျဉ်းရှိသလို ဟိုနားသည်နားတွင် မူဆိုလီနီ၏ ရေတပ်မှ စစ်သင်္ဘောနှင့် ဖျက်သင်္ဘောများကို တွေ့ရသည်။ ဂျာမန်ရေတပ်သားကလေးများ တစ်ဦးမှ အသက် တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ထက်ကျော်ပုံ မရသေး။ ဘောတံတားပေါ် စစ်ရေးပြကာ စမတ်ကျကျ အရာရှိများအား မကြာခဏ အလေးပြုကြသည်။ ကြည့်ရသည်မှာ လူတိုင်းလူတိုင်း အလုပ်များနေပုံပင်။ ကျွန်ုပ်တို့အင်္ဂလိပ်များအား သင်္ဘောပေါ်မှချပြီး ကြက်ခြေနီဗင်ကားထဲ မောင်းသွင်းစဉ် စိတ်ဝင်တစား ကြည့် ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား ကမ်းခြေလိုင်းအတိုင်း ခေါ်ဆောင်လာကြပြီး ဧရာမ ဆလိုနီကာ မျှော်စင်ပိုင်းကြီးကို ကျော်ဖြတ်ပြီးသည်နှင့် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အကျဉ်း စခန်း ဂိတ်ဝသို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။

အကျဉ်းစခန်းကို မြင်မြင်ချင်း ကျွန်ုပ်၏စိတ်ဓာတ် မြေကြီးပေါ် ခုံးခုံး

ကျွေးသွားတော့သည်။ အကျဉ်းစခန်း၏သံဆူးကြီးသည် ဆေးရုံတုန်းကလိုမဟုတ်။ တကယ့်အကျဉ်းစခန်းစစ်စစ်ဖြစ်၏။ သံဆူးကြီးများက အရပ်လေးမျက်နှာတိုင်းကို ထိုးထွက်နေသည်။ စခန်းတစ်ခုလုံး မျှော်စင်မြင့်များပြည့်နေပြီး စက်သေနတ်ကိုသာ ဖွတ်သပ်ယူယနေသည့် အစောင့်ကင်းများက မနည်း။ သံဆူးကြီး၏ နောက်ဘက် ဂိတ်ဝအနီးတွင် စုတ်တီးစုတ်ပြတ် မဝရေစာ အကျဉ်းသားများ အုပ်လိုက်ရှိနေပြီး ကျွန်ုပ်တို့ တန်းစီ၊ အထုပ်အပိုးများ စစ်ဆေးနေသည်ကို ခိုကိုးရာမဲ့ ပါးစပ် အဟောင်းသားဖြင့် ငေးမောနေကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းများကို ကျောက်စရစ်ခင်းမြေပြင်ပေါ် အားလုံးဖြန့်ချိအပြီးတွင် မှောင်ရိပ်သန်းနေပြီး ထွက်ပြေးရေး ကိရိယာ တန်ဆာ ပလာများကို မတွေ့ရသဖြင့် အစောင့်အရာရှိ စိတ်တိုင်းကျသွားပုံရသည်။ ဧရာမ တံခါးကြီးကိုဖွင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဝင်စေကာ များစွာသော အဆောက်အအုံများဆီ လမ်းပြခေါ်ဆောင်စေသည်။

ကျယ်ဝန်းသော အိပ်ဆောင်ကြီးထဲတွင် အေသင်မှ ဆေးရုံသင်္ဘောဖြင့် ရောက်လာသော အရာရှိ အချို့ကို တွေ့ရပြီး ကျွန်ုပ်တို့မှာ အတွေ့အကြုံတွေ ဖလှယ်ကာ စကားလက်ဆုံ ပြောမကုန်ကြ။ သူတို့တစ်တွေကြားထဲဝယ် ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ ပြန်ရောက်လာသလို ခံစားရသည်။ အထူးသဖြင့် အရာရှိ နှစ်ဦးကို ကျွန်ုပ်များစွာ လေးစားမိသည်။ အရပ်မြင့်မြင့်၊ အသားညိုညို၊ စကားကို အေးဆေးစွာပြောဆိုတတ်သူ ဒုတိယဗိုလ်မှူးကြီးလီစပ်သည် သူ၏ သတ္တမမြောက် ဩစတေးလျ အရေးပေါ် ကွင်းဆင်းတပ်စုနှင့်အတူ ကရိတ်ရီ ဟာရက်လိုင်ရင်ကို ဝင်ရောက်စီးနင်းစဉ် အဖမ်းခံခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗိုလ်မှူး ရစ်ချတ်ဘန်းနက်သည် ပုံမှန်အရာရှိတစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ကရိတ်စစ်ဆင်ရေးတွင် ကာကွယ်ရေးအရာရှိ ဖြစ်ခဲ့သူ၊ မှောင်ထဲတွင် ကင်းထောက်စဉ် အဖမ်းခံခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ဆလိုနီကာသည် နည်းလမ်းပေါင်းစုံဖြင့် ဆိုးဝါးနိုင်လွန်းသော အကျဉ်း စခန်းဖြစ်သည်။ ယခင် နာဇီလူငယ် အသင်းဝင်များဖြစ်သော ကင်းစောင့်စစ်သား များသည် တစ်ချိန်က လူမဆန်၊ အလွန်တရာ ယုတ်မာသော လုပ်ရပ်ကို လက်ရဲ ဇက်ရဲ ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည်။ စခန်းတွင်း ဝမ်းရောဂါဖြစ်ပွားစဉ်က ရေအိမ်တွင် ဝမ်းရောဂါလူနာများ ပြုထိုးနေချိန် ဂျာမန်ကင်းစောင့်သည် ရေအိမ်ထဲ လက်ပစ်ဗုံး ပစ်သွင်းခဲ့၏။ အစုလိုက်ပြုလိုက် သတ်ပွဲကား စည်းလွတ်ဝါးလွတ်နှင့် ရမ်းကား ရိုင်းပျစွာ။ ထိုကိစ္စကို ဗိုလ်မှူးဘန်းနက် စုံစမ်းနေရသေ ဖြစ်သည်။ ဘန်းနက်ကို

ပေးခဲ့သည့် သူတို့၏ဆင်ခြေမှာ လူများသည် သံသယဖြစ်ဖွယ်ရာ တီးတိုးပြောဆို နေကြ၍ ဤသို့ လက်ပစ်ခုံးဖြင့် ရှင်းခဲ့ရပါသည် ဟူ၏။ ကင်းစောင့်၏ လုပ်ရပ်ကို ထောက်ခံခဲ့ကြသော အရေးပိုင်များကား ဩချလောက်ပါပေသည်။

မကြာသေးခင်က ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့် မအောင်မြင်သော အကျဉ်းသား ထွက်ပြေးမှုတွင် သုံးပန်းသုံးဦးကို မစဉ်းမစား ပစ်သတ်ခဲ့ပြီး ရုပ်အလောင်းကို နေပူထဲ ရက်ပေါင်းများစွာ ပစ်ထားခဲ့သည်။ အခြားထွက်ပြေးသူများကို သံဆူး ကြိုးဖြင့် တုပ်ပြီး အားလုံးကို သတိပေးသည့်အနေဖြင့် ကြိမ်စာကျွေးခဲ့သည်။ မူးရူးနေသော ကင်းစောင့်များ အကျဉ်းစခန်းထဲ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားပြီး အပ်တိုတစ်ချောင်း မပါသည့် သုံးပန်းများကို ရန်မူနှိပ်စက်မြဲ။ နာဇီလူငယ်များ၏ အထက်လူ အရာရှိသည် နာဇီလူငယ်များအား အင်္ဂလိပ်ဝက်ကောင် ဘယ်နှကောင် သတ်နိုင်သလဲဟု နေ့စဉ်နေ့တိုင်း မေးမြန်းကာ လူသတ်သမားကို ဟိမဝန္တာ ချီးမွမ်းခန်းထုတ်တတ်မြဲ။

ကြောက်စရာအနိဋ္ဌာရုံပင် ဖြစ်တော့သည်။ အေသင်တွင် ကျွန်ုပ် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် ဆက်ဆံမှုမျိုးနှင့် လားလားမျှမဆိုင်။ သတင်းစုံကြားရပြီး သည်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဆေးရုံမှ ခွာလာခဲ့ခြင်းအတွက် အကြီးအကျယ် နောင်တ ရခဲ့သည်။

စခန်းသည် ယခင်က ဂရိအမြောက်ခံတပ်ဖြစ်သော်လည်း ဂျာမန်များက ရစရာမရှိအောင် ဖျက်ဆီးထား၍ ယခုအခါ မိလ္လာရေဆိုးနုတ်စနစ်သည် အခြေ အနေ အလွန်ဆိုးရွားနေသည်။ ရေဆိုးနုတ်စနစ် ရှိကို မရှိခြင်း ဖြစ်၏။ ရေအိမ်နှင့် စားဖိုဆောင်များတွင် သန်းပေါင်းများစွာသော ယင်ကောင်များက တလှောင်း လှောင်းနှင့် အညစ်အကြေးပုံများတွင် မဲမဲလှုပ်နေပုံက မြင်မကောင်း။ ခံတပ် အခန်းများထဲ အောင်းနေသော ကြောင်များ၏ အရေအတွက်က မသေးလှ။

စခန်းတွင်းဝယ် အကျဉ်းသား စုစုပေါင်း အရာရှိ အယောက်သုံးဆယ်နှင့် တပ်သား လူနှစ်ရာရှိသည်။ ထိုအထဲမှ လူတစ်ရာငါးဆယ်သည် တစ်နည်းမဟုတ် တစ်နည်းကြောင့် မသန်မစွမ်း ဒုက္ခိတများဖြစ်နေကြသည်။ တစ်ဆယ့်ငါးယောက် ခန့်မှာ လတ်တလောလေးတင် ဆလိုနီကာ အနီးဝန်းကျင်မှ ဖမ်းမိခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အကြောင်းပေါင်းသင့်သူများ တအံ့တမကြီးကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း တန်ဖိုးရှိသော သတင်းအတော်များများကို သူတို့ထံမှ ရရှိသည်။

အချို့က ထွက်ပြေးပြီး လေးကြိမ်ငါးကြိမ်ခန့် ပြန်အဖမ်းခံရသည့် အဖြစ်

သနင်များ ပြောပြကြသည်။ အချို့ကလည်း ထွက်ပြေးရေးအတွက် ရည်ရွယ်ချက် ကြီးကြီးမားမား ထားကြကာ လွတ်မြောက်နေချိန်လည်း ကြာခဲ့သည်။ တူရကီ နယ်စပ် သို့မဟုတ် တောင်ဘက်ပြေးရန် ပင်လယ်ကမ်းခြေရောက်မှ ပြန်အဖမ်းခံခဲ့ ကြရသည်။

လူပျော်လူနောက် နယူးဇီလန်တပ်ကြပ်တစ်ယောက်သည် မိုးသည်းသော နေ့တစ်နေ့၌ အခွင့်အရေးတစ်ခု ရခဲ့သည်။ ဂျာမန်အရာရှိတစ်ဦး စခန်းသို့ အလည် ရောက်လာပြီး အစောင့်ခန်းထဲ မဝင်ခင် ဧည့်စောင့်ခန်းထဲဝင်ကာ မိုးရေ တစက်စက်ကျနေသည့် ကုတ်အင်္ကျီနှင့် ဦးထုပ်ကို ချိတ်စွာသည်။ ထိုဦးထုပ်နှင့် ကုတ်ကို နယူးဇီလန်တပ်ကြပ်ကြီးက အမြန်ကောက်ဝတ်၊ မိုးရေထဲ ခပ်တင်းတင်း ထွက်လာခဲ့ရာ ကင်းစောင့်များ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် တစ်ကိုယ်လုံး တောင့်အောင် အလေးပြုကြသည်။ သုံးပန်းတပ်ကြပ်ကြီးသည် ဆလိုနီကာ လမ်း ကြားထဲ ဆင်းချလာတော့၏။ တပ်ကြပ်ကြီး၏ နိဗ္ဗာန်သည် စိတ်ကူးစိတ်သန်း များကို မီးထိုးပေးနိုင်လောက်ပါပေသည်။

စူးစက်မှ ဆံရည်ကိုယ်တော်တစ်ယောက်ကမူ ကန်ထရိုက်တာတစ်ယောက်၏ ဝန်တင်လှည်းအောက်မှ တွယ်လိုက်၍ စခန်းအပြင်ရောက်ခဲ့သည်။ လန်ဒန် အရှေ့ပိုင်းသားတစ်ယောက်လည်း အမှိုက်အိတ်ကြီးထဲဝင်၍ လိုက်ပါသွားဖူးကြောင်း သူ၏ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို ကျွန်ုပ်အား ပြောပြသည်။

သုံးပန်းများသည် အလုံးအရင်းလိုက် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကြံဆ နေကြသည်။ အတွေ့အကြုံရှိ ထွက်ပြေးဖူးသူတို့၏ ပါးရည်နပ်ရည်ကိုလည်း ရရှိထားသည်။ ကျွန်ုပ်သည် သိပ်မကြာမီမှာပင် ကျန်သုံးပန်းတို့၏ ယုံကြည်မှုကို ရခဲ့ပြီ။

ထိုအတောအတွင်း အရာရှိအုပ်စုသည် စိတ်ပျက်စရာကောင်းလောက် အောင် တင်းမာခဲ့ကြသေးသည်။ ဆေးအဖွဲ့အစည်းနှင့် တိုက်ပွဲဝင် စစ်သည်တော် တို့အကြား ဘာမှမဟုတ်သည့် အစားအသောက်ကိစ္စလေးကြောင့် ပစ်ခတ်မှုများရ၊ ရန်ဖြစ်ကြရသည်။ ကိစ္စတစ်ခုတွင် ခံစားချက်များ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရဖြစ်ပြီး အငြင်းပွားမှုအတွက် ဂျာမန်အရပ်သား အရာရှိကို ခေါ်ခဲ့ရသည့် အခြေထိဆိုက် ခဲ့သည်။

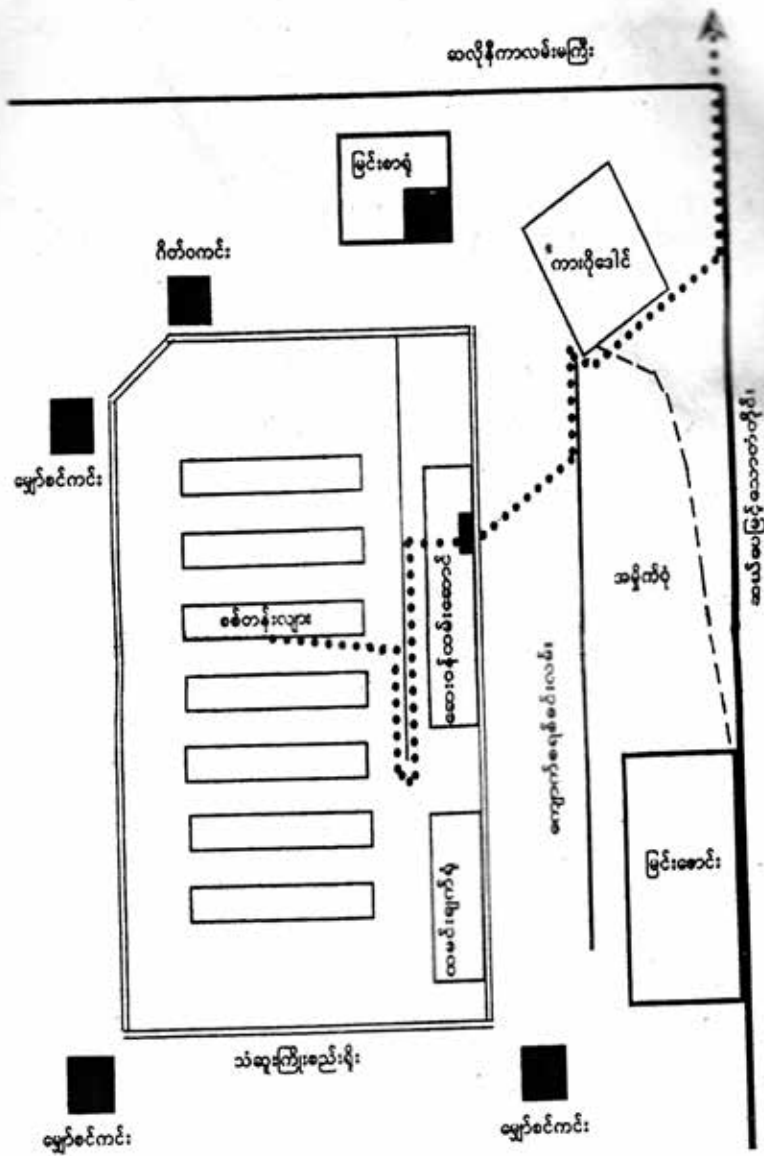
ဆလိုနီကာသည် နေကောင်းသည့် အရပ်မဟုတ်။ တစ်ဆက်တည်း မှာပင် ဘန်းနက်က ရာထူးအလျောက်ရထားသည့် သူ့အခန်းထဲ ကျွန်ုပ်အား

အတူလာနေရန် ဖိတ်ခေါ်ခဲ့၍ ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းသာရသည်။ ဘန်းနက်သည် ထွက်ပြေးရန် စိတ်ထက်သန်လွန်းသူ။ ကရိတဲကျွန်းတိုက်ပွဲတွင် ဘန်းနက်သည် လွတ်မြောက်ရန် အခွင့်အရေး တစ်ကြိမ်မက ရခဲ့သည်။ သူ၏ လေးဆယ်အရွယ် အသက်ကို ဘေးချိတ်ပြီး တပ်ရင်းပြန်ရန် အားလုံး စွန့်စားထားသူဖြစ်၏။ သူ့အား သုံးပန်းအဖြစ်ဖမ်းထားသမျှကာလပတ်လုံး သူကလည်း ဖမ်းသူများကို ကောင်းကောင်း ပညာပြမည်ဟု သံဓိဋ္ဌာန်ခိုင်ခိုင်ချထားသူ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်အထင်ပြောရလျှင် ဘန်းနက်သည် ပထမ သုံး လေးရက်ခန့် ကျွန်ုပ်ကို ချိန်ဆနေသည်။ ဗြိတိသျှတပ်များဆီအရောက် လနီပါင်းများစွာ လက်တွဲ နေထိုင်ရန် အဖော်ကောင်း ဟုတ် မဟုတ် ချိန်ဆနေခြင်း ဖြစ်သည်။

သည်လိုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ အစီအစဉ်ဆွဲကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်သက်ဆိုင် သည့် စခန်း၏ အစိတ်အပိုင်းသည် ဆလိုနီကာ အကျဉ်းစခန်း၏ ဌာနခွဲလေး တစ်ခုသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ဌာနခွဲ၏ အနောက်အရပ်တွင် ဌာနခွဲတစ်ခု ရှိသည်မှအပ ဌာနခွဲအများစုသည် ဟာလာဟင်းလင်းနှင့် အစောင့်အကြပ် စစ်သားလည်း မရှိ။ အနောက်ဘက်ဌာနခွဲတွင် ဂရိပြည်နှင့် ယူဂိုဆလားဗီးယားမှ နိုင်ငံရေးသမားများကို ထိန်းသိမ်းထားသည်။ ထိုဌာနခွဲတွင် ဗြိတိသျှထွက်ပြေးသူ များကို ကူညီမှုဖြင့် သေမိန့်စောင့်စားနေသော အဘွားကြီးတစ်ဦးကို ကျွန်ုပ် မြင်ခဲ့ဖူးသည်။

ဌာနစိတ်သည် ကိုက်သုံးရာ၊ ကိုက်နှစ်ရာရှိ စတုဂံအကွက်ဖြစ်ပြီး စစ် တန်းလျား တခုနှစ်လုံး၊ ထမင်းချက်ရုံနှင့် ဆေးဝန်ထမ်းအဆောက်အဦ ပါဝင်သည်။ ထွက်ပေါက်ဆို၍ ဂိတ်တစ်ခုတည်းရှိပြီး ဌာနစိတ်ထဲ ကင်းများ ပလူပျံအောင် ထားထားသည့်တိုင် ဂျာမန်များသည် ဂိတ်ဝကင်းကို အဓိက အားကိုးသည်။ ဌာန စိတ်၏ တောင်ဘက်စွန်းတွင် ပေနစ်ဆယ်မြင့်သော မျှော်စင်နှစ်ခု၊ မျှော်စင်တစ်ခု စီတွင် ကင်းနှစ်ယောက်၊ စက်သေနတ်တစ်လက်နှင့် ရွေ့လျားနိုင်သော မီးမောင်း အရှင်တစ်ခုကျ ပါဝင်သည်။ မြောက်ဘက်စွန်းတွင် ဂိတ်ဝကင်း၊ မျှော်စင်ပေါ်မှ ကင်းနှင့် မြင်းစာထားသည့် ရုံခေါင်မိုးပေါ်မှ ကင်းတို့ ရှိသည်။ မြင်းစာရုံ ခေါင်မိုး ပေါ်တွင် ကင်းစောင့်နှစ်ဦး၊ စက်သေနတ်နှင့် မီးမောင်း အရှင်တို့ရှိသည်။ ဌာနစိတ် ဘေးတွင် ကျယ်ပြန့်သော ကျောက်စရစ်ခင်းလမ်း ရှိပြီး ထိုကျောက်စရစ်ခင်း လမ်းက အမှိုက်ပုံ၊ အပျက်အစီးပုံနှင့် မြင်းဖောင်းတို့ကို ဌာနစိတ်နှင့် ခွဲခြားပေး ထားသည်။

ပုဂံစာအုပ်တိုက်

ကင်းများကို စောင့်ကြည့်ရင်း တစ်မနက်ခင်းလုံး အချိန်ကုန်သွားသည်။ မရေမတွက်နိုင်သော ပုံကြမ်းများ ဆွဲကြသည်။ တစ်ယောက်က စခန်းရှေ့ဘက်ကို ဆန္ဒရှိသလို နောက်တစ်ယောက်က နောက်ဘက်၊ နောက်တစ်ယောက်က ဘေးဘက် စသည်ဖြင့် သဘောကွဲကာ အချင်းချင်းစိတ်တွေ တိုကြသည်။ အရှေ့အရပ်ကိုမူ အားလုံးလက်လွှတ်ထားသည်။ မျှော်လင့်ချက် မထားကြ။ ဌာနစိတ်၏ အရှေ့အရပ်မှ ကိုယ်သုံးရာခန့်ရှည်သော သံဆူးကြိုးစည်းရိုးသည် အခြားဘက်များနှင့် သိပ်မကွာဘဲ ဆယ်ပေမြင့်၍ ဆယ်ပေထူသည်။ သို့ရာတွင် ထူးခြားချက်တစ်ခု ရှိ၏။ သံဆူးကြိုးစည်းရိုးကို ဖြတ်တောက်ထားသော အဆောက်အဦး နှစ်လုံး ရှိ၏။ ဆိုလိုသည်မှာ သံဆူးကြိုးနှင့် အဆောက်အဦနှစ်လုံး တစ်တန်းတည်း သွားနေခြင်း ဖြစ်သည်။ သံဆူးခွေက အဆောက်အဦပေါ် ဗြဲလရမ်းတက်သွားခြင်း ဖြစ်ပြီး အဆောက်အဦနောက်မှ ပတ်ရံထားခြင်း မဟုတ်။

အဆောက်အဦနှစ်လုံးထဲမှ တစ်လုံးသည် ထမင်းချက်ရုံဖြစ်ပြီး နောက်ဘက် နံရံသည် ထူထူထဲထဲ အင်္ဂတေနံရံကြီး ဖြစ်သည်။ တောင်ဘက်ကင်းမှ ခဲတစ်ပစ် အကွာပင် မရှိ။ ကျွန်ုပ်တို့သည် နေ့လယ်စာစားပြီး ထိုထမင်းချက်ရုံနား နာရီဝက် ကြာအောင် ခေါက်တုံ့လူးလာ ခြေအေးဝမ်းရောင် လမ်းသလားနေကြသည်။ နောက်ဆုံး ထိုနေရာသည် လက်တွေ့မကျဟု သဘောပိုက်ပြီး အကြံကို ပယ်ပစ် လိုက်သည်။

ဒုတိယအဆောက်အဦသည် အတော်ကလေး သစ်လွင်သော ဆေး လုပ်သားများ နေထိုင်ရာ သုံးထပ် အဆောက်အဦ ဖြစ်သည်။ ပဏာမ ကြည့်ရှု စစ်ဆေးခြင်းတွင် မည်သည့်ဖြစ်နိုင်ချေကိုမှ မတွေ့ရ။ ဌာနဘက် မျက်နှာမူထားသော ပြတင်းအားလုံးကို စတီးချောင်း၊ သံဆူးခွေတို့ဖြင့် ထူထဲစွာ ပိတ်ဆီးထားသည်။ ပြတင်းကို ဖောက်ထွက်နိုင်သည်ပဲထား၊ လမ်းမပေါ် ပြန်ဆင်းဖို့ရာ တစ်ဖက် တစ်ချက်စီမှ မီးမောင်းများကြောင့် လွတ်ရန် မလွယ်ပေ။

မြေအောက်တူးမြောင်းဖောက်ခြင်းသည်သာ တစ်ခုတည်းသော ဖြေရှင်း နည်းဟု ကျွန်ုပ်တို့ ဆုံးဖြတ်ချက်ချခါနီး အဆောက်အဦတွင်း လှေကားတစ်ခုကို သွားတွေ့သည်။ ထိုလှေကားသွားလမ်းကြောင်းကို ကုန်သေတ္တာများဖြင့် ဆိုထားသည်။ တံခါးက အရေးမကြီးလှချေ။ အပြင်ဘက်တွင် မီးမောင်းနှင့် စက်သေနတ်များက အပြည့်။ သို့ရာတွင် ဘန်းနက်၌ အကြံတစ်ခုရှိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပထမ ထပ်သို့ ပြန်တက်ပြီး ဆွေးနွေးရပြန်သည်။

မီးမောင်းနှန်ခဲ့သည် လမ်းမတစ်ခုလုံးကို ထိရောက်စွာ အလင်းပေးနိုင်သည်။ တောင်ဘက်မျှော်စင်မှ မီးမောင်းသည် မည်သည့်အဟန့်အတားမှ မရှိ။ မြင်းစာရုံခေါင်မိုးပေါ်မှ မီးမောင်းကမူ အဆောက်အဦ၏ ထောင့်စွန်းကြောင့် ကန့်သတ်မှုရှိသည်။ သို့ရာတွင် ထိုကင်းနှစ်ခုသည် ဘေးဘီကိုလည်း ကြည့်ရသေးသည်။ မီးမောင်းများက ဆုံလည်ဖြစ်ပြီး တစ်ကွက်မှ တစ်ကွက်သို့ စက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်း ရွေ့လျားနိုင်သည်။ မီးမောင်းတစ်ခုမဟုတ် တစ်ခုသည် ကျောက်စရစ်ခင်းလမ်းပေါ် အချိန်ပြည့်နီးပါး ထိုးထားနိုင်သည်။ မီးမောင်းနှစ်ခုစလုံး တစ်ပြိုင်နက်ထဲလည်း ထွန်းနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် လူ့သဘာဝအရ အမှားအယွင်းဆိုသည်မှာ ဖြစ်တတ်မြဲ။ မီးမောင်းထိုးသူနှစ်ဦးစလုံးသည် စက္ကန့်ပိုင်းလောက်ဖြစ်စေ၊ အခြားဘက်သို့ တစ်ပြိုင်တည်း ထိုးချင်ထိုးမိနိုင်သည်။ ထိုအခါ ကျောက်စရစ်ခင်းလမ်းက မှောင်ကျသွားမည်။ မီးမောင်းကို နေရာမှန် ပြန်ရွှေ့ချိန်ထိ မှောင်ကျနေမည်။ ဘန်းနက်နှင့် ကျွန်ုပ်က ထိုကိစ္စကို စဉ်းစားသည်။ ကံကြမ္မာ မျက်နှာသာပေးမည်ဆိုပါက ထိုအမှားအယွင်း စက္ကန့်ပိုင်းကလေးတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောက်စရစ်ခင်းလမ်းမကို တစ်ရှူးထိုးဖြတ်ပြေးနိုင်သည်။ လမ်းတစ်ဖက်ရောက်မှ ရှားတောင့်ရှားပါး အကာအကွယ်လေးဖြစ်သော မြေအောက်မြောင်းတိမ်တိမ်ကို ကွယ်၍ ပြေးကြရမည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ တံခါးကို စစ်ဆေးကြသည်။ လှေကားဆင်းလမ်းတစ်လျှောက် ပထမထပ်မှနေ၍ ဆို့ထားသော ကုန်သေတ္တာများသည် ပြဿနာမရှိသည့်အပြင် ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်သမျှကို ကာကွယ်ပေးထားမည်။ လှေကားထစ်များသည် နှစ်ဆစ်ချိုးပြီးမှ ကပြင်ကျဉ်းကျဉ်းလေးပေါ် ရောက်သည်။ တံခါးဝကိုမူ ကျောက်တုံးဖြင့် ခိုင်မာစွာ ပိတ်ဆီးထားသည်။ စတီးချောင်းများရော၊ သစ်သားချောင်းများပါ ဝက်အူဖြင့်ရစ်၊ သံဖြင့်ရိုက်၍ ထပ်မံပိတ်ထားပြီး သံဆူးကြိုးများကို မျှောကုပ်ဖြင့် တွဲထားသည်။ ဧကန်မလွယ်လှသော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ လောမည်မဟုတ်၍ ထိုအရာများကို ရှင်းထုတ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ထူးထူးခြားခြား ကျွန်ုပ်အမှတ်ရနေသည့်ကိစ္စမှာ ကျွန်ုပ်တို့တွင် စွန့်စားလိုစိတ် အရှင်းကင်းမဲ့နေသည်။ စိတ်ကူးယဉ်အောင်မြင်မှုအပေါ်သို့ တိမ်းညွတ်မှုလည်း အလျဉ်းမရှိ။ ယခုကြိုးစားမည့်ကိစ္စ၏ ခြေလှမ်းတိုင်းသည် သွေးအေးသော နည်းပရိယာယ်သာ ဖြစ်နေသည်။ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှု သွင်းမထား။ အံ့ဩစရာတော့လည်း ကောင်းပါသည်။ ကိရိယာတန်ဆာပလာများ

အစုံအလင်ရှိနေသည်။ စစ်တန်းလျားတွင် အလုပ်လုပ်သော ဂရိလူမျိုးမီးပြင် ဆရာထံမှ ပလာယာတစ်လက်ကို ကျွန်ုပ် ဝယ်ယူလိုက်သည်။ ဘန်းနက်က ကျွန်ုပ်တို့ ခုတင်မှ အပိုင်းအစများဖြင့် တူရွင်းလုပ်သည်။ စခန်းဆရာဝန် ဖရက်မူဒီ ထံမှ ကျောက်ပတ်တီးညှပ်ကတ်ကြေးတစ်ယောက်ကို ရလိုက်ပြန်သည်။ ဖရက် မူဒီသည် ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာအတွက် အလွန်ကောင်းသော ဂျာမန် ငါးကြီးအသည်းဆီ လိမ်းဆေးကိုပါ စွန့်ကြဲလိုက်သည်။

ထိုနေ့ညတွင်ပင် ကျွန်ုပ်တို့ အလုပ်စတင်သည်။ ညနေပိုင်း စစ်ဆေးမှု ပြီးသည်နှင့် နှစ်ဦးသား ထိုအဆောက်အဦနား ဘာမှမသိသလို အပြစ်ကင်း မျက်နှာပေးများဖြင့် လျှောက်လာကြသည်။ အပြင်မထွက်ရ အမိန့်ထုတ်ထားသည့် အချိန်ထိ ဆေးဝန်ထမ်းများနှင့် စပ်မိစပ်ရာ စကားတွေ အစုံပြောလာကြသည်။ လှေကား ပထမအဆစ်ချိုးတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ကုန်သေတ္တာနောက်သို့ လှစ်ခနဲ ဝင်ကာ အားလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်အထိ စောင့်စားနေသည်။

လုပ်ရသည့်အလုပ်က နှေးဖို့ လိုအပ်နေ၍ ခြေကုန်လက်ပန်းကျခြင်း၊ အမောဆိုခြင်း မရှိ။ အသံတစ်ချက် မြည်သွားတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့မှာ မိနစ်အတော် ကြာအောင် ချွေးပြန်သွားတတ်၍ သံချောင်းတိုင်း ဝက်အူတိုင်းကို သတိဝီရိယ ကြီးစွာဖြင့် ဖြည်းဖြည်းချွတ်ရသည်။ မကြာခဏဆိုသလို အပြင်ဘက် ကျောက်ခင်း လမ်းပေါ်မှ ခြေနှင်းသံ လေးလေးမှန်မှန်ကြီးကို ကြားရသည်။ ထိုအခါ လုပ်လက်စ အလုပ်ကို ရပ်ထားရသည်။ တံခါးအပြင် နားကလေးတင် ကြာမြင့်စွာ စကားပြော နေသော ကင်းစောင့်နှစ်ဦး၏အသံကို ပထမညအတွင်းမှာပင် သုံးကြိမ်တိတိ ကြားရသည်။

လင်းအားကြီး လေးချက်တီးတွင် သစ်သားဘားတန်းအားလုံးနှင့် စတီး ဘားတန်း ခြောက်ချောင်းအနက်မှ နှစ်ချောင်းကို ဖြုတ်ပြီး သွားသည်။ ဘားတန်း များကို သူ့နေရာသူ့ အသာလေး ပြန်ချိတ်ထားပြီး နဂိုပုံစံ ပြန်ရှင်းလင်းထား လိုက်သည်။ စစ်တန်းလျားဆီကို စွန့်စွန့်စားစား ပြန်ရဦးမည်။ ကင်းနှစ်ဦးက အလွတ်မပေးတမ်း လှည့်လည်လျက်။ တားမြစ်ချိန်အတွင်းမို့ မည်းမည်းမြင် သည်နှင့် ပစ်ခွင့်ရှိနေသည်။ သို့သော် စခန်းတွင်း တစ်ပတ်လှည့်ဖို့အတွက် မိနစ် နှစ်ဆယ်ခန့် အချိန်ယူရသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အချိန်တွေ ပိုလျှံနေသည်။ ရံဖန်ရံခါ ကျွန်ုပ်တို့အား မီးမောင်းအထိုးခံရနိုင်သလို ကင်းစောင့်များ နည်းဗျူဟာ ပြောင်းချင်လည်း ပြောင်းနိုင်သည်။

နှစ်ဦးသား ပြဿနာမရှိဘဲ ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ပြန်ဝင်နိုင်ခဲ့သည်။ မနက်ခြောက်နာရီအထိ ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား မနက်တိုင်း အိပ်ရာဘေး မတ်တတ်ရပ်ရန် ဂျာမန်များက အမိန့်ပေးထားခဲ့၍ နေ့လယ်စာ စားချိန်ထိ ကျွန်ုပ်တို့ အိပ်နေခဲ့သည်။

ဒုတိယညတွင်မူ ပထမညတုန်းကနှင့် မယှဉ်သာအောင် အနှောင့်အယှက်များဝင်လာသည်။ မြင်းထိန်းများ အချိန်လင့်မှ ပြန်ကြာသလို လမ်းပေါ် ကျက်စီညနေကြသည်။ ကင်းသမားများကလည်း ငြိမ်ငြိမ်မနေကြ။ အစောင့်အပြောင်းအလဲရှိနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့လုပ်ကိုင်နေသည်ကို ဩစတေးလျနှင့် ဗြိတိသျှဆေးလုပ်သားများ မြင်တွေ့သွား၍ အထူးလျှို့ဝှက်ပေးပါရန် အရေးတကြီး တောင်းဆိုရသည်။ အချိန်ကလည်း ကုန်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ နောက်ထပ် စတီးဘားတန်းနှစ်ချောင်း ဖြုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ တတိယတစ်ချောင်းကို ဖြုတ်၍ ရခါနီးတွင် မြင်းစောင်းနောက်မှ တောကျီးကန်းကြီး တအာအာမြည်တမ်းကာ မိုးလင်းတော့မည့်အကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ကို သတိပေးနေသည်။

တတိယညတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ညဆယ့်တစ်နာရီတွင် နောက်ဆုံးစတီးဘားတန်းကို ဖြုတ်နိုင်ခဲ့သည်။ သော့ဖြုတ်ရန် ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ဆောက်အကြမ်းစားနှင့် ဝက်အူလှည့်တို့ပါ တစ်ပါတည်း ယူလာခဲ့သော်လည်း အံ့ဩစရာကောင်းသည်မှာ သော့ကိုခတ်မထားခြင်းပင်။ တံခါးအစွန်အဖျားနားတွင် ဟိုဟိုသည်သည် သံရိုက်ထားသေးရာ သန်းခေါင်အကျော်ကလေးတွင် နောက်ဆုံး သံချောင်းကို ဆွဲနှုတ်နိုင်ခဲ့ပြီး တံခါးကို ဟနိုင်ခဲ့သည်။

တံခါးသည် နှစ်လက်မ သုံးလက်မခန့်သာ ဟပြီး ဆက်ဖွင့်မရတော့။ တံခါးအပြင်ဘက်အစွန်းတွင် သံဆူးခွေ ကပ်ရိုက်ထား၏။ တံခါးဟကြားမှ လက်ထုတ်ပြီး ခက်ခက်ခဲခဲ ပလာယာဖြင့် ဆွဲဖြုတ်၍ ရနိုင်သည်။ နှစ်ဦးသား တစ်ဇာကြာအောင် တိုင်ပင်ပြီး မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဖြုတ်နိုင်မည်ကို သိ၍ ထွက်ပြေးမည့် ညကျမှ ဖြုတ်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သတိဝီရိယဖြင့် ကိုယ့်အခန်းကိုယ်ပြန်ကြသည်။ ကိရိယာများကို မွေ့ရာအောက်နှင့် မီးဖိုထဲထည့်ဖွက်သည်။ ညမှောင်ထဲ အဝတ်လဲရသည်။ ည တစ်ချက်တီး ရှိပြီမို့ လူက မောလည်း မော၊ အိပ်လိုက်ရလျှင် သိပ်ကောင်းမည်ဟု တွေးကာ အိပ်လည်း အိပ်ချင်နေပြီ။

နှစ်ဦးသား ဝွဒ်နိုက်ဟု နှုတ်ဆက်ရုံရှိသေး အပြင်ဘက်စင်္ကြံပေါ်မှ

ခြေသံတဒုန်းဒုန်းကို ကြားလိုက်ရ၍ ခေါင်းနပန်းကြီးသွားသည်။ လည်ချောင်းသံ ကြီးဖြင့် အမိန့်ပေးသံကို ကြားရပြီး တံခါးဝုန်းခနဲပွင့်ကာ စစ်သားသုံးယောက် ဖြန်းစားဒိုင်းစား ဝင်ချလာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မျက်နှာကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးထားကြသည်။ စောင်များကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆွဲခွာ၊ အခန်းတစ်ခန်းလုံးကို လျင်မြန်စွာ ရှာဖွေကြသော်လည်း စေ့စေ့စပ်စပ်မဟုတ်။ ထို့နောက်မှ စိတ်ကျေနပ် သွားပုံနှင့် အရာရှိသည် ငေါက်ဆတ်ဆတ်အမိန့်ပေးသည်။ စစ်သားအုပ် တဒုန်းဒုန်း ထွက်ခွာသွားသောအခါ လူသားနှစ်ယောက်ခမျာ ကတုန်ကယင်ကြီး ကျန်ရစ်ခဲ့ရတော့သည်။

ကံမကောင်းလိုက်လေခြင်း။ ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ခန်းတည်းကို ကွက်၍ ရှာဖွေသွားခြင်းကို ကျွန်ုပ်လည်း မဖြေရှင်းတတ်။ ဉာဏ်မမီ။ ဖြစ်နိုင်ချေရှိသည်မှာ တစ်ယောက်ယောက်က ကျွန်ုပ်တို့ ည မအိပ်မှန်း သိရှိသွားပြီး အကြောင်းသွား ကြားဟန်တူသည်။ မဟုတ်ပါကလည်း ကျွန်ုပ်ကို လူဆိုးဟု သတ်မှတ်ထားခြင်း ကြောင့် ဖြစ်မည်။ ထိုကိစ္စ၏ ဆိုးကျိုးကိုမူ ရှောင်လွှဲ၍မရ။ ဘန်းနက် နာလန် ပြန်မထူ။ သုံးညတာအလုပ်ကြောင့် အာရုံကြောများ ဆိုးဆိုးရွားရွားထိသွားရုံမက ယခုဆိုလျှင် ကျွန်ုပ်တို့လုပ်ရပ်အလုံးစုံကို ဂျာမန်များသိသွားပြီဟု ဘန်းနက်က ထင်နေပြီ။ နေ့အခါတွင် တံခါးပြန်တပ်သည်ကို မမြင်။ ထိုအခါ ဘန်းနက်က ထိုကိစ္စကို ဂျာမန်တို့ ထောင်ချောက်ဆင်ပြီဟု တွက်သည်။ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးပမ်း သူကို စက်သေနတ်တစ်လက်က အသင့်စောင့်နေပြီး နောင် ထွက်ပြေး လွတ် မြောက်ရန် ကြိုးပမ်းသူတိုင်းအတွက် နောင်ကြည့်အောင် နမူနာပြတော့မည်ဟု တွက်သည်။ ဘန်းနက်သည် ထွက်ပြေးရန် သန္နိဋ္ဌာန်ခိုင်ခိုင်ချထားဆဲဖြစ်သော်လည်း အသက်လေးဆယ်အရွယ်ဖြစ်၍ ပူတတ်သည်။ အခွင့်အရေးများကို အန္တရာယ် များလွန်းသည်ဟု ထင်သည်။ စီမံကိန်းအသစ်ကိုပင် စထွင်နေပြီ။

ဘန်းနက်၏အဆိုးမြင်ဝါဒကြောင့် ကျွန်ုပ် မတုန်လှုပ်ပါ။ မနက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်သည် ထမင်းချက်ရုံနား ရစ်သီရစ်သီလုပ်သည်။ နေ့လယ်စာ စားပြီးလျှင် ထိုင်ချပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုချချနိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ ဘန်းနက်၏ အကြောင်းပြချက် ခိုင်မာပါသည်။ နောက်ထပ် ခြိမ်းခြောက်မှု မရှိဘူးပဲထား။ ယခုအကြံသည် စွန့်စားရာကျလွန်းသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ ဟိုးအတွင်းစိတ် ထဲ၌ ယခုအစီအစဉ်ကို ဂျာမန်တို့ ရှာမတွေ့သေးဟု သေချာနေသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ် စာရွက်တစ်ရွက် ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ စာရွက်

အလယ်မှ မျဉ်းတစ်ကြောင်း သားလိုက်ပြီး ကော်လံနှစ်ခုခွဲကာ 'အဆိုးနှင့် အကောင်း' ကို ကျွန်ုပ်စဉ်းစား၍ ထွက်သမျှ ချရေးသည်။ ရင်နှင့် ရင်းရသည့် ကာလတိုကလေးပင်။ မှားယွင်းစွာ ဆုံးဖြတ်မိပါက အသက်ပါပေးလိုက်ရမည့် အဖြစ်။ သို့တိုင် ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ ယခုကြိုးစားလျှင် ကြိုးစား၊ ယခုမှ မကြိုးစားလျှင် နောင်ဘယ်တော့မှ မဖြစ်ဟု ခိုင်ခိုင်မာမာကြီး ယုံကြည်နေသည်။ ယခုအခွင့်အရေး ကိုသာ လက်လွှတ်ဆုံးရှုံးခံလိုက်ပါက နောင် ဘယ်တော့မှ အခွင့်အရေးထပ်မရ နိုင်တော့ဟု ခံစားရခြင်း ဖြစ်သည်။

စာရွက်ပေါ် အဆိုး အကောင်း ရေး၍ ပြည့်သွားသောအခါ ဘန်းနက်က ကျွန်ုပ်ကို ငုတ်တုတ်ထိုင်ကြည့်သည်။ သူ စိတ်ပူနေမှန်း ကျွန်ုပ် သိသည်။ စိတ်ပူ သော်ငြား ပထမတစ်ခါ ကန့်ကွက်ပြောဆိုပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်ုပ်စိတ်ပျက်အောင် ထပ်မံမပြောဆိုတော့။

ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်ချက်မချရသေးမီ ဖဲသမား ငါးဦး ခြောက်ဦးနှင့် အဖွဲ့ ကျပြီး နှစ်ဆယ့်တစ်ပေါက်ကို တစ်နာရီခန့်ကစား၍ အီးရော အီးရော လုပ်လိုက် သေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏စိတ္တဗောဓိဆိုလည်း ရသည်။ ကစား၍ နာရီဝက်ပင် မရှိသေး တစ်ဖွဲ့လုံး၏ ဂရီနိုင်ငံသုံးငွေက ကျွန်ုပ်အိတ်ထဲ သပိတ်ဝင်အိတ်ဝင် ရောက် လာသည်။ ကြက်ခြေနီပါဆယ်ထုပ်ထဲမှ ကိုကိုးသောက်ပြီးသောအခါ အားလုံး မကျေမနပ်ဖြင့် နေရာမှ ခွာရှုံ့ကြရသည်။ မနက်မိုးလင်းမှ ပြန်လာပြီး ရုံးသမျှ ငွေ အကုန်ပြန်ကျုံးမည့်အကြောင်း ကြိမ်းသွားကြသည်။ ဖဲသမားအုပ်စု ထွက်ခွာ သွားသောအခါ ဘန်းနက်၏ အကြံပြုချက်အတိုင်း စာရွက်ပေါ်မှ 'အကောင်း' ခေါင်းစဉ်အောက်၌ ဂရီနိုင်ငံသုံး ငွေ ရှစ်ထောင်သည် ထွက်ပြေးဖို့ အကူအပံ့ ဖြစ်ကြောင်း ချရေးသည်။

ညနေ ခြောက်နာရီတွင် ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်ချက်ချသည်။ ဘဝအတွက် ဆုံးဖြတ်ချက်ဆိုသည်မှာ သေချာပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏မူလအစီအစဉ်မှာ စနေ နေ့တွင် အိပ်ရေးဝဝအိပ်ပြီး တနင်္ဂနွေနေ့ ညကိုးနာရီတွင် လစ်ရန် ဖြစ်သည်။ ညကိုးနာရီဆိုလျှင် တာဝန်မကျသည့် အစောင့်များ ပြန်ကြပြီ။ ယခုတော့ အရာရာ တက်သုတ်ရိုက် လျင်မြန်စွာ လှုပ်ရှားလာသလို ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အကြောအချင် များကလည်း တောင့်တင်းပြီး အိပ်၍ မရ။ နေ့မဆိုင်းဘဲ ညတွင်းချင်း ဒုန်းစိုင်း ပြေးတော့မည်ဟု ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်သည်။

ကျွန်ုပ်၏သန့်ဋ္ဌာန်ကို ဘန်းနက် သိရှိသွားသောအခါ ပေါင်မုန့်၊ ကြက်ခြေနီ

စည်သူတ်ဘူး၊ အရပ်သားကုတ်အင်္ကျီနှင့် အင်္ဂလိပ်ငွေအချို့ အပါအဝင် စုဆောင်းထားသမျှအားလုံး သူ့ရှိသမျှ ပေးရှာသည်။ နှုတ်ဆက်ပွဲအတွက် ကျွန်ုပ်အား ကောင်းကောင်းချက်ကျွေးပြီး တတ်သမျှ ကူညီသည်။

တားမြစ်ချိန်ရောက်ပြီဖြစ်၍ ဆေးဝန်ထမ်းဆောင်ဆီရောက်အောင် သတိကြီးကြီးထား၍ သွားရတော့မည်။ ရှစ်နာရီခွဲပြီးသည်နှင့် မိတ်ဆွေကြီး ဘန်းနက်ကို ဝှင်ဘိုင်ဟု နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ဘန်းနက်ခမျာ ကျွန်ုပ်၏ စွန့်စားခန်းအတွက် အလွန်အမင်းစိတ်ပူနေသည့်အပြင် သူပါလိုက်မလာနိုင်သည့်အတွက် ရတက်မအေး ဖြစ်နေသည်။ သူ မပါလာခဲ့သည့်အတွက် သူ့ကို လွမ်းရတော့မည် ကိုလည်း ကျွန်ုပ်သိနေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့စစ်တန်းလျားမှနေ၍ ကိုက်နှစ်ရာကွာသော ဆေးဝန်ထမ်းဆောင်ဆီရောက်အောင် တစ်နာရီခန့်အချိန်ယူရသည်။ မီးမောင်းများက အဆက်မပြတ် လှုပ်ရှားနေသလို ညကင်းများကလည်း ထိုင်ချပြီး စကားကောင်းနေကြ၍ ကျွန်ုပ်မှာ ခြံစည်းရိုး သံဆူးခွေအရိပ်ထဲ တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် ကတ်သီးကတ်သတ် ပုန်းခိုနေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ညကင်းများနေရာမှ ခွာသွား၍ ကျွန်ုပ်သည် လှေကားထစ်များကို ခပ်လောလောတက်၊ တံခါးဖွင့်၍ ဆေးဝန်ထမ်းဆောင်၏ ခန်းမထဲဝင်လာသည်။ တံခါးမင်းတုပ်ထိုးပြီးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်အား ဆီးကြိုလိုက်သော အသံတစ်သံက အလန့်တကြား ပေါ်ထွက်လာသည်။

“မင်း ရူးနေလား၊ တားမြစ်ချိန်ကြီးကွ၊ အန္တရာယ်ရှိတာ မသိဘူးလား။”

ဩစတေးလျ ဆေးဝန်ထမ်း၏ အသံဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏ အကြံအား ပြောပြသောအခါ သူက ချက်ချင်းအကူအညီပေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ပထမထပ်၏ လှေကားတက်ကို ရောက်လာကြပြီး ဘားတန်းများ ပိတ်ဆီးထားသော ပြတင်းမှနေ၍ အောက်ဘက်လမ်းမပေါ် ကြည့်ကြသည်။ အရာရာ ပုံမှန်အတိုင်းဟု ထင်ရသည်။ နာရီဝက်ကြာအောင် ကြည့်နေစဉ်အတွင်း ဇောင်းထဲမှ မြင်းအုပ်တစ်အုပ်ဆွဲထုတ်သွားသည်မှအပ ပုံမှန်အတိုင်း ရှိနေသည်။

ကျွန်ုပ်အလုပ်လုပ်နေစဉ် ကာလအတွင်း စောင့်ကြည့်ရန် ဆေးဝန်ထမ်းနှင့် သူ၏မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က သူတို့သဘောနှင့် သူတို့ တာဝန်ယူသည်။ အချင်းချင်း အချက်ပြဖို့အတွက်လည်း ညှိကြရသည်။ ကျွန်ုပ်အား သတိပေးလိုပါက ခပ်သေးသေး အရာတစ်ခု လှေကားတစ်လျှောက် ပစ်ချလိုက်မည်ဖြစ်ပြီး “အားလုံး ရှင်းလင်းပြီ” ဟု ပြောလိုပါက နှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်က လေချွန်မည် ဖြစ်သည်။

တံခါးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် ဘန်းနက် ထားခဲ့သည့်အတိုင်း ရှိနေသည်။
 တင်ရုံကလေး တင်ထားသော ဘားတန်းများ အားလုံးကို ကျွန်ုပ်ဖြုတ်နေစဉ်
 လက်ရာမပျက်ရှိနေကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကတိတွေ အထပ်ထပ်ပေးရသည်။
 တံခါးချပ်က သုံးလက်မခန့် အသံမြည်ဘဲ ပွင့်သွားသည်။ တံခါးချပ် အပြင်
 ဘက်မှ တင်းခံနေသော သံဆူးကြိုး ၈ ချောင်း၊ ၉ ချောင်းခန့်ကို သတိကြီးကြီး
 ထား၍ ဖြတ်ရာ မိနစ် ၂၀ ခန့် အချိန်ယူရသည်။ နောက်ဆုံးသံဆူးကြိုးကို
 ဖြတ်တောက်အပြီးတွင် တံခါးသည် ကျွန်ုပ်ဘက်သို့ လွယ်လင့်တကူ ပွင့်လာ
 တော့သည်။ ထိုစဉ် သတိပေးသည့် အမှတ်အသားအဖြစ် နောက်ဘက် လှေကား
 ထစ်များတစ်လျှောက် သားရေဖိနပ်တစ်ဖက်ကျလာ၍ တံခါးကို အူယားဖားယား
 ပိတ်ရသည်။ အပြင်ဘက်မှ လမ်းအတိုင်း တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာသော ဖိနပ်သံကို
 ကြားရပြီး လူက အသက်ရှူမှားလောက်အောင် နှလုံးတုန်လာသည်။ မီးမောင်း
 များအောက်ဝယ် သံဆူးကြိုးဖြတ်စများကား အတိုင်းသား။ ထိုသဲလွန်စများကို
 မမြင်နိုင်သူ မရှိ။ ကျွန်ုပ် ကြောက်ဒူးတုန်လာပြီ။ ဘုရားစူးရစေ၊ အန္တရာယ်သည်
 တံခါးအနီးလောက်တွင် ခဏရပ်သွားပြီးမှ ဆက်လျှောက်သွားသည်။ စက္ကန့်
 အနည်းငယ်အကြာတွင် နာဝင်ပီယံမဖြစ်သည့် လေချွန်သံလေးကို ကြားလိုက်
 ရသည်။ အားလုံး ကင်းရှင်းသွားပေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် တံခါးကို ဟရုံကလေး ဟပြီး မြေပြင်ကို လှေလာသည်။
 ကျောက်စရစ်ခင်းလမ်းက တစ်ဆယ့်ငါးပေခန့်သာ ကျယ်သော်လည်း မီးမောင်း
 မကွယ်မချင်း ဤလမ်းကို ဖြတ်ကူး၍မရဟု ကျွန်ုပ် သိနေသည်။ တောင်ဘက်
 စွန်းမှ ကင်းက ယနေ့မှ ထူးထူးခြားခြား နိုးကြားနေသည်။ မီးမောင်းက ဟိုရွေ့
 သည်ရွေ့နှင့် ကြားဆက်မပြတ်ချင်။ ကိုးနာရီခွဲလောက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ကင်း
 လဲချိန် ဆယ်နာရီထိစောင့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ခပ်အေးအေး ကင်း
 သမားနှင့် လဲပါစေဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် စောင့်ခြင်းဖြစ်သည်။ စောင့်နေစဉ်
 ကာလအတွင်း ကျွန်ုပ်သွားမည့် ခြေလှမ်းများနှင့် နံရံနိမ့်နိမ့်၏ တစ်ဖက်ခြမ်းမှ
 အမှိုက်ပုံထဲ ဝင်အောင်းမည့် လမ်းကြောင်းကို တွက်ချက်သည်။

ဆယ်နာရီမထိုးခင်ကလေးတွင် စောစောက ထွက်သွားသော မြင်းအုပ်
 ပြန်ဝင်လာသည်။ လမ်းတစ်လျှောက် ညီစီနေရာ ယာဉ်တစ်မျိုးမျိုးကို ဆွဲလာ
 ကြောင်း ၎င်းတို့ကိုမကြည့်ဘဲနှင့် ကျွန်ုပ်သိနေသည်။ မြင်းစောင်းကိုကျော်သွားမှ
 ကျွန်ုပ် အသာလေး ချောင်းကြည့်သည်။ မြင်းဇက်ကြိုးဖြုတ်သည်ကို ကူညီဟန်

တူသည်။ မီးမောင်းတစ်လက်က မြင်းစောင်းဝင်းထဲ ထိုးပေးထား၍ ယခု အခွင့်အရေးကို တကယ့်ခွင့်ပဲဟု ကျွန်ုပ် တွေးမိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ပြေးတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ တံခါးဖွင့်မလိုအလုပ် နောက်ဘက်လှေကားထစ်များတစ်လျှောက် တစ်ခုခုကျလာသည်။ တစ်ဆက်တည်း ဆယ်နာရီကင်းလဲတော့မည့် အစောင့်တပ်ကြပ်ကြီး၏ အမိန့်ပေးသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ ဘုရား... ဘုရား... ရန်သူရှေ့မှောက်ရက်လဲမိတော့မှာပါကလားဟု ကျွန်ုပ်အဖြစ်အတွက် အကြီးအကျယ် ကျောချမ်းသွားရသည်။

အခန်းပြန်မည့် ပထမကင်းသမား တံခါးကို ကျော်ပြီး ဖြတ်လျှောက်သွားသည့် တစ်ဆယ့်ငါးမိနစ်ကာလတွင် အစွန်းနှစ်ဖက်မှ မီးမောင်းနှစ်လက်စလုံး တစ်ချက်ကလေးမှ မရပ်ဘဲ တရစပ်လှုပ်ရှားနေသည်။ သို့ရာတွင် သိပ်မကြာလိုက်။ ကင်းစောင့်အသစ်တို့ ပျင်းရိငြီးငွေ့လာသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လှေကားပေါ်ထိုင်ချပြီး အဓိကနေရာ တံခါးပေါက်ဝကို မီးမောင်းမထိုးသည့် ကာလကို သော့ပေါက်ကလေးမှ ကြည့်၍ ရေတွက်ကြည့်ရာ တစ်မှ လေးထိ ရေတွက်၍ ရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တံခါးကို သတိဝီရိယကြီးစွာ ဖွင့်ပြီး အပြင်ကို ကံကြည့်သည်။ တောင်ဘက်မျှော်စင် မီးမောင်းသည် ထွက်ပေါက်ကို တိုက်ရိုက် မီးထိုးထားနိုင်သော်လည်း အမှိုက်ပုံကို မီးထိုးနိုင်သည်မှာ မြင်းစာရုံခေါင်မိုးပေါ်မှ မီးမောင်း ဖြစ်မှန်း ကျွန်ုပ်သိသည်။ မှောင်ကျသွားသည့် အခိုက်အတန့်ကာလကို ကျွန်ုပ် ရေတွက်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ လမ်းမပေါ် မီးမောင်းတစ်ခုက ဆယ်မိနစ်ကျော်ကျော် ထိုးထားတတ်ပြီး အလှည့်အပြောင်း မှားယွင်းသွားတတ်သည့် ငါးမိနစ်ခန့်တွင် လမ်းမသည် စက္ကန့်ပိုင်းမျှ မှောင်ကျသွားသည်။

“တစ်၊ နှစ်၊ သုံး... တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး... ပိုကောင်းလာပြီ။ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး၊ လေး... ဒီလောက်ဆို ငါ လုပ်နိုင်ပြီ၊ တစ်၊ နှစ်၊ သုံး... ဖူး... မလုပ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်” ကျွန်ုပ်မှာ ရေတွက်၍ပင် မဆုံးနိုင်တော့။ အသည်းထိတ်စရာ အကောင်းဆုံးအချက်မှာ မှောင်ကျသွားချိန်ကို ဘယ်နည်းနှင့်မျှ မသိနိုင်ခြင်းပင်။ ဘယ်အချိန်ဆုံးဖြတ်ချက်ချချ ထိုဆုံးဖြတ်ချက်သည် ရေဆုံးရေဖျားဖြစ်တော့မည်။ အစီအစဉ်တစ်ရပ်လုံး၏ အောင်မြင်မှု၊ ကျရှုံးမှုဟူသည် ကံကြမ္မာပေါ်မှ လွဲ၍ မည်သည့်အချက်ပေါ်မှ မူတည်မနေ။

ထိုနေရာတွင် အားယူနေသည့်အချိန်က နာရီဝက်ခန့်ရှိသည်ဟု ထင်သည်။ ကျွန်ုပ်အတွက်မူ နှစ်ချီနေသကဲ့သို့ပင်။ ကျွန်ုပ်မှာ အခွင့်ကောင်း လက်လွတ်

သွားပြန်ပါကလားဟု မိမိကိုယ်ကို ဒေါမနသပ္ပာဒ်လိုက်၊ မှောင်ကျသွားချိန် တစ်ကြွေလောက်သာရှိချိန်၌ ကြောက်ဖျားဖျားလိုက်နှင့် ရင်ထဲ ဗလောင်ဆူနေ ရသည်။

ကျွန်ုပ် လှမ်းထွက်လာခဲ့သည်။ မပြေး။ သို့သော် သတိကြီးကြီးထား၍ လမ်းတစ်ဖက်ကို ကူးသည်။ ဖိနပ်ကို ခြေအိတ်ဖြင့် စွပ်ထား၍ ကျောက်စရစ်ခင်း လမ်းပေါ် အသံသိပ်မမြည် လမ်းတစ်ဖက်မှ နံရံနိမ့်ဆီ ကိုယ်ကို ပစ်လှဲရန် ကြံခါနီးကလေးတွင် မီးမောင်းတစ်ခုလမ်းမပေါ်ထိုးတော့မည်ဟု အလိုလို သိပြီး မြေပေါ်ဝမ်းလျားထိုးချလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် မီးမောင်းတစ်ခုခုကို မျက်စိ လည်သွားအောင် လုပ်နိုင်မှ ဖြစ်မည်။

မြင်းစာရုံခေါင်မိုးပေါ်မှ မီးမောင်းသည် လမ်း၏ ထက်အောက် အလကား သက်သက် စုန်ဆန်ရွေ့လျားနေသည်။ မီးမောင်း၏ အလင်းရောင် စူးရှလိုက်ပုံက ကျွန်ုပ်မျက်နှာအပ်ထားသည့် မြေပြင် ထိန်လင်းနေသည်အထိပင်။ ထိုစဉ် အခြား မီးမောင်းတစ်ခု ကျွန်ုပ်ပခုံးပေါ်မှ ဖြတ်ပြေးသွားသည်ကို သိလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် တစ်ကိုယ်လုံးကို အကြောက်တရားက တင်းကြပ်စွာ နှောင်တည်းလျက်ရှိပြီ။ လူ့ဘဝတွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် လည်ကုပ်မှ အမွှေးများ ထောင်ထလာ သည်ကို ခံစားဖူးလိုက်သည်။

ကင်းသမားနှစ်ယောက် လေကန်နေသည်ကိုပင် ကျွန်ုပ် အတိုင်းသား ကြားရသည်။ သူတို့အားလုံး တက်တက်ကြွကြွရှိပုံမရ။ ကျွန်ုပ်ကိုလည်း မြင်ပါ လိမ့်မည်။ ကျည်တစ်တောင့်က ကျွန်ုပ်ခန္ဓာကိုယ်ထဲ ချက်ကောင်းကို ဝင်အောင် တော့မည်ဟု တွေးမိပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ကွေးလိမ်တက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အာရုံကလည်း ထုံထိုင်းလျက်။ မည်မျှကြာကြာလဲလျောင်းနေမိမှန်းပင် မသိ တတ်နိုင်တော့။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံး မီးမောင်းများ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ဆင့်ကဲ ဖယ်ရှဲသွားသည်။

ကျွန်ုပ် ခုန်ထပြီး တံတိုင်းနိမ့်နိမ့်ကို ခုန်မကျော်တော့ဘဲ တံတိုင်း တစ်လျှောက်ပြေးကာ ကားရုံဝင်းထဲ ကွေ့ဝင်သည်။ ပထမမီးမောင်း ပြန်အလှည့်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဆီပေပါကြီးနောက် ဝပ်ချလိုက်နိုင်သည်။ ထိုနေရာအရောက်တွင် ကျွန်ုပ် သိပ်မကြောက်တော့။ တံတိုင်းနိမ့်နိမ့်က ကျွန်ုပ်အား မီးမောင်းတစ်ခုမှ လုံလုံခြုံခြုံကာကွယ်ပေးလိုက်နိုင်ပြီး ဆီပေပါက အခြားမီးမောင်းတစ်ခုမှ ကာကွယ် ပေးထားသည်။ ဝပ်နေသည့်အချိန်က ဆယ်မိနစ်ခန့်ရှိမည်။ နေရာက ကျဉ်းကျဉ်း

ကျွတ်ကျွတ်နှင့် ဟိုဘက်သည်ဘက်ပင် မလှည့်သာ။ ယာဉ်မောင်း သို့မဟုတ် နောက်ကျပြန်သည့် အစောင့်တစ်ယောက်တလေနှင့် တိုးမည်ကို စိုးရသည်။

မှောင်ကျသွားချိန်၌ နံရံအပြင်ကို ထွက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ မီးမောင်းနှစ်ခု စလုံး ကျောက်စရစ်ခင်းလမ်းပေါ် ထိုးထားသည့်တိုင် အမှိုက်ပုံကြီးက အရိပ် ကောင်းကောင်းပေးထား၍ ရပ်ရန်မလို။ အမှိုက်ပုံသည် အပြင်သံဆူးကြီးအရောက် ကိုက်သုံးဆယ်ခန့် ဖြန့်ကျက်ထားသည်။ ပလာယာပါလာ၍ သံဆူးကြီး ဖြတ် ရန်ကား အခက်အခဲမရှိ။ သံဆူးကြီးစည်းရိုးအတိုင်း လိုက်လာရာ သံဘားတန်း များဖြင့် ကာထားသော အပေါက်ကို တွေ့ပြီး ကျွန်ုပ် တွားဝင်သည်။ ထင်းရှူး သေတ္တာများ ပြန့်ကျဲနေသော မြေကွက်လပ်လေးပေါ် ကျွန်ုပ် ရောက်ရှိသွား၏။ သေတ္တာတစ်လုံးကို ဖြတ်လျှောက်မလိုအလုပ် အနီးအနားမှ လူရိပ်ကို မြင်လိုက် ရ၍ မြေပေါ် ဝပ်ချလိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ် ကြောက်ဒူးတုန်လာပြန်သည်။ အတန် ကလေးကြာအောင် ငြိမ်ကျသွားသည်နှင့် ရှေ့ဆက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်ရာ လှုပ်လှုပ်တွေ့ရပြန်သည်။ သည်တစ်ခါ စောစောကထက် ပိုနီးသည်။ သေတ္တာပုံး ထဲမှ ကြက်မ ကတော်သံကို မမှားနိုင်အောင် ကြားလိုက်ရချိန်တွင် ကျွန်ုပ် အမှန်တကယ် လန့်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်ကား ကင်းစောင့်တို့၏ ကြက်ခြံထဲ ရောက်နေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်စာ ထွက်နိုင်အောင် သံဆူးကြီးကို ဖြတ်သည်။ ထိုအခါ ကျောက်သား နံရံမြင့်ကြီးနှစ်ခုဖြင့် ပိတ်ဆီးထားသော မြက်ခင်းပြင်ပေါ်ရောက်နေကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် တွေ့လိုက်ရသည်။ မြက်ခင်း ပြင်က ထောင့်တစ်ထောင့်ဆီရောက်အောင် ကိုက်နှစ်ရာခန့် အလျားဆန့်သည်။ ဆလိုနီကာ လမ်းမကြီးပေါ်မှ ဓာတ်ရထားသံကိုပင် ကျွန်ုပ်ပီပြင်စွာ ကြားရ၏။

လမ်းမနှင့် ခြားထားသော တံတိုင်းသည် ဆယ်ပေမြင့်၍ တံတိုင်း တစ်လျှောက် မှန်စိုက်ထားသည်ကို လက်လက်လက်လက်နှင့် မြင်နေရသည်။ မှန်စိုက်ထားခြင်းသည် ကြီးစွာသော အနှောင့်အယှက်မဟုတ်။ ဂျာမန်များသည် ပိုကြောက်စရာကောင်းအောင် သံဆူးကြီးများဖြင့်ပါ ကာထားရာ ထိုသံဆူးကြီး များက တံတိုင်းကိုတက်ရန် လှေကားသဖွယ် ပံ့ပိုးပေးနေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် သတိ ထား၍ တံတိုင်းပေါ် တက်လာခဲ့သည်။ ည ထိုအချိန်ထိ လမ်းမသည် ယာဉ်သွား ယာဉ်လာ မပြတ်သေး။ ဓာတ်ရထားများနှင့် စစ်ဘက်ယာဉ်များအပြင် မြို့သူ မြို့သားများနှင့် စစ်သားများ လမ်း၏ ဟိုဘက်သည်ဘက်တွင် ဥဒဟိုစီးမျောနေ

ကြဆဲရှိသည်။ အခြေအနေ အရပ်ရပ် ငြိမ်ကျသွားစေရန် ကျွန်ုပ်လည်း နာရီပိုင်းမျှ အနားယူမည်ဟု တွေးသည်။ ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်၏စိတ်နားထဲ အကျဉ်းစခန်းဘက်မှ သေနတ်သံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရသလို ရှိသည်။ တစ်မိနစ်ပြည့်အောင် ကျွန်ုပ် ထပ်နားစွင့်သည်။ နောက်ထပ် ဘာမျှမကြားရတော့။ စောစောက ကြားလိုက် ရခြင်းမှာ ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ကို မနားမနေ အလုပ်ပေးခဲ့၍ ဖြစ်မည်ဟု ကျွန်ုပ် သေချာသည်။ ရှေ့ဆက်တိုးရန် ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်သည်။

အကျဉ်းစခန်းဘက်မှ မီးများ ထိန်လင်းနေသည့်အတွက် နံရံ၏ လမ်းမ ဘက်ခြမ်းသည် ကောင်းကောင်းမှောင်ရိပ်ကျနေသည်။ အောက်ဘက်မှ ယာဉ် အသွားအလာ ပြတ်တောက်သွားသည်နှင့် ကျွန်ုပ်နံရံပေါ်မှ ဆင်းသည်။ အနိမ့်ဆုံး သံဆူးကြိုးပေါ်မှ ခုန်ဆင်းရသည်ကပင် မြေပြင်နှင့် လေးပေခန့် ကွာနေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လူသွားလမ်းပေါ် ပြုတ်ကျသည်။

ပထမဆုံးတန်ပြန်ခံစားရချက်မှာ ဖျဉ်းခနဲ နာသွားခြင်းပင်။ ထိခိုက်မှုက နည်းနည်းနော့နော့မဟုတ်။ ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ဆယ့်ငါးလှမ်းအကွာမှ ကျယ်လောင် ကျယ်လောင် စကားများနေသော လူရိပ်နှစ်ခုကို ရုတ်ခြည်း သတိပြုမိလိုက်၍ ကျွန်ုပ်မှာ နာမနေအား။ နှစ်ဦးစလုံး စစ်သားများဖြစ်ပြီး တစ်ယောက်က ရိုင်ဖယ်ကို ကျောပေါ်လွယ်ထား၍ တာဝန်ကျစစ်သားဖြစ်မည်။ ကျွန်ုပ် ကျုံးထ လိုက်စဉ် ထိုစစ်သားနှစ်ဦးစလုံး ကျွန်ုပ်ကို မမြင်မှန်း ကျွန်ုပ်သိသည်။ ကင်းစောင့် စစ်သားကို ပယ်ပယ်နယ်နယ် ဆဲရေးနေသော ဒုတိယစစ်သား မူးရူးနေပုံကား အသိသာကြီးဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် လမ်းအတိုင်း ကိုက်နှစ်ရာ သုံးရာခန့် တက်လာခဲ့ပြီး ဖိနပ်ကို စွပ်ထားသော ခြေအိတ်ကို ချွတ်၍ ဆလိုနီကာ လမ်းမကြီးအတိုင်း တိတ်တဆိတ် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ယခုအဆင့်ထိ ခွန့်စားခန်းတစ်ခုလုံးသည် အေးအေးဆေးဆေးနှင့် နည်းပရိယာယ်ဆန်နေသည်။ မျှော်လင့်စောင့်စားနေ ရသော အောင်မြင်မှုကို ဆန့်ကျင်၍ ကြောက်ရွံ့မှုကသာ ကျွန်ုပ်ရင်တစ်ခုလုံး ပြည့်၍ ထုံထိုင်းနေခဲ့သည်။ ယခုတော့ ခြေလှမ်းလိုက်တိုင်း ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာစိတ် ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ရင်ထဲ မျက်ရည်တို့ လျှံတက်လာနေပြီ။ သိပ်ကို ချိုမြလွန်းသော အောင်မြင်မှု...။ ထိုအောင်မြင်မှုအတွက် ကျေးဇူးတင်ခြင်းတို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်မျက်လုံးများ ကျိန်းစပ်နေသည်။ ဖိနပ်ချုပ်ချယ်ခံရခြင်းမျိုးစုံနှင့် ငြီးငွေ့သောကပေရခြင်းမျိုးစုံ တို့က ကျွန်ုပ်ကို အင်မတန် ဦးကျိုးအောင် စိတ်ဆင်းရဲအောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။

ယခုတော့ ထိုအရာများသည် ကျွန်ုပ်ပခုံးပေါ်မှ ဝတ်ရုံကြီးကို ဖယ်ရှားလိုက် သည့်နယ် ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားသည်။ လေထုသည် သန့်ရှင်းလွတ်လပ် နေသည်။

ထူးထူးဆန်းဆန်း လမ်းတွေထဲ ကျွန်ုပ် လျှောက်လည်ရင်း ရွှင်မြူး တက်ကြွမှုကို တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် အရူးအမူး ခံစားပစ်လိုက်သည်။ မမျှော် လင့်ဘဲ ကြုံတွေ့လိုက်ရသည့် စစ်သားတိုင်းသည် ကျွန်ုပ်အတွက် မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှု တအားတက်ဖွယ်ရာကြီးများ ဖြစ်နေသည်။ စစ်သားတစ်ဦးနှင့် နီးလာတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် သူ့အရပ်အမောင်းကို မှန်းဆသည်။ ဘယ်ဘက်ကို ပြေးရင် ကောင်းမလဲဟု စစ်သား၏ ဝဲယာကို အဆောတလျင်ကြည့်ရသည်။ စစ်သားနှင့် မျက်မှန်းတန်းမိလာလောက်ချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ခပ်ပြင်းပြင်း နှပ်ညစ်ဟန်ပြုလိုက် ပြုပြီး မညစ်ပါက ကျွန်ုပ်တတ်ထားသည့် ဂရိတေးသွားကို လေချွန်သည်။ တေးသွားသည် အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်နေသည့်သဘောဟု ကျွန်ုပ် ယုံသည်။

မကြာခင်မှာပင် ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် စစ်သားတိုင်းကို သံသယဖြစ်စရာ ရန်သူဟု သဘောထားစရာမလိုကြောင်း သိလာသည်။ သူတို့ခမျာ ကိုယ့်ကိစ္စနှင့် ကိုယ်။ တာဝန်ကျရာကို သွားသူက သွား၊ တာဝန်ကျရာမှ ပြန်သူပြန်နှင့် သူတို့ တွေးနိုင်သည့် အချက်တစ်ချက်မှာ ခြေကျင်လျှောက်သူများထဲ အင်္ဂလိပ်အရာရှိ ပါကောင်းပါနိုင်သည်ဟူ၍သာ။ သည့်ထက် မပိုနိုင်။

လမ်းမများတွင် စားသောက်ဆိုင်တိုင်း၊ ဘားဆိုင်တိုင်းမှ စစ်အောင်နိုင် သူတို့၏ ရယ်သံများ ဂီတသံများ လျှံထွက်နေသည်။ လမ်းမြောင်းများထဲ လူမှန်း သူမှန်း မသိအောင် မူးရူး ပျော်ရွှင်နေကြသော စုံတွဲများ အောတိုက်လျက်။ လမ်းထောင့်တစ်ထောင့်တွင်မူ တစ်ကိုယ်တော် တယောသမားက တေးအိုလေးကို ချိုမြေ့စွာ ဖန်တီးလျက်။ ကျွန်ုပ် အင်မတန် စိတ်အေးချမ်းသွားသည်။ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်လည်း အားကောင်းလာသည်။ စစ်ဝတ်ယူနီဖောင်းတို့အလယ် သူတို့၏ ရန်သူ ဝင်ရောက်နေသည်ကိုပင် မသိရကောင်းလားဟု တွေးကာ သူတို့၏ အထက်ရောက်သွားသလို မြောက်ကြွမြောက်ကြွ ခံစားရသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ဆလိုနီကာ လမ်းမအလယ်တွင် အချိန်တန်တော့လည်း ဆူညံပျော်ရွှင်ခြင်းများ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ငြိမ်ကျရသည့် အကြောင်းရင်းလည်း အများအပြားရှိနေသည်။ မနက်လင်းအားကြီး မြို့တစ်ခွင်လုံး လူရှင်းသွားမှ

မြို့ထဲမှ ထွက်မည်ဟူသော မူလအကြံအစည်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် အင်တင်တင်နှင့် ငြိမ်လှည့်ရတော့သည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခက်ခက်ခဲခဲဆုံးမရသည်။ တောင်ဘက် ဦးစည်ပြီး ဆင်ခြေဖုံးလူနေရပ်ကွက်ထဲဆင်းလာရာ နေအိမ်များက မီးရောင်များ တလက်လက်။ စကားသံများက နွေးနွေးထွေးထွေး။ ဆလိုနီကာ တောင်ခြေဆီ ကျွန်ုပ်ရောက်လာသော် ကျွန်ုပ်သည် မြွေလိမ်မြွေကောက် လူသွားလမ်းလေး အတိုင်း တက်လာသည်။ ဤလမ်းမှာ စစ်အောင်နိုင်သူတို့ ခရီးကြမ်းနှင့်လာခဲ့ရာ လမ်း။ လမ်းလေးအတိုင်း တက်လာစဉ် ကျောက်သားလှေကားထစ်ပေါ် နားနား နေနေ ထိုင်လိုထိုင်၊ အောက်ဘက်မှ မှုန်တိမှုန်များ အလင်းရောင်များ ဝန်းဝိုင်း နေသော ပင်လယ်နယ်နိမိတ်လေး၏အလှကို ရှုမောလို မောနှင့် နောက်ဆုံး အနီးအနားဝန်းကျင်မှ နေအိမ်များ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး မီးငြိမ်းကာ မြို့သည် ငြိမ်ကျသွားသည်။ မြို့ ငြိမ်ကျသွားစဉ်တွင် ကျွန်ုပ်လည်း ဧရာမ ဆလိုနီကာ တံတိုင်းကြီးဆီ ရောက်လာခဲ့ပြီ။ အလုံးစုံငြိမ်သက်နေသော ဂိတ်ဝင်လမ်းများကား ကြီးမားလှပါဘိတောင်း။

ဂိတ်ဝင်ပေါက်နှင့် ကိုယ်ငါးဆယ်အကွာတွင် ကျွန်ုပ် ထိုင်ချပြီး တစ်အောင့် ကြာအောင် စောင့်ကြည့်နေသည်။ ထွက်ပေါက်အားလုံးတွင် အစောင့်အကြပ်များ ရှိသည်။ ရံဖန်ရံခါဆိုသလို မြို့သူမြို့သားများအား မှတ်ပုံတင် အတင်းထုတ်ပြခိုင်း တတ်သည်။ ကျွန်ုပ် ယခု စောင့်ကြည့်နေသော ဂိတ်ကမူ တစ်မျိုး တစ်ဘာသာ ဖြစ်သည်။ ထိုဂိတ်တွင် လူဝင်လူထွက်များလွန်း၍ ကင်းသမားများ စည်းကမ်း လျော့ရဲလာကြကြောင်း အကျဉ်းစခန်းတွင် နေစဉ်က ကျွန်ုပ် ကြားဖူးထားသည်။

တာဝန်ကျကင်းစောင့်စစ်သားသည် မှခံခုံးအရိပ်ထဲမှ ထွက်ပြီး ရိုင်ဖယ်ကို ပခုံးပေါ်ဘက်ပြောင်းလွယ်သည်။ နံရံအနီးလမ်းမှလျှောက်ဝင်လာသော လူအုပ်သည် ဂိတ်ဝမှ အေးအေးဆေးဆေးဖြတ်လျှောက်သွားကြသည်။ ကျွန်ုပ် အားမွေးသည်။ လူအုပ်နောက်မှ ပျော့တိပျော့ခွေလိုက်ပါသွားပြီး နှာချေရသည်။ မိမိကိုယ်ကို အေးအေးဆေးဆေးဖြစ်နေဟန်ဆောင်ဖို့အရေး ကျွန်ုပ်သည် အလွန်အမင်း အာရုံ စူးစိုက်လျက်ရှိရာ မှခံခုံးထဲဖြတ်ဝင်လာသော ကင်းသမားကို တိုက်မိတော့မလိုပင် ဖြစ်ရ၏။ ကင်းစောင့်စစ်သားက ကျွန်ုပ်ကို တစ်ချက်ကလေးပင် စောင်းငဲ့ မကြည့်၍ တော်ပါသေး။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် နောက်ဆုံး ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး မြို့စွန်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။ လေက အေးစိမ့်လာပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီကို တင်းတင်းဆွဲစေထားရသည်။

- မကြာခင် ကျွန်ုပ်ရှေ့တည့်တည့်တွင် မီးခိုးရောင် အဆောက်အဦကြီး ပေါ်ထွက်လာသည်။ ကျွန်ုပ် လျှောက်နေသည့်လမ်းက ထိုအရာဆီ ဦးတည် နေသည်။ လရောင်အောက်မှ မှောင်ရိပ်တွင်းဝင်မည်အလုပ် ကြိုတင်သတိပေးသံ မကြားရဘဲ ပြန်းခနဲ ကြမ်းရှုသော အမိန့်ပေးသံ ပေါ်ထွက်လာရာ ကျွန်ုပ်မှာ နေရာတင် ခဲသွားတော့မတတ်ပင်။ မျက်စိရှေ့တွင်မူ မှောင်ထဲ တလဲ့လဲ့ဖြာနေသည့် လှံစွပ်တစ်ချောင်း။ ကျွန်ုပ်လည်မျိုနှင့် ငါးလက်မအကွာတွင် ချိန်လျက်သား။ လက်နှစ်ဖက်ကို ဖြည်းညင်းစွာ မြှောက်ရပြီ။ ထိုစဉ် ကျွန်ုပ်၏ ကြောက်ရွံ့မှုကို ခိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှုက အစားထိုးဝင်ယူလိုက်သည်။

“အင်္ဂလိပ်... အင်္ဂလိပ်ကွ... အင်္ဂလိပ်” ဟူသော အသံက အတော မသတ် ထွက်ပေါ်လာသည်။ သင် မသိသည့်မြေ ဂရိတို့၏မြေတွင် စွန့်စားမှုများက သူ့ညှဉ်အတိုင်း ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်လာတတ်သည်။ ရိုင်ဖယ်များ မြေကြီးပေါ် ခိုက်ကျ သွားသည်။ လက်နှစ်ဖက်က ကျွန်ုပ်လက်နှစ်ဖက်ကို လာဖျစ်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ ထိတ်လန့်တကြား စိတ်ကလေးက ဘာဖြစ်လို့ ဖြစ်မှန်းပင် မသိလိုက်ဘဲ ကျွန်ုပ်၏ ပါးပြင်နှစ်ဖက်ကို အမွေးထုမျက်နှာတစ်ခုက လာနမ်းနေသည်။ မှောင်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေသစ်ကို ယူနီဖောင်းဖြင့် မြင်ရသည်။ မှောင်ထဲတွင် ထီးထီး မားမားကြီးပေါ်ထွက်နေသော အဆောက်အဦကြီးကို နောက်တစ်ကြိမ် ကြည့်မိ ပြန်တော့ အကျဉ်းစခန်းတွင် အပြောင်အပြက် ပြောခဲ့သော စကားအချို့ကို ပြန်အမှတ်ရမိသည်။ ခုတော့လည်း ဂရိရဲစခန်းဆီ ပြေးဝင်မိလျက်သား ဖြစ်နေပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာ အဆောက်အဦကြီး၏ အရိပ်အောက်ဝယ်။ နောက်တစ်ခု အံ့ဩစရာ ကောင်းသည်က ဂရိရဲသားများသည် ဂျာမန်အလိုတော်ရိများ မဟုတ်ကြပေ။

ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေသစ်သည် ခိတ်လှုပ်ရှားမှုများ ပွင့်အံ့ထွက်အပြီး ကြောက်ရွံ့မှုက သူ့အား တဖန် ပြန်ချုပ်ကိုင်လိုက်ပုံရသည်။ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ကျွန်ုပ်သွားရမည့်လမ်းကြောင်းကို အသည်းအသန် ညွှန်ပြတော့၏။ ကျွန်ုပ် သဘောပေါက်သမျှမှာ ကျွန်ုပ်ကို မြန်မြန် လစ်ပြေးစေလိုရင်း ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ယခု ကျွန်ုပ်သွားနေသည့် လမ်းကြောင်းအတိုင်း မလိုက်နှင့်ဟု ဆိုလိုရင်းဖြစ်သည်။ ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘူး ဆိုသည့် ပုံစံမျိုးနှင့် ကျွန်ုပ်က ပခုံးတွန့်ပြလိုက်ရာ သူက ကျွန်ုပ် လက်မောင်းကို ဆွဲယူပြီး အဝေးမှ မီးရောင်လဲ့လဲ့ကို ညွှန်ပြသည်။ “ဘွန်၊ ကာ လာ ဂု၊ ဘွန် ကာလာဂု” ဟု ပါးစပ်မှ တတွတ်တွတ်ပြောနေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်တုံးပေါသော တောင်ကတုံးပေါ် နာရီဝက်ခန့်

လျှောက်လာရာ ထိုမီးရောင်လဲ့ဆီရောက်လာသည်။ ဆင်းရဲသား အိမ်ခြေသုံးဆယ် ခန့်ရှိမည်။ အိမ်အများစုသည် မှောင်ထဲ ငြိမ်ဝပ်လျက်။ ကျွန်ုပ်လိုက်လာခဲ့သည့် မီးရောင်များကမူ တစ်ယောက်ယောက် နိုးနိုးကြားကြားရှိနေသည့်သဘော။ ကံကြမ္မာမျက်နှာသာ ပေးမလားဟူသော မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ရှေ့ဆက် တိုးလာခဲ့ကာ အနီးဆုံး အိမ်တံခါးကို ခေါက်လိုက်သည်။

အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်အတွက် သူ့အိမ်သည် သူ၏ရဲတိုက်ပင်တည်း။ ဂရိလူမျိုးတစ်ယောက်အတွက်လည်း ထိုနည်းနှင့်။ သူ့ဆီလာသူကို မိတ်ဆွေဟု အသိအမှတ်မပြုမချင်း ရဲတိုက်ကြီး၏ နင်းကြမ်းကို ချပေးမည်မဟုတ်။ လက်ဦးဆုံး အနေဖြင့် တံခါးမကြီး၏ ဘယ်ဘက်ပြတင်းပေါက်မှ သင့်အား ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ကြည့်ရှုလေ့လာဦးမည်။ ထို့နောက် ညာဘက် ပြတင်းမှ ကြည့်မည်။ ပြီးမှ သော့ ပေါက်မှကြည့်ပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချပေတော့မည်။ သင့်ကို မိတ်ဆွေဟု မသေချာ ပါက သင့်အနေဖြင့် အသံဘယ်လောက်ပေးပေး၊ တံခါး ဘယ်လောက်ခေါက်ခေါက်၊ ဘယ်လိုပင် တောင်းပန်ပစေ၊ ဘယ်လိုပင် ခြိမ်းခြောက်ပစေ၊ အကြောင်းထူးလာ တော့မည် မဟုတ်။ အတွင်းမှ အရေးတကြီး စကားသံများကို သင် ကြားရ နိုင်သည်။ တံခါးအနီး လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း သင် သိနိုင်သည်။ တံခါးဖွင့်ပေးပါက သင် ကံကောင်းလွန်း၍သာ မှတ်။

ကျွန်ုပ်သည် ပထမအိမ်အုပ်စုကို မီးဖွင့်ထားသော အိမ်ဖြစ်ဖြစ်၊ မီးမှိတ် ထားသော အိမ်ဖြစ်ဖြစ် အိမ်အားလုံးကို ကြိုးစားကြည့်ရာ တူညီသော အဖြေကိုသာ ရလိုက်၏။ ကျွန်ုပ်မှာ အေးကလည်း အေးနှင့် အဖော်မဲ့ အားငယ်လာသည်။ ခါတိုင်းနှင့် မတူအောင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်ခဲ့၍ ဒဏ်ရာကလည်း ပေါင်တွင် ကြိုးဖြင့်တုပ်ထားသလို ကိုက်ခဲလာသည်။ ထိုစဉ် အိမ်နှစ်လုံး၏ လမ်းကြား မှောင်ထဲမှ တောခွေးကြီးထွက်လာ၍ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ပူပေါ် နှစ်ပူဆင့်သွားသည်။ ခွေးကြီးက ကျွန်ုပ်အား ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ဟိန်းနေသည်။ မကြာခင် ထိုခွေးမျိုး သုံးလေးကောင်ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်မှာ သောကတောင်ထုတက်ကာ နံရံတစ်လျှောက် အသာလျှောက်လာရသည်။ ကျွန်ုပ် အမှန်ပင် ကြောက်ခူတုန်နေပြီ။

ပထမတွင် တိရစ္ဆာန်များက သတိရှိနေကြသည်။ ကျွန်ုပ်လက်ထဲ ပစ်စရာ တစ်ခုခုရှိဟန်ဆောင်ထား၍ နောက်ကို တစ်ကိုက်နှစ်ကိုက်ခန့် ဆုတ် သွားသည်။ သို့ရာတွင် ခွေးကောင်ရေများလာသည်နှင့်အမျှ သူတို့ မကြောက် ကြတော့။ ကျွန်ုပ်၏ ဘောင်းဘီအနားစကိုပင် လှမ်းဟပ်နေကြပြီ။ အခြေအနေက

အင်မတန် အကျဉ်းတန်သည်။ မှောင်ထဲတွင် လာကယ်မည့်သူ ရှိပုံမပေါ်။ အိမ်များသာ ရှိနေသည်။ လူမတွေ့ရ။ ထွက်ပြေးပါက ပိုဆိုးမည်ဟု ကျွန်ုပ် သိနေသည်။ ထွက်ပြေးလိုက်မှ ခွေးတို့ ကျွန်ုပ်ပေါ် ပြိုကျလာပြီး ကျွန်ုပ်၏အင်အားလေးဖြင့် တိရစ္ဆာန်များကို ခုခံနိုင်မည်မဟုတ်။ သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးမတော့ ကျွန်ုပ်၏ လုပ်မြဲထုံးစံအတိုင်း လုပ်ဖြစ်ပါသည်။ ကြောက်ရွံ့အမောဆိုမှုက ကျွန်ုပ်ကို ဖျစ်ညစ်ထားပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်သည် လမ်းကြမ်းအတိုင်း ကဆုန်စိုင်း ပြေးဆင်းချလာသည်။ ခွေးအားလုံးက ကျွန်ုပ်နောက်မှ ထပ်ချပ်မကွာ။ အိမ်လေးတစ်လုံးစီ တက်သွားသော လှေကားကိုမြင်၍ ကျွန်ုပ် ကသောကမျောတက်လာပြီး တံခါးကို အားကုန်ထုသည်။ ရှေ့ဆုံးမှ ခွေးက လှေကားတစ်ဝက်ထိတက်လိုက်လာနိုင်ပြီး ကျန်ခွေးများက အောက်ဘက်တွင် ဟိန်းနေကြဆဲ။

အိမ်ထဲမှ အော်ခေါ်သံများ ဆင့်ကဲကြားလိုက်ရပြီး ခြေသံနှင့်အတူ တံခါးပွင့်သွားသည်။ အရပ်ငါးပေခန့်သာ ရှိသော လူကောင်သေးသေး တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်အား ပြုံးပြနေသည်။ ဂရိဘာသာဖြင့် ကျွန်ုပ်အား စကားပြောနေ၍ ကျွန်ုပ်က မိမိကိုယ်ကို 'အင်္ဂလိပ်' ဟု ပြောပြလိုက်ပြီး အောက်ဘက်မှ မည်းမည်း သဏ္ဍာန်တို့ကို ညွှန်ပြလိုက်သည်။ ဂရိလူမျိုးတို့၏ သီးခြားဟန်ပန်ဖြစ်သော လက်ယပ်ခေါ်မှုနှင့်အတူ ကျွန်ုပ်မှာ ဧည့်ခန်းကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲ ရောက်လာခဲ့ရပြီ။

အခန်းအလယ်တွင် ပြာထည့်ထားသော သံဖြူဘူးများ ပတ်ဝိုင်းထား၍ ယင်းအပေါ်တွင် တောက်လောင်နေဆဲ ကျောက်မီးသွေးများ။ ကျွန်ုပ်ဝင်လာ၍ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ထိုင်ရာမှထကာ စူးစမ်းသလို ကြည့်ကြသည်။ ဂရိလူမျိုးက မိတ်ဆက်ပေးသည့်သဘောမျိုး ပြောလိုက်ပုံရသည်။ အဘွားသည် ကျွန်ုပ်အနီး လျှောက်လာပြီး လက်မောင်းကို ပုတ်ပေးသည်။ စိတ်သဘော နူးညံ့သိမ်မွေ့ လိုက်ပါဘိ။ အဘွားက သက်ပြင်းချသည်။ အဘွားချလိုက်သည့် သက်ပြင်းထဲ ကျွန်ုပ် ငတ်မွတ်နေသည့် ကိုယ်ချင်းစာတရားတို့ ပြည့်လျှမ်းနေသည်ကို ရင်ထဲ ခံစားလိုက်ရသည်။ ကုလားထိုင်တစ်လုံးကို ညွှန်ပြကြ၍ ထိုကုလားထိုင်ပေါ် ဂျွန်နပ် ပြိုကျသွားသည်။ တင်းထားသမျှ ဖြေလျော့ကျသွားကာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါး နှင့်အတူ ကျွန်ုပ် မျက်ရည်ပင် ဝဲလာရသည်။

သူတို့တစ်တွေ ကျွန်ုပ်အနား ဝိုင်းအုံလာပြီး တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောကြသည်။ အရက်ပြင်းပြင်းတစ်ခွက်နှင့်အတူ ခြံထဲဆင်းခူးထားသော ဂေါ်ဖီ ဝပ်ကို ဟင်းလုပ်ကျွေးကြသည်။ ကျွန်ုပ်အားကျွေးရန် ပေါင်မုန့်မရှိကြောင်း

ဝန်ဘာသာဖြင့် တောင်းပန်၍ နောက်ဆုံး ကျွန်ုပ်သဘောပေါက်သွားသည်။ ပြာထည့်ထားသော သံဖြူဘူးများနား ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ဝိုင်းထိုင်ကာ ကျောက်မီးသွေး လေးငါးတုံးခန့်ကို တဖူးဖူးမှုတ်ကြသည်။ ဤအိမ်တံခါးပေါက်ဝထိ အရောက် ကျွန်ုပ်၏စွန့်စားခန်းများကို ကျွန်ုပ်ကလည်း လက်ဟန်ဖြင့် ပြန်ပြောင်းပြောပြရသည်။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်အနားယူသင့်ပြီဟု အိမ်ရှင်များက ဆုံးဖြတ်ကာ အခန်းကျဉ်းလေးထဲ ခေါ်သွင်းလာကြသည်။ ဤအိမ်လေးသေးကွေးပုံကား မယုံနိုင်လောက်စရာ။ တစ်အိမ်လုံးတွင် အခန်းနှစ်ခန်းသာပါရှိပြီး နှစ်ခန်းစလုံး ရှစ်ပေပတ်လည်ထက်မပို။ အိမ်ရှိတစ်ခုတည်းသော အိပ်ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကို ပေးအိပ်ကြပြီး ကျန်ညီအစ်ကိုတော်များက ကျွန်ုပ်ဘေးနား အဝတ်ခင်း၍ အိပ်ကြသည်။ အိပ်ရာ တိုနန့်နန့်လေးပေါ် ကျွန်ုပ်သည် အကြောအချင်များ ဖြေလျော့ရသည်။ အဘွားက ကျွန်ုပ်အနီးရောက်လာပြီး နဖူးကို ပုတ်သည်။ သက်ပြင်းလေးကြီးကို ချပြီး ပါးစပ်မှ တိုးတိုးရေရွတ်ကာ လက်ဝါးကပ်တိုင် သင်္ကေတပြုပြီး တစ်ဖက်ခန်းထဲ ဝင်သွားတော့၏။ တန်းလျားပေါ် အိပ်ရာပြင်နေသံကို ကျွန်ုပ် ကြားနေရသည်။ တစ်အိမ်လုံး အိပ်မောကျ တိတ်ဆိတ်သွားချိန်ထိ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မပျော်နိုင်ဘဲ အိပ်ရာပေါ်လဲလျောင်းကာ ကျွန်ုပ်၏အနေအထားကို စဉ်းစားခန်းထုတ်နေရသည်။ အဘွား၏သက်ပြင်းကို ကြားနေရသည်။ ကျွန်ုပ် အောင်မြင်ခဲ့ပြီဟု မိမိကိုယ်ကို သေချာအောင် ပြောရသည်။

အခွင့်သင့်တိုင်း တိမ်ညိုကြားမှ ပြုထွက်လာသော တစ်ခြမ်းပဲ့ငွေလွှာလေး၏ လရောင်က အိမ်ပြတင်းသေးသေးကွေးကွေးပေါ်ဝယ် မှန်ရီရီ။ အပြင်ဘက်မှ နောက်ဆုံးတိရစ္ဆာန်လေးကလည်း တိတ်ဆိတ်အေးချမ်းမှုကို မဖြိုခွင်းတော့။ ကျွန်ုပ်လည်း ကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ညီအစ်ကိုတော်နှစ်ဦးနှင့်အတူ ကိုယ့်အိမ် ကိုယ့်ရာလို အသက်ရှူသံမှန်မှန်နှင့် ငြိမ်ကျသွားခဲ့ရသည်။

အခန်း (၉)

မြားနတ်မောင်သင်လေသည့် ဂရိသင်ခန်းစာ

ပိစိကွေးပြတင်းမှ မြင်ရသည့် ကောင်းကင်ကျဉ်းကျဉ်းလေး လင်းအရုဏ်ကျင်းစ ရှိသေး၊ ညီအစ်ကိုတော်များ အိမ်မှထွက်ခွာ၍ ဝေယျာဝစ္စများ လုပ်နေကြပြီ။ အိမ်မှ မထွက်ခွာမီ ကျွန်ုပ်အိပ်ခန်းထဲဝင်လာပြီး ဘာတွေမှန်းမသိ အရေးတကြီး မှာကြားနေပြန်သည်။ သူတို့ပြောသမျှ ကျွန်ုပ် နားမလည်။ သို့ရာတွင် သူတို့ထံမှ နှစ်ဦးက ခြေရောလက်ရော ပါးစပ်ရော အကုန်ပါအောင် ဆက်တိုက်ပြောနေကြ သဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ဇဝေဇဝါဖြစ်လာသည်။ ခေါင်းပူအောင် စဉ်းစားပါလျက် ဘာမှသဘောမပေါက်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကိုးနာရီ၊ ကိုးနာရီဝန်းကျင်ထိ ကုလားသေ ကုလားမော ဆက်အိပ်နေလိုက်၏။ အိပ်ရာမှနိုးထလာချိန်တွင် ကျွန်ုပ်မှာ ဆလိုနီကာ မြို့ပြင်မှ ဈေးလုပ်ငန်းခွင်ဝင်နေသော ပျင်းရိပျင်းတွဲ အလုပ် သမားများ၊ တောင်ပူစာ တောတရီးနှင့် အဏ္ဏဝါပြာပြာတို့ကို ပီတိတဝေဝေဖြင့် ငေးမောရသည်။ တစ်ဖက်ခန်းမှ အဘွားတစ်ယောက် အိမ်အလုပ်များဖြင့် ပြောင်း ဆန်နေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏စိတ်အစဉ်က ယခုကွန်းခိုရာ နန်းကလေးဆီအရောက် ဖြတ်သန်း လာခဲ့သမျှ စွန့်စားခန်း အဖုံဖုံကို စမြဲပြန်ကောင်း၍ မဝသေး။ လွတ်မြောက်ခြင်း ရသကား မိန်းမော၍ ကောင်းပေစွ။

ဘွားသက်ရှည်က ကျွန်ုပ်အား ဂေါ်ဖီထုပ်ကိုပင် မနက်စာလုပ်၍ ကျွေးသည်။ ဆိတ်နို့မှရသော ဒိန်ခဲလေးက ပါလေကာ။ ဒိန်ခဲသည် ငန်ကျိကျိ စပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည့်တိုင် စိတ်ကျေနပ်စရာ ကောင်းပါသည်။

နားနားနေနေနှင့် ဘာဆက်လုပ်မလဲ ကြံရဖန်ရပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်သည်

မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ သစ်တောထဲမှ ထွက်နိုင်မည်မဟုတ်။ တကယ့်လွတ်မြောက်မှု ဆိုသည်မှာ အီဂျစ်အသွားလမ်းမပေါ် ခြေတစ်လှမ်းချနိုင်ရေးပင်ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာကလည်း ရုပ်ပိုင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာတစ်ခု။ ဘူဂေးရီးယားမှ တူရကီကို ဖြတ်ရမည့်လမ်းကြောင်းသည် အန္တရာယ်ပြွမ်းနေသည်။ ယခုဒဏ်ရာဖြင့် ဖြတ်သန်း နိုင်ဖို့ လမ်းမမြင်။

နှစ်နာရီခန့်တွင် ဂရိလူမျိုး ညီအစ်ကိုတော်များ ပြန်ရောက်လာသည်။ ညီအစ်ကိုတော်များသည် အင်မတန် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်နိုင်နေသည်။ ပြဇာတ်ပညာ မြင့်မားလှသော ဂရိလူမျိုးများပါပေ။ အိမ်ရှိ ရှိရှိသမျှ ပြတင်းပေါက်များမှ အပြင်ကို လှေလာသည်။ လှေလာ၍ ကျေနပ်ပြီဆိုမှ တစ်ယောက်က သူစိမ်းတစ်ယောက်ကို အထဲခေါ်လာသည်။ လူစိမ်းသည် သက်လတ်ပိုင်းဖြစ်ပြီး ခေါင်းဆီလိမ်းထား၏။ အကျအနုဝတ်စားထား၏။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က မိတ်ဆက်ပေးစဉ် အင်မတန် တရိုတသေရှိကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စိတ်ဝင်စားမှုကလည်း ချက်ချင်းဆိုသလို ကြွတက်လာသည်။ သူစိမ်းက ကျွန်ုပ်အား ဂရိဘာသာဖြင့် သတိထား စကား ပြောပြီး ပြင်သစ်လိုပါပြောသဖြင့် ကျွန်ုပ်ဘက်ကလည်း တတ်သမျှ ပြန်မူတ် ရသည်။

ထို့နောက် ကိုလူစိမ်းက ဂျာမန်လို ကြိုးစားပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်ထိုင်ချ လိုက်သည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်နားလည်ဖို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိပါ ကလားဟု စိတ်ပျက်ကြရသည်။ ရုတ်တရက် ကိုလူစိမ်းက ပြေးလိုက်ပြီး အင်္ဂလိပ်လို ကောင်းကောင်းမှုတ်တော့မှ ကျွန်ုပ်လည်း အူမြူးရတော့၏။ မထင်မှတ်လောက် အောင်ပင်။ ချက်ချင်း ငယ်ပေါင်းကြီးဖော်တွေလို အဖွဲ့ကျသွားရာ ကျွန်ုပ်တို့ကို ပိုင်းအုံကြည့်နေသော အိမ်ရှင်များပါ အပျော်ဓာတ် ကူးဆက်သွား၏။ သူတို့ ပြောချင်သမျှကို စကားပြန်လုပ်ခိုင်းတော့၏။

ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေသစ်သည် စီးပွားရေးသမားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကိုယ်ပိုင် လုပ်ငန်းမထူထောင်ခင် အင်္ဂလိပ်ကုမ္ပဏီ၏ ဆလိုနီကာ ကိုယ်စားလှယ်လုပ်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်အကြောင်း လုံးစေ့ပတ်စေ့ ဇာတ်စုံခင်းပြရာ ဘယ် ဆက်သွားမလဲ၊ ဘာအကြံရှိလဲ စသဖြင့် မေးခွန်းပေါင်းစုံ မေးကြမြန်းကြသည်။ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်သွားမည့်လမ်းကြောင်းကို ပုံကြမ်းဆွဲပြ၍ တစ်ယောက်မကျန် လူစေ့တက်စေ့ အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ကြသည်။

“ဒီမယ်... မိတ်ဆွေကြီး သောမတ်(စ်)” ဟု အစချီ၍ ကျွန်ုပ်၏ အသစ်

ကျပ်ချွတ် အပျံ့စားမိတ်ဆွေက ကျွန်ုပ်အား သိုင်းသိုင်းပိုင်းပိုင်း အလှိုင်းတကြီး ပြောပြသွားသည်။ “ကျုပ်ကိုယုံပါ။ ခင်ဗျားရွေးတဲ့လမ်းကြောင်းဟာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ဟောဒီဆလိုနီကာမှာ ဂျာမန်ကောင်တွေရှိတယ်။ သူတို့ ဘာကောင် တွေလဲ၊ ဘုရားသိတယ်နော်။ အင်မတန် ဆိုးသွမ်းတဲ့ကောင်တွေ။ ဘူဂေးရီးယား ပိုင်နက်ထဲမှာလည်း ဂျာမန်နောက်မြီးဆွဲခွေးတွေပြည့်လို့ဗျ။ ဂျာမန်တွေက သူတို့ ကိုယ်သူတို့ သိပ်ပြီး ကျေနပ်အားရနေတော့ တချို့နေရာတွေမှာ လာဘ်မမြင်ဘူး၊ အဲ... သူတို့ လာဘ်မမြင်တဲ့နေရာမှာ ဘူဂေးရီးယားခွေးစုတ်တွေ ခြေပုန်းခုတ်ကြ၊ ယုတ်မာကောက်ကျစ်ကြတာဗျ။ ဒီကောင်တွေ သံသယကြီးတာ ဝမ်းတွင်းပါ။ ပြီးတော့ ရှိသေးတယ်၊ ဖြတ်ရမယ့် မြစ်တွေက ဥပမာ အရှေ့ပိုင်းမှာဆိုရင် စထရူမာ မြစ်၊ တံတားတွေမှာ အစောင့်အကြပ်တွေပြည့်လို့။ အာဏာပိုင်မပါဘဲ ဘယ်သူမှ ဖြတ်လို့ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ပြောကြသေးတယ်။ တူရကီနယ်စပ်မှာ ဂျာမန်နဲ့ ဘူဂေးရီးယားစစ်သားတွေ အင်အားတောင့်မှ တောင့် တဲ့။ ဒီတော့ကာ... ခင်ဗျားရဲ့အကြံကို လုံးဝလက်လျှော့သင့်ပါပြီ”

မိတ်ဆွေသစ်၏ပုံစံက ကျွန်ုပ်ကို အားပေးခြင်းမဟုတ်၍ ကျွန်ုပ် မှန်ကုပ် သွားသည်။ “ဒါဆိုရင် တခြားဘာနည်းလမ်းရှိနိုင်လဲ” ဟု တီးခေါက်လိုက်သည်။

“ဆလိုနီကာမှာပဲ ခင်ဗျားကို ကျုပ်တို့ ဖွက်ထားပေးနိုင်ပါတယ်။ သိပ်ကြာကြာမဖွက်ရပါဘူးဗျာ၊ တစ်နေ့နေ့မှာ အင်္ဂလိပ်တွေ ပြန်ဝင်လာမှာ သေချာပါတယ်”

ဂရိပြည်တွင် အင်္ဂလိပ်တို့ ခြေကုပ်မိနိုင်ရန် အနည်းဆုံး နှစ်နှစ် စောင့်ရ ဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိသော်လည်း နှုတ်လေးကာ မပြောပြဖြစ်တော့။ ဒေသတစ်ခွင်လုံးသည် အင်္ဂလိပ်တို့၏အင်အားအပေါ် ယုံကြည်ချက် ကြီးမား လွန်းကြသည်။ ဤအချက်သည် မျိုးချစ်လူငယ်များကို ပေါင်းရုံးစုစေသော အားတက်ဖွယ်ရာ အချက်တစ်ချက်။

“မိတ်ဆွေတို့ ဒီလိုကမ်းလှမ်းတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကြောင့် ခင်ဗျားတို့ ဒုက္ခရောက်လိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကောင်းကောင်းသိတယ်။ ဒါကြောင့် ဒီမှာနေဖို့ ကိစ္စကို လက်မခံတာပါ။ ကျုပ်တပ်ရင်းကိုပဲ ပြန်ရမယ်။ အခက်အခဲတွေဘယ်လောက်ရှိရှိ တတ်နိုင်သမျှ မြန်မြန်ရောက်အောင် ပြန်ရမယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဟုတ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ နားလည်ပါတယ်” ဟု ကျွန်ုပ်၏ စကားကို ထောက်ခံသည့်သဘောဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြုကြသည်။ ကျွန်ုပ်စိတ်ထင်

သူတို့ကြည့်ရသည်မှာ ပေါ့ပါးသွားပုံလည်း ရသည်။ “ကျုပ်နဲ့ ကျုပ်မိတ်ဆွေ တွေက ခင်ဗျား ဒီလိုဖြေမယ်ဆိုတာ တွေးထားပြီးသားပါ။ ခင်ဗျား ဒီမှာ မနေ နိုင်တဲ့အတွက် ကျုပ်တို့ စိတ်မကောင်းပါဘူး။ တကယ်လို့ ခင်ဗျား သွားမှဖြစ်မယ် ဆိုရင် ကျုပ်တို့မှာ အစီအစဉ်ရှိတယ်။ အန္တရာယ်များပေမဲ့ ခင်ဗျားအစီအစဉ်နဲ့ ယှဉ်ရင် သိပ်မဆိုးဘူး။”

ကိုလူစိမ်းက ကျွန်ုပ်နှင့် စကားပြောရပ်ပြီး အိမ်ရှင်အစ်ကိုကြီးနှင့် စကား ပြောသည်။ အိမ်ရှင်အစ်ကိုကြီးက အိပ်ခန်းထဲ ခွေနှောက်ရှာပြီး ဧရာမပြကွဒိန်ကြီး နှင့်အတူ ပြန်ပေါ်လာသည်။ ပြကွဒိန်ပေါ်တွင် ဂရိပြည်မြေစုံ။ “ဒီမှာကြည့်” ဟု ကိုလူစိမ်းကဆိုကာ မြေပုံပေါ်ကိုယ်ကြီးကိုင်း၍ “ဆလိုနီကာရဲ့ တောင်ဘက်မှာ ကျွန်းဆွယ်သုံးခု၊ လက်ချောင်းကြီး သုံးချောင်းထွက်နေသလိုမျိုး၊ ဒီတစ်ခုကို ကြည့်” ဟု တူရကီနှင့် အနီးဆုံး အရှေ့စွန်းမှ တစ်ခုကို ထောက်ပြသည်။ “ဒီဟာ လေးက ကိုယ့်မင်းကိုယ့်ချင်း သဘောမျိုးရှိတယ်။ အေးဂျင်းအော်ရီလိုခေါ်တယ်ဗျ၊ အေသိုရဲ့ မြင့်မြတ်တောင်တဲ့”

“အဲဒီမှာ တကယ်ကို ကိုယ့်ဘုရင်နဲ့ ကိုယ်လား” ဟု ကျွန်ုပ် နားမရှင်း၍ မေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ သူတို့က ခရစ်တော်သာလျှင် ရှင်ဘုရင်ပေါ့ဗျာ၊ ဒါကလည်း ပုံစံမျိုးစုံနဲ့ ဖြစ်တည်နေကြတာပေါ့။ အဲဒီကျွန်းဆွယ်တစ်ခုလုံး ဘုန်းကြီးတွေ ချည်းပဲ။ ရှေးရိုးခရစ်ယာန် ယုံကြည်ချက်ရှိတဲ့ ဘုန်းကြီးတွေ”

“အဲဒီကျွန်းဆွယ်တစ်ခုလုံး ဘုန်းကြီးတွေချည်းပဲဆိုတော့ အဲဒီက ကျေး ရွာတွေ ပတ်ပတ်လည်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ အများကြီးလို့ ဆိုလိုတာလား” မြေပုံပေါ်တွင် ကျေးရွာရှိကြောင်း အစက်အပြောက်များဖြင့် ပြထား၍ ကျွန်ုပ် မေးလိုက်သည်။ အစက်အပြောက်တစ်ခုက အတန်ကြီးသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ပြောတာက ဘယ်သူမှမရှိဘူး၊ ဘုန်းကြီးပဲရှိတာ။ လူဝတ်ကြောင်လည်း မရှိဘူး၊ မိန်းမဆို ဝေးရော၊ တကယ်တော့...” ဟု ဆိုကာ ကိုလူစိမ်းက ပြီးသည်။

“တကယ်တော့... အဲဒီကျွန်းဆွယ်မှာ မိန်းမဆိုလို့ မူးလို့တောင် ရှူစရာ မရှိဘူး”

“ဘယ်လို” ကျွန်ုပ်မှာ မယုံနိုင်လောက်အောင်ဖြစ်သွား၍ လွှတ်ခနဲ ဆိုမိ လိုက်သည်။

“အမှန်ပြောတာ၊ အဲဒီကျွန်းဆွယ်မှာ ဘုန်းကြီးအပါး တစ်သောင်းလောက် ရှိတယ်။ သူတို့မြေပေါ် မိန်းမတစ်ယောက်တောင် ဖြတ်ခွင့်မရှိဘူး။ ဘယ်လောက် တောင်လဲဆိုတော့...” လူစိမ်းသည် နောက်လာမည့်စကားကို လေးနက်စေလို၍ တစ်အောင့်ရပ်နားလိုက်ပြီးမှ “ဘယ်လောက်တောင်လဲဆိုတော့ ဒီလိုပုံဖြစ်နေတာ နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင့်နှစ်ရာတောင် ရှိပြီဗျ။ ခင်ဗျားတို့ တိုင်းပြည်လေးတွေ စစ်မက် ဖက်ပြိုင်နေတဲ့အချိန်၊ နော်မန်ဒီ အုပ်စိုးမှုမတိုင်ခင် ဟိုးပဝေသဏီ ကတည်းက အဲဒီကျွန်းဆွယ်လေးဟာ ဘုန်းကြီးတွေအတွက် ဘေးမဲ့မြေ ဖြစ်ခဲ့ တာဗျ။ ကမ္ဘာကြီးရဲ့ပြောင်းလဲမှုနဲ့ ဆန့်ကျင်ပြီး တည်ရှိခဲ့တာ”

ထိုကျွန်းဆွယ်ပေါ်မှ ဘုန်းတော်ကြီးတို့၏ နေထိုင်မှု ဘဝပုံစံအကြောင်း သူက နည်းနည်းပါးပါး ရှင်းပြနေသည်။ စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းသော်လည်း စောစောကပြောသည့် အကြံနှင့် ဘာဆိုင်သနည်းဟု ကျွန်ုပ် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်က အဓိကအချက်ကို ပြန်ဆွဲယူလိုက်၏။

ကိုလူစိမ်းက အေသိုတောင်ကို လက်ဖြင့်ထောက်၍ ပြောသည်။ လက်သည်းများကို သေသေချာချာ ညှပ်ထား၏။ “အဲဒီကျွန်းဆွယ်ကို မရောက် ရောက်အောင် သွားသင့်တယ်။ ဟိုမှာ ခင်ဗျားကို ဘေးမဲ့ပေးထားကြလိမ့်မယ်။ သူတို့ရဲ့ တရားဓမ္မအတိုင်းပေါ့ဗျာ။ ဘုန်းတော်ကြီးတွေက ချမ်းသာကြတယ်ဗျ။ ဆိုတော့ကာ... သူတို့ကမှတစ်ဆင့်၊ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီကမှတစ်ဆင့် တူရကီကို ပို့ပေးမယ့်လူ ရှာရမယ်”

သူ့အကြံ သိပ်မဆိုးလှ။ ပေါင်မှ ဒဏ်ရာကြီးနှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာ လျှောက်ရမည့်ဒုက္ခမှ ကင်းဝေးသွားမည်။ နယ်စပ်ဒေသနှစ်ခုကို စွန့်စွန့်စားစား ဖြတ်ရမည့်ဘေးမှ ရှောင်ကွင်းနိုင်သည်။ အကောင်းဆုံးဖြစ်မည့် လမ်းကြောင်း၊ အန္တရာယ်ရှိသော ကျေးရွာများ၊ ကျွန်ုပ် ဖြတ်သန်းရမည့် ဧရိယာတစ်လျှောက်ရှိ ရန်သူတို့၏ အလေ့အထများ စသည်တို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ ကျန်တစ်နေ့လယ်ခင်းလုံး ဆွေးနွေးကြသည်။

ကံကတော့ သိပ်မကောင်း။ ဆိပ်ခံကြီးဖြစ်နေသော ပင်လယ်အော်၏ အရှေ့ခြမ်းမှ စတင် ခရီးထွက်ရမည်ဖြစ်၍ ဆလိုနီကာကို တည့်တည့်ကြီး ဖြတ် သန်းရပေဦးမည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ပြန်အဖမ်းခံရမည်ကို ကြောက်သည်ကနည်းနည်း၊ မြို့ထဲ လမ်းပျောက်မှာစိုးရသည်က များများ။ လမ်းမသိ၍ မေးလျှင် အငြင်းခံရ နိုင်ဖွယ်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေကြီးများကမူ ရဲရဲရင့်ရင့် အာမာန္တံနေကြသည်။

သူတို့နောက် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှနေ၍ ကျွန်ုပ်က လိုက်ရမည်။ မြို့လယ်ရောက်အောင်၊ မြို့လယ်မှ ဓာတ်ရထားဂိတ်ထိရောက်အောင် သူတို့က လမ်းပြ ခေါ်ဆောင် သွားမည်။ မြို့ပြင် ရှစ်မိုင်ခန့်အထိ ခရီးပေါက်အောင် ဓာတ်ရထားက ကျွန်ုပ်တို့ သယ်ဆောင်သွားပေလိမ့်မည်။ လမ်းတွင် ဂျာမန်စစ်ဆေးရေးဂိတ် နှစ်ခုကို ဖြတ်ရ ဦးမည်။ မိတ်ဆွေတို့၏ အကြံအရ ကျွန်ုပ်သည် ဓာတ်ရထား၏ နောက်တွဲယာဉ်မှ တက်လိုက်သွားရမည်။ ဂျာမန်စစ်သားများသည် အလွန်အမင်း ထောင်လွှား ကြသဖြင့် နောက်တွဲယာဉ်ထဲ မဝင်ကြကြောင်း သိရ၏။

မှောင်ရီပျိုးသည်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့ ရွာထဲမှထွက်လာကြသည်။ ညီအစ်ကိုတော် သုံးဦးသည် ကျွန်ုပ်၏ရှေ့ ခြေလှမ်း ငါးဆယ်အကွာမှနေ၍ ဦးဆောင်သွားသည်။ ရွာထဲရှိ မျက်လုံး အတော်များများက ကျွန်ုပ်တို့ ဖြစ်ပျက်ပုံကို သိနေကြပုံပင်။ တီးတိုးတီးတိုးလုပ်ကြသည်။ တောင်ကုန်းကိုကျော်ပြီး မြို့တော်တံတိုင်းကြီးကို တဖန် ဖြတ်သန်းလာရာ လမ်းတွင် လူများက မသိလိုက် မသိဘာသာရှိနေကြ၍ ကျွန်ုပ် ရင်အေးသွားသည်။ စစ်သားများ ပြည့်ကျပ်နေသော လမ်းကြိုလမ်းကြား အတိုင်း ကျွန်ုပ်တို့ ကွေ့ပတ်လာကြရာ ထိုသို့သော ယုံရခက်ခက် အခြေအနေက ကျွန်ုပ်အတွက် ပျော်စရာကြီးပင် ဖြစ်နေတော့၏။

ဤမျှ စစ်သားပေါသောမြို့ကို မမြင်ဖူးသေး။ လမ်းတွေထဲ တက်လိုက် ဆင်းလိုက် လုပ်နေသည့် စစ်သားများက လေးယောက်တစ်တွဲလည်းရှိ၊ ဆယ့်နှစ် ယောက် တစ်တွဲအထိလည်း ရှိသည်။ ကိုယ့်ကိစ္စနှင့် ကိုယ် မြူးနေကြ၍ ကျွန်ုပ်မှာ ကာကီစိမ်း ယူနီဖောင်းများကြား ရှောင်ရ တိမ်းရနှင့် ရှေ့မှ လမ်းပြများကို အမိ လိုက်ရသည်။ တစ်နေရာတွင် လမ်းပြ ညီအစ်ကိုတော်များကို ကျွန်ုပ်သည် ဆယ်မိနစ်ကျော်ကြာအောင် မျက်ခြေပြတ်သွား၍ ကြောက်ဒူးတုန်လာသည်။ နောက်မှ လမ်းတစ်ဖက်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်အား ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကြည့်နေသော သူတို့ကို မြင်လိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်လမ်းဖြတ်ကူးပြီး စောစောက ကစားနည်း ကိုပင် ဆက်ကစားကြရသည်။ ရွာမှ ထွက်လာခဲ့ပြီး တစ်နာရီ နီးပါးအကြာတွင် သူတို့တစ်တွေ ဓာတ်ရထားမှတ်တိုင်အမိုးအောက်ရပ်ကာ စီးကရက် မီးညှိကြသည်။ ခရီးစဉ်ပြီးဆုံးသွားပြီ။ ညီအစ်ကိုတော်များနှင့် ခွဲခွာကြရတော့မည်ဟု ကျွန်ုပ် နားလည်လိုက်ရပါသည်။ တစ်ယောက်က ကျွန်ုပ်ဆီ ပြန်လျှောက်လာပြီး ဘာမှ မပြောဘဲ ကျွန်ုပ်လက်မောင်းကို ဖျစ်ညှစ်သွားရှာသည်။

ဪ... ဘုန်းမောင့်တစ်ကိုယ်တည်း ကျန်ရစ်ရလေပြီ။

ခေါင်မိုးတွင်း မီးပွင့်အောက်ကို ကျွန်ုပ်ဝင်လိုက်သည်။ သံသယဖြစ်ဖွယ် ပုံစံမျိုးမပေါက်အောင် အရိပ်ကို တမင်ရှောင်ခြင်း ဖြစ်၏။ ပထမတွင် ခေါင်မိုးအောက်၌ အရပ်သားအနည်းအကျဉ်းသာရှိ၍ ကျွန်ုပ်လည်း စိတ်အေးလက်အေးရှိနေသည်။ သို့ရာတွင် အချိန်နှင့်အမျှ အရပ်သားတစ်ဝက်၊ ဂျာမန်စစ်သားတစ်ဝက်ထိ ပြည့်လာသည်။ ကျွန်ုပ်ဘေးနားရပ်နေသော ဂရိလူမျိုး ငချွတ်လေးတစ်ကောင်က စပ်စပ်စုစုနှင့် အမေးအမြန်းထူလှသည်။ သူတို့ဘာသာစကားဖြင့် မေးနေခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်က သဘောမတွေ့သလို စကားမပြန်ဘဲ ခပ်မဆိတ်နေသည်။ စိတ်ထဲမတော့ ပင်ပန်းလှသည်။ ခေါင်မိုးရှေ့တွင် လူသွားလမ်းနှင့် လမ်းမရှိရာ ဂျာမန်စစ်ဘက်ရဲသားနှစ်ယောက်က လူသွားလမ်းပေါ် ငါးမိနစ်တစ်ကြိမ်၊ ဆယ်မိနစ်တစ်ကြိမ် ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် သတိရှိရှိလျှောက်နေသည်။ နှစ်နာရီသာ ကြာသွားသည်။ ဓာတ်ရထား တစ်စင်းမှ ပေါ်မလာ။

ဂျာမန်နှင့် ဂရိတို့ ထပ်တူထပ်မျှ ငြိမ်ငြိမ်မနေနိုင် ဖြစ်လာကြသည်။ စိတ်မရှည်နိုင်သူအချို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ကျန်လူများက သူတို့ဘာသာစကားနှစ်မျိုးဖြင့် ညည်းကြညူကြ၊ ထင်ကြေးပေးကြသည်။ ပြဿနာစပြန်ပြီ။ ကျွန်ုပ်အား ဂင်တိုတို့ စစ်သားတစ်ဦးဝင်တိုက်ပြီး ဂျာမန်လို ခပ်ရင့်ရင့်မေးသည်။ ထွေနေသော ထိုစစ်သားသည် ဓာတ်ရထားအကြောင်း မေးခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်ကြက်သေ သေသွားပြီး ကံကောင်းထောက်မစွာ လျှာက အာခေါင်တွင် ကပ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်က လက်ကောက်ဝတ်ကို မြှောက်၊ လက်ပတ်နာရီကို ညွှန်ပြပြီး လက်ညှိုးတစ်ချောင်းထောင်ပြကာ အနီးအနားတွင်ရပ်နေသော ဓာတ်ရထားကိုပါ လက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် ဤသို့လုပ်ပြမှ စစ်သား ရူးရှူးရှားရှားဖြစ်လာပြီး လည်ချောင်းသံကြီးဖြင့် အယုတ္တအနတ္တများ ထွက်လာသည်။ ဘေးမှလူသာ ဝင်မကယ်ပါက ကျွန်ုပ်အဖို့ မလွယ်ရေးချ မလွယ်။ ဘေးနားမှလူက စစ်သားအား ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် တစ်လုံးချင်း ရှင်းပြသည်။ ဂျာမန်ကောင် ထိုလူဘက်ချက်ချင်းလှည့်သွား၍ တော်သေးသည်။ တစ်အောင့်အကြာတွင် ထိုစစ်သားလမ်းအတိုင်း ဆောင့်ကြီးအောင့်ကြီး ဆင်းသွားသည်။ ဂျာမန်အချို့နှင့် ဂရိလူမျိုးတစ်ဦးစ နှစ်ဦးစလည်း ထိုစစ်သားလမ်းအတိုင်း လိုက်သွားကြ၏။

ကျွန်ုပ်အတွက်လည်း နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်လာပြန်သည်။ စောစောကလူ ပြင်သစ်လို ရှင်းပြချက်အရ မြို့ထဲတွင် လျှပ်စစ်မီး ပြတ်တောက်သွားကြောင်း၊ မကြာခဏ မီးပြတ်တတ်ကြောင်း၊ ယနေ့ညလည်း မီး လာမှ

လာပါ့မလား မသိကြောင်း စသဖြင့် ကျွန်ုပ် ကောက်သင်းကောက် ဖမ်းမိလိုက်သည်။ အကယ်၍သာ ကျွန်ုပ် ကြာမြင့်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေပါက မနက်လင်းအားကြီးတွင် မြို့ပြင်ရောက်ရန် ခက်ခဲသွားမည်။ မှောင်ရိပ်ခိုရန် မလွယ်တော့။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ် ရထားသည် လမ်းညွှန်မှာ ထိုဓာတ်ရထားခရီးဂိတ်ဆုံး ရှစ်မိုင်အကွာမှ စတင်သည်။ အခြေအနေက အရေးကြီးနေသည်။

အမိုးအောက်မှ ထွက်ပြီး လမ်းဖြတ်ကူးလိုက်သည်။ စောစောတုန်းက လမ်းတကာ လည်ပတ်ခဲ့ရသည့် အပျော်က ကျွန်ုပ်ကို စွန့်ခွာသွားပြီ။ လျှောက်ရဦးမည့် ရှစ်မိုင်ခရီးအတွက် ရင်ထဲ စူးနစ်နာကျင်နေသည်။ ဒဏ်ရာက ခုထိ ဟပြုကြီး ရှိသေးသည်။ အသားပြည့်ဖို့ အဝေးကြီးလိုသေး၍ စိတ်ဓာတ်ကျပြီး ဖရိုဖရဲ ဖြစ်တော့မည်ကို ကျွန်ုပ်ဘာသာ သိနေသည်။ စားသောက်ဆိုင်ပြတင်းထဲ ဝေခွဲမရနိုင်စွာ ကြည့်နေမိသည်။ စားသောက်ဆိုင်ထဲတွင် ဂျာမန်ရေတပ်အရာရှိနှစ်ဦးနှင့် မြို့သူမြို့သားအချို့ ညစာစားနေကြပြီ။ ဓာတ်ရထားအလာကို ဆက်စောင့်နေလျှင် မိုက်မဲရာ ကျတော့မည်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ခြေလျင်ကြိတ်ရမည်။ စားသောက်နေသော လူများကို မြင်မှ ယနေ့ တစ်နေ့လုံး ကျွန်ုပ်မစို့မပို့ တစ်နပ်သာ စားရသေးကြောင်း သတိရလာသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ တလှုပ်လှုပ်နှင့် ဆာလောင်မှုဒဏ်ကို မသက်မသာခံရသည်။

ဓာတ်ရထားလိုင်းအတိုင်း လိုက်လာရာ မြို့၏အသည်းနှလုံး ဗဟိုချက်ကို ရောက်လာသည်။ ပျော်ရွှင်စရာ တေးသံသာများ၊ ကပွဲများ၊ တဝါးဝါးပွဲကျသံများ၊ ဘားဆိုင်ထဲမှ အော်သံဟစ်သံများနှင့် ရှေ့မျက်နှာ မီးမှိုန်မှိုန်ထွန်းထားသော ရုပ်ရှင်ရုံများကို ဖြတ်လာခဲ့သည်။ အကျဉ်းစခန်းရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်လာရခြင်းသည်ကား တကယ့်ကို အတုန်အသည်းတုန် ကိစ္စဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် ထွက်ပြေးခြင်းအတွက် သူတို့ ဘာတွေများ တွေးနေကြမည်နည်း။ ဘာတွေများ လုပ်နေကြမည်နည်း။ ထိန်လင်းသော မီးမောင်းကြီးက သံဆူးကြိုးပေါ်တွင် မရပ်မနား ပြေးလွှား၍ ကောင်းဆဲ။ အားကောင်းလွန်းသော အလင်းရောင်ကြောင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အားဖြင့် အကျဉ်းစခန်းအနီးဝန်းကျင်မှ လူနေအိမ်များ မှောင်ကျနေသည်။ ကျွန်ုပ်မအောင်နိုင်ဘဲ တခစ်ခစ်ရယ်မိပြန်သည်။ ကျွန်ုပ် ကိုယ်ပျောက်သွားကြောင်း အစောင့်များ ပထမဦးဆုံး သိလိုက်စဉ် ဘယ်လိုများဖြစ်သွားမည်နည်း။ ပါးစပ်ရာဇဝင်တံခါးလေးကလည်း ရှိသေးသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်များထဲ လေးကန်ပန်းလျှံစွာ လျှောက်လှမ်း

လာရသည်။ လမ်းဘေး ဟိုနားတစ်ထောက်၊ သည်နားတစ်ထောက် နားနားပြီး လျှောက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်ကို ခပ်သုတ်သုတ်ကျော်ဖြတ်သွားကြသော အရပ်သားများနှင့် စစ်သားများ ကျွန်ုပ်ကို နည်းနည်းလေးမျှ ငဲ့ကြည့်မသွား။ ကျွန်ုပ်မှာ သောကထက် ပန်းလှမှုက အားသာနေသည်။ ရုတ်ခြည်းဆိုသလို ရှေ့ ကိုက်နှစ်ရာ အကွာမှ အင်္ဂတေကျောက်တိုင်များနှင့် ဆေးဖြူခြယ်ထားသော လမ်းမပေါ်မှ လမ်းဆိုကို မြင်လိုက်ရသည်။ လမ်းနှစ်ဖက်စလုံးတွင် ကင်းတဲများနှင့် လက်နက်ကိုင် စစ်သားများ ကင်းလှည့်နေကြ၏။

ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေများက ဂိတ်ရှိကြောင်း ပြောခဲ့သည်။ ခေလှသော ကံကြမ္မာကို ကျွန်ုပ် ဖိဆဲပစ်သည်။ ဓာတ်ရထားနှင့် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် သွားနိုင်ပါလျက် ကြံကြံဖန်ဖန် အစီအမံမမျှ ဖြစ်ရသည်။ ကျွန်ုပ် မှောင်ရိပ်ခိုပြီး စောင့်ကြည့်နေသည်။ ဂိတ်မှ ဖြတ်သန်းသော အရပ်သားများ ရပ်တန့်ကြရသည်။ ခွင့်ပြုမိန့် ပြသကြရသည်။ အားကောင်းသော မီးရောင်အောက် အစစ်ဆေးခံကြရသည်။ ဝတ်ကျောတန်းကျေ စစ်ဆေးခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အတွက်မူ နိုင်ငံသားမှတ်ပုံတင် မပါခြင်းကိစ္စကို ဖြေရှင်းပြဖို့ မလွယ်။ သာမန်မေးရီးမေးစဉ် လောက်နှင့် ကျွန်ုပ်အကြောင်း ဘူးပေါ်သလို ပေါ်သွားနိုင်သည်။

စစ်ဆေးရေးဂိတ်မရှိသော အခြားလမ်းမှ ကွေ့ပတ်ပြီးသွားတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကာ တပ်ခေါက်ပြန်မည်အလုပ် လမ်းတစ်လျှောက် သီချင်းတကြော်ကြော် အော်ကာ ရယ်ကြမောကြနှင့် ဆင်းချလာသော ဂျာမန်စစ်သားအုပ်ကြီးကို တွေ့လိုက်ရ၏။ စစ်သားအုပ်ကြီးနှင့်အတူ မိန်းကလေးများ၊ အရပ်သားများ ရောနှောပါဝင်လာကြသည်။ ကင်းစောင့်စစ်သားများက သဘောမနောကောင်းစွာ ဘားတန်းကို ပင့်တင်ပေးလိုက်သည်။ ဗရုတ်ဗရက် လူအုပ်နှင့် ရောနှောရယ်မောကာ ရွတ်ကြနောက်ကြသည်။ အကြံတစ်ခုက သူ့အလိုလို ပေါ်ထွက်လာပြီမို့ စစ်သားနောက်တစ်အုပ်ကို ကျွန်ုပ်စောင့်တော့မည်။ နောက်ထပ် နာရီဝက်ကြာမှ လေသူရဲအများစုပါဝင်သော စစ်သားအုပ်ကြီးသည် အရပ်သားပေါင်းများစွာခြံရံ၍ ဟော့ရမ်းကြော့ကြမ်းစွာ တရုန်းရုန်းရောက်လာကြသည်။

စစ်သားအုပ်ကြီး ကျွန်ုပ်နှင့်နီးလာချိန်တွင် ကျွန်ုပ် ထရပ်ပြီး နှေးနှေး လျှောက်သွားသည်။ သူတို့က ကျွန်ုပ်ကို ရှိသည်ဟုပင် မထင်။ တစ်ချက်ကလေးမှ မကြည့်ဘဲ ကျော်ဖြတ်သွားကြသည်။ ကျွန်ုပ် သွက်သွက်လှမ်းပြီး လူအုပ်နောက်ဘက် လေသူရဲ အမူးသမားနှစ်ယောက်ကြားမှ ရောပါ၍ လိုက်လာသည်။

တတိယမြောက်အမှူးသမားကို တွဲခေါ်လာသော ဂရိလူမျိုးမိန်းကလေးက ကျွန်ုပ်ကို သံသယရှိစွာ ကြည့်နေသည်။ ဘေးက ဝက်ကောင်ကို ဘာမှန်းမသိပြောသော်လည်း ကျွန်ုပ်အကြောင်း ပြောခြင်းဖြစ်မည်။ သေချာပါသည်။ သူမသည် စကား ပြောရင်း ကျွန်ုပ်ကို ကြည့်မြဲကြည့်နေသည်။ ကျွန်ုပ် ဘာဆက်လုပ်ရပါ။ အကယ်၍ ပြဿနာပေါ်ပြီဆိုပါက ကျွန်ုပ်ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျော်ဖြတ်တက်နိုင်မည်မထင်။ သို့ရာတွင် အမှူးသမား လေသူရဲက သူမကို တစ်တစ်ခွခွ လျှာလေးအာလေးကြီး ပြန်ဆဲသည်။ ကျွန်ုပ်ကို သာမန်ကာလျှံကာ တစ်ချက်သာလှမ်းကြည့်ပြီး ဥပေက္ခာ ပြုသွား၏။

လမ်းဆုံဆီ ကျွန်ုပ်တို့ ချဉ်းကပ်လာကြပြီ။ လမ်းလယ်ကောင် တွဲလောင်း ချိတ်ထားသော မီးမောင်းကြီးအောက် ဝင်လာရစဉ် ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ကိုယ် လုံးတီးချွတ်လိုက်ရသလို အကြောက်ကြီး ကြောက်မိ၏။ လေချွန်နိုင်ရန်၊ မမူသလို နေနိုင်ရန် ကျွန်ုပ်မှာ အားထုတ်နေရသည်။ လမ်းဆုံဘားတန်းကြီး ပင့်တင် လိုက်၍ ရှေ့မှ လူအုပ် လိုမ့်ဝင်သွားကာ ကင်းစောင့်များကို ဂျာမန်လို့ လှမ်းပြော ကြသည်။ ဂျာမန်စကားပြောနိုင်သော မိန်းကလေး မနည်းလှပါကလားဟု ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ဩနေရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဘားတန်းအလယ်ဆီရောက်လာရာ အနီးဆုံး ကင်းသမား၏ မျက်လုံးက ကျွန်ုပ်ပေါ်ရောက်နေကြောင်း ခံစားသိ သိနေရသည်။ စိတ်ဆင်းရဲစရာ ကောင်းလှပါတ်။ မဆင်မခြင် ကမူးရှူးထိုးလုပ်တတ်လွန်း၍ ယခုလို ချောက်ပေါက်ကျခြင်းပင်။ အချိန်မရွေး ကျွန်ုပ်ပြဿနာပေါ်နိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် အိပ်မက်ဆိုး မက်နေသူပမာ စက်ရပ်လို လျှောက်နေမိ၏။

သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် သေသေချာချာပင် သတိမမူအားသေး၊ ဘားတန်းကို လွန်ပြီး မှောင်ရိပ်တွင်းရောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ် လွတ်သွားပေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် လေသူရဲများနှင့်အတူ ကိုက်တစ်ရာနှစ်ရာခန့်လျှောက်၍ တဖြည်းဖြည်း နောက် ချန်လိုက်လာသည်။ ထို့နောက် ဘေးကင်းပြီထင်မှ ထိုင်ချပြီး ရှူးဖိနပ်ကြီးပြင် သလိုလို လုပ်နေလိုက်၏။ အားလုံးကျွန်ုပ်နှင့် ဝေးသွားကြပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် ရှေ့ဆက်မချီတက်ခင် မှောင်ရိပ်ရှာပြီး တစ်ထောက် နားရ ပြန်သည်။ ကိုယ့်ဟာကိုယ် မဆင်မခြင် အရမ်းကာရောလုပ်ခဲ့မိမှန်းသိ၍ ဘာပီတိမှ ပေါ်မလာ။ နောင် သတိရှိရန် သန့်ရှင်းချရသည်။

ညသန်းခေါင်ကျော်သွားခဲ့ပြီ။ အားပြတ်နေ၍ တစ်ကိုယ်လုံး မလှုပ်ချင် မသယ်ချင်တော့။ လူနေရပ်ကွက် အပြင်ဘက်မှ တရွေ့ရွေ့ လျှောက်လာစဉ်

လူက ဗုန်းဗုန်းလဲတော့မလိုပင်ဖြစ်လာသည်။ အိမ်ကြီးတစ်လုံး၏အပြင်ဘက် လူသွားလမ်းပေါ်အနားယူရင်း၊ အိမ်ကြီးထဲမှ စန္ဒရားသံနဲ့နဲ့လေးကို နားဆင်ရင်း အိမ်လွမ်းဝေဒနာကို အလူးအလဲ ခံစားရသည်။ ကျွန်ုပ်၏ကံကြမ္မာကို စမ်းသပ် သည့်အနေဖြင့် ခိုနားခွင့်တောင်းခံပါက ကောင်းမလား တွေးမိသေးသည်။ သို့သော်လည်း အရုဏ်မကျင်းမီ မြို့နှင့် အလှမ်းဝေးနိုင်မှ ကောင်းမည်ဟုသာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

တစ်မိုင်ပြီး တစ်မိုင် ခရီးဆက်ခဲ့သည်။ မြေပြန့်လွင်ပြင်ကိုလည်း ဖြတ်ရသည်။ လှိုင်းထမြေပြင်နှင့် တောအုံ့ကနား စည်းရိုးနံဘေး၊ ရံဖန်ရံခါ၊ ယာတောတဲများကိုပါ ဖြတ်လာခဲ့သည်။ ကတ္တရာခင်းလမ်းမကြီးသည် ကျယ်လွင့် နေဆဲ။ ပထမတွင် လမ်းမှားမလားဟု သံသယမဝင်မိ။ နောက်ဆုံး ဓာတ်ရထား ဂိတ်ဆုံးကို ရောက်လာသည်။ လမ်းမခေါင်ခေါင်ပေါ် လူသူမရှိ၍ ဂျာမန် စစ်ဘက် ယာဉ်များ ဖြတ်သွားတိုင်း ပုန်းကွယ်နေပါက ဉာဏ်ရှိရာကျမည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆသည်။

ထိုညတွင် တစ်ဆယ့်ငါးမိုင်ခန့် ခရီးပေါက်လာခဲ့ပြီး ပင်လယ်ကြီးက ကျွန်ုပ်ညာဘက်ခြမ်းရောက်နေမှ လမ်းမှားပြီဟု သိလိုက်ရတော့၏။ ပြန်လှည့်ဖို့ သတ္တိမရှိ။ အေးကလည်း အေး၊ မိုးကလည်း အသားကို အပ်နှင့် ဖောက်သလို တဖျောက်ဖျောက်ကျနေလျက်က ကျွန်ုပ်သည် လမ်းဘေးမြက်စိုစိုများကြားထဲ ပစ်လဲကာ တစ်ခဏချင်း အိပ်မောကျသွားသည်။

ကျွန်ုပ်ဝတ်ထားသော အဝတ်အစားများမှာ ဆေးရုံသုံးဘောင်းဘီနှင့် စွယ်ကျယ်လက်ပြတ်၊ ၎င်းတို့အပေါ်မှ ကာကီဘောင်းဘီ၊ ရုပ်အင်္ကျီ၊ အရပ်သားဝတ် အားကစားကုတ်နှင့် ကက်ဦးထုပ်ဆောင်းထားခြင်းဖြစ်ရာ ရာသီဥတုဒဏ်ခံ အဝတ်အစားမျိုးမပါပေ။ ထို့ကြောင့် နောက်တစ်နာရီ၊ တစ်နာရီသာသာခန့်တွင် ကျွန်ုပ် တောင့်တင်းအေးခဲ၍ နိုးလာသည်မှာ ဘာမှမဆန်း။ ထရပ်ရန် မနည်းကြီး အားထုတ်ရသည်။ လမ်းလည်း ပျောက်နေပြီ။ သို့ရာတွင် နွေးအောင်လုပ်ရန် အလွန်အရေးကြီးမှန်း ကျွန်ုပ်သိ၍ နောက်ထပ် နှစ်မိုင်ကို ကြီးစွာသော ဆင်းရဲဖြင့် လျှောက်ရသည်။

ယာတော အဆောက်အဦ စုစုလေးဆီ ရောက်လာပြီဖြစ်၍ အိမ်ရှေ့ တံခါးဆီ ပတ်လျှောက်သွားပြီး ခပ်ကျယ်ကျယ်ခေါက်သည်။ ပထမတွင် အိမ်တွင်းမှ ထူးသံမကြားရ။ အတန်ကြာမှ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ်မြည်သံနှင့်အတူ အပေါ်ထပ်

ပြတင်းမှနေ၍ ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းအော်ခေါ်နေသည်။ ကျွန်ုပ် ခေယယ တောင်းပန် သော်လည်း အကြောင်းထူးမလာ။ အိမ်ရှင်က အတန်ကြာအောင် ဆဲဆိုပြီး ပြတင်းတံခါးကို ဒိုင်းခနဲပိတ်လိုက်သည်။ တစ်အိမ်လုံး ငြိမ်ကျသွားပေပြီ။ တံခါး ဆက်ခေါက်ကြည့်ရာ တုံ့ပြန်မှု မရှိတော့။

ယနေ့ညအဖို့ ဤနေရာမှ မခွာဟု ကျွန်ုပ်ဆုံးဖြတ်သည်။ ယာတော ဝန်းကျင်မှ အဝေးရောက်သွားပါက မတော် ပြုလဲနေမှဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို တွေ့သူ မရှိဘဲ ဖြစ်မှာစိုးရသည်။ အိမ်နှင့် ကိုက်တစ်ရာပင် မကွာသောနေရာ၌ စွန့်ပစ်ကျီ တစ်လုံးကို ကျွန်ုပ်မြင်ရသည်။ ကျီက လမ်းနှင့် ပိုနီး၏။ မှောင်မည်းအေးစိမ့် နေမည့်ပုံ ပေါ်သော်လည်း အနည်းဆုံးတော့ မိုးခိုနိုင်မည်။ ကျီနားကို လျှောက် လာပြီး ပတ်ပတ်လည်ကို ကြည့်နေစဉ် အိမ်ဘက်မှ ခွေးမည်းကြီးတစ်ကောင် ထွက်လာပြီး ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ဟိန်းနေ၏။ ခဲတစ်လုံး ကောက်ယူပစ်ပေါက်ရာ ကံကောင်းထောက်မစွာ ခွေးကို တည့်တည့်ထိသဖြင့် ခွေး နောက်ဆုတ်သွားသည်။ အဟောင်တော့ မရပ်။ ခွေးဟောင်သံကြောင့် ယာတဲရှင် နိုးလာမည်ဟု မျှော်လင့်ရသည်။

ကျီကို ယာထွက်ပစ္စည်းများဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားပြီး တလင်းနယ်ရန် အတွက် အသုံးပြုသည်ဟု ထင်ရသည်။ ကြမ်းခင်းခြောက်သွေ့သော်လည်း စိမ့်နေအောင် အေးပုံက မယုံနိုင်လောက်စေ။ ကျွန်ုပ်လဲ့ချပြီး အနားယူနိုင်အောင် အားထုတ်ပါသော်လည်း ချမ်းလွန်း၍ တစ်ကိုယ်လုံး ခိုက်ခိုက်တုန်နေ၏။ အပြင် ဘက်မှ ခွေးက ဟောင်၍ ကောင်းဆဲ။

နောက်ဆုံးတွင် မိုးသောက်ခဲ့ပြီ။ တစ်မိမိမိမိစွာနေသော မိုးကို ဟင်းလင်း ဖွင့်တံခါးမှ မြင်နေရသည်။ အရာရာတိုင်း စိတ်ဓာတ်ကျစရာများချည်းသာ။ ကြမ်းပေါ်တွင်သာ လုံမြဲလုံပြီး ဘယ်အခြေဆိုက်မည်နည်းဟု စိုးတထိတ်ထိတ် ဖြစ်နေရသည်။ နာရီဝက်ခန့်အကြာတွင် ယာတောအိမ်ဘက်မှလာနေသော ခြေသံကို ကြားရ၍ ကျွန်ုပ်ထထိုင်သည်။ ခြေသံပိုင်ရှင်က ခွေးကိုမောင်းပြီး ခဲဖြင့် ပေါက်လိုက်ပုံရသည်။ ခွေး တက်န်ကိန်အော်သံကို ကြားရ၏။ တံခါးဝတွင် လူရိပ် တစ်ခုပေါ်လာ၍ ကျွန်ုပ် ထရပ်နိုင်အောင် ကြိုးစားသော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မထူနိုင်တော့။

ဂရိဘာသာဖြင့် စကားပြောသည်ကို ကျွန်ုပ်က အင်္ဂလိပ်လို ပြန်ဖြေပေး လိုက်သည်။

“အင်္ဂလိပ်ကိုး... တယ်ကရောက်လာတာလဲဗျ” ဟု ထိုသူက မေးစမ်းသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ညက အကျဉ်းစခန်းမှ လွတ်လာခဲ့ပုံကို ကျွန်ုပ်က အကျဉ်းရုံးရှင်းပြလိုက်သည်။

“အား... ဒါဆို မောင်ရင်က သူတို့လိုက်နေတဲ့ အင်္ဂလိပ်အရာရှိပေါ့။ ရှိသမျှ ရဲတွေ ဆီပတ်ပြီး မောင်ရင်ကို ရှာနေကြတာဗျ။ နာမည်က သောမတ်(စ်)၊ ဟုတ်ပါတယ်နော်”

ချောက်ချားစရာပင်။ ကျွန်ုပ်သာ ဗုန်းဗုန်းလဲမနေပါက ထိုသတင်းကြောင့် မျက်ကလဲဆန်ပြာဖြစ်သွားနိုင်သည်။ ယာရှင်က အမေရိကန်လေသံဖြင့် အတိတ်ကို ဆောင်နေသည်။ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် သူ နှစ်ပေါင်းနှစ်ဆယ် ကျင်လည်ခဲ့ပုံ၊ ငွေရှာပြီး ဤယာကွက်ဝယ်ခဲ့ပုံကို ပြောပြသည်။ ထို့နောက်မှ ကျွန်ုပ် နေမကောင်းဖြစ်သည်ကို မြင်တွေ့သွား၏။ ဂရိလူမျိုးတို့၏ ကိုယ်ချင်းစာ တရားနှင့် ဧည့်ဝတ်ကျေပွန်မှုတို့ ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာပြီး ကျွန်ုပ်ကို ကူညီရန် ဗြုန်းဗြုန်းဒိုင်းဒိုင်း ကျွန်ုပ်ခြေရင်း ရောက်လာသည်။ သူ့အိမ်ထဲဝင်ပြီး နွေးနွေး ထွေးထွေးနေပါရန် တောင်းပန်ရှာ၏။

အိမ်ထဲဝင်လာကြရာ ယာရှင်က မီးခြစ်ဆံ တစ်ချောင်းဖြင့် မီးကောင်းကောင်း မွှေးပေးသည်။ မီးပုံရှေ့တွင် ကျွန်ုပ်အဝတ်အစားများကို သူက ချွတ်ပေးပြီး စောင်ကြီးတစ်ထည်ဖြင့် ပတ်ပေးသည်။ မီးပုံရှေ့တွင် ကျွန်ုပ်ကို ထိုင်စေသည်။ အချမ်းကို ပယ်ရှားရန် ဖန်ခွက်ကြီးထဲ အရက်ငှဲ့ပြီး အလုပ်တွေ ရှုပ်နေပြန်၏။ မကြာခင်တစ်အိမ်လုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာပြီး ယာရှင်၏မိသားစုဝင်များ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ဆင်းလာကာ ကျွန်ုပ်ကို လာနှုတ်ဆက်သည်။

အိမ်ရှင်မသည် သိမ်မွေ့ပြီး ကြီးမားသောမျက်လုံးညိုများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ မျက်လုံးများသည် ဝမ်းနည်းနေသောအသွင်၊ အသက်လေးဆယ်လောက်သာရှိမည် ထင်ရသော်လည်း တကယ်တမ်းတွင် ပိုကြီးနေနိုင်သည်။ အင်္ဂလိပ်စကားကို မတတ်သလောက် ဖြစ်နေသည့်တိုင် တစ်ခဏချင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်ကို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ယာလို ခံစားသွားရအောင် လုပ်နိုင်သည်။ အိမ်ရှင်မနှင့် အတူ ဆင်းလာသော သမီးကြီးကလည်း ပိတုန်းရောင်ကေသာ၊ အမေတူ မျက်လုံးများဖြင့် ရက်ရက်စက်စက်လှပသူကလေးဖြစ်သည်။ သို့သော်လည်း အငယ်မ ‘မာရီယာ’ အခန်းတွင်းဝင်လာမျှန်၌ သမီးကြီး၏အလှက မှိန်ဖျော့သွားသည်။ မာရီယာကား ချစ်စရာအလှပပေးပင်။ ယောက်ျားများနှင့်သာ ကျဉ်းကျဉ်းကျပ်ကျပ်

ကြာမြင့်စွာနေလာခဲ့ရသူ ကျွန်ုပ်အဖို့ ယခုမြင်ကွင်းသည် တောင့်မခံထားနိုင်လောက်အောင်ပင် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်သည် အမူအယာ ရိုင်းစိုင်းနေပါလိမ့်မည်။ သို့ရာတွင် အာရုံငြိနေသော ကျွန်ုပ်မျက်လုံးများကို သူမထံမှ မဖယ်ရှားနိုင်။

ကျွန်ုပ်၏ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ကြိုက်မရှက်ဖြစ်ရပ်ကိုကြည့်ပြီး ယာရှင်က ရယ်ချင်လာပုံရသည်။ ကျွန်ုပ်ဖန်ခွက်ထဲ အရက်ဖြည့်ပေးအပြီး ပြန်လှည့်အတွက် တွင် ယာရှင်၏မျက်လုံးများ ဖိတ်လက်နေသည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့လိုက်ရသည်။

“အင်း... ဒါ ကျုပ်ရဲ့ ဇနီးနဲ့ သမီးတွေပေါ့။ နောက်တော့မှ သားတွေကို ပြဦးမယ်၊ အားလုံးရုပ်ချင်းဆင်တယ်ဗျ၊ တွေ့ရမှာပေါ့လေ။ ကဲ... မောင်ရင့် အကြောင်းလည်း လုပ်စမ်းပါဦး၊ နားထောင်ရအောင်။ ဘယ်တွေရောက်ခဲ့တုန်း၊ နေတဲ့အိမ်ကရော”

မာရီယာအား ငမ်းနေသည့် ကျွန်ုပ်မျက်လုံးများကို မီးပုံဆီ ပြန်ရွေ့၍ မျက်လုံးငြိမ်ငြိမ်ထားကာ ကျွန်ုပ် စကားပြောရသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ ကင်ပွန်းခြုံကို ဇာတ်စုံခင်းပြီး၊ အကြံအစည်များကို ပြောပြီးသွားချိန်၌ ယာရှင်က စကားစသည်။

“ဒီမယ် မောင်ရင့်၊ ဒီအိမ်မှာ မောင်ရင့် နေချင်သလောက်နေ၊ မောင်ရင့်ဟာ ကျုပ်တို့ရဲ့ဧည့်သည်ပဲ၊ ကျုပ်တို့က မျိုးချစ်မိသားစု၊ ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်တစ်ယောက်ကို အခုလို ကာကွယ်ပေးရတာ ဂုဏ်ယူတယ်။ ဒါပေမဲ့...” ယာရှင် ဦးကြီးသည် တုံ့ဆိုင်းနေသည်။ ရှက်နေပုံလည်း ရသည်။ ပြီးမှ အမေရိကန်လေသံဖြင့် စကား ဆက်သည်။ “ဒါပေမဲ့ပေါ့လေ၊ ကျုပ်အနေနဲ့ မိသားစုကိုလည်း ထည့်တွက်ရမယ်၊ မောင်ရင့် နားလည်မှာပါ”

သူ ဘာဆိုလို့မှန်း ကျွန်ုပ်သိသည်။ ဂျာမန်တို့သည် အရက်စက်ဆုံး ပေါ်လစီကို သုံးကာ ဂရိလူမျိုးတို့အား နှင့်နှင့်နဲ့နဲ့ နောင်တရအောင် လုပ်လျက် ရှိသည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးတစ်ယောက်ကို လက်ခံထားမိပါက တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ တစ်အိမ်သားလုံးကို ပစ်သတ်ခြင်းသည် သူတို့၏ တရားစီရင်မှု ဖြစ်၏။ သတ်ရမည်ဆိုလျှင် အသက်အရွယ်မရွေး၊ ကျားမ မရွေး။ သို့ရာတွင်... သို့ရာတွင် ဂျာမန်တို့၏ စိတ်ပညာကို ဤနေရာတွင် တွေ့ရပါလိမ့်မည်။ ကာယကံရှင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးအကျဉ်းသားကိုမူ ရွာထဲတွင် ရှိနေသမျှ ကာလ ပတ်လုံး အကြမ်းပတမ်းလုံးဝမလုပ်ဘဲ အကျဉ်းစခန်းပြန်ပို့လိုက်သည်။ နောက်ပိုင်း ကိစ္စကို အသာထား၊ ရွာထဲတွင်ရှိနေစဉ် ဘာမှမလုပ်ခြင်းအတွက် ရွာသားတို့

မည်သို့စဉ်းစားမည်နည်း။ နောက်ပိုင်းကိစ္စကို ရွာသားတို့ တွေးမိကြမည်မဟုတ်။ ဤသို့ဖြင့် ဂရိလူမျိုး အိမ်ထောင်ဦးစီးသည် မည်မျှပင် မျိုးချစ် စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်ပါစေ၊ သူ ပြောမည့်စကားမှာ “ကျုပ်က ဘာကြောင့် ခင်ဗျားကို ကူရ မှာလဲ၊ ကျုပ်ဘက်က ချစ်ရ ခင်ရတဲ့လူတွေကို ရိုဂိုသမျှ အားလုံး စတေးထား ရတယ်။ ခင်ဗျားကတော့ အကျဉ်းစခန်း ပြန်ရတာကလွဲလို့ ဘာဘေးမှမတွေ့ဘူး” ဟု၍ ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ် သတိထား၍ ပြန်ဖြေပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်ဗျာ၊ ဦးကြီးဟာ ကျွန်တော့်ပေါ် ဖေးဖေး မမ ရိုတယ်ဆိုတာထက်ကို ပိုတယ်၊ ကျွန်တော့်အဝတ်အစားတွေပဲ ပြန်ပေးပါ။ ကျွန်တော် သွားရတော့မယ်”

“အား... ဒီလို မဟုတ်ဘူး” ယာရှင်ကြီး ပြူးပြူးပျာပျာ ဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ် ဒီလိုမလုပ်နိုင်ဘူး၊ ဒီနားမှာ ဂျာမန်စခန်းရှိတော့ ဂျာမန်စစ်သား တွေ ဒီလာလာပြီး ကြက်နဲ့ ကြက်ဥဝယ်ကြတယ်။ ပြီးတော့...”

ထိုနေရာအရောက်တွင် ယာရှင်ကြီးသည် ဒေါသပုန်ထလာသည်။

“ပြီးတော့ ကျုပ်သမီးတွေကို ထိကပါးရိကပါး လာလုပ်ကြတာပေါ့ဗျာ၊ မောင်ရင် ကျန်းမာတဲ့အထိ ဒီမှာပဲ နေပါ၊ နောက်တော့မှ ပုန်းဖို့နေရာ ရှာပေးမယ်။ နေ့ဘက်ပဲ ပုန်းရမှာပါ”

ကျွန်ုပ်ဘက်မှ ရှောရှောရူရူ သဘောတူလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ် နွေးနွေး ထွေးထွေးဖြစ်လာသောအခါ စောင်ကြီးပတ်လျက်သားနှင့် အခန်းတစ်ခန်းထဲ ဝင်ရသည်။ အခန်းမှာ အိမ်နံရံကို မှီ၍ ဆောက်ထားသော ကောက်ရိုးထားသည့် အိမ်အဆွယ်ဖြစ်၏။ ကောင်လေးများက ကောက်ရိုးပုံကို အနက်ကြီးရောက်အောင် ကောက်ဆွဖြင့်ဆွပေး၍ မိန်းကလေးများက အခင်းနှင့် မှီအုံးချပေးသည်။ ကျွန်ုပ် သက်သောင့်သက်သာ လှဲချလိုက်သည်။ တစ်အောင့်အကြာတွင် အိမ်ရှင်မက စားဖွယ်သောက်ဖွယ် တင်ထားသော လင်ပန်းတစ်ချပ်ဖြင့် ပေါ်လာသည်။ ကျွန်ုပ် ဘဝတစ်သက်တွင် မေ့မရနိုင်ခဲ့သည့် ထမင်းပွဲပါပေ။ အိမ်ရှင်မသည် ပထမ ကမ္ဘာစစ်တွင်းက အင်္ဂလိပ်အရာရှိတို့အတွက် စားပွဲထိုးခဲ့သူ။ အကောင်းဆုံး ဆိုသည်ကို သိထားပြီးသူ။ ဝက်ပေါင်နှင့် အာလူးကို ကြက်ဥဖြင့် ခေါက်ကြော် ထားသည့် ဧရာမဟင်းပွဲ၊ လတ်ဆတ်သော အိမ်လုပ်ပေါင်မုန့်၊ သိုးနို့မှရသည့် ထောပတ်၊ ဆိတ်နို့ချိုချို ဖန်ခွက်ကြီးတစ်လုံးအပြည့်။ ထိုအစားအသောက်

အားလုံးကို လင်ပန်းတစ်ချပ်ထဲတွင် စုထည့်၍ လက်သုတ်ပဝါတစ်ထည်၊ သွားကြားထိုးတံများပါ ယူလာသည်။

ကျွန်ုပ် အားပါးတရ လွေးသည်ကို အိမ်ရှင်မက ဘာမှမပြောဘဲ ရုပ်ကြည့်နေသည်။ ဤကဲ့သို့ အားပါးတရ လွေးခြင်းသည်သာ အိမ်ရှင်မ၏လက်ရာကို အကောင်းဆုံး ချီးကျူးခြင်းမည်၏။ အိမ်ရှင်မ လှည့်ထွက်အသွားတွင် မျက်လုံးညိုကြီးများ မျက်ရည်ဝိုင်းနေသည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့လိုက်ရသည်။ အံ့ဩစရာကောင်းလွန်း၍ ယာရှင်ဦးကြီးအလာတွင် ကျွန်ုပ် မေးကြည့်သည်။ ယာရှင်ဦးကြီးက သူ၏ဇနီးသည် စစ်ပွဲကြောင့် စိတ်မချမ်းသာစရာကောင်းပုံများ၊ ကျွန်ုပ်၏အမေ ဘယ်လိုများနေမည့်အကြောင်း စသည်ဖြင့် တွေးတောကာ ဝမ်းနည်းနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ အိမ်ရှင်မ၏အတွေး မှန်ပါသည်။ နယူးဇီလန်မှ ကျွန်ုပ်၏အမေသည် ခုနစ်လစာရခဲ့သော သတင်းများနှင့်ပင် တစ်ခေါင်းလုံး ဖွေးဖွေးလှုပ်သွားခဲ့ရှာသည်။ ဂရိလူမျိုးတို့၏ ကိုယ်ချင်းစာတရားနှင့် မေတ္တာသည် သူတို့လူမျိုးများအတွက် ပုံမှန်သဘောလောက်သာဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်အတွက်မူ ပျော့ကွက်ဖြစ်နေ၍ အလွန်အမင်းခံစားရသည်။ ယာရှင်ဦးကြီး ထွက်သွားသော အခါမှ မျက်နှာကို လက်ဝါးအုပ်၍ ကောက်ရိုးပုံထဲ မျက်ရည်သွန်ချခဲ့ရသည်။

နှစ်ချက်ထိုးတွင် ကျွန်ုပ် အိပ်ရာမှ လန်းဆန်းစွာနိုးလာသည်။ ကောက်ရိုးပုံက နွေးနွေးထွေးထွေး။ တွေဝေနေသောမျက်လုံးညိုတစ်စုံက ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်လျက်။ မာရီယာ...။ နွားနို့ခွက်၊ ဂျုံကြမ်းနို့ပေါင်မုန့်လုံးများနှင့် အမေရိကန်မဂ္ဂဇင်းအချို့ကိုကိုင်ကာ သူမက ကောက်ရိုးပုံပေါ်တက်လာသည်။ ပြောင်တလင်းခါသွားသော နို့ခွက်နှင့် ပန်းကန်ပြားကို မာရီယာက လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ထားပြီး ချိန်၌ ကောက်ရိုးပုံထဲဝင်ကာ ကျွန်ုပ်ဘေးနား တိုးတိုးဝှေ့ဝှေ့ လာထိုင်သည်။ ခေါင်းပေါ်မိုးနေသော ကောက်ရိုးကို နှစ်ယောက်သား နေရာတကျပြင်ကာ မာရီယာက ဂရိဘာသာ သင်ခန်းစာကို စတင်ပါတော့သည်။ မဂ္ဂဇင်းထဲမှ ရုပ်ပုံများနှင့် သင်ခန်းစာကို စကြသည်။ မြင်း၊ ခွေး၊ ယောက်ျား၊ မိန်းမ စသည်တို့အပြင် နာမဝိသေသနအချို့ကိုပါ သင်နိုင်ခဲ့ရာ သင်ခန်းစာအဆုံးတွင် တပည့်ကြီးကျွန်ုပ်က ဆရာမ မာရီယာအား နှာတ်လေးလှလိုက်တာဟု ဂရိဘာသာဖြင့် ပြောနိုင်ခဲ့သည်။ မာရီယာ သဘောကျသွားသည်။ မာရီယာ၏ ရယ်သံကြောင့် ဝေါဟာရများများ တတ်လိုလှသည်။ ကိုယ့်ဆရာမကို သဘောကျ ကျေနပ်စေလိုသော ကျွန်ုပ်လိုတပည့်မျိုး များများရှိမည်မထင်။

အေးချမ်းသာယာစွာနှင့်ပင် ညချမ်းတိုင်ခဲ့ပြီ။ ကျွန်ုပ်ကို အိမ်ထဲ ဖိတ်ခေါ်ကာ အရသာရှိလှသော အာလူးနှင့် အသုပ်ကိုကျွေး၍ ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်လမ်းကို အနည်းအကျဉ်း ပြောပြပြီးသည်နှင့် အိပ်ရာဝင်သည်။ တစ်ညလုံး နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ခဲ့ရသည်။ မနက်မိုးအလင်းတွင် အမေက လျှော်ဖွပ်ပြီး ကျွန်ုပ်အဝတ်အစားများကို ယူလာပေးသည်။ တစ်နေ့လုံး ကောက်ရိုးပုံထဲ အောင်းရပြန်သည်။ များသောအားဖြင့် မာရီယာက ကျွန်ုပ်နှင့် အဖော်လာလုပ်ပေးသည်။ နှစ်ယောက်အတူ အချိန်တွေ ဖြုန်းမကုန်နိုင်ကြ။ တစ်ချိန်လုံး ဂရိစာသင်နေခြင်း မဟုတ်ခဲ့ပါလေ။

နေ့လယ်ခင်းဆိုလျှင် အဖီခေါင်မိုး၏ သံပေါက်နှင့် အက်ကွဲကြောင်းလေးများမှ နေရောင်က ဖြာဆင်းလာသည်။ ညနေတိုင်လျှင် ဝင်လှဆဲနေလုံး၏ နီရောင်ရွှေရွှေက တဖြည်းဖြည်း မှိန်ကျသွားသည်။ ယခုပုံစံအတိုင်း ဆက်လက်နေထိုင်သွားရလျှင် ကောင်းပေစွဟု ကျွန်ုပ်တွေ့မိသော်လည်း မသွား၍ မဖြစ်။ ကောင်းကောင်းအိပ် ကောင်းကောင်းစားရ၍ ကျွန်ုပ် လန်းလာသည်။ ယခုညတွင်ပင် ထွက်ခွာတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ရသည်။

ညစာစားပြီးချိန်တွင် ကျွန်ုပ်သွားရတော့မည့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်ရာ တစ်အိမ်လုံး ထကန့်ကွက်ကြသည်။ အမေက ရိုးရိုးကြီးပင် ငိုရင်းယိုရင်း အိတ်ထဲ စပျစ်သီးခြောက်နှင့် ပေါင်မုန့်များ ထိုးထည့်ပေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဆရာမလေးနှင့် မောင်ငယ်က ကျွန်ုပ်အား နှစ်မိုင်ခန့်အထိအတူ လိုက်ပါ ပို့ဆောင်ပေးခဲ့သည်။ ဝှဒ်ဘိုင်စကားပြောဖို့ ဘယ်သူမှ နှုတ်မသွက်ကြ။ လက်တပြပြနှုတ်ဆက်ရင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေသော ပုံရိပ်လေးနှစ်ခုနှင့် တိုးကျသွားသော သူတို့စကားသံ... အမှောင်ထုက ဝန်းရံပတ်ဖွဲ့လာစဉ် သူတို့ဆီ ပြန်လှည့်သွားချင်စိတ်က ရင်ထဲမယ်ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရ။ မချီတင်ကဲ ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ ကောက်ရိုးပုံထဲ ဂရိစာသင်ခဲ့ရပုံလေးများကား လွမ်းရတော့မည့် အဖြစ်ကလေးတွေ...။ ခုများဖြင့် တစ်ကိုယ်တည်းရယ်... ဖော်ကွာဝေးဘဝဖြင့် ဆွေးလို့သာ မြန်းရတော့မည်။

အခန်း (၁၀)

လမ်းသလားစရာ ဂရိပြည်တစ်ခွင်မှာ

လွင်တီးခေါင်ဒေသကို ဖြတ်ပြီး လမ်းမကြီးကိုရောက်ရန် ယာရှင်ဦးကြီး အကြံပေးသည့်အတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း လိုက်လာသည်။ ဦးကြီးအပြောအရဆိုလျှင် ယခုလမ်းမကြီးသည် တစ်မြန်နေ့ကတည်းက ကျွန်ုပ်ရောက်လာရမည့်လမ်းဖြစ်သည်။ ဦးကြီးပြောသော ဖြတ်လမ်းကြောင့် ကျွန်ုပ် လမ်းလျှောက်ရ ငါးမိုင်သက်သာသွားသည်။

လမ်းပေါ်တွင် စစ်ဘက်ယာဉ် အသွားအလာမရှိသလောက်နည်းသည်။ ပထမ သုံးမိုင် လေးမိုင်ခန့်သည် ခလုတ်ကန်သင်းပေါ်လွန်း၍ ကျွန်ုပ်သည် နာရီဝက်ကြာတိုင်း ထိုင်ချ၍ အမေပေးလိုက်သည့် စပျစ်သီးခြောက်များကို ငါးမိနစ်မျှ ဝါးသည်။ ဆီကလျှောက်လာရာ ရွာကြီးတစ်ရွာအနီး ချဉ်းကပ်လာမှန်း ကျွန်ုပ် သိနေသည်။ ညကိုးနာရီအပြင် မထွက်ရ တားမြစ်မိန့်ရှိနေ၍ ကျွန်ုပ်ကို ကောင်းကောင်း စစ်ကြောနိုင်သည်။ လမ်းတစ်လျှောက် အစီအရီ ငြိမ်သက်နေသော အိမ်များရှေ့မှ ကျွန်ုပ်သည် ကြက်သီးတဖြန်းဖြန်းထလျက် လျှောက်လာခဲ့ရသည်။

မကြာမီ ရွာလယ်လေးထောင့်ကွက်ထဲ ရောက်နေပါပကောဟု သိလိုက်ရသည်။ လေးထောင့်ကွက်ကို ဖြတ်မည်အလုပ် အဆောက်အဦများ၏ အရိပ်အောက်မှ ယာဉ်များကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ဒုတိယမြို့ပြန်ကြည့်စရာ မလိုဘဲနှင့် ထိုယာဉ်များသည် စစ်ဘက်မှယာဉ်များဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် တပ်အပ်သိသည်။ ဤမျှ မှောင်နေလျက် ယာဉ်တစ်စီးပေါ်မှ ရွံ့မုန်းစရာ စကြာတံဆိပ်ကြီးက ပြူးနေသည်။ ရေတွင်းနောက်ကို ကျွန်ုပ် လှစ်ခနဲ ဝင်လိုက်သည်။ ကင်းသမား

တစ်ယောက် ထွက်လာနေသည်။ သံသယဖြစ်နေပုံက အသိသာကြီး။ မှောင်ထဲဝယ် ကျွန်ုပ် ဝပ်ချလိုက်သည်။ လေးပင်သော ခြေခံကြီးက ကျွန်ုပ်အနား ချဉ်းကပ် လာနေပြီ။ ဘာဘာညာညာ ချင့်ချိန်မနေဘဲ ကျွန်ုပ် ခုန်ထပြီး လာရာလမ်း အတိုင်း တစ်ချိုးတည်း ပြေးရတော့သည်။ မရပ်စတမ်း နင်းကန်ပြေးလာစဉ် ကင်းသမားက ဆက်တိုက်အော်ဟစ်နေသည်။ ရွာနှင့် ဝေးသွားမှ လမ်းဘေး မြောင်းထဲ ခုန်ဆင်းပြီး ပုန်းခိုရသည်။ ကျွန်ုပ်၏နောက်ဝယ် အရာရာ ငြိမ်ကျသွား ပေပြီ။ အမောဆိုနေ၍ ကျွန်ုပ်မှာ နားနေရသည်။

ရွာဟိုဘက်ခြမ်းရှိ လမ်းမကိုရောက်အောင် ရွာကို အဝေးကြီးကွေ့ပတ် သွားရတော့မည်။ အခြား ရွေးချယ်စရာ လမ်းမရှိ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်နေရာမှ ခွာလာခဲ့သည်။ ပထမမိုင်ဝက်ခန့်သည် အခြေအနေသိပ်မဆိုး။ ကတွတ်ပေါက်များ၊ ခမ်းချောင်းငယ်လေးများဖြင့် ပိုင်းခြားထားသော ထွန်ယက်ထားသည့် မြေပြင်မို့ ကျွန်ုပ်အဖို့ ခရီးတွင်သည်။ သို့ရာတွင် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ကုန်းကမူများကို တက်လာရသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ချုံပုတ်တွေကြားထဲ ချာလည်ရိုက်ကာ မှောင်ကြီး မည်းကြီးထဲ ရှေ့ဆက်တိုးရန် မလွယ်တော့။ ထိုစဉ် အရေးထဲ အရာပေါ်ကာ မိုးက ရွာချလိုက်သည်။ မိုးရေတစက်စက်ကျနေသော ချုံများကြားထဲ နှစ်နာရီခန့် ယက်ကန်ယက်ကန်လျှောက်ပြီးနောက် ကျွန်ုပ်လုံးဝ လမ်းပျောက်သွားတော့၏။

ကြောက်စရာဥ။ ထိုးထိုးထောင်ထောင် သစ်ခက်ကြီးများကို စိတ်ထဲ မသိုးမသန့်ဖြစ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်က ရှေ့ကို ကျုံးလည်း သစ်ခက်ကြီးများက အတင်း ဆွဲထားကြ၍ ရုန်းမရ။ ကျောချမ်းစရာ ကောင်းပါဘိတော့။ တစ်လောကလုံး ငြိမ်တိတ် ပိတ်ပိန်းလျက်ရှိရာ စိုးရိမ်စရာကောင်းလာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ချုံများ ပွင့်ထွက်သွားပြီး မြေကွက်လပ်ထဲ ကျွန်ုပ်ပြေးဝင်လာနိုင်ခဲ့သည်။ မည်သည့် အရာကမှ ကျွန်ုပ်ကို ချုံထဲပြန်ဝင်အောင် မဆွဲဆောင်နိုင်တော့ချေ။ အတက် ခရီးကိုသာ တွေ့နေရသဖြင့် မူလလမ်းကြောင်းမှ အဝေးကြီး သွေဖည်သွားပြီကို သေချာနေသည့်တိုင် ကျွန်ုပ် ရှေ့ဆက်ချီတက်လာခဲ့သည်။

မိုးပါးသွားပြီး စိတ်ပျက်စရာကောင်းအောင် တစ်မိမိမိမ့် စွေနေသည်။ တိမ်မဲညို ပြိုကွဲသွားပြီမို့ ရံဖန်ရံခါ ကြယ်ပွင့်တို့ ပြုလှစ်လာကြသည်။ အရှေ့ တောင်ဟု ထင်ရသည့်အရပ်ကိုသာ တစိုက်မတ်မတ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ တစ်ညလုံး ဘယ်တွေ့ရောက်လို့ ဘယ်တွေ့ပေါက်မှန်း ကိုယ့်ဟာကိုယ်မသိခဲ့။

နံနက် ဝေလီဝေလင်းတွင် တစ်ညလုံးတက်လာခဲ့သည့် မြေပြင်၏

အထွဋ်ကို ရောက်လာသည်။ မှောင်မှောင်မဲမဲ အောက်ဘက် လျှိုစောက်ထဲ နွား
ကျောင်းသံကို ကြားလိုက်ရ၍ စိတ်အားတက်သွားသည်။ နွားတို့က တဘဲဘဲ
တွန့်ကြသည်။ ကျောက်သားပြင်ပေါ်မှ ခွာသံတခွပ်ခွပ်နှင့် ဒိုးဒိုးဒေါင်ဒေါင် ကြေး
ခလောက်သံက မြည်ညံနေသည်။ ထိုအသံတို့က လျှိုကြားထဲတွင် ကွန်းခိုရာ
ရှိမည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်နားထဲ လွင်နေသည်။

အထက်တစ်ဝယ် တိမ်ညိုတို့ ပြယ်လွင့်စပြုပြီ။ ရှေ့တွင် တောင်စွယ်
နှစ်စွယ် ဘွားဘွားကြီးပေါ်ထွက်လာသည်။ တောင်စွယ်များက ရွာသိမ်ကလေးကို
ထွေးထွေးပွေ့ပွေ့။ ကျောက်ဆိုင်ပေါ်ထိုင်ချပြီး အကောင်းဆုံးချဉ်းကပ်မှုကို စဉ်းစား
နယ်ချဲ့စဉ် ဗွေဆော်ဦးရွာခွေးတစ်ကောင်က ကျွန်ုပ်၏ လူစိမ်းအနံ့ကို ရသွားသည်။
အရုဏ်ဦး၏ တိတ်ဆိတ်မှုကို ရွာခွေးက စတင်ဖျက်ဆီးပြီ။

ရွာငယ် ဇနပုဒ်လေးကား မှောင်ထဲတွင် ငြိမ်ဝပ်နေဆဲ။ တစ်ယောက်ယောက်
ကတော့ စောစောထနေပြီဟု ရေပုံးသံလေးက အတည်ပြုပေးနေသည်။ အိမ်ခြေ
တစ်ဆယ့်နှစ်လုံး၊ တစ်ဆယ့်ငါးလုံးခန့်မျှသာ ရှိသော ရွာထဲတွင် မီးအိမ် စထွန်း
သော အိမ်တစ်လုံးကို ကျွန်ုပ်၏ ကံကြမ္မာ ခမ်းသပ်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။
ထိုအတောအတွင်း ရွာခွေးများ အုပ်လိုက်ဖြစ်လာသည်။ ရွာခွေးများက ကျွန်ုပ်ကို
မုန်းစရာကြီးဟု သံပြိုင်ဟစ်နေကြရာ မြောင်ကြားထဲ ၎င်းတို့၏ အသံ ပွက်ပွက်
ညံနေ၏။

အခြားအိမ်များနှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်နေသော အိမ်တစ်လုံးသည်
ပထမမှန်အိမ်လေး လင်းလာပြီး တစ်အိမ်လုံး လင်းကျင်းသွားသည်။ လက်ထဲမှ
တုတ်ကြီးကို ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ပြီး အိမ်ဘက်ရောက်အောင် သတ္တိမွေး၍
ကျွန်ုပ်သွားသည်။ ခွေးများ ထိုးဟောင်ကြ၊ သဲကြီးမဲကြီးလှမ်းဟပ်ကြရာ ကျွန်ုပ်က
တုတ်ကြီးကို ဝှေ့ယမ်းနေ၍ ခွေးများ ရှုနဲ့သွားသည်။ တစ်ခဏအတွင်း ကျွန်ုပ်သည်
အိမ်တံခါးသစ်သားထည် အကြမ်းစားပေါ် တဒုန်းဒုန်းထုနိုင်ခဲ့သည်။

အိမ်တွင်းဝယ် တီးတိုးစကားသံများ...၊ ပြတင်းပေါက်တိုင်းမှ ချောင်းကြည့်
မျက်နှာလေးများ...၊ ပြီးမှ ပွင့်လာသောတံခါး...၊ အခန်းကျဉ်းလေးထဲ ကျွန်ုပ်ကို
ခေါ်သွင်းကြသည်။ အခန်းထောင့် ကြမ်းပေါ်ချထားသော ပုံးထဲမှ ပူတူးလေး
တစ်ကောင်က ငိုကောင်းဆဲ။ ငြိမ်းခါနီး မီးပုံရှေ့ဝယ် လူငါးယောက်။ ဂရိလူမျိုးနှင့်
ဇနီးက ကျွန်ုပ်အား ထိုင်ပါရန် သစ်သားခုံလို အရာတစ်ခုကို ညွှန်ပြကြစဉ်
အိပ်ချင်မူးတူးနှစ်ဦးက ကျွန်ုပ်ကို မော့ကြည့်နေသည်။ ထိုခုံမှာ အခန်းထဲရှိ

တစ်ခုတည်းသော ပရိဘောဂဖြစ်၏။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် မီးကျီခဲကြီးကို ဆွပေးလိုက်ကြ၍ မီးပုံက မီးတောက်လာသည်။ ခေါင်းတိုင်မှ တွဲလွဲဆွဲထားသော သံကြွပ်ဒယ်ကြီးထဲတွင် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ဝက်ပေါင်ကြီး။ ထိုဝက်ပေါင်ကြီးက တရဲရဲမြည်လာသည်။

အိမ်ပိုင်ရှင်သည် ဆင်းရဲသော လယ်သမားတစ်ဦးသာ။ မာဆီဒိုးနီးယားနှင့် သရေစ်မှ သာမန်လယ်သမားကြီးများအတိုင်းဖြစ်၏။ အိမ်ရှင်သည် ပိန်သွယ်ချည်နဲ့ပြီး အသားအရည်ညိုမှောင်သည်။ အခြားအိမ်သားများနှင့်စာလျှင် အရပ်ပိုရှည်၍ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိနိုင်သည်။ အိမ်ရှင်၏ဇနီးသည် အရပ်ပျပ်ပျပ်ဖြစ်ပြီး ကလေးများဖြစ်သော ယောက်ျားလေးနှစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးနှစ်ယောက်တို့ကား စုတ်ချာသော အဝတ်အစားများ ဝတ်ထားသည့်တိုင် ထူးထူးခြားခြားလှရည်သန့်ကြသည်။ သူတို့အိမ်ထဲ အင်္ဂလိပ်အရာရှိတစ်ယောက် ရောက်လာခြင်းအတွက် ဣန္ဒြေမပျက်ကြ။ ကျွန်ုပ်မှာ မစဉ်းစားတတ်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

ထမင်းပွဲပြင်ကြသည်။ ဝက်သားကို အတုံးသေးများတုံး၍ အကြမ်းစားဇလုံထဲထည့်ကြသည်။ အင်ဒီးယန်းဖက်ရှင်အတိုင်း အားလုံး ကြမ်းပေါ် ဝိုင်းထိုင်ကာ ပေါင်မုန့်မည်းကြီးကို ခက်ရင်းများဖြင့်လည်း ကော်၊ လက်ဖြင့်လည်း ဖဲ့ကြသည်။ လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် စကားပြောကြ၊ စိတ်ကူးဖြင့် ပုံဖော်ကြပြီး နောက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် စားကောင်းခြင်း စားခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ခြေလက်များ ချွေးရွဲကာ ချွေးစိုစိစိ အဝတ်အစားများ ရေနွေးငွေ့လို အငွေ့ပျံ့လာကြသည်။ ဤမျှ စုတ်ချာသော အိမ်ကလေးတွင် ဤဝက်ပေါင်ဟင်းပွဲကြီးသည် စားနေကျဟင်းပွဲ မဟုတ်ခဲ့။ လေးစားခန့်ညားထိုက်သော လယ်သမားသည် မိမိ သိုလှောင်ထားသော စားကုန်ကို ဂျာမန်များအား ပေးရမည့်အတူတူ မိမိဘာသာ မကုန်ကုန်အောင် စားပစ်လိုက်ခြင်းပင်။

ပွဲတော်အုပ်ကြီးကို စားပြီး၍ ကျွန်ုပ် အားရတင်းတိမ်သွားသည်။ ကလေးများကလည်း မေးခွန်းပေါင်းသောင်းခြောက်ထောင်မေးပြီး၍ အဖြေပြန်မရ၍ လက်လျှော့သွားကြပြီ။ ကျွန်ုပ်ကို အခန်းငယ်လေးထဲ ခေါ်လာကြပြီး တစ်ခုတည်းသော အိပ်ရာကို ပေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏အဝတ်အစားများကို ခြောက်အောင် ပြုရန် ယူသွားကြ၏။ နောက်ပိုင်းမှ ကျွန်ုပ်သိရသည်မှာ မိမိကိုယ်ကို နှိမ့်ချပြီး ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်ကြသော ဂရိလူမျိုးတို့၏ ဓလေ့စရိုက်တစ်ခု။ ဂရိလူမျိုးတို့၏အိမ်တိုင်းတွင် ဧည့်သည်ခန်းတစ်ခု ထည့်သွင်းကြ၏။ ထိုဧည့်သည်ခန်းကို

ဧည့်သည်အတွက်သာ အသုံးပြုလေ့ရှိပြီး အိမ်ရှင်၊ အိမ်ရှင်မနှင့် ကျန်တစ်မိသားစု လုံးသည် အိမ်ရှေ့ဧည့်ခန်းထဲ ကြမ်းပြင်ပေါ် စောင်ကြမ်းခြံ၍ အိပ်ကြသည်။

ရွာနောက်ဘက် လယ်ကွင်းထဲမှ ကျီလေးတစ်လုံးတွင် ကျွန်ုပ် တစ်နေ့လုံး အချိန်ဖြုန်းရသည်။ နေစောင်းမှ ကျွန်ုပ်ကို အိမ်ထဲခေါ်သွင်းပြီး ကောင်းကောင်း ကျွေးပြန်သည်။ သူတို့သည် ရိုးသားကြသူများ၊ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်ကြ သူများဖြစ်သည့်တိုင် သူတို့၏ ရင်ပူအမောကို ကျွန်ုပ် လျစ်လျူမရှုရက်ပါ။ ထို့ကြောင့် ညသန်းခေါင်တွင် ကျွန်ုပ်သွားတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း အတိုက်အခံပြု၍ မနည်းကြီး ဆုံးဖြတ်ရသည်။ မသွားခင် သူတို့က အိမ်ရက်စောင်တစ်ထည်နှင့် ပေါင်မုန့်အချို့ကို ပေးသည်။ သူတို့အတွက် တန်ဖိုးကြီးအရာများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိ၍ အတင်းငြင်းသော်လည်း သူတို့ဘက်က တစ်ပြားသားမှ မလျှော့။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်က အတုံ့အလှယ်အနေဖြင့် အေသင်ဆေးရုံတွင် ဖဲနိုင်လာခဲ့သည့် စကော့တလန် ငွေစက္ကူကို လက်ခံပါရန် အတွင်တွင်ပြောပြီး ပေးခဲ့ရသည်။

မိုးသားကင်းသည့် ကြယ်စုံသင့်သော ညယံထဲ ချမ်းလေပြေအေးက တိုးဝှေ့မွေ့လျက် ရှိသည်။ လေအေးတို့ တသုန်သုန်တိုက်နေသော်လည်း မိုးမရွာ သည်ကပဲ ကျေးဇူးတင်စရာ။ စောင်ကို ပခုံးပေါ် ရှော့စောင်ပတ်သလို ပတ်ထား၍ နေလိုလည်း ကောင်းသည်။ အချိန်ကောင်းတွင် လျှိုမြောင်ထဲ ကျွန်ုပ် ဆင်းလာ နိုင်ခဲ့သည်။ မိုင်ဝေးဝေးမှ ဂျာမန်ယာဉ်များ၏မီးရောင်ကို ဦးတည်ရာ သတ်မှတ် ထားရသည်။ အတက်ခရီးကို တက်ရပြန်သည်။ ထို့နောက်မှ လမ်းမနှင့်အပြိုင် သွယ်တန်းနေသော ကုန်းပြင်မြင့်ပေါ်မှ လျှောက်လာခဲ့သည်။

နေထွက်တပြု၏ ရောင်နီဦးတို့ ထွန်းပနိုင်လွန်းသည်။ အေးငြိမ်တိတ် နေသော လျှိုမြောင်တစ်ခွင်လုံးဝယ် အရုဏ်၏ရောင်စဉ်တန်းများ လျှံမောင်းလျက်။ လူတစ်ကိုယ်လုံး လန်းဆန်းသွားပုံက အံ့ဩစရာ။ စမ်းပေါက်လေးနား ထိုင်ချ လိုက်ပြီး လောကအလှကို အားရပါးရ ရှုစားရသည်။ ထိုနေ့တစ်နေ့လုံး ပျင်းရိ ပျင်းတွဲဖြင့်သာ ခရီးဆက်လာခဲ့သည်။

တောင်တန်းဒေသ၏ အခြေမို့ထင်သည်။ လမ်းတစ်ကြော ဖြတ်လာခဲ့ ရသည့် တောင်ပူစာလေးများက အစီအရီ။ ကျွန်ုပ်၏ ညာဘက်ခြမ်း အရှေ့တောင် အရပ်သည် မြေညက်ညီညီဖြင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေထိ အလျားဆန့်သွားသည်။ ထိုလွင်ပြင်ညီပေါ်တွင် လမ်းတစ်လမ်းက ဖဲပြားကြိုးချထားသည့်နယ်။ လမ်းပေါ် တွင်မူ ၃၃ဟိုသွားနေသော စစ်ဘက်ယာဉ်များ။ ထိုပင်မလမ်းကြောမှနေ၍

ကျောက်ခင်းလမ်း၊ မြေသားလမ်းများက အမြွှာအမြွှာကွဲထွက်ကာ တောင်ညို ခင်ကြောထဲမှ ကျေးရွာများဆီ ဦးတည်သွားသည်။

ညနေလေးနာရီခန့်တွင် ရွာသိမ်လေးနှစ်ခုကို ကွေ့ဝိုက်ပြီး တောင်ကုန်း ထိပ်ကို ရောက်လာသည်။ အောက်ဘက်ကိုကြည့်လိုက်ရာ မျှော်လင့်မထားသော မြင်ကွင်းဖြစ်နေ၏။ ရွာသိမ်လေးများသည် လူသူပါးရှားသည်ဟု ထင်ရသည်။ ရွာသားများ လယ်ကွင်းထဲရောက်နေကြသည်ဟု ထင်ရသည်။ တကယ်တမ်းတွင် တိုးတိုးတိတ်တိတ် စုရပ်လေးရှိနေ၏။ ဘားဆိုင်၏အပြင်ဘက် လေးထောင့် စပ်စပ် မြေကွက်ကလေးတွင် ဗေဒါစိမ်းရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် လူ ကိုးဦး ဖာမ်ကျိပ် ခန့်သည် စားပွဲတစ်လုံးကို ဝိုင်းထိုင်နေကြသည်။ စားပွဲပေါ်တွင် ရှေးခေတ် ဓာတ် စက်ကြီးက တဘော်ဘော်။ ညစ်တီးညစ်ပတ် ဘုခုခရုတစ်သိုက်က စားပွဲကို ဝိုင်းလျက်။ ကျွန်ုပ်မြင်ဖူးသမျှ အများဆုံးကလေးအုပ်ပင် ဖြစ်၏။ ယူနီဖောင်းဝတ် များကို မြင်ရသည်နှင့် ကျွန်ုပ် ချက်ချင်းသတိဝင်ကာ နောက်ကြောင်းပြန်လှည့်သည်။ သို့ရာတွင် တစ်ယောက်က ထွက်လာပြီး အော်ခေါ်၊ လက်ဝှေ့ယမ်းပြနေ၏။

ပြေးဖို့ မလွယ်တော့။ လာမည့်ဘေး ပြေးတွေ့ရုံသာ ရှိတော့၍ လူအုပ် အလယ်ကို ကျွန်ုပ်ဆင်းလာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်ကို ကြိုဆိုကြပုံက ဝမ်းသာစရာ ကြီးပင် ဖြစ်တော့၏။ ရဲသားဆယ်ဦးစလုံးက ကျွန်ုပ်ကို အလေးပြုကြသည်။ လက်ကို တလေးတစား နမ်းရှုပ်ကြသည်။ မုတ်ဆိတ်မွေး ဗရပျစ် ဘုန်းတော်ကြီး တစ်ပါးက ကျွန်ုပ်ကို ကောင်းချီးပေးသည်။ ပါးနှစ်ဖက်စလုံးကို နမ်းရှုပ်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ယနေ့၏ ဂုဏ်ယူစရာ ဧည့်သည်တော်ကြီး ဖြစ်နေသည်။

အင်္ဂလိပ်စကားပြောနိုင်သူ တစ်ဦးမျှ မရှိချေ။ သို့တစေ ကျွန်ုပ်သည် တရားမဝင် ရဲတပ်ဖွဲ့တစ်ခုနှင့် အမှတ်မထင်ကြိုကြိုက်လိုက်ရပြီဖြစ်ကြောင်း သဘောပေါက်လာသည်။ ထိုသဇ္ဇာရှိ ရဲသားများမှာ ကျူးကျော်သူ နယ်ရှင် ပယ်ရှင်ကို တိုက်ထုတ်ရန် အကြံထုတ်ခြင်းအမှုနှင့် အပေါင်းအသင်းတစ်တွေ ပုလင်းတူဗူးဆို့လုပ်ရန် ခုရုံးထားသောအသင်းဖြစ်သည်။ သူတို့က ကျွန်ုပ်ကို ဝိုင်အရက်တိုက်သည်။ အမြည်းကျေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏ကျောကို တစ်ချိန်လုံး တဖတ်ဖတ်ပုတ်ကာ စုထားဆောင်းထားသမျှ လက်နက်များကို ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားစွာ ထုတ်ပြကြသည်။ ထိုလက်နက်များမှာ အချိန်တန်လျှင် ထတီးရန် ဖွက်ထားသော လက်နက်များဖြစ်၏။ ဘုခုခရုများက ကျွန်ုပ်ထိုင်နေသော ကုလားသိုင်ကို တစ်ချိန်လုံး တွန်းတိုက်နေကြသေးသည်။

လျှာပေါ်ဝဲနေသော ငါးဆားနယ်နှင့် သံလွင်သီးကို ကျွန်ုပ် တစ်ကြီး အုပ်ပြီးသောအခါ ဝိုင်အရက်ကလေး တမြဲမြဲလုပ်နေလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်ကို စိစစ် လိုမှန်း၊ ဆွေးနွေးလိုမှန်း ကျွန်ုပ်သိသည်။ အခန့်သင့်ဆိုသလိုပင် ကျွန်ုပ်ကို ပြင်သစ်စာ မတောက်တခေါက်နှင့် သူတို့၏လျှို့ဝှက်ချက်ကို ဖွင့်ဟလာကြသည်။ လား... လား... ရွာအနီးအနားတွင် အခြားအင်္ဂလိပ်နှစ်ဦး ရှိနေပါကလား။ ဆက်သွယ်ချင်ပါသလားတဲ့။ ကျွန်ုပ်ကို မှတ်စု စာအုပ်လေး ထုတ်ပြ၏။ မှတ်စု ပေါ်တွင် တပ်ဖွဲ့ဝင်အမှတ်နှင့်အတူ အမည်နှစ်ခု။ နယူးဇီလန်သားများ ဖြစ်မှန်း ကျွန်ုပ်သိ၍ သူတို့ဆီ ခေါ်သွားပေးပါရန် ပူပူလောလော လုပ်ရတော့သည်။

နာရီဝက်အတွင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်သည် ရဲသားလမ်းပြနှင့်အတူ စုရပ်မှ ခွာလာခဲ့သည်။ ရဲသားများ၏ မူးမူးရူးရူးအားပေးသံနှင့် ကလေးများ၏ မပီကလာ ပီကလာ နှုတ်ဆက်သံတို့ကို ကျွန်ုပ်က လက်ပြ၍ အသိအမှတ်ပြုကြရသည်။ လမ်းပြက နားပူလွန်းသဖြင့် သူ့ဆန္ဒအတိုင်း ဂရိရဲသားတို့၏ ဗေဒါစိမ်းရောင် အပေါ်ရံကုတ်အင်္ကျီနှင့် ပြင်သစ်ပုံစံ ထိပ်ပြားဦးထုပ်မြင့်မြင့်ကြီးကို ဝတ်ဆင်ရသည်။ ယခုလို အယောင်ဖျောက်ထားခြင်းဖြင့် တစ်နေကုန်သည်အထိ ကျွန်ုပ်သည် ကောင်းကောင်းအကြံဆိုင်ခံခဲ့ရသည်။ နေရထိုင်ရတော့ သိပ်မသက်သာ။ ဂျာမန် များသာ ဖမ်းမိသွားပါက စပိုင်တစ်ယောက်၏ကံကြမ္မာကို ဘေးသင့်အောင် လုပ်ရာကျတော့မည်။

အလိမ့်အလိမ့်ထနေသော တောင်ပူစာများကို ကျော်ဖြတ်လာပြီးမှ ခက်တရော်သော တောင်ကြီး၏ တောင်ခါးပန်းအတိုင်း တက်လာခဲ့ကြသည်။ စောစောတုန်းက ခရီးကို ဝေးမည်မထင်ခဲ့။ ယခုမှ ခုနစ်နာရီခန့် ရုန်းရမည့် ခရီး ကြမ်းဖြစ်မှန်း သိတော့သည်။ ကျွန်ုပ်ချောက်ချားလာသည်။ ဤခရီးကို မလျှောက် နိုင်ဟု ကိုယ့်ဟာကိုယ် သိနေသည်။ လမ်းပြ၏ခြေလှမ်းကိုပင် လိုက်မမိ။ မည်သို့ ဆိုစေ အမှောင်ထုက ဝန်းဖွဲ့လာပြီဖြစ်၍ ရှေ့ကိုသာ အားတင်း ချီတက်ရ၏။

လမ်းပြကို အရှိန်လျှော့ လျှောက်ပါရန်၊ ကျွန်ုပ်အား နားစွင့်ပေးပါရန် တောင်းဆိုသော်လည်း အကြောင်းထူးမလာ။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာကို လှန်ပြလိုက်တော့၏။ ထိုအခါမှာပင် အကြောင်းထူးတော့၏။ လမ်းပြကြီး အံ့ဩသွားသည်။ ရွာကို ချက်ချင်းတန်းပြန်မည်လုပ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်၏ နီတီအတိုင်း ဘာကြီးဖြစ်နေနေ ရောက်ရာနေရာမှ ဘယ်တော့မှ နောက်ပြန် လှည့်ရိုး ထုံးစံ မရှိ။ လမ်းပြကို ခပ်နွေးနွေးလျှောက်ပါရန် ဆွယ်ရသည်။

လမိုက်ညမို့ ထူးထူးခြားခြား ပိန်းပိတ်အောင် မှောင်လျက်ရှိသည်။ လူသွားလမ်းမြောင်လေးမှ ချော်တောငေါ့ပြီး ဘေးရောက်ကာ လမ်းကို မနည်းကြီး ပြန်ရှာနေရသည်။ ဘာမှတော့ မဆန်း။ သန်းခေါင်မကျော်မီတွင် ကျွန်ုပ် ခရီး မဆက်နိုင်တော့မှန်း ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် သိလိုက်ရသည်။ လမ်းကို ကန့်လန့် ဖြတ်၍ ချောမွေ့သော အဆင်းလမ်းကို ဆင်းသော်မှ ကိုယ့်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို မသယ်နိုင်တော့ဘဲ ဆေးသမားလို တရွတ်တိုက် လိုက်ပါခဲ့ရသည်။

ကယ်ဆယ်ရေးပါဆယ်ထုပ်ထဲမှ မုန့်ဘူးခြောက်ဘူးကို ကျွန်ုပ်သည် အရေးပေါ် စားရေရှိကွာအဖြစ် သိမ်းထားသည်။ ယခုလို ကံမကောင်းချိန်တွင် ထိုမုန့်ဘူး ထုတ်စားလိုစိတ်ပေါ်လာသည်။ ဘူးတစ်ဘူးဖွင့်ပြီး မုန့်ကို ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ခံတွင်းက ခြောက်သွေ့နေ၍ မဝါးနိုင်ဘဲ မျိုချလိုက်ရာ ပါးစပ်ထဲ စေးကပ် ငန်တူးနေသည်။ မုန့်မျိုချလိုက်မှ စောစောကထက် အခြေ အနေ ပိုဆိုးသွားသည်။ မဟားတရား ရေငတ်လာသည်။ စမ်းပေါက်မြောင်းငယ် လေးများရောက်တိုင်း ရေသောက်ရသည်။ ညစ်တီးညစ်ပတ် ဆီးနှင်းရေအိုင်လေး များကိုလည်း မချန်။ နွားခြေရာခွက်ထဲမှ ရေကိုလည်း အလွတ်မပေး။ ရေက သောက်လေသောက်လေ ငတ်မပြေ။ ကျွန်ုပ်သည် လမ်းပြကြီး တွဲမှ ကိုက် ငါးဆယ်ခန့် ခရီးပေါက်သည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ဝင်လာသည့် လျှိုမြောင်အခြေတွင် ရံဖန်ရံခါဆိုသလို စစ်ဘက်ယာဉ်များ၏ မီးရောင်မုန့်မုန့်ကို တွေ့ရသည်။ အတော်အတန် အရေး ပါသည့် လမ်းတစ်လမ်းရှိနေကြောင်းပင်။ လမ်းပြကြီးကား စိတ်တုန်လှုပ်လာပြီ ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်ကို နားခွင့်မပေးဘဲ တစ်လျှောက်လုံး တွဲခေါ်လာသည်။ အမှောင်ဆုံး လမ်းကြောင်းကိုသာ လိုက်လာသည်။ ယာဉ်ကြောခေတ္တစဲသွားချိန်တွင် ကတ္တရာ ခင်းလမ်းကို ဖြတ်ကူးကြသည်။ ရွာကြီးတစ်ရွာ၏ ဘေးပန်းမှ အင်မတန် သတိ ကြီးစွာဖြင့် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ကွေ့ပတ်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ပင်မလမ်းပေါ် ပြန်ရောက်လာပြီး လမ်းအတိုင်း လျှောက်ကြသည်။ ဂျာမန်ယာဉ်တစ်စီး ချဉ်းကပ် လာတိုင်း လမ်းဘေးမြောင်းထဲ ဆင်းဆင်းပုန်းရ၏။

ကျွန်ုပ် လုံးဝ မလှုပ်နိုင်တော့သည့်အခြေအနေကို ဆိုက်ရောက်လာခဲ့၍ မြောင်းထဲထိုင်ချပြီး ရှေ့ဆက်ကျုံးရန် ပေကတ်နေသည်။ မိတ်ဆွေလမ်းပြ ကြီး ကြောက်ဒူးတုန်လာသည်။ နေပွင့်လျှင် ဤအရပ်သည် ဂျာမန်တို့မြေဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် နားလည်အောင် ပြောပြရှာသည်။ ကျွန်ုပ်အား အတင်းထူ အတင်းဆွဲနှင်

သို့သော် နောက်ထပ် တောင်တစ်တောင် ကျော်ရဦးမည်ဖြစ်ကြောင်း သူက ပြောလိုက်ရာတွင် ကျွန်ုပ် ကပ်ဖဲ့ပြီး မြောင်းထဲဇွတ်ထိုင်ချနေလိုက်တော့၏။ နောက်ဆုံး သူ စိတ်ပျက်သွားသည်။ လမ်းဘေးသစ်တောအုပ်ထဲ ပုန်းခိုနေရန် သူ သဘောတူလိုက်ရသည်။ နောက်တစ်နေ့ည သူလာခေါ်ချိန်ထိ တောထဲမှ မထွက်ပါရန် မှာသည်။

မြင့်မောက်သော တောအုပ်ထဲ ကျွန်ုပ်ဝင်လာသည်။ တစ်ညလုံး ဝဋ်ဆင်းရဲအတိ။ လူက အမောဆို၍ နာလျက်။ ကျောချရန် မြက်ထူထူကို လိုက်ရှာသော်လည်း အချည်းနှီး။ ဘယ်နေရာကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် မတ်စောက်သော မြေပြင်ချည်းသာ။ ကျွန်ုပ် ငိုက်ကျသွားစဉ် ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း လျှောဆင်းလာသည်ကို ခန္ဓာကိုယ်က သိလိုက်သည်။ သစ်ပင်တစ်ပင်၏ ပင်ခြေပေါ် မှေးနေမည်ဟု ကြံသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ် အတ္တဘောကြီး၏ အလေးချိန်ကို ကြာကြာတောင့်မခံနိုင်။ မီးလည်း မဖိုရဲ။ တောင့်ခံထားလျက်က အအေးဓာတ်သည် စိုထိုင်းထိုင်း ချွေးရွဲအဝတ်အစားများကို ထွင်းဖောက်ကာ အရိုးထဲထိ အေးခိုက်လာသည်။

နီးပါးဝန်းကျင်တွင် သတ္တဝါလေးများ၏ အဆက်မပြတ် ရွေ့လျားမှု ရှိနေ၍ ကျွန်ုပ် ရင်တုန်ပန်းတုန်ဖြစ်လာသည်။ ဝံပုလွေနှင့် အဆိပ်ရှိ သတ္တဝါများ ကြောင့်တင်မက ကျွန်ုပ်၏ပန်းလှသော စိတ်အာရုံက ပုံသဏ္ဍာန်မဲ့ အရိပ်မျိုးစုံကို အာရုံဖော်လျက် ရှိသည်။ အိပ်ပျော်နိုင်ရန် အတွေးအားလုံးကို မောင်းထုတ်ပြီး အပင်ခပ်ကြီးကြီး၏ ပင်စည်ကို မှေး၍ တုတ်ကို မြဲမြဲမြဲမြဲ ကိုင်ထားရသည်။ ထိုပုံဖြင့် ပတ်ပတ်လည် အမှောင်ထုကို စိန်ခေါ်ကြည့် ကြည့်နေလိုက်၏။

မိုးအလင်းတွင် ခြေခင်းလက်ခင်းသာ၍ ဘုရားကိုသာ ကျေးဇူးတင်ရတော့သည်။ မြေမြင့်ကို တက်၍ တောရင်း မြေကွက်လပ်ဆီရောက်လာသည်။ ထိုနေရာတွင် နေရောင်က ကျွန်ုပ်အပေါ် သွန်းလောင်းလျက်။ ကျောက်ဖျာတစ်ချပ်ပေါ် တက်၊ လက်ပတ်နာရီမှ နာရီသွားသံ တချက်ချက်ကို နားစိုက်ကာ တစ်နေ့လုံး အချိန်ဖြုန်းရသည်။

ညမှောင်မှ လမ်းပြကြီးပေါ်လာမည်ဟု ထင်ထားသော်လည်း ညနေလေးနာရီခန့်တွင် ပင်ခြေပိတ်ပေါင်းတို့ကိုနင်းလာသည့် ခြေသံများကို ကြားရသည်။ မရှေးမနှောင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်၏မိတ်ဆွေလမ်းပြကြီးနှင့်အတူ အရပ်ရှည်ရှည် အရပ်သားတစ်ယောက် မြင်ကွင်းထဲဝင်လာ၏။ ဝမ်းသာစရာကောင်းသည်က

ထိုအရပ်သားသည် အင်္ဂလိပ်စကားကို အတော်အတန် လိပ်ပတ်လည်အောင် ပြောနိုင်စွမ်းသည်။ ဆရာဝန်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး လမ်းပြအကူအညီဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာကို လာကြည့်ခြင်းဖြစ်သည်။ ဖယောင်းချက် ဝါတာတာ၊ သစ်လွင် လတ်ဆတ်သော အနာအုပ် ဝှမ်းစတို့ကို ပိုးတွန့်ပတ်တီးကြီးဖြင့် အကျအနက် ပတ်တီးစည်းပေးသည်။ ပတ်တီးစည်းကျွမ်းကျင်လှ၏။ ထိုပတ်တီး အချိန်ကြာကြာ ခံမည်ဟု ကျွန်ုပ် သိနေသည်။ ယခုလို မျှော်လင့်မထားသော ကံကော်ခြင်းကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် များစွာ စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားသည်။ မိတ်ဆွေတို့ ယူလာပေးသော သံလွင်သီးနှင့် ပေါင်မုန့်များကား စား၍ ကောင်းမှကောင်း။ ဝိုင်အရက်ကလည်း ခွက်ကြီးအပြည့်မို့ သုံးယောက်သား ရဲဘော်ရဲဘက်တစ်တွေအဖြစ် မျှသောက်ကြသည်။

နေဝင်မိုးချုပ်သွားပြီး နာရီဝက်အကြာတွင် လမ်းပေါ်၌ လူအသွားအလာ သိသိသာသာ လျော့ကျသွားသည်။ ဆရာဝန်ကို ကျေးဇူးစကားဆို၊ နှုတ်ဆက်ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်နှင့် လမ်းပြမိတ်ဆွေကြီးတို့ လမ်းပေါ် ဆင်းလာကြသည်။ လမ်းပေါ်တွင် သတိလွန်၍ ခရီးသိပ်မတွင်။ တဖြည်းဖြည်း ဦးမော့လာသော လမ်းသည် တောင်ကြားလမ်းကျဉ်းလေးအဖြစ် မတ်စောက်သော လျှိုမြောင်တွင်း ဝင်လာသည်။ လျှိုတွင်းဝယ် ချုံပိတ်ဆီးလျက်။ စိတ်မသန့်စဖွယ်မှောင်ပိန်းလျက်။ လမ်းပြကြီး တစ်ခဏတော့ လမ်းပျောက်သွားပုံရသည်။ ထို့နောက်မှ ကျွမ်းဝင်ပြီးသား မြေမျက်နှာသွင်ပြင် အမှတ်အသားကို ရှာတွေ့၍ လမ်းပေါ်မှဆင်း၊ ဝန်တင်လား သွားသည့်လမ်းကြောင်းလေးအတိုင်း တောနက်ထဲကိုဝင်၊ သုံးနာရီမျှကြာအောင် တောင်ပေါ်တက်ပြီး နောက်ဆုံး တောရင်းကွက်လပ်ထဲရောက်လာကြသည်။ အောက်ဘက်တွင်မူ အေးချမ်းငြိမ်သက်နေသော ခိုက်ပျိုးထွန်ယက်ထားသည့် လျှိုတစ်ခွင်။ ဟိုတစ်လုံး သည်တစ်လုံး ပြန့်ကျဲနေသော ယာတောအိမ်လေးများနှင့် မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ် မီးရောင်လဲ့များ။

တောင်နံရံအတိုင်း ကွေ့ကာပတ်ကာ အဆစ်အဆစ်ချိုးကာ ဆင်းရပြန်သည်။ ယာတော အိမ်တစ်လုံး၏ အပြင်စည်းရိုးရောက်အောင် တစ်နာရီခန့် အချိန်ယူခဲ့ရနိုင်သည်။ ဘေးကင်း မကင်း သွားကြည့်စဉ် ဝပ်နေပါဟု လမ်းပြကြီးက ကျွန်ုပ်ကို မှာသည်။ ကျွန်ုပ်ကြည့်နေဆဲ အိမ်အပေါ်ထပ်ပြတင်းများ မီးလင်းလာပြီး မကြာမတင်မှာပင် ကျွန်ုပ်အား ယာသမားအဘိုးအိုက ဖက်လှဲတကင်း ဖိတ်ခေါ်ကြိုဆိုသည်။ အဘိုးအို၏အမယ်ကြီးက မီးပုံဘေးအလုပ်တွေ

ရုပ်လျက် စားဖို့သောက်ဖို့ ပြင်ပေးသည်။ ဝိုင်အရက်ထုတ်လာကြပြီး ဂရိပြည်နှင့် အင်္ဂလန်ပြည်တို့၏ ဂုဏ်ကျက်သရေအတွက် သောက်ကြသည်။ ဂရိလူမျိုးတို့၏ ပြင်းထန်သော ဝသီအတိုင်း ဂျာမန်များ ကျရှုံးပါစေဟု မေတ္တာပို့ကြသည်။

ယနေ့ညအဖို့ လမ်းပြနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ထူးထူးဆန်းဆန်း အိပ်ရာထဲ ရောက်ခဲ့ရသည်။ အိမ်သည် နှစ်ထပ်အိမ်ဖြစ်သော်လည်း ထုံးစံအတိုင်း နှစ်ထပ် ပေါင်းမှ နှစ်ခန်းသာ။ အပေါ်ထပ်သည် အိမ်ရှင်အဘွားတို့အတွက် အိပ်ခန်းနှင့် ဧည့်ခန်း။ အောက်ထပ်သည် စားကုန်သိုလှောင်ခန်း။ ခုတော့လည်း နှစ်ဦးသား နွားများဝက်များ ကြက်ဘဲများကြား ကျောချစရာနေရာရှာရပြီ။ နွားမနှစ်ကောင် ကြားမှနေရာလပ်ကို အကျယ်ဆုံးဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။ ထိုနေရာကိုပင် ထိုညအဖို့ ရွေးချယ်လိုက်၍ အဘိုးက အိပ်ရန် ကောက်ရိုးခင်းပေးသည်။ အဘိုးခင်းပေးသည့် ကောက်ရိုးများ လတ်ဆတ်သင်းပျံ့နေ၏။

မောလှပြီမို့ နှစ်ဦးသား မြန်မြန်ဆန်ဆန် ကျောခင်းလိုက်သည်။ အဘိုးက တစ်ခုတည်းသော မှန်အိမ်ကို ယူကာ ကျွန်ုပ်တို့အား နှုတ်ဆက်၍ အပေါ်ထပ် တက်သွားသည်။ နွားမနှစ်ကောင်၏ နွေးထွေးမှုကို ခံစားရင်း၊ စားမြုံ့ပြန်သည်ကို နားသောတဆင်ရင်း ထူးထူးခြားခြား အိမ်ကျလှသော အိပ်ရာတွင် ကျွန်ုပ် နှပ်နေသည်။ ထုတ်တန်းပေါ်မှ ကြက်မများ ကွပ်ကွပ်မမြည်ဘဲ ငြိမ်ကျသွားသည်။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ မိတ်ဆွေ လမ်းပြကြီးကိုမူ သူ့ဘေးနားမှ ဝက်ထီးကြီးက မကြည်ဖြူ။ တပွီးပွီးအသံပေး၍ ကောက်ရိုးများထဲ ယောက်ယက်ခတ်နေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ အခြေအနေကား နတ်တို့ဖန်လေသလား အောက်မေ့ရသည်။ ကောက်ရိုး မွေ့ရာထဲကွေးရင်း တတွေးထွေးနှင့် စိတ်လက်ပေါ့ပါးလျက်ရှိသည်။ မှေးရင်း ငိုက်ရင်း ပျော်ရွှင်နေမိ၏။

အဘိုးက နံနက်စောစောစီးစီး ကျွန်ုပ်တို့ကို လာနှိုး၍ မနက်စာ ကောင်း ကောင်းကျွေးသည်။ ခြံမွေးတိရစ္ဆာန်ကို အသွင်ပြောင်းထားသော အသားခြောက်နှင့် ပြောင်းဖူးယာဂုတို့ဖြစ်၏။ ရောင်နီမလာခင် နာရီဝက်လိုသေးသည့်တိုင် ယာရှင် အဘိုးနှင့် လမ်းပြတို့က ကျွန်ုပ်အား ချုံထူကွင်းထဲ ဖြတ်ခေါ်သွားသည်။ နေထွက် တစ်ပြုတ်တွင် ခင်ရိုးလေးပေါ်ရောက်လာကြ၏။ ရှေ့မှ ချိုင့်ဝှမ်းထဲတွင် ဆူးပင်ချုံပင် တို့ဖြင့် အပြည့်ပိတ်ထားသော အပိုင်းပုံစံခြံဝင်း။ ဝင်း၏အချင်းသည် ခြေလှမ်း ငါးဆယ်ခန့်မျှ ရှိနိုင်သည်။ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ဟဲတစ်လုံး။ အပိုင်းပုံစံ ဖြစ်ပြီး အမြင့် ငါးပေခန့်၊ ကန့်လန့်ဖြတ် ရှစ်ပေခန့် ရှိနိုင်သည်။ တဲခေါင်ထိပ်မှ

မီးခိုးမျှင်တန်းလေး တလူလူအူလျက်။ တံအနီးချဉ်းကပ်လာမှ သစ်သားအကြမ်းထည် တံခါးကို မြင်ရသည်။ ထိုနေရာသည် ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်နယ်တည်းသား ရဲဘော် နှစ်ဦးစံမြန်းရာ ရိပ်မြုံဖြစ်မည်။ ဆိုးရွားလှသော နေထိုင်မှုအတွက် ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်မသက်သာ။

တံခါးနားချဉ်းကပ်လာစဉ် အတွင်းမှ လူသံသူသံမကြားရ။ တစ်နယ် တည်းသားတို့နှင့် တွေ့ရတော့မည်ဟူသော အတွေးဖြင့် ကျွန်ုပ် တက်ကြွလာသည်။ တံခါးလာအဖွင့်ကို စောင့်နေရသေးသည်က စိတ်မရှည်ချင်စရာ။ ကျွန်ုပ်ကိစ္စ အတွက် ခရီးရှည်ကြီးကို ကိုယ့်စရိတ်နှင့်ကိုယ် လိုက်ပါ အမောခံပေးသူ လမ်းပြ ရဲကြီးသည် တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်မကင်းဖြစ်နေပုံရသည်။ တံခါးကို ကျွန်ုပ်ဘာသာ ဖွင့်မည်အလုပ် သူက ကျွန်ုပ်ကို ဆွဲပြီး ဟန်သည်။ ယာရှင်အဘိုးက မွေးထူ မျက်နှာကြီးကို ပွတ်၍ တိတ်ဆိတ်စွာ စောင့်နေ၏။ ကျွန်ုပ် မတွေ့တတ်တော့။

ဘာသဘောများလဲဟု ကျွန်ုပ် နားလည်အောင် ကြိုးပမ်းရပြန်သည်။ ကြားခံဘုံဘာသာ စကားမရှိ၍ ကျွန်ုပ်က လက်ဟန်ဖြင့် ဤတဲတွင်းနေထိုင်သူ များမှာ မိတ်ဆွေများလားဟု မေးရသည်။ အသေအချာ ခေါင်းညိတ်ပြကြ၏။ ထို့နောက်တွင် ဂရိလူမျိုးမိတ်ဆွေနှစ်ဦးသည် ဂရိဘာသာ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာတို့ဖြင့် အချိုးတွေ နိဒါန်းတွေ အပိုစကားတွေ ပြောမနေတော့ဘဲ ကျွန်ုပ်ကို ဖက်လှဲ တကင်း လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ခွဲခွာကြတော့မည်။ ကူညီခဲ့သမျှ ကိစ္စ အဝဝအတွက် ကျေးဇူးစကားပင် ကျွန်ုပ်မဆိုရသေး။ ဂရိလူမျိုးနှစ်ဦး ချာခနဲ လှည့်ကာ လာရာလမ်းအတိုင်း ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်သွားကြတော့၏။ မြေမြင့်ပေါ် ရောက်မှ လက်ပြကြပြီး ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

သေးသေးကွေးကွေး တံခါးလေးကို ဖွင့်ပြီး ကျွန်ုပ်သည် တဲတွင်း လှမ်းလာခဲ့သည်။

အခန်း (၁၁)

တစ်နယ်တည်းသား နှစ်ဦးနှင့် ကြုံဆုံခြင်း

“အထဲမှာ လူရှိလား” ဟု ကျွန်ုပ် လှမ်းအော်ခေါ်လိုက်သော်လည်း အပိုမေးခွန်း ဖြစ်နေသည်။ တဲအလယ်ကောင် မီးပုံ၏ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီတွင် လဲလျောင်း နေသော မီးခိုးငွေ့နှင့် အမှောင်ထုကြားထဲမှ သဏ္ဍာန်နှစ်ခု။

တုံ့ပြန်မှု မြန်ဆန်ပါသည်။ ဘယ်ဘက်အခြမ်းမှ လူသည် ငေါက်ခနဲ ခိုးလာပြီး “ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်သူလဲကွ” ဟု ကျယ်လောင်စွာ မေးသည်။ ကျွန်ုပ် စိတ်ထင် ထိုလူပုံစံသည် ကြောက်နေပုံလည်း ရသည်။ ထထိုင်ပြီး ကျွန်ုပ်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်နိုင်အောင် ကြိုးစားသည်။ “ဘယ်ကလာတာလဲ” ဟု မေးသည်။ ဒေါကန်ကာ အတန်ကလေးကြာအောင် ဇဝေဇဝါဖြစ်နေပုံရ၍ စောစောက ကောင်းကောင်းအိပ်မောကျခဲ့ဟန်တူသည်။ ကျွန်ုပ်က သူ စိတ်အေးသွားအောင် နေပြလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း လိုရင်းကို တိုရှင်းပြောပြလိုက် ရာတွင် သူသည် ကျွန်ုပ်လက်ကို သူ့လက်နှစ်ဖက်စလုံးဖြင့် ဖျစ်ညှစ်သည်။ ကျွန်ုပ်အား အင်မတန် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ကြိုဆိုခြင်းပင်။

“မထင်ဘူးဗျာ” ပြောပြောဆိုဆို ထိုလူမျက်နှာကြီး ဝင်းလာသည်။

“တံခါးပွင့်သွားတော့... သောက်ကျွေးနည်း... ဂျာမန်ကောင်လို့ပဲ ထင်လိုက် တာပေါ့၊ ဟေး... ဝှန်နီ၊ ထကွာ ဝှန်နီ၊ ကျုပ်တို့တော့ မိသားစုဝင် အသစ် တိုးပြီကွ”

မီးဖိုကျင်းထဲမှ မီးကျိုးခဲများကို ထိုးဆွသည်။ မြေကြီးတူးပြီး မီးဖို လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်၏။ သုံးဦးသား ချက်ချင်း အဖွဲ့ကျသွားသည်။ အင်္ဂလိပ်လို

ပြောရ၍ အရသာတွေ့လိုက်သည် ဖြစ်ခြင်း။ ကျွန်ုပ်၏ပုံတိုပတ်စကို အသက်ပင် မရှူအားဘဲ ကျောင်းသားလေးလို တဖောင်ဖောင်ပြောရသည်။ ပါးစပ်မှ စကားလုံးများ ခရားရေသွန်။ သို့သိပ်ချုပ်တည်းထားသော ခံစားချက်များကြောင့် ပြောသည့် စကားများ အဆီအငေါ့မတည့်။

တဲကလေးမှာ ကုပ်လွန်းလှ၍ ထိုင်နေလျှင်သော်မှ မချောင်း။ မီးဖိုကျင်းမှ မီးခိုးငွေ့များကား ကောက်ရိုးခေါင်မိုးအကြိုအကြားမှလွဲ၍ အခြားထွက်ပေါက် မရှိ။ မီးခိုးငွေ့များကြောင့် မျက်လုံးစပ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေသစ် နှစ်ယောက်စလုံး အဝတ်များဖြင့် ထွေးပတ်လျက်။ မီးခိုးများ ပိတ်ပိန်းနေသည့် ကြားထဲက မိတ်ဆွေသစ်နှစ်ဦးစလုံး ထူထူထောင်ထောင် မရှိသည်ကို ကျွန်ုပ် တွေ့နေရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏စွန့်စားခန်းအဖုံဖုံနှင့် သတင်းပလင်းများကို လဲလှယ် ပြီးသောအခါဝယ် ကျွန်ုပ်၏ စွန့်စားခန်းသည် ၎င်းတို့နှင့်ယှဉ်ပါက သာမညောင် ညလေးဖြစ်နေမှန်း သိလိုက်ရသည်။ မိတ်ဆွေကြီးတို့၏ ကြောက်စရာ အခဲ အခက်ကို ကျွန်ုပ် တိုးလျှိုးပေါက်မြင်တွေ့လိုက်ရသည်။ မိတ်ဆွေကြီးတို့ကား အာဂစစ်သားကြီးများပင်တည်း။

အသက်ငယ်ငယ်တပ်သား ဂျွန်မန်သည် အုတ်ကလန်မှ ဆံပင်ရွှေဝါရောင် လူငယ်လေးဖြစ်ပြီး ခင်တတ်မင်တတ်သူ။ နယူးဇီလန်တပ်မ ၁၈ တွင် အမှုထမ်းစဉ် အိုလံပတ်(စ်)အနီး၌ အဖမ်းခံခဲ့ရ၏။ အကျဉ်းစခန်းမှ ဇူလိုင်လကတည်းက လွတ်လာ ခဲ့သူဖြစ်၍ လွတ်မြောက်နေသည့်ကာလ ငါးလတိုင်ခဲ့ပြီ။ ခရီးစဉ်တစ်လျှောက် အတက်အကျမျိုးစုံကို သိပြီးထားသူ။

တဲတွင်းရောက်စဉ် ကျွန်ုပ်ကို ပထမဆုံး ခရီးဦးကြိုဆိုခဲ့သူ နယူးဇီလန်သား အရာခံဗိုလ် သွန်မဆင်သည် ကြံ့ခိုင်တောင့်တင်းပြီး သန်တုန်းမြန်တုန်းရှိသေးသည်။ အမှတ်လေး၊ နယူးဇီလန်စိန်ပြောင်း သယ်ယူရေးစစ်ကြောင်းတွင် ခြေမြန်တပ်ဖွဲ့ဝင် အဖြစ် အမှုထမ်းစဉ် ကရိုတဲကျွန်း တိုက်ပွဲ၌အဖမ်းခံရခြင်း ဖြစ်၏။

ခုတော့လည်း နှစ်ဦးစလုံးသည် သဘာဝအတိုင်း စိတ်ဓာတ်များ ကျဆင်းလျက် ရှိသည်။ ဂရိပြည်တွင်းမှ ထွက်နိုင်လိမ့်မည်ဟု မထင်ကြ။ ဂရိ ပြည်သူပြည်သားများကဲ့သို့ပင် အင်္ဂလိပ်တို့ အချိန်မရွေး ရောက်လာကြလိမ့် မည်ဟု ယုံကြည်စပြုနေပြီ။ ဤသို့ဖြင့် နှင်းစကျသည်နှင့် ဆောင်းကုန်သည်အထိ သို့မဟုတ် တစ်ခုခုဖြစ်ပေါ်လာသည်အထိ စောင့်ရန် ဟန်ပြင်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ုပ်၏စောင်ကိုခင်းရန် တဲကုပ်ကလေးကို ပြင်ကြရပြန်သည်။ မီးဖို

ကျင်းကို အလယ်ထား၍ သုံးမြောင့်ဆိုင်နေရာ ယူကြရသည်။ မီးဖိုကျင်းသည် မရှိလည်း မဖြစ်၊ ရှိပြန်တော့လည်း ပူပန်စရာ။ ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်နယ်တည်းသား ရဲဘော်များတွင် ခြံစရာ စောင် မရှိ၍ နေ့ရောညရော မီးမငြိမ်းအောင် လုပ်နေရသည်က အလုပ်တစ်လုပ်။ တဲအကြိုအကြားမှ မီးခိုးငွေ့အူနေခြင်းသည် တဲတွင်း၌ လူရှိကြောင်း သက်သေ။ ဤနေရာသည် ဂျာမန်တို့နှင့် အလှမ်းဝေးသည်ဟု ထင်ရသော်လည်း လယ်သမားတို့၏ ပေါက်ပန်းချေးစကားကို ကြောက်ရသည်။

တဲကုပ်အတွင်းမှ ဘဝသည် ဆိုးရွားလှသည့်တိုင် ကောင်းကွက်လေးများ ရှိသေးသည်။ သွန်မဆင် ချမှတ်ထားသော နိစ္စဓူဝလုပ်ငန်းစဉ်မှာ နေ့တာသည် ရှည်လျားလွန်း၍ သုံးယောက်စလုံး နေမြင့်မှ အိပ်ရာထကြသည်။ ထို့နောက် စမ်းချောင်းလေးတွင် ရေမိုးချိုးပြီး သုံးယောက်စလုံးနေရာခွဲ၍ မြေပြင်ကို ကင်းထောက်ကြသည်။ သံသယဖြစ်ဖွယ် လှုပ်ရှားမှု ရှိ မရှိ ကင်းလည်း ထောက်၊ ထင်းပါ တစ်ပါတည်း ကောက်ကြသည်။

တဲကိုပြန်ရောက်လျှင် ပထမတစ်နပ်အတွက် အလျင်မလိုဘဲ ဇိမ်ဆွဲ ချက်ကြသည်။ သံကရားအဟောင်းကြီးထဲ ရေထည့်၍ ရေနွေးကြိုသည်။ ထို့နောက် ကြေးနီဒယ်အလွတ်ကို အပူပေးသည်။ ဒယ်အိုးပူလာပြီဆိုမှ တန်ဖိုးကြီးလှသော အဆီခဲကို တစ်ခွန်းစာခပ်ထည့်၊ အရောရော အနှောနှော ဖြစ်နေသော အစေ့အနံ့ လက်တစ်ဆုပ်စာကိုပါထည့်၍ ခဏမျှ ခပ်သွက်သွက်မွှေးပေးလိုက်သည်။ ပြီးမှ ဒယ်အိုးနှုတ်ခမ်းထိရောက်အောင် ရေနွေးဖြည့်ပေးလိုက်၏။ မိနစ် သုံးဆယ်မျှ မွှေးပေးပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်စားဖူးသမျှထဲမှ လျှာအတွေ့ဆုံး ယာဂုကျိုကို ရပါပြီ။

ကျွန်ုပ်အစားအစာကို တောင်ခြေရွာကလေးမှ သူတော်ကောင်းရွာသားတို့က ကျွန်ုပ်တို့အတွက် နည်းနည်းချင်းစီဖဲပြီး စုပေးထားခြင်း ဖြစ်သည်။ သူကြီး သို့မဟုတ် ရွာရဲသား ဂရေဂေါရိုက နှစ်ရက်တစ်ခါ သုံးရက်တစ်ခါဆိုသလို ထိုရိက္ခာကို ယူလာပေးသည်။ ဝရမ်းပြေး အင်္ဂလိပ်လူမျိုးအတွက် အိမ်တိုင်း အိမ်တိုင်းမှ ခွဲမာသီး အဆံ၊ ပဲ၊ အသားစ၊ ဆားနယ်ငါးနှင့် သံလွင်သီးတို့ကို သဒ္ဓါ တတ်အားသရွေ့ မျှဝေပေးကြခြင်းမှာ ယုံမှားစရာမလို။

ရာသီဥတု ပွင့်လင်းပါက ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုယ်ပေါ်မှအဝတ်များ ခွာနိုင် သမျှ ခွာကာ နေပြကြသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ရွံ့ရှာစရာအကောင်းဆုံးအလုပ်ကိုမှ ကျွန်ုပ်တို့ အမှုသမ်းနေကြရ၏။ အကြောင်းမှာ ကျွန်ုပ်တို့တစ်ကိုယ်လုံး သန်း ဗရုပျစ်ဖြစ်နေကြပြီ။ တဲကုပ်ကလေးသည် ခြေသလုံးအိမ်တိုင်နှင့် ညစ်တီး

ညစ်ပတ် သိုးကျောင်းသားတို့ ခရီးတစ်ထောက် တည်းခိုရာနေရာဖြစ်၍ သန်းမကြီးတို့ ရှင်သန်မြဲ ရှင်သန်ဆဲ နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်သည်။ နယ်ချဲ့သမား သန်းကောင် တို့က ကျွန်ုပ်တို့၏ အဝတ်နှင့် ချည့်နဲ့နဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို ချမ်းသာမပေးကြတော့။ ဤသို့ဖြင့် အဝတ်များကို နည်းနည်းချင်းစီ ရေနွေးထဲ ထည့်ပြုတ်ကြရသည်။ သို့သော် ယာသီမျှသာ ငြိမ်သွားပြီး အလုံးအရင်းဖြစ်လာကြပြန်သည်။ စုတ်ပြတ် သတ်နေသော အဝတ်အစားတို့၏ ချုပ်ရိုးကြောင်းတစ်လျှောက် နေရောင်ထဲတွင် ညိုမွဲမွဲသန်းမကြီးများနှင့် ဥများကို ရှာပုံတော်ဖွင့်ကြရသည်။ သန်းကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပျော်စရာတစ်ခုကိုပင် ကြံဖန်ထားကြရသည်။ သတ်မှတ်ထားသော အချိန်ကာလအတွင်း သန်းအများဆုံး တုတ်နိုင်သူအတွက် လျှာရင်း အမြက်ဆုံး အစားတစ်လုတ်စာကို ဖယ်ထားကြသည်။

ညချမ်းတိုင်လာလျှင် အပြင်ထွက်ပြီး အခြေအနေကြည့်ရပြန်သည်။ တစ်ညလုံး မီးမပြတ်ရန် အပြန်တွင် ထင်းပါ တစ်ခါတည်း ကောက်လာခဲ့ကြ၏။ မှောင်ရီမျိုးဖျဆိုလျှင် မီးဖိုကျင်းကိုဝိုင်း၍ အားလုံး တင်ပျဉ်ချိတ်ထိုင်ကြသည်။ ဦးခေါင်းနှင့် တဲခေါင်မိုး မလွတ်၍ ဦးခေါင်းများကို မီးခိုးငွေ့ထဲ မသက်မသာ ငုံ့ကာ ညစာဖန်တီးကြရသည်။ ကြေးနီဒယ်ကြီးထဲ တစ်နေ့လုံးရေစိမ်ထားသော ယာဂုသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ အဓိကရိက္ခာပင် ဖြစ်၏။ နေ့လယ်ပိုင်း တောထဲရှာ၍ ရသမျှ ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်ပင်များ၊ မစားရသေးသော အရိုးများ၊ အသားစ များကို ထိုရိက္ခာထဲ ထည့်သည်။ ညစာစားခါနီးတွင် ဘာလီစေ့နှင့် အခြား ခွံမာစေ့ မဆိုစလောက် ထပ်ပေါင်းထည့်လိုက်ရုံပင်။ ကြေးနီဒယ်ကြီးကို တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ မွှေကြသည်။ ထိုအခါ တဲတွင်း၌ ဟင်းရနံ့က အူတကြုတ်ကြုတ် မြည်အောင် ကြိုင်ထွက်လာတော့၏။

ကျွန်ုပ်တို့တွင် ပန်းကန်ပြားမရှိ၊ ဇွန်းတစ်ချောင်းသာရှိ၏။ ပူပူလောင်လောင် ဒယ်ကြီးကိုပင် တစ်လှည့်စီကိုင်၍ တစ်ဦးလျှင် ဆယ်ဇွန်းကျသောက်ကြသည်။

ယာဂုပြီးလျှင် အဓိကဟင်းပွဲလာပါပြီ။ အဓိကဟင်းပွဲသည် ယာဂု လောက်မများ၊ ပမာဏနှင့် အမျိုးအစားက ယာဂုလောက် မဟုတ်သော်လည်း အဓိကဟင်းပွဲက အဓိကဟင်းပွဲပင်။ တစ်ခါတစ်ရံ အာလူး၊ တစ်ခါတစ်ရံတော့လည်း ငါးဆားနယ်။ ရေကရားထဲ တစ်နေ့လုံး စိမ်ထားသည့်ပဲကို လွတ်သွားသည့် ကြေးနီဒယ်ကြီးထဲ ထည့်ချက်သည်။ သံလွင်သီးကမူ အစာပိတ်။ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး စားကောင်းကောင်းနှင့် စားကြရာ အစေ့များ ပြောင်တလင်းခါပြီး

တစ်စက်မျှ အရသာမရှိတော့မှ ပစ်ကြသည်။ သံလွင်သီးစားပြီးလျှင် သွန်မဆင်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် စားခြင်း သောက်ခြင်း အမှုပြီးပြတ်လေပြီ။ ဂျွန်မန်ကမူ မပြီးသေး။ လက်ကိုင်ပဝါစုတ်ကြီးကို ဖြည့်၊ တန်ဖိုးကြီးမားလှသော ဆေးရွက် ကြီးကို ထုတ်၊ ဂျာမန်-ဂရိ အဘိဓာန်စာအုပ်၏ စာရွက်များကို ဖြည့် ပွတ်ချွန်း လိပ်ရသည်။

ဧည့်လာသည့်ညများကား ပျော်စရာ။ ဧည့်သည်များသည် မီးဖိုကျင်းကို အဆင်ပြေအောင် ဝိုင်းထိုင်၍ ဝိုင်ခွက်ကြီးချကာ ကျွန်ုပ်တို့အား အားပေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကလည်း ဂရိစာမတတ်သလောက် ရှိသလို သူတို့ကလည်း အင်္ဂလိပ်စာ တစ်လုံးဆို တစ်လုံးမှ မတတ်။ သို့သော် ဝိုင်နီကြောင့် လျှာသွက်သွက်နှင့် စိတ်ရှိတိုင်း လေကန်ကြသည်။ ပုံပြင်ရှည်ကြီးများ၊ စွန့်စားခန်းများနှင့် ဟာသများ ပြောကြ ရာတွင် ဘာသာစကားကြောင့် အဟန့်အတားမဖြစ်။ ဧည့်သည်များတွင် တီးတိုး ပြောရသော ကိစ္စလေးများ၊ လျှို့ဝှက်ချက်လေးများ ပါလာတတ်စမြဲ။ သတင်း များက ယုံကြည်စိတ်ချရသည်။ ဟိုရွာဒီရွာမှ သူကြီးများသည် ဘုဂေးရီးယား အနီးတွင် ရုရှားသေနတ်သံများကို ကြားရကြောင်း၊ ဟိုကျွန်းဒီကျွန်းများတွင် ဗြိတိသျှတို့ အခိုင်အမာတပ်စွဲထားကြောင်း၊ ဗြိတိန်တော်ဝင်လေတပ်သည် ဘာလင် မြို့ကို ဆယ်ရက်တိတိ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြောင်း၊ မြို့တော်နေလူထုက စစ် ရပ်ဆိုင်း ပါရန် ချက်ချင်းတောင်းခံခဲ့သည်အထိဖြစ်ခဲ့ကြောင်း စသဖြင့် စုံလင်အောင် ကြားရသည်။ ဂျာမန်လေယာဉ် ထောင်ပေါင်းများစွာကို ဖျက်ဆီးနိုင်သော နိုင်ပွဲ ဆက်နေသည့် ရုရှားတပ်များအကြောင်းလည်း ကြားရသည်။

အနောက်မြေတွင်မူ ဗြိတိသျှတို့သည် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ဂရိ စစ်သားတို့ဖြင့် အင်အားဖြည့်တင်းကာ ဂျာမန်နှင့် အီတလီစစ်သားများကို ပင်လယ်ထဲ တိုက်ထုတ်လျက် ရှိသည်။ ချာချီ၏ အကြံပေးမှုအတိုင်း အင်္ဂလန်၏ ရှင်ဘုရင်သည် ဂရိတို့အား ၎င်းတို့၏ ပြောင်မြောက်သော သတ္တိအတွက် အဲရီထရို အဘစွီးနီးယား၊ ဒိုဒီကန်နီစ်နှင့် အဲလ်ဘေးနီးယားတို့ကို ခွင့်ပြုတော်မူမည့်အကြောင်း သိရသည်။ မဟာမိတ်တို့ ဂရိပြည်ထဲ ဝင်လာတော့မည်မှာ 'မနက်ဖြန် သို့မဟုတ် သန်ဘက်ခါ' ဆိုသော အခြေအနေ ဆိုက်နေ၏။

တူရကီနှင့်ပတ်သက်သောသတင်းများသည် ရှေ့နောက်မညီ ထွေပြားသည်။ တူရကီသည် ကြာမြင့်စွာကိန်းအောင်းနေသော အမုန်းကြောင့် ဝင်ရိုးတန်းနိုင်ငံများနှင့် အတူ တိုက်တော့မည်။ ထို့ကြောင့် ဆိုင်ရီးယားမှ တက်လာသော ဩစတေးလျ တပ်များက တူရကီကို ကောင်းကောင်းနှာနေကြောင်း ပထမ ကြားရသည်။

သိပ်မကြာမီ နောက်တစ်ရက်တွင်မူ တူရကီသည် မဟာမိတ်များဘက်မှဖြစ်ကြောင်း ကြေညာကာ တပ်နီတော်နှင့် ပူပေါင်းရန် ဘူဂေးရီးယားအတွင်းပိုင်းထိ ထိုးဖောက် ဝင်ရောက်လာကြောင်း သတင်းမှန်ကြားရပြန်သည်။

ဘာသတင်းလေးပဲ ကြားရ ကြားရ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် ဝမ်းသာစရာကြီး ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ဧည့်သည်တော်များကမူ သတင်းကောင်းများအတွက် သူတို့ကို ပွေ့ဖက်မှ ကြိုက်သည်။ နောက်ပိုင်းတွင် အဆိုပါသတင်းများအတိုင်း ဖြစ်မလာခြင်းသည် ဂရိတို့၏အပြစ် မဟုတ်ချေ။

ကျွန်ုပ်တို့တွင် ဝေဝေဝါးဝါးနိုင်သော်လည်း ဖြစ်နိုင်သည့် အကြံတစ်ခုတော့ ရှိသည်။ သူကြီးပြောသည့်အတိုင်းဆိုလျှင် ပါပါနီကိုးလားအမည်ရှိ ဂရိ ရေငုပ် သင်္ဘောနှင့်အတူ အလက်ဇန္ဒရီးယားအရောက် လိုက်ပါသွားရန်ဖြစ်၏။ သို့သော် သူကြီး၏အကြံကို ကျွန်ုပ်တို့ သံသယဝင်ရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် သူကြီးသည် လာတိုင်းလာတိုင်း 'မနက်ဖြန် သို့မဟုတ် သန်ဘက်ခါ' ဆိုသော ဧရာမနေ့ကြီးကို တစ်မျှော်တည်း မျှော်တတ်လွန်း၍ ဖြစ်၏။ ထိုအကြံသည် ဘာမှဖြစ်မလာ။ နောင်သောအခါ လပေါင်းများစွာကြာမှ ကျွန်ုပ် တအံ့တဩ သိရသည်မှာ ထိုမျိုးချစ်သူကြီးသည် ဗဟုသုတပြည့်ဝစွာ ဩဇာအာဏာရှိရှိ ထိုအကြံကို အဆိုပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ မည်သို့ဆိုစေ သူမသိသော ကိစ္စတစ်ရပ်မှာ အဆိုပါ ရေငုပ်သင်္ဘောသည် အေးဂျင်းပင်လယ်ပြင်တွင် ကံခေခဲ့ကြောင်းပင်။

ကျွန်ုပ်သည် ဂျွန်မန်၊ သွန်မဆင်တို့နှင့်အတူ တစ်ဆယ့်ကိုးရက်တိတိ အတူနေထိုင်ခဲ့သည်။ သူတို့ကို ကျွန်ုပ် မခွဲခွာရက်ပါ။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် ခရီး ဆက်ရဦးမည်။ ကျွန်ုပ်မှာ ပိုသန်စွမ်းလာသည့်အပြင် စွန့်စားခြင်းရသက ကျွန်ုပ်၏ ပျော့တွဲပျော့ဖတ် ခန္ဓာကိုယ်ကို သွေးသစ်လောင်းပေးလိုက်သည်။ ရွာနီးချုပ်စပ် ဟိုသည်လှည့်လည်နေခြင်းကို ကျွန်ုပ် စိတ်မရှည်တော့။ ပန်းတိုင်ကိုသာ ရောက်လိုစေ ရှိ၏။

အခန်း (၁၂)

မြိုင်သီလာ တောင်ရံတောလယ်

၁၉၄၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၈ ရက်နေ့မနက်တွင် ဥတုရာသီက ကြည်သာပွင့်လင်းမည်ဟု ကတိတွေ ပေးနေသည်။ နှင်းလွလွပေါ် ရွရွလျှောက်လာရင်း တောင်မိုထိပ်ပေါ်သို့ ရောက်သောအခါ သွန်မဆင်နှင့် ဝျွန်နီတို့ကို နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ် လက်ပြ နှုတ်ဆက်လိုက်ပါသည်။ မိတ်ဆွေကြီးနှစ်ယောက်စမျှ တဲတဲခါးဝတွင် ကျန်ရစ် ခဲ့ရှာလေပြီ။ ကျွန်ုပ်သည် အရှေ့မိုးကုပ်စက်ဝန်းရှိ တောင်စွယ်အသွယ်သွယ်ကို မျက်နှာမူလိုက်သည်။ အချိန်စီးသော သိုးကျောင်းတုတ်ကြီးကို မြဲမြဲအောင် ကိုင် ဆောင်၍ ကျွန်ုပ်အတွက် ရှေ့တွင်ကမ်းလင့်နေမည့် ကံကြမ္မာကိုရင်ဆိုင်ရန် အသော့ နှင်လာခဲ့တော့၏။

သာယာသော နေ့တစ်နေ့ပင်။ ရွေးချယ်လျှောက်လှမ်းလာသော လမ်း ဖုံးဖုံးလေးတစ်လျှောက် ဦးကြီးတို့ကို တွေ့ရသည်။ အချို့က ကျွန်ုပ်ကို နှစ်ခါ ပြန်မကြည့်။ အချို့ကမူ စပ်စပ်စုစု။ အချို့က ကျွန်ုပ်အင်္ဂလိပ်မှန်းသိ၍ ဆေးရွက် ကြီး၊ သံလွင်သီး၊ ပေါင်မုန့် စသဖြင့် ပါလာသမျှ ရှိစုမဲ့စုလေး မျှသွားကြသည်။

နေမြင့်ချိန်တွင် မြင်းစီးသမားတစ်ဦး ကျွန်ုပ်ကို ကျော်တက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်အား အသေအချာကြည့်နေပြီးမှ မြင်းကိုဇက်သတ်၍ ကုန်းနီးဘေးအိတ်ထဲ ပါလာသော ပေါင်မုန့်လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်၊ ထောပတ်နှင့် သံလွင်သီးတို့ကို ထုတ်ကာ အတူလာစားပါရန် ကျွန်ုပ်အား ဖိတ်ခေါ်၏။ မွှေးမြလတ်ဆတ်သော ဝိုင်ကိုလည်း ရှောင်၍မရ။ တောင်ပူစာ ဆင်ခြေလျှောပေါ် နှင်းခဲတို့ အရည်ပျော်လျက် ရှိပြီ။ လမ်းနံဘေး ခရီးတစ်ထောက်နား၍ နေရောင်နွေးနွေးအောက် အာဟာရ

ပြည့်ဝသော အစားအစာများ စားနေရသည်က စိတ်ချမ်းသာစရာပင် ကောင်းလှ၏။ ကျွန်ုပ်ကို ကျွေးမွေးသော အလှူရှင်သည် ယာသမား သက်ကြီးပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်ပြီး စကားပြောရန် လိုလိုလားလားရှိပုံရပါသည်။ မြင်းပေါ်မတက်ခင် စာရွက်ဟောင်း တစ်ရွက်ပေါ်တွင် ဂရိစာအချို့ကို ရေးသည်။ ဤစာမှာ သူ၏မိတ်ဆွေ ကြိတ်စက် ပိုင်ရှင် တစ်ယောက်ထံရေးသောစာဖြစ်ကြောင်း၊ ယခုနေရာမှ ဆယ်မိုင်အကွာရှိ ရွာကလေး တစ်ရွာတွင် သူ့မိတ်ဆွေနေထိုင်ကြောင်း၊ သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ အခြား လမ်းမှ သွားမည်ဖြစ်သော်လည်း ထိုမိတ်ဆွေကို ကျွန်ုပ် ရှာတွေ့ကာ စားစရာ တည်းခိုစရာရမည်ဟု မျှော်လင့်ကြောင်း တစ်လုံးချင်းစီ ရှင်းပြသည်။

တစ်နေ့လယ်လုံး မှန်မှန် ခရီးနှင့်ခဲ့သည်။ နေလုံးမပျောက်မီ နာရီဝက် အလိုတွင် ကြိတ်စက်ပိုင်ရှင် နေထိုင်သော ရွာထဲဝင်လာခဲ့နိုင်သည်။ ရွာသည် ရွာကြီးမဟုတ်။ စုစုပေါင်း အိမ်ခြေသုံးဆယ်လောက်သာ ရှိနိုင်သည်။ နေ့လယ် တုန်းက ကျွေးမွေးခဲ့သည့် အလှူရှင်စကားအတိုင်း သုံးဘက်ရံထားသော ရွာ၏ အလယ်လေးထောင့်ကွက်ထဲ ကျွန်ုပ်ဝင်လာခဲ့သည်။

ရွာရေတွင်းနံဘေး ကျွန်ုပ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ထိုရေတွင်းမှနေ၍ ရေကြည် ရေကောင်းများ တောင်ပေါ်ရွာထဲ မှန်မှန်စီးသွားခြင်း ဖြစ်၏။ ရေပုံးတစ်လုံးကို ရေတွင်းမှ သံကြိုးဖြင့် ချည်နှောင်ထားရာ ထိုရေပုံးထဲမှ ရေဖြင့် မိမိကိုယ်ကို လန်းသွားအောင်လုပ်စဉ် ကလေးတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်အနီး ပြုလာကြသည်။ မကြာမီတွင် ကျွန်ုပ်ကို အင်္ဂလိပ်လူမျိုး ဝရမ်းပြေးမှန်း သိသွားကြပြီး အားလုံးက မျိုးချစ် စိတ်ဓာတ်ကို ကြိုးစားပမ်းစား ဖော်ပြကြသည်။ ရှားတောင့်ရှားပါး သကြားလုံး လေးများ ကျွန်ုပ်ကို စွန့်ကြဲကြသည်။ မှန်အပိုင်းအစလေးများကလည်း ငမ်းငမ်းတက် စားချင်စရာ။ အဝတ်စုတ် အရုပ်ကလေးများကိုလည်း ကျွန်ုပ်အား ပြသကြ၏။

မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်သွားချိန်တွင် နောက်ဆုံးကျန်ရစ်သော ကလေးသည် အိမ်ပြန်သွားပြီ။ လမ်းညွှန်အတိုင်း ကျွန်ုပ် ဆက်လျှောက်လာပြီး ကျီနှင့်တူသော အဆောက်အဦကြီးကို ဆွယ်၍ ဆောင်ထားသော အိမ်ကလေးတစ်လုံး၏ တံခါးကို ခေါက်သည်။ အဆောက်အဦကြီးသည် ဂျုံကြိတ်စက်ဖြစ်ဖို့ သေချာပါသည်။

စက်ပိုင်သည် ဝဝပုပုနှင့် ပျော်တတ်သူ။ စာရွက်ကို ဘေးချလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို အိမ်တွင်းခေါ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ကျောကိုပုတ်ပြီး ဧည့်ဝတ်ကျောပွန်စွာ မျက်နှာကြီး ပြုံးနေ၏။

“အင်္ဂလိပ်လား... အား... ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်” အိမ်ရှင်သည်

ကျွန်ုပ်အား ထိုင်စေပြီး အရွှန်းဖောက်သည်။ ပရိဘောဂ အသေးစားများ ပြုထိုး နေသော အခန်းထဲ ပျာလောင်ခတ်ကာ အရက်တစ်ပုလင်း၊ ဖန်ခွက်နှစ်လုံး ထုတ် လာ၏။ “နော်မာ...” ဟု ကျွန်ုပ်အား ခေါ်ကာ အရက်ခွက်ကမ်းသည်။

“သော်မာ”

“သော်မာလား” စက်ပိုင်သည် သူတော်စင်သောမတ်(စ်)ကို အရိုအသေ ပြုသည့်အနေဖြင့် လက်ဟန်ပြသည်။

“သော်မာ... ကောင်းတယ်... ကျုပ်က ယန်နို... ဂျွန်လို့ခေါ်ကွာ”

ကျွန်ုပ်တို့လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် နွမ်းနွမ်းမောမော ဖြင့် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာ ပြန်ရောက်နေသလိုပင်။

မကြာခင် ထပ်ခိုးလှေကားမှ စက်ပိုင်ကတော် ဆင်းလာသည်။ အသက် သုံးဆယ်နှောင်းပိုင်းရောက်နေသော အသားညှိအမျိုးသမီးဖြစ်ပြီး ရင်ခွင်ထဲ ထွေးပွေ့ထားသော တစ်နှစ်ခွဲအရွယ်ရှိ ကလေးငယ်၏ ဆံပင်ရွှေရောင်ကမူ အံ့ဩ စရာကြီး ဖြစ်နေသည်။ ယန်နိုက ဇနီးနှင့် သမီးကို ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားစွာ မိတ်ဆက် ပေးသည်။ အမေ့ရင်ခွင်ထဲမှ ပေါက်စနုက ရှက်စနိုးဖြင့် အမေ့ကို တွယ်နေသည်။ သို့ရာတွင် ယန်နိုက သမီးလေး၏လက်ကို ဆွဲယူပြီး ကျွန်ုပ်လက်ထဲထည့်ပေး သောအခါ ပါးဖောင်းဖောင်းလေး ပါးချိုင့်ပေါ်အောင် ပြေးသွား၏။

ပျော်ရွှင်စရာကောင်းလှသော မိသားစု ပုံရိပ်ကလေးပင်။ ယန်နိုသည် အင်္ဂလိပ်လို အ ထစ် အ ထစ်ဖြင့် သူ့ဘဝ သူ့အကြောင်း ပြောပြသွားသည်။ ဘဝတွင် ရှင်သန်ရန် အခြားလူများထက် သူက ပိုရုန်းခဲရကြောင်း ကျွန်ုပ် တဖြည်းဖြည်း နားလည်ခဲ့ရသည်။ မိတ်ဆက်ခြင်းကိစ္စ ပြီးဆုံးသွားသောအခါ အိမ်ရှင်မက မီးဖိုချောင်ထဲ ကသောင်းကနင်း အလုပ်တွေ ခွပ်နေ၏။ ဝက်သားနှင့် အာလူးကို သံလွင်ဆီဖြင့် ကြော်ထားသော လှပသော ဟင်းတစ်ပွဲကို ပြင်ပေးသည်။ နွေပေါက်တုန်းက ရွာကို ဖြတ်သွားသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးအကြောင်း အသေး စိတ်ကို စက်ပိုင်ကြီး ယန်နိုက ကျွန်ုပ်အား ပြောပြသည်။

အင်္ဂလိပ်တို့အတွက် သူ အမြဲတစေ မျက်စိဖွင့်ထားကြောင်း၊ ဂျာမန်တို့ ဂရိပြည်ထဲ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခါစတွင် စစ်သားနှင့် လေသူရဲနှစ်ဆယ့်သုံးဦး သူ့စက်ရုံထဲ ပုန်းခိုခဲ့ကြောင်း၊ ထိုသို့ ပုန်းခိုနေစဉ် ဂျာမန်ယာဉ်တန်းက အနီး အနားတွင် စခန်းချခဲ့ကြောင်း နောက်ကြောင်း ပြန်ပြသည်။ အတိတ်ဖြစ်ရပ်များ ပြောပြစဉ် စက်ပိုင်ကြီး ယန်နို၏ မျက်နှာသည် သောကဗျာပါဒဖြင့် မှန်မှိုင်းနေသည်။

သူသည် ချစ်လှစွာသော မိသားစုကို စတေးထားရကြောင်း သူ ကောင်းကောင်း သိသည်။ ကျွန်ုပ်အတွက်မူ စစ်မှန်သော မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးနှင့် ကြုံတွေ့နေရသလို ရင်ဝယ်ခံစားရသည်။ ထိုခံစားချက်နှင့်အတူ ဖြစ်နိုင်သမျှ မြန်မြန် ဤအိမ်မှခွာရန် ဆုံးဖြတ်ပြီး ဖြစ်နေသည်။ သူတစ်ထူး၏ အိုးအိမ်မိသားစုကို မလိုအပ်ဘဲ ကျွန်ုပ် မစတေးချင်ပါ။

ညစာကား စား၍ မြိန်လှသည်။ အိမ်ရှင်က ကျွန်ုပ်အား အခန်းထဲမှ ကွပ်ပျစ်ပေါ် လှဲပါဟု ပြောထားသဖြင့် ကျွန်ုပ် လှဲပြီး စောင့်ဆွဲခဲ့ရသည်။ မီးဖိုထဲမှ ပန်းကန်ခွက်ယောက်ဆေးကြောသံ၊ အဖေနှင့် ဆော့ကစားနေသော သမီးငယ် လေး၏ရယ်သံ... အားလုံးသည် ချမ်းမြေ့စရာ... ထိုအသံများကြားထဲဝယ် ကျွန်ုပ်သည် ခဏချင်း အိပ်ပျော်သွား၏။ ကျွန်ုပ်သည် နှစ်နာရီ သုံးနာရီခန့် ကောင်းကောင်းကြီး အိပ်မောကျသွားခဲ့ပုံရသည်။ နီးလာသောအခါ အခန်း တစ်ခန်းလုံး ယောက်ျား မိန်းမ လူတွေ ပြည့်နေ၏။

ဒေသခံ အဖွဲ့ဝင်အားလုံးကို ယန်နီက ခေါ်ထားခဲ့သည်။ အားလုံး လူငယ်လူရွယ်များဖြစ်ပြီး အသက်အကြီးဆုံး သူထက် ယန်နီက ဆယ်နှစ်ခန့် ပိုကြီးနေနိုင်သည်။ အားလုံးသည် ကျွန်ုပ်နှင့် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ရန်၊ ၎င်းတို့၏ အကြံအစည် မျှော်လင့်ချက်များကို ပြောပြရန် စောကပ်နေကြ၏။

ရုတ်တရက် ပြတင်းကို သုံးချက်တိတိ ခေါက်သံကြားလိုက်ရ၏။ နောက်တစ်ကြိမ် ထိုနည်းအတိုင်း ထပ်ခေါက်ရာ ယန်နီသည် မျက်နှာမကောင်းတော့။ ဧည့်သည်များအား မြန်မြန်သွားခိုင်း၍ အားလုံး တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်နှင့် တန်းစီ ထွက်ခွာသွားသည်။ ဂျုံစက်အဝင် မလွယ်ပေါက်ကလေးမှ ထွက်ခွာသွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်လည်း သူတို့နောက်မှလိုက်ရန် ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှ ထမလိုအလုပ် ယန်နီက ပြန်ထိုင်ခိုင်းသည်။ အားလုံး စက်ရုံထဲရောက်သွားကြချိန်တွင် ယန်နီသည် တံခါးကို အသေအချာပိတ်သည်။ ပြတင်းခန်းဆီးများကို အပြင်မှ ချောင်းမကြည့် နိုင်ရန် စေ့နေအောင် ဆွဲချသည်။ ကုလားထိုင်ဖြင့် တံခါးကို ခံထားလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ဘက် လှည့်လာသည်။

“ဂျာမန်တွေ...” ဟု ယန်နီက ပျာလောင်ခြင်း မရှိဘဲ အလေးအနက် ပြောသည်။ “ဂျာမန်တွေ ဒီနေ့ ခင်ဗျားကို မြင်သွားတယ် ထင်တယ်။ အခု လာနေ ကြပြီ” ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ်ထပြီ ချက်ချင်း ထွက်ခွာမည် ပြုသည်။ သူက ကျွန်ုပ်ကို ဆွဲထား၏။ ဝတ်ဖက်ခန်းထဲ ကူးသွားပြီး ဇနီးနှင့်အတူပြန်ဝင်လာသည်။

အိမ်ရှင်မသည် ထိတ်လန့်သော်လည်း ကျွန်ုပ် စိတ်အေးအောင် ကြိုးစားပမ်းစား ပြုံးပြရာသည်။

ယန်နီတို့ ဇနီးမောင်နှံသည် စက်ရုံနှင့်ကပ်လျက် နံရံမှ ဗီရိုကြီးနား နေရာယူလိုက်ကာ ဗီရိုကို ဖြည်းဖြည်းရွှေ့သည်။ မြေပြင်ပေါ်မှ သစ်သားတန်းကြီး နှစ်ခုကို ဖယ်ရှားလိုက်ရာတွင် ဗီရိုက အလိုက်သင့်ပါလာ၏။ ဗီရိုအောက်ဝယ် မြေအောက်ခန်းကြီး။ မြေအောက်ခန်းသည် သစ်သားအသစ်များဖြင့် လောလော လတ်လတ် ဆောက်လုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပြီး အကျယ် ၁၂ ပေခန့်ရှိသည်။ စက်ရုံ အတွင်းဘက်သို့ လေးပေခန့် လှိုက်ဝင်သွား၏။

ယန်နီတို့ဇနီးမောင်နှံသည် မြေအောက်ခန်းထဲ စောင်များပစ်ပေးလိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို လက်ပြနှုတ်ဆက်သွားသည်။ မြေအောက်ခန်း ကျွန်ုပ်ထိုင်ပြီးသည်နှင့် ဗီရိုကြီးကို သစ်သားဘားတန်း အကူအညီဖြင့် နံရံဘေး နေရာတကျ ပြန်ရွှေ့ သွားသည်။ မြေအောက်ခန်းထဲ မှောင်ပိန်းနေ၏။ အပေါ်မှ ခြေသံကို ခဏ တစ်ဖြုတ် ကြားရပြီး တစ်လောကလုံး ငြိမ်ကျသွားသည်။

ယောက်ယက်မခတ်တတ်သော အိမ်ရှင်ကြောင့် ကျွန်ုပ်၏ အကြောက် တရားတို့ ပြယ်လွင့်သွားသည်။ မြေအောက်ခန်းထဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ အခြေ အနေကို တွေးဆကြည့်သော် အဖြေတစ်ခုရလာသည်။ စောစောက မျိုးချစ်လူငယ် တို့ကို ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် တိတ်တဆိတ်ပြန်ခိုင်းလိုက်သဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို ရှာဖွေတွေ့ရှိ ဖို့ရာ ခက်ခဲသွားပြီ။ အတန်ကြာမှ ကျွန်ုပ်သည် သိုးကျောင်းတုတ်ကြီးနှင့် ကက် ဦးထုပ် ဧည့်ခန်းထဲ မေ့ကျန်ခဲ့ပါပကောဟုသတိရကာ ချက်ချင်းအမောဆိုလာသည်။ သို့ရာတွင် မိတ်ဆွေကြီးသည် ခေသူမဟုတ်။ ကျွန်ုပ် စိတ်သက်သာရာ ရသွား ပြန်သည်။

ပုန်းခိုရာ နေရာလေးသည် ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်ကြီး အလျားဆန့်၍ ရလောက်အောင် မကျယ်ဝန်းသော်လည်း လေဝင်လေထွက် ကောင်းသည်။ မကြာမီ ကျွန်ုပ် အိပ်ပျော်သွားသည်။ နေ၍ ထိုင်၍ ကောင်းသော၊ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် သော ခံစားချက်က ကျွန်ုပ်ပေါ် တရွေ့ရွေ့တွားမတက်လာမီ လူငယ်တစ်ယောက်၏ စိတ်ကူးစိတ်သန်းများက ချင်းနင်းဝင်ရောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အဆိုးရွားဆုံး နေ့လယ်အိပ်မက်များပင်လျှင် ဝေးဇာတိ နယူးဇီလန်တောင်ကြားလေးမှ ခွာထွက် မလာနိုင်။ ယခု ရောက်ရှိနေရာ ရန်သူပိုင်နက် ပုန်းခိုရာနေရာအထိ အတွေးများက ရောက်မလာခဲ့ပါချေ။

နာရီ အတန်ကြာသော် ကျွန်ုပ် နိုးလာသည်။ ပိန်းပိတ်နေသော အမှောင် ထုကြောင့် လူက အမောဆိုလျက်။ တစ်ယောက်ယောက်က ဗီရိုကို တွန်းရွှေ့ နေမှန်း သိလိုက်ရပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် စက်ပိုင်နှင့် စက်ပိုင်ကတော်က ကျွန်ုပ် ထရပ်နိုင်အောင် လက်တစ်ဖက်စီ ကမ်းပေးကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏ အိမ်ရှင်နှင့် အိမ်ရှင်မတို့ ရွှင်ရွှင်ပျပျရှိနေပုံမှာ ဂရိလူမျိုးတို့၏ ပုံသေကားကျ ဓလေ့စရိုက်ပင် ဖြစ်၏။ ညကြီးသန်းခေါင် ကြောက်ဖျား ဖျားရခြင်းကိစ္စကို နှစ်ဦးစလုံးအဖို့ ရှင်းပြ စရာပင် မလိုတော့ဟု ထင်နေကြသည်။ အရေးမပါသည့် အသေးအမွှားကလေး များကိုသာ စကားလုပ်ပြောနေကြသည်။ ကျွန်ုပ်ကိုသာ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်ပြီး ဒဏ်ရာကို ပြန်စည်းပေးကြသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ မနက်စာလာစားနေပုံက ဂျာမန်များ မရှိတော့သည့်အတိုင်း အေးအေးဆေးဆေး။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ် မအောင့်နိုင်တော့။

“ယန်နီ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ ညတုန်းက လာတယ်ဆိုတဲ့ ဂျာမန် တွေရော”

စက်ပိုင်သည် တဖြူဖြူဖိမ်ဆွဲဝါးနေရာမှ အဝါးရပ်လိုက်သည်။ သူ့မျက်နှာ သည် ဘာတစ်ခုမှ မမှတ်မိတော့သလို အရိုးခံလေးဖြစ်နေသည်။ ထို့နောက်မှ သဘောပေါက်သွားဟန်ဖြင့် “အား... ဟုတ်တယ်” ဟု ဆိုကာ ပခုံးတွန့်သည်။ ပြစ်တင်လိုဟန်ဖြင့် လက်ကြီးငှေ့ယမ်းကာ “အား... ဟုတ်တယ်၊ ဂျာမန်တွေ၊ ဂရိ ခံတပ်နော်... တောင့်တယ်... ဂျာမန်တွေ တစ်ကောင်ပြီး တစ်ကောင် သတ်တယ်” ဟု ပြောသည်။

ပြောပြီးလျှင် မနက်စာသာ အတွင်ငုံ့စားနေ၏။

စားပွဲတစ်ဖက်မှ အိမ်ရှင်မ၏မျက်လုံးကို ကျွန်ုပ်အမိဖမ်းလိုက်သည်။ အိမ်ရှင်မက မျက်လုံး ပေကလပ်လုပ်ရင်း “ဂျာမန်တွေ... ဂျာမန်တွေ...” ဟု ဆိုကာ ဂရိဘာသာဖြင့် “အခုအားလုံး ကောင်းသွားပါပြီရှင်၊ ညတုန်းက ဘယ်ဂျာမန်မှ ရွာထဲကို မလာဘူး၊ ရွာသားတစ်ယောက်ကို သူ့ကလေးက ပြောတယ်လေ။ ညနေ မိုးချုပ်ကြီး ရွာထဲကို လူစိမ်းတစ်ယောက်ဝင်တယ်ပေါ့၊ ဒါနဲ့ ရွာသားက ဒါ ဂျာမန် စပိုင်ပဲလို့ ယူဆလိုက်တာ”

“အဲဒီလူစိမ်းက ကျုပ်မဟုတ်ဘူးလား၊ မိုးချုပ်တဲ့အချိန်မှာ ဝင်လာတာဗျ” ဟု ကျွန်ုပ်အသံ စီခနဲ ထွက်သွားသည်။

“ဟုတ်တာပေါ့... ဟုတ်တာပေါ့” ဟု အိမ်ရှင်မက အဖြေပေးကာ ရယ်ချင်

ပက်ကျိဖြင့် “ကျွန်မတို့လည်း ခုမှသိတာ၊ ညတုန်းကတော့ တစ်မျိုးပေါ့လေ၊ ဟိုရွာသားက တအားကြောက်သွားတာနဲ့ ကျွန်မတို့ဆီ ချက်ချင်းပြေးသတိပေးတာ၊ ဖြစ်ပုံကို သိသွားပြီပေါ့နော်” ဟု ဆိုကာ ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောလေသည်။ ခင်ပွန်း ဖြစ်သူ ယန်နီဘက် လက်ညှိုးညွှန်က “ယန်နီက ဒါကြောင့် ဒီမနက် ကိုယ့်ဟာကိုယ် စိတ်တွေတိုနေတာ၊ ဟုတ်တယ်နော်” ဟု ဆိုသည်။

ယန်နီသည် ထမင်းပန်းကန်မှ မျက်နှာခွာကာ မလုံမလဲ ပြုံးသည်။ “အင်း... ဒီလိုရှိတယ်၊ သိပ်စွန့်စားတာ မကောင်းဘူးဗျ၊ အခုဟာက အင်း... စာမေးပွဲစစ်တာပဗျာ” ဟု ဆိုသည်။

ယခုချိန်ထိ ကောင်းစွာ မိုးမလင်းသေး။ မနက်စာစားပြီးချိန်တွင် နေကလေးပြူရုံသာ ရှိသေးသည်။ ထွက်ခွာရတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်က သူတို့ကို ပြောပြလိုက်သည်။ လမ်းတွင် စားရန် အိမ်ရှင်မက အစားအသောက် ထုပ်ပိုးပြင်ဆင်ပေးနေစဉ် ယန်နီက အေသိုတောင်အသွား လမ်းကြောင်းကို ကျွန်ုပ်အား ရှင်းပြသည်။ ဂျာမန်စခန်းများနှင့် ထိန်းချုပ်ဌာနများကို မြေပုံပေါ်တွင် ပြသည်။ ဘူဂေးရီးယား လူမျိုးများ ရောနှောပါဝင်နေသော ရွာကို ဝေးဝေးက ပတ်ရှောင်ဖို့ သတိပေး၏။ ယန်နီ၏ မိတ်ဆွေလူငယ်တစ်ယောက်ကို လမ်းပြ အဖြစ် ထည့်ပေးလိုက်မည်။

နာရီဝက်အကြာတွင် ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ရှင်နှင့် အိမ်ရှင်မတို့ကို နှုတ်ဆက်၊ တစ်ဆယ့်ခြောက်နှစ်ရွယ် ကောင်လေးတစ်ယောက်နောက်သို့ ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်များ စွမ်းသလောက် လိုက်လာခဲ့သည်။ ဂလန်ဂလားကောင်လေး၏ မျက်နှာသည် မြူးကြွနေသည်။ သူ၏တာဝန်အတွက် အကြီးအကျယ် သဘောကျနေသည်။ အိမ်တိုင်း ထောင့်ချိုးတိုင်း ဟိုဟိုသည်သည် အလွတ်မပေးစတမ်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ကြည့်နေပုံက ဂျာမန်ကောင် ချုံခိုတိုက်မလား တစ်ဝက်လောက် မျှော်လင့်ထားပုံပင်။ ခါးပတ်တွင် ချိတ်ထားသော သားရေစိမ်းစားအိမ်ထဲမှ သားလှီးစားကြီးကို တစ်ချိန်လုံး ဟန်ပါပါကိုင်ထား၏။ ကြောက်စရာ စစ်သည်တော်ကြီး နစ်ကီပါပေ။ နစ်ကီက ထိုပုံစံအတိုင်း လူသူကင်းဆိတ်သော လမ်းအတိုင်း၊ ထိုနောက်မှ စည်းရိုးနဲ့ဘေးသတ်လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ရာ ရွာအောက်ဘက်မှ ကွင်းထဲ ပွင့်ထွက်လာခဲ့တော့၏။

နစ်ကီသည် အကွယ်တစ်နေရာကို ဝင်သွားပြီး မြည်းလေးတစ်ကောင် ဆွဲထုတ်လာသည်။ မြည်းကလေးမှာ အကောင်သေးလွန်း၍ ကျွန်ုပ်ခန္ဓာကိုယ်ကြီးကို

ခံနိုင်မည်မထင်။ ကျွန်ုပ် အတင်းငြင်းနေပါလျက် နစ်ကီက ကျွန်ုပ်ကို မြည်းပေါ် တက်ခိုင်း၏။

ရွာအဝန်းအဝိုင်းကြီးကို ပတ်ပြီး တောင်နံဘေး ခလုတ်ကန်သင်းပေါ်သော ခင်ကြောအတိုင်း နှစ်နာရီမျှ ခရီးနှင့်ခဲ့ကြသည်။ နစ်ကီသည် ကျွန်ုပ်အား တောင် နှစ်တောင်ကြားမှ လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း ခရီးဆန့်နိုင်သမျှ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်မြည်းပေါ်မှ ဆင်းချိန်တွင် နစ်ကီက ကျွန်ုပ်ကို နှုတ်ဆက်သည်။

တောင်ကြားလမ်းကျဉ်းသည် မတ်စောက်သော လျှိုတွင်းကို ဦးတည် သွားသည်။ လူနေထိုင်မှု အမှတ်လက္ခဏာ ဘာမျှမတွေ့ရ။ ကောင်းကင်ပြာစင်မှ နေခြည်နွေးတို့ လျှိုတွင်းပြာဆင်းလျက်။ နေရောင်လက်နေသော လျှိုအခြေ တောင်ပေါ်စမ်းကလေးဘေး တစ်နာရီခန့်မျှ နားနားနေနေ နေကာ ပေါင်မုန့်၊ သံလွင်သီးနှင့် ငါးဆားနယ်တို့ကို နေ့လယ်စာအဖြစ် ဝမ်းဖြည့်သည်။ သစ်ပင် များကြား ငှက်ကလေးတို့ စိုးစိုးစီစီနှင့် လျှိုတစ်ခွင်လုံး ငှက်ကလေးတို့၏ တေးဖြင့် ညှိုးညံ့လျက်။ အေးချမ်းသာယာလှပါတီတော့။ ရှေ့ဆက်သွားဖို့ရန်ကား ကျွန်ုပ် အတွက် အော့နှလုံးနာစရာ။ သို့ရာတွင်လည်း မတတ်သာခဲ့။ ညယ်ဆိုလျှင် အအေး ထန်တော့မည်။ အာနီယာဟုခေါ်သော တောင်ပေါ်မြို့ကလေးကိုရောက်ရန် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ပိတ်ဆီးနေသော မြောင်ကြီးကို တက်ရပြန်သည်။

နေ့လယ်နေ့ခင်း အချိန်ညောင်းသွားသည်နှင့်အမျှ ဥတုရာသီက မှန်မှန် ပြောင်းသွားသည်။ အအေးပိုလာသည်ဟု မထင်ရဘဲ အနောက်တစ်ဖိုမှ တိမ်မည်း ညိုကြီးများ တလိမ့်လိမ့်ရွေ့လာသည်။ တောင်ထိပ်ဝယ် တိမ်ညိုတို့ လေးပင်ခိုတွဲကာ ပြိုမလို ခြိမ်းခြောက်လာသည်။ မြောင်ခြေထဲမှ ညနေခင်း၏ ဦးဆုံးအရိပ်တို့ကို မြင်ရချိန်တွင် တောင်ထွဋ်ဖျားတို့ နှင်းခနေပြီ။ နောက်ဆုံးခင်ကြောကို ကျွန်ုပ် လွန်လာချိန်တွင်မူ နှင်းမွေ့တို့ မြေပြင်ပေါ် လှလှမှုန်းလျက် ရှိပြီတည်း။

နှင်းပွင့်အသင်္ချေ၊ နှင်းမှုန်အနန္တတို့ကြားမှ အာနီယာ တောင်ပေါ်မြို့ကလေး၏ မီးရောင်များက ရှေ့တွင် ထိန်တငြီးငြီး။ အစားအစာနှင့် နားခိုရာ ရမည်ဟူသော ယုံကြည်ချက်အပြည့်အဝဖြင့် အာနီယာမြို့ဆီ ကျွန်ုပ် လှမ်းလာခဲ့ပြီ။ ကိုယ့်ခြေ ထောက်ပေါ် ခိုင်ခိုင်ရပ်နေနိုင်သရွေ့ အခြေအနေကတော့ အမြဲကောင်းခဲ့သည်။ သို့ရာတွင် ဂရိမြေဆိုသည်ကား 'ဘာမှပြောမရသည့် မြေ၊ သင်မသိသည့် မြေ'။ ယခုရက်ပိုင်းကလေးတွင် နေ့နေ့ညညဆိုသလို ကံကြမ္မာအချိုးအကွေ့ပေါင်း များစွာကို ကြုံဆုံခဲ့ရပြီးပြီ။ ယခုလည်း အာနီယာမြို့ထဲ ကျွန်ုပ် ကြွတကြွတ

ဝင်လာစဉ် ကျွန်ုပ်ကို မလိုလားဟု ခံစားနေရသည်။ ဖြတ်သွားဖြတ်လာများက ကျွန်ုပ်အား ဇက်ကြီးလိမ်၍ ကြည့်သွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်က သူတို့အား စကား စလျှင် ပခုံးတွန့်ပြကြသည်။ ကြောက်၍ပဲလား၊ အထင်သေး၍ပဲလား မသိ။ သူတို့ဝတ်ရုံကိုသာ တင်းတင်းဆွဲမြဲပြီး နေရာမှ ခွာရှဲသွားကြသည်။

သူတို့လုပ်ရပ်ကို ပထမတော့ ကျွန်ုပ် နားမလည်။ ကျွန်ုပ်၏ စုတ်ပြတ် သတ်နေသော ပုံစံကြောင့် ဖြစ်မည်ဟု ထင်သည်။ လျှပ်စစ်မီးထွန်းထားသော လမ်းအတိုင်း ဆက်လျှောက်လာခဲ့မှ အကြောင်းရင်းမှန်ကို သိရတော့၏။ လူသွား လမ်းကျဉ်းဘေးတွင် ထိုးရပ်ထားသည်က ဂျာမန်ထရပ်ကားတစ်စင်း။ ကပ်လျက် ဝိုင်ရောင်းဆိုင်ထဲတွင် စစ်သား ဆယ့်နှစ်ဦး ဆယ့်ငါးဦးခန့်ရှိသည်။ စစ်သား များသည် အနီးပတ်လည်မှ အုံလောက်စရာ လူအုပ်ကို မမူသလို ရှိနေသည်။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်လည်း မကြောက်ဘဲ ပေါ့သွား၏။ ဂျာမန်များက ကျွန်ုပ်ကို လျစ်လျူရှုထားကြသည်။ ဂရိဝိုင်တန်ခိုးကို တော်စွလျော်စွ သဘောထားမိသော သူတို့ထဲမှ တစ်ယောက်ကိုသာ အရူးလုပ် ပျော်နေကြ၏။ ဂျာမန်များသည် ၎င်းတို့၏ အပျော့စား ဘီယာကိုသာ သောက်ကျင့်ရှိကြသူ။ ဂရိတို့လို ဒေသထွက် ဝိုင်နီကို ရေမစပ်ဘဲ သောက်ကြသောအခါ ဒေါင်ချာခိုင်းအောင် မူးကုန်ကြ၏။

နောက်ဘက်တွင် အန္တရာယ် ဝေးကွာကျန်ခဲ့သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် သူတို့တစ်တွေ၏ ပျော်ချင်တိုင်းပျော်၊ မော်ချင်တိုင်းမော်နေနိုင်သော ဘဝကို အလွန်အမင်း မနာလိုစိတ်ပေါ်လာသည်။ အထူးသဖြင့် သူတို့တစ်တွေ ဝတ်ထား သော နွေးနွေးထွေးထွေး ကုတ်အင်္ကျီကြီးများအတွက် မနာလိုဖြစ်မိ၏။ မှောင်ထဲ တွင်ပင် နောက်တစ်ရွာအသွားလမ်းပေါ် ကျွန်ုပ် ဆက်လျှောက်လာခဲ့သည်။ လမ်းက မသေချာ။ အမျိုးသားဝတ်စုံ ဝတ်ထားသော ခပ်ရွယ်ရွယ် ကလေး တစ်သိုက် ကျွန်ုပ်အနီးချဉ်းကပ်ကာ ကျွန်ုပ် အင်္ဂလိပ် ဟုတ် မဟုတ် စိတ်ဝင်တစား ပွက်လောရိုက်နေကြသည်။ သူတို့နှင့်အတူ အာနီယာမြို့ထဲ ပြန်ဝင်ပါရန် ခေါ် ကြသည်။ ကျွန်ုပ်က ဂျာမန်စစ်သားများရှိကြောင်း ပြောသောအခါ ကမူးရှူးထိုး ကောင်လေးများထဲမှ အချို့ကသာ ဖိတ်ခေါ်ခြင်း ပြုတော့၏။

မည်သို့ဆိုစေ ငါးမိုင်ခန့် အကွာမှ နောက်တစ်ရွာသည် မျိုးချစ်ရွာဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်အား ခိုလှုံခွင့်ပေးလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း သူတို့လေးတွေက အသေအချာ ပြောကြသည်။ သူတို့လေးတွေ ကျွန်ုပ်နားမှ ခွာမသွားခင် ခပ်ကြီးကြီးကောင်လေး တစ်ယောက်၏ လှုံ့ဆော်မှုအရ အားလုံး ဒူးထောက်ပြီး ဆုတောင်းပေးကြသည်။

မေ့မရနိုင်သော မြင်ကွင်းလေးတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ရပါသည်။ သူငယ်လေးများ ကျွန်ုပ်ကို စက်ဝိုင်းခြမ်းပုံ ပတ်ပြီး လမ်းမပေါ် ဒူးထောက်နေကြစဉ် နှင်းပွင့် နုနုလေးများက တသဲသဲနှင့် မစဲတမ်းကျလာသည်။ တဖွဲဖွဲခုန်ဆင်းလာသော နှင်းဖတ်လေးများကို ကလေးမျက်နှာလေးများက မော့ခံထားလျက် ရင်အုပ်တွင် ဆုပ်ထားသော လက်ကလေးများ... ရွှန်းလဲ့မျက်လုံးများ...။ ဆုတောင်းပြီးသွားသောအခါ တည်ကြည် စွာဖြင့် အားလုံးတစ်ပြိုင်တည်း ကားတိုင်သရုပ်ကို ဖော်ညွှန်းလိုက်ကြသည်။

ညဆယ်နာရီတွင် နောက်တစ်ရွာထဲ ကျွန်ုပ်ဝင်လာခဲ့သည်။ စားသောက်ဆိုင်နှင့် ဝိုင်ရောင်းဆိုင်လေးများ တားမြစ်ချိန်ရောက်၍ ပိတ်စပြုပြီ။ ကျွန်ုပ်မှာ မိတ်ဆွေတစ်ဦးရရန် အလောတကြီး ဖွေရှာနေရသည်။ ဝိုင်တန်ခိုးဖြင့် ပျော်ရွှင်မြူးကြနေသော လူအုပ်ကြီးထဲ သဲလွန်စကို ရှာမတွေ့။ ကျွန်ုပ် အင်္ဂလိပ်မှန်း သိသွားသည်နှင့် လျင်မြန်စွာ ရှောင်ကွင်းသွားကြ၏။ ကျွန်ုပ် ပါးစပ်ဟလိုက်သည်နှင့် လူတိုင်းသည် တစ်ခုခု ဗလုံးဗထွေးပြောပြီး သုတ်ခြေတင်ကြတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် လမ်းပေါ် လူရှင်းသွားသည်။ ကော်ဖီဆိုင်တစ်ဆိုင် တံခါးပွင့်လာပြီး ဆိုင်တွင်းမှ လိမ္မော်ဝါမီးရောင်ကြောင့် လူရိပ်နှစ်ခု ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူရိပ်နှစ်ခုက လမ်းကို ဖြတ်ကူးပြီး ကျွန်ုပ်ရှိရာဆီ လာနေသည်။ ထိုတစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်လူငယ်နှစ်ဦးအနက် အရပ်ပိုရှည်သည့် လူငယ်ထံ ကျွန်ုပ်လက်ဆန့်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

အတတ်နိုင်ဆုံး ဖော်ဖော်ရွေရွေဖြစ်အောင် “ကလီမာရီ” ဟု ဂရိဘာသာဖြင့် နှုတ်ဆက်သည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တတ်သမျှ ဂရိဘာသာဖြင့် စကားပြောသည်။ ဘာသာပြန်ပြုရလျှင် “ကောင်းသောနေ့ပါ၊ ကျုပ်က အင်္ဂလိပ်၊ ဒီည တည်းခိုချင်လို့ အိမ်ရှာပါတယ်” ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်သည်။ ထူးဆန်းသည်မှာ ကျွန်ုပ်၏ ဂရိအသံထွက်နှင့် အမူအရာပိုသူ ဂရိလူမျိုးတို့ထံမှ သင်ယူထားသော ခြေဟန်လက်ဟန်... ဤနှစ်ခု ပေါင်းစပ်လိုက်သောအခါ သာမန် ဂရိလူမျိုးတို့သည် ကျွန်ုပ်စကားကို ကောင်းကောင်းနားလည်သွားတော့သည်။ ဤအဆင့်မှနေ၍ ကျွန်ုပ်၏ ဂရိဘာသာဝေါဟာရထဲ ဟိုတစ်လုံး သည်တစ်လုံး စကားလုံးများ ထပ်ထည့်သွားသောအခါ ကြုံဆုံသမျှ လူများနှင့် အတန်အသင့် ပြောနိုင် ဆိုနိုင်သွားသည်။

လူငယ်နှစ်ယောက်က အံ့အားတသင့် ကြောင်တက်တက်ရပ်နေကြ၏။

ကမ်းပေးထားသည့် လက်ကို နှုတ်ဆက်ရန် မကြိုးစားဘဲ ကျွန်ုပ်အား မောင်ရိပ် အတွင်း ဝရန်းသုန်းကား ခေါ်သွားသည်။ “ဘယ်ကလာတာလဲ” ဟု မေးကြသည်။ တစ်အောင်ကြာသော် “ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ” မေးပြန်သည်။

“ဆလိုနီကာက လာတာ၊ အိဂျစ်ကိုသွားပြီး အင်္ဂလိပ်စစ်တပ် ပြန်မလို့” ဟု ဖြေပေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ ဂျာမန်တွေရှိတာ သိလား၊ ဒီတောင်ကြားမှာရှိတာ၊ ဒီရွာထဲမှာဗျ”

“သိပါတယ်၊ အာနီယာမြို့မှာ တွေ့ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဂျာမန်တွေက ကျုပ်နောက်လိုက်နေတာ မဟုတ်ဘူး။ အကျဉ်းသား လိုက်ရှာနေတာလည်း မဟုတ်ဘူး။ သူတို့ ဒီလာတာ ဆေးရွက်ကြီးနဲ့ တိရစ္ဆာန်လာဝယ်တာ”

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုသိလဲ”

ဤမေးခွန်းကို အရပ်ပုပုလူငယ်က သံသယကြီးဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ကျောင်းသားလေးတွေပြောလို့ သိရတာပါ။ သူတို့မိဘတွေကို မရောင်း မနေရ အကျပ်ကိုင်ခဲ့တယ်တဲ့”

“ဘာကျောင်းသားလေးတွေလဲ” မယုံကြည်ခြင်း၊ ရိုင်းပျခြင်းတို့နှင့်အတူ “ကျောင်းသားလေးတွေနဲ့ ခင်ဗျား ဘယ်နေရာ စကားပြောခဲ့တာလဲ”

“နှစ်နာရီလောက်တော့ ရှိပြီ။ အာနီယာကနေ ဒီလာတဲ့လမ်းမှာ ကျုပ် ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ၊ ကလေးတွေက အာနီယာမြို့ထဲအပြန် ကျုပ်နဲ့ ခဏတစ်ဖြုတ် အဖော်လာလုပ်ပေးတာ”

ထိုကိစ္စကို သူတို့နှစ်ယောက် အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားသွားသည်။ ထို့နောက် စောစောက သဘောထားမျိုး မဟုတ်တော့ဘဲ သူတို့နောက် စိတ်ချ ရသည့် အကွာအဝေးမှလိုက်ခဲ့ရန် ကျွန်ုပ်အား ပြောပြီး မီးမလင်းသောလမ်းထဲ သုတ်သုတ်ပျာပျာ တက်သွားကြသည်။ သူတို့နှစ်ဦးကို မြင်ကွင်းမှ ပျောက် မသွားအောင် ကျွန်ုပ်သည် ခြေလှမ်းနှစ်ဆယ်မျှ ခွာ၍ လိုက်လာခဲ့သည်။ လူငယ် နှစ်ဦး အချေအတင်ပြောနေကြဆဲဖြစ်သည်။ ဒေါနှင့် မာန်နှင့် လျင်မြန်စွာ ပြော နေခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်ုပ် ဘာမျှမဖမ်းမိ။ သူတို့အပေါ် ကျွန်ုပ် သင်္ကာယန မကင်း သလို ခံစားရသည်။

မကြာခင် နောက်ဖေးလမ်းကြားထဲဝင်၊ ယာတောအိမ်နောက်ဖေး တံစက်မြိတ်ကုပ်ကုပ်အောက်မှ ကွေ့ပတ်၍ ကျွန်ုပ်ကို သူတို့တစ်တွေ ခေါ်လာခဲ့သည်။

အေးစိမ့်စိမ့်နှင့် ခြေထောက်အောက်တွင် စိုရွဲနေသည့်တိုင် တံစက်မြိတ်အောက်မှ လျှောက်ခြင်းဖြစ်၍ အနည်းဆုံးတော့ နှင်းဒဏ်မှ လွတ်နေ၏။

“အီဂျစ်ကို ဘာဖြစ်လို့သွားမှာလဲ” ဟု တစ်ချိန်လုံး စကားတရစပ် ပြောလာခဲ့သော ပုပုလူရွယ်က မေးခွန်းထုတ်သည်။

“အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်နဲ့ ပြန်ဆက်သွယ်ဖို့ပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ” ဟု လူရွယ်က ဒေါသတကြီးမေးသည်။

“ဂျာမန်တွေကို တိုက်ဖို့ပေါ့။ ဂရိလူမျိုးတွေ လွတ်မြောက်ဖို့လည်း ကူညီရမယ်”

“အင်္ဂလိပ်တွေ ရှုံးနေပြီပဲဟာ၊ ရှုံးနေပြီဗျ၊ ဂရိလူမျိုးတွေကို ဘယ်တော့မှ မကူနိုင်ဘူး။ တကယ်လို့သာ အင်္ဂလိပ်တွေ ပြန်ဝင်လာရင် တံတားတွေ ကျိုးရုံပဲ ရှိမယ်။ ပြီးတော့ ဂျာမန်တွေကို ပြန်တိုက်ထုတ်လို့ ကျောကော့ရုံပဲ ရှိမယ်”

ဤစကားသည် ရိုင်းပျဉ်း အထင်သေးခြင်းပင် ဖြစ်၏။ ဤစကားသည် ကျွန်ုပ်အတွက် အသစ်အဆန်းဖြစ်သည်။ တစ်စိတ်တစ်ပိုင်းလောက်သာ နားလည် ရပြီး ယခင်က ထိုစကားမျိုး မကြားဖူးခဲ့။ ကောင်လေးများသည် ရှုံးနိမ့်ခြင်းအပေါ် ခါးသီးနေသည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။ ပထမ သူတို့၏နိုင်ငံရေးသမားများကြောင့်၊ ဒုတိယအင်္ဂလိပ်တို့ကြောင့် မြောက်ပိုင်းအုပ်စုများက သူတို့၏ အေးချမ်းသော လျှိုမြောင်ဒေသကို ဝါးမျိုလာရာ အစွန့်ပစ်ခံများလို ခါးသီးနေကြသည်ဟု ထင်သည်။ ကျွန်ုပ် ကန့်ကွက်လိုက်သည်။

“ယုံကြည်မှုကို မစွန့်ပါနဲ့ဗျာ၊ ဂရိပြည်သူတွေ လွတ်လပ်မှာပါ။ ဂရိ တွေရဲ့ ရန်သူတော်ကို ချေမှုန်းပေးမှာ အင်္ဂလန်ပါပဲ။ ယုံကြည်ထားစမ်းပါ။ ဘုရား သခင်ဟာ ကြီးမြတ်တော်မူပါတယ်”

ကျွန်ုပ်၏စကားကြောင့် နှစ်ယောက်စလုံး မိုးမွန်အောင်ဆဲကြတော့သည်။

“ယုံကြည်ချက်လေးပိုက်ပြီး ငရဲပြည်ဆင်းပါလား၊ ဘုရားနဲ့ အတူတူ ငရဲဆင်းပေါ့ဗျ” ဟု ကလန်ကလား လူငယ်က ပြောသည်။ သူ့စကားကို အလေး အနက်ဖြစ်အောင် ကျွန်ုပ်ခြေထောက်နား ထို့ခနဲ တံတွေးထွေးလိုက်သေး၏။

“သွားပေါ့ ငရဲပြည်ကို၊ အင်္ဂလိပ်ကောင်တွေနဲ့”

“ခင်ဗျားကို ဂျာမန်တွေ လက်ထဲအပ်လိုက်ရင် ကျုပ်တို့ ထောမှာဗျ။ ခင်ဗျားတို့ အတူတူပဲဟာ၊ ဂျာမန်ရော အင်္ဂလိပ်ရော အတူတူပဲ။ ခင်ဗျားတို့က တစ်ချိန်လုံး ကျုပ်တို့ကုပ်ပေါ် တက်ခွထားတာပဲဟာ”

ဂျပလူငယ်၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကို ကျွန်ုပ် မကြောက်ပါ။ မြို့ကြီးများတွင် မြို့သားများသည် တစ်ခါတုန်းက မိတ်ဆွေနှင့် မဟာမိတ်များအပေါ် ရန်သူနှင့် ပူးပေါင်းပြီး လုံခြုံစိတ်ချစွာ ပုဆိန်ရိုးလုပ်သွားကြ၏။ တောင်ပေါ်ကျေးရွာမှ တောင်သူဦးကြီးတို့၏ နှလုံးသားများကမူ ပို၍ နွေးထွေးသည်။ သစ္စာရှိသည်။ ကျွန်ုပ်အပေါ် သစ္စာဖောက်လုပ်တမ်းကစားတော့မည်ဆိုလျှင် ၎င်းတို့သွားလမ်းပေါ် သစ္စာရှိ လူ့အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုလုံးက ကန့်လန့်ခံနေမည်ဖြစ်သည်။ သစ္စာဖောက်များ တောင်ပေါ်မှ လွင့်ထွက်သွားလိမ့်မည်။

လက်ပတ်နာရီကို ကျွန်ုပ် ဖျတ်ခနဲကြည့်လိုက်ရာ ဆယ့်တစ်နာရီ ထိုးခါနီး နေပြီ။ တားမြစ်ချိန်ကို တစ်နာရီစွန်းသွား၏။ ဒေါ်ပွပွနှင့် သူတို့အနားမှ ခွာထွက် လာခဲ့သည်။ ခိုလှုံစရာအခွင့်အရေးတစ်ခု ဆုံးရှုံးသွားပြီကို အသေအချာသိလျက်နှင့် ခွာထွက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

“မသွားနဲ့ဦး” ဟု ဂျပလူရွယ်က အော်ခေါ်သည်။

“မသွားနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့က ခင်ဗျားရဲ့ မိတ်ဆွေတွေပါဗျ၊ ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားကို တည်းစရာ နေရာပေးမယ်”

“ဟုတ်တယ် ဟုတ်တယ်” ဟု အရပ်ရှည်လူရွယ်ကပါ သံယောင်လိုက်ကာ ကျွန်ုပ်ပခုံးပေါ် လက်တစ်ဖက်လာတင်သည်။ “ကျွန်တော်တို့ဘက်က ရိုင်းသလို ဖြစ်သွားရင် ဗွေမယူပါနဲ့ဗျာ၊ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူ အိပ်စရာနေရာ ရပါစေမယ်”

“ကောင်းပြီလေ” ကျွန်ုပ်သည် မဆိုစလောက် ဖြေသိမ့်သွားသော်လည်း ၎င်းတို့အပေါ် ယုံကြည်မှု ကင်းမဲ့ဆဲ ဖြစ်၏။ “မင်းတို့ကိုကြည့်ရတာ မိတ်ဆွေနဲ့ မတူဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တည်းစရာရမယ်ဆိုရင် ကျုပ်ဘက်က ကျေးဇူးအများကြီး တင်ပါတယ်။ ကျုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲပြီး တောင့်နေပြီ” ကျွန်ုပ်၏စိတ်အခြေအနေက အရူးနယ် ပရမ်းပတာ။ သူတို့တစ်တွေကို မနှစ်မြို့သော်လည်း တည်းခိုစရာက အရေးကြီးလှသည်။ ထိုညအတွက် တောင်ပေါ်ဝက်ဝံတစ်ကောင်က တည်းစရာ နေရာပေးလျှင်ပင် ကျွန်ုပ်ဘက်က လက်ခံမည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်သည်။ နင်းတောထဲ နောက်တစ်နာရီ နေမည့်အစား ဝက်ဝံနှင့်အတူ သွားနေတော့မည်။

သူတို့၏ ပြောင်းလဲသွားသော အပြုအမူအပေါ် ကျွန်ုပ်ကလည်း ကြီးစား ပမ်းစား တုံ့ပြန်ပါသည်။ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောပြီး ရွာနောက်ဘက်မှ လျှောက်လာကြသည်။

“ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲ” ဟု တစ်ယောက်က မေးသည်။

“ဆယ့်တစ်နာရီထိုးပြီးလို့ ဆယ်မိနစ်” ဟု ကျွန်ုပ် ဖြေပေးလိုက်သည်။

“လုံးဝ မဟုတ်ဘူး၊ ခုမှ တားမြစ်ချိန်ကျော်ရုံလေးရှိသေးတယ်၊ ပြစ်မီး၊ ကြည့်ရအောင်” ဟု အရပ်ရှည်ငနဲက ပြောပြောဆိုဆို ကျွန်ုပ်အနီးရောက်လာသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိုက်မဲလွန်းစွာ ကျွန်ုပ်၏လက်ကောက်ဝတ်ကို ဆန့်ထုတ်ပြီး စိုနစ်နေသော ကုတ်အင်္ကျီလက်များကို လှန်၍ တောက်ပသော နာရီလေးကို ပြလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်၏ လက်ကောက်ဝတ် ဖျတ်ခနဲ အချုပ်ခံလိုက်ရပြီး ပုပုလူရွယ်က ကျွန်ုပ်၏ပေါင်ခြံကို ရက်ရက်စက်စက်ကန်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် နှင်းတောထဲ ပစ်လဲသွားကာ နာကျင်စွာ အော်ညည်းနေရသည်။ အဖြစ်အပျက်မှာ တစ်ခဏချင်း ဖြစ်သွားခဲ့၏။ ခြေအစုံပေါ် အနိုင်နိုင်မတ်တတ်ရပ်ကာ ခါးကို ပြန်ဆန့်နိုင်အောင် မချိမဆန့်ကြိုးစားရသည်။ ရွာထဲပြေးဝင်သွားကြသော ကောင်လေးများ၏ ကြမ်းရု ရယ်သံက သူတို့၏ နှင်းပြင်ပေါ်မှ ခြေသံထက် ပိုကျယ်နေသည်။

ကျွန်ုပ် ဘာတတ်နိုင်မည်နည်း။ သက်သာခိုးနှင့် အားကိုးရှာမိခါမှ နာရီ ကလေး ပါသွားရှာပြီ။ သူတို့တစ်တွေနောက် ပြေးလိုက်နေ၍ အပို။ ပေါင်ခြံမှ ဝေဒနာနှင့် ခြေထောက်များက စွမ်းသည်ပဲထား၊ သူတို့နောက် ပြေးလိုက်ခြင်းကား အန္တရာယ်များလွန်းသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ တစ်ခုတည်းသောပိုင်ဆိုင်မှုလေး၊ မိမိကိုယ်ကို ဖြေသိမ့်စရာ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းလေး ထာဝရ ဆုံးရှုံးသွားခဲ့၏။

စုတ်ပြတ်သတ်စွာ နှင်းတောထဲ တစ်ကိုယ်တည်းရပ်ရင်း ဒေါသနှင့် ခါးသီးမှုတို့ တရဟောတက်လာကာ လည်မျိုထဲ ကြပ်ခဲနေသည်။ မျက်လုံးထဲ ပူစပ်နေသည်။ နာရီလေးကို စိတ်မျက်လုံးထဲ လင်းခနဲ မြင်လိုက်ရသည်။ ဇာတိ ကျေးရွာလေး၏ အသင်းခေါင်းဆောင်အဖြစ် ကျွန်ုပ်အား ကျောင်းအုပ်ဆရာအို ကြီးက ပေးအပ်ခဲ့သော လက်ရာမြောက်နာရီလေး။ မျက်စိရှေ့တွင် နှင်းတဖွေဖွေ ကြေနေသည့်ကြားထဲက ထိုနေ့အဖြစ်ကို မြင်ယောင်နေသည်။ အဖေအိမ်စဉ့်ခန်း ထဲဝယ် ကျွန်ုပ်၏ သူငယ်ချင်းများ။ နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ် ပင်လယ်ရပ်ခြား သွားတော့မည်ဖြစ်၍ နှုတ်ဆက်ကြသော အသံများ။

ဤနာရီလေး ကျွန်ုပ်အတွက် မည်မျှအရေးပါသည်ကို မည်သူမျှ သိနိုင်အံ့ မထင်။ နာရီလေး ဆုံးရှုံးခြင်း၏အဓိပ္ပာယ်ကို သိနိုင်သူမရှိ။ ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသပုန် ထကာ ကလေးတစ်ယောက်လို စိတ်နောက်ဗျာပါ အဆုံးစွန် တွေးပစ်လိုက်၏။ ကျွန်ုပ်ကို ကိုယ်ချင်းစာပေးမည့်သူ၊ သောကများကို မျှဝေ ခံစားပေးမည့်သူဆို၍

အမေလည်းမရှိ၊ နားလည်ပေးမည့် ညီအစ်ကိုလည်း မရှိ၊ မိတ်ဆွေလည်း မရှိ၊ ကျွန်ုပ်၏ သိုးကျောင်းခွေးကြီးပင် မရှိတော့။

ပတ်ပတ်လည်တွင် နှင်းတို့ လေဟုန်စီးကာ ညဉ့်ကမ္ဘာထဲ ဝီခေါဲလှည့်နေသည်။ ရှေ့မှရွာကား မလှုပ်မယှက်နှင့် ပီဘီ သူစိမ်းပြင်ပြင်။

ကျွန်ုပ်သည် မယုံနိုင်လောက်အောင် မောပန်းစိတ်ဆင်းရဲလျက် ရှိပြီ။ မောပန်းခြင်းက စိတ်ဆင်းရဲခြင်းထက် သာလွန်၍ နေရာတင်လှုံချပြီး တစ်ခါတည်း အိပ်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ သို့သော် နှင်းတောထဲအိပ်စက်ခြင်း၏ အန္တရာယ်ကို ကျွန်ုပ်ကောင်းကောင်းသိပြီးသားမို့ ရှေ့ဆက်သွားရန် မိမိကိုယ်ကို မနည်းမောင်းရသည်။ ဦးတည်ရာကိုပင် ဂရုမထားအားတော့။

သိပ်မကြာမီ အကြမ်းစား သစ်သားဂိတ်တံခါးဆီရောက်လာသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် အဆောက်အဦအချို့။ ပထမတွေ့ရသည့်တဲသည် နို့ညှစ်ရုံ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဒုတိယတဲကား တင်းကုပ်။ တင်းကုပ်ထဲ ကျွန်ုပ် ဝင်လိုက်သည်။ အနွေးဓာတ်အတွက် ကောက်ရိုးရမလား မှောင်ကြီးမဲကြီးထဲ ရှာဖွေကြည့်ရာ မအောင်မြင်။ ထောင့်တစ်ထောင့်မှ ပြောင်းဖူးရိုးပုံတွင်သာ လှဲရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ပြောင်းဖူးရိုးတွင် ကျန်နေသေးသော ပြောင်းဖူးဖတ်များက သွေ့နေသဖြင့် နွေးမည်ဟု မျှော်လင့်ရသည်။

အဝတ်အစားများကား ရစရာမကျန်အောင် ရွဲနှစ်နေ၍ ကိုယ်ပေါ်တွင် ခဲမသွားအောင် ချွတ်ပစ်လိုက်သည်။ သို့ရာတွင် ပြောင်းဖူးရိုးပုံထဲ နာရီဝက်ခန့် ကြာအောင် နေသည့်တိုင် ချမ်းစိမ့်နေဆဲဖြစ်၍ မတတ်သာတော့ဘဲ မှောင်မှောင်မဲမဲထဲ ဟိုစမ်းသည်စမ်းဖြင့် အဝတ်အစားပြန်ဝတ်ရပြန်သည်။ အဝတ်အစားများ မည်မျှပင် စိုရွဲနေပါစေ အနွေးဓာတ်အချို့ကို ထိန်းပေးထားနိုင်သည်။

ညသည် ဒဏ်ရာအနာတရဖြင့် လေးကန်ဖင့်ခွဲခွာ။ အအေးဓာတ်ထဲ မှေးစက်ဖို့ ဆိုသည်ကား မဖြစ်နိုင်။ ကြည့်စရာ နာရီကလည်း နတ္ထိ။ တံခါးဝ မှောင်မှောင်ထဲကိုသာ အားတင်းစူးစားနေရသည်။ ရောင်နီရေ လာပါတော့ဟု ဆုတောင်းနေရုံမှအပ ဘာမှမတတ်နိုင်။ နောက်ဆုံးတွင် တင်းကုပ်တွင်းသို့ ဝိုးတဝါးအရောင်လေး တိတ်တခိုးဝင်လာသည်။ မှုန်ပျလွန်းသော အလင်းရောင်သည် အပြင်ဘက်မှ ထူထပ်သိပ်သည်းသော နှင်းများမှအပ အခြား ဘာကိုမှ မပြသနိုင်။ ကျွန်ုပ်၏ ဒဏ်ရာရ ပေါင်နှင့် ခြေထောက်က ပျဉ်တစ်ချောင်းလို မာတောင့်နေပြီမို့ ရှေ့ဆက်ခရီးနှင့်ဖို့ကား ကြံကြီးစည်ရာပင် ဖြစ်နေပြီ။ တဂတ်ဂတ် ရိုက်နေသော

သွားတွေကို ကြိတ်ထားကာ အပြောင်းအလဲကို စောင့်စားနေရသည်။ ကောင်းစွာ လင်းကျင်းသွားမှ ခပ်လှမ်းလှမ်းတင်းကုပ်ထောင့်ရှိ ကောက်ရိုးပုံကြီးကို တွေ့လိုက် ရသည်။ စလုံးစခုနှင့် ဖထစ်နေသော ပြောင်းဖူးရိုးပုံထဲမှ ကျွန်ုပ်သည် မဟား တရားကြီးကို ကျုံးရန်းထရသည်။ ကောက်ရိုးပုံပေါ်တက်ပြီး အတန်အသင့် နွေးနွေးထွေးထွေးနေနိုင်အောင် အသိုက်လုပ်ရသည်။

ထိုနေ့တစ်နေ့လည်း တင်းကုပ်ထဲမှာပင် အောင်းနေ၏။ ကျွန်ုပ်ကို အဘွားကြီးနှစ်ဦး တွေ့ရှိသွားပြီး အစားအသောက် ယူလာကျွေးသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်အပူချိန်ကြောင့် အဝတ်အစားများ အချို့နေရာ ခြောက်သွေ့လာသည်။ ကောက်ရိုးပုံထဲတွင် တစ်ညလုံး ငြိမ်းချမ်းစွာ အိပ်ရေးဝခဲရသည်။

မနက်မိုးအလင်းတွင် ဖွင့်ထားသော တံပြတင်းမှ နေခြည်က အလျှံပယ် ဖြာကျလာသည်။ ကောင်းကောင်း အနားယူပြီးသော်လည်း ဝမ်းက မတရားဟာ လာ၍ နင်းမွမတို့အပေါ် ထွက်လာခဲ့ရပြန်သည်။ ရှေ့တွင် နောက်ဆုံး တောင် ကြောပေါ်တက်သည့်လမ်း၊ ထိုတောင်ကြောကို ဖြတ်ပြီးပါမှ အေသို တောင်ခြေကို ဦးတိုက်သွားသော မြေပြန့်ဆီရောက်မည်။

ရွာကို တစ်ကွေ့ကြီး ပတ်လာချိန်တွင် ရွာကလေး နိုးထ အသက်ဝင် နေပြီ။ အဖြူရောင် ခေါင်မိုးဝိုင်းလေးများကား သေသေသပ်သပ်။ တလူလူ မီးခိုး ငွေ့များ ခေါင်မိုးပေါ်ဝယ် ရစ်ခွေဝန်းလည်လျက်။ မျက်စိပသာဒပင် ဖြစ်စရာ ကောင်းသေးတော့။ ရွာ၏ဟိုမှာဘက်ခြမ်းမှ လမ်းမပေါ်ကို တက်မိတော့ ကလန် ကလားသဏ္ဍာန်တစ်ခုက ရွာထဲမှ တစ်ကိုယ်တည်း ထွက်လာသည်။ ကျွန်ုပ် နာရီကို မိုက်ကြေးခွဲသွားသော အကောင်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် ထိတ်လန့်တကြား သတိရလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ဒဏ်ရာရ ခြေထောက်က သွေးကောင်းကောင်း မလျှောက်သေး။ ထို့ကြောင့် လမ်းမြန်မြန် မလျှောက်နိုင်။ သို့ရာတွင် ဒေါသက ဆူးထိုးပေးလိုက်၍ ထင်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကို ချက်ချင်းမီလာသည်။

“ဟေ့ကောင် လူလိမ်”

ကျွန်ုပ် အမောဆို့နေ၍ ဤစကားလုံးကို တခုခုပြောထုတ်ရသည်။ ဒေါသထွက်လွန်းအားကြီး၍ အခြားဂရိ စကားလုံးများကိုပင် မစဉ်းစားနိုင်ဘဲ “ဟေ့ကောင် ခွေးသူခိုး၊ ငါ့နာရီ ဘယ်မလဲ” ဟု မေးလိုက်သည်။ သူ့ကို ချုပ်ရန် အနားကပ်သွားစဉ် သူက လှစ်ခနဲ ဖျောင်းပြီး ရွာဘက်ပြန်ပြေးသည်။

ကျွန်ုပ်ထံမှ လွယ်လွယ်ကလေး ထွက်ပြေးနိုင်မှန်း သူ့ကိုယ်သူ သေချာ

သွားသောအခါမှ “အား... အင်္ဂလိပ်ကောင်၊ မင်းသာ ပုပ်အဲ့နေတဲ့ ဂျိုပိုး၊ မင်းနာရီ ပြန်လိုချင်တယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား၊ မင်းနာရီပြန်လိုချင်ရင် လာယူပေါ့ကွ၊ ငါနဲ့လိုက်ခဲ့၊ လာရှာ၊ ဘယ်မလဲ သိလား၊ ရဲတွေဆီမှာကွ၊ ရဲတွေဆီမှာ၊ ငါပေးလိုက်တာ၊ သွားယူကြမယ်လေ၊ ခုဆို ရွာထဲမှာ ရဲတွေ၊ ဂျာမန်တွေနဲ့ စကားပြောကောင်းတုန်း” ဟု ဆိုသည်။

ပြောပြီးလျှင် သူ့ကိုယ်သူ အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်ကာ လှည့်ထွက် သွားသည်။ ရွာဘက်သို့ ဆောင့်ကြားကြွားလျှောက်သွား၏။ ကျွန်ုပ်မျက်လုံး များက လမ်းမပေါ် ငေါထွက်နေသော ဂရင်းနိုက်ကျောက်တုံးကြီးကို မျက်စိကျ သွားသည်။ ကျောက်တုံးကို ကောက်ကိုင်၊ သူ့နောက် အပြေးလိုက်ကာ အသားကုန် ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ချက်ကောင်းကို မထိသော်လည်း ခြေသလုံးကို အား ပြင်းပြင်းထိသွား၍ ကလန်ကလားကောင်သည် ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် အော်ပြီး မြေပြင်ပေါ်လဲ ပြိုတော့မလိုပင် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့ကိုယ်သူ အနိုင်နိုင်အားယူပြီး ပြေးတစ်ဝက် ခုန်တစ်ဝက်ဖြင့် ရွာထဲ တရုတ်ထိုး ဝင်သွားသည်။

ကျွန်ုပ်လည်း အေသိုတောင်ဘက် ခရီးဆက်နှင့်လာသည်။ စိတ်ထဲ နည်း နည်းတော့ ကျေနပ်သွား၏။ တစ်နေ့တစ်ချိန်ချိန်၊ နှစ်တွေ ဘယ်လောက်ပင် ကြာညောင်းသွားပါစေ၊ ရွာကလေးဆီ ကျွန်ုပ်ပြန်လာဦးမည်။ ရွာကလေးဆီ ပြန်လာပြီး ရဲထဲမှ ကျွန်ုပ်နာရီကို ပြန်တောင်းရမည်။

လမ်းသည် ကျယ်ဝန်းသော ချိုင့်ဝှမ်းကြီးကို ကွေ့၍ ကျဉ်းမြောင်းသော လျှိုစောက်ကလေးကို ဖြတ်ကာ ထောထူသော တောင်ရိုးအတိုင်း တက်လာခဲ့သည်။ နှင်းကျနေသည့်ကြားထဲက သန့်စင်သော လေထုအတွက် ကျွန်ုပ် စိတ်ချမ်းသာ နေရသည်။ အရုဏ်ဦးကောင်းကင်နောက်ခံပေါ်မှ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ထိုးထွက် နေသော တောင်ချွန်းထိပ်စွန်းတို့၏ အသွေးအဆင်ကလည်း ရှုမောစရာ။ သွား နေသော လမ်းကြောင်း၏ ခပ်လှမ်းလှမ်း ဟိုဘက်သည်ဘက် နှစ်ဖက်စလုံးတွင် အိမ်စုစုလေးများ။ အချို့အိမ်ကလေးများ တောအုပ်ထဲ လုံးလုံးမြုပ်လျက်။ အစာ ရရန်အတွက် အိမ်တစ်လုံးလောက်ကို ချဉ်းကပ်ပြီး ကံကြမ္မာ စမ်းသပ်လိုလှသည်။ သို့ရာတွင် နောက်မှ ရွာကို ရေးတေးတေး လှမ်းတွေ့နေရသေးသဖြင့် ရှေ့ဆက် ခရီးသွားခြင်းက ပိုလိမ္မာရာကျမည်ဟု ကျွန်ုပ် ယူဆသည်။

လမ်းကြောင်းသည် တိခန့်ရပ်သွားပြီး အတက်လမ်းကို တက်ရပြန်သည်။ တက်ပြီးလျှင်ဆင်း။ တောရင်းကွက်လပ်ကို ဖြတ်လာစဉ် သတိပြုမိနေသည်က

နှင်းလွှာထုအောက်မှ တောင်ပူစာလေးများ။ တောင်ပူစာတို့၏နောက် ဟိုးအဝေးဆီတွင်မူ ပြာလဲ့အဏ္ဏဝါ။ နာရီဝက်အကြာတွင် နှင်းခင်းကမ္ဘာလားအောက်မှ မြက်ရိုးမြက်ရွက်တို့ ခေါင်းထူပြုလှစ်လာသည်။ တောင်ကြားအတိုင်း ခွေဝိုက်နေသည့် တောင်ပေါ်စမ်းချောင်းကား ရေတဖောင်ဖောင် တိုးမြဲ တိုးလျက်။

နေ့တာသည် ရှည်လျားလွန်းစွာ။ ကျွန်ုပ်သည် နှစ်ဆယ့်ငါးမိုင်ခန့် ခရီးပေါက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်ခြေထောက်အတွက် အဆမတန်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာ ယုံမှားစရာ မလို။ တံငါရွာငယ်လေးကို ချဉ်းကပ်လာချိန်တွင်မူ ဒဏ်ရာရခြေထောက်က ဖယ်ရမ်းဖယ်ရမ်းနှင့် ခြေထောက်အကောင်းကို သွားသွားရိုက်မိနေသည်အထိ ဖြစ်ခဲ့၏။ ဆက်လျှောက်လာသည့် သုံးနာရီကြာကာလတွင် ခြေထောက်က မခံနိုင်တော့။ ရွာကို ရောက်လာချိန်သည် မှောင်ပိန်းနေသော ညဆယ်နာရီကျော်။ သိပ်နောက်ကျသွားပေပြီ။ သည်အချိန်ကြီးရောက်မှတော့ ဘယ်သူမှ တံခါးခေါက်သံကို ထူးမည်မဟုတ်။ ထုံးစံအတိုင်း စကားသံအုပ်အုပ်၊ ခြေသံဖွဖွ... ပြီးလျှင် တိတ်ဆိတ်ခြင်းသာ။

ပန်းလျှက်ခဲလွန်း၍ လမ်းမပေါ် ပစ်ထိုင်ချလိုက်သည်။ လူက ငိုက်လာပြီး အိမ်အဆွယ် အိမ်အဖီ တစ်ခုခုရနိုင်မလား တွေးမိချိန်တွင် လူတစ်ယောက် ကျွန်ုပ်ကို ခလုတ်လာတိုက်သည်။ ဂရိစေသား...။ ယူနီဖောင်းကြည့်ရသည်မှာ စစ်သားဟောင်းကြီး ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်ထွက်ပြေးလာပုံအကြောင်း ရှင်းပြလိုက်ရာ သူက “ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ကျုပ် ကူနိုင်မယ်ထင်တယ်” ဟု ဆိုကာ ရှေ့က သွားသည်။

လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်း လိုက်လာကြပြီး ပင်လယ်ဆီ ပြေအဆင်းတွင် ကျေးရွာ ပွင့်ထွက်သွား၏။ ရွာတန်း၏ နောက်ဆုံး အိမ်တစ်လုံး တစ်မိုင်ခန့်ကွာ ကျန်ရစ်သည်အထိ မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ လမ်းကြမ်းကို ခရီးကြမ်းနှင့်ခဲ့ရသည်။ ထို့နောက်တွင်ကား မှောင်ရိပ်ထဲမှ တဲတစ်လုံး။ တဲဆီ သတိဝီရိယကြီးစွာဖြင့် သွား၊ တံခါးနားကပ်၍ နားစွင့်၊ မိတ်ဆွေက တံခါးကို အသာခေါက်ပြီး တီးတိုးခေါ်သည်။

“ပါပါ၊ ပါပါ... တံခါးဖွင့်ပါဦး ပါပါ၊ သားပါ၊ လာဇာရပ်(စ်)”

ခြေသံများကြားရပြီး တံခါးပွင့်သွားသည်။ အဘိုးအိုက ကျွန်ုပ်တို့အား တဲတွင်းမှ တစ်ခုတည်းသော အခန်းထဲ ခေါ်လာခဲ့သည်။ ဂရိအမျိုးသားနှစ်ဦး ဖက်လဲ့တကင်း ပွေ့ဖက်ကြပုံမှာ ကြာမြင့်စွာ ခွဲခွာနေသူတို့ကဲ့သို့ပင်။ ထို့နောက်မှ လာဇာရပ်(စ်)က ကျွန်ုပ်ဘက်လှည့်ကာ “ဒါအင်္ဂလိပ်လူမျိုးပါပါ၊ ဒီည ကျွန်တော်တို့

ကူညီလိုက်ကြရအောင်ပါ။ သူ နေမကောင်းဘူး။ ဆာလည်း ဆာနေတယ်။ တည်းစရာနေရာလည်း မရှိဘူး”

အဘိုးအိုက ချက်ချင်းမဖြေ။ မီးဖိုဆီသွားပြီး မီးကျိုးခဲများ မီးတောက် လာအောင် ဆွနေသည်။ ထင်းထပ်ထည့်၊ ဖယောင်းတိုင် မီးကူး၊ အခန်းအစွန် သွားပြီး ဟာရီကိန်းမှန်အိမ်ကြီးကို မီးထွန်း၍ ပြန်ပေါ်လာသည်။ မှန်အိမ်ကြီး တမမနှင့် ကျွန်ုပ်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံးကြည့်ကာ ဘာတွေမှန်းမသိ တကွတ်ကွတ် ပြောနေသည်။ နောက်ဆုံးမှ အဘိုးအိုက အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် “အင်္ဂလန်၏ ဂျော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဘုရားသခင် ကယ်တင်တော်မူသည်” ဟု ပြောထုတ်သည်။

“ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဘုရားသခင် ကယ်တင်တော်မူပါတယ်” ဟု ကျွန်ုပ် အူလှိုက်သည်းလှိုက် သဘောတူညီလိုက်သည်။

“အဘိုးက အင်္ဂလိပ်လို ပြောတယ်ပေါ့နော်”

ကျွန်ုပ်သည် ဥပဒ်အန္တရာယ်ပေးမည့်သူ မဟုတ်မှန်း သိသွား၍ အဘိုးအို စိတ်တိုင်းကျသွားသည်။ သူ၏အင်္ဂလိပ်စကားကို ကျွန်ုပ် နားလည်၍ ပီတိဝေသွား ပုံလည်း ရသည်။ အထူးသဖြင့် သားဖြစ်သူသည် အဖလုပ်သူအား အင်မတန် စိတ်ဝင်တစား ငေးကြည့်နေ၏။ အဘိုးအိုသည် ကျွန်ုပ်အား စာမေးပွဲ ထပ်မစစ် တော့ဘဲ ဂရိဘာသာဖြင့် စကားတွေ ပြောသွားသည်။ ပထမကမ္ဘာစစ်အတွင်းက အဘိုးသည် အင်္ဂလိပ်တို့အတွက် အမှုထမ်းခဲ့ကြောင်း၊ ဆလိုနီကာတွင် ဂျော့ ဘုရင်မင်းမြတ်ကို သူ မြင်ခဲ့ဖူးကြောင်း၊ အဘိုးဆိုလိုသည်မှာ ပဉ္စမမြောက် ဂျော့ ဘုရင်ကို ဆိုလိုခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုဘုရင် နတ်ရွာစံသွားပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြရန် မလိုအပ်ဟု ထင်၍ ကျွန်ုပ် ပြောမပြဖြစ်တော့။

သားဖြစ်သူ လာဇာရပ်(စ်)သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ကြာကြာမနေ။ တံခါးဝနား သားအဖနစ်ဦး ကြာမြင့်စွာ ဆွေးနွေးပြီး လာဇာရပ်(စ်)သည် နှုတ်ဆက်စကား ဆိုကာ ညမှောင်ထဲ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာသွားသည်။ အဖလုပ်သူက တံခါးနားတွင် ငါးမိနစ်တင်းတင်းပြည့်အောင် နားစွင့်နေခဲ့သေးသည်။ လာဇာရပ်(စ်)သည် ဝရမ်းပြေး တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သေချာသွားသည်။ အဖေကိုတွေ့ရန် တောင် ပေါ်မှ ဆင်းလာသူ၊ ယခုအခါ သူ၏ ပုန်းခိုရာနေရာကို စွန့်စွန့်စားစား ပြန်ရဦးမည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးပုံကို ဆွကြသည်။ သစ်ရွက်ခြောက်တစ်မျိုးခတ်၍ သောက်စရာ ပူပူလေး ဖန်တီးကြသည်။ ထိုသစ်ရွက်သည် ကျွန်ုပ်၏ဇာတိ နယူး ဇီလန် မြစ်ကမ်းတွင် ပေါက်သော ‘သိုးနားရွက်’ အမည်ရှိ ပေါင်းပင်တစ်မျိုးနှင့်

ပုံသဏ္ဍာန်လည်း တူ၊ ရနံ့လည်း တူသည်။ အဘိုးနှင့် စကားတိုတိုပြောပြီးနောက် အခန်းထောင့် မြေပဲခွံပေါ်တက်ကာ အိပ်ရာ ပြင်သည်။ မီးပုံဘေး နွေးနွေး ထွေးထွေးနှင့် ကျွန်ုပ်အိပ်မောကျသွားတော့၏။

မနက်ဝေလီဝေလင်းတွင် ကျွန်ုပ်အား အဘိုးလာနှိုး၍ လက်ဖက်ရည် များများစားစား ထပ်တိုက်သည်။ အရုဏ်မကျင်းမီ သူ့အိမ်နှင့် အလှမ်းဝေးအောင် ထွက်သွားပါရန် ကျွန်ုပ်အား ပြောကာ ထည့်ပေးလိုက်ရန် အစားအသောက် မရှိခြင်းအတွက် တောင်းပန်ရှာသည်။ မြင့်မြတ်တောင်ပေါ်တွင် ဘုန်းတော်ကြီးများက ကျွန်ုပ်အား ကောင်းမွန်စွာ ဆက်ဆံလိမ့်မည်ဖြစ်ကြောင်း အဘိုးက အသေအချာ ပြောပြသည်။ တံခါးဝတွင် ကျွန်ုပ်က အဘိုးအား ကျေးဇူးစကားပြော၍ နှုတ် ဆက်သည်။ အဘိုးကမူ စစ်ပုံစံအတိုင်း မတ်မတ်ရပ်၍ မေးစေနှင့် မှတ်ဆိတ်ကြီး ရှေ့ထုတ်ကာ “အင်္ဂလန်ရဲ့ ဂျော့ဘုရင်မင်းမြတ်ကို ဘုရားသခင် ကယ်တင်တော် မူသည်” ဟု ဆို၏။ ကိုက်တစ်ရာခန့် အကွာတွင် ကျွန်ုပ် နောက်ပြန်လှည့်ပြီး လက်ဝှေ့ယမ်းပြရာ အဘိုးသည် နဂိုပုံစံအတိုင်း ရပ်မြဲရပ်နေသည်။

ချစ်စရာနံ့နက်ခင်းလေးပင် ဖြစ်တော့၏။ နှင်းဆီရည်စွဲသည့် နေနီ ဝန်းသည် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအပေါ်နားလေးမှ စတင်ကာ ရှင်းသန့်သော အာကာ ပြင်ထဲ တရွေ့ရွေ့တက်လာသည်။ တသုန်သုန် သွေးလာသော ချမ်းလေပြေအေး ထဲမယ် တံငါရွာလေး၏ အပြင်းစားရနံ့က လေသင့်ရာလွင့်လျက်။ ဂျာမန်ယာဉ် များကို မတွေ့ရ။ ကမ်းခြေတစ်လျှောက် ကြုံသမျှ လူတို့ကလည်း ကျွန်ုပ်ကြောင့် အလန့်တကြားမဖြစ်။ သံသောင်ပေါ်ဝယ် သေသပ်ကျနသော လှေများကိုတွေ့ရ၍ မျှော်လင့်ချက်များ တအားတက်လာရသည်။ ယနေ့အတွက် ပိုက်ပြင်နေကြသော တံငါသည်ကြီးများအနီး ကျွန်ုပ် ချဉ်းကပ်လာရာ တစ်ဦးပြီး တစ်ဦး ခေါင်း တခါခါ လည်တခါခါနှင့် ကျွန်ုပ်မေးသမျှ တူညီသော အဖြေကိုသာ ပေးကြ၏။

“ဆလိုနဲ့ အရင်သွားတွေ့ပါဗျာ၊ ဆလိုနဲ့ မတွေ့မချင်း ကျုပ်တို့ ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး”

သူတို့အပြောအရ ‘ဆလို’ ဆိုသူမှာ ရွာသူကြီး ဖြစ်၏။ ခက်ခက်ခဲခဲ ရှာစရာမလိုဘဲ သူကြီး၏အိမ်ကို တွေ့၍ တံခါးခေါက်လိုက်သည်။ သူကြီး ဆလို သည် အသားအရည် ညိုညိုမောင်းမောင်းနှင့် အားကောင်းမောင်းသန် လူထွားကြီး ဖြစ်သော်လည်း ဥပမိရုပ်ကြည့်ပျော်စရာပျော်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်ကို လိုလိုလားလားမရှိ။ ကျွန်ုပ်စကားတစ်ခွန်းမှ မပြောရသေးခင် ကျွန်ုပ်အင်္ဂလိပ်ဖြစ်မှန်း ဒက်ခနဲ မှန်းဆ

မိလိုက်ပုံရသည်။ သူကြီးသည် တံခါးကို နောက်ပြန်ပိတ်ပြီး အိမ်ဘေးခြံဝင်းထဲ ကျွန်ုပ်ကို ဆွဲခေါ်လာသည်။ “ခင်ဗျားဘာလိုချင်လဲ” ဟု တုံးတိတ်မေးသည်။

“လှေတစ်စီး”

သူကြီး၏ အမူအရာကြောင့် ကျွန်ုပ် ကျွဲမြီးတိုလာသည်။ သူကြီးသည် သိက္ခာရှိ လူကြီးလူကောင်းတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လင့်ကစား လုပ်ပုံက အချိုးမကျ လိုက်လေ။ “တူရကီကို သွားဖို့ လှေလိုချင်တာ၊ လှေတန်ဖိုး ငွေချေပါမယ်၊ မဟုတ်ရင်လည်း ချက်လက်မှတ်နဲ့ ရှင်းသွားပါမယ်” ဟု ကျွန်ုပ်ပြောလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားငွေ မလိုချင်ပါဘူး” ဟု သူကြီးက အကဲခံမ်းသလို ပြောသည်။ “တူရကီနဲ့ အင်ဘရော့စ်ကို အင်္ဂလိပ်တွေ ပို့ပေးတာ ရာချိနေပြီဗျ။ တစ်ပြားမှ မယူဘဲ ပို့ပေးခဲ့တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ခုတော့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး။ ကျုပ် မကူနိုင် တော့ဘူး။ ခင်ဗျား ဒီနေရာကနေ ထွက်သွားပါတော့”

သူကြီး၏ ယတိပြတ်အပြောနောက်တွင် ကိစ္စတစ်ခုခုရှိမည်ဟု ကျွန်ုပ် သိလိုက်ရသည်။ ကျွန်ုပ်၏လက်ဦးဆုံး အတွေးမှာ နေရာမှ လှည့်ထွက်လာရန် ဖြစ်သော်လည်း သူများကို ကူညီပြီး ကျွန်ုပ်ကိုမှ အဘယ်ကြောင့် မကူနိုင်ရသနည်း သိလို၍ အကြောင်းရင်းကို မေးလိုက်သည်။

သူကြီးက မျက်မှောင်ကြီးကုပ်နေသည်။ ပြီးမှ သက်ပြင်းချသည်။ မျက်နှာထား မဆိုစလောက် ပျော့ပျောင်းသွားပြီး ကျွန်ုပ်အား ထိုင်ရန် ခြံထဲ ရေတွင်းဘေးမှ ကျောက်တုံးကို ညွှန်ပြသည်။ အိမ်အပေါ်ထပ် ပြတင်းဆီတစ်ခုခု လှမ်းညွှန်ကြားပြီး ကျွန်ုပ်ဘက်လှည့်လာ၏။

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ပြောပြမယ်၊ ခင်ဗျား သဘောပေါက်ပြီး ဒီနေရာကနေ မြန်မြန်ခွာသွားမှ၊ ဒီကမ်းခြေတစ်ကြောရှိသမျှ သူကြီးတွေထဲမှာ ကျုပ်တစ်ယောက် တည်းက ကျုပ်လူတွေကို လှုံ့ဆော်စည်းရုံးထားတာရှိတယ်။ စစ်ရှုံး အင်္ဂလိပ်တွေ ကျုပ်တို့ဆီလာပြီး အကူအညီတောင်းရင် ကူညီပေးဖို့ပါ။ ရွာအတော်များများက ဒီကိစ္စကို ခေါင်းရှောင်တယ်။ ကျုပ်ကတော့ ကြည့်မနေနိုင်ဘူးလေ။ ဒီရွာထဲ ရောက်လာတဲ့လူ မှန်သမျှကို ကျွေးထားတယ်။ ကျုပ်တို့ကိုယ်တိုင်ကလည်း မဝ ရေစာပါ။ တူရကီဘက်ကို ကျုပ်တို့ပိုင်လှေတွေနဲ့ ပို့ပေးတာ တစ်ရာ မကပါဘူး။ ဒီလိုပို့ပေးလို့ ကျုပ်တို့ရဲ့ အကောင်းဆုံး လှေလေးစီး ဆုံးရှုံးသွားဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကိစ္စကို ကျုပ်တို့ဘက်က ယထာဘူတကျကျ လက်ခံပြီးသားပါ။ ဒါဟာ သစ္စာရှိ ခရစ်ယာန်တွေရဲ့ လုပ်ရပ်ကိုး။ ကျုပ်တို့ဟာ ကျေးဇူးတင်ခံချင်လို့လည်း မဟုတ်

ပါဘူး။ ငွေလိုချင်လို့လည်း မဟုတ်ဘူး။ အဲဒီ ရွှေရောင်ဆံပင်လူငယ်လေးတွေ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ယာ လွတ်လွတ်ကင်းကင်းပြန်ရောက်သွားတယ်လို့ တွေးမိရုံနဲ့တင် ကျေနပ်လှပါပြီ” ထိုနေရာတွင် သူကြီးသည် စကားတန့်နေသည်။ ရှေ့ဆက် ပြောရန် ခက်ခဲနေပုံရသည်။ ထို့နောက်မှ စကားလုံးများ ကရားရေသွန် တရဟော ထွက်အံ့ကျလာသည်။

“နောက်တော့ ဟိုကောင်တွေ ရောက်လာကြတယ်။ တစ်မနက်မှာ ပေါ့ဗျာ။ လက်နက်အပြည့်နဲ့ ဂျာမန်အယောက်နှစ်ရာလောက်ရှိမယ်။ တစ်ရွာလုံး ဘယ်သူမှတောင် အိပ်ရာမထသေးဘူး။ အဲဒီဝက်ကောင်ဇွဲက ရွာထဲပြည့်ပိတ် နေပြီ။ ကျုပ်တို့အားလုံးကို အိမ်ထဲက ထွက်ခိုင်းတယ်။ ဒီကောင်တွေက အိမ် ပေါက်စေခင်ပြီး လိုချင်တာယူ၊ ဖျက်လို့ဖျက်ဆီးလုပ်၊ လမ်းတွေသမ္မု ရွာသား တိုင်းကို ရိုက်နှက်သွားတာပဲ။ ပထမတော့ ကျုပ် သိပ်မပူမိသေးဘူး။ ကျုပ်တို့က ဗြိတိသျှတွေကို ရွာထဲမှာ မထားဘူးလေ။ တောင်ပေါ်မှာ ဖွက်ထားတာ။ နောက်ဆုံး အသုတ်ကို တူရကီပို့လိုက်တာ ဘာမှမကြာသေးဘူး။ ဒီတော့ ကျုပ် မပူရေးချ မပူပေါ့ဗျာ။ မကြောက်ပါဘူး။ ကျုပ်လူတွေကိုလည်း မကြောက်ဖို့ ပြောထားတယ်။ ဂျာမန်တွေကိုလည်း အောက်မကျိုဘူးပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေဟာ တကယ့် လူရမ်းကား လူယုတ်မာတွေ။ တစ်ရွာလုံး သူတို့ ဝင်ရှာပြီးတော့ ဂျာမန် အရာရှိက ကျုပ်ကို အခေါ်ခိုင်းလိုက်တယ်။ အင်္ဂလိပ်တွေကို ဘယ်မှာထားသလဲ ခေါ်မေးတာ။ သူက ကျုပ်ကို အကဲဖမ်းလိုက်၊ အစ်လိုက် အောက်လိုက်ပေါ့ဗျာ။ အင်္ဂလိပ်တွေကို ကျုပ်က တူရကီပို့ပေးနေတာ သူ သိတယ်ပေါ့။ ဒီဘက်က ထွက်တဲ့ အင်္ဂလိပ်မှန်သမ္မုကို ကျုပ်က ကူညီပေးလိုက်တယ်လို့ ပြောတယ်။ ကျုပ်က ငြင်းတော့ မွန်းတည့်ချိန်ရောက်လို့မှ နာမည်စာရင်း မရဘူးဆိုရင် တစ်ရွာလုံး လူကုန်သတ်မယ်တဲ့။ ကျုပ်တို့ ဆွေးနွေးရတော့တာပေါ့။ ရွာထဲက လူပျိုလူလွတ် တချို့က ကိုယ်စားဝင်ခံကြတယ်။ ကျုပ်က သူတို့တစ်တွေရဲ့ နာမည်ရော၊ ကျုပ် နာမည်ရော စာရင်းထဲ ထည့်ရေးပြီး အရာရှိကို နာမည်စာရင်းအပ်လိုက်တယ်။ ကျုပ်နာမည်ကို တွေ့တော့ ဂျာမန်အရာရှိက ဟားတယ်။ သူက ဘာပြောလဲ ဆိုတော့ ကျုပ်ကို ဖယ်ထားမှ ပိုပြီး အပြစ်ပေးရာ ကျမယ်တဲ့”

“ဒီလိုနဲ့ နေစောင်းတော့ ရွာသားတွေအားလုံးကို ဘုရားရှိခိုးကျောင်း ဘေးက ကစားကွင်းထဲ လူစုခိုင်းလိုက်တယ်။ ကျုပ်တို့လည်း ဘာမှမသိတော့ အေးအေးပဲ သွားတာပေါ့ဗျာ။ နာမည်စာရင်းထဲက ကောင်လေးတွေဟာ တကယ်

တော့ ဘာအပြစ်မှ မရှိဘူး။ ဒါကို ဂျာမန်အရာရှိက သိတယ်။ ဒီလောက် ငယ်ငယ်
လေးတွေက တူရကီကို ဘယ့်နှယ်လုပ်သွားတတ်မှာတုန်း။ ဒါပေမဲ့ ကစားကွင်း
ထဲမှာ လူလည်း စုံရော ဒီကောင်တွေက ကောင်လေးတွေကိုမှ ဆွဲထုတ်တယ်။
ကျုပ်တို့အားလုံးရှေ့... သူတို့အမေတွေရှေ့မှာပဲ... ဆွဲဆွဲထုတ်ပြီး ပစ်သတ်ကြတာ
ဘုရားကျောင်းကို ကျောက်ခိုင်းထားပြီး တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပစ်သတ်
ကြတာ ရှေ့ဆုံးကလေးပေါ်ကို အားလုံး အပုံလိုက်ပဲဗျာ။ ကျုပ်တို့က တားဖို့
ကြိုးစားတော့ သူတို့က လှံစွပ်တွေနဲ့ အမေကြီး ဇန်နူးဆိုရင် ဂျာမန်ကောင်
နှစ်ကောင်ကြားထဲကနေ အတင်းတိုးထွက်ပြီး ဖီလီပိုလေးကို ဝင်ဆွဲတာ။ ကောင်
လေးက ဆယ်ခုနစ်နှစ်ပဲ ရှိသေးတာ။ ဂျာမန်တွေက အမေကြီးကို စကတ်ကနေ
ဆွဲမပြီး ကျုပ်တို့ဆီ ပြန်ပစ်။ ပြီးတော့ ဟားကြ။ ကောင်လေးနှစ်ယောက်က
မြက်ခင်းပေါ်မှာ မချိမဆုံ ထွန့်ထွန့်လူးနေတာပဲ။ ဒါကို ကျန်သုံးယောက်က
သူတို့အလှည့်လာတော့မှာပါလား ဆိုပြီး စောင့်နေရတယ်။ အဲဒီအဖြစ်ကိုကြည့်ပြီး
ဂျာမန်တွေ ဟားတိုက်ရယ်ကြတာဗျ။”

သူကြီးသည် စကားဆက်မဆိုနိုင်ရှာတော့။ လက်မောင်းပေါ် မျက်နှာ
ဝှက်ကာ ရပ်မြဲရပ်လျက် တစ်ကိုယ်လုံး သိမ့်သိမ့်တုန်အောင် ရိုက်နေသည်။
ဂျာမန်များ ကောက်ကျစ်ကြပါပေသည်။ သူကြီးသည် နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကောင်လေး
များအတွက် စိတ်ဝေဒနာကို ခံစားနေရသည်။ ယခုလို ပူဆွေးရခြင်းမျိုးထက်
မည်သည့် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုမျိုးကမှ ပိုမရက်စက်နိုင်။

“ခင်ဗျား နားလည်ပြီလား... နားလည်ပြီလား... ကျုပ်ဘာကြောင့်
ခင်ဗျားကို မကူနိုင်တာလဲဆိုတာ သိပြီလား။”

ကျွန်ုပ်မှာ အဖြေပေးဖို့ရာ မစွမ်းတော့။ ကျွန်ုပ်လည်မျိုထဲ နင့်နေသည်။

“နားလည်ပါပြီ သူကြီး၊ ကျုပ် နားလည်ပြီ။ ဒီလိုဖြစ်ရပ်မျိုး နောင်
ဘယ်တော့မှ မဖြစ်စေရဘူး။ အခုလို ဖွင့်ပြောတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။
နည်းနည်းကလေးပဲဖြစ်ဖြစ် သူကြီး စိတ်သက်သာရာ ရအောင် ပြောပြချင်
ပါတယ်။ အဲဒီလူရမ်းကားတွေကို တရားစီရင်ဖို့အတွက် ကျုပ်အစွမ်းကုန်လုပ်
သွားမှာပါ။ ဒီလိုလုပ်နိုင်ဖို့အတွက် အချိန်ကြာကောင်းကြာလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့
ဒီဇာတ်လမ်းကိုတော့ ဘယ်တော့မှ မေ့မသွားပါဘူး။”

ရေတွင်းဘောင်ပေါ်ကျော်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ကိုးရိုးကားရား လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်
ကြသည်။ ကျွန်ုပ်ထွက်ခွာရန် ပြင်သည်။

“ခင်ဗျား မြင့်မြတ်တောင်က ဆရာတော်ကြီးတွေဆီ သွားသင့်တယ်။ သူတို့သာ ကူနိုင်ရင် ကူမှာပဲ”

“ဘယ်လမ်းအကောင်းဆုံးလဲ သူကြီး။ မြောက်ဘက်ကမ်းခြေကလား။ တောင်ဘက်ကလား။”

“နည်းနည်းတော့ ကွာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် စိတ်ထင် တောင်ဘက်က သွားရင် ပိုကောင်းမယ်။ ရွာဘုရားရှိခိုးကျောင်းဘေးက လမ်းကလေးအတိုင်း လိုက်သွား။ တူးမြောင်းကြီးကို တွေ့လိမ့်မယ်။ မွန်းတည့်ဆို ခင်ဗျား တောင်ခြေ ရောက်ပြီ”

ကျွန်ုပ်တို့ ထပ်မံ လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကာ ကျွန်ုပ်သည် ရွာကလေးကို ခွာလာခဲ့သည်။ သူကြီး ပြောသည့်လမ်းကို အလွယ်တကူပင် ရှာတွေ့ပါသည်။ သမိုင်းဝင် စွမ်းဆောင်မှုကြီးဖြစ်သော ထိုမြေနိမ့်ချိုင့်ဝှမ်းကို ဖြတ်လာခဲ့သည်။ ဇားဇပ်(စ်)သည် သိန်းပေါင်းများစွာသော ကျေးကျွန်တို့ဖြင့် ကျွန်းဆွယ်ကို ကျွန်း ဖြစ်အောင် ဖန်တီးခဲ့သည်။ ဤနည်းဖြင့် တိုက်ပွဲတွင် စစ်ကစားနိုင်ခဲ့သည်။ ရာစု နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျော်လွန်သွားပြီး ယခုအခါ တူးမြောင်းတွင်း နန်းမြေများ ပိုချထားသည့်တိုင် မက်စောက်သော မြေလွှာကို မြင်တွေ့နေရဆဲဖြစ်သည်။

မကြာမီ ရှေ့တွင် ပင်လယ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ သောင်ကမ်းဆီပြေပြေ ဆင်းသည့် ကွင်းများအတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် အရှေ့တောင်အရပ် ချိုးလာခဲ့သည်။ မြင့်မြတ်တောင် မရောက်ခင် နောက်ဆုံးရွာတစ်ရွာဖြစ်သော ပိုင်ဂိုရွာကို ချဉ်းကပ် လာစဉ် နေအတန်စောင်းနေပြီ။ ရွာနောက်ဘက်မှ မြေပြင်သည် မြင့်မောက်တက် သွား၏။ ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင်မူ မိုးမြင့်တိမ်ယံ ထိုးထွက်နေသည့် ဧရာမတောင်ကြီး။ အခြားသော တောင်စွယ်အသွယ်သွယ်တို့ထက် သာလွန်ကဲကာ ဝေသီမြင့်မား လွန်းသည့် ထွဋ်များတောင်မိုး...။ တောင်ခြေပတ်လည်နှင့် အထက်နားဆီတွင် ဝင်လုဆဲနေရောင်အောက် တဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည့် အမြင်ဆန်း အဆောက်အဦ လေးများ။ ချမ်းမြသာယာမည့် ရပ်ဝန်းတစ်ခုပင်။

ဇောအဟုန်ဖြင့် ရှေ့ကိုသာ လှမ်းလာခဲ့သည်။ မြင့်မြတ်တောင်တွင် ကျွန်ုပ် ကြုံတွေ့လာရတော့မည့် စွန့်စားခန်းများ၊ ရှာဖွေတွေ့ရှိချက်များက ကြိုတင် နိမိတ်ပြသလို ကျွန်ုပ် စိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ ထင်းရှူးပင်များကြား ဖြတ်လျှောက် လာစဉ် ကျွန်ုပ်၏ ပထမအဆင့်ပန်းတိုင်ကို အရောက်လှမ်းနိုင်ခဲ့ပြီ ဟူသော အတွေးဖြင့် ရင်ဝယ် နွေးထွေးသွားရသည်။

အခန်း (၁၃)

ကျောင်းတော်သားဘဝ

ဂရိပြည်၏ မြင့်မြတ်တောင်ဖြစ်သော အေသိုတောင်သည် မာဆီဒိုးနီးယားမှ ထိုးထွက်နေသော ကျွန်းဆွယ်လက်ချောင်းကြီး သုံးချောင်းအနက် အရှေ့ဘက် အစွန်ဆုံးတွင် တည်ရှိသည်။ အေသိုတောင်သည် အမြင့်ပေ ၄၀၀၀ ထောင့်ရှစ်ရာရှိပြီး လွှဲသွားပမာ ချွန်ထက်သော တောင်စွယ်အသွယ်သွယ်၊ တောင်စဉ် အထပ်ထပ်တို့ဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားကာ ထိုတောင်စဉ်တန်းမှနေ၍ ဧရာမတောင်ရိုး တောင်နာမောင်းကြီးများအဖြစ် အေးဂျင်းပင်လယ်ပြင်အထိ စိုက်ဆင်းသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

မတ်စောက်သော တောင်ကြောကြောင့် လှိုင်းလေငြိမ်သည့် ရာသီဆိုလျှင် ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးများနှင့် ရွက်လှေများ တောင်၏ ကျောက်ဆိုင်ခြေထိ ချဉ်းကပ်၍ ရသည်။ ကျောက်ချလျှင်မူ ဘယ်သောခါမှ ပင်လယ်ကြမ်းခင်းကို မမီ။

အဆင်တန်ဆာကင်းမဲ့သော ကြောက်မက်ဖွယ် တောင်ကြီး၏ သမိုင်းကြောင်းကို ခြေရာပြန်ကောက်ရမည်ဆိုလျှင် သမ္မာကျမ်းလာရက်များမတိုင်ခင်က တောပုန်းဓားပြတို့၏ ကွန်းခိုရာအဖြစ်၊ သက္ကရာဇ်နှစ်ရာကျော်တွင် ရသေ့ သစ်မီးကျောင်းနှင့် ဘိုင်ဇင်တိုင် ဘာသာရေးအဖွဲ့အစည်း၏ တည်မိုရာအဖြစ် ရှိခဲ့သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းအိုကြီးများ၊ ဘိုင်ဇင်တိုင် ဧကရာဇ်တို့၏ သီလရှင်ကျောင်းများနှင့် စပ်ဆိုင်သော ပုံပြင်ဒဏ္ဍာရီများကိုလည်း အစဉ်အလာ ထုံးဟောင်းတို့က ထိန်းသိမ်းထားသည်။ မြင့်မြတ်တောင်ဆီ အလည်တစ်ခေါက် ရောက်လာသော သူတော်စင် မယ်တော်အကြောင်း စုံလင်ထွေပြားသည့် ပုံပြင်လည်း ရှိသည်။ ထို့အတွက်

ကြောင့်ပင် မယ်တော်ကို ရည်ညွှန်းပြီး ဤအေသိုတောင်ကို မြင့်မြတ်တောင်ဟု ကင်ပွန်းတပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

သက္ကရာဇ် ၈၄၅၊ သီအိုဒိုရာ အုပ်စိုးမှုအောက်တွင် အေသိုတောင်မှ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် အစိုးရမင်း အင်အားစုစည်းမှုအတွက် ရွပ်ရွပ်ချုံ့ချုံ့ လှုပ်ရှား ခဲ့သည်။ သက္ကရာဇ် ၈၅၅ ခု၊ မာဆီဒိုးနီးယား ပထမ ဘာစီးဘုရင်က အမျိုးမျိုး အပြားပြားသော ဘုန်းတော်ကြီးတို့၏ လွတ်လပ်ခွင့်နှင့် ကျွန်းဆွယ်ကို အချိန်ပြည့် ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့် ပေးအပ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန်လောကုတွင် သီလရင်ကျောင်း အချို့ ကွယ်ပျောက်ပြုလာ၍ မည်သည့်အမျိုးသမီးမှ ဤကုန်းရိုး ကျွန်းဆက်ပေါ် ခြေမချတော့ချေ။ ဤသို့ဖြင့် ဤမြင့်မြတ်တောင်ကြီး အမျိုးသမီး ကင်းရှင်းခဲ့ သည်မှာ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင် တိုင်ခဲ့ပြီ။

ရုရှားနှင့် ဘော်လ်ကန်မှ အလှူအတန်းရက်ရောသော ရှေးရိုးခရစ်ယာန် သက်ဦးဆံပိုင်ဘုရင်တို့၏ ဘုန်းရိပ်ကို ခိုခဲ့သော ဤကျွန်းဆွယ်သည် ကြွယ်ဝ ချမ်းသာပြီး လိုလေသေးမရှိအောင် ပြီးပြည့်စုံခဲ့သည်။ ဧကရာဇ်တို့ထံမှ ဘဏ္ဍာ တင်မက ကျေးကျွန်များပါရ၍ တောင်ကို လှေကားထစ်ထွင်းကာ ထိုကျဉ်းကျဉ်း ကျပ်ကျပ် မြေနေရာပေါ် နန်းမြေများ တင်ခဲ့သည်။ ကျေးကျွန်များ မရှိတော့ချိန်၌ ဘုန်းကြီးများသည် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ကျောက်တုံး တစ်တုံးပြီးတစ်တုံး တင်ကာ ဤမျှကြီးမားလှသော၊ ယနေ့ထက်တိုင် မပျက်မဆီး တည်ရှိနေသော ရဲတိုက် အရွယ် ဘုန်းကြီးကျောင်းများကို ဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။

ဧကရာဇ်နှင့် ရှင်ဘုရင်အုပ်စိုးသော နိုင်ငံတို့ လျှောက်သက်ဆင်းသွားသော အခါ ဘုန်းကြီးကျောင်းများလည်း ဒဏ်ခံခဲ့ရသည်။ သို့ရာတွင် ဆန့်ကျင်ဘက် အားဖြင့် ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ပို၍ ခြိုးခြံလာသည်။ ပြောင်းလဲနေသော ကမ္ဘာ ကြီးထဲ ၎င်းတို့၏ ကဏ္ဍအပေါ် ပိုပြီး သန္နိဋ္ဌာန် ခိုင်မာလာကြသည်။ ယနေ့အချိန်တွင် မြင့်မြတ်တောင်ပေါ်၌ ဘုန်းကြီးကျောင်းအကြီးအသေး စုစုပေါင်း နှစ်ဆယ့် တစ်ကျောင်းရှိပြီး ဘုန်းတော်ကြီး အပါးရှစ်ထောင်ထက်မနည်း သီတင်းသုံးနေထိုင် ကြသည်။ ပြင်ပလောကတွင် အငမ်းမရ ရှာဖွေနေသော အပျော်အပါးဟူသမျှကို ဘုန်းတော်ကြီးများက ငြင်းပယ်ထားပြီး ၎င်းတို့၏ ဘဝကို တရားထိုင်ခြင်းနှင့် ဆုတောင်းခြင်းအတွက်သာ မြှုပ်နှံထားကြသည်။

မြင့်မြတ်တောင်၏ ရှေ့မျက်နှာစာ ထင်းရှူးတောတန်းကို ဖြတ်လာစဉ် ခဏ၌ ကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်မိမိ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းရာကျော်မှ အတိတ်ကာလထဲ

တိုးဝင်နေသည်ဟု ခံစားနေရသည်။ နာရီဝက် သို့မဟုတ် နာရီဝက်သာသာခန့် ကြာအောင် တောင်တက်လာပြီးနောက် အောက်ဘက်မှ ပင်လယ်အော်လေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ရှည်လမျော ငှက်သမ္ဗန်တစ်စီး ရေပြင်ပေါ် တရိပ်ရိပ်ပြေးနေသည်။ လှေပေါ်တွင် မုတ်ဆိတ်ဗရပျစ် အရပ်ရှည်ရှည်လူ တစ်ကျိပ်၊ တစ်ကျိပ်နှစ်ဦး ခန့်သည် လှော်တက်ရှည်ကြီးများကိုင်ကာ မတ်တတ်ရပ် လိုက်ပါလာကြသည်။ ခြေဖျားထိ ရှည်သော ဝတ်ရုံနက်ကြီးများရုံ၍ အသံနက်ကြီးများဖြင့် ဌာန်ကရိုဏ်း ကျကျ ရွတ်ဆို သရဇ္ဈာယ်နေကြသည်။

သိပ်မကြာမီ ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် အနက်ဝတ်လူတစ်ယောက် မြည်းကလေးပေါ် တင်ပါးလွဲထိုင်၍ လမ်းအတိုင်း ကွေ့ဂိုက်ဆင်းလာသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့် တစ်ပြေးညီ ဖြစ်သွားမှ ထိုလူမှာ အသက်တစ်ဆယ့်လေးနှစ်အရွယ် ကိုရင်လေးဖြစ်မှန်း သိလိုက် ရသည်။ ကိုရင်လေးသည် ပါးစုနံ့လေးများ ဖောင်းအစ်နေသည်။

“ဘယ်ကိုများ ဦးတည်ပါသလဲ ဒကာကြီးခင်ဗျား”

ကိုရင်လေး၏ ရှေးကျသောကေးကြောင့် ကျွန်ုပ် အမ်းနေသည်။

“ကျုပ်က အင်္ဂလိပ်အရာရှိပါ။ မြင့်မြတ်တောင်က ဆရာတော်ကြီးတွေ ဆီမှာ လာခိုလှုံတာပါ။ အနီးဆုံး ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ဘယ်လိုသွားရတယ် ဆိုတာ လမ်းပြပေးပါလား”

“ဒကာကြီးနဲ့တွေ့ရတာ ကိုရင်အတွက် ဂုဏ်ယူစရာပါ။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုး တွေကို ကိုရင် သိပ်လေးစားပါတယ်။ ဒကာကြီးကို ကူညီရမယ်ဆိုရင် ဝမ်းသာ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒကာကြီး ဘယ်ကလာတာပါလဲခင်ဗျား၊ ပြီးတော့ ဘယ်ဘုန်းကြီး ကျောင်းမှာ ခိုလှုံချင်တာပါလဲ”

ကိုရင်လေးက အလေးအနက် ပြောနေသည်။ အသက်တစ်ဆယ့်လေးနှစ် အရွယ် ကိုရင်လေးကို ရှင်းမပြနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိဟု ကျွန်ုပ် ယူဆသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဇာတ်လမ်းကို သူကျေနပ်အောင် ရှင်းပြနေစဉ် ကိုရင်လေးသည် မြည်းပေါ် မလှုပ်မယှက်ထိုင်၍ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် နားထောင်နေသည်။ ကျွန်ုပ် ပြောပြ သမျှ ကိစ္စအတော်များများကို သူ သဘောမပေါက်၍ တလေးတစား မေးမြန်းသည်။ ယနေ့ညအတွက် ဘယ်ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားသွား ဘာမှမထူးကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကို ဝင်ခွင့်ပြုလျှင် တော်ပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။

“ဒကာကြီးက ခရစ်ယာန်လား၊ ရှေးရိုးခရစ်ယာန်လား” ဟု ကိုရင် လေးက စုံစမ်းသည်။

“ခရစ်ယာန်ပေါ့ကွ။ ဒါပေမဲ့ ရှေးရိုးတော့ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ခြင်းခရစ်ယာန်” ကျွန်ုပ်အား ကိုရင်လေး သဘောမကျဖြစ်မည်ကို နည်းနည်းတော့ စိုးရိမ်လာသည်။ ဘာသာမတူ၍ သည်းမခံနိုင်ဖြစ်မည်ကို စိုးရသည်။

“ဟုတ်ပြီ၊ နှစ်ခြင်းခရစ်ယာန်ဆိုတာ ရှေးရိုးခရစ်ယာန်နီးနီး ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ခုမှတော့ ဒကာကြီးရဲ့ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ် မထူးတော့ဘူး။ ကက်သလစ်မဟုတ်တာဘဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီဗျာ” ဟုဆိုကာ မြည်းပေါ်မှ လျှောဆင်းသည်။ “ဘုရားက သူ့ကိုချစ်တဲ့လူတွေ အကုန်လုံးကို စောင့်ကြည့်နေတယ်။ လမ်းညွှန်ပြသနေတယ်။ ဒီလမ်းပေါ်မှာ ဒကာကြီးသာ ကိုရင်နဲ့ မတွေ့ဘူးဆိုရင် ညတွင်းချင်း ဒုက္ခရောက်သွားနိုင်တယ်။ ဒီတောင်ကုန်းထိပ်မှာ ဖိဂါဖရောက်ဘုန်းကြီးတွေ သီတင်းသုံးတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိတယ်။ ကိုရင်က အဲဒီမှာ စာလာသင်တာ။ ကိုရင်နဲ့ ကိုရင်သူငယ်ချင်းတွေအားလုံးက ရုရှားလူမျိုးတွေ၊ ကိုရင်တို့က ဒီစစ်ပွဲမှာ အင်္ဂလိပ်တွေကို မှန်တယ်လို့ မြင်တယ်။ တချို့က လွဲရင်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ကိုရင်တို့ထက် ဝါကြီးတဲ့ ဘုန်းကြီးတချို့က တကယ်လို့သာ အင်္ဂလိပ် ဝရမ်းပြေးတွေကို ကိုရင်တို့ ခိုလှုံခွင့်ပေးမယ်ဆိုရင် ဂျာမန်တွေကို ချက်ချင်း အကြောင်းကြားလိမ့်မယ်။ ဒကာကြီး သိပါတယ်နော်။ ဥပဒေအရ ကိုရင်တို့က တစ်နေ့နဲ့ တစ်ညပဲ ခိုလှုံခွင့်ပေးဦး။ ဂျာမန်တွေသိသွားရင် ဒကာကြီးကို ဂိတ်ဝက စောင့်နေလိမ့်မယ်”

“ဟာ၊ ဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“ဒကာကြီးနဲ့ ကိုရင် ဒီမှာလာတွေ့တာ ဘုရားက ကြိုတင်စီမံပေးလိုက်လို့ပေါ့ဗျာ။ ဘုရားသခင်ကို အရင်ကျေးဇူးတင်ကြရအောင်ပါ။ ပြီးမှ ကိုရင်နောက်လိုက်ခဲ့”

ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသား မြည်းကလေးဘေးတွင် ဒူးထောက်ကာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် ဆုတောင်းကြသည်။ ထို့နောက် ဘုန်းကြီးပေါက်စလေးက ကျွန်ုပ်ကို ရှေ့မှ ဦးဆောင်ခေါ်ငင်သွားသည်။ လမ်းခွဲရောက်လျှင် ညာဘက်ချိုးပြီး စောစောက ကျွန်ုပ်တက်လာခဲ့သော တောင်ကြောကို ဆင်းရပြန်သည်။ မကြာခင် တောရှင်းကွက်လပ်ထဲ ရောက်လာ၍ အောက်ဘက်မှ ပင်လယ်အော်လေးကို ငုံ့ကြည့်၍ရသည်။ ချောက်ကမ်းပါးဘေးတွင် ကျောက်တုံးဖြင့် ဆောက်လုပ်ထားသော ကျောင်းသစ်ခန်းလေးတစ်လုံး။ ကျောင်းသစ်ခန်းနှင့် တစ်ဆက်တည်း ဆောက်ထားသော ဝတ်ပြုပျောင်း၏ လက်ဝါးကပ်တိုင်လေးကို အမှောင်လှလာသည့်ကြားထဲက ထင်ထင်ရှားရှား မြင်တွေ့နေရသည်။

သံလွင်ပင်အောက်တွင် မြည်းကလေးကို ချည်လိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ကျောက်တုံးပေါသော လမ်းစောက်အတိုင်း ကုတ်ကတ်ဆင်းလာကြ၏။ ကျောင်း သင်္ခမ်းဆီရောက်လာရာ ဝတ်ကျောင်းတံခါးပွင့်လာပြီး ဖယောင်းတိုင် မီးရောင်တို့ သွန်ထွက်လာသည်။ မီးရောင်လှဲကြောင့် တံခါးဝတွင် ရပ်နေသော ဆရာတော် အိုကြီးတစ်ပါးကို တွေ့ရသည်။ ဆရာတော်၏ မုတ်ဆိတ်ဖြူများက တစ်ပေခန့် ရှည်သည်။

“ဒီက ဒကာတွေကို ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေကွယ်။ ဘုရား သခင်က လွတ်လိုက်တာများလား” ဟု ဆရာတော်ကြီးက နှုတ်ခွန်းဆက်သည်။

မိတ်ဆွေ ဘုန်းကြီးပေါက်စလေးက “ဆရာတော်၊ တပည့်တော် ကြာကြာ နေနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အစ်ကိုတွေဆီ ပြန်ရဦးမယ်။ ဒီက ဒကာက သောမတ်(စ်)တဲ့။ အင်္ဂလိပ်သုံးပန်း ဝရမ်းပြေးပါ။ ဆရာတော်ဆီ လာခိုလှုံတာပါ” ဟု ပြန်ဖြေသည်။

“ကြိုဆိုပါတယ်ဒကာလေး သောမတ်(စ်)၊ ကိုယ်တော်ရှိသမျှ ကြိုက် သလို သုံးဆောင်ပါ။ ရှိတာ နည်းချင်နည်းမယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီညတော့ ဒကာလေး သဘောရှိပါပဲ။ ကဲ... အထဲဝင်ပြီး အတူလာစားလှည့်”

ကိုရင်လေးသည် လေးလေးနက်နက် ခုံခုံညားညား နှုတ်ဆက်ပြီး အမှောင်ထဲ ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ လေးစားဖွယ်ရာ သူတော်ကောင်း ဆရာတော်ကြီးနောက် ကျောင်းသင်္ခမ်းထဲ ကျွန်ုပ်လိုက်လာကာ ဆရာတော် ပြသည့် သစ်သားတန်းလျားပေါ်တွင် ကျွန်ုပ် ထိုင်ချလိုက်သည်။ ငါးဆားနယ်၊ ကြက်သွန်မြိတ်နှင့် သံလွင်သီးတို့ကို ဆရာတော်က ချက်ချင်းတည်ခင်းပေးသည်။ ထိုဟင်းများကို ပြောင်းဖူးပေါင်မုန့်၊ ဝိုင်ဖြူတို့ဖြင့် ဗိုက်ထဲ မျှောချလိုက်၏။

ဆရာတော်ကြီး၏ အမည်သည် ဆာဂို။ ဆာဂိုဆရာတော်ကြီးက တို့ကနန်း ဆိတ်ကနန်းလောက်သာ ဘုဉ်းပေးပြီး ကျွန်ုပ်စားပြီးသည်နှင့် ကျွန်ုပ် ဖိနပ်ကို အတင်းယူချွတ်သည်။ ရေခွေးထဲ ကျွန်ုပ်ခြေထောက်ကို ထည့်စိမ်ပေး၏။ ကျွန်ုပ် ရှက်ကြောက်အားနာသော်လည်း ဆရာတော်ကြီးက ခြေထောက်ကို စတင် ဆေးကြောကာ နှိပ်နယ်ပေးသည်။ ခြေချောင်းနှင့် ခြေဖခောင့်တစ်လျှောက်မှ အရည်ကြည်ဖုများအတွက် စုတ်တသပ်သပ်ဖြစ်နေ၏။ နှိပ်နယ်ပြီးသောအခါ ခြေထောက်ကို ခြောက်သွေ့အောင် သေချာသုတ်၊ သံလွင်ဆီဖြင့် လူးပေး၏။ ကျွန်ုပ်မှ ခရီးပန်းခြင်း၊ ဤဆန်းပြားသော ကိုယ့်မင်း၊ ကိုယ့်ချင်း ဒေသထဲ ခြေချ နိုင်သော ပီတိနှင့် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာနှင့်တူသော ခိုရာနန်းကလေးကို တွေ့လိုက်ရ၍

လွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားမှု ဤသုံးခုပေါင်းစပ်ကာ ကျွန်ုပ်သည် ဇိမ်ကျကျ နှမ်းမော၍ နေသည်။ ဆရာတော်အဘိုးက ကျွန်ုပ်အား အပြစ်ပြောစရာမရှိသော ဧည့်သည် ခန်းလေးထဲ လိုက်ပို့သောအခါ ကျွန်ုပ်သည် သစ်သားကွပ်ပျစ်ပေါ် ကွေး၍ တစ်ခါတည်း နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက်ကြီး အိပ်မောကျသွားတော့၏။

နောက်တစ်နေ့မနက် ကျွန်ုပ် အိပ်ရာနိုးသောအခါ ကောင်းစွာ နေမြင့်နေပြီ။ ဆာဂိုဆရာတော်ကြီးကို ထရှာရာ ကျွန်ုပ်၏ခြေအိတ်များ လျှော်ဖွပ်နေ၏။

“ဒကာလေးပါလား။ အိပ်ကောင်းတယ် မဟုတ်လား။”

“တပည့်တော် ဒီလို အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရတာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိပါပြီ။ ခုဆို နေလို့သိပ်ကောင်းတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့... ဆရာတော်၊ တပည့်တော်ခြေအိတ်တွေ မလျှော်ပါနဲ့၊ တပည့်တော်ဘာသာ လုပ်ပါရစေ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲ၊ ဒကာလေးက ဧည့်သည်ပဲ” ဟု ဆရာတော်က ဖြေသည်။ တကယ်ပင် တုန်လှုပ်သွားပုံရ၏။ “နေရောင်ထဲသာ သွားထိုင်ပြီး နားနားနေနေ နေပါ ဒကာလေး။ တော်ကြာကျရင် စားဖို့ ပြင်ပေးမယ်”

ထိုနေ့က ဆာဂိုဆရာတော်ကြီးသည် ခြေအိတ်များကို လျှော်ပေးရုံတင် မက သေသေသပ်သပ် ဖာထေးပေးခဲ့သည်။ ရှူးဖိနပ်များကိုပါ ချုပ်ပေးခဲ့၏။

မနက်ခင်းသည် သာယာလှပေစွာ ထိုင်နေသူ ကျွန်ုပ်အား နေခြည်နွေး တို့က ပွေ့ယူထားသလို။ ဩကာသလောကဓာတ်တစ်ခွင်လုံး အေးမြချမ်းငြိမ်းလျက်။ ရှင်းသန့်သော မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှသည် အောက်ဘက် ငွေရောင်သောင်ကမ်းထိ သမုဒ်ရေပြင်ကျယ်က ပြာရောင်လှိုင်းနေသည်။ အမြှုပ်တစ်စီ ရေလှိုင်းလေးများ တသွင်သွင်မြူးကာ သောင်ကမ်းကို ရှိုက်နမ်းလျက်။ စစ်ဆိုသည်ကိုပင် မေ့လျော့ သွားလောက်သည်။ ဂျာမန်ကောင်များကိုလည်း သတိမရချင်။ အီဂျစ်ကို အရောက် လှမ်းဖို့ကိုပါ ခေါက်ထားလိုက်ချင်၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘောင်းဘီရှည်ကို ချွတ်၍ ဒဏ်ရာစည်းထားသော ပတ် တီးကို ဖြည့်သည်။ ကမ်းခြေကို ဆင်းလာပြီး ဆေးတစ်ပါးဖြစ်သော အေးမြမြ ပင်လယ်ရေထဲ ခါးလည်လောက်ထိရောက်အောင် တစွတ်စွတ်လျှောက်သွား၏။ ဆေးရုံတက်နေသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး ယခုလို ပင်လယ်ထဲဆင်းချင်သည့် အာသီသကို ချုပ်တီးထားခဲ့ရသည်။ အမြွှာမြွှာစုတ်ပြတ်နေသော အသားစများကို သဘာဝအတိုင်း ပြန်ချုပ်နိုင်သော နည်းလမ်းပင် ဖြစ်၏။ ယခုတော့ ပင်လယ်ရေထဲ လျှောက်ချင်းသလောက် လျှောက်ပြီးသွားသောအခါ ဒဏ်ရာသည် ရောင်ရမ်း

လာသည်။ ပြည် အရိအရွံ့များ လွတ်လပ်စွာ ပွင့်ထွက်သွားကြသည်။ နားနား နေနေနှင့် စိတ်ချမ်းသာစရာကောင်းသော နံနက်ခင်းပင်။

နေမွန်းတည့်တွင် နေရောင်အောက် သစ်သားစားပွဲချ၍ ထမင်းဝိုင်းလေး တည်ခင်းကြသည်။ ပြင်ပကမ္ဘာနှင့် စစ်အကြောင်းကို ဆာဂိုဆရာတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်ထံ မေးမြန်းစုံစမ်းသည်။ ကျွန်ုပ်ပြောပြသည့် အကြောင်းအရာပေါင်းစုံ အတွက် ဆရာတော်ကြီးခမျာ တအံ့တဩနှင့် ကောင်းကင်မှ လေထီးတပ်သားများ ကြောက်စရာလက်နက်များကိုင်၍ ဆင်းသက်လာကြောင်း ပြောပြသောအခါ ဆရာတော်သည် ကျွန်ုပ်အပေါ် ယုံကြည်ပုံ မရတော့ချေ။ ဆရာတော် ဆာဂို ရိပ်ကြီးခိုခဲ့သည်မှာ ခြောက်ဆယ့်သုံးနှစ်ရှိပြီ။ နှစ်လေးဆယ်မှာ ကျောင်းသင်ခန်းထဲ အချိန်ကုန်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပြီး ပြင်ပကမ္ဘာကို ဝိုးတဝါးသာ မှတ်မိတော့၏။

ဆရာတော်အား ကျွန်ုပ်က လျှပ်စစ်ဓာတ်အားအကြောင်း၊ ကြိုးမဲ့ ဆက်သွယ်ရေးအကြောင်းပြောပြဖို့ အားထုတ်သေးသည်။ သို့ရာတွင် ဆရာတော် ကြီးက ကျွန်ုပ်စကားကို ယုံပါသည်ဆိုသည့် အနေအထားမျိုးရအောင် အားနာ ပါးနာ ကြိုးစားပမ်းစား ဟန်ဆောင်ပြနေ၍ ကျွန်ုပ်ပြောမည့် စကားလုံးများကို မျှီသာချပစ်လိုက်ရသည်။ ဆရာတော်သည် ရုရှား ဇာဘုရင်အုပ်စိုးမှုအောက်တွင် နေထိုင်ခဲ့ရဖူးရာ အတိတ်ဘဝ အမှတ်တရများကို ပြောလာအောင် ကျွန်ုပ်က စကားခင်းပေးသည်။ သို့သော် ဆာဂိုဆရာတော်သည် 'ကိုဆက်' ၏ မြင်းများ ယူနီဖောင်းများ ခန့်ညားပုံ၊ မော်စကိုမှ အဆောက်အဦများ ကြီးကျယ်ခမ်းနားပုံ စသည်တို့လောက်သာ မှတ်မိသည်။

နေ့စွယ်မကျိုးမီတွင် ကျွန်ုပ်၏အနာများကို ပင်လယ်ရေထဲ နောက် တစ်ဖန် ထပ်စိမ်သေးသည်။ ကျွန်ုပ် ပြန်တက်လာချိန်တွင် ဆရာတော် ဆာဂိုသည် ကမ်းပေါ်၌ စောင့်စားနေ၏။

“အိုး... ကျွတ်... ကျွတ်... ဒကာလေး... ဒကာလေး... ဒဏ်ရာက ကြောက်စရာကြီးပါလား၊ ဘယ်သူ့လက်ချက်များလဲ” ဒေါသကြောင့် ဆရာ တော်၏ မှတ်ဆိတ်ကြီး လှိုင်းထွန်းခါနေသည်။ ကျွန်ုပ်ဒဏ်ရာရခဲ့ပုံ၊ ခြေထောက် မပစ်ရအောင် ဆရာဝန်များက အသားပုပ်များစွာကို လှီးပစ်ခဲ့ရပုံ၊ အာရုံကြောများ သေဆုံးသွား၍ နာကျင်မှု သိပ်မခံစားရပုံ စသည်ဖြင့် ကျွန်ုပ် တတ်သလောက် ရှင်းပြလိုက်သည်။ ဆရာတော်က ဘဝင်မကျနိုင်သေး။

“ဒကာလေးကို သမားတော်ပြုရမယ်၊ အမြန်ဆုံး ပြုရမယ်”ဟု ဆရာတော်က

ပြောပြောအော်အော်ဖြင့် “လိုက်ခဲ့၊ အိပ်ရာတန်းဝင်တော့၊ လာ” ဟု ခေါ်သည်။ ကျွန်ုပ်အား ယခုမှ ဒဏ်ရာရထားသူလို ဖေးဖေးမမနှင့် အတက်လမ်း ကို တွဲခေါ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်ကို အိပ်ရာထဲ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ သွင်းပေးသည်။ ချည်ဝှမ်းကို သံလွင်ဆီဆွတ်၍ ဒဏ်ရာပေါက်ထဲထည့်ကာ ကျွန်ုပ်၏မူလပတ်တီး ဖြင့် ပြန်ပတ်ပေးသည်။ နောက်ထပ် တစ်ညကို ကျွန်ုပ်အိပ်ကောင်းခြင်း အိပ်ခဲ့ရ ပြန်သည်။

ဆရာတော် ဆာဂို တားနေသည့်ကြားထဲက ကျွန်ုပ်သည် မနက်စောစော ထပြုံး ဆုတောင်းရန် ဝတ်ကျောင်းလေးထဲ နှစ်ယောက်အတူ ဝင်သည်။ ကျောက် ထွင်း ဝတ်ကျောင်းလေး၏အတွင်းပိုင်းသည် အကျယ်ခြောက်ပေထက် မပို။ အဆင် တန်ဆာ ကြေးဝါပစ္စည်းများ၊ ရွှေချပစ္စည်းများ ပြည့်နှက်လျက်။ ရောင်ခြည်တော် စက်ဝန်းပါသည့် သူတော်စင်ရုပ်ပုံတိုင်း၏ ရှေ့တွင် တွဲလွဲဆွဲ မှန်အိမ်များ။ မယ်တော်မာရီ သားအမိ ရုပ်ပုံရှေ့တွင် ဆရာတော်သည် ရိုသေစွာ ဒူးထောက် လိုက်သည်။ ထို့နောက် ရွှေခြည်မျှင်တို့ဖြင့် ပုံဖော်ရက်ဖောက်ထားသော လေးပင် လွန်းသည့် ဝတ်ရုံမာတောင့်တောင့်ကို ရုံသည်။ ပသီဦးထုပ်နှင့်တူသော ကက် ဦးထုပ်ပေါ်တွင် လေးလံသော ခေါင်းစွပ်နက်ကို စွပ်ပြီးနောက် တည်ကြည် ဣန္ဒြေရစွာ ဆုတောင်းသည်။ ဝတ်ကျောင်းလေးတစ်ခုလုံး မြင့်မြတ်အေးချမ်းမှုတို့ ပြည့်လျှမ်းသွားစေသည့် ကြည်ညိုသဒ္ဓါတရား အလွန်ထက်သန်သော ဝတ်ပြု ဆုတောင်းခြင်းပင်။

နံနက်ခင်းနေရောင်အောက်တွင် လေကောင်းလေသန့်ရှူရင်း၊ အောက် ဘက်မှ ငွေလှိုင်းဖွေးတို့ကို ငေးမောရင်း ဆရာ ဒကာနှစ်ဦး မနက်စာ စားသောက် ကြသည်။

“ဒကာလေး၊ ဒကာလေးရဲ့ ဒဏ်ရာကို စိတ်တိုင်းမကျလှဘူး။ ဒီကနေ့ပဲ သမားတော် သွားပြကြရအောင်”

“စိတ်ချပါဆရာတော်။ ဒဏ်ရာက ပူစရာမလိုတော့ဘူး။ တစ်နေ့တခြား ကောင်းကောင်းလာတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဆရာတော် ဆန္ဒရှိရင်လည်း သမားတော် ပြကြည့်ချင်ပါတယ်။ အရီအရွဲတွေ ထွက်တာ များနေသလားလို့”

“ဒါဆို ဒကာလေး သဘောတူပြီပေါ့။ နေ့လယ်ကျရင် အပေါ်တက်ကြမယ်။ ပင်မကျောင်းမှာ ဆေးဝါး နားလည်တဲ့ ဆရာတော် ရှိတယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဆရာတော်၊ တပည့်တော်ကို ဒီခေါ်လာတဲ့ ကိုရင်လေးက

သတိပေးထားတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တချို့ဆရာတော်တွေက အင်္ဂလိပ် ရှိမှန်းသိရင် ဂျာမန်တွေကို အကြောင်းကြားလိမ့်မယ်တဲ့၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သွား မဖော်တာက ဉာဏ်ရှိရာ ကျမယ်”

“အလိုလေး... ကြံကြီးစည်ရာ။ ပေါက်ကရပြောတတ်တဲ့ ဒီကိုရင်လေး နာနာတီးပေးမှ။ ဒကာလေး အခုလိုပြောတဲ့ အပြုအမူမျိုး ဘယ်ခရစ်ယာန်ကမှ လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အထွတ်အမြတ်ကျောင်းက ဆရာတော်တွေများ ဝေးရော”

မွန်းတည့်တွင် နည်းနည်းပါးပါး စားသောက်ပြီးနောက် ကျောင်း သင်ခန်းစာကို သော့ခတ်၊ ဝတ်ကျောင်းထဲမှ မှန်အိမ်များကို မီးမှုတ်ပြီး မတ် စောက်သော အတက်လမ်းကို တက်လာခဲ့ကြသည်။ ခက်ခက်ခဲခဲ တက်လာရာ တစ်ဆယ်၊ တစ်ဆယ့်ငါးဒေကခန့်ရှိသော ပြန့်ပြန့်ပြူးပြူး ကုန်းပြင်မြင့်ဆီ ရောက် လာသည်။ ကုန်းပြင်မြင့်၏ ခပ်ဝေးဝေးအစွန်းတွင် မြင့်မားသော ကျောက်တုံး နံရံကြီးများဖြင့် ပတ်ဝိုင်းထားသည့် ဧရာမခုံးမိုး အဆောက်အဦကြီး။

“ဟိုမှာ... ဘုန်းကြီးကျောင်းကွဲ့။ ပင်မကျောင်းကြီးရဲ့ လက်အောက်ခံ ကျောင်း။ ပင်မကျောင်းကြီးကို သွားချင်ရင် နာရီပေါင်း မနည်းကြာဦးမှာ။ တကယ်တော့ ဒီအဆောက်အဦတွေကို ဆေးရုံအဖြစ် ဆောက်ခဲ့တာ။ အဲဒီတုန်းက ဆိုရင် ဘုန်းကြီးတွေ ထောင်ချီပြီး ရှိတယ်။ ခုများတော့ အပါးငါးဆယ်လောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ကျောင်းပိုင်ယာမြေတွေကို ကြည့်ဖို့လောက်ပဲ ကျန်တော့တာ”

နာရီဝက်အတွင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့သည် သံမှိုနက်ထားသော တံခါးကြီး ရှေ့ရောက်လာသည်။ တံခါးကြီးက ပေနစ်ဆယ်ခန့် မိုးထိုးနေ၏။ သံချေးထု တက်နေသော သံကြိုးကို ဆရာတော်ဆာဂိုက ဆွဲလှုပ်ရာ အတွင်းမှ တုံ့ပြန်သော ခေါင်းလောင်းသံကို ကြားရသည်။ မကြာမီ ဂိတ်တံခါးကြီး ရင်နှစ်ခြမ်းပွင့်သွားသည်။ ဂိတ်စောင့်တံမှ တံခါးမှူးတစ်ဦးတလေမှ ပေါ်မလာ၍ ကြိုတင် အသိမပေးနိုင်ဘဲ တံတိုင်းတွင်း ဝင်းကျယ်ကြီးထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ ခုံးမိုးအဝင်လမ်းများတွင် အနက် ရောင် သို့ရင်းအင်္ကျီဝတ် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဥဒဟို ဝင်ထွက်နေကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက် အလာကို မည်သူမျှ စိတ်မဝင်စား။ ကိုယ့်အာရုံနှင့် ကိုယ်သာ ရှိကြသည်။ အဆောက်အဦများထဲမှ အကြီးမားဆုံးအဆောက်အဦဆီ ဆရာတော်က ကျွန်ုပ်တို့ ခေါ်လာသည်။ ကျောက်ခင်းခန်းမထဲ ရောက်လာကြပြီး ဆရာတော် ဆာဂို အမိန့် ရှိလိုက်၍ ကိုရင်တစ်ပါးက ဆရာတော် ဆာဂိုကို အတွင်းခန်းထဲ ခေါ်သွားသည်။ အကြီးအကဲ ဆရာတော်တစ်ပါးထံ ဝင်တွေ့ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရှင်းလင်းပါသည်။

ဆယ်မိနစ်၊ မိနစ်နှစ်ဆယ်သာ ကြာသွားသည်။ ဆရာတော် ဆာဂို ပြန်ပေါ်မလာ။ ဒေါသတကြီး ဟိန်းသံဟောက်သံများသာ ထွက်ပေါ်လာ၍ ကျွန်ုပ်မှာ နေရထိုင်ရ မသက်သာတော့။

နာရီဝက်ကြာမှ ဆရာတော် ဆာဂို ပြန်ပေါ်လာသည်။ အလွန်အမင်း ဝမ်းနည်းနေပုံရပြီး ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြစ်နေ၏။ မေးစေ့က မုတ်ဆိတ်ထဲမြုပ်လျက်။ စကားတစ်လုံးမျှ မဆို။ ကျွန်ုပ်အား လက်မောင်းမှတွဲ၍ အပြင်ကိုခေါ်လာသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းနှင့် မိုင်ဝက်အကွာ၊ သစ်ပင်များကြားထဲ ပြန်ရောက်မှ ကျွန်ုပ် အား စကားဆိုသည်။

“အား... ဒကာလေး... စစ်ဆိုတာ တယ်လည်း အော့နှလုံးနာစရာပါ ကလား။ လူတွေရဲ့စိတ်ဟာ ဖောက်လှဲဖောက်ပြန် ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ဘုရားရဲ့ သာဝက တွေပါ ဖောက်ပြန်ကုန်တဲ့အထိပဲ။ သပ္ပာယ်သ သူတော်ကောင်းတွေကိုပါ စစ်က အနိုင်ယူပစ်လိုက်နိုင်ပြီကိုး။ ခရစ်ယာန်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကိုပါ မေ့ကုန်ကြပြီပေါ့” ဆရာတော်သည် သက်ပြင်းကြီးချကာ ဧရာထောင်းသည့် ဦးခေါင်းကြီးကို ဖြည်း ဖြည်းချင်း ယမ်းနေသည်။

“ဒကာလေး သောမတ်(စ်)၊ သူတို့အားလုံး သရဲမရဲ စီးနေကြပြီ။ ဒီမြင့်မြတ်တောင်ရဲ့ လမ်းစဉ်ကို မမြင်ကြတော့ဘူး။ အကုန်လုံး သွေးလန့်နေကြပြီ ဆိုတော့ ဒကာလေးကို ဘယ်သူမှ မကယ်နိုင်တော့ဘူး။ ဘုရားလမ်းစဉ်ကို နည်းနည်းလေးလိုက်တာနဲ့ သူတို့ ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်ကုန်ကြပြီ။ ကိုယ်တော် လုပ်ပုံကြောင့် ဂျာမန်တွေက ကျောင်းကို လာဖျက်ဆီးလိမ့်မတဲ့”

ထိုနေရာတွင် ဆရာတော်သည် ခဏနားပြီး ဝမ်းနည်းစွာ တတွတ်တွတ် ရွတ်နေသည်။

“ပြီးတော့ သူတို့က ကိုယ်တော့်ကို အမှန်တရား လုပ်ခွင့်မပေးဘူး။ ကိုယ်တော်ရဲ့ ဆန္ဒကိုလည်း ခွင့်မပြုဘူး။ ဒကာလေးကို ခေါ်ထားချင်တဲ့ ကိစ္စကို ပြောတာပါ။ သူတို့ရဲ့ ဥပဒေကို နာခံရတော့မယ်။ ဒီတော့ ဒကာလေးရယ်... ကိုယ့်လမ်း ကိုယ်သွားပါတော့။ လူကောင်းသူကောင်းနဲ့ တွေ့ပါစေလို့ မျှော်လင့် ရတာပဲကွယ်”

သနားစရာ ဘဘုန်းအိုပါကလား။ မချီတင်ကဲဖြစ်နေသော ဆရာတော် ဆာဂို၏လက်များကို ကျွန်ုပ် ဆွဲယူကာ နွေးနွေးထွေးထွေးဖြစ်အောင် ဖျစ်ပေးသည်။ ဆရာတော်၏ ဧည့်ဝတ်ကျောပြွန်မှုအတွက် လိုက်လိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးစကားဆိုပြီး

ယနေ့ညအတွက် ဘယ်လမ်းအကောင်းဆုံးလဲ မေးရသည်။

သစ်ပင်များကြားထဲ ဝိုက်၍ ဝင်သွားသော လမ်းကို ဆရာတော်က ညွှန်ပြသည်။ “ဒီလမ်းအတိုင်းသွား၊ ကုန်းပြင်မြင့်အစွန်ကို ရောက်လိမ့်မယ်။ အဲဒီကမှ လျှိုစောက်ထဲ ဆင်းတဲ့လမ်းကျဉ်းလေးအတိုင်းဝင်။ ပင်လယ်ကို ရောက်လိမ့်မယ်။ ကမ်းခြေက ဘုန်းကြီးကျောင်းပိုင် ယာကွက်ထဲမှာ ဘုန်းကြီးတချို့ ရှိတယ်။ သူတို့ ကူ မကူကိုတော့ မပြောတတ်ဘူးကွဲ့။ ဒကာလေးရေ... ကိုယ်တော်ကြောက်တာက ဂရိဘုန်းကြီးကျောင်း တစ်ကျောင်းကျောင်းကို ရောက်ဖို့ နောက်ထပ် လေးနာရီထပ်လျှောက်ရဦးမှာကိုပဲ။ ဂရိဘုန်းကြီးကျောင်းဆိုရင် အင်္ဂလိပ်တွေကို ကောင်းကောင်းမွန်မွန်လက်ခံထားတယ်။ ဂျာမန်တွေကတော့ မထေမဲ့မြင်လုပ်တာပေါ့။”

ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုးရီးကားရားနှင့် မျက်နှာပူစွာ နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ် သံလွင်ပင်ကြားထဲ တိုးဝင်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ် နောက်ပြန်လှည့်အကြည့်တွင် ကျောင်းသခံခမ်းရှိရာဆီ လေးကန်ဖင့်ခွဲစွာ လျှောက်သွားသော ဆရာတော်အိုကြီးကို တွေ့ရသည်။

နှစ်နာရီကြာမျှ ခြေကျမှန်မှန်ဖြင့် ကျွန်ုပ် လျှောက်လာရာ လှိုင်းပုတ်သံကြားလာရသည်။ ကွေ့ကို ချိုးလိုက်သော် တောထဲမှ လွတ်ပြီး ကမ်းခြေသောင်ဦးပေါ်မှ အိမ်စုစုကို မြင်လိုက်ရတော့၏။ အချိန်ကား မှောင်ရီပျိုးချိန်။ ယနေ့ညအတွက် ကျွန်ုပ်ကို လက်ခံမည်ဆိုသည့်ကျောင်းက မရေရာ။ ထိုကျောင်းဆီ ညတွင်းချင်းအရောက် လှမ်းဖို့ဆိုသည်ကား မေးစရာပင် မလိုအောင် မဖြစ်နိုင်သည့်ကိစ္စ။ အိမ်များကို ပတ်ရံထားသော တံတိုင်းရှိ ဂိတ်ဆီ ကျွန်ုပ် ချဉ်းကပ်လာကာ သံချေးတက်သံကြီးကို ဆွဲလှုပ်လိုက်သည်။

ကပျစ်ကညစ် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက ကျွန်ုပ်ကို ပြန်ထူးပြီး လူအရင်ထွက်မလာ။ ဂိတ်တံခါးဟကြားလေးမှ သင်္ကာမကင်းစွာ အရင်ချောင်းကြည့်ပြီးမှ ထွက်လာသည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်မဆက်ရသေးခင် ဘုန်းတော်ကြီးက “အင်္ဂလိပ်ကိုး၊ ဒီကို မလာနဲ့ သွား သွား” ဟု နှင်လွှတ်သည်။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ ရိုင်းပျမှုကြောင့် ကျွန်ုပ်မှာ အံ့ဩရသည်။

“တပည့်တော်ကို ဒီလိုနှင်လို ဘယ်ရမလဲ။ အနီးဆုံး တည်းခိုစရာနေရာကနေ အဝေးကြီး ထွက်သွားဖို့ ဘယ်ဖြစ်နိုင်မလဲ။ ခုပဲ မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်နေပြီဟာ။ ပြီးတော့ တပည့်တော် အားပြတ်နေပြီ။”

“ဒီမှာ ဆက်နေရင် မနက်ကျရင် ဂျာမန်တွေကို သွားခေါ်လိုက်မယ်”
ဟု ဘုန်းကြီးက ပြောပြီး တံခါးပိတ်သွားသည်။

သောင်ပြင်ပေါ် ကျွန်ုပ် တလှုပ်လှုပ်လျှောက်လာခဲ့သည်။ အသုံးမပြု
တော့သော လှေထားသည့် တင်းကုပ်ကို တွေ့ရသည်။ တင်းကုပ်လေးက ခေါင်
မိုးပင်မရှိ။ သို့တစေ နံရံသုံးချပ် ကျန်နေသေး၍ တိုက်လေဒဏ်မှ ကာကွယ်ပေး
နိုင်သည်။ သစ်ရွက်ပါသည့် ကိုင်းခြောက်လေးများ စုကာ အိပ်ရာလုပ်ရသည်။
ကမ်းခြေပေါ်မှ ရသမျှ ရေမျောကမ်းတင် ထင်းတို့ကိုလည်း သယ်ရသည်။
ထို့နောက် ကျွန်ုပ်တွင် မီးခြစ်ဆံ သုံးချောင်းသာ ကျန်တော့၍ သတိကြီးစွာဖြင့်
မီးဖိုသည်။ မီးတောက်ထပြီး မကြာခင် နွေးထွေးလာသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မီးပုံ
ရှိရာကို မျက်နှာမူထား၍ နောက်ကျောနွေးအောင် ကျောက်တုံးကြီးတစ်တုံးကို
အပူပေးထားကာ ကျောမို၍ ထိုင်သည်။ “ဘုန်းကြီးကျောင်း ပရဝဏ်ထံဝယ်...”
ဆိုသော တေးကို လေချွန်နေစဉ် ဘုန်းကြီးနှစ်ပါးဝင်လာသည်။

“တိတ်စမ်း၊ တိတ်စမ်း၊ ကျုပ်တို့ဆီ ဂျာမန်တွေ ပေါက်ချလာအောင်
လုပ်နေတာလား၊ ထွက်သွားလို့ ပြောထားတာ မဟုတ်လား။”

ကျွန်ုပ်အား ခြေသလုံးအိမ်တိုင်လို သဘောထား ပြောနေ၍ ကျွန်ုပ်
ထောင်းခနဲဖြစ်ကာ သူတို့အား ထိုင်ရာမှပင် ထမနုတ်ဆက်တော့။ “ကြည့်ပေါ့ကွ၊
ခင်ဗျားတို့လို သစ္စာဝါဒီ ဘုန်းကြီးတွေကသာ ခရစ်ယာန် မပီသတာ။ အဲဒါကို
သဘောပေါက်ထား။ သွားတော့။ ဒီည ဒီနေရာကနေ ကျုပ် ခွာမှာ မဟုတ်ဘူး။
ဒါကြောင့် သွားကြပါတော့။ ခင်ဗျားတို့ဘာသာ မိမ်ကျကျသွားအိပ်” ဟု ရန်လိုစွာ
ပြန်ပြောလိုက်သည်။

“မီးကို ငြိမ်း၊ ဒီသောင်ခြေမှာ မီးဖိုလို့ မရဘူး၊ အန္တရာယ်များတယ်။
ဂျာမန်လှေတွေ မြင်သွားရင် ဒီလာနံ့စမ်းလိမ့်မယ်”

“အား... သွားစမ်းပါဗျာ၊ ယောက်ျားစကား မပြောတတ်ဘဲနဲ့ အဘွား
ကြီးလို ပွစိပွစိ လုပ်နေပြန်ပြီ။ ကျုပ်မှာ စောင်မရှိ ဘာမရှိနဲ့။ ခင်ဗျားတို့ ဧည့်ဝတ်
မကျေ ဒီလောက် ရက်စက်တတ်မှတော့ ကျုပ်ကလည်း မီးဖိုရမှာပဲ”

ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး အချေအတင် ပြောနေကြပြီးနောက် အင်တင်တင်နှင့်
ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ကိုယ်တော်များ သုံးသွားသည့် ဘာသာစကားသည်
မြင့်မြတ်တောင်ပေါ်တွင် ကြားရလိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်မထားသော ဘာသာ
စကား ဖြစ်သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျောက်တုံးကြီးကို အပူပြန်ပေး၊ မီးကိုဆွ၍ အိပ်ရန် လှဲချ လိုက်သည်။ ထက်ကောင်းကင်မှ မိုတ်တုတ်မိုတ်တုတ် ကြယ်ပွင့်ကလေးများက သာလျှင် ကျွန်ုပ်၏ခေါင်မိုး ဖြစ်နေလေသည်။ နာရီဝက်ကြာတိုင်း မီးထထ ထည့်၍ ကြက်အိပ်ကြက်နိုးဖြင့်သာ မိုးလင်းသွားသည်။

မနက်ငါးနာရီ ကျွန်ုပ် အိပ်ရာထချိန်တွင် မိုးသောက်၏ရောင်စဉ်နုတို့ အထ္ဌဝါပြင်ပေါ် စွန်းထင်းစပြုပြီ။ ဘုန်းကြီးကျောင်းရှိမည့်လမ်းအတိုင်း ခရီး ဆက်လာခဲ့ရာ လမ်းကြောင်းသည် ကုန်းတွင်းပိုင်းကို ဝင်ပြီးမှ မတ်စောက်သော အတက်လမ်းဖြစ်သွားသည်။ နေထွက်တပြုတွင် ကွေ့ကိုကျော်လိုက်သောအခါ အေသိုဟုခေါ်သော မြင့်မြတ်တောင်မဟာ၏ ရင်သပ်ရှုမောဖွယ်အလှကို ပထမဦးဆုံး မှတ်မှတ်ထင်ထင် ဖြစ်လိုက်သည်။

သစ်ပင်များကြားထဲမှ မြင်းစီးသမားတစ်ဦး ကျွန်ုပ်ဆီ ချဉ်းကပ်လာသည်။ မှတ်ဆိတ်မည်းနှင့် လူပုံချောချော ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဖြစ်ပြီး မြင်းမှာ ကျွန်ုပ် မြင်ဖူး သမျှထဲ၌ အချောဆုံး မြင်းတစ်ကောင်ဖြစ်၏။ အဖြူရောင် အာရပ်မြင်းကြီးသည် ကိုယ်နေဟန်ထား ကျော့ရှင်းလှသည်။ နက်ပြောင်နေသော မဟူရာကကြိုး၊ ငွေစင် ငွေသား ကျောက်မျက်ရတနာတို့ စီခြယ်ထားသည့် ဖိတ်ဖိတ်တောက် ကုန်းနီး... ၎င်းတို့က မြင်းကြီး၏အသရေကို ပြီးပြည့်စုံစေသည်။ မြင်းစီးသမား ချဉ်းကပ် လာစဉ် ကျွန်ုပ်ဦးညွတ်ထားသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက မြင်းကို ဇက်သတ်လိုက်၍ ခန့်ချောမြင်းလားကြီး ခေါင်းမော့ မာန်ဖိကာ လည်ဆံမွေးနှင့် နှာအိုးတို့ တုန် သွားသည်။

“ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးလို့ လမ်းပြပါစေ ဒကာကြီး၊ ဘယ်အရပ်ကို ဦးတည်ပါသလဲ၊ မေးလို့ရမလား” ဟု ဘုန်းတော်ကြီးက ဆိုသည်။ မှတ်ဆိတ် ထဲမှ သွားများ ဖွေးခနဲ လက်သွား၏။

ဘုန်းတော်ကြီး၏ ဥပမိရုပ်ကို ကျွန်ုပ် ချက်ချင်း သဘောကျသွားသည်။ ကျွန်ုပ်က ခိုလှုံစရာနှင့် တူရကီသို့ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်သွားလိုကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ဘုန်းကြီးက မြင်းပေါ်မှ ဆင်းပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်း နေသာသော မြေကွက်လပ်ထဲ ကျွန်ုပ်ကို ခေါ်သွားသည်။ မြင်းကိုချည်ပြီး လဲကျနေသော သစ်ပင်၏ ပင်စည်လုံးပေါ် ထိုင်ကြသည်။

“ဒကာကြီး၊ ဒကာနဲ့တွေ့ရတာ ကိုယ်တော် ဝမ်းသာတယ်။ မနက်စာ အတုစားကြရအောင်။ ဒီက ဒကာကလည်း စွန့်စားခဲ့ပုံတွေ ပြောပြ၊ ဟုတ်ပြီလား”

ကျွန်ုပ်သည် အူတကြုတ်ကြုတ်ဖြစ်နေ၍ ဆရာတော် ထုတ်ပေးသော ပေါင်မုန့်၊ သံလွင်သီးနှင့် ဒိန်ခဲတို့မှာ စား၍ မြိန်လှသည်။ ကျွန်ုပ်က ဆာဂို ဆရာတော်ကြီး ကရုဏာတရား ကြီးမားပုံကို ပြောပြသည်။ ပင်လယ်အော်မှ ဘုန်းကြီးများ မယဉ်ကျေးပုံကိုပါ ပြောပြလိုက်သောအခါ မြင်းဖြူရှင်ဆရာတော်သည် ဒေါသထွက်ထွက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်မျက်နှာရှေ့ လက်ဝါးထောင်ပြသည်။ ဆရာတော်၏ အပြုအမူကို ကျွန်ုပ် နားမလည်။

“ဘာကြောင့်လဲ၊ ဒါ ဘာအဓိပ္ပာယ်ဆိုတာ ဒကာသိပါတယ်။ ကိုယ်တော့် လက်က လက်ချောင်းတွေကို ပြတာပါ။ ဒကာမြင်တဲ့အတိုင်းပဲ၊ တချို့က တိုတယ်၊ တချို့က ရှည်တယ်။ တချို့က လှိုပြီး တချို့က တုတ်တယ်။ လူဆိုတာလည်း ဒီလိုပဲ။ ကိုယ်တော်တို့ဟာ လူသားတွေပါ။ တချို့က ကောင်းတယ်။ တချို့က မကောင်းဘူး။ လူမျိုးတိုင်းဟာ ဒီလိုပဲ။ အင်္ဂလိပ်ပဲဖြစ်ဖြစ်... ဂရိပဲဖြစ်ဖြစ်... ဂျာမန်တွေတောင် ဒီအတိုင်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဒကာ အခုလို အဆက်ဆံခံရတော့ ကိုယ်တော် စိတ်မကောင်းဘူး။ အဲဒီလူယုတ်မာတွေကို သူတို့အထက် ဆရာ သခင်တွေ ပြစ်ဒဏ်ချပေးဖို့ ကိုယ်တော့် တာဝန်ထားပါ”

စားပြီးသွားသောအခါ လက်ကျန်ပေါင်မုန့်ကို ဆရာတော်က ထက်ပိုင်း ပိုင်း၍ ကြီးသောအပိုင်းကို ကျွန်ုပ်အား ပေးသည်။ မြင်းပေါ်တက်၍ သူ့လမ်းကို ဆက်သွားရန် ဟန်ပြင်သည်။

“နှုတ်ဆက်ပါတယ် ဒကာကြီးသောမတ်(စ်)၊ မကြာခင်ပြန်တွေ့ကြဦး မယ်။ ဒကာသွားတဲ့လမ်းအတိုင်း ဆက်သွား၊ ဒီနေ့ နေကုန်ရင် ခရစ်ယာန်အစစ် သူတော်ကောင်းနဲ့တွေ့လိမ့်မယ်။ ဒီကြားထဲမှာတော့ ဘုရားသခင် မစပါစေ”

ကျွန်ုပ်တို့ လမ်းခွဲခွဲကြသည်။ ကျွန်ုပ်သွားသည့်လမ်းမှာ အတက်လမ်း ချည်းသာဖြစ်၏။ မတ်စောက်သော ချောက်ကမ်းပါးအောက်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်လျှင် ခက်မာသော ကျောက်ဆိုင်ကျောက်ကမ်းပါးများချည်းသာ။ သို့ရာတွင် ပင်လယ် အော် ပင်လယ်ကွေ့များကား ရှုတိုင်းသာစွာ။ ရှေ့တွင် မတ်စောက်သော အေသို၏ ချုံထူတောင်ဆင်နာမောင်းကြီး ကြိုဆီးနေသည်။ ချုံရှင်းမြေကွက်လပ်တွင် သံလွင်နှင့် ထင်းရှူးတို့က ဟိုတစ်ပင်သည်တစ်ပင် ကျိုးတိုးကျဲတဲမို့ ဘုန်းကြီး ကျောင်း ယာကွက်နှင့် စပျစ်ခြံတို့ကို မြင်တွေ့ရသည်။

ကျွန်ုပ်၏ခြေထောက်သည် ခါတိုင်းထက် ပိုဆိုးနေကြောင်း သတိထားမိ၍ ပတ်တီးဖြည့်ပြီး ပင်လယ်ရေထဲ ဆင်းရသည်။ ဒဏ်ရာသည် ဝါကျင်ကျင်ဖြစ်နေ၍

ကျွန်ုပ် တအားကြောက်သွားသည်။ ချည်ဂွမ်းသည် ပုပ်အဲ့သောအရည်တို့ဖြင့်
ရွှံ့ခိုလျက်။ ပတ်တီးကို ပင်လယ်ရေထဲနှစ်ဆေးကာ ဒဏ်ရာကိုလည်း ဆေးပြီး
အမြန်ဆုံး ပတ်တီးပြန်စည်းရသည်။ ဒဏ်ရာအခြေအနေ ဆိုးနေပြီဖြစ်ကြောင်း
ကျွန်ုပ် အမောတကော သိလိုက်ရ၏။ ပိုးရှိသော ပတ်တီး သို့မဟုတ် ချည်ဂွမ်းကို
သုံးခဲ့မိ၍ ဖြစ်နိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်ကို ဆေးကုသပေးနိုင်မည့်လူကို တွေ့လိုစေဖြင့်
ကျွန်ုပ် ရှေ့ဆက်ကျုံးသည်။ မဟုတ်ပါက သွေးမလျှောက်ဘဲ ခြေထောက်ပုပ်မှာ
ကြောက်ရ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အမြန်လိုကာမှ ကိုယ့်သေတွင်း ကိုယ်တူးခဲ့မိ၏။ မြင်နေ
ရသော ရှေ့မှလမ်းသည် ပင်လယ်အော် ကမ်းခြေအတိုင်း တောင်ရိုးပေါင်းများစွာကို
တက်လိုက်ဆင်းလိုက်သွားရခြင်းဖြစ်သည်။ တောင်ပေါ်နေလူများက ကိုယ့်ဒေသ
ကိုယ်ကျွမ်း၍ ဖောက်ထားသောလမ်းကို ကျွန်ုပ်က ရှည်သည်ထင်ကာ ကမ်းခြေဦးမှ
ကျောက်ဆိုင်ကိုကွေ့၍ ဖြတ်လမ်းရှာမိခြင်း ဖြစ်သည်။ အေးဂျင်းပင်လယ်ပြင်တွင်
ဒီရေမတက်။ သဲသောင်တစ်ခုနှင့် တစ်ခုကြားမှ ကျောက်ဆိုင်များသည် ကိုက်
သုံးရာမျှသာရှိ၍ ပထမတွင် ကျွန်ုပ်သည် ခရီးပေါက်လှသည်။

အတန်ကြာမှ ဒုက္ခကို ပက်ပင်းကြုံရ၏။ မတ်စောက်သော အက်ကွဲကြောင်း
များမှ လျှောဆင်းဖို့ မလွယ်။ ကျော်လွှားရမည့် ချောက်နက်များကား ချောက်ချား
စရာ လှိုင်းပွက်ပွက်ဆူလျက်။ မခိုင်ခန့်သော ကျောက်ဆိုင်ကို အနင်း ဟန်ချက်
ပျက်ကာ ဒဏ်ရာရပေါင်ပေါ် ပြင်းထန်စွာ ပြိုကျတော့မှ ကျွန်ုပ် မှားကြောင်း
အသိဝင်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ဒဏ်ရာသည် ယောက်သွားများ ပြည့်နက်နေသော
ကျောက်သားပြင်နှင့် အားပြင်းပြင်းတိုက်မိပြီး ကျွန်ုပ် မိုက်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။
ပြန်မထနိုင်ခင် ပျို့အန်လာ၏။ ကျွန်ုပ်၏ပေါင်ကား လုံးဝထုံနေပြီ။

ကိုက်ငါးဆယ်ခန့်ကို နာကျင်ပင်ပန်းစွာ လျှောက်ပြီးမှ ရှူးဖိနပ်တွင်း
သွေးတစ်စွပ်ဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ရသည်။ သောင်ပေါ်မှ ဟပ်ထိုးဆင်းလာပြီး
လမ်းကလေးကို တွေ့၍ တရွေ့ရွေ့လျှောက်လာသည်။ သွေးသွန်လွန်းအားကြီး၍
အပေါ်ပြန်တက်နိုင်ပါ့မလားဟု ကြောက်စိတ်ဝင်နေသည်။

တောင်ခြေကွေ့ကို ချိုးလိုက်သော် ဝတ်ကျောင်းနှင့်တွဲလျက် ဧရာမ
ကျောက်တုံးအိမ်ကြီးတစ်လုံးကို တွေ့ရသည်။ ပင်လယ်ကွေ့ကို အပေါ်မှ စီးကြည့်
နိုင်သော ကုန်းပြင်မြင့်ပေါ်တွင် ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်၏။ ကျောင်းဝင်း ပတ်ပတ်
လည်တွင် တန်းလျားများ။ ထိုတန်းလျားများပေါ်တွင် အနက်ရောင် လူသဏ္ဍာန်များ။

ဆုံးဖြတ်ချက်များကို စုစည်းလိုက်ပြီး ထိုသူများထံ ကျွန်ုပ် ခလုတ်တိုက် ဆင်းလာသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲရောက်အောင် လှေကားထစ်များကို တက်ရပြန်သေးသည်။ ဘုန်းကြီးများအားလုံး ကျွန်ုပ်ဘက် လှည့်လာကြပြီ။ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ဣန္ဒြေရရထိုင်နေသော မုတ်ဆိတ်ဖြူ အကြီးအကဲဆရာတော်ထံ ကျွန်ုပ်သွားသည်။ စိတ်လှုပ်ရှား၍ပဲလား သို့မဟုတ် အလိုအလျောက် တွန်းအားကြောင့်ပဲလား မသိ။ ကျွန်ုပ်သည် ဒူးထောက်ပြီး ဆရာတော်ကြီး ကမ်းပေးသော လက်ကို ဆွဲယူနမ်းရှုပ်လိုက်သည်။ ဆရာတော်အိုကြီးက ကျွန်ုပ်နဖူးကို လက်ဖြင့် တွန်း၍ အသာအယာ မော့စေပြီးမှ အမိန့်ရှိသည်။

“ဘုရားသခင် ကောင်းချီးပေးပါစေကွယ်။ ဒကာလေးကို ကူညီပါရစေ။ ဒကာလေး အကူအညီလိုနေပြီ။ ဘယ်က လာသလဲ။ ကိုယ်တော်တို့ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ”

ကျွန်ုပ်သည် ပြန်ဖြေမလိုအလုပ် ကိုရင်တစ်ပါးက ကျွန်ုပ်၏ ခြေထောက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ပြီး လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်သည်။

“ကြည့်ပါဦး၊ ကြည့်ပါဦး သွေးတွေ၊ ဒီဒကာကြီး ဒဏ်ရာရနေတယ်။ အကျီကိုလည်း ကြည့်၊ ဒူးထောက်တဲ့နေရာမှာလည်း သွေးတွေ ပေနေတယ်။ ဒဏ်ရာရနေတယ်ဗျ”

အသံများ ဆူညံသွားကြသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်ုပ်ကို အထဲသွင်းပြီး ပတ်တီးဖြည့်ပေးကြသည်။ ပိတ်သန့်သန့်ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ပေါင်ကို တင်းတင်း ချည်နှောင်ပေးကြသည်။ ကျွန်ုပ်လှဲအိပ်နေသော သစ်သားခုတင်၏ ဘေးတစ်ဖက် တစ်ချက်စီတွင် ကိုရင်နှစ်ပါး စောင့်ပေးနေကြ၏။ နီကိုလပ်(စ်)နှင့် လီယွန်နိတ် အမည်ရှိ ကိုရင်များကို ကျွန်ုပ်က ဇွန့်စားခန်းအကြောင်း အကျဉ်းရုံး ပြောပြလိုက်ပြီး သူတို့အား ဘယ်ကျောင်းကလဲဟု စုံစမ်းကြည့်သည်။

“စိန့်ဒင်နီကျောင်းက ကျောင်းသားတွေပါ။ ဒီကျောင်းမှာ အလုပ်သင်နှစ်နှစ် လာလုပ်ရပါတယ်။ ဒါပြီးမှ သီလယူဖို့ နောက်ဆုံး ကျမ်းသစ္စာဆိုရမှာပါ။ ဒီစပျစ်ခြံက နာမည်ကြီးဗျ”

နီကိုလပ်(စ်)သည် အင်္ဂလိပ်လို ကောင်းကောင်းပြောတတ်သည်။ ဆလိုနီကာမှ အမေရိကန်တက္ကသိုလ်တွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ စာသင်ခဲ့ဖူးကြောင်း နီကိုလပ်(စ်)က ကျွန်ုပ်ကို ပြောပြသည်။ ကိုရင်သည် လူအေးဖြစ်ပြီး လူကောင်ညက်ညက်၊ မုတ်ဆိတ်တိုတိုမဲ့မဲ့နှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်အားဖြင့် မျက်လုံးများကား

ထူးထူးခြားခြား ကြည်ပြာရောင် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဇာတ်လမ်းများကို အလွန် အမင်း စိတ်ဝင်စား၍ မေးချင်သည့်မေးခွန်းများဖြင့် မောနေသည်ကို တွေ့နေ ရသည်။ သူ့မိတ်ဆွေလေး လီယွန်နိုတ်က သာဆိုးသေး၏။ ကျွန်ုပ်ကြံဖူးသမျှ သာမန်ဘုန်းကြီးများထက် ပြင်ပလောက ပြင်ပကမ္ဘာကို စိတ်ဝင်စားမှု ပိုသည်။ လီယွန်နိုတ်သည် နီကိုလပ်(စ်)ထက် ငါးလက်မခန့်အရပ်ပိုမြင့်ပြီး ဝါကြီးသူများ ထက်ပင် မုတ်ဆိတ်က ပိုရှည်နေသည်။ ပြုံးလိုက်လျှင် ရွှေသွားများ ဝင်းနေ၏။

ကျွန်ုပ် အနားယူပြီးသွားသောအခါ သံလွင်ဆီတွင် ကြော်ထားသော ပင်လယ်စာနှင့် ပေါင်မုန့်လတ်လတ်ဆတ်ဆတ် ယူလာပေးသည်။ ထို့နောက် ကိုရင်လေးများသည် အင်မတန် ဂုဏ်ယူဝံ့ကြွားစွာဖြင့် ကျောက်ထွင်းမတ်ခွက် ကြီးထဲ ထည့်ထားသော သူတို့၏ နာမည်ကြီး ဝိုင်အရက်ကို ချပေးသည်။ သူတို့ အပြောအရ ထိုယမကာသည် အလွန်ပြင်းကြောင်း၊ အင်မတီအင်မတန် အရသာ ရှိကြောင်းနှင့် ရေမရောဘဲ သောက်သင့်ကြောင်း ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် လောဟာခွက်ကလေးထဲ နှစ်လက်မခန့်မျှသာ ထည့်ပေးပြီး ခွက်အပြည့် ရေရော ပေးသည်။ ယမကာကို မော့ချလိုက်ရာ ခံတွင်းချဉ်ပြေသွားသည်။ လည်ချောင်းထဲ ရှင်းခနဲနေသည်။ ရေငတ်ခြင်းပါ ပြေပျောက်သွားပြီး အာခေါင်ထဲ ပျောင်းအိ နေသည်။ ကျွန်ုပ် ကျိုက်ချသည်။ သောက်၍ ကောင်းလှပါဘိတော့။ သွေးကြော များထဲ ပူရှိန်းသွားသည်။ ဆုံးရှုံးသွားသော သွေးများအတွက် တစ်နည်းနည်း အစားပြန်ရသည်ဟု ခံစားလိုက်ရသည်။

ထိုနေ့ညတွင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်မှလွဲ၍ ကျန်ကိုယ်တော်များ အားလုံး ကျွန်ုပ်အခန်းထဲ တဖွဲဖွဲရောက်လာကြသည်။ အခန်းထဲတွင် ကျွန်ုပ်က ကွပ်ပျစ်ပေါ်လှဲနေသည်။ ဘေးတွင် မီးပုံရှိပြီး မီးပုံကို ပတ်ဝိုင်းထားသော တန်း လျားများပေါ်တွင် သူတို့တစ်တွေ ထိုင်ကြသည်။ အရှည် ငါးပေ၊ လုံးပတ် နှစ်ပေခွဲ အနည်းဆုံးရှိနိုင်သော သစ်တုံးကြီးကို ကိုယ်တော်လေးပါး မ လာကြရာ အခန်း တွင်းမှ ကိုယ်တော်အားလုံး ဝိုင်းကူ၊ မီးပုံနောက်တွင် ချပေးကြသည်။ သစ်တုံးကြီးကို တဖြည်းဖြည်း မီးခွဲလာသည်။ ထိုသစ်တုံးကြီးသည် အမာခံဖြစ်ကြောင်း၊ ရက်ပေါင်း များစွာ လောင်ကျွမ်းနေမည်ဖြစ်ပြီး မနက်တိုင်း နည်းနည်းပါးပါး ခြစ်ပေး၊ ယပ် ခတ်ပေးရုံနှင့် မီးပြန်တောက်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အား ပြောပြကြသည်။

ဝိုင်းဖွဲ့စကားပြောကြရာ ကျွန်ုပ်၏ စွန့်စားခန်းများနှင့် ပြင်ပကမ္ဘာသတင်း များသည် ပထမတွင် ဟုတ်မလိုလိုနှင့် ဘာမှမကြာခင် သာမန် အသေးအမွှား

ဖြစ်သွားသည်။ တစ်နေ့တာ ဖြစ်ရပ်များတွင်သာ ကိုယ်တော်များ အလှအယက် ပြောနေကြ၍ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားအသင့်ကြီး သင့်နေရ၏။ အခန်းတွင်းမှ တစ်ဆယ့် တစ်ပါးသော ကိုယ်တော်များက သူတို့၏ ပုံပြင်များကို တစ်ဦးချင်းစီ အလှည့်ကျ ပြောနေစဉ် ကျန်ကိုယ်တော်များက စိတ်ပါလက်ပါနားဆင်ကြသည်။

တစ်ပါးက ပင်လယ်အော်ထဲ အားသွန်ခွန်စိုက် ပိုက်ဆွဲပါလျက် စိတ် ပျက်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရကြောင်း၊ နောက်တစ်ပါးက သူသည် စပျစ်နွယ်များကို ကိုက်ညှိ ပေးနေစဉ် ထူးထူးခြားခြား လူဦးခေါင်းပုံပေါ်နေသော ကိုင်းအထွေးအရှုပ်ကို မြင်ခဲ့ရကြောင်း၊ နောက်တစ်ပါးက ထွန်ယက်မြေအစပ်မှ မြက်ကိုသာ တတိတိ ဝါးတတ်သော သူ့ 'လား' အကြောင်း၊ ဆံပင်ဆီရွဲပန်းကားကား ကိုယ်တော်ကမူ ကျောင်းအောက်မှ ဝိုင်စည်များ စစ်ဆေးနေစဉ် မူးနေသော ကြွက်တစ်ကောင်ကို ဖမ်းမိခဲ့ကြောင်း ပြောပြသည်။ ပန်းလျနေသော ထမင်းချက် ကိုယ်တော်ကမူ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်အတွက် ညစာ အာလူးဟင်းပို့ရာ ကံကြီးပေလို့သာ ပိုးကောင်ပါသော အာလူးဟင်းကို မပို့မိခြင်းဖြစ်ကြောင်း ဇာတ်ကြောင်းပြန်သည်။ ကိုယ်တော်များမှာ ကိုယ့်ဇာတ်လမ်းနှင့်ကိုယ် ပြောမကုန်ကြ။ သူတို့၏ သစ်ခေါင်း ထွင်း ကမ္ဘာကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲတွင်သာ ကျေနပ်ပျော်ပိုက်နေကြသည်။

ကိုယ်တော်များ စောစောစီးစီး ထွက်ခွာသွား၍ ကျွန်ုပ်လည်း ကျောချ အနားယူရသည်။ နေ့လယ်ပိုင်းက ပူရ ပန်ရနှင့် မောခဲ့ရသလောက် ယခု လုံခြုံ စိတ်ချစွာ ဖိမ်ကျနေသည်။ အပြင်ဘက်မှ တောင်ကျချောင်း ရေကျသံ၊ အဝေး တစ်နေရာမှ ညဌကလေးများ၏ မပိုခေါ်သံ... ထိုအသံတို့သည် ကျွန်ုပ်၏ နားထဲ ဝယ် တေးချင်းတမျှ။

မနက်မိုးအလင်းတွင် နေရထိုင်ရ အများကြီး ကောင်းလာသည်။ ခေါင်း မတရားကိုက်ပြီး အမည်တပ်မရသော ဝေဒနာအမျိုးမျိုးတို့ နှိပ်စက်ဆဲဖြစ်သည့်တိုင် လူက နေထိုင်ကောင်းလာသည်။ အဓိကထား ပူပန်ရမည့် ပေါင်ဒဏ်ရာသည် ပတ်တီးခိုင်ခိုင်ကြောင့် နွေးနွေးထွေးထွေးနှင့် သက်သာလာသည်။ ကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်ကို ထူနိုင် ထနိုင်မည်ဟု ထင်သော်လည်း ဘုန်းတော်ကြီးများက လုံးလုံး ခွင့်မပြု။ ဤသို့ဖြင့် အိပ်ရာထဲတွင် ငါးရက်လုံးက လူမမာကြီး လုပ်ခဲ့ရသည်။ ဧရာမဧည့်သည်တော်ကြီးအဖြစ် အရေးပေးခံခဲ့ရသည်။ ကိုယ်တော်တို့ တတ်နိုင် သမျှ အကောင်းဆုံး အစာကိုသာ ကျွန်ုပ် စားရပြီး ပျာလောင်ခတ်အောင် အပြုစု ခံခဲ့ရပါသည်။

တစ်မနက်တွင် ဟေးခနဲ အော်သံကြားရပြီး ကျောင်းဝင်းကျောက်ခင်း လမ်းပေါ်မှ မြင်းခွာသံကို ကြားရသည်။ နီကိုလပ်(စ်)နှင့် လီယွန်နိတ်တို့ ခုန်ထကာ အပြင်ကို ဝုန်းခနဲ ရောက်သွားကြ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို အူမြူးစွာ ကြိုဆိုနေကြသည်။ မကြာမီ သူတို့အားလုံး အခန်းတွင်း ဝင်လာကြသည်။ ဧည့်သည်မှာ လွန်ခဲ့သောလေးရက်က အာရပ်မြင်းကြီးပေါ်တွင် တွေ့ခဲ့ရသော၊ ကျွန်ုပ်ကို မနက်စာကျွေးခဲ့သော မြင်းဖြူရှင် ခန့်ချောကိုယ်တော်ကြီးဖြစ်နေ၍ ကျွန်ုပ် ဝမ်းသာသွားပုံမှာ ပြောမပြတ်တတ်အောင်ပင်။

“အား... သောမတ်(စ်)... လမ်းမှာ တွေ့ခဲ့ရတဲ့ ဒင်္ဂါကြီးပါလား” ဟု ကိုယ်တော်က တအံ့တဩဆိုသည်။ လက်နှစ်ဖက်ဆန့်တန်း၍ ခြေကျကြီးလှမ်းကာ အခန်းကို ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် ဝတ်ရုံရှည်ကြီးက တရွမ်းရွမ်း လွင့်ဝဲနေသည်။

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာလိုက်တာ။ အခုလို မြန်မြန်ပြန်တွေ့တာ ဘုရားသခင် ကျေးဇူးပါပဲ”

အိပ်ရာထဲ ထထိုင်နေသော ကျွန်ုပ်ကို ခန့်ချောကိုယ်တော်ကြီးက ပွေဖက်သည်။ ပါးနှစ်ဖက်စလုံးကို နမ်းရှုပ်သည်။ နီကိုလပ်(စ်)နှင့် လီယွန်နိတ်တို့က နောက်ဆုတ်ရပ်ပြီး ရွှင်မြူးတက်ကြွနေသော ကိုယ်တော်ကြီးကို ပြုံးကြည့်နေကြ၏။

“ဒီတော့ ဒကာက ကိုယ်တော် ဆိုင်မိုနိုနဲ့ တွေ့ပြီးပြီပေါ့။ ကိုယ်တော် ဆိုင်မိုနိုက ဗဟုသုတလည်း များမှများ၊ မိတ်ဆွေတွေလည်း ပေါများပေါ့” ဟု နီကိုလပ်(စ်)က ရယ်ရယ်မောမော ပြောသည်။

“ဒီထက် အံ့ဩစရာကျန်ပါသေး။ လမ်းတွေ့တဲ့လူတိုင်းက ကိုယ်တော့် ဆိုရင် သဘောကျသွားတာပဲ။ တချို့နေရာတွေမှာတော့ ကိုယ်တော်ဆိုင်မိုနိုက ရေပန်းမစားဘူးနော်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား” ဟု လီယွန်နိတ်က ကျီစယ်သည်။

သုံးပါးလုံး တဝါးဝါး ပွဲကျသွားသည်။ ဘာတွေများရယ်စရာရှိလို့တုန်းဟု ကျွန်ုပ်က နီကိုလပ်(စ်)ကို မေးကြည့်ရာ နီကိုလပ်(စ်)သည် ဆိုင်မိုနိုကို ရယ်ရွှင်ရိပ်ဖြင့် ကြည့်သည်။

“မြင်တဲ့အတိုင်းပဲလေ၊ ကိုယ်တော် ဆိုင်မိုနိုက ထောတယ်ဗျ။ သာမညောင်ညလေး ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။ မာဆီဒိုးနီးယားက အကောင်းဆုံး မြင်းကို ဝယ်နိုင်တယ်။ အထွဋ်အမြတ်တောင်ပေါ်မှာဆိုရင် ကိုယ်တော့်အဝတ်အစားဟာ အကောင်းဆုံးပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကိုယ်တော် ဆိုင်မိုနိုက ဂရိသူဌေးမိသားစုဝင်ကိုး။ မင်းသွေးပါတယ်ဗျ။ ဘဝမှာ အခွင့်အရေးတွေ ဒီလောက်များရက်နဲ့ ဘုန်းကြီးဘဝကို

ရွေးချယ်တော့ ဒီတောင်ပေါ်က ကိုယ်တော်တွေအားလုံးလိုလို သူ့အတွက် ဂုဏ်ယူကြ ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မကြိုက်တဲ့ကိုယ်တော်တွေကလည်း ရှိစမြဲပေါ့ဗျာ။ သူ့ကျောင်းမှာ ဆိုရင် ရာထူးကကြီးတယ်။ ကိုယ်တော်ကလည်း စွမ်းတယ်လေ။ ဒါပေမဲ့ ထင်ရာ ပြောတတ်တဲ့ ပါးစပ်ကြီးကြောင့် ရာထူး ခဏခဏ အချခံရတယ်ဗျ။ အပြစ် ပေးလည်း ခံရတယ်ဗျ။ ခုလောလော ဆယ်တင် အပြစ်ခံနေရတုန်း။ သူ ကျောင်း ထဲကို သုံးလတိတိ ဝင်ခွင့်မရှိဘူး။”

“ဘုရား... ဘုရား။ ကြောက်စရာကြီးပါလား ကိုယ်တော်။ ဘာတွေများ လုပ်ခဲ့မိလို့လဲ” ဟု ကျွန်ုပ်မေးလိုက်သည်။

“အား... မပူပါနဲ့ဒကာ။ အဲဒီလို အပြစ်ပေးမယ့်ကာလကလေးကို ဒီက မျှော်နေရတာ။ ဒါမှ တစ်တောင်လုံးက ရောင်းရင်းတွေဆီ လည်နိုင်ပတ်နိုင်မှာ။ ဒီမှာ ကျောင်းကြီး နှစ်ဆယ့်တစ်ကျောင်းရှိတယ်။ ယာကွက်တွေများ ရေလို့တောင် မနိုင်ဘူး။ သွားလည်ရ ပျော်ရတာပေါ့။ ကိုယ်တော်တော့ မညည်းပေါင်” ကိုယ်တော် ဆိုင်မိုနို၏ မျက်လုံးများ မြူးကြွဖိတ်လက်နေသည်။

ဘုန်းကြီး သုံးပါးလုံး ကျွန်ုပ်အိပ်ရာနား ဝိုင်းကာ ကျွန်ုပ်လွတ်မြောက်ရေး အတွက် ဆွေးနွေးကြသည်။ ‘ပါပါနီကိုးလတ်(စ်)’ ဆိုသော ရေငုပ်သင်္ဘောကို သူတို့အားလုံး သိနေ၍ ကျွန်ုပ်အံ့ဩရသည်။ မြင့်မြတ်တောင်၏ ပင်လယ်ကွေ့မှ ဂရိအရာရှိ အချို့ကို ထိုသင်္ဘောက လာခေါ်ဖူးကြောင်း၊ ဆိုင်မိုနိုသည် လသာည တစ်ညည ပင်လယ်အော်ထဲမှ ထိုသင်္ဘော၏ မဲမဲရိပ်ကြီးကို တပ်အပ်မြင်ခဲ့ရကြောင်း ပြောပြသည်။

သင်္ဘောကပွတ်နံနှင့် ဆက်သွယ်ရန် သူတို့တွင် အကြံရှိသည်။ ညနေ စောစောပိုင်းတွင် ကိုယ်တော် ဆိုင်မိုနိုသည် ထိုကိစ္စကို လုပ်လိုစိတ်ပြင်းပြနေသည်။ ကိုယ်တော် ဆိုင်မိုနိုက နှစ်ရက်အတွင်း ကျောင်းပြန်ရဦးမည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ် သည် နောက်ပိုင်း ကိုယ်တော်ကို တစ်ခါမျှ ထပ်မတွေ့ရတော့ချေ။ ဆိုင်မိုနိုထံမှ သတင်းများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ရောက်လာသည်။ ကျောင်းမှ ကိုရင်များက ပြဇာတ် ဆန်ဆန် ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်ထံ သတင်းများ ယူလာပေးသော်လည်း အားတက်စရာ သတင်းမပါ။ ကျွန်ုပ်၏မျှော်လင့်ချက်များ ကြေပျက်ပြုန်းသွား ပြန်သည်။

ယခုဆိုလျှင် အေးဂျင်းပင်လယ်ပြင်ပေါ် ဆောင်းလေကြမ်းတို့ ရိုက်ပက်စ ပြုပြီ။ အိပ်ရာထဲ ငါးရက်လုံး၊ ယာခင်းထဲ ငါးရက်နေပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ် အားအင်

ပြည့်လာသည်။ ကိုယ်တော်တို့၏ နိစ္စမူဝ တာဝန်ဝတ္တရားထဲ ကျွန်ုပ်ဝင်ပါလျှင် သူတို့က မကြိုက်။ ကွင်းထဲကိုတော့ လိုက်ခွင့်ရှိသည်။ ရာသီဥတုကလည်း သိပ်မဆိုး သေး၍ တစ်နေ့လုံးလိုလို နေရောင်အောက်ထိုင်ကာ သူတို့တစ်တွေ အလုပ် လုပ်ပုံကို ငေးရသည်။ ဘုန်းကြီးများသည် မနက်စာ ဘယ်တော့မှ ဘုဉ်းမပေး။ ပေါင်မုန့်၊ သံလွင်သီးနှင့် ဝိုင်အရက်ကို ကွင်းထဲ တစ်ပါတည်း ယူသွားပြီး မွန်းတည့်မှ ဘုဉ်းပေးသည်။

တစ်နှစ်ပတ်လုံး၏ ထိုရာသီတွင် ရွက်မဲ့ စပျစ်နွယ်များကို အသေအချာ ချိုင်ပေးကြရသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ဦးထုပ်နက်ကြီး တကားကား၊ ဝတ်ရုံရှည်ကြီး ဖားလျားဖားလျားနှင့် ဤအလုပ်အတွက် ဤမျှ အချိုးမကျနိုင်သော အဝတ်အစားကို ကျွန်ုပ်မှာ စိတ်ကူး၍ပင်မရ။ အထူးသဖြင့် ယခုလို ပျော့စိမ် ဗွက်ပေါက်နေသော မြေပြင်တွင် ထိုအဝတ်အစားများမှာ အချိုးမကျလိုက်လေ။ သုံးစွဲသည့်လွှဲများကလည်း လွှဲသွားရှည်ကောက်ကောက် ခေတ်ဆွေးလွှဲများဖြစ်သည်။ စပျစ်တစ်ပင်ချင်းစီကို မနည်းကြီး သတိထားသွားနေရသည်။ ဤအလုပ်သည် သူတို့တစ်တွေအတွက် အမြင့်ဆုံးတာဝန်ဖြစ်သည်။ အမြင့်ဆုံးတာဝန်ဖြစ်လျက်နှင့် ဤမျှ လုပ်အားကို အလွန်သုံးရသော၊ လုပ်အားကို မရွေးတာနိုင်သော ယခုလို ပုံစံကို ကျွန်ုပ်မမြင်ဖူးပေ။ ခပ်တုံးတုံးကိုယ်တော်တစ်ပါးသည် ခေါင်းနှင့် မတော် သော ပသီဦးထုပ်သေးသေးလေး ဆောင်းထားသည်။ စပျစ်နွယ် ချိုင်ရန် ကိုယ်ကို ကုန်းလိုက်တိုင်း ထိုပသီဦးထုပ်က အောက်ပြုတ်ကျ၊ ထိုအခါ ဆံပင်ရှည်ကြီးက မျက်နှာပေါ် ဘုတ်သိုက်ကျ၊ ဦးထုပ်နှင့် ဆံပင်ပြုတ်ကျတိုင်း ကိုယ်တော်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ဆံပင်ပြန်ထုံး၊ ဦးထုပ်ပြန်စွပ်နှင့် ခဏတစ်ဖြုတ်လောက် သည်အတိုင်း မထားတတ်ချေ။ အချိန်ဆိုသည်မှာ ထိုကိုယ်တော်အတွက် အဓိပ္ပာယ် အလျဉ်းမရှိ။ အံ့စရာပင်တည်း။

ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ စည့်ဝတ်ကျောပွန်မှုနှင့် ဘဝကို ရိုးရိုးနှင့် ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် နေထိုင်တတ်မှုတို့ကား တန်ဖိုးထားစရာ။ အချိန်တန်တော့လည်း သူတို့ တစ်တွေကို နှုတ်ဆက်ခွဲခွာခဲ့ရသည်။ မြင့်မြတ်တောင်ပေါ်မှ ခင်ကြီးဘဝ၏ ကောင်းမြတ်ခြင်းကို လေးလေးနက်နက်ဖြစ်ကာ မနက်စောစောတွင် ကျွန်ုပ်သည် ခရီးဆက်ထွက်လာခဲ့သည်။

ထိုနေ့က တောင်စဉ်လမ်းကြမ်းကို တစ်ဆယ့်ငါးမိုင်ခန့် ခရီးပေါက်လာ ခဲ့သည်။ ညရောက်မှ ဘုန်းကြီးကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်း၏ ဂိတ်ဝကို ရောက်ပြီး

နီကိုလပ်(စ်)ရေးပေးလိုက်သော စာကို ပြ၍ ကျောင်းတွင်း ဝင်ခွင့်ရခဲ့သည်။ ကိုယ်တော် ဆိုင်မိနီနေသည့်ကျောင်းဖြစ်၏။ ဧည့်သည်ခန်းလေးထဲ ကျွန်ုပ်အတွက် ညစာယူလာပေးသော ကိုယ်တော်ကို ကျွန်ုပ်က ဆိုင်မိနီအကြောင်း ပြောပြရာ ထိုကိုယ်တော် စိတ်ဝင်တစား ခေါင်းမွေးထောင်လာသည်။ စည်းကမ်း ဖောက်သူ ဆိုင်မိနီအကြောင်း သိသမျှပြောရန် ကျွန်ုပ်အား တီးခေါက်တော့သည်။ ဆိုင်မိနီသည် ညီအစ်ကိုတော်များအကြား အမှန်ပင် ကမ္ဘာတစ်လောက်စရာ ဖြစ်နေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ထွက်လာရသည့် ခရီးသည် တောင်ခါးပန်းအတိုင်း သံလွင်ပင်တောကို ဖြတ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ သံလွင်ပင်များကား ဖုထစ်ကျစ်လိမ်လျက်။ အောက်ဘက်ကို မျှော်လိုက်လျှင် မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းထိ ပြာရီလဲ့နေသော ဆုံးစမထင်သည့် အေးဂျင်းပင်လယ်ပြင်။ အဝေးတစ်နေရာမှ လမ်းနီကျွန်းကား ဝိုးတဝါးမျှသာ။ ကမ်းခြေဦးတွင်မူ လှေငယ်တက်စင်းပေါင်းမျိုးစုံနှင့် ကုန်တင်လှေများ ရွက်တိုက်လျက်။ မွန်းတိမ်းပြီးစတွင် ဂျာမန်ခရီးသည်တင် လေယာဉ်ကြီးတစ်စီး မြင့်မြတ်တောင်ထွင်၏ အနိမ့်ပိုင်း တောင်ကြောခွထိ ဆင်းလာပြီး လမ်းနီကျွန်းကို ကျော်သွားမှ မြူကြားထဲ ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

ညနေစောစောတွင် ကျွန်ုပ်သည် တောင်ကြောခွကို ပတ်ဝိုင်းလာသည့် လမ်း၏ အမြင့်ဆုံးနေရာကို ရောက်ရှိလာသည်။ အဆင်တန်ဆာ ကင်းမဲ့သော ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုတွေ့၍ နားခိုခွင့်တောင်းသော်လည်း အချည်းနှီး။ သူတို့ တစ်တွေအတွက် အခြားကျောင်းများထက် ဂျာမန်ရန် ပိုနီး ပိုကြောက်ရသည်။ အကြောင်းမှာ ကျွန်းဆွယ်တစ်ဖက်မှ တစ်ဖက်သို့ စစ်သားနှင့် သင်္ဘောသားများ အသွားအလာ မပြတ်ကြပေ။ ထို့ပြင် ထိုစဉ်က 'ကာရီယာ' တွင် ဂျာမန်အုပ်စုကြီး ရှိနေကြောင်း၊ ရိုသမျှ ဘုန်းကြီးကျောင်းများထဲဝင်၍ ထွက်ပြေး သုံးပန်းများကို ရှာကြောင်း ကောလာဟလသတင်းပြေးနေသည်။ တောင်စောင်းမှ လူနေအိမ်များတွင် အကူအညီတောင်းပါဟု ကျွန်ုပ်အား အကြံပြုလိုက်ကြ၍ ကျွန်ုပ်သည် သွားလာရန် ခက်ခဲလွန်းသော ကျောက်ဆောင်ကို တွယ်တက်ကာ အိမ်လေးများတွင် ကံကြမ္မာစမ်းသပ်ပြန်သည်။ ရလာသည့်အဖြေမှာ အားလုံးအတူတူ ဖြစ်၏။

စိုးရိမ်စိတ်ဝင်လာပြီဖြစ်၍ တောင်စောင်းအတိုင်း ကျွန်ုပ် တရကြမ်းဆင်းလာသည်။ တောကြီးဆိတ်ညံကို တထိတ်ထိတ်ဖြတ်လာစဉ် ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ဝံပုလွေအူသံကို ကြားနေရ၏။ ကြောက်စရာ သားရိုင်းတိရစ္ဆာန်တစ်ကောင်သည် မှောင်ထဲမှနေ၍ ကျွန်ုပ်အား ဖြတ်တက်သွားသည်။ နောက်နာရီဝက်လောက်

အကြာတွင် ထိုဝံပုလွေသည် ပြည်လှည့်လာပြီး ကျွန်ုပ်အား အမဲလိုက်နေပြီ ခြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။ လက်တစ်ကမ်းအကွာမှ သစ်ကိုင်းခြောက်ကျိုးသံ... ဆုတ်ရက်လ ကွေးမျှင်လေး၏ ချဉ်နဲ့နဲ့အလင်းရောင်အောက်မှ လှုပ်ရှားသက်ဝင် နေသောအရိပ်မဲ...၊ ချမ်းကလည်း ချမ်း၊ အဖော်ကလည်း မရှိ၍ ကျွန်ုပ် ကယောင် ချောက်ချားဖြစ်ကာ သစ်ပင်များကြား သွေးရူးသွေးတမ်း တအားပြေးထွက်လာသည်။

ထိုစဉ် မှောင်ထဲမှ မြည်းတစ်ကောင်ထွက်လာသည်။ မြည်းပေါ်တွင် မှတ်ဆိတ်ဗရပျစ် လူကြီးတစ်ဦး။ လူစိမ်းကမ်းပေးနေသော လူကို ကျွန်ုပ် အားကိုးတကြီး လှမ်းဆွဲလိုက်သည်။ “ကဲ... ကဲ” ဟု ဆိုကာ လူကြီးက မြေပြင် ပေါ် ခြေခိုင်ခိုင်ချ မတ်တတ်ရပ်ပြီး မြည်းကို သူ့အောက်မှ လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ထွက်သွားစေသည်။

“အင်္ဂလိပ်လူမျိုးကို တွေ့ရပြီပေါ့။ ဘယ်ကိုများ သွားမလို့လဲ” ဟု မေးသည်။

“ဒီည ဒီယာတောထဲမှာပဲ တည်းပြီး မနက်ဖြန်ကျမှ ‘ကာရီယာ’ ကို သွားချင်တာပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီကလူတွေက သိပ်ကြောက်နေကြတယ်။ ကာရီယာမှာ စစ်သားတွေရှိတယ်လို့လည်း ပြောကြတယ်” ဟု ကျွန်ုပ် ပြန်ဖြေပေးလိုက်သည်။

“ကာရီယာကို ညတွင်းချင်း ခြေကျင်သွားလို့ မရဘူး။ မောင်ရင့် ကြည့် ရတာ နေကောင်းပုံလည်း မရပါလား၊ ကျန်းမာရဲ့လား။”

“ဒီနေ့ ဒဏ်ရာကို အရမ်းထိထားပြီးပြီ။ ဒီထက် ပိုဒဏ်ခံလို့ မရတော့ ဘူးဗျ။ တည်းခိုစရာ ဘယ်မှာရှာရင်ကောင်းမလဲ။ တော်တော်ကြာရင် နင်းကျတော့ မယ်နော်။ ပြီးတော့ ဝံပုလွေတွေလည်း မနည်းဘူး။ ကျွန်တော့်ကို သွားရည်ကျ နေတာ”

“ဒီက လူတွေက မောင်ရင့်ကို တည်းခိုခွင့် ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါတလေကျတော့လည်း အဘွားကြီးတွေလိုပဲ။ အား... ဟုတ်ပြီ... ကျုပ်နဲ့ပဲ လိုက်ခဲ့ပေတော့”

ဤလူထွားကြီးအပေါ် ကျွန်ုပ်သည် ထူးထူးဆန်းဆန်း အိမ်သား အရင်း အချာ တစ်ယောက်လို ခံစားနေမိသည်။ မြည်းပေါ်မှ ကျွန်ုပ်ကို ထိန်းကိုင်ကာ လူထွားကြီးသည် မြည်းဘေးမှ လျှောက်လိုက်လာသည်။ လူထွားကြီးသည် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ဝရမ်းပြေးဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်အား ပြောပြသည်။ သို့သော် သူက ကျွန်ုပ်နှင့်မတူ။ ဂရိမြေကို ခွာဖို့ မကြိုးစား။ ပြည်တွင်းမှာပင် အင်အား

စုစည်းနိုင်ရန် ကြိုးပမ်းနေသူ။ ဂရိစစ်တပ်မှ ဗိုလ်မှူးတစ်ဦးဖြစ်ပြီး ပြင်သစ် စစ်သင်တန်းကျောင်းတွင် နှစ်လရှည်ကြာ စစ်ပညာသင်ခဲ့ဖူးသည်။ ဆလိုနီကာ မြောက်ဘက်တွင် ဂျာမန်တို့ အဖမ်းကိုခံခဲ့ရပြီး လွတ်မြောက်လာခဲ့သူ။ အညံ့ခံပြီး နောက်ပိုင်း၌ စထရုမာမြစ်၏ အရေးကြီးတံတားကို ဖျက်ဆီးခဲ့သူ။ ထိုလုပ်ရပ်ကြောင့် သူဦးခေါင်းကို ဆူငွေထုတ်ထားခြင်းခံရသူ။ လောလောဆယ်တွင် ခြေရာဖျောက် ပုန်းအောင်းနေရသူ ဖြစ်လေသည်။

သုံးနာရီကြာမျှ ခရီးနှင့်ပြီးနောက် လမ်းသည် ပြေပြစ်ညီညာလာသည်။ ပင်လယ်ဆီရောက်ပြီ။ လရောင်ရီတစ်မှောင်အောက်ဝယ် အိမ်ကလေးများ။ ဗိုလ်မှူးက မြည်းကို သစ်တစ်ပင်အောက်ချည်နှောင်လိုက်ပြီး ကျွန်ုပ်ကိုခေါ်ကာ ချုံပင်ပိတ်ပေါင်းကြား သတိကြီးစွာဖြင့် တွားဝင်ကြသည်။ ပြတင်းပေါက်ဆီ တွယ်တက်ကြရာ အိမ်ခပ်ကြီးကြီးတစ်လုံး၏ အခန်းတွင်းရောက်လာသည်။ မှောင်နှင့်မဲမဲ အခန်းထဲ ခြောက်သွေ့နေ၍ တော်ပါသေး။ ဗိုလ်မှူးကို ကြည့်ရ သည်မှာ ကိုယ့်အခန်းထဲ ကိုယ်ပြန်ရောက်နေသလိုပင်။ ပြတင်းကိုပိတ်၊ အသေ အချာချက်ထိုးပြီးသောအခါ စားပွဲပေါ် စိုက်ထားပြီးဖြစ်သော ဖယောင်းတိုင်ကို မီးထွန်းသည်။ အခန်းတွင်းဝယ် ထိုစားပွဲတစ်လုံးမှလွဲ၍ အခြားပရိဘောဂ မရှိ။ ဤအဆောက်အဦသည် ဝတ်ကျောင်းလာသော ဘုရားဖူးများ၊ ဘုန်းကြီးများနှင့် ခြေလျင်ခရီးသည်များ ခရီးတစ်ထောက်နားခိုရာ ဧရိပ်ဖြစ်ကြောင်း ဗိုလ်မှူးက ရှင်းပြသည်။ ယနေ့ညအဖို့ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးခေါ်လာကြောင်း ဘုန်းတော်ကြီးများကို မသိစေလို၍ ဤကဲ့သို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်ဝင်ရခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်မှူး လူထွားကြီးသည် ကျွန်ုပ်အတွက် စောင်၊ စွပ်ပြုတ်ပူပူလေး၊ ပေါင်မုန့်၊ ဒဏ်ရာအတွက် ချည်ဝွမ်းနှင့် အဝတ်သန့်သန့် ယူလာပေးသည်။ ထိုညက နှစ်ဦးသား ကြမ်းပေါ်ကျောခင်းကြရသည်။ မိုးလင်းသော် ဗိုလ်မှူးက ကျွန်ုပ်ကို အနီးအနားမှ သစ်ပင်အုပ်အုပ်ဆီ ပုန်းလှိုင်းကွယ်လှိုင်းခေါ်ထုတ်သွားသည်။ ထိုနေ့အတွက် အစားအသောက်ပါယူလာပေး၏။

ဗိုလ်မှူးကို ကျွန်ုပ်လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ကျေးဇူးတင်စကားပြောပြီး ခွဲခွာ လာခဲ့သည်။ စိန့်ပီတာကျောင်းကိုသွားရန် ဗိုလ်မှူးက အကြံပြုလိုက်၍ တောင်ပေါ်ကို တစ်ရစ်ပြီး တစ်ရစ်တက်ရပြန်သည်။ တစ်နာရီခန့် တောင်တက်လာရာ သုံးဖက် သုံးတန် ချောက်နက်ကြီးဖြင့် ဖွဲ့စည်းထားသော ကုန်းပြင်မြင့်ပေါ် ရောက်လာ၏။ ထိုနေရာတွင် ရေတံခွန်ရေကျသံမှလွဲ၍ ဆန်းပြားစွာ ပကတိ ငြိမ်သက်လျက်။

ပေါင်းဆယ်ခန့်မြင့်သော တောင်တန်ပြက်အောက်မှ ကျောက်စက်ကျ စမ်းရေဆီ
ရောက်အောင် သွားပြီး မျက်နှာသစ် ကိုယ်လက်သန့်စင်ရသည်။ ယနေ့သည်
၁၉၄၁ ခု၊ ဒီဇင်ဘာလ ၂၄ ရက်၊ ခရစ္စမတ်အကြိုနေ့။ မိမိကိုယ်ကို သ မှ ဖြစ်မည်။

ခရစ္စမတ်နေ့ကို ကျွန်ုပ်ကသာ တခုတ်တရဖြစ်နေသော်လည်း မြင့်မြတ်
တောင် တစ်တောင်လုံး သတိရပုံမရ။ သူတို့တစ်တွေအားလုံး သမ္မန်ကျမ်းစာလာ
ရက်စွဲဖြင့်သာ ရှင်သန်နေထိုင်ကြသည်။ ဆီစာဘုရင်တစ်ပါးက ရက်ထပ်နှစ်
ကွာဟချက်ကို အမှန်ပြင်ပြီး ပြက္ခဒိန်ကို လွှင့်ပစ်ဖူးသည်။ သမ္မန်ကျမ်းစာလာ
ရက်စွဲသည် ပြင်ပကမ္ဘာရက်စွဲထက် တစ်ဆယ့်သုံးရက် နောက်ကျနေဆဲဖြစ်၍
ပြင်ပကမ္ဘာတွင် ခရစ်တော်မွေးနေ့အဖြစ် ပျော်ပွဲရွှင်ပွဲကြီးများ ကျင်းပနေချိန်၌
မြင့်မြတ်တောင်ဘုန်းကြီးများအဖို့ နောက်ထပ် ရက်သတ္တနှစ်ပတ် ဥပုသ်စောင့်ရ
ဦးမည်။ ဤတောင်ပေါ်တွင် ခရစ္စမတ်နေ့ ဝေးနေသေးသည့်တိုင် ကျွန်ုပ်သည်
ယနေ့နှင့် မနက်ဖြန်အဖို့ တည်းစရာရမည်ဟု မျှော်လင့်ချက်များ ပြည့်နေခဲ့သည်။

မကြာမီ တောင်ချွန်းပေါ်ရောက်လာပြီး ရှေ့မှ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို
တွေ့ရသည်။ ဤမျှ ရင်တုန်စရာကောင်းသော အဆောက်အဦမျိုးကို ကျွန်ုပ်
မမြင်ဖူးသေး။ ပေပေါင်းရာချီနက်သည့် ချောက်ကမ်းပါးစောက်၏ နှုတ်ခမ်းထိပ်
တွင် တည်းတည်းကလေး တင်ထားသည်။ ထိုချောက်ကမ်းပါး၏ အခြေမှစ၍
မြေပြင်သည် မတ်စောက်သော ဒီဂရီဖြင့် ပင်လယ်ထိပေပေါင်း ထောင်ချီနိမ့်ဆင်း
သွားခြင်းဖြစ်၏။ ထိုကျောင်းကို မြင်မြင်ချင်း လေတစ်ချက်တိုက်ရုံနှင့် ကျောက်
ဆောင်ပေါ်မှ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး လွင့်ကျသွားတော့မလို ခိတ်က ထင်မှတ်မိသည်။
ကျောင်း၏ အပေါ်ဘက်ကို မျှော်လိုက်လျှင် တိမ်ဖြူလွှဲတို့ ကွန့်ဆိုင်းနေသော
ဧရာမခံတပ်ကြီး။ ငယ်စဉ် ကလေးဘဝက စွဲလန်းခဲ့သော နတ်သမီးပုံပြင်ထဲမှ
ရဲတိုက်ကြီးနှင့် သွားဆင်နေသည်။

တောင်ချွန်းပေါ်မှကြည့်လိုက်လျှင် ဘုန်းကြီးကျောင်းသည် နီးနီးကလေး
ဖြစ်နေသည်။ တစ်မိုင်ထက် မပို။ လက်တွေ့တွင် ထိုစိန့်ပီတာကျောင်းကို
ရောက်ရန် ကျွန်ုပ်သည် ရှစ်မိုင်ခန့် ခြေလျှင်ကြိတ်လိုက်ရသည်။ မြောင်ထိပ်ဆီ
ကွေ့ကာ တောင်ချွန်း၏ ကျောက်ဆိုင်ထူထပ်သော လမ်းကျဉ်းအတိုင်း ဆင်းရသည်။
တောင်စွယ်၏အစွန်းတွင် ကျောက်သားပကတိ ကျဉ်းမြောင်းရှည်သွယ်သော
လည်တံ။ ထိုကျောက်သားလည်တံသည်သာလျှင် စိန့်ပီတာဘုန်းကြီး ကျောင်း၏
တစ်ခုတည်းသော အဝင်လမ်းဖြစ်သည်။

ထုံးစံအတိုင်း တံခါးရွက်နှစ်ခုပါသည့် မိုးမိုးမားမားတံခါးကြီးသည် သံမှိုနှက်ထားသော သံကြွပ်ဒီဇိုင်းဖြစ်၏။ တံခါးရွက်နှစ်ချပ်က မဆိုစလောက် ဟနေရှီ ခေါင်းလောင်းသံကြီးကို ဆွဲပြီး တံခါးတွင်းဝင်၍ ရပ်စောင့်နေလိုက်သည်။ ကြိုးကို ထပ်ကာ ထပ်ကာ ဆွဲသော်လည်း တုံ့ပြန်မှုမရှိ။ တံတိုင်းအတွင်းမှ ကျောက်ခင်းလမ်းအတိုင်း ကျွန်ုပ်သည် ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့ ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်၍ ဝင်းခြံထဲရောက်လာသည်။ ထိုဝင်းခြံကို လေးထပ် ငါးထပ်ခန့် ရှိနိုင်သော ကျောက်တုံး အဆောက်အဦကြီးက အလုံပိတ်ထားသည်။ ယခုချိန်ထိ လူသူ မတွေ့ရသေး။ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် အမြင်လှသော နေရာဆီ စကြိုအတိုင်း လျှောက်ဝင်သွား၏။

အတွင်းကို ဝင်လေ ပရိဘောဂနှင့် လိုက်ကာခန်းဆီးများ ထည်ဝါ ခန့်ညားလေ။ စကြိုအချိုးတွင် မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းကား အဘယ်ရဲတိုက် တွင်မှ မမြင်ဖူးရသည့် မြင်ကွင်းဖြစ်နေချေသည်။ နံရံများကို အလှဆင်ထားသော ရောင်ကြိုးကြွသည့် ဂူနွန့်ထိုး ကမ္မလာထည်များသည် အမြင့်ပေနှစ်ဆယ်၊ အလျားပေ ငါးဆယ်ခန့်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရွံ့ပေရှူးဖိနပ်ဖြင့် နင်းလာသော ကြက်သွေးရောင် ကော်ဇောကြီးများကား ထူထူထဲထဲနှင့် အိစက်နုညက်လှပါဘိ။ ရှေးဟောင်းလက်ရာ ဖိမ်ခံရွှေချ ကုလားထိုင်များသည် ကျောမှီမြင့်မြင့်နှင့် ကြီးလေး လွန်းနေသည်။ ပြတင်းများသည် ဂေါ်သေ့မုခ်ခုံးပုံစံ၊ ပြတင်းတစ်ခုနှင့် တစ်ခုကြား ထိုကုလားထိုင်ကြီးများကို ချထား၏။ မုခ်ခုံးပြတင်းများကို လှပသော ခန်းဆီး များဖြင့် ကာထားသလို အပြင်ဘက် ရှုခင်းသည်လည်း လှပနိုင်လွန်းသည်။ အပြင် နံရံကို ကျောက်ဆောင်ချောက်ကမ်းပါးနှင့် တစ်ပြေးညီ ဆောက်လုပ်ထားပုံ၍ ဆုံးစမရှိ ပင်လယ်ရေပြင်ကျယ်ကို လေယာဉ်ပေါ်မှ မြင်နေရသလို ဖြစ်သည်။

ခမ်းနားကြီးကျယ်မှုထဲမယ် ကျွန်ုပ်မှာ ကတိမ်းကမူး။ ကျွန်ုပ်၏ အဝတ် အစားများ စုတ်ချာလွန်း၍ မတန်မရာ နေရာရောက်နေရသလို။ ဘုန်းတော်ကြီး နှစ်ပါး ကျွန်ုပ်ဆီလျှောက်လာရာ ကျွန်ုပ်မှာ လှည့်ပြန်မိတော့မလိုပင် ဖြစ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် ကျောင်းတွင်းသို့ အသံမပေးဘာမပေး ရောက်လာသော အင်္ဂလိပ်လူမျိုးကို တွေ့သော်လည်း အလွန်အမင်း အံ့ဩခြင်း မဖြစ်။ ကျွန်ုပ်ကို ယဉ်ကျေးပျူငှာစွာ ကြိုဆိုပြီး ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ထံ ခေါ်သွားသည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးသည် နှစ်လိုဖွယ် အလွန်ကောင်းသည်။ ကော်ဖီသွားယူခိုင်း၍ လေသာဆောင်တွင် ကျွန်ုပ်နှင့်အတူ ထိုင်သောက်ကြသည်။

လေသာဆောင်သည် အပြင်ဘက်နံရံမှ သစ်သားဖြင့် ထိုးထုတ်ထားသော ပြုတ်ကျလှ
ဘနန်း တည်းတည်းကလေးတင်ထားသော လေသာဆောင်ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကို
ကျောင်းအတွင်း တည်းခိုခွင့်ပေးရန်မှာ မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ဆရာတော်က ရှင်းပြသည်။

“အင်္ဂလိပ် သုံးပန်းကို မကူညီရဘူးလို့ ကိုယ်တော်တို့ကို ခြိမ်းခြောက်
ထားတယ်ကွဲ့။ ဒီကို ဗိုလ်မှူးတစ်ယောက် ရောက်လာတာ တစ်ပတ်တောင်
မကြာသေးဘူး။ သူက ကိုယ်တော်တို့ကို ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းဆက်နေထိုင်မလား။
အမြစ်ပြတ် သုတ်သင်တာကို ခံမလား၊ ကြိုက်တဲ့လမ်းရွေးဖို့ ပြောတယ်။ သူတို့
အမိန့်ကို ကိုယ်တော်တို့ ဖိဆန်တာတွေ့ရင် သူတို့က လေဇာဘုံပျံလွှတ်ပြီး ဝံ့
ကြိမယ်၊ ကိုယ်တော်တို့ကို ပင်လယ်ထဲ လှိုမ့်ချမယ်လို့ ပြောသွားတယ်ကွဲ့။”

လေသာဆောင်အောက်ဘက်မှ ရေမြုပ်ပလုံစီနေသော ကျောက်ဆိုင်
ကြီးကို ကျွန်ုပ်သည် အလိုအလျောက် ငဲ့ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်နေသည်။ ဤမျှ
ခမ်းနားလှပသော နေရာကို ပစ်မှတ်ထား၍ ဖျက်ဆီးရမည်ဆိုလျှင် စတုကာ
လေသူရဲက သူရဲ မရဲစီးသလို ဝမ်းသာပေတော့မည်။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်ုပ်သည်
ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကိုစိတ်ချပါရန်၊ မည်သူကမျှ သက်တမ်းရင့် ရှေးဟောင်း
နယ်မြေကို ပက်ပက်စက်စက် ဖျက်ဆီးမည် မဟုတ်ကြောင်း၊ ပြန်လည်ခုခံနိုင်စွမ်း
မရှိသူကို သတ်မည်မဟုတ်ကြောင်း ကပျာကယာ ပြောရသည်။ ကျောင်းထိုင်
ဆရာတော်ကြီးသည် နာဒီဂျာမန်တို့နှင့်ပတ်သက်၍ အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း
သိထားပြီးသူ ဖြစ်နေသည်။

“ဒကာလေးရေ... ဒီလူတွေအကြောင်း ကိုယ်တော်တို့ကို ဘာမှလာပြောမနေ
ပါနဲ့ကွယ်။ ဒကာလေး ဇာတ်ကနေ ထွက်မလာခင်ကတည်းက ဒီကျောင်းကို လူ
ပေါင်းစုံရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ။ နာဒီတွေ လိုက်လို့ အေးချမ်းတဲ့ ကိုယ့်ဇာတ် ဥရောပမှာ
မနေနိုင်ဘဲ ပြေးကြရတာပါ။ အဲဒီလို ဝရမ်းပြေးတွေကြောင့် ဖြစ်ခဲ့ရတဲ့ စိတ်
မကောင်းစရာတွေ၊ ဇာတ်လမ်းတွေ ပြောပြရဦးမလား၊ ဒီနာဒီကောင်တွေက
ဘာကြီးဖြစ်နေနေ နောက်မဆုတ်ဘူး။”

ကျွန်ုပ်အတွက် တည်းခိုစရာ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးပေါ့ဟု မေးလိုက်သည်။

“အိမ်... မနက်ဖြန်ဟာ ဒကာလေးရဲ့ ခရစ္စမတ်နေ့မုန်း ကိုယ်တော် မသိ
ဘူးကွဲ့။ ကိုယ်တော်ကတော့ ဒကာလေးကို ဧည့်ခန်းဆောင်ထဲခေါ်ပြီး ကျောင်းကို
စတေးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ အပြင်ဘက်က အိမ်တစ်လုံးမှာ ဒကာလေး ဒီည
နေမယ်ဆိုရင် ရပါတယ်။”

မကြာမီ ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကြီးကျောင်းအဝင်လမ်းနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှ ကျောက်တုံးအိမ်ကြီးတစ်လုံးထဲ ရောက်လာသည်။ အိမ်ထဲတွင် ခြေလျင်ခရီးသည် လူနှစ်ယောက် ရောက်နေပြီ။ မီးပုံကြီးနားထိုင်နေကြပြီး ကျွန်ုပ်အတွက် စိတ်ပါလက်ပါမရှိဘဲ နေရာရွှေ့ပေးကြသည်။ တစ်အောင့်အကြာတွင် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးအတွက် ညစာယူလာပေးသည်။ ညဉ့်နက်လာပြီဖြစ်၍ သုံးယောက်လုံး တန်သင့်ရုံလောက်သာ စကားပြောပြီး ကြမ်းပေါ်လှဲ၍ ခြေညောင်းလက်ဆန့်လုပ်ကာ အိပ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်မှာ အိပ်ကောင်းခြင်း မအိပ်ရ။ သန်းမကြီးများ နယ်ချဲ့လာပြီဖြစ်သည်။ မီးအပူကို သန်းမကြီးများက မကြိုက်၍ ကျွန်ုပ်၏ ရင်အုပ်နှင့် နောက်ကျောတွင် ပြုခဲနေသည်။

နောက်တစ်နေ့ ဒီဇင်ဘာ ၂၅ ရက်နေ့သည် အေးမြပြီး ရာသီဥတု ပွင့်လင်းသည်။ စိန့်ပီတာ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကို ကတိပေးထားသည့်အတိုင်း မိုးမလင်းခင် ကျောင်းမှခွာလာခဲ့သည်။ ဆရာတော် ပြောသည့် အိမ်ကို ရှာရဦးမည်။ ထိုအိမ်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်ကို ခရစ္စမတ်နေ့အတွက် အသုံးပြုခွင့်ပေးထားသည်။ တစ်နာရီခန့်လျှောက်လာပြီးချိန်၌ မြင့်မြတ်တောင် အထက်ဆီမှ ကောင်းကင်တစ်ခုသည် လိမ္မော်ရည်စိုလဲလာသည်။ လိမ္မော်ရည်မှသည် ကြက်သွေးရည်တရွေ့ရွေ့ပြောင်းကာ နှင်းခဲတောင်ထွဋ်ဖျားဆီတွင် တိမ်လွှာတို့ ရောင်ဝါပန် ခြယ်လျက်... မြင်ကွင်းကား သာယာနုလှသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လမ်းဘေးဆင်းပြီး သဘာဝပလ္လင်ကျောက်ဖျာပေါ်တွင် တောင်ကြီးကို မျက်နှာမူ၍ ဒူးထောက်ထိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ အာရုံကို ခရစ္စမတ်ဆီတွင်သာ မြုပ်နှံထားသည်။ ဝေးဇာတိမှ အမေနှင့် အဖေ ယခုလောက်ဆို စောစောအိပ်ရာထပြီး ရွာဘုရားကျောင်းဆီ ချီတက်ကြပေရောမည်။

အိမ်ကလေးဆီသို့ ကျွန်ုပ်ရောက်လာချိန်တွင် ဆရာတော်ပြောခဲ့သည့် အတိုင်း အိမ်ထဲတွင် လူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ရှိမနေ။ သို့ရာတွင် မီးပုံရှေ့၌ ထင်းပုံက အသင့်။ ဝိုင်တစ်အိုးနှင့် အစာထုပ်များက စားပွဲလေးပေါ်တွင် အသင့်။ စိတ်ထဲအားရကျေနပ်ကာ မီးဖိုသည်။ တစ်ယောက်တည်း ကျင်းပရသော ခရစ္စမတ်ဖြစ်လင့်ကစား အလွန်အဆင်ပြေသည်။ နေ့လယ်တစ်နေ့ခင်းလုံးကို ကျွန်ုပ်သည် အဝတ်အစားပေါ်မှ သန်းမကြီးများတုပ်၍ အကျိုးရှိအောင် အသုံးချသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်းဆွယ်၏ တောင်ဘက်ကမ်းခြေလှိုင်းအတိုင်း တက်လိုက် ဆင်းလိုက် ခရီးဆက်ရပြန်သည်။ ညနေတိုင်မှ စိန့်ဒင်နီ

ကျောင်းရှေ့ဂိတ်ဝကို ရောက်သည်။ စိန့်ဒင်နီကျောင်းသည် သေးသော်လည်း နာမည်ကျော်ကြားသည်။ ပင်မဂိတ်တံခါးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဂိတ်စောင့်တဲ နား ကျွန်ုပ်သွားကာ တဲတွင်းမှ အဘအား ကျွန်ုပ်သည် မိုနိုဇိုင်လိတ်ယာတောမှ ကိုယ်တော်တို့၏မိတ်ဆွေရင်းဖြစ်ကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ အဘိုးကြီး သဘော ကျကာ ကျွန်ုပ်အား ကော်ဖီသောက်ဖိတ်ခေါ်သည်။ ထို့နောက် ကျောင်းတွင်းဝင်၍ ခွင့်ပြုချက်သွားယူသည်။ ဘာမှမကြာဘဲ အဘိုးကြီး ရှူးရှူးရှားရှား ပြန်ရောက် လာသည်။

“လဲ့နေ... လဲ့နေ” ဟု ကျွန်ုပ်အား အူယားဖားယားပြောသည်။

“ဒီတန်းလျားပေါ်မှာလဲ့နေ၊ လူလေးဖျားနေပြီ ဟုတ်တယ်နော်၊ လူလေး ဖျားနေပြီ”

“အဘ၊ ကျွန်တော် ဒီနေ့ တကယ်နေလိုကောင်းတယ်။ ညတုန်းက ကောင်းကောင်းအိပ်ခဲ့ရလို့ ဒဏ်ရာက သက်သာနေပြီဗျ”

“ဒဏ်ရာ... ဒဏ်ရာရှိတယ်။ ဟုတ်လား၊ ဘယ်မလဲ၊ အရမ်းဆိုးလား” ကျွန်ုပ်၏ဒဏ်ရာရရှိမှုအပေါ် အဘက စိတ်လက်ပေါ့ပါးသွားပုံပင်။

“ဒီလိုကွ၊ အဘက လူလေးကို ကျောင်းထဲဝင်ခွင့်ရစေချင်တယ်။ ဒီတော့ မုသားမပါ လက်ာမချောပေါ့ကွာ။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးကို လူလေး ဖျား နေတယ် ဘာညာဖြီးထားရတာပေါ့။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က သမားတော် အခေါ်လွှတ်နေပြီ။ လက်စသတ်တော့ အဘက ဝိနည်းလွတ်ပြီးသားကိုး၊ အားလုံး အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

အဘိုးကြီး၏ လှေကြီးထိုး ရိုးရိုးစကားကြောင့် ကျွန်ုပ် ရယ်မိသည်။ ထိုအဘိုးကို ကျွန်ုပ် ချက်ချင်းချစ်ခင်မိတော့၏။ ခဏအကြာတွင် ဝါငယ်ဘုန်းကြီး တစ်ပါးရောက်လာသည်။ လက်ထဲတွင် ဆေးအိတ်ဆွဲလျက်။ မျက်နှာက အရေး တကြီးဖြစ်နေသည်။ ရေးကြီးသုတ်ပျာဖြင့် ကျွန်ုပ်ကို နဖူးစမ်းသည်။ သွေးကိုး စမ်းသည်။ လျှာကို ကြည့်သည်။

“သူ့မှာ ဒဏ်ရာရှိတယ်။ ဖြည့်ကြည့်ပါလား။ ဒီဒဏ်ရာ ဒုက္ခပေးတာ သေချာတာပေါ့ကွ” ဟု ဂိတ်စောင့် အဘက ဝင်ပြောသည်။

သမားတော်က ကျွန်ုပ်ပေါင်မှ ပတ်တီးကို ဖြည့်ကြည့်ရာ ကြောက်လန့် တကြား ကြက်သေသေသွားသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဒဏ်ရာ ဟပြီကြီးကို မြင်သူတိုင်း မျက်လုံးပြူးမျက်ဆန်ပြူးဖြစ်သွားကြပုံကို ကျွန်ုပ်မှာ သဘောကျမဆုံး။ ဂိတ်စောင့်

အဘကိုယ်တိုင် သမားတော်ပန်းပေါ်မှ ကျော်ကြည့်နေရင်း စကားမပြောနိုင်ဘဲ ပါးစပ်ဟောင်းလောင်း ဖြစ်သွားသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ဒဏ်ရာသည် ဘေးကင်းရေး၊ ဇိမ်ကျရေးအတွက် ခွင့်ပြုကတ်ပြားအဖြစ် တစ်ဖြစ်လဲသွားသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ကျွန်ုပ်ကို ကျောင်းတွင်း ခေါ်သွင်းကြသည်။ ဆေးရုံအဖြစ်သတ်မှတ်ထားသော အခန်းတွင်း ကျွန်ုပ်ကို သိပ်သည်။ ဒဏ်ရာကို ဆေးထည့်ပတ်တီးစည်းစဉ် ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ကြီးကိုယ်တိုင် ကြွလာ၍ ကြည့်သည်။ ကျောင်းထိုင်သည် လူထွားကြီး ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်ထားသည်ထက် အသက်ပိုငယ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်အား ဖော်ဖော်ရွေရွေ ကြိုဆိုသည့်သဘောဖြင့် မျက်နှာကြီး ဝင်းနေသည်။

ယခုကာလသည် မြင့်မြတ်တောင်တစ်တောင်လုံးပေါ်မှ ဘုန်းကြီးများ သူတို့၏ ခရစ္စမတ်နေ့အတွက် ဥပုသ်စောင့်နေကြချိန် ဖြစ်သည်။ စိန့်ဒင်နီ ကျောင်းတွင် မွန်းတည့်ချိန်တစ်နပ်သာ ဘုဉ်းပေးကြပြီး စားသည့်အစာမှာလည်း ပေါင်မုန့်နှင့် သံလွင်သီးကို ရေနင့် မျှောချခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစည်းကမ်းကို ဘုန်းကြီးများက ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာစွာ တင်းတင်းကျပ်ကျပ် လိုက်နာကြသည်။ သို့ရာတွင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က ကျွန်ုပ်အား စားချင်တာစားဟု ပျော်ပျော် ရွှင်ရွှင် စည်းကမ်း သတ်မှတ်ပေးလိုက်သည်။

သည်လိုနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ငါး၊ ကမာနှင့် ရေဘဲကို မှီဝဲရသည်။ ထိုအစာများကား ပြုတ်ချက်ချက်လျှင် သိုးသားအလား အောက်မေ့ရသည်။ စိန့်ဒင်နီကျောင်းမှ ကိုယ်တော်များသည် အခြားကျောင်းမှ ကိုယ်တော်များနှင့်မတူဘဲ သီးသန့်ဖြစ်နေကြခြင်းမှာ စိန့်ဒင်နီကျောင်းတွင် အသားနီနီကို တားမြစ်ထားသည်။ သူတို့ရှင်းပြ၍ သိရသည်မှာ ခရစ်တော်သည် မြေကြီးမှ ဖြစ်ထွန်းသည့် အသီး အနှံနှင့် ပင်လယ်ထဲမှ ငါး၏ ဖြူသော အသားကိုသာ သုံးဆောင်ကြောင်း၊ ခရစ် တော်၏ လမ်းစဉ်ကို လိုက်နာရမည်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ထို့ကြောင့် ရေဘဲ သည်သာ ကိုယ်တော်တို့၏ ခံတွင်းအတွေ့ဆုံး အစားအစာဖြစ်နေသည်။ ဥပုသ် ရက်အတွင်း တစ်ပါးပါး ရေဘဲစားသည်ကို ဖမ်းမိပါက ကျွန်ုပ်ကိုယ်တော်တို့ အားလုံး မျက်နှာသေနှင့် နေကြသည်အထိ။

တစ်ညနေတွင် ဂင်တိုတို သက်လတ်ပိုင်း ကိုယ်တော်တစ်ပါး ကျွန်ုပ်ကို လာတွေ့သည်။ အမေရိကန်လေသံဖြင့် ကျွန်ုပ်အား အင်္ဂလိပ်လို တရွတ်ရွတ် မှုတ်သည်။ စစ်မဖြစ်ခင်က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုတွင် ကလေးဘဝ နေထိုင်ခဲ့ဖူးသူ၊

ဇနီးကွယ်လွန်ပြီးနောက် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်းနှင့် တစ်ကိုယ်တည်း အရိုးထုတ်လို၍ မြင့်မြတ်တောင်ပေါ်တက်ကာ ဘုန်းကြီးဝတ်နေသူ ဆရာတော် 'ဂျွန်' ဖြစ်သည်။ ဆရာတော် ဂျွန်နှင့် ထွေရာလေးပါး စကားတွေပြောပြီးချိန်၌ ကျွန်ုပ်သည် ရိပ်ကြီးပျော်ခင်ကြီးတို့၏ဘဝကို ထိုးထွင်းသိလာခဲ့သည်။

စိန့်ဒင်နီကျောင်းကို ရောက်ပြီး ပထမသုံးရက်ကို အိပ်ရာထဲတွင် နေရသည်။ ထခွင့်ရချိန်တွင် လုပ်စရာ အလုပ်လည်း များများစားစား မရှိ၍ ဆရာတော် ဂျွန်၏ အခန်းလေးထဲ ကျွန်ုပ်သွားသွားလည်သည်။ ဆရာတော် ဂျွန်သည် ကွင်းမေရီ သင်္ဘောကြီးဖြင့် ဥရောပသို့ ရေလမ်းခရီးသွားခဲ့ဖူးရာ သူနေထိုင်သည့် အခန်းကလေးကို ထိုကွင်းမေရီသင်္ဘောပေါ်မှ အခန်းနှင့်တူအောင် သထားသည်။ လိုက်ကာနှင့် ဆေးရောင်အတွက် အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုကိုပင် လူလွတ်၍ စေခိုင်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ နံရံများကို အဖြူနှင့် အပြာ ဆေးခြယ်ထားသည်။ သစ်သားတန်းလျားအိပ်ရာကို နံရံကပ်အိပ်စင်နှင့်တူအောင် လိုက်ကာနောက်၌ ထားသည်။ ပြတင်းကို သစ်သားများဖြင့် ပြန်ကာပြီး သင်္ဘောဘေးပေါက်နှင့် တူအောင် အဝိုင်းကြီး လုပ်ထား၏။ အခန်းသည် ပင်လယ်ကို မျက်နှာမူထားသည့် အပြင် ကုန်းမြေကို မမြင်ရနိုင်သဖြင့် ဆရာတော် ဂျွန်၏ ဖန်တီးချက်သည် သင်္ဘောခန်းနှင့် ချွတ်စွပ်တူနေ၏။

ဆရာတော် ဂျွန်ထံ ကျွန်ုပ်အလည်သွားတိုင်း သူက "နေကောင်းရဲ့လားဟေ့၊ ကိုယ်တော့်သင်္ဘောခန်းထဲဝင်ခဲ့၊ ဒီထဲမှာက ကုန်းပတ်ပေါ်မှာထက် ပိုနွေးတယ်" ဟု ဆိုတတ်သည်။ မှန်ပါသည်။ ဆရာတော်၏ သင်္ဘောခန်းလေးက တစ်ကျောင်းလုံးတွင် အနွေးထွေးဆုံး အခန်းလေးဖြစ်၏။ အပြင်ဘက်တွင် နှင်းသွန်နေသည့်တိုင် အခန်းထဲ နေလိုကောင်းနေသည်။ အေသိုတောင်၏ ရာဇဝင်အကြောင်း၊ ဘုန်းကြီးဘဝအကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ နာရီပေါင်းများစွာ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။

"ဒီမြင့်မြတ်တောင်ပေါ်မှာ ပညာရှိတွေ နေထိုင်ခဲ့ကြတာ ပဝေသဏီကတည်းကပဲ။ ဘယ်ကာလရယ်လို့ မမှတ်မိနိုင်တဲ့အချိန်ကတည်းက လူနေခဲ့ကြတာ။ ဘုရားသခင် ကြွမလာမီကတည်းက ဒီမှာ ဒဿနပညာရှင်တွေက ရသေ့ လုပ်နေကြပြီ။ သဘာဝရဲ့ ဆန်းကြယ်မှုတွေ၊ ဘုရားသခင်ရဲ့ ကောင်းချီးမင်္ဂလာတွေကို လေ့လာနေကြပြီ။ ဖန်ဆင်းရှင်ကြွလာမယ့် အတိတ်နိမိတ်တွေကိုတောင် သူတို့က ရထားပြီးပြီ။ နောင်နှစ်ပေါင်းများစွာကြာမှ ခရစ်တော်ရဲ့ သာဝကတွေ ရောက်လာကြပြီး ဒီတောင်က ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေကိုတွေ့တယ်။"

အဲဒီဘုန်းကြီးကျောင်းတွေက ဒီကျွန်းဆွယ်ပေါ်မှာ ယနေ့ထိ ရှိနေတာပေါ့။ သိတဲ့ အတိုင်းပဲ။ ဒီကျွန်းဆွယ်ပေါ်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းက နှစ်ဆယ့်တစ်ကျောင်း။ မြင့်မြတ်တောင်ပတ်ဝန်းကျင် ဟိုဒီပြန့်ကျဲနေတဲ့ ဘုန်းကြီးက အပါး တစ်သောင်းကျော်။

“ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေက ကိုယ့်ကျောင်းကိုယ် အုပ်ချုပ်ကြတာ လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်းရှစ်ရာ တစ်ထောင်လောက်ကတည်းက ဒီနေ့အထိပဲ။ ကျောင်းတွေမှာ သီလသမာဓိပြည့်တဲ့ ဆရာတော်တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးကို အုပ်ချုပ်ဖို့ တာဝန်ပေး ထားတယ်။ ခရစ်တော်ရဲ့ သာဝက တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးကို ကိုယ်စားပြုတဲ့အနေ ပေါ့ကွာ။ ဆရာတော်တွေက အဲဒီသာဝကတွေရဲ့ နာမည်ကိုပဲ တစ်လှည့်စီယူတယ်။ အစိုးရအဖွဲ့လို စားပွဲကို ဝိုင်းပြီး ရုံးထိုင်ကြတယ်။ တစ်ဆယ့်သုံးလုံးမြောက် ခုံ ကိုတော့ ဖန်ဆင်းရှင်အတွက် နေရာလပ်ချန်ထားရတယ်။

“ပြီးတော့ ကာရီယာမှာရှိတဲ့ ဗဟိုအစိုးရအတွက် ကျောင်း တစ်ကျောင်း ကနေ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ပါးစီ အဆိုပြုရတယ်။ စုစုပေါင်းတော့ ကိုယ်စားလှယ် နှစ်ဆယ့်တစ်ပါး။ အဲဒီကိုယ်စားလှယ် နှစ်ဆယ့်တစ်ပါးထဲကမှ ကျွန်းဆွယ် တစ်ခုလုံးကို အုပ်ချုပ်ဖို့ တစ်ဆယ့်နှစ်ပါး ပြန်ရွေးရတယ်။ မြင့်မြတ်တောင်ဟာ ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ခွင့်ရှိတဲ့ ပြည်နယ်၊ ဘာသာရေးနယ်မြေ၊ အေသင်တရားရုံးနဲ့ ဩဇာတိက္ကမကြီးတဲ့ အဖွဲ့အစည်းတွေအားလုံးက အသိအမှတ်ပြုထားတဲ့ နယ်မြေ။ နာဇီနဲ့ နာဇီကောင်တွေတော့ မပါဘူးပေါ့လေ။ ကိုယ်တော်တို့ဟာ အခွန်ဆောင် စရာ မလိုဘူး။ ဘာတာဝန်မှလည်း ထမ်းစရာ မလိုဘူး။ တစ်ချိန်တုန်းကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ အလွန်မတန် ချမ်းသာကြတယ်။ ဘယ်လောက်ချမ်းသာတယ် ဆိုတာ စိတ်ကူးကြည့်လို့တောင် ရမှာမဟုတ်ဘူး။ ရုရှားက ဇာဘုရင်တွေနဲ့ ဘော်လ်ကန်က ရှေးရိုးခရစ်ယာန် မင်းမျိုးမင်းနွယ်တွေက နှစ်တိုင်းနှစ်တိုင်း ဘုန်းကြီးကျောင်းတိုင်းကို လှူတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ ဆိုတာများ... မြို့ကြီး တစ်မြို့စာ လူတွေအတွက် ရွှေပန်းကန်ပြား အလုံအလောက်ရှိတယ်။ အဲဒီခေတ် တုန်းကဆိုရင် ဘုန်းကြီးတွေ ဒီထက်ပိုများတယ်။ သရေစံ တစ်နယ်လုံးနီးနီး ကိုယ်တော်တို့ အပိုင်ဖြစ်နေခဲ့တာ”

“နောက်ပိုင်းမှာ စစ်ပွဲတွေ တော်လှန်ရေးတွေကြောင့် ကိုယ်တော်တို့လည်း ကျွန်းဆွယ်ဘက် တဖြည်းဖြည်းရောက်လာခဲ့တယ်။ တူရကီတွေက တောင်တန်း တွေပေါ်မှာ တိုက်တယ်။ ကိုယ်တော်တို့က ခုခံရတယ်။ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကို ပတ်ပြီး ခံတပ်ကြီးတွေ၊ ဟံတိုင်းကြီးတွေ ဆောက်ရတယ်။ ဓားတွေ၊ လှံတွေ၊

ရေတွေ၊ မီးတွေနဲ့ သူတို့ကို တိုက်ထုတ်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ လူယူ ဖျက်ဆီးလို့ ကိုယ်တော်တို့မှာ တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တဲ့ အမွေအနှစ်တွေလည်း ဆုံး၊ တချို့ သက်တမ်းရင့်ဘုရားကျောင်းတွေများ မြေပေါ် ဗုန်းဗုန်းလဲတဲ့အထိပဲ။ အဲဒီအပြု အပျက်တွေ ဒီကနေ့အထိ ရှိသေးတယ်”

“ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးတော့ သူများတွေက ၁၉၁၈ မှာ စစ်ပြီးတာနော်။ ဂရိပြည်ကတော့ ၁၉၂၂ ခုထိ အဲဒီစစ်မပြီးသေးဘူး။ စစ်အပြီးမှာ ကိုယ်တော်တို့က ဆလိုနီကာနဲ့ ကျွန်းဆွယ်အကြားက ဂျူစိုက်ကွင်းတွေပေးလိုက်ရတယ်။ မြေဆီ သိပ်ကောင်းတဲ့မြေတွေ။ တူရကီရောက်နေတဲ့ ဂရိဒုက္ခသည်တွေကို ပေးလိုက်တာ။ ဒုက္ခသည်တွေဆိုတာ ခိုကိုးရာမဲ့လို့...။ မြင့်မြတ်တောင်က စွန့်ကြဲလို့သာ အငတ် ဘေး မဆိုက်ခဲ့တာ။ လူမျိုး မကွယ်ခဲ့တာ။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ကိုယ်တော်တို့ဟာ ကိုယ့်ဝမ်းစာ ကိုယ်ရှာခဲ့ရတယ်။ သံလွင်ပင် စပျစ်ပင်တွေစိုက်တယ်။ လက်ကျန်မြေ နည်းနည်းလေးမှာ ဂျူစိုက်ပြီး ဝမ်းကျောင်းခဲ့ရတယ်။ ရုရှားတော်လှန်ရေးဖြစ်တော့ ကိုယ်တော်တို့ရဲ့ အဓိကအကျဆုံး ဘဏ္ဍာဆုံးရှုံးသွားခဲ့ပြီလေ။ ဇာဘုရင်တွေက အရက်ရောဆုံးပဲကိုး”

“ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ်တော်တို့ဟာ ဆုတောင်းမပျက်ဘူး။ ကြည်ညို သဒ္ဓါစိတ် မပျက်ခဲ့ဘူး။ တစ်ခါတစ်ခါမျှား ကိုယ်တော် တွေးမိတာတောင်ရှိသေး။ အခုလို ကိုယ်စားဖို့ ကိုယ်ရှာ၊ ကိုယ်လောက်ဖို့ ဝိုင်ကို ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ်ရှာရတော့ ဒီလိုဘဝက အရင်ကထက်တောင် ပိုမြတ်သေးသလိုပဲ”

ဘုန်းကြီးများ ဘယ်က ရောက်လာလဲ သိလို၍ တစ်နေ့တွင် ကိုယ်တော် ဝှန်ကို ကျွန်ုပ် မေးကြည့်သည်။ ၎င်းတို့၏ သန္နိဋ္ဌာန်နှင့် အဘယ်အရာက စေ့ဆော်၍ ယခုလို ရိပ်ကြီးခိုသနည်းဆိုသည်ကို သိချင်စမ်းလှသည်။

“ကိုယ်တော်တို့ဟာ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့် ဒီရောက်လာခဲ့ကြတာပဲ။ တချို့က ခိုကိုးရာရှာတာ။ တချို့ကတော့ ပရိဒေဝကြောင့်၊ တချို့ကတော့ ညည အိပ်မပျော်ဘူး၊ ဘာမှ အဖြစ်ရှိအောင် မလုပ်နိုင်ဘူး။ လူ့ပြည်မှာ လူရယ်လို့ ဖြစ်လာရတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို မတွေးတတ်နိုင်ဘူး။ ဘဝမှာ သိပ်အရေးကြီးတယ်လို့ ထင်ခဲ့ရတဲ့အရာတွေနောက် ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်ခဲ့ကြတယ်။ နောက် တော့ ဒီအရာတွေဟာ ဖွယ်တယ်တယ်နဲ့ ဘာမှမဟုတ်ပါလား ဆိုတာကို ပထမဆုံး မြင်လိုက်ကြရတယ်။ အမေရိကန်၊ ဩစတေးလျ၊ ဒါမှမဟုတ် ဇာတိ ဂရိပြည်... ဘယ်ရောက်နေနေ အရာရာတိုင်းကနေ လှည့်ထွက်လာခဲ့ကြတယ်။

အပြင်မှာ သုံးဖြန်းပျော်ပါးလို့ဝမှ တောင်တန်းဆီပြန်လာပြီး တစ်မိမိမှ တွေးကြ
တောကြတာပေါ့ကွယ်”

“ဒါပေမဲ့ ဘုန်းကြီးအတော်များများဟာ ငယ်ငယ်ကတည်းက ရောက်လာ
ကြတာ များတယ်။ ကမ္ဘာနေရာအနှံ့အပြားက ရှေးရိုးခရစ်ယာန် မိသားစုတွေဆီက
လာခဲ့ကြတာပေါ့။ ဒီလိုမိသားစုတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ဒုတိယသားကို ဘုရားကျောင်း
ပို့တာ များတယ်။ ဒီအစဉ်အလာဟာ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ ရှိခဲ့တာ။ တချို့များဆို
သားဦးနဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သားကိုတောင် ပို့တယ်။ အဲဒီကလေးတွေဟာ
ကလေးတွေလို့ ပြောရတာက သူတို့လေးတွေဟာ ရှိလှ ဆယ်နှစ်၊ ဆယ့်တစ်နှစ်
လောက်ပဲ ရှိသေးတာကိုး။ အဲဒီကလေးတွေဟာ အပြင်လောကမှာလုပ် ဘုန်းကြီး
ကျောင်းကို လက်သင်လေးတွေအဖြစ် ရောက်လာတာ။ ဒီတော့ စာတက်ကြ
ရတယ်။ စာပြန်ကြရတယ်။ သင့်တော်တဲ့အချိန်ရောက်ပြီဆိုရင် အပြင်လောကရဲ့
လောကီစည်းစိမ်မှန်သမျှကို စွန့်လွှတ်ပြီး အေးချမ်းတဲ့ ဓမ္မရိပ်ကျောင်းရိပ်ကိုဝင်ဖို့၊
သိက္ခာအပ်နှင်းခြင်းခံဖို့ အဖိတ်ခေါ်ခံကြရတယ်။ အဲဒီအခါ ဘုန်းကြီး မဝတ်တဲ့လူ
မရှိသလောက်ပဲ”

“သူတို့တစ်တွေရဲ့ သန္နိဋ္ဌာန်က ဘာလဲဆိုတော့ အင်း... လူပေါ်မူတည်ပြီး
အမျိုးမျိုး ကွဲလွဲကြတယ်။ တစ်ပါးက လောကီအာရုံကို လုံးလုံးစွန့်လွှတ်ချင်သလို
နောက်တစ်ပါးကတော့လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းနဲ့ ဆရာတော်ကြီးတွေကို အလုပ်
အကျွေး ပြုချင်တာမျိုး။ ဘုရားသခင်ရဲ့ ရည်ရွယ်ရင်းအတိုင်း ကိုယ်တော်တို့
တစ်တွေဟာ အလုပ်အတူတူလုပ်ပြီး ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ လူ့အဖွဲ့အစည်း
လေးကို ကျေကျေနပ်နပ် ဖန်တီးထားကြတာပါ။ ကိုယ်တော်တို့တစ်တွေဟာ
အသက်အရွယ်ရလို့ အိုမင်းမစွမ်းဖြစ်လာပြီဆိုရင် သက်တော်ရ ဘုန်းကြီးခန်း
ထဲမှာ နေကြရတယ်။ ဝါငယ်တဲ့ ဘုန်းကြီးတွေက လေးလေးစားစားနဲ့ ပြုစုတာကို
ခံကြရတယ်”

တစ်ရက်တွင် ဆရာတော် ညွှန်က ကျွန်ုပ်အား သက်တော်ရ ဆရာတော်
ကြီးများကို သွားကြည့်ရန် ခေါ်သည်။ အခန်းထဲတွင် ဆရာတော်ကြီး အပါး
နှစ်ဆယ်ခန့်ရှိပြီး အခန်းမှာ လျှော့လျှော့ပေါ့ပေါ့ ပြောရလျှင်သော်မှ အလွန်ပူသည်ဟု
ပြောရမည်။ ဆရာတော်ကြီးများမှာ အသက်ခုနစ်ဆယ်မှ အသက် ကိုးဆယ်
ငါးနှစ် အရွယ်ထိ ရှိကြသည်။ ဝါအကြီးဆုံး ဆရာတော်သည် သွား မရှိတော့ပေ။
ကျွန်ုပ်တို့ဝင်လာစဉ်တွင် နှစ်ပါး သုံးပါးသည် ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်

ပြောနေကြပြီး တစ်ပါးက ငိုယိုနေသည်။ အဓိကအားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် အခန်း၏ အခြေအနေကို ဘဝင်မကျနိုင်ပေ။

ဆရာတော်ကြီးများမှာ အလွှာအသီးသီးက ဖြစ်သည်။ အနည်းဆုံး သက်တော်ရှစ်ဆယ်ခန့် ရှိနိုင်သော အရပ်ရှည်ရှည် အရိုးငေါငေါ ဆရာတော်ကြီးသည် ကျွန်ုပ်၏ဇာတိကို အလွန်တရာ စိတ်ဝင်စားသည်။ နံရံကပ်စီရိုကြီးထဲမှ ကမ္ဘာလုံး ထုတ်လာသည်။ ဗဟုသုတ သိပ်မရှိသူများကို ဆရာတော်က ဂရိပြည်၏ တည်နေရာကို ကမ္ဘာလုံးပေါ်တွင် ပြသပြီး ကျွန်ုပ်အား ကျွန်ုပ်၏ဇာတိ နယူးဇီလန်ကို ပြစမ်းပါဟု ခိုင်း၏။ ကမ္ဘာလုံးပေါ်မှ မြေပုံသီညီ အကြမ်းဖျင်း မျှသာဖြစ်၍ နယူးဇီလန်ပြည် မပါ။ သြစတေးလျလည်း မပါ။ ဒေါသထွက်စရာ ကောင်းလှသည်။ ကျွန်ုပ်က ကမ္ဘာလုံးပုံသည် ခေတ်ဆွေးပုံကြီးဖြစ်၍ မပြည့်စုံကြောင်း ပြောရာ အားလုံးက ကျွန်ုပ်ကို သံသယဝင်ကုန်ကြတော့၏။ သို့ရာတွင် အရပ်ရှည်ရှည်ကိုယ်တော်က ကျွန်ုပ်ဘက်မှနေ၍ တော်ပါသေး။ ကိုယ်တော်သည် ငယ်စဉ်က ပင်လယ်ထွက်ခဲ့ဖူးရာ ထိုကမ္ဘာလုံးမြေပုံပေါ်တွင် ကျွန်းအချို့ မပါကြောင်း၊ သြစတေးလျနှင့် နယူးဇီလန်သည်လည်း ထိုနည်းလည်းကောင်း ကျွန်းငယ်လေးများသာဖြစ်၍ ကမ္ဘာလုံးမြေပုံပေါ်တွင် မပါနိုင်ကြောင်း ရှင်းပြလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် စိန့်ဒင်နီကျောင်းတွင် စုစုပေါင်း ကိုးရက် တည်းခဲ့သည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးက ကျွန်ုပ်အား ဆောင်းတွင်းတစ်တွင်းလုံး သူ့ကျောင်းတွင် တည်းခိုစေချင်သည်။ ဂျာမန်ရန်ကို ကြောက်ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်၏ ပေါင်ဒဏ်ရာကို ဆရာတော်ကြီးက အလွန်အမင်းပူပန်နေမှန်း ကျွန်ုပ် သိပါသည်။ တစ်ရက်တွင် ဆရာတော်က 'လာဗရာ' ရှိ ဘုန်းကြီးကျောင်း သို့မဟုတ် စိန့်လောရင့်ကျောင်းသို့ သွားစေချင်ကြောင်း၊ ထိုကျောင်းတွင် ဆရာတော်၏ ငယ်ပေါင်း သမားတော်ရှိကြောင်း အမိန့်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်အား ခရီးထွက်ရန် အသင့်လုပ်ထားဖို့ ပြောသည်။ ခရီးလမ်းပန်း ခက်ခဲသောဒေသတွင် ပင်လယ်ခရီးသည်သာ မြေကြော ရှုံ့နိုင်ခြင်း ဖြစ်၏။

နှုတ်ဆက်စကားဆိုရန် ဆရာတော် ညွှန်၏ သင်္ဘောခန်းလေးထဲ ကျွန်ုပ် ရောက်လာသည်။ သွားရတော့မည်ဆို၍ ဆရာတော်က စိတ်မကောင်း။ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ဘိုလိုတရွတ်ရွတ် မှုတ်ချင်နေသူ။ ကျွန်ုပ်ကလည်း မသွားခင် သိချင်သမျှ မေးရသည်။ ရာသီဥတုကောင်းသည်နှင့် တူရကီသို့ ပြေးလိုလှပြီ။

“လာဗရာက ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေက ချမ်းသာကြတယ်။ လှေတွေလည်း

အများကြီး ပိုင်တယ်။ သူတို့က ဒကာကို ကူညီမယ်ထင်တယ်။ ကျောင်းထိုင် ဆရာတော်ပြောတဲ့ သမားတော်ဆီကိုသာ သွား။ ဒကာကို အစွမ်းကုန် ကူညီပေးဖို့ ကိုယ်တော် စာတစ်စောင် ရေးပေးလိုက်မယ်။ ပြီးတော့ မှတ်ထားပါဦး၊ ဒကာ ဘာမှ အဆင်မပြေဘူးဆိုရင် ဒီကျောင်းကိုသာ ပြန်လာခဲ့ပါ။”

ကျွန်ုပ်၏ ရှိစုမဲ့စုကလေးများ ထုပ်ပိုးသိမ်းဆည်းပြီး သွားသောအခါ မိတ်ဆွေ ကိုယ်တော်များအားလုံး ပင်မတံခါးထိ ထွက်လိုက်လာကြသည်။ ကွေ့ကွေ့ ကောက်ကောက်နှင့် မတ်စောက်သော လှေကားထစ်များကိုဆင်းကာ ပင်လယ်ထိ ရောက်အောင် လိုက်ပို့ကြ၏။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်က လက်ထဲတွင် ကျိုင်းကို ကိုင်ကာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တွင် အသင့်စောင့်နေသည်။ ကျောက်သားကို ထွင်း ထားသော ဆိပ်ခံပေါ်မှ ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးသည် နှစ်ဖက်ချွန် ခတ်လှေကို ထိန်းကိုင်ထား၏။ ကျွန်ုပ်သည် လှေပေါ်မတက်မီ အမြှုပ်စီဝေနေသော ရေစပ် စပ်၌ ဒူးထောက်လိုက်သည်။ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးက ကျွန်ုပ် ဦးခေါင်းကို ကိုင်ကာ ကောင်းချီးပေးသည်။

ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးသည် ပခုံးချင်းယှဉ်၍ မတ်တတ်ရပ်နေသည်။ သွားမည့်အရပ်ကို မျက်နှာမှ၍ ငှက်နံ့ဘေး အမြင့်နှစ်ပေအကွာရှိ ခတ်ကွင်းထဲမှ ခတ်တက်ရှည်ကြီးကို လှော်ခတ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်က အလယ်ရှိ ထိုင်ခုံတွင် ထိုင် ရသည်။

သွားရသည့်ခရီးကား ရှည်လျားလွန်းသည်။ စုစုပေါင်း နှစ်ရက် ကြာ သွား၏။ ပထမနေ့တွင် ကျွန်းဆွယ်ကွေ့ကို ကျော်လိုက်နိုင်ပြီး ပင်မ အေသို တောင်ကြော၏ မတ်စောက်ဟီးထနေသော ကျောက်ထရံကြီးအောက်မှ ဖြတ်လာ နိုင်ခဲ့သည်။ ပြိုလဲနေသော တောင်ကြီး၏ မျက်နှာစာကို ဖြတ်လာရသည်ကပင် သုံးနာရီကျော် ကြာမြင့်သည်။ ကမ္ဘာတောင်ပြိုမှုထဲတွင် ဤအေသိုတောင်၏ ဧရာမ အစိတ်အပိုင်းကြီး ပြိုလဲမှုသည် ကမ္ဘာအကြီးဆုံး တောင်ပြိုမှုထဲတွင် တစ်ခု အပါအဝင် ဖြစ်၏။ ဧရာမကျောက်ဖျာကြီးများက ပင်လယ်ထဲမှ ငေါထွက်လျက်။ အပေါ်မှ ပြိုကျလုတည်းတည်း ကျောက်ဆိုင်များကပင် တန်ပေါင်းမနည်း။ ဟိုးအမြင့်မှ ပြိုခါနီး ဘူမိမြေမဟာ ကျောက်သားထူပါကြီးကို မြင်ရသည်က ရင်သပ်အံ့သြစရာ။

ခရီးစဉ်၏ ဒုတိယနေ့ ညနေစောင်းမှ ကျောက်ငူထွဋ်ကိုကျော်ပြီး ပင်လယ်ကွေ့ဆီ ရောက်လာခဲ့သည်။ ပင်လယ်ကွေ့နှင့် တစ်ဆက်တည်းဖြစ်နေသော

လျှို့ဝှက်သည် ဤကျွန်းဆွယ်ပေါ်၌ မြေဆီဩဇာ အကောင်းဆုံး၊ အသီးအနှံတို့ အဖြစ်ထွန်းဆုံး မြေဖြစ်၏။ လျှို့ဝှက်အလယ်ကြော မြေမြင့်ပေါ်တွင် တံတိုင်းကာ ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်း။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ပတ်လည်ရံထားသည်က စပျစ်ခြံနှင့် ထူပိန်းသန်စွမ်းလွန်းသော သံလွင်တောအုပ်။ ဟိုတစ်ပင် သည်တစ်ပင် ခန့်ခန့်ကြီး နေရာယူထားသော ထင်းရှူးပင်ကြီးများကား သက်တမ်းရင့် နှစ်ချို့ ပင်ကြီးများ ဖြစ်မည်။

“လာဗရာကို ရောက်ပြီ” ဟု ဘုန်းကြီးတစ်ပါးက ကြေညာကာ ခတ်တက်ကို ချ၍ မြင်ကွင်းကို တစ်ဝ ရှုစားသည်။

“နှစ်ပေါင်း တစ်ထောင်ကျော်ခဲ့ပြီနော်။ ခုချိန်ထိ ဒီတောင်ပေါ်မှာ အလှဆုံး ကျောင်းကြီးဖြစ်နေတုန်း”

သဘာဝဆိပ်ခံလေးနှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးလာစဉ် သံလွင်တောအုပ်ထဲ ဝေ့ဝေ့ဝိုက်ဝိုက် ဝင်သွားသော ကျောက်ခင်းလမ်းကလေးကို လှမ်းတွေ့ရသည်။ ထိုစဉ် ရေညှိစိမ်းရောင်ဝတ်စုံဝတ်ထားသည့် လူသဏ္ဍာန် သုံးဦး အပြေးဆင်း လာသည်။

“ဂျာမန်တွေ” ဟု ကျွန်ုပ် အင်္ဂလိပ်လိုအော်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများကို လှေဆက်မလှော်စေလို၍ လှေဝမ်းထဲ ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်သွား၏။

“ဂျာမန် မဟုတ်ဘူး” ဟု တစ်ပါးက ဝင်ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်မထိတ်သာ မလန့်သာ ဖြစ်သွားပုံကို ရယ်ချင်နေပုံရသည်။ “ရဲတွေပါဒကာရေ၊ သူတော်ကောင်း ရဲတွေ၊ ဟိုတစ်ယောက်က ‘ဖိလစ်ပါ’ တဲ့။ ကျန်တဲ့နှစ်ယောက်က သူ့အဖော်။ သူတို့တစ်တွေဟာ ဘုန်းတော်ကြီးတွေအတွက်ဆိုလည်း တကယ့် မိတ်ကောင်း ဆွေကောင်း။ အင်္ဂလိပ်တွေအတွက်လည်း မိတ်ဆွေကောင်းပါပဲ။ မကြောက်နဲ့ ဒကာ။ ဒကာက ဘုရားလက်တော်တွင်းမှာပါ”

ကျွန်ုပ်နှင့် ဖိလစ်ပါကို မိတ်ဆက်ပေးကြသည်။ ဖိလစ်ပါသည် ဒေါင် ကောင်းကောင်း၊ ရုပ်ဖြောင့်ဖြောင့်၊ ယူနီဖောင်း အပျံ့စားဝတ်ထားသော ဂရိလူမျိုး ရဲအရာရှိဖြစ်၏။ သူက ကျွန်ုပ်လက်ကို မြဲမြံစွာကိုင်ပြီး လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်သည်။ ရယ်ရယ်မောမောဖြင့် “တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ် သောမတ်(စ်)။ ကျုပ်တို့ နယ်မြေထဲရောက်လာတဲ့ သတင်းကို ကြားတယ်လေ၊ ဘယ်တော့များ တွေ့ရ မလဲလို့ မျှော်နေတာ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ရဲ့ဌာနချုပ်ထဲကိုတော့ ပေါ်တင်ကြီး လှေလှော် ဝင်မလာပါနဲ့ဗျာ။ အင်းလေ... စိန့်ဒင်နီကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကြီးက ပီရီ

ပါတယ်။ ဒီထက် နည်းနည်းလေးမှောင်မှ ရောက်လာရင် ကျုပ်က ပိုပျော်ဦးမှာ။ ဒါပေမဲ့ ကိစ္စမရှိဘူး။ ကြိုဆိုပါတယ်ဗျာ။ ကျုပ်နဲ့သာ လိုက်ခဲ့၊ နည်းနည်းပါးပါး စားကြသောက်ကြရအောင်” ဟု ဆိုသည်။

အမြန်ဆုံး ပြန်ချင်နေပုံရသော ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးကို ကျွန်ုပ် နှုတ်ဆက်ကာ ရဲတွေနောက် ကျောက်တုံးအိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ တပ်ကြပ်ကြီး ဝင်လာသည်ကို အခြား ရဲနှစ်ယောက်က ထိုင်ရာမှ ထပြီး အရိုအသေပေးသည်။ ထို့နောက် သစ်သားစားပွဲကြီးကို အားလုံးဝိုင်းထိုင်ကြသည်။ စစ်တန်းလျားတွင် နေရသော ဘဝမျိုးနှင့် သွားတူနေ၍ ခဏချင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်သည် သူတို့နှင့် အထာကျသွားတော့သည်။ စားဝိုင်းမပြင်ဆင်ခင် ရဲသားတစ်ယောက်က ဖိလစ်ပါရေးပေးသည့်စာကို ယူပြီး ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီ တက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်အား လက်သင့်ခံပါရန် ရေးထားသောစာဖြစ်၏။

ရဲသားတစ်ယောက်က စားဝိုင်းပြင်စဉ် အသက်ငယ်ရဲသားတစ်ယောက်က စကားဆိုသည်။

“ဘုန်းကြီးတွေသာ ဥပုသ်မစောင့်ရင် ဝမ်းသာစရာကြီး။ အဲဒီဥပုသ်ကြီး စောင့်ကတည်းက အစားအသောက်တွေ တစ်နေ့တခြား ညံ့ညံ့လာတယ်။ သူတို့ ဥပုသ်မစောင့်လို့ မဖြစ်တာနဲ့ပဲ ကျွန်တော်တို့ပါ အူဟောင်းလောင်းနေရမလား”

“နစ်ကိုးရေ... မင်းလေးသာ ခရစ်ယာန်ကောင်းတစ်ယောက်ဆိုရင် ဒီကိစ္စလေးကို စိတ်ကွက်နေမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဥပုသ်စောင့်ရတာကိုတောင် ကျေနပ်နေမှာ” ဟု ဖိလစ်ပါက ပြုံး၍ ဖြေသည်။

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်မှာပေါ့ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်က ဒီတောင်ပေါ်မှာ နေ့တိုင်း နေ့တိုင်း ကီလိုမီတာလေးဆယ် ကင်းလှည့်ရတယ်ဗျာ။ ဘုန်းကြီးတွေအတွက်ကတော့ ဘယ်တူနိုင်ပါ့မလဲ။ သူတို့က တရားပဲ ထိုင်ရတာ” ဟု လူငယ်ရဲသားက ဆိုသည်။ ထို့နောက် ကျွန်ုပ်ဘက်လှည့်ကာ “သောမတ်(စ်) ရောက်လာတာကတော့ အချိန်ကောင်းပဲ။ ဝိုင်အိုးတွေ ပွဲတော်အုပ်တွေနဲ့မှ တိုးတော့မှာဗျာ” ဟု ပြောသည်။

တစ်နာရီခန့် အကြာတွင် သတင်းပို့သူသည် မြည်းကြီးတစ်ကောင်ဆွဲ၍ ပြန်ရောက်လာသည်။ ဖိလစ်ပါက မြည်းဇက်ကြီးကိုဆွဲ၊ ကျွန်ုပ်က မြည်းပေါ်ထိုင်လိုက်ကာ စိန့်လောရင့်ကျောင်းဆီ တက်လာခဲ့သည်။ အတက်လမ်းကလေးကား အချိန်ကာလ၏ တိုက်စားမှုကြောင့် ယိုယွင်းလျက်။ နေနီလုံးလည်း ပင်လယ်ထဲ

ငုပ်လျှိုးနေဆဲ။ အပြင်တံတိုင်း၏ ခုံးမိုးအောက် ကျွန်ုပ်တို့ဝင်လာခဲ့စဉ် တစ်နေ့တာ ကုန်ဆုံးကြောင်း အသိပေးသည့် ခေါင်းလောင်းသံက ညှိုးညှိုးညံ့ညံ့၏။ တံခါးမူက လေသာဆောင်မှနေ၍ ဖိလစ်ပါကို စစ်ဆေးသည်။ စိတ်ကျေနပ်မှ ဝင်ပါဟု ခေါ်သည်။ ဧရာမကျောင်းပရဝဏ်ကြီးထဲ စမ်းနင်း လျှောက်လာခဲ့စဉ် နောက် ဘက်မှ အနည်းဆုံး အမြင့်ပေနှစ်ဆယ်ခန့်ရှိသည့် ဂိတ်တံခါးကြီးက တဖြည်းဖြည်း တရွေ့ရွေ့ စေ့သွားခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့ အရုဏ် မကျင်းခင်အထိ ဝင်ထွက်ခွင့် မရှိတော့ပြီဟု ခေါင်းလောင်းသံများဖြင့် ကြေညာပေးလိုက်သည်။

အခန်း (၁၄)

လက်မတင်ကလေး

“ကိစ္စတစ်ရပ်လုံးကို စဉ်းစားကြည့်တော့ ဒကာကို အကြံပေးစရာရှိနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်များမှပဲ။ ခုတော့ ဘုရားကျွေးတဲ့ ထမင်းကို စားကြစို့ဗျာ” ဟု စိန့်လောရင့် ကျောင်းမှ သမားတော် ဆရာတော် ပေ(ဖ်)လိုက်က ဆိုသည်။ ဆရာတော် ပေ(ဖ်)လိုက် သည် စကားကို အေးအေးဆေးဆေးပြောတတ်သူ လူရည်သန့် ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဖြစ်၏။

သဘောမနောကောင်းသော သမားဆရာတော်၏ အခန်းထဲ ကျွန်ုပ် ရောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့တွင် တည်ခင်းထားသည်က စားချင့်စဖွယ် ခေါက်ဆွဲနှင့် ဒိန်ခဲ အဖြူ။ စိန့်လောရင့်ကျောင်းကို ရောက်ခဲ့သည်မှာ ဆယ်ရက် ကျော်ခဲ့ပြီ။ ယခုအကြိမ်သည် ပထမဆုံး အပြင်ထွက်စားရန် အဖိတ်ခံခြင်းဖြစ်သည်။ စိန့်လောရင့်ကျောင်းမှ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် စိန့်ဒင်နီကျောင်းမှ ဘုန်းတော် ကြီးများနှင့်မတူဘဲ တစ်ကိုယ်တော် ဧကစာ ကျင့်သုံးလေ့ရှိသည်။ အားလုံးဝိုင်းဖွဲ့၍ ဘုဉ်းမပေးကြ။ အခြားတစ်ဖက်တွင်လည်း ဧရာမအခွင့်အရေးကြီးနှစ်ခု ပိုရထား၏။ ပထမတစ်ခုမှာ ဥပုသ် တစ်ခုနှင့် တစ်ခုအကြားတွင် အနီရောင်ရှိသော အသား စားခွင့်ရှိသည်။ ဒုတိယတစ်ခုမှာ ဘုန်းတော်ကြီးများသည် လောကီဆန်သော ဥစ္စာဓနများကို ကျောင်းတွင်း ယူဆောင်ခွင့်၊ ထိန်းသိမ်းထားခွင့်ရှိသည်။ ထို့ကြောင့် အချို့ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ အခန်းသည် ပရိဘောဂများဖြင့် ပြောင်ရောင် တောက်ပနေသည်။ ကိုရင်များကို အခပေး၍ ခိုင်းစေခွင့်လည်း ရှိသည်။

စားသောက်ပြီးသောအခါ ဆရာတော်ကို ကျွန်ုပ် ခပ်ဆဆမေးမြန်း ကြည့်သည်။

“ဆရာတော်၊ တပည့်တော်အတွက် ဘာသတင်းထူးလဲဟင်။ တပည့်တော်ရဲ့ ဆန္ဒအတိုင်း အိဂျစ်ကိုရောက်ဖို့ ဆရာတော်ဆီမှာ အကြံရှိလားဟင်”

“ဒကာ့ဆုတောင်းတွေ ပြည့်ဝဖို့ အဖြေတစ်ခုခု၊ ဒါမှမဟုတ် ခပ်ရိုးရိုး အစီအစဉ်တစ်ခုလောက်ရဖို့ ကိုယ်တော့်ဆီကနေ မမျှော်လင့်ပါနဲ့။ ဖြစ်နိုင်ချေလေးတွေကိုပဲ ပြောပြမှာပါ။ ဒီလိုကွဲ့... ဒီကမ်းခြေက လှေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ တခြားနေရာက လှေပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဂရိပြည်မှာ လှေဆိုတာ လူတွေ့ရဲ့ အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းပစ္စည်း။ ခုတော့ လှေတွေ တော်တော်များများ ဆုံးရှုံးသွားပြီ။ ခုနေခါမှာ ဘယ်လောက်ကြီးပဲ မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ရှိရှိ ဒကာ့ကို လှေတစ်စီး အလကားပေးဖို့ဆိုတာ ဘယ်သူ့ဆီကမှ မမျှော်လင့်နဲ့။ ငွေအများကြီး လိုအပ်နေပြီ။ ကိုယ်တော်ကတော့ ဒကာ့ဆီမှာ နည်းနည်းပါးပါးပဲ ရှိမယ်ထင်တယ်”

ကျွန်ုပ်တွင် ဂရိနိုင်ငံသုံးငွေ ရှစ်ထောင်ရှိကြောင်း ပြောပြလိုက်သည်။ ဆလိုနီကာ အကျဉ်းစခန်းနောက်ဆုံးနေ့က ဖဲနိုင်လာသော ငွေဖြစ်ကြောင်းပါ ပြောပြလိုက်၏။

“သိပ်မဆိုးပါဘူး” ဟု ဆရာတော်က တည်ငြိမ်စွာ ဖြေသည်။ “ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာ အဲဒီငွေဟာ ဘာမှမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒကာ့အတွက်ကတော့ ဂရိငွေရှစ်ထောင်ဆိုတာ စတာလင်ပေါင် ၄၀၀ ဆယ်လို့ ထင်စရာပါ။ တကယ်က ဂရိပြည်မှာ အခုငွေတန်ဖိုးဟာ အရင်ငွေတန်ဖိုးရဲ့ ၁၀၀ ပုံ ၁ ပုံလောက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ တစ်တိုင်းပြည်လုံး ငွေတွေ ပလူပျံ့အောင်၊ ဖောင်းပွသွားအောင် ဂျာမန်တွေ လုပ်ပစ်လိုက်ပြီကွဲ့။ ကုန်ဈေးနှုန်းတွေ နင်းကန်တက်တော့ လူတွေဆိုတာ ရူးမတတ်ပဲ။ နောက်တော့မှ ဒီကောင်တွေဟာ တိုင်းပြည်ကို ဒီနည်းလမ်းနဲ့ ဓားပြတိုက်သွားမှန်း သိကြရတာ။ ခုဆိုရင် လှေအသေးတစ်စီးဝယ်ချင်ရင် ဂရိငွေ တစ်သိန်းလောက်မှ ရမယ်”

ကျွန်ုပ်အတွက် ဆိုးရွားသော ထိုးနှက်ချက်ပင် ဖြစ်တော့သည်။ ကျွန်ုပ်ခေါင်းငိုက်စိုက် ဖြစ်သွားပုံကို ဆရာတော် ဖေ(ဖ်) မြင်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်ဖန်ခွက်ထဲ ထပ်ဖြည့်ပေးကာ စကားဆက်၏။

“သိပ်တော့လည်း မပူပါနဲ့ ဒကာ။ ဒီကျောင်းမှာ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်း မရှိတာမှ မဟုတ်တာ။ ကိုယ်တော်လည်း နည်းနည်းကူမှာပါ။ ဆရာတော် ဂရေဂေါ်ရီယိုကလည်း သူ့ရှိသမျှ ငွေအကုန်ထည့်မယ်လို့ ကိုယ်တော့်ကို အသိပေးထားတယ်။ ဆရာတော် ဂရေဂေါ်ရီယိုမှာ ငွေမနည်းဘူးထင်တယ်”

သတင်းကောင်းပင် ဖြစ်၏။ ဆရာတော် ဂရေဂေါရီယိုက ကျွန်ုပ်အပေါ် ယုံကြည်မှုရှိသည့်အတွက် ဝမ်းသာမိသည်။ ငွေကိစ္စသည် သီးခြား ဖြစ်၏။

ဆရာတော် ဂရေဂေါရီယိုသည် ညီညီမောင်းမောင်း၊ အားကောင်း မောင်းသန် လူထွားကြီးဖြစ်၏။ ကိုရင်လေးများ ကြောက်ရသည့် မျက်လုံးညီညီ တောက်တောက်တစ်စုံကို ပိုင်ဆိုင်ထားသည်။ ဤကျောင်းကိုရောက်သည့် ပထမ နေ့မှာပင် ဆရာတော်သည် ကျွန်ုပ်အပေါ် ကောင်းသည်ထက် ပိုခဲ့၏။ ဆေးရုံက ကျွေးသည့် အာဟာရ လုံလောက်ပါလျက်နှင့် ကျွန်ုပ်ထံ တစ်နေ့ နှစ်ကြိမ် စားကောင်းသောက်ဖွယ်များ ပို့စေသည်။ ဆရာတော် ဂရေဂေါရီယိုသည် ငယ်စဉ်က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုသို့ ရောက်ခဲ့ပြီး အင်္ဂလိပ်စာသင်ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်း မှာပင် ဂျူဇျေးကွက်၌ အကျိုးအမြတ်ထွက်အောင် လုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ အသက် သုံးဆယ်တွင် ဘုရားကျောင်းသို့ဝင်ခဲ့ပြီး သူ့ပိုင်ဆိုင်သမျှ ဓနဥစ္စာကို စိန့်လောရင့် ကျောင်းသို့ ဆောင်ယူခဲ့၏။ ကျောင်းပိုင်ယာတစ်ကွက်ကို ဝယ်ယူခဲ့ပြီး မေ့ကိုသာ သင်ယူတော့မည်ဟူသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ အခြေချ နေထိုင်ခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်းများစွာ လုံ့လဝီရိယ စိုက်ထုတ်ခဲ့ပြီးနောက် ယခုအခါတွင် အမွေ အတောင် စုံလင်သွားပြီး ကျောင်းတွင်း၌ အလေးစားခံရဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ထဲမှ တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

“ဒါဆို တပည့်တော် ဘယ်တော့လောက် ထွက်နိုင်မလဲ”

“ကိစ္စနှစ်ခုပေါ် မှတည်တယ်ကွဲ့... ပထမ မိုးလေဝသကို ကြည့်ရမယ်။ အေးဂျင်းပင်လယ်အကြောင်း သိတဲ့ ဘယ်ဂရီလူမျိုးမဆို ဒီလိုရာသီမှာ ပင်လယ် မထွက်ဘူး။ တစ်ခု မှတ်ထားဖို့က ဒကာအနေနဲ့ ငါးဖမ်းလှေအသေးစားကိုပဲ မျှော်လင့်လို့ရမယ်။ လူလေးငါးယောက်လောက်ပဲ ဆုံတဲ့ လှေမျိုးပေါ့။ ဒုတိယက ဒကာကို ပို့ပေးမယ့်လူ ရှာရမယ်။ ဒီကနေ တူရကီကို သွားဖို့ဆိုတာ တော်ရုံတန်ရုံ မဟုတ်ဘူး။”

“ဆရာတော်စိတ်ထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက် ရှိနေပြီလား။”

“ကိုယ်တော်တို့အတွက် လုပ်ကိုင်ပေးနေတဲ့ ဂရိနိုင်ငံသားတွေ အများကြီး ရှိပါတယ်။ တစ်ယောက်က ကိုယ်တော်ရဲ့ မိတ်ရင်းကြီး။ ကော်စတီမိုမိုဂိုတဲ့။ သူသာ သင်္ဘောသား လုပ်မနေဘူးဆိုရင် ကိုယ်တော်တို့နဲ့ လာဆက်သွယ်မယ်လို့ထင်တယ်”

“သူ ဘယ်မှာလဲ။ အခု ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပဲလား။” ဟု အားတက်သရော မေးလိုက်သည်။ ယခုချက်ချင်း သွားရှာပြီး တွေ့လိုက်ချင်သည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ဒီကျောင်းကနေသွားရင် သုံးနာရီလောက်ကြာမှ သူ့ဆီ ရောက်မယ်။ သူက ကိုယ်တော့်ဆီ တစ်လ တစ်ခါ လာလည်နေကျ။ ဒီရက်ထဲမှာ လာမယ်ထင်တယ်”

နောက်ကျနေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ စားပွဲမှ ထကြသည်။ ဆရာတော်ကို နှုတ်ဆက်၊ ကျေးဇူးတင်စကား ဆိုသည်။ ဆရာတော် ပေ(ဖ်)လိုက်သည် အနား ယူရန် လောမနေပါ။ ကျွန်ုပ်အား လေသာဆောင်လေးဆီ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

“ကိုယ်တော့်အခန်းထဲမှာ ဒီနေရာ အနားယူလို့ အကောင်းဆုံးပဲ။ သိပ် မအေးဘူးဆိုရင် ဒီနေရာမှာ ကိုယ်တော်က စာအုပ်ချုပ်တယ်။ ဘဝနေစောင်း သွားတဲ့ သက်ကြီးရွယ်အိုတွေအတွက် ဒီနေရာလေးက မလှဘူးလား။”

မျှော်ကြည့်လိုက်ရာ ကစဉ့်ကလျား တိမ်လွှာများအကြားဝယ် ပြည့်လှ ပြည့်စင် ငွေစင်လမင်းကလေး...။ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းမှသည် အဏ္ဏဝါပြင်ကိုဖြတ်ပြီး ကျောက်ဆောင်မည်းတို့ နှုတ်ခမ်းသတ်ထားသည့် နှင်းလွှာကမ်းခြေထိ ရေပြင် မြေပြင်ပေါ် လရည်ယိုဖိတ်ကာ ငွေမင်ခမ်းသည်လမ်းကို ခင်းပေးထားတော့သလို။ နှင်းဖြိုးဖြိုးသွန်ထား၍ သံလွင်နှင့် ထင်းရှူး ခပ်သိမ်းသော သစ်ပင်တို့ကား တညီတညာတည်း ဖြူပြာစင်လျက်။ သစ်ပင်တို့၏အရိပ်ကား ရှည်ထွက်၍လာပြီ။ လေနှင့်အတူ လွင့်လာသော လှိုင်းပုတ်သံ အတက်အကျ မှန်မှန်မှလှဲ၍ တစ်လောကလုံး ပကတိငြိမ်ဆိတ်နေဆဲ။

နှစ်ဦးသား တိတ်ဆိတ်စွာ မတ်တတ်ရပ်နေကြသည်။

“တွေ့တတ်ခေါ်တတ်တဲ့လူ၊ ယုံကြည်မှုရှိတဲ့လူတွေ... အခုကိုယ်တော်တို့ လိုပဲ ဒီလေသာဆောင်မှာ မတ်တတ်ရပ်ခဲ့ကြမှာ။ နှစ်ပေါင်းတစ်ထောင်နီးပါးတောင် နော်၊ ဝရမ်းပြေးတွေ ဒီပင်လယ်ကြီးကိုဖြတ်ကျော်ဖို့အတွက် ဘယ်လိုကူရမလဲဆိုပြီး နည်းလမ်းပေါင်းစုံကို ပြောခဲ့ကြမှာ။ ကိုယ်တော်ကတော့ ဆန္ဒသာရှိပစေ၊ ဆန္ဒ အတိုင်း ဖြစ်လာရမှာပဲလို့ ထင်တယ်။ စိတ်ရှည်ရှည်တော့ စောင့်ရမှာပေါ့လေ”

ဆရာတော် ပေ(ဖ်)လိုက်ကို ကျေးဇူးတင်စကားဆိုကာ ကျွန်ုပ်သည် စကြိုအတိုင်း ဆင်းလာခဲ့သည်။ ရှည်လျားကျဉ်းမြောင်းသော စကြိုပေါ်ဝယ် လရောင် ကလေး ထိုးဆင်းနေသည်။ လှေကားထစ်မတ်မတ်များကို ဆင်း၊ ကျောင်း ပရဝဏ်ကို ဖြတ်၍ ဆေးရုံဆီ ပြန်လာခဲ့သည်။

သန့်သန့်ပြန့်ပြန့် လူနာခန်းလေးထဲ ကျွန်ုပ်ဝင်လာစဉ် မိတ်ဆွေကြီး ခရီဆိုတိုမို စောင့်မျှော်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဆရာတော် ပေ(ဖ်)လိုက်က

ညစာစားဖိတ်၍ သွားကြောင်း ပြောပြရာ ကိုယ်တော် ခရီဆိုတိုမို ဝမ်းသာ သွားသည်။ ဆရာတော် ပေ(ဖ်)လိုက်သည် ကျောင်းတွင်းထိပ်သီး ဆယ်ပါးထဲမှ တစ်ပါးအပါအဝင်ဖြစ်သည်။ ကိုယ်တော် ခရီဆိုတိုမိုသည် ရိုးတိုးရွတ်ဖြစ်ကာ ဘာတွေစားခဲ့သလဲ၊ ဘယ်လိုတည်ခင်းသလဲ၊ သူ့စွပ်ပြုတ်ထက် ပိုကောင်းသလား စသည်ဖြင့် အသေးစိတ်စပ်စုတော့သည်။

ဝဝဖိုင်ဖိုင်၊ ကတုံးပြောင်ပြောင် ခရီဆိုတိုမိုသည် လူပျော်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ဝတ်ရုံကို ဗိုလ်ရွဲကြီးပေါ်တွင် ကြိုးဖြင့် တုပ်၍ ဝတ်တတ်သည်။ လက်ရာကောင်း ထမင်းချက်တစ်ဦးဖြစ်သလို ဝဖီးသောခန္ဓာကိုယ်နှင့် ခံတွင်းလိုက်လွန်းသော ပါးစပ်ကြီးကြောင့် လူတကာဟားဖတ်ဖြစ်နေရခြင်းပင်။ လူတိုင်းကို တဟားဟား ရယ်ရယ်မောမော စကားပြောတတ်ပြီး ကျောင်းတွင်းဝယ် မသိသူ မရှိသော ကိုယ်တော်၊ အားလုံးက ချစ်ခင်ရသောကိုယ်တော် ဖြစ်၏။ ကျောင်းဆေးရုံကို ရောက်ကတည်းက ကိုယ်တော် ခရီဆိုတိုမိုသည် ကျွန်ုပ်အပေါ် အလွန်ကောင်းသည်။ စိန့်လောရင့်ကျောင်းတွင် ကိုယ်တော်နှစ်ပါး ညစာအတူ စားကျင့်မရှိကြ။ ခရီဆို တိုမိုကမူ သူ့လို အားရပါးရ သူ့လောက်နီ နီး စားနိုင်သော သူ့ကို တွေ့ပါက ဝမ်းသာတတ်သူဖြစ်၏။

ဆရာတော် ပေ(ဖ်)လိုက်နှင့် စားခဲ့သောက်ခဲ့ရသမျှကို ကျွန်ုပ်က ကိုယ်တော် ခရီဆိုတိုမိုအား ပြန်ဖောက်သည်ချသည်။ ထို့နောက် စည်းစိမ် ယစ်ကာ ဗိုက်လေးနေပြီဖြစ်၍ ခဏချင်းအိပ်ပျော်သွားတော့၏။

ကံကြမ္မာဟူသည် စိတ်လှုပ်ရှားစရာလေးများကို သိုမှီးထားတတ်သော သဘောရှိသည်။ နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ဆေးရုံ၏ တစ်ခုတည်းသော ပြတင်းရှေ့၌ ကျွန်ုပ် နေဆာလှုံကာ ဆရာတော် ဂရေဂေါ်ရီယို ပေးထားသော ဂရီစာအုပ်ကို စူးစိုက်လေ့လာနေသည်။ ယနေ့မနက်ခင်းသည် ခါတိုင်းမနက်ခင်းများနှင့် အတူ တူဟု ထင်ရသည်။ သို့သော် အရေးကြီးကိစ္စပေါ်တော့မည်ဟု ကျွန်ုပ်စိတ်ထဲ စနောင့်စနင်းဖြစ်လျက် ရှိသည်။

ခရီဆိုတိုမိုသည် သူ၏မြားမြောင်လူဇာသောတာဝန်များကြား ယက်ကန် ယက်ကန် နပန်းလုံးနေပြီး လက်ထောက် အိုင်စီသာရိုကို ပယ်ပယ်နယ်နယ်ဆဲ၍ အပျင်းဖြေလျက်ရှိသည်။ သနားစရာ အိုင်စီသာရိုကား ခိုင်သမျှလုပ်ပြီး ဘယ် လောက်ပြောပြော မနာတတ်သူ။ အိုင်စီသာရိုသည် ရူးလည်း ရူးသည်။ ခရီဆိုတိုမို အတွက် ဘာမဆို လုပ်ပေးသော်လည်း ထမင်းစားချိန်ဆိုလျှင် ထိန်းမနိုင်

သိမ်းမရတော့ချေ။ ပါးမြိုင်းမွေးထူထူ မျက်နှာကြီးထဲမှ မျက်လုံးကြီးများ အရှက်
မရှိ ပြူးထွက်လာသည်။ အငမ်းမရ သွားရည်တများများဖြင့် စားမာန်ခုတ်သည်။
အစားဆိုလျှင် သူ့အတွက် အလှုပ်ပယ်ပေးထားတတ်မြဲ။ ခရီဆိုတိုမိုသည် တပည့်
ကျော် အိုင်စီသာရီအတွက် ဝေစုထက် ပိုပိုမိုမိုလေး ပေးတတ်မြဲဖြစ်သည်။
သို့ရာတွင် အိုင်စီသာရီသည် တအီအီနှင့် ညည်းသည်။ ညည်းပြီးလျှင် ရလာသော
အစာကို ပလုတ်ပလောင်း လွေးသည်။ ဝမ်းဗိုက်ကို သံကြွပ်ဖြင့် ပြုလုပ်ထားသလော
မသိ။ တစ်ခါတလေများ အိုင်စီသာရီတို့ လိမ်လိမ်မာမာလေး နေတတ်လျှင်
ခရီဆိုတိုမိုက တပည့်ကျော်ကြီးအတွက် ဆေးရုံစားဖိုဆောင်ထုပ်တန်းမှ တွဲလွဲ
ဆွဲထားသော နီနီရဲရဲ ဇရာမ ငရုတ်သီးကြီးများကို လိုသမျှ ယူစေဟု စွန့်ကြဲတော်
မူတတ်သည်။ ထိုအခါ အိုင်စီသာရီသည် တဟီဟီတဟာဟာနှင့် ငရုတ်သီး
ဆယ်တောင့် တစ်ဒါဒင်မျှ ဖြုတ်ချခဲ့သည်။ ထိုငရုတ်သီးကြီးများမှာ ခရမ်းချဉ်သီး
အရွယ်ခန့်ရှိပြီး မိသားစုတစ်စုလုံးသုံးလျှင်သော်မှ တစ်လခန့်သုံးလောက်သည်။
အိုင်စီသာရီ ဆိုသော ကိုယ်တော်မြတ်ကမူ ဖြုတ်လာသမျှ ငရုတ်သီးအားလုံးကို
သူ့စွပ်ပြုတ်ပန်းကန်ထဲ ချိုးဖဲ့ထည့်ကာ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အားလုံး တက်တက်စင်
သွားအောင် စားပစ်လိုက်နိုင်သည်။ ဘာကြောင့်များ သူ့တစ်ကိုယ်လုံး မီးတောက်
မလာပါလိမ့် ဟု ကျွန်ုပ်မှာ တွေးမရ။

ယနေ့မနက်တွင်မူ အိုင်စီသာရီတစ်ယောက် ထူးထူးခြားခြား ရန်တွေ
လိုလျက်ရှိသည်။ ခရီဆိုတိုမိုက တပည့်ကျော်ကို သည်းမခံနိုင်တော့။ ဆိုလေ
ကံလေမို့ စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် တပည့်ကြီး၏ ခေါင်းကို ပေါင်မုန့်နှင့် လှမ်းပေါက်
တော့၏။ အိုင်စီသာရီသည် စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် အော်လည်း အော်၊ အိပ်ရာအောက်
ဝင်သွားသော ပေါင်မုန့်ကိုလည်း ကောက်ယူပြီး နှင်းတောထဲ ခုန်ပေါက်ထွက်ပြေး
သွား၏။ ခရီဆိုတိုမို ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်ဆက်လုပ်နိုင်သလို ကျွန်ုပ်လည်း စာ
ဆက်ဖတ်၍ ရသွားသည်။

တစ်နာရီခန့် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း နေရပြီးနောက် ဘယ်လိုမှမမှားနိုင်သော
အိုင်စီသာရီ၏ ဝရူးဝရူးစကားသံကို ကြားလိုက်ရသည်။ တစ်ဆက်တည်းလိုပင်
အိုင်စီသာရီတစ်ယောက် ခလုတ်တိုက်ကာ အခန်းထဲ မှက်ကလဲဆန်ပျာ ဝင်လာသည်။
အလွန်တရာ အရေးကြီးဟန်တူသောကိစ္စကို ဗလုံးဗထွေး ရှင်းပြနေရာ သူ
ဘာပြောပြော ကျွန်ုပ်တို့မှာ နားမလည်နိုင်။ ကျွန်ုပ်တို့ နားမလည်မှန်းသိလေ
သူ နတ်ကျသလို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ဖြစ်လေ။ အိပ်ရာစွန်းတွင် ထိုင်နေသော

ကျွန်ုပ်ကို တံခါးဝဆီ အတင်းဆွဲသွားသည်။ ကျွန်ုပ်က ရုန်းကန်သော် သူက ကျွန်ုပ်လည်ကုပ်ပေါ် မျက်နှာအစ်အစ်ကြီး မှောက်၍ ဆောက်တည်ရာ မရသလို ညည်းသည်။

အိုင်စီသာရီ၏ လေးလုံးမကွဲသော ဘာသာစကားကို နည်းနည်းပါးပါး နားလည်သူဆို၍ ခရီဆိုတိုမိုတစ်ဦးသာရှိသည်။ ခရီဆိုတိုမိုသည် ဧဝေဧဝါနှင့် တစ်အောင့်ကြာအောင် ရပ်နေသည်။ ထို့နောက်မှ ကိုင်လှုပ်လိုက်သလို “သိပြီ” ဟု အော်ကာ တံခါးဆီပြေးပြီး ချက်ထိုးသည်။

“ဂျာမန်တွေလာပြီလို့ပြောတာ မဟုတ်လား၊ ဂျာမန်စစ်သားတွေကို အိုင်စီသာရီ မြင်ခဲ့တယ်။ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား အိုင်စီသာရီ”

အိုင်စီသာရီသည် သူ့စကားကို တစ်ဖက်လူ နားလည်သွားပြီမှန်း သိ၍ ခေါင်းကြီးကို တအားညိတ်ပြသည်။ ပင်လယ်ဘက်က လာကြောင်း ပြောလိုဟန်ဖြင့် ဝင်းအပြင်ဘက်ကို လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ပြေးရန် ပစ္စည်း အမြန်သိမ်းနေစဉ် ခရီဆိုတိုမိုက ကျောင်း ဝင်းထဲ အပြေးဆင်း၍ ဟုတ် မဟုတ် သွားကြည့်သည်။ ဤလူဝကြီး ပေါ့ပေါ့ ပါးပါး ပြေးသွားပုံကား အံ့စရာပင် ကောင်းနေ၏။ တစ်အောင့်အကြာတွင် ပြန်ရောက်လာပြီး တဖူးဖူးအမောဆို့နေ၏။ “ပြေးတော့” ဟု အသက်မရှူစတမ်း ပြောသည်။

“ဂျာမန်မှ အနည်းဆုံး ဆယ်ယောက်လောက်ရှိတယ်။ ဒီကနေ မိုင်ဝက် တောင် မကွာတော့ဘူး။ လက်နက်တွေအပြည့်။ အပေါ်က တောထဲကို ပြေးတော့။ အခြေအနေအေးသွားမှ ကိုယ်တော် လာရှာမယ်”

ပေါင်မုန့်ကို ချိုင်းတစ်ဖက်တွင် ညှပ်၊ ကျန်တစ်ဖက်တွင် စောင်နှစ်ထည် ညှပ်ပြီး ကျွန်ုပ်သည် ကျောင်းဝင်းထဲ ဒရောသောပါး ဆင်းချလာသည်။ ကြောက် ကလည်း တအားကြောက်နေပြီ။ ဤအခြေအနေထိဆိုက်အောင် အေးအေးဆေးဆေး နေခဲ့မိသည့်အပေါ် မိမိကိုယ်ကို ဆဲမိသည်။ ယခုလို အရေးပေါ် အခြေအနေမျိုး အတွက် ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားသင့်သည်။ ဂျာမန်ယာဉ်များ လာ မလာ လူလွတ် စောင့်ကြည့်ခိုင်းသင့်သည်။ ခုမှတော့ သူတို့ရောက်မလာခင် ကျောင်းဝင်းနှင့် လွတ်အောင် အရှိန်တင်ပြေးနိုင်ဖို့သာ ကျန်တော့သည်။

အပြင်တံတိုင်း၏ ဂိတ်တံခါးကြီးဖွင့်ထား၍ တော်ပါသေး။ မညီမညာ အေးခဲနေသော နှင်းလွင်ပြင်ပေါ်ဝယ် ကျွန်ုပ်မှာ အလဲလဲအပြီပြီ။ ခုံးမိုးအောက်မှ

ဖြတ်လာစဉ် ကျွန်ုပ်၏ ဖရိုဖရဲနိုင်လွန်းသောပုံစံကြောင့် တံခါးမှူးကြီး လန့်ဖျပ်ကာ ဂိတ်တံခါးကို ပိတ်သည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်က လက်မတင်ကလေး တံခါးမှ လွတ်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကိုက်ငါးဆယ်ပင် မပြေးနိုင်သေးခင် လမ်းကွေ့မှ အလောသုံးဆယ် တက်လာသော လူတစ်ယောက်နှင့် ပက်ပင်းတိုးသည်။ ရဲသားတစ်ဦး ဖြစ်နေသည်။ ကျောင်းရောက်အောင် သေလုမျောပါး ပြေးလာမှန်း သိသာရှင်းလင်းပါသည်။ ရဲသားကို စောင့်ရမလား မစောင့်ရဘူးလား ဝေခွဲမရဖြစ်နေစဉ် ထိုရဲသား ကျွန်ုပ်ကိုမြင်ကာ သွေးရူးသွေးတမ်း လက်ငှေ့ယမ်းပြနေသည်။ တစ်ခုခု လှမ်း အော်ပြောရန် အားထုတ်သော်လည်း အမောဆိုနေ၍ အသံ ထွက်မလာ။ ချက်ချင်း လိုပင် ကျွန်ုပ်ဘေးနားရောက်လာပြီး ကျောင်းဆီသို့ နောက်ပြန်တွန်းသည်။

“နောက်ကျသွားပြီ... မလွတ်နိုင်တော့ဘူး... သုံးဘက်သုံးတန်ကနေ လာနေတာ” ဟု ပြောရင်း အမောဆိုနေသည်။ အသက်ကို လှူရှုနေရသည်။

“ဖိလစ်ပါကပြောတယ်။ ကျောင်းထဲမှာပဲ ပုန်းနေပါတဲ့”

“သေတွင်းဗျ၊ ပြေးပေါက်မှားတဲ့ ကြွက်လို့ ထောင်ချောက်ထဲ ကွဲခနဲ နေမှာပေါ့။ တောထဲ တက်ပြေးမယ်”

“အမိန့်ကို နာခံပါ။ ဖိလစ်ပါ ပိုသိတယ်။ နှင်းကျချိန်ဆို တောထဲမှာ ပုန်းလို့ မရဘူး၊ လွယ်လွယ်လေး တွေ့သွားမယ်။ ဟော... ဟိုမယ်... အပေါ်ကို ကြည့်”

ရဲသားညွှန်ပြရာကို ကျွန်ုပ် လှမ်းကြည့်ပြီး နှလုံးခုန်မှားသွားသည်။ ချုံတန်းလေး၏ အထက်ဆီတွင် ယူနိုဖောင်းဝတ်၊ ဦးထုပ်ဆောင်းထားသော ပုံရိပ် သုံးခု။ နှင်းတောနောက်ခံတွင် ထင်းထင်းကြီး ပေါ်နေသည်။ မှန်ပါသည်။ သတ္တိ ပြောင်မြောက်သော ရဲသားက ဂိတ်တံခါးကို ထုသည်။ ကျွန်ုပ်ပါ ဝိုင်းထုရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အရေးကြီးအခြေအနေကို ဂိတ်မှူး သဘောပေါက်သွားပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကျောင်းပရဝဏ်ထဲ ပြန်ရောက်လာသည်။

ဆေးရုံဆီ တန်းပြန်လာခဲ့ရာ အခြေအနေက ဗုံးပေါက်သည့်နယ်။ အားလုံး ရုံးစုကာ ကျွန်ုပ် လွတ် မလွတ် ထင်ကြေးပေးနေကြစဉ် ကျွန်ုပ် ပြန်ရောက်လာ၍ ခေါင်းနားပန်းကြီးကုန်ကြသည်။ သမားတော်ပေ(ဖ်)လိုက်၊ ဆရာတော် ဂရေ ဂေါ်ရီယို၊ ခရစ်ဆိုတိုမိုနှင့် ကိုယ်တော်တို့အားလုံး ကျွန်ုပ်ကို ပါးစပ် အဟောင်းသား၊ မျက်လုံးအကြောင်သား ကြည့်နေကြသည်။ အခြေအနေကို သူတို့ နားမလည်နိုင်ဟု ပထမတွင် ကျွန်ုပ် ထင်မိသည်။

အမှန်မှာ ကိုယ်တော်တို့ နည်းနည်းကလေးမျှ ကြောက်မနေကြပါ။ အံ့ဩ
နေကြခြင်းသာ ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ကိုသာ မိသွားပါက သူတို့အားလုံး ဘာဖြစ်
သွားမည်ကို တစ်ပါးမကျန် သိကြပါလျက်နှင့် ကယောင်ချောက်ချား မဖြစ်ကြ။
ကျွန်ုပ်အား သတိလာပေးသူ ရဲသားသည် ကုလားထိုင်ပေါ် ပစ်လွှဲကာ ချွေးစိုနစ်
မျက်နှာကို သုတ်သည်။

“ဖိလစ်ပါက ပြောခိုင်းလိုက်လို့၊ သောမတ်(စ်)ကို ကျောင်းထဲမှာပဲနေပါတဲ့၊
ကျောင်းကို ဝိုင်းထားပြီးပြီတဲ့။ မြေအောက်အကျဉ်းတိုက်မှာ သော မတ်(စ်)ကို
ထည့်ထားရင်ကော... ဂျာမန်တွေ အဲဒီကိုတော့ သွားကြည့်မှာမဟုတ်ဘူး။”

“အဲဒါက သူတို့ အရင်ဦးဆုံးသွားရှာမယ့်နေရာ” ဟု ဆရာတော် ဂရေ
ဂေါ်ရီယိုက ကြားဖြတ်ပြောသည်။ ပြတ်သားသော ဆရာတော်သည် အခန်း
တစ်ခုလုံးကို လွှမ်းမိုးထားသည်။

“သိပ်မသိသာတဲ့နေရာမှာ ပုန်းသင့်တယ်။ လောလောဆယ်တော့
အင်္ဂလိပ်လူမျိုးဟန်ကို တတ်သလောက် ဖျောက်ရမယ်။ အချိန် ဘယ်လောက်
ကျန်သေးလဲ”

“ဆယ်မိနစ်လောက်ပဲ” ဟု ရဲသားကဖြေသည်။

“ဂိတ်မှူးကို တပည့်တော် ပြောထားခဲ့တယ်။ ဂျာမန်တွေကို တတ်နိုင်
သလောက် အချိန်ဆွဲထားဖို့။”

“ကောင်းတယ်၊ အချိန်လောက်ပါတယ်။ ကဲ... ခရီဆိုတိုမှို၊ သောမတ်(စ်)ကို
ကိုယ်တော်တို့လို ဝတ်စားပေးခမ်း၊ ကိုယ်တော့အခန်းထဲသွားပြီး ဝတ်ရုံတွေ
ယူလာခဲ့။ သောမတ်(စ်)... ဒကာလေးက အဝတ်အစားချွတ်ထား။ ဖော်ကောင်
လုပ်မယ့် အဝတ်တွေ အကုန်ချွတ်၊ ကဲ... ဒီဒကာကတော့...” ဟု ဆိုကာ
ဆရာတော် ဂရေဂေါ်ရီယိုသည် ရဲသားဘက် လှည့်ပြောသည်။ ဤမျှ လွှမ်းမိုးနိုင်
လွန်းသော ဆရာတော်ကြီးကို ရဲသားလေးခမျာ တအံ့တဩကြည့်နေရသည်။

“ဒကာက တာဝန်ကျေပါပေတယ်။ သောမတ်(စ်)ရဲ့အသက်ကတော့
ဒကာပေးတဲ့အသက်ပဲ ရှိတော့တယ်။ ဒီအတွက် ကိုယ်တော်တို့အားလုံး ကျေးဇူး
တင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒကာ အားတင်းပါဦး။ ကျောင်းထဲကို တခြား တောက်တို
မယ်ရက်စွဲကြောင့် လာခဲ့ရသလို ဟန်ဆောင်ပြီး နေပါဦး။ ဗြိတိသျှစစ်သားကို
လွတ်အောင် ဒကာ ကူမှန်းသိလို့ကတော့ ဟိုခွေးကောင်တွေ ဘာလုပ်မလဲ၊ ဒကာ
သိပါတယ်”

ဆရာတော် ဂရေဂေါရီယိုသည် ညွှန်ကြားမှုများကို သွေးအေးစွာ လုပ်
သော်လည်း အားမာန်ပါသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ရဲသားသည် အိုင်စီသာရီနှင့်
အတူ ကျောင်းဝင်းထဲ ရောက်သွားသည်။ သမားတော် ပေ(ဖ်)လိုက်က ကျွန်ုပ်၏
အဝတ်အစားများကို တစ်နေရာရာတွင်ဖွက်ရန် ယူသွားပြီ။ ခရီဆိုတိုမိုက ကျွန်ုပ်ကို
ဘုန်းကြီးဝတ်ရုံခြံပေးပြီးသွားပြီ။ ဆရာတော် ဂရေဂေါရီယိုက သူပိုင် သံပရာခွဲ
ဦးထုပ်တစ်လုံးကို ကျွန်ုပ်အား ဆောင်းပေးပြီး ထိပ်အုပ်ကို ပခုံးပေါ် ဖားလျား
ကျအောင် ဆွဲချပေးသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာတစ်ဝက်တစ်ပျက်ကို
ကွယ်ထားပေးနိုင်သည်။

ဆရာတော်က ကျွန်ုပ်ပုံစံကို စိတ်ကျေနပ်သွားသောအခါ ဆေးရုံထဲမှ
ပူပူလောလော မဟုတ်ဘဲ ဣန္ဒြေရရ ခေါ်ထုတ်သွားသည်။ စကြိုရှည်ကြီးအတိုင်း
ဆင်းကာ ကျောက်တုံးလှေကားထစ်များအတိုင်း ကွေ့ကာပတ်ကာ တက်ရပြန်သည်။
အမြင့်ကို တက်လေ ပရိဘောဂနှင့် လိုက်ကာခန်းဆီးတို့၏ အဆင့်အတန်းက
ယုတ်လျော့လာလေ။ မကြာမီမှာပင် ကျွန်ုပ်သည် လေးထပ် ပင်မအဆောက်အဦ၏
ထပ်ခိုးဆီရောက်နေမှန်း သိလိုက်ရသည်။ နှစ်ပေပတ်လည် ခေါင်မိုးထုပ်တန်း
များက ကျွန်ုပ်တို့ခေါင်းပေါ်တွင် သိပ်မလွတ်ချင်။ ခေါင်းကို ငုံ့လျှိုးပြီး သွားနေ
ရသည်။ ဂေါ်သေ့ခုံးမိုးပြတင်းများတစ်လျှောက် ဖြတ်လာကြစဉ် အောက်ကို
ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ဂျာမန်ကောင်များသည် ကျောင်း၏ ပင်မ မြေကွက်လပ်ထိ
ရောက်လာကြပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ကြည့်နေဆဲမှာပင် ဂျာမန်များသည် ဂိတ်တံခါးကို
အသာလေးဖွင့်လိုက်ကြသည်။ ဆရာတော် ဂရေဂေါရီယိုနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ဘာများ
ဖြစ်တော့မလဲဟု အလိုအလျောက် ရပ်ကြည့်မိလျက်သား ဖြစ်နေကြသည်။

သံခမောက်ဆောင်း ဂျာမန်စစ်သားသုံးဦး လွှားခနဲ ဝင်လာကြသည်။
ကာဘိုင်သေနတ်ကြီးများကို ရန်လိုစွာ ဝင့်လျက် ကျောင်းပရဝဏ်တစ်ခုလုံးကို
စီးမိရန် ပြတင်းနှင့် ခုံးမိုးများဆီ တစ်ဟုန်ထိုး နေရာယူလိုက်ကြသည်။ နောက်ထပ်
စစ်သားနှစ်ဦးဝင်လာကာ ဂိတ်နှစ်ဖက်တွင် နေရာယူသည်။ ခြောက်ဦးမြောက်
စစ်သားသည် လှေကားထစ်များကို တက်သွားပြီး ဂိတ်မျှားထံ ရောက်သွား၏။
အခြေအနေသည် သူတို့လက်ခုပ်တွင်း ရောက်သွားပေပြီ။ ဂိတ်ဝမှ စစ်သားက
တစ်ခုခုအော်ပြောလိုက်ပြီးနောက် အသက်ငယ်ငယ် ဂျာမန်အရာရှိတစ်ဦး နောက်လိုက်
များနှင့်အတူ ဝင်လာသည်။ စုစုပေါင်း စစ်သားတစ်ဆယ့် ငါးဦး။ စက်သေနတ်၊
ရိုင်ဖယ်၊ လက်ပစ်ဗုံး အကုန်သယ်လာပုံထောက်ပြီးပြောရလျှင် စစ်တပ်တစ်တပ်နှင့်

တွေ့တော့မလို မျှော်လင့်ထားပုံရသည်။ ဂျာမန်အရာရှိက ဝမ်းခေါင်းသံကြီးဖြင့် စတင်အမိန့်ပေးနေပြီ။ ဘုန်းတော်ကြီးများ နားမလည် ပါးမလည်နှင့် တံခါးဝတွင် ပြုနေကြ၏။

ဆရာတော် ဂရေဂေါ်ရီယိုနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ သုတ်ခြေတင်ကြသည်။

နှစ်ပေါင်းများစွာ လူသူမရောက်သည့် ကျောင်း၏အစိတ်အပိုင်းထဲ ရောက်နေပါကလားဟု သိလိုက်ရသည်။ ကျောင်းကြီးတစ်ကျောင်းလုံး ဖုန်တစ်စက် မရှိအောင် သန့်ရှင်းပြောင်းလက်နေပါလျက် ဤထပ်ခိုးခန်းထဲဝယ် ဖုန် ထုတက် နေသည်။ ကြွက်ကြီးများ ပြေးသွားကြသည်။ အောက်သိုးသိုးအနံ့က နှာခေါင်း မခံသာ။

နောက်ဆုံးတွင် ကျွန်ုပ်ပုန်းအောင်းရန် နေရာကို ရောက်လာသည်။ တံစက်မြိတ်ထဲတွင် အကျဉ်းခန်းလေးများ တန်းစီ၍ ဖွဲ့ထားခြင်း ဖြစ်၏။ အချို့ အခန်း၏တံခါးကို အုတ်ဖြင့် ပြန်ပိတ်ထားသည်။ အချို့ခန်းတွင် သံမိုက်တပ် တံခါး ပေါက်များရှိပြီး အချို့အခန်းတွင် တံခါး လုံးဝမရှိ။ အခန်းများအားလုံးသည် ဟာလာဟင်းလင်းနှင့် ကြိုဆိုဖိတ်ခေါ်သော သဘောမရှိ။ သို့ရာတွင်လည်း ပုန်းအောင်းရန် သည်ထက်ပိုကောင်းသောနေရာကို ကျွန်ုပ် ရှာမတွေ့။ ဆရာတော် ဂရေဂေါ်ရီယိုက ထိုအခန်းများအားလုံးသည် အတွင်းပိုင်းတွင် တစ်ဆက်တည်း ဖြစ်ကြောင်း၊ အခန်းတစ်ခန်း၏ လသာပေါက်မှ တက်ပြီးနောက် တစ်ခန်းထဲ ကူး၍ရကြောင်း ရှင်းပြသည်။

“ကဲ၊ အခု ဒကာတာဝန်ပဲ” ဟု အရေးတကြီး တီးတိုးပြောကာ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချမှု မွေးမြူနိုင်စေရန် ကျွန်ုပ်အား လက်ကို ဖျစ်ညှစ်ပေးသည်။

“ခေါင်မိုးပေါ်ရောက်အောင်တက်။ ပြီးတော့ အလုပ်ပိတ်အခန်းတစ်ခန်း ခန်းထဲရောက်အောင်ဝင်၊ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေနိုင်ရင် ဘယ်သူမှ ရှာတွေ့မှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုယ်တော်က ပြန်ရမယ်။ သရုပ်ဆောင်ရဦးမယ်” ဟု ဆရာတော်က အမိန့် ရှိသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဆရာတော်၊ ဒီနေရာ လုံမယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီကောင်တွေက အင်မတန် အစွမ်းထက်တယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ဆီကသာ ခိုင်လုံတဲ့သတင်းရထားတယ်ဆိုရင် တပည့်တော်ကို မတွေ့တွေ့အောင် ရှာတော့မှာ။ အဲဒါဆို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒကာက ဘုန်းကြီးအဝတ်အစားနဲ့

ပဲဟာ။ တကယ်လို့ တွေ့သွားရင် အ အ လို့နေ။ အန္တရာယ်ရှိတဲ့ အ အကြီးပေါ့။ လက်ထိပ်ခြေထိပ်တွေ သော့ခတ်ရမယ်”

နံရံပေါ်မှ သံချေးကိုက် သံကြိုးကြီးများကို ညွှန်ပြရင်း ဆရာတော်က အမိန့်ရှိသည်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်းများစွာက အရူးနှင့် အကျဉ်းသားများအတွက် သုံးစွဲခဲ့သော သံကြိုးကြီးများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိနေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ရင်တွင်းသို့ ကြောက်စရာအတွေး ဝင်လာသည်။ ဆရာတော်သွားချင်လှပြီကို သိလျက်နှင့် ကျွန်ုပ်သည် “ဆရာတော်၊ တချို့အခန်းတွေကို အလုပ်တံပြီး တချို့အခန်းကိုတော့ ဘာဖြစ်လို့ အလုပ်မပိတ်တာလဲ” ဟု မေးဖြစ်အောင် မေးမိလိုက်သည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့... အင်း...” ဆရာတော်၏ နဂိုစိတ်အေးလက်အေး ပုံစံ နည်းနည်းပျက်သွားသည်။

“ဟိုးတုန်းက စိတ်မကောင်းစရာတွေ ရှိခဲ့တာပေါ့ကွယ်။ အခန်းတွေကို အလုပ်ပိတ်ဖို့ အကြောင်းတွေ ရှိခဲ့တာပေါ့။ ခုမှတော့ ဒါတွေပြောရမယ့်အချိန် မဟုတ်ဘူး။ နောက် အချိန်ရရင် ပြောပြမယ်။ ကဲ၊ သွားတော့၊ မြန်မြန်လုပ်”

ဝတ်ရုံနက်ကြီး တကားကားနှင့် လသာပေါက်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲ ကုတ်ကတ်တက်ကာ ခေါင်မိုးပေါ်ရောက်အောင် သွားရခြင်းသည် လွယ်ကူသော အလုပ် မဟုတ်ခဲ့ပေ။ ပထမအကြိမ်မှာပင် ကျွန်ုပ်၏ဦးထုပ်နှင့် ထိပ်အုပ်တို့ ကြမ်းပေါ်ပြုတ်ကျသွားသည်။ ခက်ခက်ခဲခဲနှင့် ကျောင်းခေါင်မိုး ကျောက်ပြားပေါ် ရောက်သွား၍ တော်ပါသေး။ ခေါင်မိုးထောင့်သည် ပန်းကန်ပြားပုံဖြစ်၍ အောက်မှ နေ၍ ဘာမျှမမြင်ရနိုင်။ လေးလံသော ခေါင်မိုးကျောက်ပြားပေါ် တဖြည်းဖြည်း နေရာရွေ့ကာ ဒုတိယလသာပေါက်ကို ငုံ့ကြည့်ရသည်။ ထိုအခန်းသည် အလုပ်ပိတ် အခန်းဖြစ်၏။

လသာပေါက်တွင် တပ်ဆင်ထားသော သံဘောင်သည် သံချေးများ ကိုက်၍ အင်မတန်ခိုင်ခံ့မည်ဟုထင်ရသော်လည်း အားနည်းနည်းစိုက်လိုက်သည်နှင့် ပွင့်လာသည်။ ထိုအခါ ပုပ်အဲ့အဲ့အနံ့နှင့် ကြွက်စော်က မျက်နှာကို ဆီးဟပ် လိုက်၏။ နှစ်ပေါင်းများစွာက ဘုန်းကြီးအလောင်း၏အနံ့များလားဟု ထင်မိ လိုက်သေးသည်။ သံကြိုးတန်းလန်းနှင့် ဘုန်းကြီးအလောင်းကို တွေ့ရတော့မလား မျှော်လင့်မိသည်။ မည်သို့ဆိုစေ အခန်းတွင်း ဆင်းရဲတော့မည်မို့ တတ်နိုင် သလောက် ကိုယ်ကို နှိမ့်ကာ ကြမ်းပေါ်ခုန်ချလိုက်သည်။ အခန်းထောင့်ဝယ် ဝရန်းသုန်းကားဖြစ်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်မှာလည်း ငယ်ထိပ် မြွေကိုက်သလို။

နောက်မှ ဧရာမကြွက်ညိုကြီးတစ်ကောင် ကြောက်လန့်တကြား တွင်းတစ်တွင်းထဲ ဝင်ပြေးသွားသည်ကို မြင်လိုက်ရသည်။

အခန်းတွင်း မြန်မြန်လှည့်ပတ်ကြည့်ရာ ဦးခေါင်းခွံများ အရိုးစုများ မတွေ့ရ။ မျက်လုံးများ အမှောင်နှင့် ကျင့်သားရသွားချိန်တွင် ပိုးကိုက်ခွေးချေ တစ်လုံးယူပြီး ထိုင်တွေးနေမိသည်။ တစ်အောင့်ကြာမှ လသာပေါက်သံဘောင်ကို ထပ်တံသည်။ မတော်တဆ တွေ့သွားပါက မလွယ်။ အခန်းသည် လှောင်ပြီး အနံ့အသက်မကောင်း။ ပုပ်အံ့နံ့စော်နေသည်။ ဂျာမန်လက်ထဲမှ လွတ်မြောက်လို ပါက သည်းခံရုံသာ ရှိသည်။

အပြင်ပ၌ လုံးဝငြိမ်သက်နေသည်ဟု ထင်ရသည်။ အမိန့်ပေးသံသဲ့သဲ့နှင့် စကြိုပေါ်မှ စစ်ဖိနပ်သံကိုသာ ကြားနေရသည်။ ဂျာမန်အရာရှိသည် ရှိသမျှ ဘုန်းတော်ကြီးများ ဝင်းထဲထွက်လာရန် အမိန့်ပေးနေခြင်းဖြစ်ကြောင်း နောက်မှ ကျွန်ုပ်သိရသည်။ ယခုအခါ သူတို့၏အမိန့်ကို နာခံခြင်း ရှိ မရှိ ကျောင်းထဲ အကြမ်းဖျင်း ဝင်စစ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ တစ်ကျောင်းလုံးရှိ ဘုန်းကြီး အပါး ခြောက်ရာစလုံးကို လက်နက် ပါ မပါ စစ်ဆေးရ၊ မေးခွန်းတိုတိုမေး၍ စစ်ဆေးရ နှင့် နောက်ထပ် သုံးနာရီ အချိန်ကုန်သွားပြန်သည်။ အဖြေမရ၍ စစ်သားများ မကြည်လင်။ စစ်ဆေးရေးကိစ္စပြီးစီးလျှင် ဂျာမန်အရာရှိသည် ဆောင့်ကြား ဆောင့် ကြားနှင့် တရားဟောသည်။ ဥရောပ၏အမိန့်အသစ်ကို နာခံရမည် ဖြစ်ကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်သုံးပန်းနှင့် နိုင်ငံရေး ဝရမ်းပြေးများအား ကူညီခြင်းကို ရပ်တန့်က ရပ်ရမည်ဖြစ်ကြောင်း၊ ဘုန်းကြီးကျောင်း အများစုသည် သုံးပန်းများကို ခိုလှုံခွင့် ပေးထားသည်ဟု ခိုင်လုံသော သတင်းများ ရထားကြောင်း၊ စိန့်ဒင်နီကျောင်းတွင် အင်္ဂလိပ်အရာရှိတစ်ယောက်ကို တစ်လကျော် လက်ခံထားကြောင်း စသည်ဖြင့် မိန့်ခွန်းခြွေသည်။ ထိုကျောင်းကို သူတို့သည် တစ်ရက်ကလေးသာ နောက်ကျ ရောက်သွား၍ ထိုအင်္ဂလိပ်ကောင် လွတ်သွားကြောင်း၊ ကျောင်းတစ်ကျောင်း ကျောင်းတွင် ရှိနေနိုင်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းများအားလုံးကို ဝင်ရှာခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကြေညာသည်။ အကယ်၍သာ စိန့်လောရင့်ကျောင်းတွင် ထိုအင်္ဂလိပ်အရာရှိ ရှိနေပါက ထုတ်ဖော်ပြောကြားရန် တောင်းဆိုသည်။ ဆွဲဆောင်မှုပေါင်းများစွာ ကိုလည်း ထိုဂျာမန်အရာရှိက လုပ်သည်။ ဘုန်းတော်ကြီးများထံမှ တုံ့ပြန်မှု မရသောအခါ တစ်ကျောင်းလုံးကို မြေလှန်ရှာစေဟု အမိန့်ချ၏။

ထိုနေရာတွင် ဂျာမန်အရာရှိသည် ခပ်ကြောင်ကြောင် အမှားတစ်ရပ်ကို

ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ရှာဖွေရေးကာလအတွင်း ဘုန်းကြီးများကို ကျောင်းဝင်းထဲတွင်သာ စုစည်းနေခိုင်းရမည့်အစား သွားကြဟု အာဏာသံဖြင့် ပြတ်ပြတ်ပြောခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအခါ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း စကြိုနှင့် ပင်မခန်းများတွင် ဘုန်းကြီးများ ပြည့်နှက် သွားသည်။ စိတ်လှုပ်ရှားသည့် ကိုယ်တော်များ၊ စပ်စပ်စုစု ကိုယ်တော် များသည် ရှာဖွေရေး ကိစ္စတွင် ဘုမသိဘမသိ ယောင်တိယောင်ကန်းနှင့် နှောင့်ယှက် လေသည်။

ဆရာတော် ဂရေဂေါရီယို ကြိုမြင်ထားသည့်အတိုင်း ဂျာမန်များသည် စိမ့်စိုအေးစက်နေသော မြေအောက်အကျဉ်းတိုက်များကို အင်္ဂါအချာစစ်သည်။ မြေအောက်ခန်းဖွဲ့စည်းပုံများက အတော်အတန်ရှုပ်ထွေး၍ စစ်ဆေးချိန် တစ်နာရီ ကျော် ကြာမြင့်သည်။ အခန်းစေ့ဝင်ကြည့်သည့်အပြင် ဘုန်းကြီးအရိုးများထားရာ မြေတိုက်ခန်းကိုပါ အတင်းဝင်သည်။ မြေတိုက်ခန်းပြီးလျှင် ဝတ်ကျောင်းများနှင့် ဆေးရုံများ၊ ပြီးလျှင် မြေညီထပ်၊ မြေညီထပ်မှ တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့်တက်ကာ ကျွန်ုပ်ပုန်းအောင်းရာ ထပ်ခိုးသို့ ဂျာမန်များ ရောက်လာသည်။

နောက်ဆုံးတွင် စစ်သားခြောက်ယောက်ခန့်၏ လေးပင်သော ခြေသံ များကို ကျွန်ုပ်သည် မှောင်ထဲ ငုတ်တုတ်ထိုင်နေရင်း ကြားလိုက်ရသည်။ ဂျာမန် စစ်သားများ စတင်ဝင်ရောက်ချိန်မှစ၍ ယခုဆိုလျှင် ခြောက်နာရီ ကြာမြင့်ပေပြီ။ နေစောင်းလာပြီဖြစ်၍ ကောင်းကင်မိုးသားတို့ မှောင်ရိပ်သန်းလာသည်။ တံခါး ပါသည့် အကျဉ်းခန်းတိုင်းကို ဂျာမန်များ ဝင်စစ်နေသံ ကြားရသည်။ ကျွန်ုပ် ထိုင်နေသော အလုံပိတ်အခန်းနှင့် နှစ်ခန်းကျော်မှ အခန်းဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ် သိနေသည်။ ကျွန်ုပ်အခန်းရှေ့ ရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အသက်ပင် မရှူရဲ တော့ချေ။ စစ်သားသုံးယောက် ဆွေးနွေးတိုင်ပင်နေသံကိုလည်း ကြားရသည်။ ဤပုန်းကောင်းလှသော အခန်းများကို သူတို့တစ်တွေ လက်မလှုပ်ချင်မှန်း ကျွန်ုပ် အကဲဖမ်းမိလိုက်ပါသည်။ အင်္ဂါတေနှင့် အုတ်သားကို သူတို့တစ်တွေ ထုကြသည်နှင့် ကျွန်ုပ်လည်း စိုးရိမ်ကာ လသာပေါက်နား အသင့်ရပ်နေသည်။ လသာပေါက်မှ ထွက်ပြေးရန်ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် သူတို့ ဆက်မထုကြတော့။ နှစ်ချို့အင်္ဂါတေများကို မြင်ပြီး သူတို့တစ်တွေ စိတ်ကျေနပ်သွားပုံရသည်။ နံရံ အတွင်း၌ အကန့်နှင့် အခန်းဝှက် ရှိ မရှိ သိလို၍ အပြင်နံရံကို တတောက်တောက် ခေါက်ကြပြန်သည်။ သိပ်မကြာမီတွင် သူတို့ လက်လျှော့ပြီး စကြိုပေါ် တဒန်းဒန်း ဆင်းသွားသံကြားရသည်။ ထိုအခါမှ ကျွန်ုပ်လည်း ဟည်းချရတော့၏။

ထိုနေ့ညတွင် ကျွန်ုပ်ထံ တစ်ဦးမျှ ရောက်မလာ။ ကြမ်းပြင် ကျောခင်းကား သောင်းကျန်းလွန်းသော ကြွက်ကြီးများအလယ် ကြက်အိပ်ကြက်နိုးဖြင့် မိုးလင်းခဲ့ရသည်။ ကြွက်တင်မက ပင့်ကူများကိုပါ ကြောက်ရသေးသည်။ ခေါင်မိုးတစ်ပြင်လုံးသည် ပင့်ကူမျှင်များဖြင့် ဖျာရက်ထားသည့်နှယ်။ အနှစ်နှစ်အလလကတည်းက ထိုပင့်ကူမျှင်များကို ရှင်းလင်းခဲ့ပုံမပေါ်။ ထို့ပြင် ကျွန်ုပ် စစ်သားကြီးတွင် ပင့်ကူကြောက်သည့် စိတ္တဇရှိသည်။

အရုဏ်ကျင်း၍ အလင်းရောက်မှ စိတ်ချမ်းသာရသည်။ နောက်တစ်နေ့သည် အပြောင်းအလဲမရှိဘဲ ကုန်ဆုံးသွားသည်။ မွန်းလွဲတွင် သေနတ်သံတစ်ချက် ကြားလိုက်ရ၍ ဘာများလဲဟု ရင် မ ရသေးသည်။ မွန်းလွဲနောင်းပိုင်းတွင် ခြေသံကြားရပြီး ဆရာတော် ဂရေဂေါရီယို၏အသံကို ကြားရ၍ စိတ်သက်သာရာရသည်။ ကျွန်ုပ် အောင်းနေသော အခန်းနှင့် သုံးလေးခန်းအကွာ မှနေ၍ ကျွန်ုပ်ကို တီးတိုးခေါ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်က နံရံကို အသာခေါက်ရာ ဆရာတော်က နံရံနားချဉ်းကပ်လာသည်။

“ဒကာလေး၊ အဆင်ပြေရဲ့လား၊ ခဏထွက်လာဦး၊ နည်းနည်းတော့ ဘေးကင်းသွားပြီ။ ဒကာလေး စားဖို့ ယူလာတယ်။ အသံသာ မထွက်စေနဲ့၊ သူတို့တစ်တွေ ကျောင်းထဲမှာရှိတုန်းပဲ”

ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းကလည်း ဟာ၊ ရေကလည်း ဆာလျက်ရှိရာ လသာပေါက် နှစ်ပေါက်ကို ဝင်ထွက်ပြီး ဆရာတော်နှင့် စကြိုပေါ်တွင် တွေ့သည်။ ဆရာတော်က ပေါင်မုန့်၊ ဝိုင်မတ်ခွက်အပြည့်နှင့် အငွေ့တထောင်းထောင်း ထနေသော အသားပြုတ်ပန်းကန်ကို ယူလာသည်။ ထိုအစားအသောက်များကို ကပ္ပိယ ဖိလစ်ပါက သယ်လာသည်။ ဂရီရဲတပ်ကြပ် ဖိလစ်ပါနှင့် အမည်ချင်း ဆင်နေသော ကပ္ပိယ ဖိလစ်ပါကို ‘ဖိလစ်ပါ အသေးလေး’ ဟု ခေါ်ကြသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဝိုင်ကို ကျိုက်ချသည်။ ထို့နောက် သတင်းများကို နားဆင်ရသည်။ ဆရာတော် ဂရေဂေါရီယိုသည် အရေးမကြီးသလို ခပ်ပေါ့ပေါ့လေသံဖြင့် “ဟုတ်တယ်၊ ဂျာမန်တွေ ခုထိရှိတုန်းပဲ။ ဒါပေမဲ့ ခုချိန်မှာတော့ အပေါ် တက်လာမှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီကို ခဏထွက်လာပြီး ကြည့်ပါလား” ဟု ဆိုသည်။

ဆရာတော်နောက်မှ လိုက်ပြီး ဂေါ်သေ့ခုံးမိုးပေါက်မှ ကျောင်းဝင်းထဲ ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ နှင်းတောထဲ ငါတကော ကောနေသော ဂျာမန် လေးကောင်ကို တွေ့ရသည်။ လေးယောက်စလုံး မူးရူးကာ မတ်တတ်ရပ်ဖို့ပင် အနိုင်နိုင်။ ကျွန်ုပ်

ကြည့်နေဆဲမှာပင် ဂျာမန်တစ်ယောက်က မူးမူးရူးရူးနှင့် ခြောက်လုံးပြူးကို မိုးပေါ်
ထောင်၍ ပစ်ချင်ရာ ပစ်ထည့်လိုက်သည်။ ကျောက်တုံးနံရံများကို ကျည်မှန်ပြီး
ခုံးမိုးထဲ ကျည်ထောက်ပြန်များ ဝင်လာသည်။

“ဂျာမန်အရာရှိကကော မူးနေလား” ဟု ဆရာတော်ကို မေးကြည့်ရသည်။
သူသာ မူးနေပါက ဘာမှ သိပ်ကြောက်စရာ မရှိတော့။

“မမူးဘူး။ ညတုန်းက ထွေရုံကလေးပဲ။ ဒီနေ့တော့ သူက သူ့လူတွေကို
အမူးပြေအောင် လုပ်နေတယ်။ စစ်သားလေးတွေက ခုမှ လူပျိုပေါက်အရွယ်
ရှိသေးတာ။ ဒီတော့ သူလည်း အကိုင်ရ အတွယ်ရ ခက်တာပေါ့။ ကောင်းတယ်၊
နည်းတောင်နည်းသေးတယ်။ ဒီဂျာမန်ကောင် ဘယ်လောက် ဟော့ရမ်းရိုင်းခိုင်း
သလဲဆိုရင် ကိုယ်တော်တို့ရဲ့ ကျောင်းထိုင်ဘုန်းဘုန်းကို ဘာပြောလဲသိလား၊
သူ မကျေနပ်ဘူးတဲ့။ သူတို့ ပြန်ထွက်တဲ့အခါကျရင် ဘုန်းကြီးတွေအားလုံး
သူတို့ကို ဦးညွတ် အရိုအသေပေးပါတဲ့။ ဒီကောင်တွေအားလုံး တူတူချည်းပဲ။
နားထင် သွေးရောက်ပြီး အာဏာရူး ရူးနေကြပြီ”

ကျွန်ုပ် ရေငတ်ပြေပြီး ဝမ်းဝသွားချိန်တွင် ဆရာတော် ဂရေဂေါရီယိုနှင့်
ဖိလစ်ပါအသေးလေးတို့ ပြန်သွားကြသည်။ ကျွန်ုပ်လည်း စောစောက အခန်းထဲ
ပြန်ဝင်ရန် မကြိုးပမ်းတော့။ ထိုညကို စကြိုပေါ်တွင် ငြိမ်းငြိမ်းချမ်းချမ်း အိပ်စက်
ခဲ့သည်။ ခရီဆိုတိုမို ယူလာပေးသော စောင်များဖြင့် နွေးထွေးခဲ့သောညဖြစ်၏။

ဒုတိယနေ့၏မွန်းတည့်တွင် ခရီဆိုတိုမိုနှင့် သမားတော် ပေ(ဖ်)လိုက်တို့
ကျွန်ုပ်ကို လာကြည့်။ စားစရာ ယူလာပေးသည်။ ဖိလစ်ပါ အသေးလေးပါ ရောက်
လာပြီး ဂျာမန်တို့ ထွက်ခွာနေပြီဖြစ်ကြောင်း သတင်းလာပေး၍ ခုံးမိုးပြတင်းဆီ
အားလုံးပြေးပြီး အောက်ကို ငုံ့ကြည့်ကြသည်။

ဂျာမန်အရာရှိ၏ ဒေါသတကြီးအမိန့်ကို တပ်သားများက ကပျက်
ကချော် တုံ့ပြန်ကြသည်။ တပ်သား နှစ်ဦး သုံးဦးလောက်သာ အမူးပြေပြီး ကျန်
တပ်သားအားလုံး လူမှန်းမသိ သူမှန်းမသိကြတော့။ လက်နက်များ တွဲလောင်း
ချပြီး အချင်းချင်း လက်မောင်းတွဲထားရသည်။ ကြားဖူးနားဝ ဂျာမနီ၏ သံမဏိ
စည်းကမ်းက ကျွန်ုပ်အတွေးထဲ ဝင်လာသည်။

“အောင်မယ်လေးဗျာ...၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရပလေ... ဒီပေါက်လွှတ်ပဲစားတွေ
ကတော့... တပည့်တော် ဒီပေါ်ကနေ ကောင်းကောင်းရှင်းပစ်လိုက်နိုင်တယ်”

“ကဲ... ကဲ... သောမတ်(စ်)၊ ဒါ ဘုရားရိပ်မြဲပါနော်။ မလိုအပ်ဘဲ

ဖျက်လိုဖျက်ဆီး ရမ်းကားစရာ မလိုဘူး၊ ဒကာလည်း သူတို့နဲ့ သိပ်မကွာဘူးဆိုတာ ကိုယ်တော် ယုံပြီးသားပါ။ ဒကာတို့ စစ်သားတွေအားလုံး ဒီပုတ်ထဲက ဒီပဲချည်းပဲ”

နောက်ဆုံးတွင် ဂျာမန်အရာရှိ ကျေနပ်ကာ ချီတက်ကြရန် အမိန့်ပေးသည်။ မညီမညာ လူတန်းက ရှေ့တိုးနောက်ငင် သိုင်းကွက်နင်းလျက် ပင်မ ဂိတ်တံခါး ကြီးမှ ထွက်တော်မူသွားကြသည်။ အရာရှိသည် ခုံးမိုးနှင့် ပြတင်းများမှ မျက်နှာ များကို လှည့်ပတ်မော့ကြည့်ကာ ရှက်ကလည်း ရှက်၊ ဒေါသလည်း ထွက်ထွက်နှင့် သူ့လူများနောက်မှ လိုက်ပါသွားသည်။ ဂိတ်တံခါးကြီးလည်း ပိတ်သွားချေပြီ။

ထိုနေ့ညနေတွင် ကျွန်ုပ်၏ ပုန်းအောင်းခြင်းနှင့်ပတ်သက်သမျှ ကိုယ်တော် များအားလုံး ဆေးရုံထဲ ရောက်လာကြသည်။ ဂရိရဲတပ်ကြပ် ဖိလစ်ပါ၊ ကျွန်ုပ်အား သတင်းလာပေးသူ ရဲသားနှင့် ဆရာတော်ကြီးများ အပါအဝင် ထိုပွဲတွင် အဓိကရ ပါဝင်သူများ အရက်ခွက်မြှောက်ကာ ဆုတောင်းကြသည်။ ကျွန်ုပ်၏ ဝတ်ရုံကြီးကို ကြည့်ပြီး တဝါးဝါးပွဲကျ၍ မဆုံးကြ။ ကျွန်ုပ်တွင် မုတ်ဆိတ်မွေးလည်း မရှိပါဘဲ ဝတ်ရုံကြီးသာ ခြေဒရွတ်ဆွဲနေသည်။ ပျော်ကြရသောပွဲပင်။

လူစုမခွဲခင်တွင် ဆရာတော် ဂရေဂေါ့ရီယိုက ကြေညာချက်တစ်ရပ် ထုတ်သည်။ ကျောင်းကို အုပ်ချုပ်သော တစ်ဆယ့်နှစ်ပါးအဖွဲ့သည် ကျွန်ုပ်အား ကျောင်းတွင် ဆက်လက်ခိုလှုံရန် ကန့်ကွက်ကြောင်း၊ ဆရာတော်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုတစ်ဆယ့်နှစ်ပါးအုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့ဝင်ဖြစ်၍ ဝင်ဖျက်သည့်တိုင် အများ သဘော ထားမို့ လက်လျှော့ရကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်ကို ကျောင်းတွင် မထားနိုင်တော့၍ စိတ် မကောင်းဖြစ်ရပါကြောင်း အမိန့်ရှိသည်။ ရာသီဥတု ခွင့်ပြုသည်နှင့် ကျွန်ုပ် ခရီး ထွက်ရတော့မည်။

□

အခန်း (၁၅)

ကော်စတိုမိုမိုဂို

အတက်ခရီးကို တွက်လာကြစဉ် စိုစိစိ ချောကျိကျိ ဆီးနှင်းတို့ ဝဲလှည့် ရိုက်ပတ်နေ၍ ရွဲနစ်နေသော အကျိုက အသားတွင်ကပ်ကာ ဖိနပ်ကလည်း နင်းလိုက်တိုင်း ရေတွေပန်းထွက်နေ၏။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်မှာ မချမ်းအား။ မချမ်းသည့်အပြင် မျက်နှာနှင့် ခန္ဓာကိုယ်က ချွေးတွေပျံနေသည်။ ကျွန်ုပ်ရှေ့တွင် ချီတက်နေသူကား ကော်စတိုမိုမိုဂို။ နင်းမြူထုလွန်းလှ၍ သူ့ကို ကောင်းကောင်းမမြင်ရ။ သူ့ကို အမိလိုက်နိုင်အောင် အားကုန်ထုတ်နေရပါလျက် ဤမဲမဲသဲသဲ လူကောင်ညက်ညက် ဂရိလူမျိုးကို ကျွန်ုပ် မကြည့်။ ဇိမ်ကျလှသော စိန့်လောရင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ကျွန်ုပ်အား ဆွဲထုတ်လာသူမှာ ဤနေ့ ကော်စတိုမိုမိုဂို မဟုတ်ပါလော။

သူ တစ်အောင်လောက်ရပ်ပြီး ကျွန်ုပ်ကို အသက်ရှူခွင့်လေးပေးစေလို၍ “ဘယ်လောက်ဝေးလဲ၊ သိပ်မကြာဘဲ ရောက်ဖို့ သေချာလား” ဟု ကျွန်ုပ် အော်မေးသည်။

“သိပ်မဝေးဘူး။ သုံးနာရီလောက်ပါပဲ” ဟု ကိုယ်တော်မြတ်က သွားရင်း ပြန်ဖြေသည်။

စိတ်ဓာတ်ကျပြန်သည်။ ပထမပြောစဉ်က သုံးနာရီခွဲပဲ ကြာမည်ဟု ဆိုသည်။ ယခုပင် နှင်းမှန်တိုင်းနှင့် စီးချင်းထိုးနေရသည်က နှစ်နာရီကျော်ရှိပြီ။ ကျွန်ုပ်ကို တမင်တကာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျအောင် လုပ်ပြီး ဂျာမန်တွေ လက်ထဲ ထိုးအပ်လို၍များလားမသိ။ စိတ်တိုတိုနှင့် တုတ်ကို နာနာကိုင်ကာ သူ့နောက် တိတ်တိတ်ကပ်သွားရန် အတွေးပေါက်လာသည်။

ဣဒါသုရေဒြေကံပြီးသွားပြီးနောက် လွန်ခဲ့သော သုံးရက်ကတည်းက ကျောင်းကို ကော်စတီမိုမိုဂို ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ကျောင်းထဲကို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ဝင်လာပြီး ခရီဆိုတိုမိုကို ဟိုခိုင်းသည်ခိုင်း ခိုင်းသည်။ သနားစရာ အိုင်စီသာရိုကို စိတ်မရှည်ဟန်ဖြင့် ပေယျာလကန် ပြုထားသည်။ ကျွန်ုပ်ခုတင်ပေါ် မဖိတ်ခေါ်ဘဲ ဝင်ထိုင်ကာ သဘာဝ မကျစွာ စကားပြောသည်။ ကျွန်ုပ် ဘာကောင်လဲ လာကြည့်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်ချက်ချင်း သိလိုက်ပါသည်။ ကျွန်ုပ်နှင့်ပတ်သက်လျှင် တန်ပါ့ မလား ဟူသော သဘောရှိသဖြင့် ကျွန်ုပ်ကလည်း သူ့ကို သဘောမကျ။ ကျွန်ုပ်ကို မေးသည့် မေးခွန်းများက စစ်ဆေးရေးအရာရှိ မေးမြန်းပုံမျိုး။ ကျွန်ုပ်ပြန်ဖြေသမျှ မယုံလေဟန်ဖြင့် အထင်သေးစွာ တုံ့ပြန်တတ်သည်။

ဤပုံစံဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်နာရီနီးပါးစကားပြောကြပြီး သူက ရုတ်တရက် ထရပ်ကာ “ကောင်းပြီ။ သွားကြစို့။ သုံးနာရီကျော်ကျော်လောက် လမ်းလျှောက် ရမယ်။ ဒီကနေ မြန်မြန်ဝေးလေ ကောင်းလေပဲ” ဟု ဆိုသည်။

“ဗျာ၊ ဘယ်ကို သွားရမှာလဲ”

ဗြန်းစားဒိုင်းစားကြီး ဖြစ်နေ၍ ကျွန်ုပ် လန်ပြီး အော်မိသည်။ သူ့ကို စိတ်ဆိုးခြင်း မဟုတ်ပါက စိတ်မအေး၍ အော်ခြင်းဖြစ်မည်။ တူရက်သို့ ပို့ပေးမည့် လှေသမားဆို၍ သူတစ်ဦးသာ ရှိသည်။

“ဆရာတော် ပေ(မ်)လိုက်က ခင်ဗျားကို ခေါ်သွားဖို့ ကျုပ်ကို ပြောထား တာဗျ၊ ဒီမှာနေတာ အန္တရာယ်ကြီးလွန်းတယ်တဲ့။ ကျုပ်တို့ ခုချက်ချင်းထွက်ကြမယ်”

“နှင်းတွေ တအားကျနေတယ်လေ။ ကျုပ်မှာ ကုတ်အင်္ကျီမရှိဘူးဗျ။ ပြီးတော့ မိတ်ဆွေတွေကို နှုတ်ဆက်ရဦးမှာပေါ့။ ကျုပ်ပေါ် သိပ်ကောင်းခဲ့ကြတာ”

“ချက်ချင်းဆို ချက်ချင်းပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ဇာတိမြေကို မြင်ချင်သေးတယ်ဆိုရင် ခုချက်ချင်း လိုက်ခဲ့။ ခုချက်ချင်းနော်။ ကျုပ်လုံးဝမစောင့်နိုင်ဘူး။ ခင်ဗျား ဘယ် သွားတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားပြောတဲ့ မိတ်ဆွေတွေ မသိစေချင်ဘူး”

ကျွန်ုပ် ကတိုက်ကရိုက် စဉ်းစားခဲ့ရသည်။ ကျွန်ုပ်လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကော်စတီမိုမိုဂိုတစ်ဦးသာ တတ်နိုင်သည်။ ကျောင်းမှာ အူကလေး တစ်စုံနှင့် ဖိမ်ကျကျနေမလား။ ဤလူ့ခွစာကြီးနောက်ကို လိုက်မလား ရွေးရတော့မည်။ လူ့ခွစာကြီးနောက်ကိုသာ လိုက်တော့မည်ဟု အင်တင်တင်နှင့် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ရသည်။

ဖြစ်ချင်ရာ ဖြစ်စေတော့၊ မိတ်ဆွေကြီး ခရီဆိုတိုမိုကိုတော့ နှုတ်ဆက် ရမည်ဆိုကာမှ ဖြစ်ချင်တော့ မိတ်ဆွေကြီးကို နေရာအနံ့ ရှာမတွေ့။ ဤသို့ဖြင့်

စိတ်တွေတိုကာ ကျောင်းဂိတ်တံခါးကြီးကို ဆွဲတွန်းပစ်လိုက်ပြီး ကော်စတီမိုမိုဂို နောက် ကုတ်အင်္ကျီလေးပင် မပါဘဲ နှင်းမုန်တိုင်းထဲ တိုးဝင်ခဲ့ရသည်။

နှင်းဖုံးနေသော လမ်းအတိုင်းဆင်းကာ ကျောက်ဆောင်ထူထပ်သော ကမ်းခြေကို ရောက်လာကြသည်။ တစ်ဖန် ရေဖောင်ဖောင်တောင်ကျချောင်းလေးကို ဖြတ်ပြီး တောင်ကြော၏ မတ်စောက်သော မျက်နှာစာပေါ် တက်ကြရပြန်သည်။ ယခုလို ကုတ်ကပ်တွယ်တက်ရလောက်အောင် ကျွန်ုပ် မကြံ့ခိုင်။ ခြေလှမ်းတိုင်း အတွက် မနည်းကြီး အားစိုက်နေရသည်။ နောက်ဆုံးတွင် ကုန်းပြင်မြင့် သေးသေး လေးပေါ် ခြေချမိပြီး တဒင်္ဂမြူကွဲသွားချိန်တွင် ကော်စတီမို ကော်ခါးပန်းပေါ်မှ အိမ်စုစုလေးများကို ညွှန်ပြသည်။

“ဆယ်မိနစ်” ဟု သူက တိုတိုပြတ်ပြတ် ပြောသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့ဆက် ကျိုးရပြန်သည်။

အိမ်သည် နှစ်ထပ်ကျောက်တုံးအိမ်ဖြစ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ဝင်လာချိန်တွင် ခဲလှမတတ် အေးစိမ့်နေသည်။ ပင်မအခန်း၏ စားပွဲတစ်လုံးပေါ်မှ စားလက်စ စွပ်ပြုတ်သည်ပင် အခိုင်အခဲဖြစ်နေပြီ။ အခန်းအလယ်မှ ကြီးမားသော ကျောက်တုံး မီးလင်းဖိုကြီးထဲ မီးမွှေးကြရသည်။ အလုပ်တွေ ရှုပ်ကြရသည်။

ဂရိပြည်တွင် နေထိုင်စဉ်အတွင်း ယခု တွေ့ရသည့် မီးလင်းဖိုကို ကျွန်ုပ် မကြိုက်ဆုံးဖြစ်သည်။ လောင်စာထည့်ရသည့် ခေါင်းပေါက်က သေးသေးကျဉ်းကျဉ်း။ အပူဓာတ်ကလည်း မီးလင်းဖိုထဲတွင်သာ အောင်းနေပြီး အုတ်နှင့် အင်္ဂါတေကို ဖောက်ထွက်ရသည်။ မီးလင်းဖိုကို အဖြူရောင်တစ်မျိုးတည်း ဆေးသုတ်ထားသည်။ ယေဘုယျအသွင်သဏ္ဍာန်သည် အေးစက်စက်နှင့် မိသားစု သဘောဆန်သော ဖွင့်ထားသည့် မီးခံသံဘောင်လည်း မပါ။ အပူဓာတ်ရအောင် ကြာမြင့်စွာ အချိန် ယူရသည်။ ပထမတစ်နာရီလုံးလုံး အပူဓာတ်လုံးဝ မရဘဲ ကျောက်တုံးပေါ်တွင် ငုတ်တုတ်။ မီးအရှိန်ရသွားမှ အခန်းသည် စိတ်ကျေနပ်စရာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်သည်အထိ နွေးထွေးလာသည်။ လောင်စာ ချွေတာရေးသဘောဖြစ်၏။

အခန်းထဲတွင် အိပ်ရာတစ်ခုနှင့် စောင်ကြမ်းတစ်ထည်သာ။ အိပ်တော့ မည်ဟု ကျောချကြသောအခါ ကော်စတီမိုမိုဂိုက ကျွန်ုပ်အား အိပ်ရာနှင့် စောင်ကို ပေး၍ ကျွန်ုပ်မှာ အံ့အားသင့်သွားရသည်။ နောက်ရက်များတွင် ထိုအပြုအမူများကို ဆက်တိုက်တွေ့လာရပြီး ဤထူးဆန်းသော လူပုစိတ်တိုလေး၏ တန်ဖိုးကို ကျွန်ုပ်သည် နည်းနည်းချင်းစီ သိလာရသည်။ ကျွန်ုပ်၏ စွန့်စားခန်းတစ်လျှောက်

လုံးတွင် ကော်စတိုသည် တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်ဆုံး၊ သတ္တိအပြောင်ဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကလေး ဖြစ်နေသည်။ မြေပြန့်သို့ နှစ်ကြိမ်အလည်ထွက်ခြင်းမှ လွဲ၍ ကျွန်ုပ်သည် ကျန်တစ်ဆောင်းတွင်းလုံး ကော်စတိုနှင့် အတူနေထိုင်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့ထက်တစ်နေ့ နှင်းတို့ သိပ်သည်းလာသည်။ ဖုထစ်လိမ်ကျစ် နှစ်ချို့သံလွင်ပင်ကြီးများ နှင်းဒဏ်ပိကာ သစ်ကိုင်းတို့ အိတွဲကာနေသည်။ ရာသီဆောင်းကြမ်း၏ မျက်မာန်တော်ကြောင့် အောက်ဘက်မှ အေးဂျင်းပင်လယ်ပြင်သည် မိုးသက်မုန်တိုင်းဆင်ကာ လှိုင်းပွက်ပွက်ဆူလျက်ရှိသည်။ နေ့တာသည် နှမ်းလျှူရှည်ကြာစွာ ကုန်နိုင်ခဲ့သည်။ များသောအားဖြင့် မီးလင်းဖိုကြီးနား တိုးတိုးခွေ့ခွေ့နှင့် နှင်းတို့ စဲလုနီး မျှော်ကိုးနေရသည်။

ကော်စတိုသည် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ တစ်ပတ်လျှင် တစ်ကြိမ် ရိက္ခာသွားသွားယူသည်။ ရိက္ခာသွားယူတိုင်း ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်တည်း တစ်နေ့နှင့် တစ်ည ကျန်ရစ်ခဲ့ရသည်။ ကော်စတိုမိမိကို ကျွန်ုပ် တစ်နေ့တခြား ချစ်ခင်လာသည်။ သူသည် အထူးဆန်းဆုံး လူတစ်ယောက်။ ဤအချက်သည် ယုံမှားစရာ မလို။ သူသည် ကျွန်ုပ်ကို တစ်ပတ်လုံးလုံး အိမ်ထဲဖွက်ထားသည်။ ကျွန်ုပ်က နားပူ နားဆာ လုပ်မှ လမ်းလျှောက်ထွက်ဖို့ သဘောတူသည်။ လမ်းလျှောက်ထွက်မည်ဆိုတော့ နှစ်ဦးသား အပီအပြင် ဝတ်ရစားရပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဘုန်းကြီးဝတ်ရုံ ခြုံ ဦးထုပ်ဆောင်း၊ ခါးထိရှည်သော ပင်လယ်စီးဖိနပ်ကို စီးသည်။

အိမ်ထဲမှထွက်လာသည်နှင့် ကော်စတိုက လက်ဝဲ လက်ယာကို သံသယကြီးဖြင့် ကြည့်သည်။ နှင်းတော ငုပ်နေသည့် သစ်ပင်များကြားထဲ ဂျာမန် အယောက်တစ်ရာလောက် ပုန်းအောင်းနေတော့မလို။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား တောင်ခါးပန်းအတိုင်း ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် အနိုင်ဆုံးပုံစံဖြင့် လျှောက်လာကြမည်။ အိမ်တစ်လုံးအနားရောက်လျှင် ကော်စတိုက တိတ်တိတ်နေဟု နှုတ်ခမ်းနားလက်ညှိုး ထောင်၍ တားမည်။ ဤအိမ်သည် ရန်သူတို့ ခြေပုန်းခုတ်ရာ ဒုစရိုက်နယ်မြေဟု ကျွန်ုပ်အား တီးတိုးပြောမည်။ ထိုအိမ်ကို အဝေးကြီးမှ ပတ်ရှောင်ကာ နှင်းတောထဲ ယက်ကန်ယက်ကန်နှင့် ကိုယ့်ဒုက္ခကိုယ်ရှာကြမည်။ အိမ်နှင့် အဝေးကြီးဝေးသွားမှ ကျွန်ုပ်မျက်နှာကို လွှမ်းထားသော ထိပ်အုပ်ကို ကော်စတိုက ဖယ်ရှားခွင့်ပေးမည်။ ထိုအခါမှ စကားလွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြော၍ ရမည်။ ထိုပုံစံအတိုင်း ဘုန်းကြီးကျောင်း ယာတောအိမ်ရှစ်လုံး ကိုးလုံးခန့်ကို ဖြတ်လာကြမည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကိုသာ တစ်ယောက်ယောက် မြင်သွားပါက ရဲစခန်း နားကုပ်ချောင်းချောင်း

ရစ်နေသော လူနီရိုင်းများဟု ကောက်ယူကြတော့မည်။

ယခုလို ခိုးကြောင်ခိုးဝှက်သွားလာခြင်းကို ကျွန်ုပ် မမူပါ။ စိတ်ပင် ဝင်စားမိ၏။ သို့ရာတွင် လူပုစိတ်တို့ ကော်စတိုမိုမိုဂိုကား အင်မတန် ရှေ့နောက် စကားမညီသောသူ။ ကော်စတိုသည် အိမ်တစ်အိမ်သို့ အလည်အပတ်သွားပြီး အိမ်ရှင်တည်ခင်းသော ဝိုင်နှင့် ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်မှုကို စိတ်ပါလက်ပါ လက်ခံသည်။ အရက်ကလေး တထွေထွေနှင့် အရွန်းစွက်ကာ စကားဝိုင်းကို သယ်သွားပြီး နှစ်နာရီသုံးနာရီခန့်ကြာလျှင် ဗွေဖောက်လာသည်။ ဆိုင်းမဆင့် ဝဲမပါ သွားစရာ ရှိသေးသည်ဟု ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ်ကို အတင်းဆွဲခေါ်ကာ တလောကတင် သူ သတိ ကြီးကြီးထား ရှောင်ကွင်းခဲ့သည့်အိမ်များကို တစ်အိမ်ပြီး တစ်အိမ် ဝင်တော့သည်။

“ဟာ... ကော်စတို... ဒီအိမ်က ဂျာမန်ကိုယ်စားလှယ်နေတဲ့အိမ်ဆို၊ ဒီမနက်ကတင် ခင်ဗျားပြောခဲ့တာလေ”

ထိုအခါ သူကပဲ ရှူးရှူးရှားရှားဖြစ်ပြန်သည်။ “ပေါက်ကရ... အဲဒါ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေကြီးနေတဲ့အိမ်ဗျ... မျိုးချစ်စိတ် သိပ်ကြီးတာ။ ရန်သူ့ကိုယ်စားလှယ်လို့ ပြောရလား၊ ကြိုက်ပါဘူး... လာ... သွားတွေ့ကြမယ်” ဟု မပိုတပီပြောသည်။

ထို့နောက် နဂိုပုံစံမူန်ကုပ်ကုပ် စိတ်မြန်လက်မြန်နှင့် ဘာမှမဆိုင်ဘဲ ခိုးခိုးခစ်ခစ် ရယ်ပြန်သည်။ ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့ လမ်းအတိုင်း ထိုအိမ် တံခါးဆီတက်သွားသည်။ ထိုအိမ်တွင်လည်း ဘုန်းကြီးများက သူ့အပေါ် ဧည့်ဝတ်ကျော့ပွန်ကြပါသည်။ ကော်စတို တဟီဟီဖြစ်နေသည့်တိုင် ဘုန်းကြီး များက သူ့အပေါ် စစ်မှန်သော လေးစားမှုရှိနေသည်။ ကော်စတို၏ ဒီနေ့တစ်မျိုး နောက်နေ့တစ်မျိုး အပြုအမူကို ကျွန်ုပ် ဉာဏ်မမိ။ ကျွန်ုပ်မှာ တစ်ပတ်တစ်ခါ ခရီးရှည်အလည်ထွက်တိုင်း အိမ်ပြန်ခရီးကိုသာ မျှော်တလင့်လင့်နှင့် မျှော်မော ကြီးကို လူမသိသူမသိ ရင်မှာ လွယ်ထားရသည်။

ကော်စတိုနှင့်အတူ နေထိုင်သည့်ကာလအတွင်း အပတ်တိုင်းလိုလို လှေသမားအချို့နှင့် ညှိခဲ့ကြသေးသည်။ တူရကီ သို့မဟုတ် တူရကီပိုင် ကျွန်း တစ်ကျွန်းဖြစ်သော အင်ဘရော့စ်သို့သွားရန် ညှိကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ကတိတွေ ပေး၊ သဘောတူညီမှုတွေ တသိတတန်းကြီးလုပ်ပြီးခါမှ ဘာတစ်ခုမှ ရုပ်လုံးပေါ် မလာ။ စိန့်လောရင့်ကျောင်း ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေဆရာတော်ကြီးများထံမှ ရထား သော ငွေများသည်ပင် ထိုလူတွေကို သဘောထား နည်းနည်းပါးပါး ပြောင်းလာ အောင် မစွမ်း။ သူတို့ကတိပေးထားသည့်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်သွားတိုင်း ရာသီဥတု

မကောင်းသေးဘူးဟု ပြောလိုပြော၊ ဂျာမန်လူညီကင်းရေယာဉ်ရှိတယ်ဟု ပြောလိုပြောနှင့် ဆင်ခြေပြတတ်သည်။

“ဒီနေ့ မဖြစ်သေးပါဘူး။ နက်ဖြန် သန်ဘက်ခါလောက်မှ လာ” ဟု ကျွန်ုပ်အား ပြောလွှတ်တတ်မြဲ။ ကျွန်ုပ်က တိတိကျကျသိလို၍ မေးလျှင် ဂရိလူမျိုး တို့၏ဟန်အတိုင်း ပခုံးတွန့်ပြကြသည်။ အဓိပ္ပာယ်မှာ “ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ၊ တတ်နိုင်ဘူးလေ” ဟူ၍ ဖြစ်၏။

ရာသီဥတုကောင်းလာချိန်တွင်မူ ထိုကိစ္စသည့် ကျွန်ုပ်အတွက် ခံရခက်စရာ ဖြစ်လာသည်။ မုန်တိုင်းကြားကာလတွင် နှစ်ရက်၊ သုံးရက်ခန့် ရာသီဥတုကြည်စင်ပြီး ပင်လယ်ပြင်သည် လှိုင်းလေမထန်။ ထိုသို့ အခွင့်သာခိုက်လေးတွင် ပင်လယ်ကို မြန်မြန်ဖြတ်ကူး၍ ရသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ရွက်လွင့်ကျမ်းကျင်သော လှေထိုးသားကြီး လာဇာရပ်(စ်)ကို သွားတွေ့သည်။ ထိုလူကြီးလည်း သဘောတူတော့မလိုလိုနှင့် နောက်ဆုံး အဖျားရှူးသွားတတ်မြဲ။

မတ်လအစောပိုင်းတွင် ဥတုရာသီက နွေကူးတော့မည်ဟု အရိပ်အခြည်ပြလာသည်။ ကော်ဘိုတိုနှင့် ကျွန်ုပ်သည် ပင်လယ်နှင့်နီးသော အိမ်ကလေးတစ်လုံးစီ ပြောင်းရွှေ့လာ၍ ကျွန်ုပ်လည်း တံငါသည်များနှင့် အဆက်အဆံ များလာသည်။ ယခုပြောင်းနေသော အိမ်ကလေးတွင် မီးလင်းဖိုသည် အလုပ်ပိတ် မဟုတ်။ အခြားနေရာ အတော်များများတွင်လည်း ပိုပြီး နေအိမ်နှင့် တူသည်။ ယခုနေသော အိမ်တွင် ငါးနှင့် ခရုကဲ့သို့သော အဆန်းအပြားများကို စားသုံးကြရသည်။ ခရုများ မည်မျှကြီးသနည်းဆိုသော် ခပ်သေးသေး အာလူးလုံးခန့် ရှိသည်။ မိုးရွာပြီးစ မနက်စောစောဆိုလျှင် ကမ်းကျွေ့ပတ်လည်တွင် ခရုထွေလာဆန်းတို့က တစ်ပုံတစ်ပင်။ ရေပုံးနှင့် ခရုလိုက်ကောက်၊ ခရု၏ထိပ်နှစ်ဖက်ကို ခွဲ၊ သံလွင်ဆီလေး ပါလေရုံထည့်ပြီး အသီးအရွက်များဖြင့် ရောပြုတ်ကာ စားကြရသည်။ ပေါင်မုန့်၊ ဝိုင်အရက်နှင့်တွဲလျှင် ဤဟင်းသည် လျှာစွဲအောင် ကောင်း၏။

နောက်ထပ် အဆန်းအပြားစားစရာတစ်ခုမှာ ချုံတွေထဲမှ ထိုးထွက်လာသည့် ပန်းဖူးကြီးများပင်။ ပန်းဖူးကို ခပ်များများရအောင် ခူး၍ အပေါ် အခွံကို ခွာကြရသည်။ ထိုပန်းဖူးကြီးများသည် ပန်းခြံထဲမှ ပန်းဝါပန်းအတိုင်း ဖြစ်သည်။ ရနံ့ ရွေ့လွန်းသဖြင့် ချက်ရိုးချက်စဉ်အတိုင်း ချက်ပါက စား၍ ရမည်မဟုတ်။ ထို့ကြောင့် ကော်စတိုက ပန်းဖူးကြီးများကို ငါးကြိမ်တိတိပြုတ်သည်။ ဘစ်ကြိမ်ပြုတ်တိုင်း ရေဟောင်းသွန်၍ ရေသစ်ထည့်သည်။ ဤနည်းဖြင့် အနံ့ဆိုးများ

ပျောက်ပြီး အဖြူဆွတ်ဆွတ်ပန်းဖူးများအဖြစ် ကြက်သွန်မြိတ်များလို စားကောင်း သွားသည်။

ပင်လယ်နားနေထိုင်ခြင်း၏ အကြီးမားဆုံး အန္တရာယ်မှာ ဧည့်လာ များခြင်းပင်။ ဘုန်းကြီးဖြစ်စေ၊ အရပ်သားဖြစ်စေ ဧည့်သည် နှစ်ဦး သုံးဦး မလာ သည့်နေ့ အလွန်ရှားသည်။ တစ်ရက်တွင် ရဲတပ်ကြပ် ဖိလစ်ပါနှင့် လက်ထောက် စာချာတို့ ကျွန်ုပ်ဆီရောက်လာသောအခါ ကျွန်ုပ် အလွန်အမင်း မအံ့ဩပါ။ ဖိလစ်ပါတွင် အရေးကြီးသတင်း ပါလာသည်။ ဆလိုနီကာမှ ဂျာမန်တို့က အင်္ဂလိပ်အရာရှိကို ရှာဖွေရန် သူ့အား အမိန့်ပေးလိုက်ခြင်းပင်။ နေရာရွှေ့ရတော့ မည်မှာ ရှင်းလင်းပါသည်။ ကျွန်ုပ်အား တူရကီ မပို့နိုင်မီ ဘယ်နေရာဖွက်လျှင် အလုံဆုံးဖြစ်မလဲဟု ကော်စတိုနှင့် ဖိလစ်ပါတို့ တိုင်ပင်ကြသည်။

“သိပြီ” ဟု ဖိလစ်ပါက ဆိုလိုက်သည်။

“တောင်ပေါ်တက်ပြီး အဲလီစာ ဆီသွားနေ။ အဲဒီမှာဆို ဘယ်သူမှ ရှာတွေ့မယ် မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ ဂျာမန်တွေအလာကို အဝေးကြီးကနေ ကြိုပြီး မြင်နိုင်တယ်”

“ဟုတ်တော့ဟုတ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲလီစာကို ကျုပ် သိပ်မကြိုက်ဘူးဗျာ။ သူကလည်း သူ့ဆီ လူတစ်ယောက်လာနေရင် သဘောတွေ့မှာ မဟုတ်ဘူး” ဟု ကော်စတိုက သံသယဖြင့် ပြောသည်။

“ပြောတဲ့အတိုင်း သူ လုပ်မှာပါ” ဟု ဖိလစ်ပါက အခိုင်အမာဆိုသည်။
ဤသို့ဖြင့် ထိုအစီအစဉ် အတည်ဖြစ်သွားသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် မိတ်ဆွေများ ပေးလိုက်သော စားဖွယ် သောက်ဖွယ်များ တနင့်တပိုးကြီးဖြင့် တောင်တက်ရန် ကျွန်ုပ် ထွက်လာခဲ့ရသည်။ မနက်ခင်းသည် သာတောင့်သာယာရှိလွန်း၍ ပင်လယ်ကြီးကို ခွာလာရခြင်း အပေါ် ကျွန်ုပ် စက်ဆုပ်နေမိသည်။ ပင်လယ်ကြီးက ကျွန်ုပ်ကို လာပါလာပါဟု ဖိတ်ခေါ်နေသယောင် ရှိသည်။ တောင်ပေါ်ကို တက်လာလေ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်း မြင်ကွင်းက အပြန်ကျယ်လာလေ။ အဝေးမှ အင်ဘရော့စ်ကျွန်းကိုပင် မြင်နေရ သည်အထိ တစ်နေ့လုံး ခြွေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် တက်လာခဲ့ရာ မွန်းလွဲတွင် သစ်ပင် တောင်တန်းကို မြင်ရပြီး ထီးထီးမားမား သစ်ပင်ကြီးတို့အောက်မှ လမ်းအတိုင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။ မမှောင်ခင်လေးတွင် တောရှင်းကွက်လပ်ထဲ ရောက်လာပြီး ကျောက်ဆောင်အစွန်အဖျားနားမှ ဧရာမကျောက်တုံးအိမ်ကြီးကို ဝတ်ကျောင်းလေးနှင့်

တွဲလျက် မြင်ရသည်။ ကျွန်ုပ်အသော့နှင့်ပြီး ခန့်ထည်ကြီးမားသော တံခါးကို ခေါက်နိုင်ခဲ့သည်။

ကျွန်ုပ်ကို တွေ့ရသည့်အတွက် အဲလီစာ ရွှင်ရွှင်ပျပျ မရှိပါ။ ဤမျှ ဝေးလံခေါင်သီသော နေရာတွင် သူတစ်ကိုယ်တည်း ဧကစာကျင့်သုံးခဲ့သည်မှာ တစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကျော်ခဲ့ပြီ။ သူသည် ဘုရားဖူးဖြစ်စေ၊ ဝမ်းပြေးဖြစ်စေ ဧည့်သည် ဆိုလျှင် အလိုမရှိ။ ယခုလည်း ကျွန်ုပ်ကို အခန်းတစ်ခန်းထဲ အင်တင်တင်နှင့် ခေါ်လာပြီး ပေါင်မုန့်နှင့် သံလွင်သီးကျွေးသည်။

ကျွန်ုပ်နေရမည့်အခန်း ညစ်ပတ်နံ့စော်ပုံကား ပြောပင် မပြောပြတတ် တော့။ ရွှံ့ပေကြမ်းပြင်ကို အသာထား၊ နံရံပတ်ပတ်လည် တိရစ္ဆာန် အရေခွံများ ပြည့်နေသည်။ ထိုအခါ သရက္ခန်ပေါင်းထုံနဲ့လှောင်းပြီး ကျွန်ုပ်မှာ မခံနိုင်လောက် အောင် အော်ဂလီဆန်လာသည်။ အရေခွံတစ်ခုချင်းစီ၏ အောက်ကို လှန်လှော ကြည့်လိုက်လျှင် မွှားကောင်များ ရွံ့ရှာဖွယ် အုံ့ခဲလျက်။ ခေါင်မိုးတစ်ပြင်လုံးကို ပင့်ကူမျှင်တို့ ပိတ်ဆီးထားသည်။ တစ်ညလုံး စိတ်မချမ်းသာစေ။ ကော်စတို၏ သန့်သန့်ရှင်းရှင်း အိမ်ကလေးကို လွမ်းတနေရသည်။

မနက်လင်းသောအခါ အခန်းကို လူနေထိုင်၍ ရအောင် ကျွန်ုပ် စတင် လုပ်သည်။ ကြမ်းပေါ်မှ ရွှံ့များကို ခွာသည်။ တိရစ္ဆာန်အရေပြားအားလုံးကို ဆွဲချပြီး ပြောရလျှင် အခန်းထဲရှိရှိသမျှ အလုံးစုံကို အိမ်ပြင် ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ လုပ်ရင်းလုပ်ရင်း အရှိန်လွန်သွားပြီး နံရံနှင့် ကြမ်းပြင်များ ခြောက်သွေ့သွားအောင် မီးကောင်းကောင်းဖိုသည်။ ညနေစောင်းလောက်တွင် အခန်းသည် စိတ်ကျေနပ် စရာ ကောင်းသွားသည်။ ကျွန်ုပ်လုပ်ပုံကို အဲလီစာက သဘောမကျ၍ အသံတိတ် ကြည့်နေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အခန်းထဲ သူဝင်လာပြီး မီးလှုံသည်။

အဲလီစာသည် လူဆိုးတစ်ယောက်တော့မဟုတ်။ သူ့ကို ကျွန်ုပ် နားလည် သွားချိန်တွင် သူသည် တစ်ကိုယ်ကောင်းမဆန်သော ရိုးရိုးလူထွားကြီးတစ်ယောက် သာ ဖြစ်နေသည်။ မည်သူ့ကိုမှ မမှီခိုဘဲ ကိုယ့်လက်ကိုယ်ခြေဖြင့်သာ အလုံးစုံ လုပ်သူ။ အမဲလိုက်ခြင်းအတွက်သာ အသက်ရှင်နေထိုင်သူဖြစ်သည်။ အမဲလိုက် ရာတွင်လည်း ကျွမ်းကျင်သည်။ သူ ဘုန်းကြီးတစ်ပါးဖြစ်နေခြင်းကား အကြောင်း တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ရပ်သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။ အတူနေစဉ်ကာလအတွင်း ဝတ်ကျောင်း ထဲသို့ သူ ဝင်သည့်အမျိန်မှာ ဧည့်သည်ဘုန်းကြီးတစ်ပါးပါး သူ့ဆီ တက်လာ သည်ကိုမြင်မှ ဝတ်ကျောင်းထဲ အပြေးအလွှားဝင်၊ ပလ္လင်ကို ဖုန်အမြန်သုတ်။

ကြမ်းကို တံမြက်စည်း ကတိုက်ကရိုက်လှည်း၊ သူတော်စင်ရပ်တုများရွေ့တွင် အူးယားဖားယား ဖယောင်းတိုင်ထွန်းနှင့် ထိုအာဂန္တုဘုန်းတော်ကြီး ရောက်လာမှ ကျွန်ုပ်က အိမ်တံခါးဖွင့်ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးကို အဲလီစာရီရာ ဝတ်ကျောင်းထဲ ပို့ပေးချိန်တွင်မူ ဝတ်ကျောင်းထဲမှ အဲလီစာသည် ကျယ်လောင်စွာ ဝတ်ပြု ဆုတောင်းလျက် ရှိလေသည်။

မှဆိုးကျော်ကြီး အဲလီစာသည် သူ့ခွေးနှင့်အတူ နေ့တိုင်းလိုလို တော လိုက်တတ်သည်။ လက်ချည်းပြန်လာရသည့်နေ့ကို ကျွန်ုပ် မမြင်ဖူးသေး။ တစ်ခါ တစ်ရံ တောကြက်၊ တစ်ခါတစ်ရံ မြေခွေး၊ ဝက် သို့မဟုတ် သမင်ကမူ ဆယ်ခါရံ တစ်ရံ။ ရသည့် သားကောင်အလွန်ကြီးပါက မြည်းအိုကြီးနှင့် ဆွဲရသည်။

အမဲလိုက်ခြင်းဖြင့်သာ အချိန်ကုန်သူဖြစ်၍ လက်တွေ့တွင်လည်း ရလာ သည့် အမဲကိုသာ စားရသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ပေါင်မုန့်ရနိုင်သော်လည်း အဲလီစာက အရေးလုပ်၍ တတန်တက သွားယူမနေ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ နေ့စဉ် ရက်ဆက်ဆိုင်သလို ဝက်သား၊ နွားကလေးသား သို့မဟုတ် တောငှက်ရိုင်းတို့၏ အသားကို တစ်နေ့သုံးကြိမ် ပွဲတော်တည်ကြရသည်။ အစာအာဟာရ အချိုးမမျှ သဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ ပေါင်ဒဏ်ရာသည် ပြည်အရိအရွဲများ ထွက်ချင်သလို ထွက်လာ သည်။ အမဲများကို ကျွန်ုပ်တို့သည် အသားကောင်းကို စားကြခြင်း မဟုတ်။ အသည်း၊ ကလီစာနှင့် ခေါင်းများကိုသာ စားပြီး အသားကောင်းကို ဆားနယ်၍ ဘုန်းကြီးကျောင်းပို့သည်။

တစ်ရက်တွင် ရဲသားလေးဦး အဲလီစာနှင့်လာဖူးပေါင်းသည်။ ရဲသား လေးဦးစလုံး ခေတ်မီ ရိုင်ဖယ်များ ကိုယ်စီပါပြီး အဲလီစာ၏ လက်စွဲတော်ကမူ ကျောက်မီးသေနတ်ကြီးဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် လက်နက်တစ်ပန်းသာသည့် ရဲသားများ သားကောင်မရဘဲ အဲလီစာတစ်ဦးတည်းသာ သားကောင်ရခဲ့သည်။ အိမ်နှင့် သိပ်မဝေးသော တောထဲမှ ဝက်သိုးလေးတစ်ကောင်ကို မိခဲ့ရာ အားလုံး တစ်ပျော် တစ်ပါး ပွဲတော်တည်ခဲ့ကြရသည်။

တောဝက်ဖျက်ပုံကို ကျွန်ုပ်ကြည့်ရသည်။ ကျွန်ုပ် နားလည်ထားသည့် ဆေးကြောခြင်းအမှုကို သူတို့တစ်တွေ လုံးဝမလုပ်ကြ။ ဝက်ခေါင်းခုတ်ချလိုက်ပုံကို ကျွန်ုပ်မြင်ပြီး ဝေ့ခနဲ မအီမလည်ဖြစ်လာသည်။ အိမ်အနီးရှိ စမ်းချောင်းထဲ ဝက်ခေါင်းကို ခဏတယ်ဖြုတ် နှစ်ဆေးလိုက်ကာ လျှာ၊ အမွှေး ဘာမှမဖယ်ရှားဘဲ ဒယ်ကြီးထဲ ဒီအတိုင်း ထည့်လိုက်၏။

သိပ်မကြာမီ ထိုဝက်ခေါင်းကြီးကိုဆယ်ပြီး ကျွန်ုပ်စားရန် စေတနာ ဗလပွဖြင့် ရှေ့လာချပေးချိန်တွင်မူ ကျွန်ုပ်အလွန်အမင်း အော်ဂလီဆန်တက် လာသည်။ အတန်တန်ငြင်းသော်လည်း မရ။ ဝက်ခေါင်းသည် ဝက်တစ်ကိုယ်လုံးရှိ အကောင်းဆုံးအပိုင်းဖြစ်ကြောင်း သူတို့က အခိုင်အမာပြောကာ ကျွန်ုပ်အား စားစေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ခရီးစဉ်ကာလတစ်လျှောက်လုံး ကျွန်ုပ်ရှေ့ ဘာပဲ လာချချ စားမည်ဟုသာ ပြောခဲ့သည်။ သို့သော် ယခုကိစ္စက တအားလွန်လွန်း သွားပြီ။ သူတို့တစ်တွေ အတင်းကာရော တိုက်တွန်း၍ ကျွန်ုပ် ရှက်လာပြီး ဓားကို ကောက်ယူသည်။ အမွှေးဗရုပျစ် ပါးသားကို သတိထား၍ လှီးနေစဉ် ဖန်လုံးကြီး နှင့်တူသော ဝက်မျက်လုံးကြီးက ကျွန်ုပ်အား စားတော့ဝါးတော့မခန်း စောင်၍ ကြည့်နေသည်။ ထိုစဉ် ဝက်လျှာကြီးက ပြတ်ခနဲထွက်လာသည်။ ကျွန်ုပ် ကျော ချမ်းလာသော်လည်း ရှေ့ဆက်၍ လှီးသည်။ အဲလီစာက လာဝိုင်းလှီးပေးကာ အပေါ်ယံ မွှေးထူအလွှာကို ခွာချပြီး အတွင်းမှ အရသာကောင်းလှသော အသားကို ဖြတ်ပေးသည်။ သို့ရာတွင် ကျေးဇူးတင်မည် ကြံခါရှိသေး။ နောက်ထပ် သူ့လုပ်ရပ် ကြောင့် စောစောက တင်သည့်ကျေးဇူးများ ကြက်ပျောက်ငှက်ပျောက် ဖြစ်သွားသည်။ အဲလီစာက ဝက်မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးကို ကော်ထုတ်ပြီး ကျွန်ုပ်စားရန် ရှေ့ချပေး ခြင်းပင်။ ကျွန်ုပ် တအားလန့်နေပြီ။

“အဲဒါ ကောင်းတယ်ဗျ။ ကောင်းသမှ သိပ်ကောင်း၊ လျှာလည်သွားမယ်။ ဝက်တစ်ကိုယ်လုံးမှာ အဲဒါအကောင်းဆုံးဗျ” ဟု ရဲသားတစ်ယောက်က ဆိုသည်။

ဤမျှ မြင်မကောင်း ရှုမကောင်း မျက်လုံးကြီးကို ကျွန်ုပ် ပါးစပ်ထဲ ထည့်ဖြစ်အောင် သူတို့တစ်တွေ မခံချိမခံသာ ပြော၍ ဆွယ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်သည် ဝက်မျက်လုံးကြီးကို ပါးစပ်ထဲ ပစ်ထည့်လိုက်သော်လည်း မျိုချဖို့ မကြိုးစား။ သူတို့စိတ်ကျေနပ်အောင် အင်မတန် အရသာတွေ့သည့်ပုံစံမျိုး ဖမ်းပြလိုက်သည်။ ပထမဆုံး အခွင့်သာခိုက်ကလေးတွင် မျက်လုံးကြီးကို လက်ဖဝါးထဲထွေးထုတ်၍ စားပွဲအောက် ကြမ်းပြင်ပေါ် ပစ်ချလိုက်၏။ ကံဆိုးချင်တော့ အပျင်းထူနေကျ ကြောင် ဖားကြီးက ယခုမှ ဆော့စရာလာရာသည့်အခိုက်နှင့်တိုးကာ ကျွန်ုပ်ပစ်ချလိုက်သည့် ဝက်မျက်လုံးကြီးကို ယူဆော့သည်။ ဝက်မျက်လုံးကြီးကို ဘယ်ပြန်ညာပြန် လက်ဖြင့် ပုတ်နေသော ကြောင်ကြီးကို ရဲသားတစ်ယောက်မြင်၍ တအား အော် ရယ်ရာ ဆက်တိုက်ဆိုသလို တစ်ခန်းလုံး တအုန်းအုန်းရယ်ကြတော့၏။ ထိုကိစ္စ ဖြစ်ပြီးနောက်ပိုင်း ကျွန်ုပ်ကို ဝက်ခေါင်းစားရန် မည်သူမျှ ဖိအားမပေးတော့ချေ။

နောက်ထပ်ကြိုရသည့် ပြဿနာတစ်ခုမှာ ဝက်ခြေထောက်ကိစ္စ။ အဲလီစာသည် တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်စားရန် ဝက်ခြေထောက် လေးဖက် ချန်ထားပေးခဲ့သည်။ မဆေးရသေးသော ဝက်ခြေထောက်များက အဆီအနှစ်တို့ဖြင့် ပျစ်ခဲနေရာ ကျွန်ုပ်မှာ မြင်ရုံနှင့် ပျို့တက်လာသည်။ ဝရမ်းပြေးတစ်ယောက်အတွက် ကောင်းလွန်းသော အစာဖြစ်ပါလျက် ကျွန်ုပ်မှာ မျိုမကျနိုင်။ အိမ်ရှိ ခြေတံရှည်ရှည် ခွေးကြီးကို ကျွန်ုပ်က မိတ်ဆွေဖွဲ့ထားပြီးပြီဖြစ်၍ အဲလီစာ လစ်သည်နှင့် ဝက်ခြေထောက်ကြီးများကို မိတ်ဆွေ ခွေးကြီးအား ချကျွေးလိုက်သည်။ ခွေးကြီးက အားရပါးရ တစ်နေ့ကုန် အရိုးကိုက်၍ မိမိကျနေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် အဲလီစာကို ကြာကြာလိမ်၍ မရ။ နောက်တစ်နေ့မနက် တောပစ်ထွက်သော် ခွေးကြီးက ခွေးကတက်တွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသည်။ တုတ်တုတ်မျှမလှုပ်တော့။ အဲလီစာ ကြာကြာ ဦးနှောက် မခြောက်လိုက်ရပါ။

“ခွေးကို အစာကျွေးသလား” ဟု ကျွန်ုပ်အား မေးသည်။ ရက်အတန်ကြာပြီး ယခုမှ ကျွန်ုပ်နှင့် စကားပြောခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်က ကျွေးလိုက်ကြောင်း ဖြေသော် သူ့ခမျာ ခွေးမပါဘဲ ဟင်းစားအရှာထွက်ရတော့သည်။ အဲလီစာကို အသုံးဝင်လိမ္မာစေလိုပါက အစာ အငတ်ထားရခြင်းမှာ ရက်စက်ရာ ကျသော်လည်း ဤတစ်နည်းသာရှိ၏။ မည်သို့ဆိုစေ ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ထဲတွင် မိတ်ဆွေတစ်ယောက်တိုးခဲ့ပြီ။ အဲလီစာအိမ်တွင် နေခဲ့သော ကျန်ရက် များတွင် ခွေးကြီးသည် ကျွန်ုပ်ခြေရင်းမှ မခွာတော့ပေ။

မုဆိုးကျော် အဲလီစာနှင့်အတူ နေထိုင်ခဲ့သည့် ရက်သတ္တပတ်နှစ်ပတ်အတွင်း များသောအားဖြင့် ရာသီဥတု ဆိုးရွားနေခဲ့သဖြင့် အိမ်ထဲ အောင်းခဲ့ရသည်။ သာယာသောနေ့များတွင်မူ ကျွန်ုပ်သည် မြည်းအိုကြီးနှင့်အတူ တောထဲဝင်၊ ထင်းကောက်၊ အရွယ်တော်ဖြစ်အောင် ခုတ်ပိုင်းထားသည်။ တစ်ရက်တွင် ကျွန်ုပ်၏ မှုန်ကုပ်ကုပ် အိမ်ရှင်နှင့်အတူ သူ့စပျစ်နွယ်များအတွက် စင်ပိုင်းထိုးပေးသည်။ စပျစ်ပင်များ အဖူးလိုက်တော့မည်။ သူ့စပျစ်ခြံလေးက မဆိုး။ မိုးလေဝသ ကောင်းလျှင် အထွက်ကောင်းသည်ဟု နာမည်ကြီးသည်။

အိမ်၏ မြေအောက်ခန်းရှိ သစ်သားစည်ကြီးများမှာ ခေတ်မီအိမ်တစ်လုံး၏ ဧည့်ခန်းမျှ ကြီးမားသည်။ ထိုသစ်သားစည်ကြီးများထဲတွင် ပိုင်အရက်များက အပြည့်။ ညနေညနေ တိုင်လျှင် ပိုင်အရက်ကို စစ်ယူရာ၌ ကျွန်ုပ်အား အဲလီစာက အကူအညီတောင်း တတ်သည်။ စပျစ်သီးများကို ဖိချေပြီး ကဇော်

ဖောက်ရာမှ ရရှိလာသော ဝိုင်အရက်သည် စမ့်စပါးနှင့် အရသာချင်း ဆင်နေသည်။

မှောင်ရီပျိုးစ တစ်ညနေတွင် စိန့်လောရင့်ဆိပ်ကမ်းမှ ရဲသားတစ်ဦးသည် ကော်စတိုမိုမိုဂိုထံမှ အရေးကြီး သတင်းလာပို့သည်။ တူရကီသွားရန် အခွင့်အရေး ရပြီဖြစ်၍ အားချင်းပြန်လာခဲ့ပါရန် ကော်စတိုက မှာလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်၏ အပျော်ကား ယခင်ယခင် ကြုံခဲ့ဖူးသမျှ အပျော်တွေအားလုံးထက် ကျော်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်က ချက်ချင်းပင် ထပြန်တော့မလိုလုပ်ရာ အဲလီစာက မှောင်ကြီးမည်းကြီးထဲ တောထဲလမ်းပျောက်သွားမည်ဟု အကျိုးသင့်အကြောင်းသင့်ပြော၍ ကျွန်ုပ် ကိုယ်ရှိန်သတ်လိုက်ရသည်။ တစ်ညလုံး ကောင်းကောင်းအိပ် မပျော်။ နေမပွင့်ခင် ထပြေး အဝတ်အစားလဲထားသည်။

ကျွန်ုပ်က အဲလီစာအား ကျေးဇူးတင်စကားဆို၊ နှုတ်ဆက်သော် အဲလီစာ သည် ရင်ထဲလှုပ်ခတ်နေပုံရသည်။ သူသည် သူ့ရွေးချယ်သည့်အတိုင်း အထီးကျန် ဘဝကို လျှောက်လှမ်းခဲ့သူ။ သို့ရာတွင် တောပစ်ရာမှအပြန် အိမ်ထဲ နွေးနွေး ထွေးထွေး မီးမွှေးပေးထားခြင်းမျိုးကို သူ ကြည်နူးခဲ့ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်နောက်မှ ခွေးကြီးလိုက်မလာအောင် မနည်းလုပ်ရသေးသည်။

ဧရာမထင်းရှူးပင်ကြီးကို ကွေ့ပတ်လာချိန်၌ မိုးသောက်စပြုပြီ။ လမ်းတွင် ဖြတ်လာခဲ့ရသည့် စိန့်လောရင့်ကျောင်းကို ကျွန်ုပ်မဝင်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကား ဆည်တန့်ထားသော အိုင်ကလေးပမာ ပကတိငြိမ်သက်လျက်။ ဩော်... နုလည်း နုသည့် ဥတုရာသီ။ ယခုညတွင်းချင်း ပင်လယ်ခရီးထွက်တော့မည်ဟူသောအတွေးဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခရီးကြမ်းကို အပြင်းနှင်သည်။ ကော်စတိုနှင့် တွေ့ချင်စေ အားကြီး လွန်း၊ သတင်းကောင်းကြားချင်စေ အားကြီးလွန်း၍ တချို့နေရာတွင် လူက ပြေးပင် ပြေးနေမိသည်။ တစ်ကြိမ်တွင် ကမ်းခြေမှ မိုင် အတော်ဝေးဝေးရှိ ရွက်လွှင့် လှေ တစ်စီးကို လှမ်းမြင်ပြီး ကျွန်ုပ် နောက်များကျနေပြီလားဟု အမောဆိုလာသည်။

မွန်းတိမ်းစတွင် ကော်စတိုအိမ်အတက်လမ်းကို ရောက်သည်။ ကော်စတိုက ကျွန်ုပ်ကို ဖက်လှဲတကင်းကြိုဆိုပြီး အိမ်ခန်းထဲခေါ်သွားကာ အသင့်ပြင်ထားသော စွပ်ပြုတ် ချကျွေးသည်။ ခရီးရှည်ကြီးနှင့်ခဲ့ရ၍ ခြေကုန်လက်ပန်း ကျနေသော ကျွန်ုပ်ကို စွပ်ပြုတ်ပူပူလေးက အားသစ်လောင်းပေးလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် နည်းနည်းလေးမျှ စိတ်ရှည်ရှည်မထားဘဲ ကျွန်ုပ် ဘယ်တော့သွားရမည်နည်းဟု ကော်စတိုကို မေးသည်။

“ကဲလေ... ခုတော့လည်း ပြောပြရမှာပေါ့” ဟု ကော်စတိုက ဂရိလူမျိုး

တို့၏ ပြဇာတ်ဆန်ဆန် ဟန်မူရာကို ဝအောင်လုပ်ပြီးမှ စကားစသည်။ ကျွန်ုပ်၏ သိလိုစိတ်က သည်းမခံနိုင်အောင် အထွဋ်အထိပ်ရောက်နေပြီ။ “မြင့်မြတ်တောင်ရဲ့ ကမ်းခြေမှာ လှေတစ်စီးရှိတယ်။ အဲဒီတောင်ခြေမှာပဲ ဂရိစစ်သား အယောက် လေးဆယ် ပုန်းနေတယ်ဗျ။ သူတို့က အီဂျစ်ကိုပြေးမှာ။ ဘုရင့်အမှုတော်ထမ်း တပ်ရင်းနဲ့ ပူးပေါင်းချင်ကြလို့တဲ့။ အဲဒီထဲက စစ်သားတစ်ယောက်က ကျုပ်ရဲ့ အသိ။ သူက ဒီလာပြီး ဂျာမန်လှည့်ကင်းယာဉ် သတင်းကို နားလာစွင့်တာ။ သူပြောတာက ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားလည်း သူတို့နဲ့ လိုက်ချင်လိုက်ခဲ့ပါတဲ့။ တကယ်တော့ သူက ဘယ်လိုထင်လဲဆိုရင် သူတို့အားလုံး တူရကီရောက်တဲ့ အခါ စေ့စပ်ညှိနှိုင်းရမယ်။ အဲဒီအခါ သူတို့နဲ့အတူ အင်္ဂလိပ်စစ်သားပါလာရင် သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ကဲ... ဒါ သတင်းကောင်း မဟုတ်ဘူးလား။”

“သိပ်ကောင်းပါတယ် ကော်စတို” ဟု ကျွန်ုပ် စိတ်သိပ်မပါဘဲ ဖြေပေး လိုက်သည်။ ယခုလို ပုံပြင်မျိုး သိပ်ရိုးနေပြီ။ ထိုပုံပြင်၏ မရေမရာနိုင်မှုကို ကျွန်ုပ် ထောက်လှမ်း၍ ရနေပြီ။

“အဲဒီဂရိစစ်သား ဘယ်မှာလဲ။ ကျုပ်သူနဲ့ စကားပြောချင်တယ်ဗျာ။ လှေကကော ဘယ်မှာလဲ။ ပြီးတော့ တူရကီကို ဘယ်နေ့သွားကြမယ်တဲ့လဲ”

“ဖြည်းဖြည်း... ဖြည်းဖြည်း မိတ်ဆွေကြီး သောမတ်(စ်)ရေ...။ စိတ် ကလေးတော့ ရှည်ရမယ်။ နောက်ရက်ကျရင် သူ လာပါလိမ့်မယ်။ နက်ဖြန်တောင် လာချင်လာနိုင်သေး။ မနက်ဖြန် မဟုတ်လည်း သန်ဘက်ခါပေါ့ဗျာ”

ကော်စတိုသည် ဤကြောက်စရာစကားလုံး “မနက်ဖြန် သို့မဟုတ် သန်ဘက်ခါ” ကို ပြောထုတ်လိုက်သည်နှင့် ယခုကိစ္စ နိဗ္ဗိတံတော့မည်။ အထ မမြောက်နိုင်တော့ဟု ကျွန်ုပ် သိလိုက်ပြီ။

ကော်စတိုသည် နုပ်စမြုပ်စ ယခုကိစ္စကို အကောင်းမြင်နေဆဲ ရှိသည်။ ညနေတိုင်း ညနေတိုင်း ကျွန်ုပ်အား “မနက်ဖြန် ဒါမှမဟုတ် သန်ဘက်ခါ သူ လာလိမ့်မပေါ့ဗျာ” ဟု ပြောပြီး ကျွန်ုပ် အမောဆိုလာအောင် လုပ်သေးသည်။ သို့ရာတွင် ဤဇာတ်လမ်းသည် နောက်ဆက်တွဲကိစ္စရှိနေသည်။ ယခင်ယခင်တုန်း ကလို စိတ်မကြည်စရာ နောက်ဆက်တွဲများ မဟုတ်ခဲ့။ ကော်စတိုဆီ ကျွန်ုပ် ပြန်ရောက်ပြီး တစ်ပတ်အကြာတွင် ဖိလစ်ပါ ရောက်လာသည်။ သတင်းက စိတ်မကောင်းစရာ။ ဂျာမန်များသည် ပိုင်ဂိုတံငါရွာကလေးတွင် ဂရိစစ်သား အယောက်သုံးဆယ်နှင့် အင်္ဂလိပ်ဝရမ်းပြေးများကို စရာမငါးဖမ်းလှေ ကတ္တကြီး

တစ်စီးပေါ်တက်နေစဉ် တပြိုင်တစ်မကြီး အမိဖမ်းလိုက်နိုင်ကြောင်း သတင်းပင်။
ဂျာမန်များသည် စောစောကတည်းက နောက်ယောင်ခံခဲ့သည်မှာ သေချာကြောင်း၊
ရှိရှိသမျှ လူအားလုံး ပုန်းအောင်းရာနေရာမှ ထွက်လာပြီး စုစည်းလာအောင်
တိတ်တိတ်စောင့်စားနေခဲ့ကြောင်း ဖိလစ်ပါက ပြောသည်။ ထိုဖြစ်ရပ်တွင် လူ
အနည်းငယ်သာ လွတ်မြောက်သွားခဲ့သည်။

ဒီနေ့တစ်မျိုး နောက်နေ့တစ်မျိုး ကော်စတိုမိုမိုဂိုသည် ထိုသတင်းအပေါ်
ကျေနပ်အားရသွားသည်။ မျက်နှာကြီးဝင်းလျက် ကျွန်ုပ်ဘက် လှည့်လာသည်။
“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို သူတို့နဲ့ အဆက်အသွယ်လုပ်မပေးတော့ ခု ဝမ်းမသာဘူးလား။
ခင်ဗျားက အပြင်တယ်ပြီးထွက်ချင်။ သူတို့နဲ့ တယ်ပြီးတွေ့ချင်တယ်။ စိတ်မရှည်
နိုင်ဘူးကို ဖြစ်နေတယ်။ မှတ်မိလား။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့ ဒီကိစ္စမှာ တစ်ခုခု
လွဲနေတယ်လို့ ထင်တယ်လေ။ အခု ခင်ဗျား လွတ်သွားတော့ ခင်ဗျား ဝမ်းသာ
သင့်တယ်ဗျ” ဟု ဆိုသည်။

ထိုနေ့ နေ့လယ်က ဖိလစ်ပါ့စိတ်ထဲ တစ်ခုခုရှိနေပုံရသည်။ သူ စိတ်ပူ
နေမှန်း၊ ကျွန်ုပ်ကို တစ်ခုခုပြောလိုမှန်း ကျွန်ုပ် အကဲဖမ်း၍ ရသည်။ သို့ရာတွင်
သူက ပြန်ခါနီးကျမှ ဝှံ့ပေါက်ကွဲသလို ထပြောရာ ထိုသတင်းအတွက် ကျွန်ုပ်
အဆင်သင့် ဖြစ်မနေခဲ့။

“သောမတ်(စ်)၊ သတင်းတွေ မကောင်းဘူးဗျာ” ဟု ဖိလစ်ပါ စကား
စသည်။ သူ၏ ကြံ့ခိုင်သောမျက်နှာက ခံစားချက်များ ပြည့်နေသည်။

“ပစ်ဖိတ်ပင်လယ်မှာ ဂျပန်တွေ အကြီးအကျယ်အောင်ပွဲ ရသွားတယ်တဲ့။
ဂျာမန်တွေ ဝါဒဖြန့်တာလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြားရတာက ခင်ဗျားတို့
စစ်သင်္ဘော ‘မင်းသားဝေလ’ နဲ့ ‘တိုက်ပွဲဝင်’၊ အဲဒီသင်္ဘောကြီးနှစ်စီးကို ဂျပန်
လေတပ်က ပင်လယ်ထဲ မြှုပ်ပစ်လိုက်ပြီတဲ့။ အခြေအနေက ဆိုးတုန်းပဲ။ စင်ကာပူ
လည်း ကျသွားပြီ။ အကျဉ်းသား ငါးသိန်းနဲ့ ကျသွားတာ”

“စင်ကာပူ” ကျွန်ုပ်၏အသံ ဟိန်းထွက်သွားသည်။ ကြားရသည့်သတင်းကို
ယုံပင်မယုံနိုင်။

“ဘာဗျ၊ မဖြစ်နိုင်လိုက်တာ။ ဗြိတိသျှတွေက အဲဒီမှာ အခိုင်အမာ တပ်စွဲ
ထားတာဗျ၊ ဘယ်တော့မှ မကျနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ချင်လည်း ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်။ ကျုပ်တို့လည်း ဒီလိုပဲ မျှော်လင့်
ထားတာပါပဲ” ဟု ဖိလစ်ပါက နှမ်းလျှော့ ဖြေသည်။

“ဒါပေမဲ့ သတင်းစာမှာ ဒီရက်တွေအတွင်း အဲဒီသတင်းပြည့်နေတာပဲ။ ဂျပန်တွေကို ဘာကမှ ထိန်းချုပ်လို့ မရတော့ဘူးလို့ အကဲဖြတ်နေကြပြီ။ သိပ် မကြာခင် သြစတေးလျက အရှုံးပေးတော့မယ်တဲ့။ ပြီးတော့ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ နယူးဇီလန်လည်း အပိုင်းခံထားရပြီတဲ့”

ကော်စတိုကို ထားရစ်ခဲ့ပြီး ကျွန်ုပ် လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။ ကော်စတို ကိုယ့်တိုင်လည်း ကြက်သေသေလျက်ရှိသည်။ ဖိလစ်ပါ ပြောသမျှ မဟုတ်တာတွေ ချည်းပါဟု ကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်ကို ကြိုးစားသက်သေထူနေရသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တွင်းမှ တစ်စုံတစ်ရာက ထိုအဖြစ်များသည် အမှန်ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြနေသည်။ လူက ကြောက်လာသည်။ အမောဆိုနေ၏။ ကမ္ဘာကြီး၏ ဟိုဘက်ခြမ်းမှ ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးတွေ သေရေးရှင်ရေးတမျှ ဘေးကျပ်ကျပ် ဖြစ်နေချိန်တွင် ကျွန်ုပ်က ကျောင်းကန်ပေါသည့် ကျန်းဆွယ်အလယ် ဝေလေလေ လုပ်ကောင်းနေသည်။ ယခုလောက်ဆို ကျွန်ုပ်တို့ လူမျိုးတွေ ကိုယ့်အသက် အတွက် တိုက်ချင်လည်း တိုက်နေရလောက်ပြီ။

ကော်စတိုသည် ဂျပန်တွေအကြောင်း သိပ်သိချင်နေသည်။ ဂျပန်တွေ ရက်စက်ပုံ၊ သွေးအေးပုံ၊ သဘာဝမကျပုံတို့ကို ကျွန်ုပ်က ပြောပြရသည်။ ထိုနေ့ ညက ကျွန်ုပ်တို့နှစ်ဦးသား ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ မီးလင်းဖိုထဲ တမေ့တမောကြီး ကြည့်နေဖြစ်သည်။ တူရကီကို အရောက် လှမ်းဖို့အတွက် ဖြစ်နိုင်သမျှ နည်းလမ်း များကို တွေးရတော့ရဖြင့် ကျွန်ုပ်၏ စိတ်အစဉ်က ဒုန်းစိုင်းပြေးနေသည်။

ကော်စတို အိပ်ရာဝင်သွားပြီး အတန်ကြီးကြာမှ ကျွန်ုပ်သည် တံခါး မင်းတုပ်ကို တိတ်တဆိတ်ဖြုတ်၍ အိမ်ပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။ ညဉ့်ကမ္ဘာသည် ငြိမ်သက်အေးချမ်းနေသည်။ လမသာသော ည ဖြစ်သည့်တိုင် မိုးလယ်ကောင် ပေါ်မှ မြားမြောင်စွာသော ကြယ်ပြောင်လေးများသည် ညအသရေကို ဆောင်လျက် ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်သည် လမ်းအတိုင်း လျှောက်ပြီး ပင်လယ်ပြင်ကို ငုံ့ကြည့်လိုက်၊ ကြယ်ပွင့်တို့ကို မျှော်ကြည့်လိုက်နှင့် ကျွန်ုပ်၏ ဇောက်ထိုးဆင်း စိတ်ဓာတ်ကို ပြောင်းလဲသွားနိုး ကြိုးစားနေရသည်။

နောက်နှစ်နာရီအကြာတွင် ကျွန်ုပ်သည် စိတ်ထဲ အစီအစဉ်တစ်ရပ်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာချပြီး အိမ်ပြန်လာသည်။ ယခုဆိုလျှင် နွေဦးရာသီက ချင်းနင်း ဝင် ရောက်ခဲ့ပြီ။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးက ရန်ငြိုးမသို့တော့။ တူရကီကိုသွားရန် ရေကြောင်း ပညာ သိပ်တတ်နေစရာမလို။ လှေတစ်စီးဝယ်ရန် တစ်ကြိမ် တစ်ခါတော့

ကြိုးစားကြည့်ဦးမည်။ ဝယ်မရပါက လှေတစ်စီးရအောင် ခိုးရေးသည် ကျွန်ုပ်၏ တာဝန်ဝတ္တရားထဲ ရောက်လာသော အပိုင်းဖြစ်နေပြီဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လိပ်ပြာ လုံအောင် ဆွယ်တွေး တွေးလိုက်သည်။ လှေခိုး၍ရလျှင် တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပစေ၊ အခြားတစ်ယောက်နှင့်ဖြစ်ပစေ ခရီးထွက်တော့မည်။ လိုအပ်လျှင် ကိုယ်တိုင်လှော်မည်ပ။

နောက်တစ်ကြိမ် လှုပ်ရှားတော့မည့် မျှော်လင့်ချက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ကော်စတိုအိမ်လေးထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ အခက်အခဲပေါင်း သောင်းခြောက်ထောင်ကို ကျွန်ုပ် ကြိုမြင်နေသည့်တိုင် ၎င်းတို့နောက်ကွယ်တွင် အောင်မြင်မှုက သေချာ နေသည်။ မွေးရပ်မြေနှင့် ဆက်သွယ်ရန် အလွန်အရေးကြီးနေပြီ။

အခန်း (၁၆)

လှေတော်ကို ခိုးမယ်လို့... လူဆိုးတွေနဲ့ မောင်တိုင်ပင်

“အင်္ဂလိပ်လို့ ပြောရဦးမှာဆိုတော့ ကောင်းပါလေ့ဗျာ” ဟု အရပ်မြင့်မြင့် လှပုံ ချောချော လူရွယ်က ဆိုသည်။ တံခါးမှဝင်လာကတည်းက လက်ကို ရှေ့ဆန့် ထုတ်ပေးထား၏။

“ကျုပ်နာမည်က ဂျွန်။ အရှေ့အလယ်ပိုင်း ကွန်မန်ဒိုအဖွဲ့က တပ်ကြပ် ဂျွန်ကု၊ ဆရာကို တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

ကျွန်ုပ်နှင့် ကော်စတိုတို့လည်း မိမိကိုယ်ကို မိတ်ဆက်သည်။ မိနစ်ပိုင်း အတွင်း ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး မီးပုံရှေ့ထိုင်ကာ ငယ်ပေါင်းကြီးအော်တွေလို တွေ့ကရာ ရှစ်သောင်းလေကန်ကြတော့၏။ ကော်စတိုက ဖိလစ်ပါနှင့် ဂရီလို ပြောကာ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ ပြင်ပေးရ၍ ဗျာများရှာသည်။

ဂျွန်ကိုခေါ်လာသူမှာ ဖိလစ်ပါဖြစ်သည်။ ထွက်ပြေးရန်၊ လိုအပ်ပါက လှေခိုးရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ချအပြီး သုံးရက်အကြာတွင် ဂျွန်နှင့် သိရခြင်း ဖြစ်သည်။ အံ့စရာကောင်းသည်မှာ ကော်စတိုသည် ကျွန်ုပ်၏ ကြံရွယ်ချက်များကို တွက်ဆ မိပြီး များစွာကူညီခြင်းပင်။ ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် တစ်ယောက်တည်း စွန့်စား၍မဖြစ်နိုင်ဟု သူက ထောက်ပြခဲ့သည်။ ရဲတပ်ကြပ် ဖိလစ်ပါသည် အခြား ဝရမ်းပြေးများကို သိနိုင်မည်၊ သူတို့နှင့် ပူးပေါင်းပါဟု ကော်စတိုက အကြံပြု ခဲ့သည်။ ဖိလစ်ပါသည် အခြားထွက်ပြေးလိုသူများ ရှိသည့်နေရာကို ပြောပြခဲ့သည်။ ထွက်ပြေးလိုသူ ဂရီနှင့် အင်္ဂလိပ်စုစုပေါင်း ဆယ်ဦးရှိရာ ယခုအခါ ထိုအထဲမှ အချို့နှင့် ပိုင်းဖွဲ့နေခြင်း ဖြစ်သည်။

ကွန်မန်ဒိုဂျွန်သည် လှေဝယ်ရန် လုံးဝစိတ်မပါ။ သူသည် လှုပ်ရှားသက်ဝင်သူ၊ ကွန်မန်ဒိုတပ်ဖွဲ့၏ လှေကျင့်ရေးများကြောင့် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်လိုစိတ်အားကြီးသူ။ ကျေနပ်အားရစရာ ကောင်းလှ၏။ သက်လုံကောင်းသူဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့အောင်မြင်လိမ့်မည်ဟု ထိုညကပင် ကျွန်ုပ် ထင်လိုက်သည်။

ကော်စတိုသည် ကျွန်ုပ်ကို ကူညီလိုစိတ် ပြင်းပြနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ရွက်မလွှင့်တတ်မှာကိုလည်း ပူနေ၏။ အေးဂျင်းပင်လယ်ပြင်ပေါ်မှ နွေဦးမုန်တိုင်းတို့ မယုံနိုင်စဖွယ် ပြင်းထန်တတ်ပုံကို သတိပေးသည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် သူစုံစမ်းပြန်ရာ ညနေ၌ တတိယတစ်ယောက်အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ထပ်ရသည်။

အလက်ဇစ်ဆိုသော ရုရှား ဂရိ ကပြားလူငယ်သည် သူ့အကြောင်းနှင့်သူ ကိုင်ရီသို့ သွားချင်သူ။ ရွက်တိုက်တတ်သူ ဖြစ်၏။ သူ၏မိသားစုသည် တော်လှန်ရေးကာလတွင် အေသင်သို့ ပြေးလာကြသူများဖြစ်သည်။ အလက်ဇစ်သည် အသက်တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်အရွယ်သာ ရှိသေး၍ သူ ရွက်လွှင့်ရွက်တိုက်တတ်သည်ကို ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သိပ်မယုံချင်ကြ။ သို့သော် သူက အင်မတန် စိတ်ထက်သန်၍ ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် သူ့ဩဇာလွှမ်းမိုးသွားသည်။ သူသည် ရွှင်ပျသည်။ အေသင်တွင် ကြုံခဲ့ရသမျှ သူ့ဇာတ်လမ်းအထွေထွေကို ပြောပြပြီး ကျွန်ုပ် တို့အား တစ်ညလုံး ဖျော်ဖြေသွားသည်။ သူ့ဇာတ်လမ်းဆိုသည်မှာလည်း မိန်းမချောချော မှန်သမျှ သူ့အိမ်သူ ဖြစ်ရတော့မည်ပုံ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကော်စတိုကို နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် သူ လုပ်ပေးခဲ့သမျှ အစစအရာရာအတွက် ရောင်းရင်းကြီးအား ကျေးဇူးတင်စကားဆိုစဉ် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း စိတ်ထဲဝယ် ထိခိုက်ခံစားရသည်။ လမ်းပေါ်မှနေ၍ ကော်စတိုအိမ်ကို နောက်ဆုံးလက်ပြချိန်၌ စစ်ပြီးလျှင် ကျွန်ုပ်အရင်ဆုံး ပြန်လာရာသူမှာ ကော်စတိုဖြစ်မည်ဟု ကျွန်ုပ်သိနေသည်။

ပုံမှန်လမ်းကြောင်းမှ ဝေးဝေးရှောင်လို၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောထဲ တက်လာခဲ့သည်။ အဲလီစာအိမ်ကို နီးနီးကလေး ဖြတ်လာခဲ့ရသော်လည်း ဝင်ရန် မသင့်ဟု ထင်သည်။ ထိုညတွင် ဂျွန်၊ အလက်ဇစ်နှင့် ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသား တောထဲမှ တဲကလေးတွင် အိပ်စက်ကြသည်။ ကော်စတိုပေးလိုက်သည့် ရိက္ခာဖြင့် ဝမ်းဖြည့်ကြရသည်။ နောက်တစ်နေ့ မွန်းလွဲတွင် ဘုန်းကြီးကျောင်းရွာကလေးထဲ ရောက်၍ ဂျွန်နှင့် ကျွန်ုပ်က သစ်ပင်တွေကြားထဲ ပုန်းခိုနေစဉ် အလက်ဇစ်က ပိုက်ဆံထုပ်ကြီးသယ်ကာ လှေအဝယ်ထွက်သည်။ ကျွန်ုပ်စုဆောင်း၍ ရသမျှ

ငွေကို အိတ်ကြီးထဲထည့်ထားခြင်းဖြစ်၏။ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း နာရီဝက် အကြာတွင် အလက်ဇန်ဒရ် ပြန်ရောက်လာသည်။ လှေပိုင်ရှင်များက ရိက္ခာ သို့မဟုတ် ရွှေဖြင့်သာ လဲလှယ်လိုကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့ကမ်းလှမ်းသည့် စာရွက်များကို အလိုမရှိကြောင်း ပြောလွှတ်လိုက်သည်။

သုံးဦးသား အပူတပြင်း ဆွေးနွေးပွဲလုပ်ကြသည်။ ရွာနှင့်မလှမ်းမကမ်းတွင် ရုရှားရှေးရိုးခရစ်ယာန်ဘုန်းကြီးများ ပိုင်သည့် လှေရုံတစ်ရုံရှိကြောင်း ကော်စတိုက ကျွန်ုပ်အား ပြောပြထားသည်။ ထိုရုရှားများသည် ဂျာမန်များနှင့် ပူးပေါင်းကြောင်း ပြောသံကြားရသဖြင့် ၎င်းတို့ထံမှ လှေခိုးမည့်ကိစ္စအပေါ် ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်လိပ်ပြာကိုယ် ဖော့တွေး၍ ရသွားသည်။ လှေရုံကို သွားထောက်လှမ်းကြည့်ရာ လှေရုံကို ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး စောင့်သည်။ လှေရုံ၏အပေါ်တွင် အိမ်ကို ခိုင်ခိုင်ခံ့ခံ့ ဆောက်ထားပြီး ထိုအိမ်တွင် ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး သီတင်းသုံးသည်။ ဝန်းကျင်အနေအထား အထီးကျန်သည်။ ဘုန်းကြီးများကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် အပြင်ရောက်အောင် ခေါ်ထုတ်နိုင်ပါက အခက်အခဲသိပ်မရှိဘဲ လှေရုံထဲ ဖောက်ထွင်းဝင်ရောက်နိုင်သည်။ ဘုန်းကြီးများအား ထိခိုက်ဒဏ်ရာရအောင် လုပ်ဖို့ကိုမူ ကျွန်ုပ် လုံးဝ လက်သင့်မခံနိုင်။

လှေခိုးရန် အကောင်းဆုံးအချိန်ကို ကော်စတိုမိုမိုဂိုက ကျွန်ုပ်အား ရှင်းပြထားသည်။ အီစတာပွဲတော်ရက်အတွင်း ဘုန်းတော်ကြီးများအားလုံး ဘုရားကျောင်းသွားသည့်နေ့တစ်နေ့ရှိသည်။ စနေနေ့ည ဘုရားရှိခိုးဆုတောင်းပွဲကြီးကို ဝင်ခွင့်ကြခြင်းပင်။ ဤကိစ္စကို အခွင့်ကောင်းယူခြင်းသည် စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာဖြစ်သော်လည်း အခြားစွန့်စားရမည့်ကိစ္စများစွာ ရှိနေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အိဂျစ်ကို စောနိုင်သမျှ စောအောင် ရောက်ဖို့ရာ လွန်စွာ အရေးကြီးနေသည်။ ထို့ကြောင့် အီစတာရက်အတွင်း လှေခိုးရန် အကြောင်းခိုင်လုံသည်ဟု ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ်သည်။ ဝှန်နှင့် ကျွန်ုပ်က လှေရုံနားချဉ်းကပ်ဖို့နှင့် နည်းပရိယာယ်များကို ရှာသည်။ အလက်ဇန်နှင့် ဆွေးနွေးကြည့်ရာ ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် အနည်းဆုံး နောက်ထပ် လူနှစ်ဦး လိုအပ်သည်ဟု အဖြေထွက်သည်။ လှေကို မြန်မြန်ဆန်ဆန်ယူပြီး ရေမြန်မြန်ချဖို့ အတွက် လူအင်အားလိုသည်။ ရွက်လွှင့်ဖို့က မလွယ်ကြောင်း၊ လူသုံးဦးလိုကြောင်း၊ လေမတိုက်ပါက လူငါးဦးခြောက်ဦးခန့် လှော်မှ ဖြစ်နိုင်ကြောင်း အလက်ဇန်က ပြောသည်။

လှေရုံစောင့် ဘုန်းတော်ကြီးတို့၏ အပြုအမူကို လေ့လာရန် ကျွန်ုပ်က

ဒီနေရာတင် ဆက်လက်နေထိုင်ရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ ဂျွန်ကမူ မကြာသေးခင်က တွေ့ခဲ့သော အင်္ဂလိပ်တပ်ကြပ်ကို အရှာထွက်မည်။ ကျွန်ုပ်၏ မိန်းမမူကို အတိုက်အခံလုပ်ပြီး အလက်ဇန်ဒါက သူ၏မိတ်ဆွေ သဘောသား ခပ်ဆိုးဆိုး ဘုန်းကြီးကို အကူအညီတောင်းမည် လုပ်သည်။ ဆိုး၍သာ သူတို့ဘုန်းကြီး အချင်းချင်း၏ လှေကို ခိုးရန် ကူညီပံ့ပိုးခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရွာပြင်မှ အိမ်တစ်လုံးကို ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆုံရပ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားသည်။ ထိုအိမ်တွင် နောက်တစ်နေ့ ည အိမ်တာစနေနေ့တွင် လူစုကြမည်။

ဂျွန်နှင့် အလက်ဇန်ဒါ ထွက်ခွာသွားသောအခါ ကျွန်ုပ်လည်း အိမ်စုစု လေးဆီ ချီတက်ခဲ့သည်။ ထိုအိမ်စုတွင် ရုရှားတို့ မနေ။ ထိုအိမ်များသည် စိန်လောရင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းပိုင်အိမ်များဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိပြီးသား ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်က မိမိကိုယ်ကို မိတ်ဆက်သောအခါ အိမ်ရှင်ဘုန်းကြီးတို့ ဖော်ရွေကြပါသည်။ ကျွန်ုပ်သည် တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ကြောင်း၊ သူတို့၏ ပြိုင်ဘက် ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ လှေကို ခိုးတော့မည်ဖြစ်ကြောင်း တစ်စွန်းတစ်စမျှ မပေါ်အောင် နေသည်။ ယနေ့သည် ရက်မြတ်မင်္ဂလာ သောကြာနေ့။ ညလုံးပေါက် ဝတ်ပြုပွဲ တက်ရန် အားခဲနေသော ဘုန်းတော်ကြီးများအားလုံးက ကျွန်ုပ်ကို သူတို့နှင့်အတူ ဆုတောင်းပွဲတက်ရန် ဆွယ်သည်။

ဘုရားရှိခိုးကျောင်းသည် ကြီးမားပြီး ပတ်ပတ်လည် နံရံထွင်း လိုက်ခေါင်းများပါ၍ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်းရှိသည်။ ရွှေပိန်းချ တိုင်လုံးကြီးများက ဖိတ်ဖိတ်တောက် ကြေးဝါမျက်နှာကျက်ကို တွန်းတင်ထားသည်။ မျက်နှာစာ တစ်လျှောက် သူတော်စင် ရုပ်ပုံများရှိပြီး ရုပ်ပုံတိုင်း၏ရှေ့တွင် သံလွင်ဆီ မှန်အိမ်လေးများကို မျက်နှာကျက်မှနေ၍ ကြီးပြင့် တွဲလောင်းချထားသည်။ အပိုင်းပုံဧရာမ မီးပန်းခိုင်ကြီးပေါ်မှ အမဲဆီဖယောင်းတိုင်များကြောင့် အခန်းတွင်းဝယ် မှန်ပြာရီလဲ့နေသည်။

ခန်းမတွင်း ဝင်လာသည့် ဘုန်းတော်ကြီးတိုင်းသည် ပထမ မယ်တော်မာရီနှင့် သား ယေရုကို နမ်းရှုပ်သည်။ အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဒူးထောက်ရှိခိုးသည်။ ပြီးလျှင် အမည်ယူထားသည့် သူတော်စင်ထံသွားသည်။ ထို့နောက်မှ ပလ္လင်ရှိရာသွားပြီး မှန်အိမ်လေးများထဲမှ တစ်လုံးကို ထွန်းသည်။ ထိုအမှုများပြီးလျှင် ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးက ဖယောင်းတိုင်ရှည်ကြီးတစ်တိုင်ကမ်းပြီး မိမိအဆင့်အလိုက် နေရာချထားပေးခြင်းကို ခံရသည်။ ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဘုန်းတော်ကြီး

ဘေးတွင် ထိုင်ရန် နေရာရသည်။ ဆုတောင်းပြီးတိုင်း၊ ဘံပြိုင်ဆိုပြီးတိုင်း လက်ဝါး ကပ်တိုင် အမှတ်လက္ခဏာကို ပြုလုပ်ပါရန် ကျွန်ုပ်အား ပြောပြသည်။

ခန်းမကြီးထဲ တဖြည်းဖြည်း လူပြည့်လာသည်။ ခေါင်းဆောင်ဆရာတော် ဖြစ်သော ကျွန်ုပ်၏အိမ်ရှင်ဘုန်းကြီးက အချက်ပြလိုက်ရာ မီးပန်းခိုင်ကြီးပေါ်မှ ဖယောင်းတိုင်များကို တစ်တိုင်ပြီး တစ်တိုင် ငြိမ်းသတ်လိုက်ကြသည်။ ထိုအခါ ဖယောင်းတိုင် မီးပွင့်လေးများသာကျန်ရစ်၍ နံရံနှင့် တိုင်လုံးများပေါ်ဝယ် ဆန်းပြားသော အရိပ်များ ပြည့်နှက်သွားသည်။ ရှေးရိုး ခရစ်ယာန် အစဉ်အလာ အရဆိုလျှင် ညဝတ်ပြုပွဲတစ်လျှောက်လုံး မထိုင်ရ။ သို့သော် တစ်ပါးလက်မောင်း ပေါ် တစ်ပါး မှေးနေ၍ရသည်။ သစ်သားတန်းများမှာ ထိုအတွက် ဆောက်လုပ် ထားခြင်းဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ် တွေ့ရသလောက် ဘုန်းကြီး အတော်များများသည် မတ်တတ်ငိုက်ခြင်း အနုပညာကို ကျွမ်းကျင်ကြသည်။ ရယ်စရာလည်း ကောင်း သည်။ ကျွန်ုပ်ဘေးမှ သက်တော်ရ ဘုန်းတော်ကြီးတစ်ပါးသည် တစ်ချိန်လုံး ငိုက်နေရာ ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားတိုင်း ထိပ်ခွပ်က ဖယောင်းတိုင်မီးနှင့် ဟပ်မိ တော့မလို ဖြစ်နေသည်။ ငိုက်ကျသွားတိုင်း ဘေးမှ ကပ္ပိယက တံတောင်နှင့် တွတ်ကာ ဝင်ကယ်နေရသည်။

သန်းခေါင်အကျော်ကလေးတွင် ကျွန်ုပ်ခန်းမထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။ ယခုလို ဝတ်ပြုပွဲ တစ်ဝက်တစ်ပျက်နှင့် ထွက်လာခြင်းအတွက် သိပ်တော့ စိတ်မချမ်းသာ။ မဟုတ်တရုတ်တွေ ပူးပေါင်းလုပ်ကြံတော့မည်မို့ အနားယူရန် လိုအပ်နေ၍သာ ထွက်လာခြင်း ဖြစ်၏။ သို့ရာတွင် ထိုညက အိပ်တော့လည်း အိပ်ပျော်ခဲ့ပါသည်။

အခန်း (၁၇)

ကံကြီးပေလိုသာ

နောက်တစ်နေ့ မိုးချုပ်စတွင် ဆုံရပ်သို့ ကျွန်ုပ်သွားသောအခါ လူအုပ်ကို မြင်လိုက်ရ၍ လန့်သွားသည်။ အိမ်ပိုင်ရှင်သည် ပိန်ညော်ညော် ကလန်ကလားနှင့် မျက်နှာက ကျွန်ုပ်မြင်ဖူးသမျှ ကြောင်သူတော်တွေထဲမှ လောဘအကြီးဆုံး မျက်နှာမျိုး ဖြစ်၏။ သူ့ကို တွေ့တွေ့ချင်း ကျွန်ုပ်သဘောမကျ။ သူ့ထံမှ အစားအသောက် ယူတိုင်း ငွေကို တကျည်ကျည်တောင်းသည်။ ကျွန်ုပ်တို့က ခေါင်းတစ်ခေါင်းကို ငါးပေါင်နှုန်းပေးနေ၍ သူ့ဘက်က အကြပ်ကိုင် ခြိမ်းခြောက်စရာ မလိုပေ။

ဥျန်သည် ငှက်ဖျားရောဂါ အပျော့စားဝင်နေသော်လည်း ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း တက်တက်ကြွကြွ ရှိသည်။ ဥျန်နှင့်အတူပါလာသူမှာ ဆလိုနီကာ အလုပ်ကြမ်းစခန်းမှ လွတ်မြောက်လာသူ တပ်ကြပ် ဖရင့်ဂျောဆိုသူဖြစ်၏။ ဖရင့်သည် ဂျာမန် အရာရှိကလပ် လှေကားတစ်လျှောက် အမှိုက်လှည်းကျင်းလာကာ လမ်းထဲ ရောက်ပြီး တစ်ဟုန်ထိုး ထွက်ပြေးလာခဲ့သူဖြစ်သည်။ ချမ်းသာသော ဂရိလူမျိုး မိသားစုနှင့်တွေ့ပြီး ၎င်းတို့နှင့် နှစ်လသုံးလကြာအောင် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဖရင့်၏ အဝတ်အစားသည် အပျံ့စားမြို့သား ဝတ်စုံဖြစ်နေရာ ကျွန်ုပ်တို့လို အစုတ်အပြတ် တွေ့ကြား သကောင့်သားလေးက အကောင်းစားကလေးဖြစ်နေသည်။ ဖရင့်၏မျက်နှာ သေးသေးလေးသည် ဘုရားရှိခိုးကျောင်းတိုင်းရှိ စိန့်နီကိုးလပ်(စ်) သူတော်စင်နှင့် ဆင်ဆင်တူ၍ ဂရိတို့က ဖရင့်အား 'နစ်ကီ' ဟု နာမည်ပြောင် ပေးထား၏။

ကွန်မန်ဒို ဥျန်၊ အပျံ့စား ၎င်းတို့နှင့်အတူ နောက်တစ်ဦး ရှိသေးသည်။ ဒဲမီထရပ်(စ်) ဟု ခေါ်သော ဂရိအမြောက်တပ်အရာရှိ လူထွားကြီး ဖြစ်သည်။

အပျံ့စား နှစ်ကီနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သူ၊ ယခုအခါ အိဂျစ်ရှိ ဂရိရှင်ဘုရင် လက်
အောက်သို့ ခိုဝင်လိုသူ၊ ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်ပြီး ကြည်သာရွှင်ပျသည့်။ ပင်လယ်
ခရီးတွင် ထိုလူကို အားကိုးရနိုင်သည်ဟု ကျွန်ုပ်ထင်သည်။

အလက်ဇန်ဒရ်အတူပါလာသူမှာ ကပျစ်ကညစ်ပုံစံ ဘုန်းကြီးတစ်ပါး
ဖြစ်၏။ သူ့အကြောင်း သူ့ အားပါးတရပြောပြ၍ သိရသည်မှာ သူ့အမည် ဆိုင်မွန်နိတ်
ဖြစ်ကြောင်း၊ ရွက်လွင့်ရွက်တိုက် ကျွမ်းကျင်ကြောင်း၊ ဘုန်းကြီးဘဝကို ပျင်းလှပြီ
ဖြစ်၍ လူ့ဘဝထဲဝင်ကြည့်လိုကြောင်း၊ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူလိုက်လိုကြောင်း ပြောပြ
သွားသည်။ ဘုန်းကြီးကို ကျွန်ုပ် ကြည့်ရပြီ။ ဒေါင်းတိမောင်းတိ လူကောင်
ထွားထွားကြီးက အရပ်ခြောက်ပေလေးလက်မခန့် ရှိနိုင်သည်။ သူ့ကို ယှဉ်နိုင်သူ
ရှိအံ့မထင်။ နီကြောင်ကြောင် ဆံပင်ဘုတ်သိုက်က ပခုံးပေါ်နှင့် ရင်ဘတ်ပေါ်
ဖွာရရာ။ မုတ်ဆိတ်မွေးနှင့် အလျားတူနေသည်။ ကိုင်ရုံအကြောင်းပြောစဉ်
သူ့မျက်လုံးများ လက်သွားပုံကို တျွန်ုပ်မကြိုက်။ ထိုနီကြောင်ကိုယ်တော် ကျွန်ုပ်
တို့နှင့်အတူလိုက်လိုခြင်းမှာ တာဝန်ဝေမျှလို၍ မဟုတ်။ သူ့ကိုယ်ကျိုးကိစ္စ တစ်ခု
တည်းအတွက်သာ လိုက်ပါခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်ဆိုထားသော ကျမ်းသစ္စာကိုလည်း
ရှောင်သွေလိုသည်။ မည်သို့ဆိုစေ သူ၏ပင်လယ်ပြင် ဗဟုသုတက အကျိုး
ကျေးဇူးရှိနိုင်၍ သူ့ကိုလည်း အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ကြိုဆိုရသည်။

ကျွန်ုပ်တို့သည် အိမ်ရှင်ကို ပ ထုတ်လိုက်ပြီး မြန်မြန်ဆန်ဆန် စည်းဝေး
ကြသည်။ လှေကို အရယူရေးကိစ္စတွင် ကျွန်ုပ်ကအမိန့်ပေးရမည်။ ပင်လယ်ထဲ
ရောက်လျှင် အလက်ဇန်ဒရ်ဆောင်ရမည်ဟု သဘောတူလိုက်ကြသည်။ ည
ကိုးနာရီတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် နှစ်ယောက်တစ်တွဲ တောင်ခါးပန်းအတိုင်း ဆင်း၊
ဘုန်းကြီးကျောင်းရွာကိုပတ်၍ လှေရုံရှိရာ ပင်လယ်ကွေ့ဆီဆင်းလာကြသည်။

မြွေလိမ်မြွေကောက်လမ်း၏ အချိုးတစ်နေရာတွင် လူမိတော့မလို
ဖြစ်သေးသည်။ တောင်ပေါ်ကို တရွေ့ရွေ့တက်လာသော ဆရာတော်ကြီးတစ်ပါး
နှင့် ထိပ်တိုက်တိုးတော့မလို ဖြစ်ရာ ရှေ့မှ လျှောက်လာသော ဂျွန်နှင့် ကျွန်ုပ်က
မြေပေါ်ဝပ်ချလိုက်၏။ နောက်မှ ခပ်ပေါ့ပေါ့လိုက်လာသော အလက်ဇန်ဒရ်
နီကြောင်ကိုယ်တော် ဆိုင်မွန်နိတ်တို့သည် လက်မတင်ကလေး မြက်တောထဲ
ဝပ်ချလိုက်နိုင်သည်။ လှေရုံစောင့် ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးအနက် တစ်ပါး ကျန်ပါ
သေးကလားဟု သိလိုက်ရသည်။

ကျောက်ဆောင်ထူသော ကမ်းခြေဆီ ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်လာချိန်တွင် အိမ်ထဲ

မီးလင်းနေဆဲဖြစ်၏။ အပျံစား နှစ်ကီနှင့် အမြောက်တပ်ဗိုလ် ဒဲမီထရပ်(စ်)ကို ကျွန်ုပ်က တောင်ပေါ်လမ်းဆုံးတွင် အစောင့်ခိုင်းလိုက်သည်။ ချွတ်တားအလက်ဇန် နှင့် နီကြောင်ကိုယ်တော် ဆိုင်မွန်နိတ်ကို အိမ်နောက်ဘက်ကို သွားခိုင်းလိုက်သည်။ ကွန်မန်ဒိုဗျန်နှင့် ကျွန်ုပ်က အိမ်ဆီ သတိဖြင့် ချဉ်းကပ်သည်။

ဝင်းထဲမှ သံလွင်ပင်များကို အကာအကွယ်ယူပြီး နားစွင့်စဉ် အိမ်ထဲမှ စကားသံကြားရ၍ ကျွန်ုပ်တို့ရင်တွေ ပန်းတွေ တုန်သွားသည်။ ယောက်ျားသံ တစ်သံက ခွေးကလေးကို စကားပြောနေမှန်း သိမှ စိတ်သက်သာရာရသည်။ ခွေးကလေးက ပျော်ရွှင်စွာ တဝှေ့ဟောင်နေ၏။ ဝျှန်က လှေရုံကို ရှောင်တခင် ဝင်စီး၊ ဘုန်းတော်ကြီးကို ကြီးဖြင့် တုပ်ထားလိုသည်။ ကျွန်ုပ်က သူ့အား ဆွဲထား ရ၏။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရန်သူတော်တွေ၊ စစ်သည်တော်တွေနှင့် ရင်ဆိုင်နေခြင်းမဟုတ်၍ ဖြစ်နိုင်သမျှ အကြမ်းပတမ်းနည်းကို ရှောင်ရမည်ဟု ကျွန်ုပ် ခံယူထားသည်။ ထိုဘုန်းတော်ကြီး အပြင်ထွက်ရန် တစ်နာရီတိတိဆောင့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။

ကြာကြာမဆောင့်လိုက်ရ။ မှောင်နှင့် မည်းမည်းတံခါးဝဆီ ဘုန်းတော်ကြီး ရောက်လာပြီး တံခါးကြီးကို ဂျှိုင်းခနဲ ပိတ်၊ သော့ခတ်ကာ တောင်ပေါ် တရွေ့ရွေ့ တက်သွားသည်။ အိမ်တွင်းမှ တအိအိညည်းသံပေါ်ထွက်လာသည်။ ဘုန်းတော် ကြီးအတွက် လမ်းဖယ်ပေးကာ အိမ်ဆီ ကျွန်ုပ်တို့ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် လာနေပြီကို ခွေးကလေး မသိဘဲမနေ။

ခွေးဟောင်သံကို ဘုန်းတော်ကြီး မကြားနိုင်လောက်သည့် အကွာအဝေး ထိရောက်အောင် နောက်ထပ် မိနစ်နှစ်ဆယ်စောင့်သည်။ ပြတင်းနှင့် တံခါးများကို စေ့စေ့စပ်စပ်ကြည့်ရသည်။ ပြတင်းများအားလုံးကို ကျောက်တုံးတွင်းမြှုပ်ထားသော သံတိုင်များဖြင့် အထပ်ထပ်ကာရံထားရာ နေ့ရက်ပေါင်းများစွာ မရင်းဘဲ ထိုပြတင်း များကို မချိုးဖျက်နိုင်။ ပင်လယ်ကို မျက်နှာမူထားသည့်ဘက်ခြမ်း နှစ်ခြမ်းတွင် လှေရုံတွင်းဝင်သည့် ထူထဲလှသော တံခါးကြီးနှစ်ခုရှိသည်။ ထိုလှေရုံမှနေ၍ ပင်လယ်ကမ်းခြေဆီအရောက် နတ်လမ်းသဘောမျိုး ဆင်ခြေလျှော့လမ်းကို ဖောက်လုပ်ထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုတံခါးမကြီး နှစ်ပေါက်ကို အတွင်းဘက်မှ အသေပိတ်ထားရာ ထိုတံခါးမကြီးကိုသာ ကြိုးစားကြည့်ပါက ခြေကုန်လက်ပန်း ကျပြီး ပွင့်လာမည်မဟုတ်။

ကြိုးစားရမည့် တစ်ပေါက်တည်းသော တံခါးမှာ စောစောက ဘုန်းတော်ကြီး

ထွက်သွားသည့် အပေါ်ထပ်တံခါးဖြစ်သည်။ အပေါ်ထပ် တံခါးမှ မြေပြင်ညီပေါ် ကျောက်ထွင်းလှေကားထစ်များဖြင့် ဆက်သွယ်ထားသည်။ ထိုတံခါးသည်လည်း တောင့်တင်းလှသည်ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ဂျွန်အကြံအစဉ်အတိုင်း မလုပ်ခဲ့ မိသည့်အပေါ် နောင်တရမိသည်။ ဂျွန်အကြံအတိုင်း အိမ်တံခါး ဖွင့်ထားတုန်း ဝင်ပြီး ဘုန်းတော်ကြီးကို ကြိုးတုပ်ထားပါက မလွယ်ပါလော။

မည်သို့ဆိုစေ မဖြစ် ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် အိမ်တွင်းဝင်ရတော့မည်။ တစ်အိမ်လုံးကို အစိတ်စိတ် အမွှာမွှာဖြိုဖိုလိုလျှင်သော်မှ ရအောင်လုပ်ရတော့မည်။ ပင်လယ်ကွေ့သည် ရွာ၏ အောက်ဘက် ပေရာချိ၍ နိမ့်သည်။ ထို့ကြောင့် အသံ ဗလံ လုံပြီး စိတ်ချရသည်။ အကြီးဆုံး စိတ်ပူစရာမှာ အကယ်၍ လူမိသွားပါက ထိုပင်လယ်ကွေ့တွင် ပြေးပေါက်မရှိခြင်းပင်။ ဆင်းလာသည့် လမ်းကြောင်းမှ လွဲ၍ အခြား ပြေးပေါက်မရှိ။ ပင်လယ်ကွေ့ကို ပတ်လည်ရံထားသော ကျောက် ထရံကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့ကို အသာကလေး ထောင်ချောက်ထဲသွင်းလိုက်နိုင်သည်။

အပျံစားနစ်ကီနှင့် အလက်ဇန်တိုကို လှမ်းခေါ်ပြီး ကျန်နှစ်ယောက်ကို ကင်းစောင့်ခိုင်းထားလိုက်သည်။ ပထမဦးဆုံး အားထုတ်မှုအဖြစ် ခွေးကို ခပ်လှမ်း လှမ်းရောက်အောင် မောင်းထုတ်ထားရသည်။ ခွေးကလေးက စူးရှစွာ ထိုးဟောင် နေသည်။ တံခါးအလယ်တွင် ဧရာမသော့ခလောက်ကြီးရှိနေပြီး အတွင်း အပေါ် ဘက်တွင် ချက်ချထား၏။ ထိုချက်ကို ဘယ်နှယ်လုပ် ဖြတ်ရမလဲ မသိ။ ကံကောင်း ထောက်မ၍ နစ်ကီက ပြတင်းဘားတန်းများကြား ဖွက်ထားသော ကြိုးလိုလို ဝိုင်ယာလိုလို အရာကိုတွေ့ပြီး ချက်ဖြတ်၍ ရသွားသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါး သည် သော့မရှာလို၍ ဤနည်းကို သုံးထားသည်မှာ ရှင်းလင်းပါသည်။ သို့ရာတွင် တံခါးမအလယ်မှ သော့ခလောက်ကြီးက မလွယ်သေး။ အလက်ဇန်ယူလာသော ပုဆိန်နှင့် တရစပ်ထုသော်မှ သော့ခလောက်က ပြုတ်ဖို့နေနေသာသာ တံခါးပေါ် အရာကလေးမျှ မထင်။ ပုဆိန်ဖြင့် ထုနှက်နေစဉ် အိမ်တွင်းမှ ခွေး၏ စူးရှသော ဟောင်သံကြောင့် လူက သွေးပျက်ချင်သလို ဖြစ်လာသည်။

တစ်ယောက်တစ်လှည့် ကြိုးစားကြရာ တစ်နာရီကြာသွားသည်။ ခံတပ် ဖြိုသည့် ဆောင့်တုံးကို သုံးရန် ဂျွန်က အကြံပြု၍ ဆောင့်တုံးကို ခပ်မြန်မြန် ရှာရာ အလျားပေနစ်ဆယ်၊ အထူတစ်ပေခန့်ရှိသော တိုင်လုံးကြီးကို သွားတွေ့သည်။ လူလေးယောက်အတွက် မ ရန် မလွယ်။ ကင်းစောင့်နှစ်ယောက်ကို လှမ်းခေါ်ပြီး လူမြောက်ယောက် အကွာအဝေးညီညီမ၍ ကျောက်ထွင်းလှေကားထစ်များပေါ်

ဒယီးဒယိုင်တက်ကာ ထိပ်ဆုံးမှ ဂျွန်၏ဦးဆောင်မှုအတိုင်း နောက်ပြန်အားယူ၊ အရှိန်ဖြင့် ဆောင့်တွန်းကြသည်။ ဆောင့်တုံးက သော့ခလောက်ပေါ် ပြင်းထန်သော အရှိန်ဖြင့် ကျရောက်သွားသည်။

ပထမ ဆယ်ချက် ဆယ့်နှစ်ချက် ဘာမှထူးမလာ။ ဆောင့်တုံးက ကျွန်ုပ်တို့လက်ကိုသာ ပြန်ဆောင့်နေ၏။ သို့ရာတွင် ဤဆောင့်တုံးကြီး၏ အလေးချိန်ကို သော့ခလောက်တပ်ထားရာ ပတ္တာနှင့် ဝက်အူများက ကြာရှည်မခံနိုင်တော့။ လက်မဝက်ခန့် ပွင့်သွားပြီဟု ဂျွန်က အောင်မြင်ဝံ့ကြွားစွာ ကြေညာသည်။ နောက်ဆုံးတွင် တံခါးကြီးလည်း ပွင့်၊ ကျွန်ုပ်တို့အားလုံးလည်း ချွေးသံ တရွဲရွဲဖြင့် အချို့က အိမ်ထဲ၊ အချို့က လှေကားထစ်တင် မြေပေါ်ပစ်လဲသွား၏။

အားလုံး မြန်မြန်ပြန်ထကြပြီး အခန်းမှောင်မှောင်ထဲ ဟိုစမ်းသည်စမ်းစမ်းကြရသည်။ အိမ်စောင့်ခွေးကလေးလည်း အကြောက်လွန်နေပြီဖြစ်၍ တအိအိညည်းကာ ကျွန်ုပ်တို့ ခြေရင်းနားပုနေရှာသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဖယောင်းတိုင်ထွန်းလိုက်နိုင်သည်။ လှေရုံဝင်သည့် တံခါးကိုလည်း ရှာတွေ့ပြီ။ လူအင်အားကို ဤနေရာတွင် ခွဲဝေအသုံးချရပြန်သည်။ တံခါးဝတွင် နှစ်ကီက ကင်းစောင့်လုပ်ရမည်။ အမြောက်တပ်မိုလ် ဒဲမီထရပ်(စ်)နှင့် နီကြောင်ကိုယ်တော် ဆိုင်မွန်နိတ်တို့က ရေလမ်းခရီးအတွက် ရိက္ခာနှင့် ရေရှာရမည်။ ဂျွန်၊ အလက်ဇန်နှင့် ကျွန်ုပ်က လှေရွေးပြီး တံခါးဖွင့်ထားရမည်။

ဆယ်မိနစ်ပင် မကြာ။ ရွက်တိုင်တောင့်တောင့်၊ ရွက်ကောင်းကောင်းပါသည့် တစ်ဆယ့်ငါးပေရှည်သော ငါးဖမ်းသမ္ဗန်တစ်စင်းကို တွေ့သည်။ ဒဲမီထရပ်(စ်)ကလည်း ပေါင်မုန့်၊ သံလွင်သီး၊ ငါးဆားနယ်နှင့် ရေချိုငြိကြီးကို သယ်လာနိုင်ခဲ့သည်။ နီကြောင် ကိုယ်တော် ဆိုင်မွန်နိတ်ကမူ ဝိုင်နီများ သယ်လာသည်။ ကျွန်ုပ်က မကြိုက်ဘူး ပြောနေလျက်နှင့် လှေပေါ်တင်သည်။ အလက်ဇန်နှင့် ဆိုင်မွန်နိတ် နှစ်ယောက်စလုံး နောက်တစ်ခါပြန်သွားပြီး အဝတ်အစား၊ ဖိနပ်နှင့် တန်ဖိုးရှိ အရာများ သယ်ချလာသောအခါ ကျွန်ုပ်က အပြတ်ပြောတော့သည်။ ရေလမ်းခရီးအတွက် မရှိမဖြစ် လိုအပ်တာကိုသာ သယ်မည်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သူခိုးဖြစ်အောင် မလုပ်။ ထို့ကြောင့် ပစ္စည်းများ ချထားခဲ့ပါဟု ကျွန်ုပ် မရမကပြောသည်။

သမ္ဗန်ကို လူခြောက်ယောက် အင်အားဖြင့် ဆင်ခြေလျှောအတိုင်း တွန်းကာ ရေစပ်ထိချလာနိုင်ခဲ့သည်။ ဆင်ခြေလျှောလမ်းကို ရိုက်ပုတ်နေသည့်

လှိုင်းလုံးများကား ကြောက်စရာ။ သို့သော် သမ္မန်ပေါ် လူသုံးယောက်တင်ပြီး လွယ်လင့်တကူ ရေချနိုင်ခဲ့သည်။ ကျန်သုံးယောက်လှေပေါ်တက်နိုင်ရန် လှေကို ကျောက်ဆိုင်နား သတိထားပြီး ကပ်ပေးရသည်။ လူအားလုံး သမ္မန်ထဲဝင်နိုင်ပြီ ဆိုကာမှ ခွေးကလေးက ကျွန်ုပ်တို့အား သူ့သခင်များဟု မှတ်ယူကာ ငါးဖမ်း အပျော်ခရီးထွက်မည်ထင်သလား မသိ။ ကျောက်ဆိုင်ပေါ်မှနေ၍ သမ္မန်ဝမ်းထဲ ခုန်ဆင်းသည်။ အရောရော အထွေးထွေး စိတ်လှုပ်ရှားနေသည့်အချိန်မှို့ ခွေးကလေးကို ကမ်းပေါ်ပြန်တင်ပေးရန် မည်သူမျှသတိမရ။ အထီးကျန် လူသားများသည် သူတို့၏အိမ်မွေးတိရစ္ဆာန်များအပေါ် သံယောဇဉ်ကြီးကြကြောင်း နှင့်ခနဲ တွေးမိလိုက်သည့်တိုင် ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ခွေးကလေးကို ကမ်းပေါ်ပြန်တင်ပေးရန် သတိမရ။ ထိုစဉ်က လှိုင်းတဝုန်းဝုန်း ပုတ်နေ၍ ကျွန်ုပ်၏အာရုံကို အလက်စစ်ထံ ပို့ထားရသည်။ အလက်စစ်သည် သမ္မန်ကို ထိန်းနိုင်အောင် ကြိုးပမ်းနေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ထွက်လာချိန်သည် သန်းခေါင်အကျော်။ လှိုင်းလေမငြိမ်၍ ကျွန်းဆွယ်အဆုံးထိရောက်အောင် ကမ်းခြေလှိုင်းအတိုင်း သွားကြရန် ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ နောက်တစ်နေ့ နေ့ဝက်လောက်ထိ ပုန်းနေကြရဦးမည်။ နေ့လယ်ရောက်မှ တူရကီကို ရွက်လွင့်ကြရမည်။ သို့မှသာ ကျွန်ုပ်တို့ အလိုက်ခံရပါက မှောင်ရိပ်ခိုပြီး ရှေ့မှ ပြေးနိုင်မည်။ နောက်တစ်နေ့တွင် တူရကီကျွန်းတစ်ကျွန်း ဖြစ်သော အင်ဘရော့စ်ကျွန်းကို ရောက်နိုင်မည်။ ဤသို့ဖြင့် ရောင်နီမလာခင် သမ္မန်ကို အရိပ်အာဝါသကောင်းကောင်း ပင်လယ်အော်လေးထဲ ဆွဲသွင်းလိုက်ကြသည်။ ထိုနေရာသည် ကော်စတိုနှင့် ကျွန်ုပ်စတည်းချခဲ့ရာနေရာနှင့် သိပ်မဝေး။ သမ္မန်ကို သစ်ကိုင်းများဖြင့် အုပ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကိုယ်တိုင်လည်း သစ်ပင်များကြား အကာအကွယ်ယူကြသည်။

မနက်ပိုင်းတွင် သဘောထား မတိုက်ဆိုင်မှုများ ပေါ်ပေါက်လာသည်။ ချွတ်တား အလက်စစ်ကို ကျွန်ုပ်က ပဲ့နင်းလုပ်ခိုင်းထားခြင်းအပေါ် အလက်စစ်၏ မိတ်ဆွေ နီကြောင်ကိုယ်တော်က သဘောမတူ။ ညတုန်းကလည်း နီကြောင်ကိုယ်တော် ဆိုင်မွန်နိတ်သည် ဘာမှအားမကိုးရ။ ထို့ကြောင့် နီကြောင်ကိုယ်တော်ကို ချန်ထားပစ်ရန် နစ်ကီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ပင်သည်။ သမ္မန်သည် လူ ခြောက်ယောက်အတွက် သေးလွန်းနေသည်ကလည်း အမှန်တရားတစ်ခု။ နေမွန်းမတည့်မီတွင် နီကြောင်ကိုယ်တော် ဆိုင်မွန်နိတ်က မုန်တိုင်းကျမည်ဖြစ်၍ သူ မလိုက်လိုကြောင်း။

ပင်လယ်အော်ထဲ၌ ခိုးရာပါ လှေနှင့် လက်ပူးလက်ကြပ်အိမ်မခံလိုဟု ဆိုလာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဆိုင်မွန်နိတ် ကျောခိုင်းသွားသည်။

မွန်လှသည်နှင့် သမ္မန်ကို ပင်လယ်အော်ထဲမှ ထုတ်၊ အရှေ့ဘက် ဦးတည်ကာ လှိုင်းလုံးကြီးများ မိုတက်နေသည့်ကြားက ခတ်တက်လေးတက်ကို တက်ညီလက်ညီ ခတ်၍ ပျော်ရွှင်စွာ ထွက်ခွာလာနိုင်ကြသည်။ ကမ်းခြေမှ တစ်မိုင် အကွာသာရှိသေး၊ ပထမဆုံး အကြောက်တရားကို ကြိုဆုံလိုက်ရသည်။ ဣမန်လှည့်ကင်းရေယာဉ်တစ်စင်းပေါ်လာပြီး အရှိန်ဖြင့် လာနေသည်။ ရေယာဉ်၏ နောက်ဘက်မှ ရေလှိုင်းလုံးကြီးက ဖွားခနဲဖွားခနဲ နေသည်။ သို့တစေ သံခမောက် ဆောင်း ပုဂ္ဂိုလ်များက တစ်ဖာလုံအကွာမှ ကျွန်ုပ်တို့အား ယောင်၍ပင် လှည့် မကြည့်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လှည့်ကင်းရေယာဉ် မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည်။

နေစောင်းလာသည်နှင့်အမျှ တိုက်လေ အားကောင်းလာသည်။ သမ္မန် ရွက်ကို လွှင့်တင်လိုက်ကြသည်။ မြင့်မြတ်တောင်၏ ဧရာမတောင်ထွဋ်များကြီး ကျွန်ုပ်တို့၏ နောက်ဘက် ပင်လယ်ထဲနိမ့်ဝင်သွားစဉ် ရှေ့ဘက်မှ လင်နီကျွန်း၏ အဆောက်အဦများက ပီပြင်လာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အနေဖြင့် ဂျာမန်တို့ အခိုင်အမာ တပ်စွဲထားသော လင်နီကျွန်းနှင့် ဘူဂေးရီးယားပိုင် ဆင်မိုသရေစ်ကျွန်း ဤကျွန်း နှစ်ကျွန်းကြားမှ ဖြတ်ရမည်ဖြစ်ရာ ရေကြောင်း ပညာသည်သာ အခရာ ဖြစ်၏။ ဤကျွန်းနှစ်ကျွန်း၏ ရှေ့တည့်တည့်တွင်မူ တူရကီတို့၏ အင်ဘရော့(စ်)ကျွန်း။

ညနေရီတွင် လင်နီကျွန်းပေါ်မှ နေအိမ်များကို မြင်လာရသည်။ ပေါက် လာသည့် ခရီးကလည်း မိုင်လေးဆယ်ရှိပြီမို့ အားလုံး ပျော်ရွှင်တက်ကြွလာ ကြသည်။ ခေါင်းထဲပေါ်လာသမျှ တေးတကြော်ကြော် ဟစ်ကြသည်။ အခွင့်ကောင်း အတွက် ကျေနပ်၍ မဆုံးကြ။ သို့ရာတွင်လည်း နောက်ဘက် အေသိုတောင် ထွဋ်များဆီမှ တိမ်ပုပ်တိမ်မည်းကြီးများ ကျွန်ုပ်တို့ထံ အမိလိုက်လာကြပြီ။ တိမ်မည်းညိုကြီးများနှင့်အတူ လေပြင်းကပါ ထပ်ချပ်မကွာ။ မိုးသက်မုန်တိုင်း သည် အားယူအစပျိုးနေပြီတည်း။

တိမ်ညိုတို့ ဖုံးလွှမ်းသွားချိန်၌ ပင်လယ်ပြင်သည် ကြိမ်တို့သည့် မြင်းဖြူ ကြီးများနယ် လှိုင်းတံပိုးတို့ ရုန်းထိုးရမ်းကားလာသည်။ အလက်စစ်သည် ပထမ တော့ သူ့ကိုယ်သူ ယုံသည်။ ခွန်တိုက်အားတိုက်ရှိသည်။ ဂျွန်နှင့် ကျွန်ုပ်ကို ဒီကြိုးလျှော့၊ ဟိုကြိုးတင်း စသဖြင့် အော်ဟစ်ညွှန်ကြားနေသည်။ ခတ်တက် တစ်လက်နှင့် ဝိုင်းကူနေသော အမြောက်တပ်ဗိုလ် ဒဲမီထရပ်(စ်)ကိုလည်း

ထိန်းပေးနေသည်။ သို့သော် သိပ်မကြာ။ သမ္မန်ကို မထိန်းနိုင်တော့သလို ဖြစ်လာသည်။ လွှင့်တင်ထားသော ရွက်များအတွက် တိုက်လေက မတရားအားကောင်းနေသည်။ အလက်ဇန်သည် သမ္မန်ကို မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ကြောက်ဒေါသများထွက်လာသည်။ ရွက်ကိုချရန် ကျွန်ုပ် အကြံပေးသော် မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲ သူခေါင်းကြီး သွေးရူးသွေးတန်း ညိတ်ပြနေသည်ကို တွေ့ရ၏။ ပင်မရွက်ကိုချရန် ဂျွန်နှင့် ကျွန်ုပ် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားပါသည်။ သို့ရာတွင် ထိုရွက်တိုင်များကို ယခင်က မမြင်ဖူးခဲ့။ ရွက်လှေတွင် တပ်ထားသည့် ရွက်မျိုးမဟုတ်။ ထူရန်လွယ်သလောက် ပြန်ချပါမှ အခက်တွေ့ရသည့် ရွက်မျိုးဖြစ်၏။ နောက်ဆုံး ဤကိစ္စသည် ကျွန်ုပ်တို့ အလှမ်းမမီသော ကိစ္စတစ်ရပ်ဖြစ်သွားကာ သမ္မန်ကလေး အမှောင်ထုထဲ တရိပ်ရိပ် ပြေးနေ၏။

ထိုအချိန်တွင် တောင်ကုန်းကလေးအရွယ်ရှိ လှိုင်းခေါင်းဖြူကြီးများ သမ္မန်နောက်မှ တလိမ့်လိမ့် အပြေးဝင်လာနေသည်။ တစ်ခဏချင်းမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ လေထဲမြောက်တက်သွားသည်။ မြောက်တက်သွားစဉ် ခဏ၌ အမှောင်ထုထဲမှ လှိုင်းခေါင်းဖြူကြီးများကို မိုင်ပေါင်းများစွာ မြင်တွေ့လိုက်ရပြီး မှင်ရည် ထယ်ကြောင်းကြားထဲ ကျသွားပြန်သည်။ ရေပြင်ကား လှိုင်းတခေါင်နှင့် သိမ်သိမ်တုန် မြည်ဟီးလျက် လေရောလှိုင်းပါ သမ္မန်နောက်မှ ပြေးဝင်လာနေသည်။ ခရာလှိုင်းလုံးကြီးများက သမ္မန်ကို ပင့်မြှောက်တော့မည်ဆိုလျှင် အလက်ဇန်သည် လှေပဲ့ကို တည့်တည့်ချိန်ထား၏။ ချိန်နိုင်သည့်အခေါက်တွင် သမ္မန်သည် လျှာဖြင့် အလျက်ခံရသလို ငြိမ်ခနဲ လျှောဆင်းသွားပြီး၊ မချိန်နိုင်သည့် အခေါက်တွင် လှိုင်းလုံးကြီးများက သမ္မန်နံဘေးပေါ် ကဲမောက်လျှံကာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ရေနစ်တော့မလိုပင် ဖြစ်သည်။ ရေကို ဒေါသတကြီး ခပ်ထုတ်နေရသည်။ ဂျွန်နှင့် ကျွန်ုပ်က ရေပုံးကိုယ်စီဖြင့်။ ကျန်လူများက ဦးထုပ်၊ မတ်ခွက် သို့မဟုတ် ရရာပစ္စည်းဖြင့် ရေခပ်ထုတ်နေရသည်။ သမ္မန်ဝမ်းထဲ ရေအမြင့်တစ်ပေခန့် ဝင်နေချိန်တွင် နောက်ထပ် လှိုင်းတစ်လုံး ဝင်ဆောင့်ပြန်သည်။ ထိုရေကို တစ်ပထက် နိမ့်အောင် ခပ်ထုတ်၍ ရနိုင်တော့မည်မထင်။ ရေကို သွေးရူးသွေးတန်း ခပ်ထုတ်နေဆဲမှာပင် ကျွန်ုပ်တို့ အားလုံးသည် နောက်ထပ် လှိုင်းနှစ်လုံးလောက် လှေဘေးကို ဝင်ဆောင့်ခံရလျှင် ရေနစ်ပြီဟု သိနေကြသည်။

အစိုးမရသော မိုးက အငြိုးတကြီး နှုာချလေပြီ။ မိုးပေါက်ကြီးများက ခုန်ပျံနေသော ရေမြှုပ်များနှင့်ရောကာ မျက်နှာကို ပက်၍ လူက မမြင်မကမ်း။

ရေခပ်နေကြရပုံက ကယောင်ချောက်ချား။ ခွေးကလေးခမျာလည်း ကြောက်ရှာလွန်း၍ တအီအီညည်းနေပြီ။ ခုံပေါ် မသက်မသာ တက်နေရင်း လှိုင်းတစ်ချက်ပုတ်တိုင်း လှေဝမ်းထဲ တစ်ကြိမ် ပြုတ်ကျနေရရှာသည်။

အခြေအနေသည် အဆိုးဆုံး အဆင့်ကို ရောက်လာသည်။ လေကြီးမိုးကြီးထဲ လှေကို ထိန်းနိုင်သည့် အခွင့်အလမ်း နိဗ္ဗိတံသွားသည်။ အပျံစား နစ်ကီ တစ်ယောက်လည်း ခြေကုန်လက်ပန်းကျကာ လှိုင်းမူးနေပြီ။ အရင်ဦးဆုံး ပြုလဲသွားသူမှာ နစ်ကီပင်ဖြစ်၏။ လှေဦးနားတွင် ပစ်လဲကျသွားပြီး ဆန့်ဆန့်ကြီး ကုပ်တွယ်ထားသည်။ ပဲ့နင်းတာဝန်ကိုယူထားရသော အလက်ဇန်ဒါလည်း လက်ထဲမှ ကြိုးပြတ်သွားသည်နှင့် အသံပြာမတတ် ဟစ်ညည်းနေသည်။ ရုတ်ခြည်း ဝင်လာသော လေကြမ်းကြောင့် ရွက်တိုင် ဟိုဘက်သည်ဘက် ယိမ်းပြီး ရွက်ကြိုးပြတ်သွားခြင်းဖြစ်ရာ သမ္ဗန်သည် အရက်မူးသမားနယ် ရှေ့တိုးနောက်ငင်။ သမ္ဗန်ကို မထိန်းနိုင်ခင် အလက်ဇန်သည် တက်မကျင်ကို လွှတ်ချပြီး ကျွန်ုပ်တို့ ရေခပ်ထုတ်နေသည့် လှေဝမ်းထဲ ဗွမ်းခနဲ ပစ်လဲသွား၏။

“အလကားပဲ... အလကားပဲ” ဟု အလက်ဇန် အော်သည်။ “ကျွန်တော်တို့တော့ သွားပြီ၊ ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ကိစ္စချောပြီ။ လှေကို ဆက်ထိန်းနေမယ့်အစား ရေထဲခုန်ဆင်းတာ ပိုကောင်းတယ်ဗျ” ဟု ဆိုကာ ခွေးကလေးဘေးနား ထိုင်ခုံပေါ် ပစ်လဲကာ ညည်းလိုက်ညှုလိုက် ငိုလိုက်ယိုလိုက် ကယ်ပါယူပါ ဆုတွေတောင်းလိုက် လုပ်နေလေသည်။

အခြေအနေသည် စိတ်ကော်ကွဲပြုစရာအထိ ဖြစ်လာသည်။ သမ္ဗန်သည် လှိုင်းတစ်လုံး ဘေးတိုက်ဝင်ဆောင့်လိုက်လျှင် လှိုင်းခွက်ထဲ ဘေးတိုက်ကြီး ကျသွားပြန်သည်။ ကျွန်ုပ်မှာ တက်မကျင်ရှိရာဆီ ရေထဲ ယက်ကန်ယက်ကန်ရုန်းရသည်။ သမ္ဗန်သည် ရေများပြည့်နေပြီဖြစ်၍ အရှိန်ဖြင့် မသွားတော့ဘဲ လေးလံအိတွဲနေသည်။ အမှန်မှာ ရေလျှံနေပြီဟုပင် ပြောရမည်။ ကံကောင်းထောက်မ၍ နောက်ထပ် လှိုင်းကြီးတစ်လုံးရောက်လာချိန်တွင် သမ္ဗန်သည် ဒီဂရီ အတော်ကလေး တည့်သွားသည်။ တည့်သွားသော်မှ ရေလုံးကြီးက ကျွန်ုပ်တို့အပေါ် ဝုန်းခနဲ ရိုက်ပြီး လှေထဲမှ ပစ္စည်းပစ္စယများကို ရေထဲလွင့်သွားအောင် ရိုက်ပုတ်ပစ်လိုက်၍ အားလုံး အသက်နှင့်ကိုယ်နှင့် အိုးစားမကွဲအောင် သမ္ဗန်လေးကို တွယ်ထားရသည်။

စောစောတုန်းက ပဲ့နင်းကောင်းကောင်းတစ်ယောက်ရှိနေလျက်နှင့် လူငါးဦး လက်မအားအောင် ရေခပ်ထုတ်ခဲ့ရသည်။ ယခုမူ ဘာမှမတတ်သည့်

လူတစ်ယောက်က တက်မကျင်၊ ခတ်တက်တစ်လက်တို့ဖြင့် ကိုးရိုးကားရား။ ရေခပ်ထုတ်သူဆို၍ ဂျွန်နှင့် ဒဲမီထရပ်(စ်)တို့သာ ရှိတော့သည်။ မျှော်လင့်ချက် မရှိတော့သလိုပင်။ ဂျွန်သည် အားကုန်သုံး၍ ရေခပ်ထုတ်လိုက်၊ တစ်အောင်ရပ်၍ အခြားလူများကို ဝိုင်းမလုပ်ရကောင်းလား ဆဲရေးလိုက်ရှိလေသည်။ ဒဲမီထရပ်(စ်)က ရေခပ်ထုတ်ရင်း ကျယ်လောင်စွာ ဘုရားစာရွတ်နေသည်။ သမ္မန်ပေါ်တွင် ဂျွန်၏ ဆဲသံ၊ ဒဲမီထရပ်(စ်)၏ ဘုရားစာရွတ်သံ၊ အပျံ့စားနစ်ကီ၏ အော့အန်သံ၊ ချွတ်တား အလက်ဇန်၏ ငိုသံတို့ ဝက်ဝက်ကွဲနေသည်။

ဧရာမလှိုင်းလုံးကြီး တစ်လုံးနှင့် တစ်လုံးအကြား တိုတောင်းသော နားချိန်ကလေးရှိသည်။ ထိုကာလတိုလေးအတွင်း တက်မကျင်ကို ကိုင်လျက်သား ကျွန်ုပ်၏ အတွေးများ မရပ်မနား ပြေးလွှားနေသည်။ အခြေအနေကို ချိန်ဆ နေသည်။ ပထမတွင် ကိုယ့်တစ်ဖို့သာ ကိုယ်တွေးသည်။ သမ္မန်နစ်လျှင် ကိုယ် တစ်ဦးတည်း ဘယ်လိုလွတ်အောင် ကြံမည်နည်း။ လှေဝမ်းထဲတွင် တစ်ဝက်သာ ကျန်တော့သည့် ရေစည်များရှိ၍ ထိုရေစည်များကိုသာ တွဲချည်နိုင်ပါက တစ်ယောက် တော့ ဆယ်မထားနိုင်သည်။ သို့ရာတွင် ဤနည်းမှာလည်း အခိုက်အတန့်သာ ဖြစ်မည်ဟု တွေးမိပြီး ရေထဲသာ ဒိုင်ဗင်ထိုးချလိုက်ချင်တော့သည်။ ပင်လယ် ရေအောက် အနက်ကြီးရောက်သွားအောင် ခြေကုန်လက်ပန်းကျသည်အထိ ကူး၊ ကူးပြီးလျှင်မူ နာကျင်ခြင်း ကင်းသော မရုဏစခန်းဆီ ဆိုက်ရောက်သွားတော့ မည်ဟု စာအုပ်ထဲ ဖတ်ခဲ့ဖူးသည်။

သိပ်မကြာခင် ကယောက်ကယက် အတွေးများ ငြိမ်ကျသွားသည်။ ဖြစ်လိုရာ ဖြစ်စေတော့။ အားလုံးရိုးရိုးကလေးသာ။ သို့ရာတွင်... သို့ရာတွင်...။ အိမ်က အမေနှင့် အဖေအတွက် နှမြောစရာ ကောင်းလိုက်လေခြင်း။ ဖြစ်ပုံပျက်ပုံ အလုံးစုံကို အမေနှင့် အဖေ ဘယ်သောအခါမှ သိသွားနိုင်မည်မဟုတ်။ သားမောင် ပြန်လာမည့်ရက်ကို မိဘများ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆုတောင်းကြတော့မည်။ စိတ်ပူ ကြရတော့မည်။ ကရိတ်ကျွန်းတိုက်ပွဲတုန်းက သေသွားခဲ့လည်း အကောင်းသား။

သမ္မန်နံဘေးကို တစ်ဝက်တစ်ပျက်ခန့် ရေလုံးရိုက်မိပြီး အားလုံး ရေနစ် ကြရပြန်သည်။ အမောဆိုနေသော ဂျွန်က ရေခပ်ထုတ်နေရာမှ ခါးဆန့်ပြီး လှေဝမ်းထဲ တဗွမ်းဗွမ်းလျှောက်ကာ ကျွန်ုပ်မျက်နှာကို အသည်းအသန်ကြည့် နေသည်။ ကျွန်ုပ်က သူ့ကို လှမ်းအော်ခေါ်သော်လည်း လေပြင်းက စကားလုံးများကို လည်ချောင်းထဲ ပြန်သွင်းပေးလိုက်၏။ သူ နားလည်သလားမသိ၊ ပြုံးပြပြီး

မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ထိုင်ချသည်။ ဒဲမီထရပ်(စ်)သည် ရေခပ်ထုတ်ခြင်း အမှုကို လက်မြောက်လိုက်ပြီ။ လှေဝမ်းထဲ ဒူးထောက်၍ ဆုတွေ့သာ တွင်တွင်တောင်းနေသည်။ ရင်စို့လောက်ရှိသည့် ရေထဲ ယိမ်းထိုးလျက်။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်လည်း ထိုင်လျက်သား ဒူးနှင့်ပေါင်များ ရေထဲရောက်နေပြီ။

ခွေးကလေးသည် နှစ်ကီနှင့်အတူရှိနေရာမှ ရေထဲခုန်ဆင်းပြီး ကျွန်ုပ်ပေါင်ပေါ်တက်သည်။ ကြောက်လည်း ကြောက်၊ ချမ်းလည်း ချမ်းကာ ခွေးကလေးတအိအိအော်သည်။ ဂျွန်က ခွေးကလေးကို လှမ်းယူပြီး ပွတ်သပ်ပေးသော် ခွေးကလေးကလည်း ဂျွန်ကို လျှာဖြင့် ပြန်လျက်ပေးသည်။

တအုန်းအုန်းရွာချနေသော မိုးရေများကို မျက်နှာဖြင့် မော့ခံကာ ကျွန်ုပ်တိတ်ဆိတ်စွာ ဆုတောင်းသည်။ အစောပိုင်းက ကြောက်ရွံ့အမောဆိုးမှုများ ပြေပျောက်သွားပြီး လူက ငြိမ်လာသည်။ မျှော်လင့်စောင့်စားနေမိသည်။ အံ့ဖွယ်သရဲဝင်္ဂကျွတ်ခြင်းကို စောင့်စားခြင်းမဟုတ်။ မရှောင်နိုင်သည့် ကိစ္စအပေါ် မိမိကိုယ်ကို အသင့်ပြင်ထားခြင်းသာ ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်ကို ကူညီလိုသောစိတ်ကူးဖြင့် ဂျွန်သည် ခတ်တက်ကို ယူသည်။ တိုက်လေကို အံ့တုပြီး ကျုံးအော်သော်လည်း သူ့အသံကို ကျွန်ုပ် မကြား။ ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ငြိမ်ကျကာ ထိုင်စောင့်နေမိပြန်သည်။ လှေဝမ်းထဲမှ ရေက ပင်လယ်ရေမျက်နှာပြင်နှင့် သုံးလေးလက်မခန့်သာ ကွာတော့သည်။ တိုက်လေသည် အပြီးတကြီးတိုက်ခတ်နေပါလျက် လှေသည် လေးကန်ဖင့်နွဲ့စွာ...။ တစ်ခုခုကိုတော့ ဖြုတ်ချမှ ဖြစ်တော့မည်။ ရွက်တိုင်ရှည်ကြီး သို့မဟုတ် ရွက်ကို ဖြုတ်ချမှ ဖြစ်တော့မည်။ သမ္မန်သည် ဝန်နှင့်အား မမျှတော့။

တိတ်ကျကျ ပြောရလျှင် လှိုင်းလုံးခုနစ်လုံးခန့်လာပြီးလျှင် လှေသည် ကိုက်ပေါင်းရာချိ၍ လွင့်သွားသည်။ လှေနံဘေးကို လှိုင်းလုံးတစ်ချက်လောက် ပုတ်ရုံနှင့် လှေသည် ဇာတ်သိမ်းတော့မည်။ ဤမျှ ရေပြည့်နေသော လှေကို လှိုင်းနှင့် တည့်အောင် မထိန်းနိုင်တော့။

ရုတ်တရက် ပြင်းထန်သော ဘေးတိုက်လေ ဝင်မွေ့ကာ သမ္မန်လည်း စောင်း၊ ရွက်တိုင်လည်းကျိုး၍ မျက်စိရှေ့တွင်ပင် ရွက်နှစ်ခြမ်း ဗြန်းဗြန်းကွဲ၊ နှစ်ရွက်ထပ်နေပြီးမှ အမြွှာမြွှာ မွစာကျသွား၏။ စောင့်စားနေရသည့်အချိန်အခါကို ရောက်ပါတော့မည်။ အားလုံးက တောင့်ထားကြရသည်။ သမ္မန် သူ့သဘောနှင့် သူ ငြိမ်သွားအောင် စောင့်ကြသည်။ ခုနစ်လုံးမြောက် လှိုင်းလုံးကြီး တလိမ့်လိမ့်

တက်လာနေပြီ။ ကျွန်ုပ်၏ပေါင်ခွင်ပေါ်မှ ခွေးကလေးလည်း တောင့်နေရှာသည်။ တစ်ယောက်က အာခေါင်ခြစ်အော်သည်။ နောက်ထပ် စက္ကန့်ပိုင်းလေးအတွင်း ဇာတ်သိမ်းကြရတော့မည်။

လှိုင်းတောင်လုံးကြီး ထန်ပြင်းစွာ မရိုက်ပုတ်မီ ပွက်သေးထလှိုင်းခေါင်း ဖြူများ လှပငြိမ်ငြောစွာ ဝေ့ဝေ့ဝိုက်ဝိုက် မိုတက်လာသည်။ စီဝေပွက်ထနေသော ရေလုံးသည် ကျွန်ုပ်၏ဦးခေါင်းနှင့် ပခုံးပေါ် ရိုက်ချလိုက်သည်။ ခြေထောက် အောက်မှ သမ္ဗန်ကား သိမ့်သိမ့်ခါလျက်။ မျက်လုံးများကို စုံမှိတ်လိုက်သည်။ နားထဲတွင် တဝေါဝေါ ရေသံ...၊ တစ်ကိုယ်လုံး ဝဲလှည့်နေသည်က ရေချည်းသာ။ သို့ရာတွင် ထိုင်ခုံပေါ်မှ လွင့်ကျမသွားသေး။

ထို့နောက် ကျွန်ုပ်သည် လှေဝမ်းထဲကျကာ ဂျွန်နှင့် ခွေးကလေးကို တိုက်မိသည်။ ဦးခေါင်းကို ရေပေါ်ရောက်အောင် ရုန်းကန်နေစဉ်အတွင်း အချိန် ကာလဆိုသည်မှာ ရပ်တန့်နေသယောင်ရှိသည်။ ဇာတ်သိမ်းကို စိတ်မရှည်နိုင် အောင် စောင့်နေရသည်။ အသည်းငယ် စိုးထိတ်စိတ်များတော့ မပေါ်လာ။ သေမင်းတံခါးဝနား ရောက်လာစဉ် ဆောက်တည်ရာမဲ့ ပူပန်ဗျာများရမည်ဟု စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ဖူးသော်လည်း ကျွန်ုပ်ဘာမှမဖြစ်။ ခန္ဓာကိုယ်က ရုန်းဆန်နေသည်။ စိတ်ကမူ ငြိမ်ကျလျက်။ စက္ခုအာရုံထဲ နိရဲလျှံမောင်းနေ၍ အခြားကမ္ဘာသို့ ကူးပြောင်းတော့မည့် အဦးအစ နိမိတ်များလားဟု တအံ့တဩဖြစ်နေရသည်။ ဟိုးအဝေးမှ အသံတစ်သံက ကျွန်ုပ်ကို လှမ်းခေါ်နေသည်။ ဘဝသစ်တွင် ကျွန်ုပ်ကို သိသူရှိ၍ လူက ကျေနပ်ချင်သလိုလို။ ထို့နောက် အရာအားလုံး မှောင်ကျ သွားသည်။ ခေါ်သံကိုတော့ ကြားနေဆဲ။ အားလုံးပြီးဆုံးသွားလေပြီ။

“ဆရာ... ဆရာ... အားတင်းထားပါဦး... ကျုပ်ကို စကားပြောခမ်းပါ”

အသံတစ်သံက ကျွန်ုပ်၏အသိထဲ မျောလွင့်လာသည်။

“ဟောဗျ၊ ဒါ ဂျွန်အသံကြီးပါလား။ ကျုပ်သေသွားတာတောင် အရာရှိ တစ်ယောက်လို သဘောထားပြီး ခေါ်နေပါကလား။”

ရုတ်ခြည်းပင် ကျွန်ုပ်၏စိတ်အာရုံများ ရှင်းလင်းသွားသည်။ မျက်လုံး ဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ဂျွန်ညာလက်မောင်းကြားထဲ ရောက်နေသည်။ ဂျွန်၏ဘက်ဘက်လက်က တက်မကျင်ကို ဒေါသတကြီး ထိန်းနေသည်။ မုန်တိုင်း အားပျော့မသွားသေး။ သို့ရာတွင် စောစောတုန်းကနှင့် မတူတော့။ သမ္ဗန်သည် ရွက်မရှိ။ သမ္ဗန်ဝမ်းထဲမှ ရေကလည်း လျော့နေသည်။ ဘယ့်နှယ့်များ ဖြစ်သွား

ပါလိမ့်ဟု ကျွန်ုပ်တွေးနေစဉ်မှာပင် လှိုင်းတစ်လုံးလိမ့်လာသည်။ လှေဝမ်းထဲ ရေမဝင်။ ကျွန်ုပ်ချက်ချင်း ကျုံးထလိုက်၏။ ဂျွန်က ကျွန်ုပ်ကို ပြုံးပြုံးကြီး ကြည့်နေသည်။

“ဆရာ ရမယ်ဆိုတာ ထင်သားပဲ။ ရွက်မရှိတာ ပိုကောင်းမယ်နော်။ ခုမှ သမ္မန်က လှိုင်းအတိုင်း တက်သွားတာ။ ဒီလှေပဲ့ကြီးကိုသာ ထိန်းနိုင်ရင် ဒီညတော့ လွတ်နိုင်ကောင်းပါရဲ့။”

သူ့လက်ထဲမှ တက်မကျင်ကို ကျွန်ုပ်လွှဲပြောင်းယူရပြီကော။ ပဲ့နင်းဟောင်းလေး၏ နည်းအတိုင်း နောက်မှ တလိမ့်လိမ့်လိုက်လာသော လှိုင်းကို တည့်တည့်ချိန်သည်။ မှောင်ကြီးမဲကြီးထဲ ဘာမျှမမြင်ရ၍ ပါးပြင်ပေါ် လေတိုး၍ အေးနေသည်ကို ချိန်ရခြင်းဖြစ်၏။

ဂျွန်သည် ရေပုံးတစ်ပုံးဖြင့် အလုပ်ရှုပ်နေပြီ။ အခြားလူများလည်း တအားတက်ကာ ဂျွန်ကို ဝိုင်းကူကြသည်။ လှေဝမ်းထဲမှရေသည် သိပ်မကြာမီ ခြောက်လက်မ ခုနစ်လက်မခန့်သာ ကျန်တော့၏။ သည်းသည်းမည်းမည်းရွာနေသော မိုးကို အံတုကာ မျက်လုံးဖြို၍ အမှောင်ထဲထဲ မော့ကြည့်ဖြစ်သည်။ ဪ... ကံကြီးပေလို့သာ။ သည်မိုးသည်လေထဲမှ အံ့ဖွယ်သရဲ ကံကြမ္မာကို မှတ်တမ်းတင်လိုလှသည်။

ပိတ်ပိတ်ပိန်းနေသော အမှောင်ထဲထဲမှ မိုးရေတို့ ဒလဟော ခုန်ဆင်းနေဆဲ။ တစ်ညလုံး ခတ်တက်တစ်လက်၊ တက်မကျင်တို့ဖြင့် နပန်းလုံးရသည်။ လှိုင်းလုံးတွေကိုသာ ရေတွက်ရင်း ကုန်လွန်ခဲ့ရသော ဤညတာ... မခံသာအောင် ရှည်လျားကြာညောင်းလှသော ဤညတာ... အရဏ်သည် ကျွန်ုပ်တို့ကို မေ့လျော့သွားပြီထင်။

သို့ရာတွင် နောက်ဆုံးတော့လည်း ကောင်းကင်သည် ယဲ့ယဲ့ကလေးလင်းလာရချေပြီ။ လှိုင်းလုံးကြီး၏ ထိပ်ကို သမ္မန်ရောက်သွားတိုင်း ရှေ့ခပ်ဝေးဝေးကို မြင်လာရသည်။ ထိုအခါမှ အသစ်အသစ်သော အကြောက်တရားတို့ ဖြစ်ထွန်းလာသည်။ တစ်ညလုံး ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် လှိုင်းတံပိုးတို့ကား တစ်မျှော်တခေါ်ကြီး မဆုံးနိုင်တော့။ အမြုပ်တစ်စီ ဒလိမ့်ခေါက်ကွေး ချဉ်းကပ်လာပုံသည် အသည်းထိတ်စရာ။

နေ့လယ်လောက်တွင် မိုးလည်းစဲ၊ လေလည်း မလွန်ကဲတော့။ သိသိသာသာ ပြောင်းလဲမသွားသေးသည်ကတော့ လှိုင်းလုံးများသာ။ အဝေးကို မျှော်နေသော ဒဲမီထရပ်(စ်)က ရုတ်တရက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားပြီး “ကုန်းမြေကွ... ”

ဟိုမှာကြည့်၊ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းအောက်နားကလေးမှာ။ မဲမဲကလေး မြင်လား။ ဟု ထအော်သည်။

အားလုံး လှမ်းမြင်ကြရပါသည်။ အကြမ်းဖျင်း တွက်ကြည့်ရသလောက် မြောက်ဘက်မိုင်သုံးဆယ်အကွာမှ ဖြစ်သည်။ ဘာများဖြစ်မလဲဟု အားလုံး စိတ်ဝင်စားနေကြပြီ။ အားလုံးကိုယ်စီကိုယ်၎င်း အတွေးအကြံ အသီးသီးရှိကြမည်ဟု ထင်သည်။ သို့သော် မည်သူမှ မသေချာ။ အလက်ဇန်ဒရ်နှင့် ဒဲမီထရပ်(စ်) တို့က ခတ်ကွင်းထဲမှ ခတ်တက်ကို ဆွဲဖြုတ်ကာ ဂျွန်နှင့် ကျွန်ုပ်ကို ကူသည်။ ပစ်မှတ် အသစ်ဆီသို့ ကျွန်ုပ်စွန့်စားရဲသလောက် သမ္မန်ကို ဦးတည်လိုက်သည်။ ထိုကျွန်းပေါ် နေသူများမှာ အီတလီဖြစ်ပစေ၊ ဂျာမန်ဖြစ်ပစေ၊ ဂရိ သို့မဟုတ် ဘူဂေးရီးယား ဖြစ်ပစေ၊ ကျွန်ုပ်တို့မှာတော့ ကံစမ်းရတော့မည်။

နေဝင်မိုးချုပ်ထိ ထိုကုန်းမြေနှင့် ဆယ်မိုင်ခန့်ဝေးကွာနေဆဲ။ ပုံပန်း သဏ္ဍာန်ထင်ရှားလာသော ကုန်းမြေသည် မြင့်မြတ်တောင်နှင့် သွားဆင်၍ ကျွန်ုပ် တို့အားလုံး စိတ်များ လေးလံလျက် ရှိသည်။ မုန်တိုင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့အား မြောက်ဘက် မိုင်ငါးဆယ်ခန့်ဝေးအောင် တွန်းထုတ်လိုက်သော်လည်း ဦးတည်ရာ နည်းနည်းပြောင်းသည်နှင့် နောက်ဆုံး နဂိုဘူတာ ပြန်ဆိုက်နေသည်။ လှေလှော် နေသည့် လက်များကလည်း ကျင့်သားရ လက်များ မဟုတ်၍ အရည်ကြည် ဖုများ တက်လာပြီး ပေါက်ပြဲကုန်သည်။ အလုပ်ကို တစ်ရံတစ်ဆစ်မျှ မရပ်နားခဲ့သူ ဂျွန်က အဆိုဆုံးဖြစ်၏။ လက်နှစ်ဖက် သွေးချင်းချင်းနီနေသည်။ ထို့ကြောင့် တူရကီရှိရာ အရှေ့အရပ်ဆီဆက်သွားရန်ကား မေးဖို့ရန်ပင် မလိုအပ် တော့။

မြင့်မြတ်တောင်ကြီးကို ပြန်မြင်ရ၍ အူမြူးသွားသော ခရီးသည်လေးမှာ ခွေးကလေးသာဖြစ်၏။ အံ့ဩစရာ တစ်ညလုံး ရှင်သန်နေထိုင်ခဲ့သော ခွေး ကလေးက ယခု မြင့်မြတ်တောင်ကြီး နီးလာတော့ ပတပ်ရပ်ပြီး တဟောင်တည်း ဟောင်နေသည်။ ကျွန်းဆွယ်၏ အရှေ့ဘက်အကျဆုံး အငူ၊ ချောက်ကမ်းပါး၏ လေညှာရပ်ကို မိုးစုပ်စုပ်ချုပ်မှ ရောက်သည်။ ကမ်းကပ်နိုင်ဖို့ကို ပူရပြီ။ သမ္မန်ကို ကျောက်ဆောင်နား ကပ်သည်နှင့် လှိုင်းရိုက်ပြီး ဒုက္ခများနိုင်သည်။ အားလုံးကို ဖိနပ်ချွတ်ကြရန်၊ ကြယ်သီးဖြုတ်ထားရန် ကျွန်ုပ် အမိန့်ပေးရပြီ။ ရေကူးချင် ကူးရ တော့မည်။ အပျံစား နစ်ကီနှင့် ချွတ်တား အလက်ဇန်ဒရ်က ယခုမှ ရေ လုံးဝမကူး တတ်ကြောင်း ကြေညာတော်မူထား၍ ဂျွန်က နစ်ကီကို၊ ကျွန်ုပ်က အလက်ဇန်ဒရ်ကို ကူရမည်။

သမ္မန်သည် ကျောက်ထရုံမျက်နှာစာ တစ်လျှောက် ရေစီးကြောင်းအတိုင်း ပြေးလာသည်။ ပဲ့ကိုထိန်း၍ ကျောက်ထရုံမျက်နှာစာ အကျိုးအပေါက်များကြား ကမ်းကပ်နိုင်အောင် ကြိုးပမ်းရသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို လေညာရပ် ပင်လယ် ကွေ့ကလေးထဲ ဆိုက်ရောက်လာသည်။ ရေစီးကြောင်းကို ဆန်နိုင်အောင် ကျွန်ုပ်တို့ ရှိရှိသမျှ လက်ကျန်အင်အားကို ဖျစ်ညှစ်၍ ရေကုန်ရေခန်း လှော်ကြသည်။ မကြာခင် ဧရာမ ကျောက်ကမ်းပါးအောက်မှ ရေငြိမ်ရာဆီ သမ္မန်ဝင်လာပြီး ကျောက်ဖျာ ဆိပ်ခံဆီ ရောက်လာသည်။ ကျောက်ဖျာဆိပ်ခံနှင့် ပေ့ သုံးဆယ်အကွာတွင်မူ အဆောက်အဦကြီးတစ်လုံး မှောင်ထဲ ထီးထီးကြီး တည်ရှိနေသည်။

ဒုက္ခသုက္ခများကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး သေကောင်ပေါင်းလဲဖြစ်နေ ကြရာ သမ္မန်ကို ချည်ရာ၊ နှောင်ရာ၊ ကမ်းပေါ်ရောက်အောင် မိမိကိုယ်ကို သယ်ရာ၊ အိမ်ကြီးဆီ ချဉ်းကပ်လာရခြင်းများသည် ကျွန်ုပ်တို့အတွက် အလွန်အမင်း ဖြစ်ခဲ့သည်။ အိမ်ကြီးသည် လူသူမရှိသော စွန့်ပစ်ခံ အိမ်တစ်လုံးဖြစ်နေသည်။ တံခါးကိုလည်း သော့ခတ်ထားရာ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဘာမှမလုပ်နိုင်ခင် ခြံဝင်းထဲ ပစ်လွဲ အမောဖြေကြသည်။ အတန်ကလေး နေသာထိုင်သာရှိလာမှ ဂျွန်က အိမ် သော့ခလောက်သည် ကြီးလွန်း၍ ဖွင့်ဖို့ မလွယ်ကြောင်း ပြောသည်။ ပထမ တစ်ခါလို ဆောင့်တုံးသုံးရပြန်သည်။ တံခါးပွင့်သွားပြီး သိပ်မကြာခင် အိမ်ထဲ မီးမွှေးနိုင်၊ စားစရာရှာနိုင်ခဲ့သည်။ အင်္ကျီများကို ဧည့်ခန်းထဲ ပတ်ပတ်လည် လှန်းပြီး ခဏချင်းမှာပင် မီးပုံဘေး ကော်စောပေါ် အားလုံး အိပ်ပျော်သွားကြ တော့၏။

အခန်း (၁၈)

သုံးဦးသုံးဖော်

စောရအမှုကြီး၏ နောက်ဆက်တွဲ စွန့်စားခန်းကာလများသည် ရဲဘော်ရဲဘက် စိတ်ကို ဖြစ်ထွန်းစေခဲ့သည်။ ရဲက နောက်တစ်နေ့ နေမထွက်မီပြေးပါဟု ဆော်သြ လာ၍ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဤနယ်မြေနှင့် လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ်ဖြစ်အောင် တောင်ပေါ်တက်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အုပ်စုနှစ်စုခွဲလိုက်သည်။ ဂရိ လူမျိုး ဒဲမီထရပ်(စ်)နှင့် အလက်ဇန်ဒီက စိန့်လောရင့် ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီ ဦးတည်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏အောက်ဘက်တွင်မူ ပင်လယ်ကြီးက လှိုင်း တခုနဲ့ ဝုန်းနှင့် မုန်တိုင်းထန်နေဆဲ။

တောင်ပေါ်ဘုန်းကြီးကျောင်းရွာကလေးများကို ဖြတ်၍ ခရီးဆက်လာ ကြရာ အသိအကျွမ်းမှန်သမျှကို ဝင်တွေ့ပြီး စားဖွယ်သောက်ဖွယ် ဝယ်ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်နေရာတွင် တစ်ညထက် ပိုမနေ။ သွားမည့်အရပ်ကိုလည်း လှီးလွဲ၍ ပြောထားရစ်ခဲ့ကြ၏။ အကြောင်းမှာ လှေခိုးခြင်းသတင်းသည် ဘုန်းကြီး ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှ တစ်ကျောင်း တစ်မဟုတ်ချင်း ပျံ့နှံ့နေသည်။

မြောက်အရပ်ဦးတည်၍ မုန်မှန်ခရီးဆက်လာကြရာ တစ်ပတ်အကြာတွင် ကွန်မန်ဒို ဝျန်နှင့် အပျံ့စား နစ်ကီတို့ ကျွမ်းသည့် နယ်မြေထဲရောက်လာကြ၏။ တစ်မနက်တွင် တောရှင်းမြေကွက်လပ်၏ အစွန်အဖျားနားမှ အိမ်ကလေး တစ်လုံးစီ ခိုးကြောင်ခိုးဝှက် ချဉ်းကပ်ကြသည်။ ထိုအိမ်ကလေးကို ဌာနချုပ်အဖြစ် ပြုလုပ်၍ကြောင်း ဝျန်က ဆိုသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အခွင့်အရေးရသည်နှင့်

လှေထပ်ခိုးရန် ဆုံးဖြတ်ထားပြီးဖြစ်၍ ထိုအိမ်ကလေးတွင် စတည်းချကာ လှေ အရှာထွက်ကြရမည်။ သို့ရာတွင် ရာသီဥတု မငြိမ်မချင်း ခိုးဖြစ်ဦးမည် မဟုတ်။

အိမ်အနား သတိထားလျှောက်လာရာ အိမ်တွင်းဝယ် လူသူမရှိ။ အဝင် တံခါးသည် မင်းတုပ်ကြီး ထိုးထားသည့်အပြင် ချည်နှောင်ထားသည့် သံကြီးကြီးက ထူထူထဲထဲမို့ အိမ်တံခါးဖျက်ရေးမှာ ကတ်သီးကတ်သတ် လက်ဝင်လွန်းသော ကိစ္စဖြစ်နေသည်။

“ကျုပ်ကတော့ အိမ်ထဲကို တံခါးကနေ ဝင်ဖို့ စိတ်ကူးမရှိဘူးဆရာ။ ကြည့်ရတာ ဒီကို တစ်ယောက်ယောက်လာသလားလို့။ လူသာလာရင်တော့ အိမ်ထဲမှာ စားစရာရှိမှာပဲ။ ပြမယ်... ဒီလို အိမ်မျိုးထဲကို ကွန်မန်ဒိုတွေ ဘယ်လို ဝင်သလဲဆိုတာကို...” ဟု ဂျွန်က ပြုံးပြုံးကြီး ပြောသည်။ ပြောပြီးလျှင် အိမ်အောက် ကျောက်တုံးအုတ်မြစ်ကြားထဲ တိုးဝှေ့ဝင်သွား၏။

သူ့နောက် ထပ်ချပ်မကွာလိုက်ရင်း သူလုပ်သမျှ ကြည့်ရသည်။ ဂျွန်သည် ခေါင်းပေါ်မှ ပျဉ်ချပ်များကို တတောက်တောက်ခေါက်သည်။ သူ ကြိုက်သည့် ပျဉ်ချပ်ကို တွေ့သွားမှ အားနှင့် အပေါ်ကို တွန်း၏။ ဘာမှမကြာဘဲ အားလုံး အခန်းထဲ တက်လာနိုင်ခဲ့သည်။ ဂျွန်သည် မှောင်မှောင်မည်းမည်းထဲ ဟိုစမ်း သည်စမ်း စမ်းပြီး ဖယောင်းတိုင်မီးထွန်းလိုက်ရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် မီးလင်းဖို ရှိသော လေးထောင့်အခန်းထဲရောက်နေမှန်း တွေ့လိုက်ရ၏။ မီးလင်းဖိုထဲတွင် ထင်းများကအသင့်။ ဤသို့ဖြင့် မီးခြစ်ဆဲလေးတစ်ချောင်းသာ ထည့်ပြီး ကြမ်းပေါ် ထိုင်၊ မီးစာလှုံရသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့ဇွေတုန်းက ဘုန်းဘုန်းတစ်ပါးနဲ့ ဒီမှာ အတူနေခဲ့တာပျ။ တစ်ရက်တော့ သူက ကွင်းထဲ အလုပ်ဆင်းလုပ်တယ်လေ။ ဒါနဲ့ ကျုပ်လည်း ဒီပျဉ်ချပ်ကို ဖြုတ်ထားတာ။ ဆောင်းဝင်ရင် ဘုန်းဘုန်းက ကျောင်းပြန်တော့မှာ။ ဒီတော့ ဒီအိမ်ကို ပုန်းစရာလုပ်ရင် ကောင်းမယ်လို့ တွေးမိတာပါ။ သို့လှောင် ခန်းထဲ ဘာရှိမလဲ မသိဘူး” ဟု ဂျွန်က ပြောပြောဆိုဆို ကပ်လျက် အခန်းထဲ သွားဖွကာ အာလူး၊ ငါးဆားနယ်တို့ဖြင့် ပြန်ရောက်လာသည်။ ဟင်းချက်၍ မပြီးသေးခင် ဂျွန်ပြောပြ၍ သိရသည်မှာ ယခုသုံးသော သံလွင်ဆီသည် ဝတ် ကျောင်းထဲရှိ မှန်အိမ်များထဲမှ ဆီဖြစ်နေသည်။

စားစရာကို ပန်းကန်ပြားထဲ ထည့်ပြီး စားမလိုလုပ်ကာမှ ဆင်ဝင်တွင် ခြေသံကြားရသည်။ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်ရ

ပြန်သည်။ ထို့နောက် ပါးစပ်ထဲ ပလုပ်ပလောင်းထည့်ပြီး ပြေးရန် ကြံရသည်။ အပြင်ဘက်မှ သံကြိုးသံ တဂျောက်ဂျောက်နှင့်အတူ ဧရာမသော့ခလောက်ကြီးထဲ ဧရာမသော့ကြီး ထည့်လှည့်နေသံကို ကြားရ၏။

တံခါးသည် အိမ်အတွင်းဘက် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပွင့်လာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့မှာ လှုပ်ပင်မလှုပ်ရဲ။ စားလက်စကို ပေါင်းပေါ်တင်၍ ဝင်လာသူကို ခေါင်းလည်ပြီး ကြည့်ရသည်။ ဘုရားစာ တတွတ်တွတ်ရွတ်နေသော ခါးကုန်းကုန်း ဘုန်းတော်ကြီးအိုတစ်ပါး ဖြစ်နေသည်။ မီးလင်းဖို့ထဲမှ မီးညွန့်ကျိုးသွားပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကြောင့် ကွယ်နေသလား မသိ။ ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဘာမှ မမြင်ဘဲ မျက်စိလျှမ်း၍ ဝတ်ကျောင်းထဲဝင်သွားသည်။ ဝတ်ကျောင်းထဲမှ ချိုးချိုးချွတ်ချွတ် အသံများကြားရပြီး ဘုရားစာရွတ်သံ ရပ်သွားသည်။

“မှန်အိမ်ထဲမှာ ဆီမရှိတာ သိသွားပြီ” ဟု ဂျွန်က စိုးရိမ်စွာ တိုးတိုးပြောသည်။ ဂျွန်အသံသည် မိမိကိုယ်ကို အပြစ်မကင်းမှန်း သိနေသလို ဖြစ်၏။ ဘုန်းတော်ကြီး ပြန်ရောက်လာသည်။ လူအုပ်ကို မြင်သွားပြီး ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းနှင့် စကားမဆိုနိုင်။

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဘုန်းဘုန်း” ဟု ဂျွန်က ဂရိဘာသာဖြင့် ပြောသည်။

“တပည့်တော် မိတ်ဆွေတွေပါ။ ဒီမှာ ခဏလာခိုတာပါ။ တပည့်တော်တို့ စားစရာနဲ့ နေစရာပဲ လိုချင်တာပါ။ တခြား ဘာမှ မလိုချင်ပါဘူး။”

ဘုန်းတော်ကြီးသည် ဘာဆို ဘာမှမဖြစ်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို တွေ့ရ၍ ဝမ်းသာသွားပြီး အိမ်ထဲဝင်လာပုံကို ရယ်ချင်နေသည်။ ဆေးရွက်ခြောက်များနှင့် သောက်စရာ တည်ပေးပြီး တံခါးပိတ်သော့ခတ်ကာ ကျောင်းကို ပြန်သွားသည်။

အိမ်ကလေးကို ကျွန်ုပ်တို့ ကောင်းကောင်းအသုံးချရသည်။ ဘုန်းတော်ကြီး မှန်မှန်အလည်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့နှင့် တွေ့သည်ဖြစ်စေ၊ မတွေ့သည်ဖြစ်စေ၊ အစားအသောက် လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်များကို ခြင်းတောင်းနှင့် ထားပေးခဲ့ပြီ။ အိမ်ထဲတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ရှိနေစဉ် မီးခိုးလူနေ၍ ခရီးသည်များက ခရီးတစ်ထောက်နားခိုလိုပြီး ဆင်ဝင်ထိရောက်လာကြသည်။ သို့ရာတွင် သော့ခလောက်ကြီးနှင့် သံကြိုးတို့ကြောင့် ဧဝဧဝါဖြစ်ကာ ကြာရှည်မနေကြ။

နောက်ထပ် အကူအညီတစ်ခုရသေးသည်။ စိန်ပေါကျောင်းမှ ဂိတ်မှူးဆရာတော် ပေသည် မေပျံစား နှစ်ကီ၏ မိတ်ဆွေဖြစ်သည်။ လှေသတင်းကို ယူဆောင်ပေးသူမှာ ဆရာတော် ပေပင်ဖြစ်၏။ အင်မြူလီယားနားမှ ကျွန်းသား

တစ်ယောက်သည် ဘေးရွာမှ ဘုန်းကြီးများနှင့် အရောင်းအဝယ်လုပ်ရန် စေ့စပ်
နေသည်။ ထိုကျွန်းသား စီးလာသည့် လှေက သိပ်မဆိုး။ လှေကို ညတိုင်းညတိုင်း
ရွာအောက်ဘက် ကမ်းကျေ့လယ်တွင် ထားရစ်ခဲ့သည်။ ထိုနေရာသည် မှောင်ရိပ်
ကျ၍ ကျွန်ုပ်တို့ ဘာကြောင့် မခိုးနိုင်ရမည်နည်း။

သည်လိုနှင့် ဆရာတော်ပေပြောပြထားသော ပင်လယ်ကျွေ့ကို
ကျွန်ုပ်တို့ ချီတက်ကြသည်။ တည်းခိုရာအိမ်မှ နှစ်နာရီကြာအောင် လျှောက်ကြ
ရသည်။ လမ်းမတ်မတ်ကို အဆင်ချောချောဆင်းနိုင်ခဲ့ပြီး ရွာ၏ဘေးပမ်းမှ
ခိုးကြောင် ခိုးဝှက်ချဉ်းကပ်လာသော် လှေရှိရာ ကမ်းခြေသို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက်
ရောက်သွား၏။ သေချာပါသည်။ ကျောက်ဆောင်အလယ် ဖွက်ထားသော
ဝေလငါးဖမ်း သမ္ဗန်ကြီးမှာ ရေလမ်းခရီးအတွက် သင့်တော်လွန်းနေသည်။
သမ္ဗန်က ရွက်တိုင်မပါလည်း နေပေစေ၊ တစ်လကြာအောင် လှော်ချင် လှော်ရ၊
ရောက်အောင်သွားမည်ဟု ကျွန်ုပ်တို့ ဆုံးဖြတ်ကြသည်။ သမ္ဗန်သည် လေးလံ
လွန်း၍ ရေချနိုင်အောင် အလဲလဲအကွဲကွဲကြိုးပမ်းခဲ့ရသည်။ နောက်ဆုံး ရေချ
နိုင်ပြီး သမ္ဗန်ဦးကို အရှေ့တောင်အရပ်လှည့်ကာ စတင်လှော်ခတ်ကြစဉ် အပေါ်
ဘက်မှ ရွာသည် ဘာမှသိပုံမရသေး။ ဟေးလားဝါးလား အသံများသာ သဲ့သဲ့
လွင့်လာသည်။

လေမတို့သော ရေပြင်သည် မှန်သားပမာ ချောမွေ့နေသည်။ သုံးဦးသား
အင်ဘရော့(စ်)ခရီးအတွက် စိတ်ဓာတ်တွေ တအားတက်ကြွလာသလို ရိက္ခာ
ကလည်း နှစ်ရက်သုံးရက်စာပါသည်။ သို့ရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ရေကြောင်းခရီး
ထွက်မည်ကြံတိုင်း ဘယ်လိုကြောင့်ရယ်မသိ၊ ကံကြမ္မာငြိုးမာန်ဖွဲ့ကာ မျက်နှာသာ
မပေး။ အားကောင်းသော ရေစီးကြောင်းထဲ သမ္ဗန်ရောက်သွားပြီး ပင်လယ်ရေပြင်
မြင့်တက်လာနေ၍ စိတ်လေးလေးနှင့် သမ္ဗန်ကို ကျောက်ဆောင်ကျွေ့ကလေးထဲ
မသွင်းချင် သွင်းချင် သွင်းလိုက်ရသည်။ နောက်တစ်နေ့ အဆင်ပြေပါစေ
ဟူ၍သာ မျှော်လင့်ရတော့၏။

နောက်တစ်နေ့ တစ်မနက်ခင်းလုံး လေနှင့်အတူ လှိုင်းတို့ တက်
လာသည်။ ပင်လယ်ကျွေ့ထဲဝယ် လေနီကြမ်းတို့ တရကြမ်းမွေ့လာ၍ ကျောက်
ဆောင်နှင့် သမ္ဗန် တိုက်မိပြီး သမ္ဗန်ကွဲမှာ စိုးရိမ်လာရသည်။ သမ္ဗန်ကို ကမ်းပြန်
တင်ရန် အရဲကိုး ဆုံးဖြတ်ကြရသည်။ ယိုလုပ်ရပ်သည် မိမိကိုယ်ကို လှေသူခိုး
ဖြစ်ကြောင်း လူမြင်အောင် ထွက်ပြသည်နှင့် ဘာမှမထူး။ ပင်လယ်ကျွေ့ကလေး၏

အထက်ဘက်ရွာ၊ အိမ်စုစုလေးများက သမ္ဗန်ကို လှမ်းမြင်ကြလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ သမ္ဗန်တို့လည်း ပစ်မထားရက်၊ ပစ်မထားနိုင်။

သမ္ဗန်ကို ကမ်းပြန်တင်အပြီးတွင် လက်နက်ကိုင်ရဲသားများ ကျွန်ုပ်တို့ဆီ ဆင်းလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။ ဘာမှတော့ အံ့ဩစရာမရှိ။ လှေကို ရေပြန်ချပြီး ပင်လယ်ထဲ ထွက်ပြေးမလား။ ပင်လယ်ကွေ့အစွန်းမှ အတက်လမ်းအတိုင်း ခြေကျင်ပြေးကြမလား၊ ရွေးရတော့မည်။ ဒုတိယနည်းက ဉာဏ်ရှိရာကျ၍ လှေကို ဝမ်းနည်းပက်လက်ဖြင့် ထားရစ်ခဲ့ကာ အသားကုန်ပြေးကြရတော့သည်။ လူသူအသွားအလာနည်းသော လမ်းမို့ လျှာထွက်မတတ် ပြေးကြရသည်။ ပြိုကျနေသော အိမ်လုံးပမာဏာ ကျောက်ဆိုင်ကြီးများကို ကျော်ဖြတ်ပြီး ဝှေ့ထဲတွင် ညအိပ်ရသည်။

လိုဏ်ဂူထဲ လာအောင်းသူများမှာ ကျွန်ုပ်တို့ချည်းမဟုတ်။ လိုဏ်သည် အတွင်းဘက်ထိ နက်ရှိုင်းစွာ ရှိနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လိုဏ်ဂူထဲရောက်ပြီး ဘာမှ မကြာခင် ဆိတ်အုပ်ကြီး တဝုန်းဝုန်းဝင်လာကာ အမှောင်ထုထဲ ပျောက်သွားသည်။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ဆိတ်နင်းပြီး မသေသည်က ကံကောင်း။ ဆိတ်အုပ်၏ နောက်ဘက်မှ ဆိတ်ကျောင်းဘုန်းကြီးတစ်ပါး တလှုပ်လှုပ်တက်လာသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကို တွေ့လိုက်ရ၍ ဘုန်းတော်ကြီး မအံ့ဩပါ။ ဤလိုဏ်ဂူထဲ ခရီးသည်တို့ နားခိုခဲ့သည်မှာ ရာစုပေါင်းများစွာ ကြာပြီဖြစ်ကြောင်း ပြောပြသည်။ မြေပြိုမှု မတိုင်ခင်က အဓိကလမ်းကြောင်းသည် ဤဂူထဲမှ ဖြတ်ခဲ့ကြောင်း ရှင်းပြသည်။ ကျောက်သားကို တူးထားသည့် ရေတွင်းတစ်တွင်းနှင့် လိုဏ်ဂူနံရံပေါ်မှ မီးဒုတ်ထားသည့် သံကွင်းများကို ညွှန်ပြသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးက သူ ငါးများများ ရလာ၍ အတူစားပါရန် ဖိတ်ခေါ်နေရာ ဝှေ့ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင် မီးမွှေး၊ ငါးများကို မီးကျိုးခဲ့ပေါ်တင်၍ စားကြသည်။

မနက်မိုးအလင်းတွင် ဘုန်းတော်ကြီးကို နှုတ်ဆက်၊ ကိုယ့်လမ်းကိုယ် လျှောက်လာခဲ့ရာ တစ်နာရီခန့်အကြာတွင် ချောက်ကမ်းပါးနံဘေးသတ်ထားသော ပင်လယ်ကွေ့ပေါ်ရောက်လာသည်။ ထိုကမ်းကွေ့သည် ကျွန်ုပ်တို့ ပထမဆုံး လှေခိုးခဲ့ရာ ကွေ့ဖြစ်ကြောင်း မြင်မြင်ချင်း သိလိုက်ကြသည်။

“ဟိုလှေကို သွားပြန်ရှာလို့ မရဘူးလား။ ကျုပ်တို့သုံးယောက်စလုံး အတွေ့အကြုံရှိနေပြီဆိုတော့ ရမယ်ထင်တယ်” ဟု ကျွန်ုပ်က ကျယ်လောင်စွာ ပြောလိုက်သည်။

“အသင့်ပဲ။ သွားကြည့်ရအောင်” ဟု ဂျွန်က ဆိုသည်။

လှေရုံဝင်းထဲဝယ် အလုပ်လုပ်နေသော ဘုန်းကြီးနှစ်ပါး။ တစ်ပါးက လှည့်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို မြင်သွားသည်။

“ကျုပ်တို့ကို သိပုံ မရဘူးဗျ။ မြင်လား။ သံသယဝင်မနေဘူး” ဟု ဂျွန်က ပြောသည်။

“ဆင်းကြရအောင်ကွာ။ ပြီးတော့မှ ပတ်ကြည့်ကြတာပေါ့။ အခြေအနေ ကောင်းတယ်ဆိုရင် ဟိုဘက်က သစ်ပင်တွေပေါ် တက်ပုန်းနေမယ်။ မှောင်တဲ့ထိ စောင့်ကြရအောင်”

ကျွန်ုပ်တို့သည် လှေရုံနှင့် ပိုနီးလာကြသည်။

“ဟော ဟိုမှာ၊ ဟိုမှာကြည့်၊ ပင်လယ်ထဲထွက်တုန်းက အတူပါလာတဲ့ ခွေးကလေးလေ” ဟု နစ်ကီက လက်ညှိုးထိုးပြသည်။

“လှေကို ပြန်ယူတော့ ရဲတွေက ခွေးကလေးကိုပါ ပြန်ပေးလိုက်တာ ဖြစ်မယ်။ ခရီးကြောင့် ဒီအကောင်လေး ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

ဘုန်းတော်ကြီး နှစ်ပါးသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်နေပြီ။ သူတို့ကြည့်ရသည်မှာ ဘာမှပူပန်နေပုံမရ။ ထိုစဉ် မမျှော်လင့်ထားသော ဖြစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာသည်။ အခြေအနေကို လုံးဝဥသည့် ပြောင်းလဲပစ်လိုက်သော ဖြစ်ရပ်၊ ကျွန်ုပ်တို့ ဘာကောင်ဆိုသည်ကို ဖော်ပြလိုက်သော ဖြစ်ရပ်၊ ထိုဖြစ်ရပ်မှာ ဘုန်းတော်ကြီး ခြေရင်းတွင် လဲလျောင်းနေသော ခွေးကလေးက ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ပြီး တစ်ချက်တည်း ခုန်ထလာသည်။ တဝှုဟောင်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ဆီ အတင်းပြေးဝင်လာ၏။ လက်ဦးတွင် ကျွန်ုပ်တို့ကို ကြိုဆိုသည်ဟု ထင်မိသည်။ သို့သော် ထိုကောင်ဆိုးလေးက အင်မတန် မြူးတူးနေ၏။ ကျွန်ုပ်တို့ လက်မောင်း ကြားထဲ ခုန်ဝင်ပြီး ပါးကို လျှာဖြင့်လျက်သည်။ လူမှတ်မိ၍ ကြိုဆိုခြင်းသဘော ဖြစ်နေသည်။ ထိုငနာလေးကို ခွာထုတ်၍ မရ။

ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးသည် ပါးစပ်ဟောင်းလောင်းကြည့်နေပြီး ခွေးကို ပြန်ခေါ်သည်။ တစ်ပါးက ရုတ်ခြည်း သတိဝင်သွားပြီး နောက်တစ်ပါးကို လှမ်းအော် ကာ နှစ်ပါးလုံး အိမ်ထဲဝင်ပြေးကြ၏။ တံခါးပိတ်သံ၊ မင်းတုပ်ချသံတို့ကို ကျွန်ုပ်တို့ ကြားလိုက်ရသည်။ ဘုန်းတော်ကြီးနှစ်ပါးအကြောက်ကြီး ကြောက်နေကြပြီ။

“ဒီခွေးမှတ်လေးက သူတို့ထင်တာထက်တောင် ပိုဟုတ်နေပါလား” ဟု ဆိုကာ ဂျွန်က သွားဖြီးရယ်နေသည်။

“လစ်ကြရအောင်၊ ကျွန်တော်တို့ကို အလိုမရှိဘူးဗျ။ ပြီးတော့ ဟိုဘုန်းကြီး
တွေမှာ သေနတ် ရှိချင်ရှိနိုင်တယ်” ဟု နစ်ကီက အနီးပတ်လည်ကို စိုးရိမ်စွာ
ကြည့်ပြီး ပြောသည်။

“ခွေးကို ဘယ်လိုလုပ်မလဲ၊ ခေါ်သွားမလား” ဟု ဂျွန်က ဆိုကာ
ခွေးကလေးကို ပွတ်သပ်နေသည်။

“ဟာ... မဖြစ်ဘူး၊ ဒီလိုလူတွေအတွက် ခွေးဟာ သိပ်အရေးကြီးတယ်။
ချပေးလိုက် ဂျွန်၊ သူ့အိမ်သူပြန်ပလေစေ” ဟု ကျွန်ုပ်က ဝင်ကန့်ကွက်ရသည်။

ထိုဖြစ်ရပ်ပေါ်ပေါက်ပြီးသည့်နောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့ ပင်လယ်
ကမ်းစပ်ကို ဆင်းတိုင်း စောင့်ကြည့်ခံနေရ၏။ မိတ်ဆွေများပြောပြ၍ သိရသည်မှာ
ဂျာမန်များက ကျွန်ုပ်တို့ကို ရှာနေပြီဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ဦးခေါင်းသည် တန်ဖိုး
အတော်လေးရှိနေကြောင်းပင်။ ကျွန်းဆွယ်ကို ခွာမှဖြစ်တော့မည်။ မြောက်ဘက်ကို
ခရီးထွက်လာကြရာ နစ်ရက်အကြာတွင် ပိုင်ဂိုရွာနားမှ ကုန်းရိုးကျွန်းဆက်ကို
ဖြတ်၍ ကုန်းတွင်းဝင်လာကြရပြန်သည်။

□

အခန်း (၁၉)

ဘုရားသခင်၏ အလိုတော်အတိုင်းသာ

“ဟုတ်ပြီဗျို့၊ ဒီနည်းလမ်း မဆိုးဘူး။ ဒီနားမှာ ဂျာမန်တွေ မရှိလောက်ဘူး။ တကယ်လို့ မဟန်ရင်လည်း မီးစင်ကြည့်ကလို့ ရမှာပါ။ ပြီးတော့ သုံးနာရီအတွင်း မှောင်သွားတော့မှာ”

အလုပ်များနေသော မြင်ကွင်းတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်တို့သုံးဦးသား ခြုံကြားထဲမှ ငုံ့ကြည့်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ကျယ်ပြောသန့်ရှင်းသော ပင်လယ်ကမ်းခြေတွင် ယောက်ျား မိန်းမ တာဝန်ကိုယ်စီဖြင့် မအားလပ်နိုင်ကြ။ အချို့က တန်းပေါ်လွှားထားသော ငါးဖမ်းပိုက်များကို ဖာကြသည်။ အချို့က လှေကို ခြစ်ပြီး ငါးများကို ရေဆေးကြသည်။ ရေပေ၏ ဆယ်ကိုက်အကွာ၊ အနီးဆုံး တံငါသည် အုပ်စုနှင့် လွတ်လွတ်ကင်းကင်းနေရာတွင် ကျွန်ုပ်တို့ မျက်စိကျသွားသည့် သားသားနားနား လှေတစ်စီး။

လှေရှိရာဆီ ခပ်ရဲရဲဆင်းသွားပြီး လှေကို ယူမလားဆိုသည့်ကိစ္စကို ကျွန်ုပ်တို့ တစ်နေ့လယ်ခင်းလုံး ခေါင်းချင်းရိုက်နေခဲ့ကြသည်။ လှေကလေးက ကျွန်ုပ်တို့ကို ဆွဲဆောင်နေပြီ။ မြင့်မြတ်တောင်ကို ခွာလာခဲ့သည့်ရက်ပေါင်းက မနည်းတော့။ တံငါရွာကလေးများကို ဖြတ်၍ တစ်ရွာပြီးတစ်ရွာ လှေရာပုံတော် ဖွင့်လာခဲ့ကြရာ လောင်ဂျီ၏ ဒုတိယအကြီးဆုံး ကျွန်းဆွယ် အစွန်အဖျားနား ရောက်လာသည့်တိုင် စိတ်ကြိုက်လှေ ရှာမတွေ့သေး။ ယခုတော့ ရှာတွေ့တော့မည် ထင်သည်။ မျက်လုံးပေါင်းများစွာအောက်မှ လှေကို အလစ်သုတ်ရမည်ဆိုသည်က ကြောင်လည်း အတော်ကြောင်သည်။ မဆင်မခြင် ရူးနမ်းလွန်းရာလည်း ကျသည်။

သုံးဦးသား တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်ပြီး သစ်သီး ခိုးတော့မည့် ကျောင်းသား လေးများလို စပ်ဖြဲဖြဲဖြစ်လာကြသည်။ နောက်ဆက်တွဲကိစ္စကမူ ကျောချမ်းစရာ ကောင်း၏။ ရိုင်ဖယ်ပစ်အကွာအဝေးတွင် ဂျာမန်တို့ ရှိနေပါက မလွယ်။ စွန့်စား လိုစိတ်ကတော့ အားလုံးကို လွှမ်းမိုးနေပြီမို့ သုံးဦးသား အကြိုက်ညီကာ တစ်ချိတည်း ဆင်းချလာကြ၏။

ကျွန်ုပ်တို့ ဖြတ်လျှောက်လာစဉ် ပိုက်ဖာနေသူ မိန်းကလေးအချို့ ဘာရယ် မဟုတ် မော့ကြည့်ကြသည်။ မည်းကြုတ်ကြုတ် မဒီလေးတစ်ပါးကို ဝှန်က မျက်လုံးမှိတ်ပြနေသည်။ သို့သော် အားလုံးခြံ့ပြောရလျှင် ကမ်းခြေပေါ် ကျွန်ုပ်တို့ ရောက်လာခြင်းအတွက် ဘာမှထွေထွေရာရာသဘောထားမျိုး ပေါ်ပေါက်လာပုံ မရ။ သူတို့နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းအကွာမှ ကျွန်ုပ်တို့သည် နိုင်ငံခြားသား အလုပ်ကြမ်း သဘောသားအဖြစ်သာ ရှိနေကြသည်။ နိုင်ငံခြားသားများသည် တံငါရွာကလေး များအတွက် သိပ်မစိမ်းတော့။

လှေနားနီးလာ၍ သဲပြင်ပေါ်ချထားသော ခတ်တက်ကြီး လေးလက်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်တိုင်တည်းသော ရွက်တိုင်တွင် ရွက်များထူထား၏။ ကျွန်ုပ် တို့သည် ခတ်တက်များကို ခပ်တည်တည်ကောက်ပြီး လှေဝမ်းထဲ ပစ်ထည့် လိုက်သည်။ ဘာမှစူးစမ်း စစ်ဆေးမနေတော့ဘဲ လှေကို ရေထဲဆွဲချကြသည်။ လေးလံသောလှေမို့ ရေချရသည်က မလွယ်။ သို့သော် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း လှေ ရေထဲရောက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့လည်း လှေပေါ်ရောက်သွား၏။ ခတ်တက် နှစ်လက်ကို ခတ်ကွင်းထဲထည့်ရင်း ကမ်းခြေဘက်ကို ကျွန်ုပ် ခိုးရိမ်မကင်း ကြည့်ရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ကို ဘယ်သူမှ စိတ်ဝင်စားပုံမရ။ အားလုံး အမှတ်တမဲ့ပင် ရှိနေကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ကိုက်ရာချိဝေးအောင် လှော်၍ ရွက်ကို လွှင့်ထုလိုက်ရာ ကုန်းတွင်း လေပြေကြောင့် ရွက်ဖျင်စများ ပူတင်းသွားပြီး လှေခရီး အဆင်ချောသွားသည်။

“လှေဝမ်းထဲမှာ ရေများသလိုပဲနော်” ဟု အပျံ့စားနစ်ကီက ဆိုသည်။ အလကားပဲ့ကိုင်လေးမို့ နစ်ကီတစ်ယောက် ကြောက်ဖျားဖျားကာ ဖြူရော်ရော် ဖြစ်နေရာပြီ။ သိမ်းမြစ်ထဲ လှေလှော်စဉ် လှိုင်းမူးကြောင်း သူ့ဘာသာသူ ပြော၍ သိထားရသည်။

“ခပ်ထုတ်ပေါ့ကွ။ ကြည့်ရတာ ဒီလှေနေပူထဲ တစ်နေကုန်ရောက်နေတော့ ပျဉ်ချပ်လှေကွဲပြီး နည်းနည်းဟသွားလား မသိဘူး။ တော်တော်ကြာရင် ပြန်စေ သွားမှာပါ”

နစ်ကီသည် သံဖြူပုံးဖြင့် ရေခပ်ထုတ်သော်လည်း ရေက ကျမသွား။ ကျမသွားသည့်အပြင် ရေပိုတက်လာသည်။ ရေက ကျွန်ုပ်တို့ ခြေမျက်စိထိ ရောက်လာသောအခါ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်ရပြီ။ တစ်ခုခုတော့ မှားယွင်းနေလေပြီ။

“ဟာ... ဒီမှာ ဘာလဲဗျ” နစ်ကီသည် ရေခပ်ထုတ်နေရာမှ ကျောဆန့်ပြီး ရေပေါ် ပေါလောပေါ်နေသော သုံးလက်မအရွယ် သစ်သားချောင်းလေးကို ညွှန်ပြသည်။ သစ်သားချောင်းထိပ်ပိုင်းတွင် အမည်းရောင် အရစ်ကလေးဖြစ်နေ၍ အဆိုသဖွယ် သုံးခုခံနိုင်သည်။

“ဟောဗျ” ဟု ဂျွန်အော်ကာ လှေဝမ်းထဲ တစ်စွပ်စွပ်လျှောက်၍ သစ်သားချောင်းလေးကို လှမ်းဆွဲသည်။

“ဖော့ဆိုကြီးဗျ၊ ဒါကြောင့် ရေတွေဝင်တာ”

သုံးဦးသား ရာဇတိုင်မှသည် ပဲ့အထိ ရေထဲ တဗွမ်းဗွမ်း လက်ဖြင့်စမ်းကာ ရေဝင်ပေါက်ကို ဗြောင်းဆန်အောင် ရှာကြရသည်။ လှေဝမ်းထဲ ရေမျက်နှာပြင် မြင့်တက်လာ၍ နစ်ကီပင် ရေခပ်မထုတ်တော့။ လှေဝမ်းထဲမှ ကြမ်းခင်းပြားများကို ကျွန်ုပ်တို့ ဆွဲခွာပြီး လှေဝမ်းထဲ ဖြိုရဲရှာဖွေကြသည်။ သို့သော် ဘယ်လောက်ရှာရှာ မတွေ့။ ရေက ဒူးဆစ်ထိရောက်လာသောအခါတွင် လှေကို ကမ်းခြေဆီ ပြန်ကွေ့ရုံမှလွဲ၍ အခြားရွေးစရာလမ်း မရှိတော့ပြီဟု သဘောပေါက်လိုက်ရပါသည်။ ထိုစဉ်က ကျွန်ုပ်သည် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုယ်စိတ်ပျက်ရမည့် အစား ရယ်ချင်လိုက်သမှ အူယားနေသည်။ သုံးဦးသား ရေထဲ လက်ချောင်းများဖြင့် တဗွက်ဗွက်နှိုက်ကာ ရေဝင် ပေါက်လိုက်ရှာနေရပုံက ရယ်စရာကောင်းနေ၏။

ဗျာများနေသည့်အချိန်အတွင်း ကမ်းခြေပေါ်မှ မြင်ကွင်းပြောင်းလဲ သွားသည်။ သောင်ပေါ်မှလူများ တောင်ပြေးမြောက်ပြေး ပြာလောင်ခတ်ကာ လှမ်းအော်ခေါ်နေကြသည်ကို ကျွန်ုပ်တို့အတိုင်းသား ကြားနေရသည်။ လူငယ် တစ်အုပ်က ရွက်လှေကြီးတစ်စင်းကို လှေရုံမှ ဆွဲချနေကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နောက်ကို ဖြစ်သည်နည်းဖြင့် လိုက်တော့မည်။

ကျွန်ုပ်တို့ လှေသည် ကမ်းခြေဆီ ပြန်ဦးတည်လာနေကြောင်း လူတိုင်း မြင်တွေ့သွားသောအခါ လူအားလုံး စိတ်သက်သာရာ ရသွားကြသည်။ ဆွဲချ လာသော လှေကြီးကို ရေမချကြောင်း ကျွန်ုပ်တို့ သတိထားမိသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ လှေခိုးလာသည့်နေရာတွင် လူစုစုရှိနေကြသည်။ လူစု၏အလယ်တွင်မူ ဗျာအမွှေးဆုံး

လူတစ်ယောက်။ ထိုလူသည် အရပ်ပျပ်ပျပ်၊ အသားမည်းကြုတ်ကြုတ်နှင့် လူအုပ်
ရှေ့တွင် ခြေကွဲကြီးလှမ်းကာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လမ်းတွေလျှောက်၊ လက်သီးတွေ
လေထဲ တစေ့စေ့လုပ်ကာ သူ့ဆံပင် သူ့ ဆွဲဖွ၊ သံပြင်ပေါ် ခြေကို ဆောင့်၍ ဂရိ
တောင်ပေါ်သားတို့၏ ယေဘုယျတင်ဆက်မှုအတိုင်း သရုပ်ပြနေသည်။ ထိုဒေါသ
ကုမ္မာရကား လှေပိုင်ရှင်ဖြစ်မည်ဟု ယူဆရသည်။

“ဘာဆက်လုပ်ကြမလဲ ဆရာ။ အဲဒီအကောင်လေးနှာခေါင်းကို ထိုးမလား၊
တောင်းပန်မလား” ဟု ဂျွန်က မေးသည်။

ရွာခံလူငယ် နှစ်ဦးသုံးဦး ရေထဲဆင်းလာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ပါလာသည်
လှေကို ကမ်းဘက်ဆွဲသည်။ လှေက ရေပြည့်၍ လေးလံနေပြီ။ ကျွန်ုပ်တို့ သည်
လှေပေါ်မှဆင်းပြီး နှစ်ပေခန့်သာရှိသော ရေထဲဆင်းလျှောက်ကြသည်။ ဒေါသ
ကုမ္မာရလေး ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့ လွှားခနဲရောက်လာကာ ကျွန်ုပ်တို့ နှာခေါင်းနား
လက်သီးရမ်းနေ၏။ သိထားသမျှ အယုတ္တအနတ္တ ဝေါဟာရ အစုံအလင်ကို
ဖွင့်ထုတ်ကာ လက်များ လေထဲတဝီဝီလုပ်နေသည်။ အဆဲပါရုဂ္ဂဖြစ်သည်မှာ
ထင်ရှားသိသာပါသည်။ တံငါသည် လူအုပ်ကပင် ငေးနေရသည်အထိ။ ကျွန်ုပ်တို့
မှာလည်း ထိုလူပုလေး၏ ဒေါမာန်ကို အံ့အားကြီးသင့်နေရသည်။ လှေပိုင်ရှင်
လူပုလေး မိနစ်နှစ်ဆယ်ကျော်ကြာအောင် သောင်းကျန်းနေစဉ်အတွင်း ကျွန်ုပ်
တို့မှာ စကားလေးတစ်ခွန်းလောက် ဝင်ပြောဖို့ပင် အခွင့်အရေး မရ။

နောက်ဆုံးတော့လည်း လှေပိုင်ရှင် ဒေါသထွက်၍ ပြီးစီးသွားသည်။
အသက်ရှူရန် နားနေကာ ကျွန်ုပ်တို့အား အံ့ဩသလို အထင်အမြင်သေးသလို
စောင်၍ ကြည့်နေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် ဂရိလူမျိုးတို့၏ ဟန်အတိုင်း ပခုံးတွန့်
လက်ဝါးဖြန့်ပြလိုက်သည်။

“ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ။ တတ်နိုင်ဘူးလေ။ ကျုပ်တို့က အင်္ဂလိပ်။ စစ်တပ်ကို
ဖြစ်တဲ့နည်းနဲ့ ရောက်အောင် ပြန်ရမယ်။ ကျုပ်တို့ရဲ့ရန်သူ၊ ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ရန်သူကို
တိုက်ဖို့ ပြန်ရမယ်” ဟု ကျွန်ုပ် ပြုံး၍ ပြောလိုက်သည်။

လူပုစိတ်တိုလေးသည် တစ်ကြော့ပြန်စရန် အားယူလိုက်သည်။ သို့ရာတွင်
လူအုပ်၏ ကိုယ်ချင်းစာတရားက ကျွန်ုပ်တို့ထံ ရွှေ့လျားသွားမှန်း ကောင်းကောင်း
သိလိုက်ပုံရသည်။ လူအုပ်ထဲမှ တစ်ယောက်က ထွက်လာပြီး ဂျွန်ကို လက်ကမ်း
လာသည်။ လှေပိုင်ရှင်သည် ပထမတော့ ယောင်ကန်းကန်း ဖြစ်နေသေးသည်။
ထို့နောက်မှ သူ့ကို ဖြတ်တက်လာသော လူအုပ်ကို တွန်းထုတ်ပြီး ၎င်းတို့နှင့်

မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ အာဘောင်အာရင်းသန်သန်ဖြင့် မိန့်ခွန်းရှည်ကြီးကို ချွေသည်။ သူ ပြောသည့် စကားမြန်လွန်း၍ ကျွန်ုပ်သည် လုံးစေ့ပတ်စေ့ ဖမ်းမမိ။ လိုရင်း အကျဉ်းကိုသာ သိလိုက်သည်။ သူ့စကားမှာ လှေအခိုးခံရသူမှာ သူဖြစ်ကြောင်း၊ ထို့ကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ရွာထဲသို့ ဖိတ်ခေါ်ခွင့်ရှိသူမှာ သူတစ်ဦးတည်းသာ ဖြစ်ကြောင်းပင်။ ဂရိလူမျိုးတို့၏ သမားရိုးကျ ကြောင်းကျိုးတွေးခေါ်ပုံ ဖြစ်၏။ အခြေအနေကောင်းသွားပြီကို သိ၍ ကျွန်ုပ်တို့ သူ့ခိုးသုံးယောက်သည် တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်၍ သွားဖြီးနေကြရသည်။

ဟိုက ဒီက အသံများ ထွက်လာသေးသည်။ သို့သော် မအပ်မစပ် တွေးတောခြင်းမျိုး မဟုတ်သည်က သေချာပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား ကြိုဆိုခွင့် ရလိုခြင်းသာ ဖြစ်၏။ လှေပိုင်ရှင်သည် အလျှော့မပေး။ နောက်ဆုံး သူ့လူအုပ်ကို ဆဲလွတ်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ထံ မျက်နှာကြီးဝင်းလျက် လျှောက်လာသည်။ ကျွန်ုပ် တို့၏လက်ကို တစ်လှည့်စီ ဖျစ်ညှစ်ပြီး သူ့လို လူကောင်သေးသော နှစ်ကီ၏ ပခုံးကို သိုင်းဖက်၍ ကျွန်ုပ်တို့အား ဦးဆောင်ခေါ်ငင်သွားသည်။ တစ်ချိန်လုံး စကားတွေ တဖောင်ဖောင်ပြောလာ၏။

နောက်သုံးနာရီခန့် အကြာတွင်မူ ကျွန်ုပ်တို့ သူ့ခိုးသုံးယောက်သည် အခိုးခံရသူ အိမ်ရှင်၏ မီးပုံဘေး ဝိုင်းဖွဲ့ကာ အိမ်ရှင်နှင့်အတူ နောက်ထပ် လှေ တစ်စီး ခိုးရေးကိစ္စကို ဆွေးနွေးနေကြသည်။ သူ့မိတ်ဆွေ၏ လှေကို ခိုးရမည် ဖြစ်သည်။ ဂရိလူမျိုးတို့ နားလည်ရခက်ပုံမှာ ဝမ်းသာစရာကြီးပင် ဖြစ်တော့၏။

အိမ်ရှင်၏ သမီးအကြီးမနှစ်ယောက်သည် အိမ်တွင် အင်္ဂလိပ်ဝရမ်းပြေး များအား စွန့်စွန့်စားစား လက်ခံထားခြင်းနှင့် လှေခိုးရေးကိစ္စကို အင်မတန် စိတ် ဝင်စားကာ ကျွန်ုပ်တို့နားမှ မခွာဘဲ ခွက်ဖြည့်ပေးနေသည်။ ၎င်းတို့၏ ချစ်စရာ ရယ်သံလေးများဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့အား ဖမ်းစားထားကြသည်။ သမီးနှစ်ယောက်စလုံး မချောသော်လည်း ကျန်းမာဖွံ့ဖြိုး အလှတိုးကာ ဆွဲဆောင်မှုရှိကြသည်။ ကျွန်ုပ် ဘေးနား လာထိုင်နေသော အကြီးမ ထရုဒီသည် ကျွန်ုပ်က ကြည့်လိုက်တိုင်း သူမ၏ ညိုမှောင်သော မျက်လုံးများဖြင့် ကျွန်ုပ်မျက်လုံးထဲကို ရဲတင်းစွာ ပြန်ကြည့် နေသည်ဟု ထင်သည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းများတွင် လပေါင်းများစွာ နေလာခဲ့သူ ကျွန်ုပ်အဖို့ အနေလည်းခက်၊ ရင်တွေပန်းတွေလည်း တသိမ့်သိမ့်တုန်ကာ ကြည့်နူး ရသည်။ အငယ်မအမည်ကား အီတာ။ အီတာသည်လည်း ဂျွန်ကို သဘော ကျကြောင်း ကွယ်ဝှက်မနေ။

“ဒီကနေ နာရီဝက်လောက်သွားရင် တောအုပ်ထူတဲ့ ပင်လယ်ကွေ့ကို ရောက်မယ်။ ပိုင်ရှင်က ဆလိုနီကာကိုပြောင်းသွားပြီဆိုတော့ ခုဆို အဲဒီ နေရာက လူအသွားအလာ ပြတ်တယ်ဗျ” ဟု အိမ်ရှင်က ပိုင်တန်ခိုးဖြင့် လျှာလေး အာလေးကြီး ပြောသည်။

“အဲဒီကမ်းနဖူးမှာ အဆောက်အဦဆိုလို့ အဲဒီလှေရုံတစ်ရုံပဲ ရှိတယ်။ လှေရုံက ကြီးလည်း ကြီးတယ်။ တောင့်လည်း တောင့်တယ်ဗျ။ အထဲရောက်အောင် ဝင်ဖို့ မလွယ်ဘူး” အိမ်ရှင်သည် စကားပြောရပ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးချင်းစီကို ကြည့်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့စိတ်ဝင်စားမှန်း သိ၍ သဘောကျနေသည်။

“အဲဒီလှေရုံထဲမှာ လှေက တစ်စီးတည်းဗျ။ ဒီကမ်းခြေတစ်ကြောက အကောင်းဆုံးလှေ။ တကယ်တော့ စက်လှေပေါ့ဗျာ။ ဒီရက်တွေမှာတော့ စက်လှေ မောင်းဖို့ ဆီ ဘယ်ရှိပါ့မလဲ။ ဒါနဲ့ပဲ လှေရုံထဲ ရောက်နေတာ”

“လှော်တက်ပါလား။ လှော်လို့ မရဘူးလား” ဟု ရိုးတိုးရွာတွဖြစ်နေသော နစ်ကီက မေးသည်။

“လှော်တက်ပါတာပေါ့။ ကျုပ်က အဲဒီလှေကို မောင်းဖူးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဝေးဝေးလှော်နိုင်မှာတော့ မဟုတ်ဘူး။ လှေက ကြီးတယ်ဗျ။ ရွက်လွင့်တော့ရော ဘာဖြစ်သလဲ။ ရွက်ကတက်ထက် ပိုမကောင်းဘူးလား။ ကျုပ်ဘာမှမပြောဘူးနော်။ ဘာလို့ပြောရမှာလဲ။ လှေပိုင်ရှင်က ကျုပ်ရဲ့ယောက်ဖဗျ။ ပထမ အိမ်ထောင်နဲ့ တော်ထားတဲ့ယောက်ဖ။ သူ့ဟာသူ နားထင်သွေးရောက်ပြီး ထောင်နေတာနဲ့ပဲ လှေပျောက်ရရောလား”

“ဥျန်၊ သောမတ်(စ်)နဲ့ နစ်ကီတို့က လှေကို ဓဏယူသုံးမယ်ဆိုရင် ဦးလေး ဟက်စီက ရပါတယ်။ လှေကို အဲဒီမှာထားတာ မကောင်းပါဘူး။ လှေကြီး ဆွေးသွားမှာပေါ့” ဟု အငယ်မ အိတာက ဝင်ပြောသည်။

အခြေအနေသည် အဆင်ပြေလွန်း၍ ယုံရခက်ခက်ပင်။ ဤမျှ သူခိုး ပျော်သောမြေတွင် လှေရုံကို လူစောင့်မရှိဘဲ ထားရစ်ခဲ့ခြင်းသည် ကျွန်ုပ်တို့ တွေး တတ်သောဘောင်ကို ကျော်လွန်သွားသည်။ လှေရုံသည် ခိုင်မာတောင့်တင်းလွန်း၍ ဖြစ်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့ နာရီအတော်များများ အလုပ်ရှုပ်ကြရဦးမည်ဟု သေချာနေသည်။ တစ်ညလုံး မျှော်လင့်ချက်များ၊ ရင်ခုန်စရာများ ပြည့်နေသည်။ မိန်းကလေး များလည်း ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ဝင်နွဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်တို့တွင် ဒေါင်ဒေါင်မြည် မဟာမိတ်များရနေသည်။

နောက်တစ်နေ့မနက် နေမထွက်မီတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ကွေ့ထဲ ရောက်နေကြကာ လူသူမရှိသော လှေရုံကို သစ်ပင်များကြားထဲမှ စောင့်ကြည့်နေကြပြီ။ လှေရုံသည် အကယ်ပင် ခိုင်မာတောင့်တင်းလှသော်လည်း တစ်နည်းနည်းဖြင့် ရအောင် ဖောက်ထွင်းနိုင်သည်။ ပြဿနာမှာ ကျွန်ုပ်တို့ဘက်မှ လူအင်အားနည်းနေခြင်းဖြစ်၏။ မုန်တိုင်းဒဏ်ကို ခံနိုင်ရည်ရှိသော ယခုလို လှေမျိုးကို ခိုးရမည်မှာ ဝမ်းနည်းစရာတော့လည်း ကောင်းသည်။ လှေကို ကျွန်ုပ်တို့ ထိန်းနိုင်မည်မဟုတ်။ ပင်လယ်ခရီးထွက်ချင်စောဖြင့် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသော်လည်း ယခုကိစ္စတွင်မူ သတိရှိရမည်။ နည်းလမ်းတကျဖြစ်ရမည်။ ဂျာမန်လှည့်ကင်းများ မည်မျှရဲတင်းနေပါစေ၊ မြင့်မြတ်တောင်ကို တစ်ယောက်ယောက်က ပြန်ပြီး စိန်လောရင့်မှ ဂရိ ရဲတပ်ကြပ် ဖိလစ်ပါ သို့မဟုတ် ဒဲမီထရပ်(စ်)၊ သို့မဟုတ် မည်သူဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ဆက်သွယ်ရမည်။

ခရီးရည်ကြီးအတွက် ကျွန်ုပ်၏ခြေထောက်များက မစွမ်းတော့၍ အကျန်းမာဆုံး နစ်ကိုကို ကျွန်ုပ်က သွားစေချင်သော်လည်း ဂျွန်က ထိုတာဝန်ကို သူ ယူမည်ဟု ဆိုလာသည်။ ဂျွန်အတွက် ရိက္ခာရှာရန် ကျွန်ုပ်တို့ရွာထဲ တပ်ခေါက်လာကြသည်။ အတက်ခရီးကို တက်မည်ကြံကာ ရှိသေး၊ ကျွန်ုပ်တို့ရှေ့သစ်ပင်များကြားထဲမှ ခြေသံဖွဖွကို ကြားရသည်။ ထရူဒီကိုမြင်လိုက်မူ၍ ကျွန်ုပ်တို့ အံ့အားကြီးသင့်နေရသည်။ အိမ်ရှင်၏သမီးကြီး ထရူဒီသည် ခလုတ်တိုက်လိုက်၊ မှောက်ရက်လဲလိုက်ဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ရှိရာဆီ အတင်းပြေးဝင်လာနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ထံ ရောက်လာချိန်တွင် အမောဆိုပြီး ရှိုက်နေ၍ ပထမ စကားမပြောနိုင်။ ကျွန်ုပ်လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ပြီး အသက်မရှူနိုင်ဘဲ လဲလျောင်းနေသည်။ သူမ၏ ပျော့ပျောင်းသော ခန္ဓာကိုယ်လေးက တုန်ယင်နေသည်။

“ပုန်းတော့... ဂျာမန်တွေ... ဂျာမန်တွေမှ ဆယ့်တစ်ယောက်တောင်... ဒီမနက်တင်” ဟု ဆိုကာ ကျွန်ုပ်လည်ပင်းကို တအားဖက်ပြီး အမောဆိုနေသည်။

“အခုရှင့်ကို ရှာနေကြပြီ... တစ်ယောက်ယောက် သတင်းပို့လိုက်တာ နေမှာ...” ဟု ပြောပြီး ကျွန်ုပ်လည်ပင်းပေါ် မှောက်၍ ငိုသည်။

“အဖေ့ကိုလည်း ခေါ်သွားကြပြီ။ အဖေကတော့ ရှင့်အကြောင်း ဘာမှ မပြောဘူး။ အဖေပြောတာက သူ့လှေကို ရှင် ခိုးသွားပြီး သူ့ကို တစ်ညတည်းခိုခွင့်ပေးရမယ်။ ထမင်းကျွေးရမယ်လို့ အကြပ်ကိုင်တယ်ပေါ့။ အခု ရှင်က ဆလိုနီကာကို ပြန်သွားပြီပေါ့။ ကျွန်မအမြန်ဆုံး ပြေးလာပြီး ပြောတာ။ အိတာကတော့

အိမ်စောင့်ကျန်ခဲ့ပြီ။ ရှင် ပြေးရမယ်။ ဒီနေရာကနေ ဝေးနိုင်သမျှ ဝေးအောင် ပြေးရမယ်”

ကျွန်ုပ် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ မသိတော့။ ဂရိသူလေး၏ လှိုင်းထနေသော ပိတုန်းရောင်ကေသာပေါ်မှကျော်၍ ဂျွန်နှင့် နစ်ကီကို ကြည့်မိသည်။ ဘာကြီး ဖြစ်နေ ဖြစ်နေ၊ ဂျာမန်အယောက်တစ်ရာပင် ရှိနေပေစေ ဤမဟာအခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံသင့်ဟု ကျွန်ုပ် သိလာသည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အိမ်ရှင် အဖမ်းခံရခြင်း သတင်းသည် တုန်လှုပ်စရာကောင်းသည်။ သူ့အတွက် ပူမိသလို သူမရှိလျှင် သမီးတွေ တစ်ခုခုဖြစ်မှာကိုလည်း စိုးရိမ်မိသည်။ မည်သို့ဆိုစေ အိမ်ရှင်သည် သူ၏ အကျပ်အတည်းမှ လွတ်မြောက်အောင် ပြောနိုင်ဆိုနိုင်လိမ့် မည်။ ထိုသို့ ကြိမ်နိုင်ခြင်းအပေါ် သူ့ဟာသူ သဘောတွေကျလိမ့်မည်ဟုလည်း မှန်းဆရသည်။ ဤအကျပ်အတည်းမှ သူ လွတ်မြောက်ပါက ရွာတွင် သူသည် သူရဲကောင်းကြီး ဖြစ်တော့မည်။

“ဘယ်လိုလုပ်မလဲဆရာ။ ဝတ်ပတ်နှစ်ပတ်လောက် ခြေရာဖျောက်နေ မလား။ နဂိုအစီအစဉ်အတိုင်း လုပ်မလား” ဟု ဂျွန်က သူ၏ဟန်အတိုင်း အေးအေး ဆေးဆေးမေးသည်။

“ဒီလှေနဲ့ ကျုပ်နဲ့ကတော့ ခွဲလို့ မရတော့ဘူး။ နဂိုအစီအစဉ်အတိုင်း ဆက်သွားမယ်။ နစ်ကီနဲ့ ကျုပ်က ခင်ဗျား ပြန်လာတဲ့အထိ စောင့်မယ်။ ဒီကွေ့ အပေါ်က တောထဲမှာ အိပ်ရမှာဆိုတော့ ခက်တော့ ခက်ခဲမှာပေါ့။ မြင့်မြတ်တောင်ကို သွားမှာသာ သွားပါ ဂျွန်။ သွားပြီး အမြန်ဆုံး ပြန်လာ။ ဘယ်နှရက်လောက် ကြာမယ်မှန်းလဲ”

“လေးရက်။ အသွား နှစ်ရက်၊ အပြန် နှစ်ရက်။ ဟန်နိုင်အောင် နည်းနည်း လေးတော့ နားရမှာပေါ့။ သောကြာနေ့ည ဒီပြန်ရောက်မယ်။ ဆရာတို့ နှစ်ယောက်ကို ဘယ်မှာ လာရှာရမလဲ။ လှေရုံထဲမှာဆိုရင်ကော”

“မဖြစ်ဘူး ဂျွန်။ တကယ်လက်တွေ့မခိုးနိုင်ခင် လှေရုံနားကပ်နေတာ မိုက်ရာကျတာပေါ့။ ခင်ဗျားကို စောင့်ရင်း ကျုပ်တို့က ရေနဲ့ ရိက္ခာစုထားရမယ်။ ဟိုသစ်ပင်အုပ်ကြီးထဲကနေ ထိုးထွက်နေတဲ့ ထင်းရှူးပင်ကြီးကို မြင်လား။ လမ်းကြောင်းက အဲဒီနားကနေ သွားတာ။ တကယ်လို့ ခင်ဗျားပြန်ရောက်ပြီဆိုရင် အဲဒီထင်းရှူးပင်ကြီးနားမှာ ကျောက်တုံးသုံးတုံးကို သုံးမြောင့်ဆိုင် ချထားပါ။ ပြီးတော့ အနီးအနားမှာ စောင့်နေ။ ဘေးကင်းရင် နစ်ကီနဲ့ ကျုပ် ထွက်လာရှာမယ်”

ဥျန်တွင် ပျင်းရိတတ်သော သဘောအလျဉ်းမရှိ။ လုပ်စရာ မှန်သမျှကို
ဖြောင့်ဖြောင့်တန်းတန်းလုပ်တတ်သူဖြစ်သည်။ သူ့ကိုယ်သူ စိတ်ကြိုက် မလေ့ကျင့်
ရဘဲ ပုံမှန် စစ်သားလေ့ကျင့်ရေးလောက်ဖြင့် ကျေနပ်ပျော်ရွှင်မည့်သူ မဟုတ်။
ဥျန်သည် ချာခဲလှည့်ကာ နှုတ်ဆက်ပြုံးတစ်ဝက်ဖြင့် သစ်ပင်များကြားထဲ
ဝင်သွားသည်။

နစ်ကီနှင့် ကျွန်ုပ်က ထရူဒီကို နှစ်သိမ့်ရသည်။ ဌာနချုပ်အဖြစ် သတ်
မှတ်ထားသော လိုဏ်ခေါင်းကလေးကို ခေါ်သွားပြီး နေရာပြရာ ထရူဒီက
ကျွန်ုပ်တို့အတွက် စောင့်၊ စားစရာနှင့် သောက်ရေယူပေးမည်ဟု ကတိပေးသည်။
လှေရုံကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း ဖောက်ထွင်းမည်ဆိုသည်ကို အသေအချာ မစဉ်းစား
ရသေး။ ဝိုးတဝါးစိတ်ကူးသာရှိ၍ လိုအပ်သည့်ပစ္စည်းကို ခန့်မှန်းလောက်သာ
မှာနိုင်သည်။ ကျွန်ုပ်က ထရူဒီအား လွှတ်ချောင်း၊ ပုဆိန်တစ်လက်နှင့် သံတူရွင်း
တစ်လက်ယူခဲ့ပေးပါရန် မှာရသည်။

ဥျန် ခရီးထွက်သွားပြီးနောက်ပိုင်းတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် ထရူဒီကိုသာ
ကျေးဇူးတင်ရတော့သည်။ ရွာထဲတွင် ဂျာမန်များ ကင်းလှည့်နေပါလျက် ထရူဒီသည်
ညတိုင်း စွန့်စွန့်စားစား ရွာထဲမှ ထွက်လာသည်။ မိသွားပါက အသက်နှင့်ကိုယ်နှင့်
အိုးစားကွဲဖို့ရာ သိပ်သေချာပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ပုန်းအောင်းရာနေရာကို ရန်သူ
မသိစေရန် ထရူဒီသည် ဟိုကွေ့သည်ကောက်ဖြင့် လာရသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ထံ
လာတိုင်း စားစရာနှင့် ပင်လယ်ခရီးအတွက် ရိက္ခာ၊ တစ်ခုမဟုတ် တစ်ခု ယူလာ
ပေးတတ်သည်။ တစ်ညတွင် ကျွန်ုပ်တို့ တားနေလျက်နှင့် ရွာထဲပြန်ဝင်ပြီး သံ
တူးရွင်းကြီး သယ်လာပေးသည်။ သူမအရပ်နှင့်ရွယ်တူရှိသော သံတူးရွင်းကြီးကို
မနိုင်တနိုင် တရွတ်ဆွဲသယ်လာပြီး ထိုညက ကျွန်ုပ်လက်မောင်းထဲ ကလေး
သဖွယ် အိပ်ပျော်သွားခဲ့သည်။

သောကြာနေ့ညကို ရောက်လာပါပြီ။ ဥျန်နှင့် သူ့လူအုပ်ကို အရိပ်
အယောင်ပင် မတွေ့ရသေး။ ဒဲမီထရပ်(စ်)တစ်ယောက် ခြေရည်ပြီး အဝေးရောက်
နေ၍ ဥျန် ကြာနေခြင်းဖြစ်မည်ဟု ကျွန်ုပ် ဖြေတွေး တွေးသည်။ သို့သော် ဥျန်
အကြောင်း ကျွန်ုပ်ကောင်းကောင်းသိသည်။ ဥျန်သည် သောကြာနေ့ ပြန်လာမည်
ဆိုလျှင် သောကြာနေ့ ရောက်အောင် ပြန်လာမည်သူ။ ယခု ပြန်မလာနိုင်ခြင်းမှာ
မြင့်မြတ်တောင်ပေါ်မှာ ဂျာမန်ကင်းများကြောင့်လောဟု ကျွန်ုပ် အကြီးအကျယ်
ထိတ်လန့်လာသည်။ ထရူဒီသည် ညီမ အိတာကိုခေါ်၍ ခါတိုင်းလိုပင် ရောက်

လာသည်။ အီတာသည် ဂျွန်ကို တွေ့ချင်၍ လိုက်လာခြင်း ဖြစ်သည်။ သူတို့ ညီအစ်မနှစ်ဦးထံမှ သတင်းများ နားလျှံအောင် ကြားရသည်။ သူတို့၏ အဖေကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီဖြစ်ကြောင်း၊ သို့ရာတွင် စောင့်ကြည့်နေကြကြောင်း၊ ဂျာမန် စစ်သားများ စတည်းချရာ သူကြီးအိမ်သို့ သူ့အဖေသည် ညနေတိုင်း မှန်မှန် သွားပြီး သတင်းပို့ရကြောင်း၊ ရွာပြင်သို့ ထွက်ခွင့်မရှိကြောင်း၊ အင်္ဂလိပ်တွေကို မိမည်ဟု ဂျာမန်များက ယုံကြည်နေကြောင်း စသဖြင့် ပြောပြသည်။ အင်္ဂလိပ် တို့အား ဖမ်းမိဖို့ရာ ဝေးပါသေးဟုဆိုကာ ညီအစ်မနှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်စွာ ရယ်မောကြလေသည်။

ထိုကိစ္စအပေါ် ကျွန်ုပ် သိပ်မသေချာ။ ဂျာမန်များသည် သူတို့သာ အလို ရှိပါက အလွန်စေ့စပ်သူများ ဖြစ်သည်။ ဤပင်လယ်ကွေ့ကလေးသည် ရှာဖွေ စုံစမ်းဖို့ရာ အထူးဒေသကလေးလို ဖြစ်နေသည်။ ထင်းရှူးပင်ကြီးရှိရာဆီ ကျွန်ုပ် လျှောက်လာခဲ့မိပြန်သည်။ လူက မပျော်။ ပင်ခြေတွင် ဘာကျောက်တုံးမှ မရှိ။ ကျွန်ုပ် လှည့်ပြန်မည်အလုပ် ရိပ်ခနဲ လှုပ်ရှားမှု တွေ့လိုက်သည်။ သစ်ကိုင်း ခြောက်ကို ချိုးလိုက်၍ သစ်ကိုင်းက အပေါ်ပြန်တက်ပြီး မြည်သွားသည့် အသံ မျိုးထွက်လာရာ ကျွန်ုပ်မြေပေါ်ဝပ်ချလိုက်သည်။ ကြောက်စိတ်ဝင်လာသည်။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း အားလုံး တိတ်ကျသွားပြန်သည်။ ရုတ်တရက် ဝီခနဲ အသံ တစ်သံ ကျွန်ုပ်ထံလာနေ၍ ဗုံးများလားဟု မြေပြင်ပေါ် ခေါင်းပုထားသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်အတွက် ရက်စရာ ဖြစ်သွားသည်။ ထင်းရှူးသီးတစ်လုံး ကျွန်ုပ် ခေါင်းကို မှန်ပြီး မြေပြင်ပေါ်ကျသွားခြင်းသာ။ ဂျွန်က တဟဲဟဲ ရယ်၍ အမှောင် ထဲမှ ထွက်လာသည်။

ကျွန်ုပ် သူ့ထံပြေးပြီး နှစ်ဦးသား ဖက်ထားကြသည်။ ဂျွန်တစ်ယောက် ဘေးကင်းစွာပြန်ရောက်လာ၍ ကျွန်ုပ်မှာ ဝမ်းသာမဆုံး။ ဂျွန်နှင့်အတူ ဂရိ အမြောက်တပ်ဗိုလ် ဒဲမီထရပ်(စ်)၊ ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီ ဆိုက်ပရပ်(စ်)မှ စစ်သား နှစ်ဦးတို့ ပါလာသည်။ ဂျွန်က မြန်မြန်ဆန်ဆန် မိတ်ဆက်ပေးသည်။ ကာလို့(စ်)ဟု ခေါ်သော စစ်သားသည် အရပ်ပုပုနှင့် သွားများက မှောင်ထဲတွင်ပင် ဖွေးလက် နေသည်။ အသက်ပိုကြီးသော ကလန်ကလား စစ်သားသည် ပီစရာဖြစ်၏။ အခြေအနေ၏အရေးကြီးပုံကို ကျွန်ုပ်က သူတို့အား သွက်သွက်ရှင်းပြလိုက်ပြီး နစ်ကီနှင့် ဂရိသူလေးများရှိရာဆီ ကမန်းကတန်း ဆင်းလာကြသည်။ မိနစ်ပိုင်း အတွင်းမှာပင် သူရဲကောင်း ဂရိသူလေးများနှင့် မှတ်မှတ်ရရ နှုတ်ဆက်ကြပြီး

ကျွန်ုပ်တို့အားလုံး ကမ်းခြေဆီ ဆင်းလာကြသည်။ ဆိုက်ပရပ်(စ်)စစ်သား နှစ်ယောက်သည် ဖောက်ထွင်းရေးကိစ္စတွင် အစိမ်းသက်သက်ဖြစ်နေ၍ ဒဲမီထရပ်(စ်) နှင့်အတူ အစောင့်လုပ်ခိုင်းထားလိုက်သည်။

လှေရုံကို အနီးကပ်စူးစမ်းကြရာ လူစောင့်မတွေ့ရ။ သိပ်တော့လည်း အံ့ဩစရာမရှိ။ လှေရုံသည် တကယ့်ခံတပ်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ နံရံကျောက်တုံး များကို အင်္ဂတေဖြင့် အသေအချာ ဆောက်ထားသည်။ ပြတင်းများကို သံတိုင် တုတ်တုတ်ကြီးများဖြင့် ရံထားသည်။ အဆောက်အဦတစ်ခုလုံးကို သဘာဝ ကျောက်သားပြင်ပေါ်တွင် ထွင်း၍ ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်ရာ ကြမ်းခင်းအောက်ခြေ ကလည်း တောင့်သည်။ ကြိုးစားစရာ နှစ်နေရာသာ ရှိသည်။ ပင်မအဝင်တံခါးမ ကြီးနှင့် အခြားတံခါးသေးတစ်ပေါက်တို့ ဖြစ်၏။

တံခါးသေးသည် ကျွန်ုပ်တို့၏နည်းလမ်းဟောင်းကြီးဖြစ်သော ဆောင့် တုံးသုံးရန်အတွက် အံ့ကိုက်ဖြစ်နေသည်။ ပေနှစ်ဆယ်ခန့်ရှည်သော သစ်လုံးကြီးကို တွေ့ပြီဖြစ်၍ ကင်းစောင့်များကို သွားခေါ်ကာ အားလုံး ဆောင့်တုံးနည်းကို သုံးကြ ရပြန်သည်။ နှစ်နာရီခန့် အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးစားကြသော်လည်း တံခါးသည် ပွင့်မလာ။ တံခါးထိပ်မှ အောက်ခြေထိ အက်ကွဲကြောင်းကြီး ထင်လာသည်။ ထိုတံခါးသည် အခြားတံခါးများနှင့်မတူကြောင်း သိလိုက်ရသည်။ အတွင်းကို ဖွင့်ဝင်ရသည့် တံခါးမျိုးမဟုတ်ဘဲ အပြင်ကို ဖွင့်ရသည့် တံခါးအမျိုးအစား ဖြစ်နေသည်။ အပြင်မှ တွန်းနေလျှင် တံခါးသည် ပွင့်မလာနိုင်ဘဲ တံခါးဘောင်ထဲ ပိုနှစ်ဝင်ရုံသာ ရှိသည်။ သို့ဖြင့် ခဏရပ်ကြရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

တံခါးမကြီးသည် ပေနှစ်ဆယ်ခန့်မြင့်ပြီး လှေ၏ရွက်တိုင် လွတ်လွတ် ကျွတ်ကျွတ်ထွက်နိုင်ဖို့ သေချာပါသည်။ ထူထဲတောင့်တင်းသော ပျဉ်တံခါးရွက်ကို တွန်းကြည့်ပြီး ခန့်မှန်းရသည်မှာ မြေပြင်ပေါ်မှ အထက် နှစ်ပေခန့်တွင် အတွင်း ဘက်မှ တစ်ခုခုခံထားပုံရသည်။ ကျောက်တုံးအပေါက်ထဲ မြှုပ်ထားသော မင်းတုပ် ရှည်ကြီးဖြစ်နိုင်သည်။ တံခါးရွက်နှစ်ခုကြားတွင် ထပ်နေသော ပျဉ်ချပ်ကို တူးရွင်းဖြင့် ကော်ထုတ်လိုက်သော်လည်း များများစားစား မျှော်လင့်၍မရ။ ကွဲကြောင်းမှနေ၍ ဂျွန်၏စားဖြင့်ဟကြည့်ပြီး အတွင်းမှ မင်းတုပ်၏ အရွယ်အစားကို ခန့်မှန်းရသည်။ မင်းတုပ်သည် အနံ့ ငါးလက်မ၊ ဗျက် သုံးလက်မခန့်ရှိသည်။ အချိန်ကလည်း ညသန်းခေါင်နီးပြီမို့ မျှော်လင့်ချက် မရှိသလို ဖြစ်လာသည်။

ထိုနေရာတွင် နှစ်ကီက ဉာဏ်ပြေးသည်။ တံခါးရွက်နှစ်ခုကြားမှ

ဟကြောင်းကို ပုဆိန်ဖြင့် ချဲ့ပြီး လွှသွင်းကာ မင်းတုပ်ကို လွှဖြင့်တိုက်ရန် အကြံပေးသည်။ သူ့နည်းလမ်းက ရိုးရိုးကလေးသာ။ ကျွန်ုပ်တို့ စိတ်အားတက်လာပြီး သူပြောသည့် နည်းလမ်းအတိုင်း ကြိုးစားကြည့်ရာ သိပ်မလွယ်။ တံခါးပျဉ်များသည် ရာသီဥတုဒဏ်ခံပြီးသား မာကျောလှသည့် သစ်အမျိုးအစားဖြစ်၍ ပုဆိန်လေးသည် ပျဉ်ချပ်ပေါ် မစိုက်ဘဲ ကျွန်ုပ်တို့လက်ကိုသာ ပြန်ကန်နေသည်။ အကြာကြီး ကြိုးစားမှ မင်းတုပ်၏ အထက်တွင် တစ်လက်မ၏ ရှစ်စိတ် တစ်စိတ်ခန့် ဟလာသည်။ ထိုဟကြောင်းထဲ လွှသွင်းလိုက်ကြသည်။

လွှသည် လွှကောင်းတစ်လက် မဟုတ်။ မာကျောသော သစ်သားကို ဖြတ်ဖို့ထက် အကိုင်းအခက်လေးများကို ချိုင့်ဖို့လောက်သာ အသုံးဝင်သည့်လွှမျိုး ဖြစ်နေသည်။ အင်္ဂလိပ်လွှများနှင့် ကွဲပြားခြားနားစွာ လွှသွားများသည် အတွန်းဘက် မဟုတ်ဘဲ အဆွဲဘက် ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တစ်ယောက် တစ်လှည့်စီ တစ်နာရီပြီး တစ်နာရီ အားစိုက်ကြရာ တစ်နာရီလျှင် တစ်လက်မခန့် ဖြတ်တောက်နိုင်ခဲ့သည်။

ကုန်ခဲလှသော ညတာထဝယ် ကျွန်ုပ်တို့ကို ဟန့်တားနိုင်သူမရှိ။ ရွာထဲတွင်မတော့ ဂျာမန်များသည် မိုးလင်းမှ ကျွန်ုပ်တို့အား အမဲလိုက်တော့မည်ဟု တွေးကာ စိမ်ကျနေပေရောမည်။ မနက်လေးနာရီ ဝှုန့်အလှည့်တွင် မင်းတုပ်ကြီး ပြတ်တောက်သွားသည်။ တံခါးရွက်တစ်ချပ်၏ အောက်ခြေတွင် တစ်ခုခုဖြင့် တွယ်ထားသေးရာ ပုဆိန်လေးဖြင့် ထွင်းလိုက်၍ တံခါးအောက်ခြေထောင့်စွန်းကို ဖျက်ချလိုက်နိုင်ပြီး လူပေါင်းစုအင်အားဖြင့် တံခါးကို အတွန်း၊ ပျဉ်ချပ်များ ကျိုးပဲ့၍ တံခါးရွက်ကြီးနှစ်ခြမ်းစလုံး ပွင့်ထွက်သွားသည်။

လှေရုံကြီးထဲဝယ် နေရာအပြည့်ယူထားသည်က ကျွန်ုပ်တို့ မြင်ဖူးသမျှ ထဲမှ အလှပဆုံး လှေတစ်စီး။ အလျားပေ လေးဆယ်ခန့်ရှိပြီး ကုန်းပတ်အပြည့် ပါသည်။ သင်္ဘောခန်းလေးပင် တည်ဆောက်ထား၏။ လှေအရွယ်အစားနှင့် နှိုင်းယှဉ်ပါက အတန်ကလေးတို့သော ရာဇတိုင်တစ်တိုင်နှင့် ပဲ့ပိုင်းတွင် ခပ်သေးသေး တိုင်တစ်တိုင် ပါသည်။ ရွက်တိုင်နှစ်တိုင်စလုံးတွင် ထူထားသည့် ရွက်များက သေသေသပ်သပ်နှင့် ပန်ကာနှစ်ခုက လှေသည် စက်တပ်ယာဉ် ဖြစ်ကြောင်း၊ ရွက်မှာ အရေးပေါ်သုံးအတွက်သာ ဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေသည်။

လှေရုံထဲမှ လှေကို အပြင်ရောက်အောင် ထုတ်ဖို့ ပူမိသော်လည်း လှေအောက်ခြေတွင် ဘီးများခံထား၍ ဝမ်းသာသွားရသည်။ ထိန်းကြိုးများကို

ဖြည့်လိုက်ပါက ပင်လယ်ထဲအရှိန်ဖြင့် ဆင်းမသွားဖို့သာ လိုသည်။ အတွေ့အကြုံတွေ စုံထားပြီးပြီမို့ သည်တစ်ခါတော့ လှေဝမ်းကို စေ့စေ့စပ်စပ်ရှာရသည်။ ဖော့ဆို နေရာတကျရှိနေ၍ စိတ်တိုင်းကျသွားပြီး လှေကို ကွန်ကရစ်အဆင်းလမ်းအတိုင်း ဖြည်းဖြည်းယူချလာသည်။

မှောင်နေဆဲဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ကွေ့ကလေးထဲမှ တွေးတွေးဆဆဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ တိမ်မြူကင်းသော မိုးယံဝယ် ရောင်နီတို့ လင်းပျလာချိန်၌ လှေသည် ကျွန်းဆွယ်အငူကိုကျော်ကာ အေးဂျင်း ပင်လယ်ပြင်ထဲ ဝင်လာခဲ့သည်။ မြောက်ပြန်လေဦးက တသုန်သုန်သွေးလာပြီမို့ ရွက်နှစ်ရွက်စလုံးကို ထုလိုက်ကြကာ နေအတက်တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အနီးဆုံး ကုန်းမြေနှင့် မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးသွားခဲ့ပြီ။

ယခုလို အောင်မြင်စွာ ထွက်ခွာလာနိုင်ခြင်းအတွက် ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားစရာ အကြောင်းများ ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင်လည်း ကျွန်ုပ် ပူနေမိသည်။ ရွာထဲတွင် ဂျာမန်တို့ ရှာကြတော့မည်။ ထရူဒီနှင့် အီတာတို့သည် တော်ပြီးသားဖြစ်၍ သူတို့ ကိုယ်သူတို့ စောင့်ရှောက်နိုင်ကြပါလိမ့်မည်။ သို့သော် လှေရုံဟောင်းလောင်းကို ဂျာမန်တို့မြင်ပါက မလွယ်။ တကယ့်ဘေးအန္တရာယ်ဖြစ်၏။ လှေရုံတံခါး ပြန်မပိတ် ခဲ့ခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်သည် မိမိကိုယ်ကို ဆဲမိတော့သည်။ တံခါးဖွင့်လျက်သား လှေရုံဟောင်းလောင်းကြီးကို ဖြတ်သွားဖြတ်လာ မည်သည့်လှေမဆို မြင်တွေ့ တော့မည်။ အားလုံးကို လှမ်းခေါ်ကာ ဤကိစ္စအပူတပြင်း ဆွေးနွေးရသည်။

လှေခိုးခြင်းကိစ္စကို နေ့မကူးခင် ဂျာမန်တို့သိသွားနိုင်သည်။ ရွာထဲရှိ ဂျာမန်များက ယနေ့ ညဦးပိုင်းလောက်တွင် သူတို့၏ စစ်ဌာနချုပ်ကို သတင်းပို့ နိုင်သည်။ ထိုအခါ ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့ကို ဂျာမန်တို့ ကြိုရောက်နေမည်။ ထို့ကြောင့် မူလအစီအစဉ်အတိုင်း အရှေ့ဘက်ရှိ အင်ဘရော့(စ်)သို့ မသွားဘဲ ယခုတိုက်လေကို အသုံးချ၍ တောင်ဘက် ရွက်လွင့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် အဆိုပြုသည်။ ဤနည်းဖြင့် လင်နီနှင့် ဆင်မိုသရေ(စ်) ကျွန်းကြား ဖြတ်သွားစရာ မလိုဘဲ ထိုကျွန်းများ မြင်ကွင်းထဲ ပျောက်နေလိမ့်မည်။ ထို့နောက်မှ အရှေ့ဘက် ပြန်ဦးတည်ပြီး တူရကီ၏ တောင်ဘက်အကျဆုံး ကမ်းခြေတစ်နေရာရာကို ဆိုက်ရောက်နိုင်မည်။

အစီအစဉ်ကို သဘောတူကြသည်။ သို့တစ်စေ ယခုတိုက်ခတ်နေသော မြောက်ပြန်လေဖြင့် နှစ်ရက်ပိုကြာအောင် ရွက်လွင့်ကြမည်ဆိုလျှင် ရိက္ခာနှင့် သောက်ရေ ပြဿနာရှိလာနိုင်သည်။ ရေလမ်းခရီးတစ်ခုလုံးအတွက် သုံးရက်

မကြာဟု တွက်ထားခဲ့သဖြင့် ရိက္ခာများများစားစား မပါ။ ညွှန်နှင့် ဒဲမီထရပ်(စ်) ဝေစုချပေးသည့်အတိုင်းစားကြရန် ကျွန်ုပ်က ပြောသောအခါ အားလုံး ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ လက်ခံကြသဖြင့် ကျွန်ုပ်လည်း ကြည်နူးသွားရသည်။ သင်္ဘောခန်းလေး ထဲမှ ရေစည်ဟောင်းထဲတွင် လက်ကျန်ရေများ တွေ့ရ၍ လူတစ်ယောက်လျှင် တစ်နေ့ ရေတစ်လီတာကျ သောက်နိုင်သည်။

သုံးရက်လုံးလုံး ကောင်းနေခဲ့သည့် ရာသီဥတုကြောင့် ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ဘက်ကို အရှေ့ဘက်နည်းနည်း ယွန်း၍ ရွက်လွင့်လာနိုင်ခဲ့သည်။ ယခုလို တိုက်လေမှန်သောကာလတွင် သင်္ဘောသားတစ်ယောက်သည် တစ်နာရီလျှင် ရေမိုင် ငါးမိုင်ခြောက်မိုင်ခန့် ခရီးပေါက်အောင် ရွက်လွင့်နိုင်သော်လည်း၊ ကျွန်ုပ် တို့ကမူ ရေမိုင် လေးမိုင်ထက် မပို။ တတိယညတွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် အန္တရာယ် များသော လင်နီကျွန်းနှင့် မိုင်ရှစ်ဆယ်ကိုးဆယ်ခန့် ဝေးသွားပြီဟု ထင်သည်။ ဂျာမန်လေယာဉ်နှင့် လှည့်ကင်းရေယာဉ်များကိုလည်း အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ရ။ ရန်သူပင်လယ်ကူး သင်္ဘောတစ်စီးကိုသာ မိုးကုပ်စက်ဝိုင်းနားတွင် ပျံပျံကလေး ဖြင့်လိုက်ရသည်။ ထိုပင်လယ်ကူးသင်္ဘောသည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့် လားရာချင်းတူနေ၍ သိပ်မပူမိ။ ဤသို့ဖြင့် လှေကို အရှေ့ဘက် ပြန်ရွက်လွင့်ကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ် လိုက်ကြသည်။

‘မကျည်းတန်’ ဟု ဂျွန်က ကင်ပွန်းတပ်ထားသော လှေကို အရှေ့အရပ် ဦးတည်လိုက်ကြပြီ။ ပြီးခဲ့သော ရက်များက ကျွန်ုပ်တို့၏ ကြိုးပမ်းမှုမှန်သမျှကို ရိုက်ပုတ်ထုတ်ပစ်ခဲ့သော ရာသီဥတုသည် ယခုတော့လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ ခွင့်လွှတ် မှုနှင့် မျက်နှာသာ ပေးမှုကို ခံယူလိုနေသလားမသိ။ မကျည်းတန်ကို အရှေ့အရပ် ဦးတည်လိုက်သည်နှင့် တိုက်လေသည် အရှေ့အရပ်သို့ ဦးတည်ရာ ပြောင်းကာ မှန်မှန်နှင့် တသုန်သုန်တိုက်ခတ်ပေးနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အူဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေလျက်က လှေပေါ်တွင် ရယ်ကြ မောကြ၊ ဇာတိပြန်ရောက်ပါက စားမည့် ဝါးမည့် ဖိမ်ယူမည့်ကိစ္စများအကြောင်း ပြောမကုန်ကြ။

ဦးတည်ရာ ပြောင်းလာသည့် တစ်နေ့လုံး ကျွန်ုပ်တို့သည် ပင်လယ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာသည့် တူရက် တောင်တန်းများကို စောင့်ကြည့်ကြသည်။ ပြာရာမှ ရွှေ၊ ရွှေရာမှစိမ်း၊ စိမ်းရာမှ အစစ်အမှန် ထင်ရှားလာသော တူရက်တောင်တန်းများ... ယခုတော့ အားလုံးလှေကုန်းပတ်ပေါ် နေရောင်အောက် လဲလျောင်းကာ စိမ်းညိုညို တောင်စဉ်တန်းတို့၏ အလှကို သောက်သုံးကြရသည်။ ထိုတောင်တန်းများကား

ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးချင်းစီအတွက် အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးစီ လေးနက်နေသည်။

ထိုညတွင် မည်သူမျှ အိပ်ချင်စိတ်မရှိ။ လွတ်မြောက်ရေးနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာရောက်နေပြီဖြစ်၍ အဆင်ချောပါ့မလားဟု အားလုံး စိတ်ထင်နေကြသည်။ ထိုစဉ် တစ်အုပ်လုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားအောင် ထအော်လိုက်သူမှာ နစ်ကို။

“ရှေ့မှာ ကုန်းမြေကွ။ ထကြ... ထကြ၊ ကမ်းခြေကိုတောင် ရောက်နေပြီ”

လှေဦးကို ပြေးကြည့်ကြရာ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ကုန်း၏ လေညှာရပ်ကို ရောက်နေမှန်း သိလိုက်ရသည်။ ကမ်းခြေလှိုင်းပုတ်သံက မိုင်ဝက်ပင်မကွာတော့။ ရေလှိုင်းတို့ တူရကီကမ်းခြေပေါ် တက်လိုက် သက်လိုက်နှင့် လှိုင်းပုတ်တေးသွားသည် နားထဲ ချိုမြနေသည်။ ပျော်ရွှင်မှုဖြင့် အားလုံး ရူးသွပ်ကုန်သည်။ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ပွေ့ဖက်ကာ ကုန်းပတ်ပေါ် ခုန်ကြပေါက်ကြနှင့် နောက်ဆုံးမတော့ ကျွန်ုပ်တို့ လုပ်နိုင်ခဲ့ပြီ။

လှေကို ကမ်းကပ်ချင်လောက်အောင် ကမ်းခြေသည် ဆွဲဆောင်မှု ကောင်းလှသည်။ သို့သော် ဂျွန်၊ နစ်ကိုတို့နှင့် တိုင်ပင်အပြီးတွင် အစ်ဗေးသို့ ရောက်အောင် တောင်ဘက်ကမ်းခြေလှိုင်းအတိုင်း ဆက်သွားကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်အတွက် တိတ်တခိုးဆန္ဒလေးတစ်ခုရှိသည်။ လမ်းတွင် ရိက္ခာသာ သယ်သွားနိုင်ပါက ဆိုက်ပရပ်(စ်)မှ ဖာမာဂတ်စတာ ဗြိတိသျှဆိပ်ခံသို့ အရောက်သွားလိုခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စဖြင့်ပြောလိုက်သောအခါ တူရကီသည် ကြားနေရေးဝါဒ သဘောရှိကြောင်း၊ မြောက်ပိုင်းပြည်နယ်များသည် ဂျာမန်များနှင့် နည်းစုံလမ်းစုံပူးပေါင်းပြီး တောင်ပိုင်းပြည်နယ်များသည် အင်္ဂလိပ်တို့ကို ကူညီလိုစိတ်ရှိကြောင်း သိရသည်။

လှေကို ကမ်းမကပ်ဖြစ်တော့ဘဲ နောက်တစ်နေ့ တစ်မနက်ခင်းလုံး ကုန်းမြေကြီးကို ပတ်ဝိုင်းလာခဲ့သည်။ တူရကီ ရေပိုင်နက် သုံးမိုင်အတွင်း ရွက်လွင့်လာကြစဉ် ကုန်းမြေပေါ်မှ တရွေ့ရွေ့ပြတ်ကျန်ခဲ့သော ယာသမားတို့၏ ဘဝ၊ လူ့အဖွဲ့အစည်းကို ကြည့်လာခဲ့ကြသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရေဆာ ဝမ်းဟာနေသော်လည်း အောင်မြင်မှုအတွက် ကျေနပ်ရောင့်ရဲနေကြသည်။ မျှော်လင့်ချက်များက အဆင်မပြေမှုများကို အလွယ်ကလေး လွှမ်းမိုးထားနိုင်သည်။ ကုန်းမြေပေါ်ချက်ချင်း ခြေချလိုသူများပင် ယခုတော့ အပူအပင်ကင်းသော ကျောင်းသားလေးများလို ရယ်မောနောက်ပြောင်နေကြသည်။

နေ့လယ်ခင်းထိ အရာရာ အေးချမ်းနေသည်။ ထိုအချိန်ထိ အားလုံး၏

စိတ်ထဲတွင် လွတ်မြောက်ပြီဟု ခံယူထားကြသည်။ သို့သော် ငရဲလူမျိုး အမြောက် တပ်ဗိုလ် ဒဲမီထရပ်(စ်)သည် တစ်ချိန်လုံး သတိရှိနေပြီး ရုတ်တရက် ထခုန်သည်။

“ကြည့်... ကြည့်... ဟိုမှာ ဘာလဲ... ဂျာမန်လှည့်ကင်း” ဟု အော်ကာ အနောက်ဘက်မှ ရေပန်းများကို ညွှန်ပြသည်။ သူ့မျက်လုံးကြီးများ ဦးခွံထဲမှ ကျုံ့ထွက်နေ၏။

သူ့အော်သံက ဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲသွားသည့်နည်း။ အားလုံးသည် မျက်လုံးကို အားစိုက်၍ ကြည့်ကြရပြီ။ စိုးရိမ်သောကဖြင့် ရင်ထဲ ပူလောင်နေသည်။ ထိုရေပန်းဖွားလေးက ကျွန်ုပ်တို့နှင့် ငါးမိုင်အကွာတွင် ရှိနေသေးသော်လည်း လားရာသည် ကျွန်ုပ်တို့ထံ တည့်တည့်ဖြစ်၏။

“သူတို့ ကျွန်တော်တို့ကို မထိနိုင်ပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့က တူရကီ ရေပိုင်နက်ထဲမှာပဲဟာ” ဟု နစ်ကီက ပြောသည်။ ပြောသာပြောသော်လည်း သူ့စကားသူ သိပ်သေချာပုံမရ။

“သူတို့က ကျွန်ုပ်တို့ကို အရင်ဖမ်းပြီးမှ နောက်ပိုင်းကိစ္စ ဆက်ရှင်းမှာကွ။ ညတုန်းကသာ ပေါက်ကရစကားတွေ လျှောက်နားမထောင်ခဲ့ရင် ခုလောက်ဆို ကုန်းပေါ်ကို ဘေးကင်းကင်းရောက်နေပြီ” ဟု ပီထရာက ကျွန်ုပ်ဘက်ကို မျက်မှောင်ကြီးကြုတ်၍ ဆိုသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ကို ဂျာမန်များ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ ခြေရာခံမိသွားသည်ကို မစဉ်းစားတတ်။ ခုတော့ဖြင့် ဒုက္ခများကြပြီ။ တက်မကျင်နေရာတွင် ကျွန်ုပ်ရှိနေ၍ ရှေ့ကိုက်ငါးရာသာသာအကွာမှ လတာပြင်ဆီ ဦးတည်ရန် ကျည်းတန်မကို အားကုန်ဆွဲလှည့်သည်။ ဂျွန်၊ နစ်ကီနှင့် ဒဲမီထရပ်(စ်)တို့ပါ လက်တံကြီးများကို ဝိုင်းလှည့်ကြသည်။ ပက်ကျီသွားသွားနေသော ကျည်းတန်မကို ပထမဦးဆုံး အကြိမ်အဖြစ် စိတ်မရှည်နိုင်အောင် ဖြစ်လာကြသည်။ နောက်မှ တစ်ဟုန်ထိုး လိုက်လာသော ရေယာဉ်သည် ဂျာမန်ရေယာဉ်ဖြစ်ကြောင်း ဘေးလိုင်းကြီးများကို ထင်ထင်ရှားရှား မြင်လာရသည်။

လှေကိုစွန့်ပြီး အုပ်စုနှစ်စု ခွဲပြေးရန် စီစဉ်ကြသည်။ အင်္ဂလိပ်များက တောင်ဘက်၊ ဒဲမီထရပ်(စ်)နှင့် ဆိုက်ပရပ်(စ်)စစ်သားနှစ်ဦးက မြောက်ဘက် ပြေးကြမည်။ လှေရှိ လူကုန်ဗျာများကြသလောက် မကျည်းတန်မကို ဆင်မ ယဉ်သာဟန်မျိုးဖြင့် အီလေးဆွဲ၍ ကောင်းဆဲ။ သည့်ထက် မြန်မြန်လေးသွားဖို့ကို အရေးတယူမရှိ။ ကျွန်ုပ်တို့မှာ ကျူတောနှင့် ရေမှော်ပင်များကြား လှော်တက်ဖြင့်

အသားကုန် ကျုံးကြရသည်။ မကျည်းတန်သည် ရွံ့နှံ့ထဲ လျှောခနဲ လျှောခနဲ ဝင်သွားပြီး နောက်ဆုံး လုံးဝရပ်သွားသည်။ လှေပေါ်မှဆင်းကြစဉ် မကျည်းတန်၏ ရွက်များ လေထဲဖျပ်ဖျပ်ခါလျက် ကျွန်ုပ်တို့အား လက်ပြနှုတ်ဆက်နေသည်။ မကျည်းတန်သည် အမျိုးကောင်းသမီး ပီသစွာ တာဝန်ကို ကျေပွန်အောင် ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သည်။ လှေဦးနှင့် မြက်ထူကမ်းနဖူးသည် တစ်ကိုက်ပင် မကွာခဲ့။ ကျွန်ုပ်တို့သည် တူရကီမြေပေါ်ကို ခြေထောက်ရေမစိုဘဲ ခြေချနိုင်ကာ ပြေးရန် အသင့်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

အုပ်စုနှစ်စု အမြန်ခွဲ၊ အချင်းချင်း အမောတကော နှုတ်ဆက်ပြီး ကုန်းတွင်းဝင်လာကြစဉ် စက်သေနတ်သံကို ကြားရတော့မလားဟု တစ်ဝက် လောက် မျှော်လင့်ထားသည်။ ယခုပင် ရေယာဉ်၏အင်ဂျင်သံကို ကြားနေရပြီ။

မိုင်ဝက်ခန့်ပင် မပြေးရသေး။ အုပ်စုနောက်ဆုံးမှ လိုက်လာသည့် ဂျွန် အော်သံကို ကြားလိုက်ကြရပြီ။ တစ်ဆက်တည်း ဟားတိုက်ရယ်သံကိုပါ ကြားရသည်။ ဇေဇေဝါနှင့် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ကြမှ စောစောက လိုက်လာသည့် ဂျာမန်ရေယာဉ်သည် မြောက်ဘက်ကွေ့သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ပုံမှန် လှည့်ကင်းရေယာဉ်တစ်စင်းသာ ဖြစ်နေသည်။ လှိုင်းထတောင်စွယ်တန်း၏နံဘေး၊ ကုန်းတွင်းငါးမိုင်ခန့်အကွာမှ ကျေးရွာလေးဆီ ကျွန်ုပ်တို့ ချီတက်ကြစဉ် ကျွန်ုပ်တို့ အုပ်စုကို မကြာခင် ဒဲမီထရပ်(စ်)တို့အုပ်စုက မီလာကြသည်။ ထင်သည့်အတိုင်း သူတို့ကလည်း ဘေးကင်းသွားပြီမို့ ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ခရီးဆက်လိုကြသည်။

တူရကီ ရဲဋ္ဌာနထဲ ကျွန်ုပ်တို့ဝင်လာကြချိန်တွင် မိုင်တလင်းကျွန်း၏ တောင်ပြာတန်းများနောက် နေဝန်းကွယ်ကာ ဆည်းဆာပြယ်ခဲ့ပြီ။ ဤနယ်မြေထဲ ဝင်လာပုံကို ရဲစခန်းတွင် အတော်ကလေး ခက်ခက်ခဲခဲ ရှင်းပြရသည်။ လက်ရှိ ရာထူးအတွက် သွေးနားထင်ရောက်နေသော ဟန်ကြီးပန်ကြီးနိုင်သည့် ခပ်ဖိုင့်ဖိုင့် ပုဂ္ဂိုလ်သည် ကျွန်ုပ်တို့၏အဝတ်အစားအတွက်၊ မရိတ်ရသေးသော မုတ်ဆိတ်များ အတွက်၊ ခေါင်းစုတ်ဖွားအတွက် အထင်သေးနေသည်။ အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများအကြောင်း ဝါးလုံးရှည်နှင့် သိမ်းပြောပြီး ဂရိလူမျိုးအကြောင်းပြောစဉ် တံတွေးပါ ထွေးလိုက် သေးသည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် အကြိုဆိုခံရသည်ဟု မခံစားမိ။ ညအိပ်ရန် အချုပ် ခန်းထဲနေရာပေးသည်။ စပ်စပ်စုစုနှင့် မယဉ်ကျေးကြသော ရွာသားများ တန်းစီ ဝင်လာပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကိုလာကြည့်သောအခါ လူက ထိပါးခံရသလိုပင် ဖြစ်လာသည်။ မည်သို့ဆိုစေ ဝဝဖိုင့်ဖိုင့် ရဲအုပ်ကို ကျွန်ုပ်တို့ဘက်က များစွာ သိမ်းသွင်းပြီး၊

မကျည်းတန်ကိုပါ လာဘ်ထိုးလိုက်၍ ရဲအုပ်က ကြေးနန်းရိုက်လိုသည့်ကိစ္စ သဘော တူလိုက်သည်။ အိုက်ဇဗားရှီ ဗြိတိသျှ ကိုယ်စားလှယ်ဆီ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ကြေးနန်းရိုက်လိုခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ အကြပ်အတည်းအကြောင်း ရေးထား သည့် စာလုံးတစ်ရာခန့်ကို စာတိုက်အရာရှိက တစ်ချက်မည်းဘဲ လက်ခံ ခဲ့သည်။

ပတ်ပတ်လည်တွင် မယဉ်ကျေးသော ရွာသားများ ဝိုင်းနေသော်လည်း၊ ဖော်ရွေနေ့ထွေးစွာ အကြံ့ဆိုမခံခဲ့ရသော်လည်း ထိုတူရကီအချုပ်ခန်းလေးထဲ တွင် ကျွန်ုပ်တို့သည် မစို့မပို့လေး စား၊ တေးတကြော်ကြော်ဟစ်၍ ညတာကို ပျော်ရွှင်စွာ ကုန်လွန်စေနိုင်ခဲ့သည်။ အနည်းဆုံးတော့ နာဇီတို့၏ ဥရောပမှ လွတ် မြောက်ခဲ့ပြီ။ မသကာ ဤရွာသားများနှင့် ဝေးအောင်ပြေးဖို့ လိုအပ်လာလျှင် အလွယ် ကလေးပင်။ အချုပ်ခန်းသည် ညစ်ထပ်ထပ်နှင့် အကောင်ဗလောင်ပေါမည့်ပုံ ပေါ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့၏ အောင်မြင်မှုအတွက်၊ ရှေ့လာမည့် အနာဂတ် အခွင့် အလမ်းများအတွက် စိတ်ဝယ် ကျေနပ်ရောင့်ရဲနေမိသည်။

နောက်တစ်နေ့သည်ကား ဆန္ဒပြည့်ဝခဲ့သောနေ့။ ဆယ်နာရီထိုးပြီးခါစတွင် ရွာထဲ၌ ရုတ်ရုတ်သံသံဖြစ်သွား၍ ဘာများလဲဟု ကျွန်ုပ်တို့လည်း အချုပ်ခန်း သံတိုင်ဆီ ပြေးကြည့်ကြရာ အပျံ့စား ရိုးလ်ရွိုက်(စ်)ကားကြီး နှစ်စီး ဗွက်ထူလမ်း ကျဉ်းလေးအတိုင်း တက်လာပြီး ဖုံထူထူ ရဲဋ္ဌာနချုပ်ရှေ့ဝယ် ထိုးဆိုက်လာသည်။

ယခုတော့ ရဲအုပ်ကြီးလည်း ပျာပျာသလဲနှင့် အကဲပိုလွန်းနေသည်။ ကျွန်ုပ်တို့အား အချုပ်ခန်းထဲမှ ထုတ်ပြီး ပြေးနေသော လူကြီးရှေ့ခေါ်လာသည်။ အညိုရောင် ဖလန်နယ်အင်္ကျီ၊ တော်ဝင်ရွက်လှေအသင်း ဘလေဇာကုတ်ဖြင့် သပ်ရပ်ရှင်းသန့်နေသော ထိုလူကြီးသည် အိုက်ဇဗားမှ ဗြိတိသျှကောင်စစ်ဝန် ဖြစ်သည်။ ကောင်စစ်ဝန်က ကျွန်ုပ်တို့အား လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြံဆိုသည်။ တစ်ဦးချင်းစီ၏ လက်ကို ဖျစ်ညစ်ကာ ကျွန်ုပ်တို့လိုပင် သူလည်း ပျော်ရွှင်နေသည်။ ကျွန်ုပ်လည်မျိုထဲ အလုံးကြီးတက်နေ၍ ကျွန်ုပ်သည် စကားမဆိုနိုင်ခဲ့။ ထိုစဉ် ပါးစပ်အဟောင်းသား လူအုပ် တဖြည်းဖြည်းများလာပြီး ကလေးများက ကားမှန် မျက်နှာအပ်ကာ ကားထဲ အံ့ဩတကြီး ကြည့်ကြသည်။

ကောင်စစ်ဝန်သည် ခယဝယနိုင်သော ရဲအုပ်၏ စာရွက်စာတမ်းများကို စိတ်မရှည်စွာ လက်မှတ်ထိုးပြီး ကျွန်ုပ်တို့ကို ကားပေါ်တင်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့သည် ရွာထဲမှ ထွက်၊ လမ်းကောင်းပေါ်တက်၊ တောင်ဘက်ဦးတည်၍ အရှိန်ဖြင့်

မောင်းလာခဲ့သည်။ ရှေ့ကားတွင် လိုက်ပါလာသော ဂျန်၊ နစ်ကီနှင့် ကျွန်ုပ်တို့ တစ်ဦးမျက်နှာ တစ်ဦးကြည့်ကာ ပါးစပ် နားရွက်ချိတ်မတတ် ရယ်နေကြရသည်။ အဖြူရောင် ယူနီဖောင်းဝတ် ကားဒရိုင်ဘာ၏ဘေးတွင်မူ မိုင်ရှစ်ဆယ်ခရီးကို မမှုဘဲ ကျွန်ုပ်တို့အား တတန်တက လာခေါ်သူ ဗြိတိသျှကောင်စစ်ဝန်။

ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ဘော်ရဲဘက်တစ်တွေသည် နူးညံ့သော ကားကူရှင်ပေါ် ကျောမှီလှဲချလိုက်သည်။ စိမ်းရောင်လွင်သော ကျေးလက်တစ်ခွင် တရိပ်ရိပ် ပြတ်ကျန်ခဲ့စဉ် စိတ်အာရုံတို့သည်လည်း ဌာနေမွေးရပ်ဆီသို့သာ ရည်စောပြီး မိန်းမောနေမိသည်။ နောက်ဆုံးမတော့ ကျွန်ုပ်တို့သည် ဘုရားလက်တော်တွင်း သက်ဆင်းခဲ့လေပြီ။

ဝင့်ဖြိုးမြင့်

၁၊ ၁၂၊ ၂၀၀၆

အေသို့တောင်တွင် စစ်သားကြီး သောပတ်(စ်)သည်
ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှ တစ်ကျောင်း မနေမနား ပြောင်းနေကာ
ဂျာမနီတို့ ပိုက်စိပ်တိုက်ရှာနေသည့် ရန်မှ ကာကွယ်ရန်
စိတ်ရင်းကောင်းသလောက် စိတ်ကြီးသော
ဘုန်းတော်ကြီးများ၏ အကူအညီကို ယူခဲ့ရသည်။
နောက်ဆုံးတွင် မှန်တိုင်းထန်သော အေးဂျင်းပင်လယ်ပြင်ကို
ဖြတ်ကူးရန် သုံးကြိမ်တိတိ ကြိုးစားပြီးမှ တူရကီသို့
လွတ်မြောက်ခဲ့၏။ ဘုန်းတော်ကြီးများ
အကာအကွယ်ပေးထားသော ဘဝတူ
အင်္ဂလိပ်လူမျိုး နှစ်ယောက်နှင့်အတူ
လှေခိုး၍ လွတ်မြောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ဤဖြစ်ရပ်မှန် ကိုယ်တွေ့ဝတ္ထုကိုရေးသားခဲ့သော
W.B.Thomas သည် ၁၉၃၉ ခုတွင် နယူးဇီလန်၌
ဘဏ်စာရေးလုပ်ခဲ့၍ နောက်တစ်နှစ်တွင်
နယူးဇီလန် နှစ်ဆယ်သုံးတပ်မနှင့်အတူ
အင်္ဂလန်သို့ရောက်လာခဲ့ပြီး
စစ်သားဘဝတွင် ပြောင်မြောက်သော
မှတ်တမ်းကို တင်နိုင်ခဲ့သူဖြစ်သည်။

DARE TO BE FREE

BY W.B. THOMAS

မဆုတ်မတွန့်
မရွံ့စတမ်း
ဝင်ပြူးမြင့်